សេចក្តីអធិប្បាយសុភាសិត

A Commentary on Proverbs

Dr. Yune Sun Park

បកប្រែ វ៉ាយ យុងចុន (White Young Jeon)

វិទ្យាស្ថានកំណែទម្រង់សេចក្តីជំនឿកម្ពុជា

អនុសាសន៍

គ្រូខាងវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ វេជ្ជបណ្ឌិត Yune Sun Park (1905 -1988) គឺជាគំរូនៃការកែទម្រង់ទ្រឹស្តី និងជីវិតបូជាសាសនាបរិសុទ្ធនៅក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំ តាមរយៈព្រះបាននាំខ្ញុំទៅរកទ្រង់នៅក្នុងពេលសិក្ខាសាលារបស់ខ្ញុំនៅកូរ៉េខាងត្បូង Chong Shin Bible College (BA) និង សិក្ខាសាលាទ្រឹស្តី Hapdong នៅប្រទេសកូរ៉េខាងត្បូង (M.Div.) និង Westminster California Seminary (D. Min 1906) បន្ទាប់ពីនោះមក ចិត្តខ្ញុំប្រាថ្នាចង់បានដូចគាត់ដើម្បីបម្រើបេសកកម្មរបស់ព្រះ។ ពេលនេះផងដែរនៅក្នុងពេលផ្សព្វផ្សាយសាសនានៅប្រទេសកម្ពុជា ខ្ញុំចង់ស្រដៀងនឹងគាត់នៅក្នុងកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ខ្ញុំ ពីព្រោះខ្ញុំស្រឡាញ់បេះដូងស្មោះត្រង់របស់គាត់ចំពោះតែបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំតែងតែគិតថា ខ្ញុំមិនអាចទៅដល់ស្តង់ដារនៃការបម្រើព្រះអម្ចាស់របស់គាត់បានទេ។ តាមស្ទ្រីមនៃដួងចិត្តរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំចង់ចែករំលែកនូវព្រះគុណដ៏វិសេសវិសាល និងសេចក្តីពិតដ៏អស្ចារ្យដល់សហសេវិក និងបេសកកម្មរបស់ខ្ញុំ គឺព្រះវិហារកម្ពុជា។ ដូច្នេះជាដំបូង ខ្ញុំបានបកប្រែគម្ពីរទ្រឹស្តីជាភាសាអង់គ្លេស ហើយខ្ញុំបានបកប្រែសេចក្តីអធិប្បាយចំនួន 68 នៅក្នុង A Commentary of Revelation of John ទៅជាភាសាអង់គ្លេស ដើម្បីរៀបចំបកប្រែជាភាសាខ្មែរសម្រាប់ក្រុមជំនុំកម្ពុជាដោយក្រុមបកប្រែរបស់ខ្ញុំ។ ក្នុងអំឡុងពេលដែលខ្ញុំបានបកប្រែធម្មទានរបស់គាត់; ខ្ញុំបានឃើញពីចំណង់ចំណូលចិត្តដែលគ្រូរបស់ខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះគម្ពីរអស់ពីចិត្ត។ សម្រាប់មុខវិជ្ជាសំខាន់របស់ខ្ញុំគឺការអធិប្បាយពន្យល់ ខ្ញុំអាចប្រាកដថា វិមាត្រខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់ដើម្បីព្យាបាលការពិត។ ហើយខ្ញុំក៏មានអារម្មណ៍ថាការអធិប្បាយរបស់គាត់គឺដូចជាកំណប់នៃសេចក្តីពិត។

ខ្ញុំមានគម្រោងចែករំលែកការបង្រៀនរបស់គាត់នៅក្នុងក្រុមជំនុំនៅកម្ពុជា យ៉ាងច្បាស់។ វាគឺត្រូវចំណាយពេលបង្រៀនអំពី Jung Am Seminar, Calvin's Institute Seminar, និង Pilgrim's Progress Seminar ជាដើមក្នុងប្រទេសកម្ពុជា គ្រូគង្វាលសាសនាចក្រ និងថ្នាក់ដឹកនាំព្រះវិហារ។ នៅក្នុងព្រះគុណនៃព្រះ ខ្ញុំបានបញ្ចប់ការរៀបចំដើម្បីចែកចាយពួកគេដោយបញ្ចប់ការបកប្រែសៀវភៅរបស់គាត់ ជីវប្រវត្តិរបស់គាត់ ព្រះគម្ពីរ និងជីវិតរបស់ខ្ញុំ កំណែទម្រង់ Dogmatic ទ្រឹស្តីព្រះគម្ពីរ សេចក្តីអធិប្បាយនៃវិវរណៈរបស់យ៉ូហាន ការអត្ថាធិប្បាយរបស់រ៉ូម និងថ្មីៗនេះផងដែរ ខ្ញុំបានបញ្ចប់ការបកប្រែនៃ A Commentary of the Proverbs ។ ហើយក្នុងចំណោមសៀវភៅពីរក្បាលនោះផងដែរ ជីវប្រវត្តិរបស់គាត់ និងអត្ថាធិប្បាយនៃវិវរណៈរបស់យ៉ូហាន ត្រូវបានបកប្រែជាភាសាខ្មែរ។ ជាពិសេស សៀវភៅសុភាសិត គឺជាសៀវភៅដែលខ្ញុំចូលចិត្តដើម្បីដឹងពីជីវិតពិតនៃដំណឹងល្អអស់រយៈពេលជាយូរ តាមរយៈការយល់ដឹងអំពីពិភពនៃសុភាសិត។ ក្នុងអំឡុងពេល 6 ខែ ខ្ញុំអាចរីករាយនឹងពិភពលោកដោយការបកស្រាយរាល់ខគម្ពីរដោយលោកបណ្ឌិត Jung Am, Yune Sun Park, ព្រះគម្ពីរ ខាងវិញ្ញាណ និងផ្នែកសិក្សាដោយប្រៀបធៀបជាមួយនឹងគោលការណ៍សីលធម៌នៃពិភពលោកទិសបូព៌ា។ ខ្ញុំសរសើរព្រះយេហូវ៉ាដែលបានឃើញពិភពលោកនៃការយល់ដឹងរបស់លោកយ៉ាងលម្អិត។ ជាងនេះទៅទៀត ខ្ញុំដឹងគុណព្រះចំពោះការទទួលកិច្ចការមួយ ដោយធ្វើឱ្យប្រាកដថាទំនាក់ទំនងរវាងជីវិតផ្សាយដំណឹងល្អ និងការឈានដល់សុភាសិត និងការបើកបង្ហាញការស្តារឡើងវិញនៃរូបភាពរបស់ព្រះ ចង្អុលទៅជីវិតនៃសុភាសិត ដែលជាវិវរណៈនៃជីវិតប្រោសលោះនៃរាស្ត្រទ្រង់។

សូមឲ្យព្រះគុណរបស់ព្រះគង់នៅជាមួយអ្នកអាន ដើម្បីចូលទៅក្នុងភាពជាព្រះ និងការយល់ដឹងរបស់ Jung Am តាមរយៈការពិនិត្យមើលពិភពនៃសុភាសិត។

នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ

លោកវេជ្ជបណ្ឌិត White Young Jeon ប្រធាន CRFI

បុព្វបទ

រហូតដល់ខ្ញុំបានបោះពុម្ពផ្សាយបទអត្ថាធិប្បាយសុភាសិតនេះ ខ្ញុំបានជួបប្រទះនឹងបរិយាកាសរស់នៅតូចរបស់ខ្ញុំ។ វាគឺជាការត្រឡប់ទៅអាមេរិកនៅខែសីហានៅឆ្នាំមុន (1971 ឆ្នាំ) ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាចាំបាច់ជាបន្ទាន់។ កាលដែលខ្ញុំស្នាក់នៅកន្លែងនោះ ខ្ញុំត្រូវបានគេជួយសរសេរអធិប្បាយនៃសុភាសិត។ នោះគឺសម្រាប់រយៈពេល 10 ខែក្នុងការស្នាក់នៅរយៈពេល 10 ខែខ្ញុំទទួលបានអារម្មណ៍ជាច្រើននៅទីនោះក្នុងការធ្វើសមាធិលើសុភាសិតដោយមើលឃើញចំណុចពិសេសនៅក្នុងសង្គមនិងសីលធម៌របស់វាហើយស្តាប់ពួកគេ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ខ្ញុំរីករាយដែលខ្ញុំបានខ្វែងកសារយោងខ្លះដែលខ្ញុំមិនអាចជួបនៅកូរ៉េខាងត្បូង ហើយអាចពិនិត្យមើលវាបាន។ សំខាន់ជាងនេះទៅទៀត ខ្ញុំសូមថ្លែងអំណរគុណដល់ព្រះជាដំបូងសម្រាប់ការប្រើបណ្ណាល័យនៅក្នុងសិក្ខាសាលាខាងទ្រឹស្តី Westminster ហើយខ្ញុំក៏ដឹងគុណដល់បណ្ណារក្ស (Rev. Arthur W. Kuschike Jr.) ដែលបានសហការដើម្បីភាពងាយស្រួលក្នុងការប្រើប្រាស់។ អត្ថាធិប្បាយនេះត្រូវបានសរសេរដោយគោលការណ៍នៃ Calvinism ។ ជាពិសេស អត្ថាធិប្បាយនេះបានដកស្រង់ជាច្រើនអំពីសីលធម៌ទិសបូព៌ា ហើយខ្ញុំបានបង្ហាញពីចំណុចល្អ ។ នៅក្នុងសុភាសិតនៅក្នុងបទគម្ពីរដោយការរិះគន់ពួកគេ។ ការវិភាគខ្លឹមសារនៃសុភាសិតនេះត្រូវបានកំណត់ត្រឹមជំពូកទីប្រាំបួនប៉ុណ្ណោះ ពីព្រោះខ្លឹមសារនៃផ្នែកដែលនៅសល់មានសុភាសិតឯករាជ្យមួយចំនួនដោយមិនភ្ជាប់បរិបទ។សម្រាប់ការសរសេរអត្ថាធិប្បាយនេះ កាលដែលខ្ញុំស្នាក់នៅអាមេរិក ខ្ញុំដឹងគុណដល់បងប្អូនជនជាតិអាមេរិកាំងកូរ៉េ ដែលបានជួយខ្ញុំក្នុងបញ្ហាហិរញ្ញវត្ថុ។ ហើយខ្ញុំ

សូមថ្លែងអំណរគុណដល់អ្នកបរិសុទ្ធទាំងអស់ដែលបានសហការក្នុងវិស័យអធិប្បាយដោយការបន់ស្រន់ជាបន្តបន្ទាប់។

សរុបសេចក្តីមក អ្វីដែលខ្ញុំសំណូមពរ ដល់ប្រិយមិត្តអ្នកអាន សូមមេត្តាអភ័យទោសផង ប្រសិនបើអត្ថន័យនៃអត្ថាធិប្បាយនេះ មានការកែប្រែខុសឆ្គងចំពោះការអត្ថាធិប្បាយនេះ។

ថ្ងៃទី 5 ខែតុលា ឆ្នាំ 1972

នៅទីក្រុងសេអ៊ូល

អ្នកនិពន្ធ

មាតិកា

សេចក្តីផ្តើម

I. ទ្រឹស្តីនៃសិទ្ធិអំណាចលើសុភាសិត

II. ពេលវេលាសរសេរលើសុភាសិត

III. តួអក្សរ Canonical នៅលើសុភាសិត

IV. គំនិតនៃការមកដល់ពិភពលោកបានបង្ហាញនៅលើសុភាសិត

V. សុភាសិតរបស់អ៊ីស្រាអែល និងអក្សរសិល្ប៍ប្រាជ្ញានៃប្រទេសអេហ្ស៊ីប

VI. ក្រមសីលធម៌នៃសុភាសិតនិងសីលធម៌បូព៌ា

** ឯកសារយោង*

អត្ថាធិប្បាយ

ជំពូកទី 1

ជំពូកទី 2

ជំពូកទី 3

ជំពូកទី 4

ជំពូកទី 5

ជំពូកទី 6

ជំពូកទី 7

ជំពូកទី 8

ជំពូកទី 9

ជំពូកទី 10

ជំពូកទី 11

ជំពូកទី 12

ជំពូកទី 13

ជំពូកទី 14

ជំពូកទី 15

ជំពូកទី 16

ជំពូក 17

ជំពូក 18

ជំពូកទី 19

ជំពូកទី 20

ជំពូកទី 21

ជំពូកទី 22

ជំពូកទី 23

ជំពូកទី 24

ជំពូកទី 25

ជំពូក 26

ជំពូក 27

ជំពូកទី 28

ជំពូកទី 29

ជំពូកទី 30

ជំពូកទី 31

ខ្លឹមសារនៃធម្មទេសនា

សេចក្តីអធិប្បាយ ១ អំពីការជឿលើព្រះយេហូវ៉ា (សុភាសិត ៣:៥-១០)

ធម្មទេសនាទី ២ គុណធម៌៤យ៉ាង (សុភាសិត ៤:២០-២៧)

ធម្មទេសនា 3 អ្នកដែលឲ្យគឺមានពរ (សុភាសិត ១១:២៤-២៨)

ធម្មទាន ៤ អ្នកជឿ! ធ្វើការជាគោ (សុភាសិត ១៤:៤)

ធម្មទេសនា 5 ពរជ័យដែលមនុស្សសុចរិតទទួលបាន (សុភាសិត 14:32)

សេចក្តីអធិប្បាយទី ៦ ស្តីពីការមិនស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតា (សុភាសិត ១៥:៥)

ធម្មទេសនា ទី ៧ តើការធានាចេញមកពីណា? (សុភាសិត ១៥:៧)

សេចក្តីអធិដ្ឋាន ៨ ការអធិដ្ឋានរបស់អ្នកទៀងត្រង់ (សុភាសិត ១៥:៨)

សេចក្តីអធិប្បាយ ៩ ជីវិតកាន់តែមានសុភមង្គល (សុភាសិត ១៥:១៦-១៧)

ធម្មទេសនា 10 ភាពផ្ទុយគ្នាពីរយ៉ាង (សុភាសិត ១៥:១៨-១៩)

សេចក្តីអធិប្បាយ ១១ ផ្លូវជីវិតឆ្ពោះទៅរកស្ថានសួគ៌ (សុភាសិត ១៥:២៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ ១២ ចូរយើងរស់នៅតាមខ្នាតតម្រារបស់ព្រះ (សុភាសិត ១៦:១-៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ ១៣ ការងារ និងជីវិត (សុភាសិត ១៩:១៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ ១៤ ខ្ញុំ និងសេចក្តីពិត (សុភាសិត ២៣:២២-២៣)

សេចក្តីអធិប្បាយ ១៥ រក្សាជំហររបស់អ្នក (សុភាសិត ២៥:២៧-២៨)

ធម្មទាន ១៦ គ្រូគង្វាលល្ងីល្ងើ (សុភាសិត ២៦:៦-១០)

សេចក្តីអធិប្បាយ ១៧ ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់មនុស្ស និងការមិនជឿ (សុភាសិត ២៦:១៣-១៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ ១៨ ចូរកុំអួតខ្លួន (សុភាសិត ២៧:១-២)

សេចក្តីអធិប្បាយ 19 គោលការណ៍នៃកិច្ចបម្រើក្រុមជំនុំ (សុភាសិត 27:1-2)

សេចក្តីអធិប្បាយ 20 ចូរយើងក្លាហាន (សុភាសិត 28:1)

សេចក្តីអធិប្បាយ ២១ អំពីការប្រែចិត្ត (សុភាសិត ២៨:១៣-១៤)

សេចក្តីអធិប្បាយ ២២ អាកប្បកិរិយារបស់អ្នកជឿ (Pro 29:25-26)

សេចក្តីអធិប្បាយទី ២៣ អំពីការស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតា (សុភាសិត ៣០:១៧):15)

I. អ្នកនិពន្ធផ្សេងទៀត

(1) អ្នកប្រាជ្ញ។ នៅបុព្វកថានៃផ្នែក 24:23-34 និយាយថា "ពាក្យរបស់អ្នកប្រាជ្ញ" ពាក្យអ្នកប្រាជ្ញ" ( ) គឺជានាមពហុវចន:។ ដូច្នេះ ពួកគេជាអ្នកផ្សេងទៀត លើកលែងតែសាឡូម៉ូន។

(2) អាហ្គ័រ។ 30:1-33 គឺជាការសរសេររបស់ Agur ។ ខទី 1 បាននិយាយថា "សុភាសិតរបស់ Agur ដែលជាកូនប្រុសរបស់ Jakeh" ។

(3) Lemuel, 31:1-31 គឺជា«ពាក្យរបស់ស្តេច Lemuel គាត់បានសរសេរសុភាសិតដែលគាត់បានស្តាប់ចេញពីម្តាយរបស់គាត់។

(៤) យើងមិនដឹងពីរបៀបនៃខ្លឹមសារនៃការសរសេរលម្អិតអំពីអ្នកនិពន្ធខាងលើនោះទេ។ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេបានសរសេរដោយទទួលបានការបំផុសគំនិតពីព្រះ នោះសំណេរត្រូវបានបញ្ចូលក្នុងកាណុង។

II. ដំណើរការនៃការបង្កើតសុភាសិត

អ្នកស្រាវជ្រាវ C. Toy បានបើកថា សៀវភៅនេះត្រូវបានបោះពុម្ពដោយធ្វើតាមថ្ងៃដែលមនុស្សត្រូវជាប់គុក។ លោកបានអះអាងថា ជាជាងបង្ហាញពីអត្តសញ្ញាណជាតិរបស់អ៊ីស្រាអែល សៀវភៅនេះបង្ហាញពីលក្ខណៈនៃប្រទេសយូដានៅសម័យនៃការបែកខ្ញែកដ៏ធំ។ សុភាសិត សេចក្តីផ្តើម ការអត្ថាធិប្បាយរិះគន់អន្តរជាតិ ស៊ី តូយ ទំព័រ ២១–២២។ ជាឧទាហរណ៍ គាត់បានអះអាងថា ការសង្កត់ធ្ងន់លើ monogamy នៅក្នុងសៀវភៅនេះទាក់ទងនឹងការអនុវត្តបន្ទាប់ពីថ្ងៃរបស់អ្នកទោស។ (សេចក្តីណែនាំអំពីសៀវភៅ

ដដែល ទំព័រ ២២) ប៉ុន្តែការសង្កេតរបស់គាត់គឺខុស។ monogamy គឺជាស្តង់ដារនៃពេលវេលាដំបូងនៃវិវរណៈនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ (លោកុប្បត្តិ ២:២៤, មថ ១៩:៤-៨) ប៉ុន្តែ វាមិនតិចទេដែលពួកបរិសុទ្ធសំខាន់ៗខ្លះមុនថ្ងៃជាប់ឃុំបានផ្ទុះឡើងនូវគោលការណ៍នៃការរួមភេទ។ ប៉ុន្តែវាជាអំពើបាបក្នុងការបំបែកស្តង់ដាររបស់ព្រះ។ វាជារឿងធម្មតាទេដែលអ្នកនិពន្ធសុភាសិតដែលត្រូវបានបំផុសគំនិតដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធបាននិយាយថាគោលការណ៍នៃ monogamy ជាស្តង់ដារ។ យោងតាមការអះអាងរបស់ ស៊ី តួយ គាត់បាននិយាយថា សុភាសិតនេះមិនមានពណ៌សម្បុរនៃសង្គមយូដាទេ ប៉ុន្តែវាបានកើតចេញពីការពិតដែលគាត់មិនបានសង្កេតមើលខ្លឹមសារនៃសុភាសិតគួរឱ្យកត់សម្គាល់។ ដូចដែលវាបានចេញមកជាច្រើនដងចេញពីសៀវភៅនេះ ពាក្យថា "កុំផ្លាស់ទីកន្លែងសម្គាល់បុរាណដែលបុព្វបុរសរបស់អ្នកបានកំណត់" ។ (សុភាសិត ២២:២៨, ២៣:១០) បាននិយាយថាច្បាប់នៃសង្គមយូដា។ (ទុត 19:14, 27:17) ដូច្នេះ យើងគិតថា សុភាសិតត្រូវបានសរសេរនៅថ្ងៃនៃរាជវង្ស។

III. តួអក្សរ Canonical នៅលើសុភាសិត

តួអក្សរ Canonic នៃសុភាសិតត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការដកស្រង់នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។

1. ការពិតព្រះយេស៊ូវបានបើកសម្តែងគំនិតនៃសុភាសិត

(1) ២. លក ១៤:៧-៩ បាននិយាយថា អ្នកដែលត្រូវបានអញ្ជើញឱ្យចូលរួមក្នុងពិធីជប់លៀងមិនគួរជ្រើសរើសកៅអីខ្ពស់នោះទេ។ វាស្រដៀងនឹងពាក្យ

សុភាសិត ២៥:៦-៧។ ហើយនៅក្នុងប្រយោគអធិស្ឋាន គាត់បានបង្រៀន គាត់បានបើកសម្តែងឱ្យស្វែងរកអាហារប្រចាំថ្ងៃ (Mt 6:11) ពាក្យនេះគឺស្រដៀងទៅនឹងខ្លឹមសារនៃសុភាសិត 30:8។ ហើយដូចដែលព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលដែរ លូកា ៧:៣៥ ថា «តែប្រាជ្ញាបានរាប់ជាសុចរិតដោយកូនចៅទាំងអស់»។ ធ្វើឲ្យយើងបង្ហាញពីទំនាក់ទំនងរវាងប្រាជ្ញានិងកូនរបស់គាត់ដែលបានបង្ហាញក្នុងសុភាសិតជូនកាល។

2. ការពិតដែលថាអ្នកនិពន្ធនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានដកស្រង់សុភាសិត។

(១) ប៉ុលបានដកស្រង់សុភាសិត ២៥:២១ នៅរ៉ូម ១២:២០។ ហើយគាត់បានមានប្រសាសន៍ថា ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលជាអត្ថន័យនៃប្រាជ្ញា (១កូរិនថូស ១:២៤, ៣០) ពាក្យនេះទាក់ទងនឹងប្រាជ្ញានៃសុភាសិត។ ជាពិសេសអ្វីដែលសុភាសិត ៨:២២-៣១ បានទាយអាចចង្អុលទៅព្រះគ្រីស្ទ។

(២) អ្នកនិពន្ធសៀវភៅហេព្រើរបានដកស្រង់សុភាសិត ៣:១១-១២ នៅម៉ោង ១២:៥-៦។

(៣) យ៉ាកុប ៤:៦ ដកស្រង់ សុភា ៣:៣៤។

(១០) ពេត្រុសបានឆ្លុះបញ្ចាំងសុភាសិត ២៥:២១ នៅពេត្រុសទី១ ២:១៧។ Prov 10:12 at I Pet 4:18, Prov 11:31 at I Pet 4:18។ និង II Pet 2:22 ដកស្រង់សុភាសិត 26:11 ។

IV. គំនិតនៃការមកដល់ពិភពលោកបានបង្ហាញនៅលើសុភាសិត

វាជាការពិតដែលសុភាសិតផ្តោតភាគច្រើនលើប្រធានបទសហសម័យដែលទាក់ទងនឹងស្ថានភាពជីវិតពិត។ ដូច្នេះ វាជារឿងធម្មតាទេដែលសេចក្តីថ្លែងការណ៍អំពីពិភពលោកនាពេលអនាគតមិនត្រូវបានបង្ហាញភ្លាមៗនោះទេ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារតែអ្នកនិពន្ធមានក្តីសង្ឃឹមនៅថ្ងៃអនាគត ជំនឿរបស់គាត់គឺជាក់ស្តែងនៅក្នុងអត្ថបទ។

1. "មនុស្សអាក្រក់ត្រូវរំលំដោយអំពើអាក្រក់របស់គាត់ ប៉ុន្តែមនុស្សសុចរិតរកទីពឹងនៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់របស់គាត់.."(14:32)

ក្នុងបរិបទនេះ តើការនិយាយថា«មនុស្សសុចរិតរកទីជ្រកក្នុងសេចក្តីស្លាប់របស់ខ្លួន»មានន័យយ៉ាងណា? នេះជាព្រឹត្តិការណ៍មួយដែលនឹងមកដល់នេះបើយោងតាមសូម្បីតែ Dathe ដែលជាអ្នករិះគន់ប្រទេសអាល្លឺម៉ង់។ ដូច្នេះ « ពាក្យនេះបានថ្លែងទីបន្ទាល់យ៉ាងភ្ញាក់ផ្អើលដល់សេចក្តីជំនឿរបស់ពួកបរិសុទ្ធនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ » ។ នៅឆ្នាំ 1968 ឆាល ប្រ៊ីដស៍ បានបោះពុម្ពការអត្ថាធិប្បាយលើសុភាសិតដែលមានស្លាកថា "ការជឿទុកចិត្តលើសេចក្តីពិត" នៅទំព័រ 193។ លើសពីនេះទៀត ឌី ហឺម៉ាន់ ស្ត្រាក អ្នកអត្ថាធិប្បាយជនជាតិអាឡឺម៉ង់បានអាន 14:32 ដែលមានអត្ថន័យដូចខាងក្រោម។ នេះមានន័យថា «ពួកបរិសុទ្ធដែលគោរពព្រះគឺខ្លាំងក្លា ដូចផ្ទះត្រូវបានសង់នៅលើថ្មដោយពឹងលើព្រះ ទ្រង់មិនអាចត្រូវបំផ្លាញដោយទឹកជំនន់ ឬគ្រោះកាចបានឡើយ។ មានជំពូក និងកំណាព្យអំពីជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនៅក្នុងសុភាសិត។ ពួកគេមាន 4:18, 5:6, 11:7, 10:2, 28, 11:4, 12:28, 24:14, និង 19 ខាងក្រោម ក្នុងចំណោមខគម្ពីរផ្សេងទៀត។

2. «ផ្លូវនៃជីវិតនាំទៅខាងមុខសម្រាប់អ្នកដែលមានប្រាជ្ញា ដើម្បីឲ្យគាត់ងាក ចេញពីស្ថានសួគ៌ក្រោម»។ (15:24)

Charles Bridges បាននិយាយដោយយោងទៅលើពាក្យនេះថា « នេះជាពន្លឺ នៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បមួយដែលបានភ្លឺនៅថ្ងៃនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ » ។ ការអត្ថាធិប្បាយលើសុភាសិត បដានៃសេចក្តីពិត ការជឿទុកចិត្ត ឆ្នាំ ១៩៦៨ ទំព័រ។ 214 (ពន្លឺមួយទៀតនៃពន្លឺ និងអំពើអសីលធម៌បានរះមកលើគ្រាកាន់ កាប់ត្រួតត្រានៃសញ្ញាចាស់) Delitzsch ក៏បានបន្ថែមថា 15:24 បង្ហាញពីផ្លូវនាំ ទៅរកជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ នៅក្នុងពាក្យរបស់គាត់ "ពាក្យនេះគឺជាគំនិតដ៏ អស្ចារ្យថ្មីនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច" ។ លើសពីនេះទៀត 12:28 សំដៅទៅលើ ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ (អត្ថាធិប្បាយលើគម្ពីរសញ្ញាចាស់ សុភាសិត I, Eerdmans, 1950, p. 329)

3. ពាក្យដែលបង្រៀនជីវិតក្នុងលោកខាងមុខដោយប្រយោល។

ព្រះយេហូវ៉ាជាសេចក្តីសង្គ្រោះនៃមនុស្សសុចរិត (អ្នកជឿ)។ (១០:២៧, ១៥: ២៧, ១៨:១០) សុភាសិតសុភាសិតបង្ហាញពាក្យជាច្រើនថា ព្រះយេហូវ៉ា» ហើយវាអះអាងថាមានតែការអះអាងថាសេចក្តីក្រោធ និងពររបស់មនុស្សគឺ ពឹងផ្អែកលើព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។ (៣:៦) ដូច្នេះ ស្ថានភាពដែលព្រលឹងមនុស្ស បានជាល្អគឺអាស្រ័យដោយគាត់។ (៣:២១-២២) នេះជាគំនិតនៃគម្ពីរសញ្ញា ចាស់ទាំងអស់។ ជីវិតអស់កល្បមានន័យថារស់នៅក្នុងពរជ័យដ៏អស់កល្ប ជារបស់ព្រះ ប៉ុន្តែមនុស្សមិនអាចសម្រេចវាដោយខ្លួនឯងបានទេ។ អ្វីដែល យើងទទួលយកព្រះជាព្រះរបស់យើង គឺជាជីវិតដ៏អស់កល្បរបស់យើង។

ដូចដែលព្រះយេស៊ូវបានពិភាក្សាអំពីជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ទ្រង់បានមានបន្ទូលតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការពិតដែលថាព្រះជាព្រះរបស់អ័ប្រាហាំ។ ពាក្យថា "ព្រះនៃអ័ប្រាហាំ" នៅក្នុង លូកា ២០:៣៧-៣៨ មានន័យថា អ័ប្រាហាំនៅរស់។ ដូច្នេះ គាត់បាននិយាយថា "ព្រះមិនមែនជាព្រះនៃមនុស្សស្លាប់ទេ"។ នេះជាពាក្យ « ២២) បានប្រើពាក្យ «មនុស្សស្លាប់» នោះគឺជាពាក្យដែលព្រះអម្ចាស់បានមានបន្ទូលថាបានស្លាប់ទៅហើយ» មានន័យថាជាមនុស្សស្លាប់ខាងវិញ្ញាណ។ នៅកន្លែងផ្សេងទៀត ព្រះយេស៊ូ (មថ ៨៖ ក្រោយពីបុណ្យសពបិតាលោកទៅតាមព្រះអម្ចាស់" ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «ចូរមកតាមខ្ញុំ ហើយទុកមនុស្សស្លាប់ទៅបញ្ចុះសពរបស់ខ្លួន»។ មិននិយាយថាមិនមែនជាមនុស្សទេ តែអ្នកនៅក្រោមកំហឹងនោះ តើព្រះជាព្រះរបស់អ្នកណា? តើការពិតនៅពេលដែលអ័ប្រាហាំក្លាយជាមនុស្សមានជីវិតទេ? បណ្តោះអាសន្ន ប៉ុន្តែអស់កល្បជានិច្ច ព្រះទ្រង់ប្រោសមនុស្សឱ្យរស់ឡើងវិញអស់កល្បជានិច្ច ស្របតាមសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះ ហើយទ្រង់ធ្វើឱ្យគាត់ទទួលបានប្រសិទ្ធភាពដ៏អស់កល្បនៃសេចក្តីសញ្ញារបស់គាត់។ ដូច្នេះជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច គឺជាព្រះផ្ទាល់។ ដូច្នោះ លូកា ២០:៣៨ ខ "ឥឡូវនេះ ទ្រង់មិនមែនជាព្រះនៃមនុស្សស្លាប់ទេ គឺជាព្រះនៃមនុស្សរស់ ត្បិតមនុស្សទាំងអស់មានជីវិតរស់នៅចំពោះទ្រង់"។ (Πάντες γὰρ αὐτῷ ζῶσιν) ត្រូវបានធ្វើតាមវា។ កាលដែលយើងបកប្រែឃ្លានេះឲ្យបានត្រឹមត្រូវ វាដូចជាការតាម។ នោះគឺ "ពីព្រោះមនុស្សទាំងអស់រស់នៅដោយគាត់" ។ ម្យ៉ាងទៀត ទំនាក់ទំនងដែលព្រះជាព្រះរបស់អ័ប្រាហាំ មានន័យថាអ័ប្រាហាំនៅមានជីវិត ហេតុអ្វីបានជានិយាយដូច្នេះ? ព្រោះវាមានន័យថាមនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានប្រោសឱ្យរស់ឡើងវិញដោយព្រះ។ ដូចដែលលោកយេស៊ូបានសង្កត់

ធ្ងន់ថា ព្រះគ្រាន់តែជាជីវិត ការរស់ឡើងវិញ ហើយក៏បានសង្កត់ធ្ងន់ថា ការមានព្រះមានន័យថាមានការរស់ឡើងវិញ។ នៅក្នុងបញ្ហានៃការរស់នៅ (រហូតដល់ជីវិតដែលមានពរនៃការរស់ឡើងវិញនិងការរស់ឡើងវិញ) យើងល្អគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីឱ្យមានព្រះតែមួយគត់។ ដូច្នេះ គម្ពីរសញ្ញាចាស់មានពាក្យថា ព្រះជាម្ចាស់ជំនួសឱ្យការមកពិភពលោកយ៉ាងច្រើន។ ការបញ្ចេញមតិបែបនេះគឺជាលក្ខណៈនៃសេចក្តីពិតនៃវិវរណៈនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ នោះគឺថា កំណត់ត្រានេះក៏បានក្លាយទៅជាកណ្តាលនៃព្រះ ដើម្បីមិនស្វែងរកជីវិតដែលមានពរលើកលែងតែព្រះចេញពីអ្នកដទៃទៀត។ ប្រសិនបើយើងទទួលយកតែព្រះ នោះជីវិតអស់កល្បជានិច្ច (បន្ទាប់ពីបុរសនោះបានចាកចេញពីពិភពលោកទៅរស់នៅអស់កល្បជានិច្ច និងការរស់ឡើងវិញនៃពិភពលោកខាងមុខ) ត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅក្នុងនោះ។ ទ្រឹស្តីនៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនៅក្នុងមជ្ឈមណ្ឌលនៃព្រះគឺខុសគ្នាទៅនឹងទ្រឹស្តីនៃភាពអសីលធម៌នៃព្រលឹងនៅក្នុងទស្សនវិទូមិនជឿ។ សូក្រាតបានពិចារណាយ៉ាងស៊ីជម្រៅនៅពេលស្លាប់ គិតយ៉ាងស៊ីជម្រៅ ហើយគាត់បានប្រកែកអំពីជីវិតអស់កល្បនៃព្រលឹងជារឿងបួន។ម្នាក់ក្នុងចំនោមពួកគេបានពិភាក្សាអំពីជីវិតអស់កល្បនៃព្រលឹង ដូចដែលយើងឃើញពីភាពសាមញ្ញនៃព្រលឹង (តួអក្សរដែលមិនមានការបែកគ្នា និងការរលាយ) វាគឺជាការពិភាក្សាអំពីជីវិតអស់កល្បនៅក្នុងព្រលឹង។ Platon ក៏បានបង្ហាញដូច្នេះដែរ ប៉ុន្តែសម្រាប់គំនិតរបស់ពួកគេគឺដើម្បីពិភាក្សាអំពីជីវិតដ៏អស់កល្បនៃស្ថិយភាពរបស់មនុស្ស វាខុស។ គេមិនបានដឹងថាការស្លាប់របស់បុរសនោះជាការផ្តន្ទាទោសនោះទេ។ លើសពីនេះទៅទៀត ពួកគេមិនបានដឹងថាជីវិតពិតរបស់មនុស្សជារបស់តែព្រះទេ។ គម្ពីរតែងតែចែងថា គ្មានសេចក្តីស្លាប់ណាដែលមានតែព្រះទេ។ (ធីមទី១ ៦:

១៦) ដូច្នេះ ព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធ «ព្រះយេហូវ៉ា»ផ្ទាល់បាននិយាយអំពីជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច (ឬជាជីវិតក្នុងពិភពលោកខាងមុខ)។ អ្នកជឿដើម្បីឱ្យមានទ្រង់ត្រូវបានចូលរួមនៅក្នុងជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។

V. សុភាសិតរបស់អ៊ីស្រាអែល និងអក្សរសិល្ប៍ប្រាជ្ញានៃប្រទេសអេហ្ស៊ីប

Amen-em-ope, អក្សរសិល្ប៍ប្រាជ្ញានៃប្រទេសអេហ្ស៊ីបមិនមានពាក្យប្រាជ្ញាតិចតួចទេ។ (W.O. E. Oesterley, The Wisdom of Egypt and the Old Testament, New York: Macmillian Co., 1927) ហេតុដូច្នេះហើយ មានអ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនដើម្បីបញ្ជាក់ថាពាក្យជាច្រើននៅក្នុងសុភាសិតត្រូវបានជះឥទ្ធិពលដោយពាក្យខាងលើ។ G. Von Rad បាននិយាយថាសកម្មភាពរបស់យ៉ូសែបនៅក្នុងប្រទេសអេហ្ស៊ីបគឺជាប្រលោមលោកដែលឆ្លុះបញ្ចាំងពីគំនិតនៃអក្សរសិល្ប៍ប្រាជ្ញាអេហ្ស៊ីបគាត់បាននិយាយថាដូចជាជនជាតិអ៊ីស្រាអែលចាស់គោរពអក្សរសិល្ប៍ប្រាជ្ញានៃប្រទេសអេហ្ស៊ីប។ គាត់បាននិយាយម្តងទៀតថា « ប្រសិនបើអក្សរសិល្ប៍នៃប្រាជ្ញារបស់អេហ្ស៊ីបបានជះឥទ្ធិពលដល់អក្សរសិល្ប៍សហសម័យពីចម្ងាយ ច្បាស់ណាស់យើងមិនអាចនិយាយថាអ៊ីស្រាអែលក៏ទទួលឥទ្ធិពលពីវាដែរ»។ គាត់អះអាងថាគាត់បានចង្អុលវគ្គមួយចំនួន ហើយបន្ទាប់មកពាក្យនោះទាក់ទងនឹងសកម្មភាពរបស់យ៉ូសែប។ វគ្គអាចត្រូវបានណែនាំដូចខាងក្រោម។ (១) សុភាសិត ២២:២៩ មានប្រសាសន៍ថា៖ «តើអ្នកឃើញមនុស្សស្ទាត់ជំនាញក្នុងការងាររបស់ខ្លួនឬ? គាត់នឹងឈរនៅចំពោះមុខស្តេច; គាត់នឹងមិនឈរនៅចំពោះមុខមនុស្សមិនច្បាស់លាស់ឡើយ»។ និង (2) សុភាសិត 19:21 «មានផែនការជាច្រើននៅក្នុងគំនិតរបស់មនុស្ស។ ប៉ុន្តែវាជាគោលបំណងនៃព្រះយេហូវ៉ា ដែលនឹងស្ថិតនៅ»។ ហើយ

លោកក៏បានប្រៀបធៀបឃ្លាថា « អ្វីដែលមនុស្សគិតគឺខុសគ្នា » ក្នុងអក្សរសិល្ប៍នៃប្រាជ្ញារបស់អេហ្ស៊ីប (អាម៉ែន-អេម-អូប៉េ, ២៩:១៦)។ (សៀវភៅដូចគ្នា p125) ។ ដូចនោះ ចំណុចសំខាន់នៅក្នុងទ្រឹស្តីរបស់ G. Von Rad អក្សរសិល្ប៍នៃប្រាជ្ញាអេហ្ស៊ីបត្រូវបានឆ្លុះបញ្ចាំងដោយប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់យ៉ូសែប ហើយវគ្គខ្លះនៃសុភាសិតរបស់យើងត្រូវបានឆ្លុះបញ្ចាំង។ នោះគឺការគិតអំពីប្រាជ្ញារបស់អ៊ីស្រាអែលត្រូវបានទទួលឥទ្ធិពលដោយអក្សរសិល្ប៍នៃប្រាជ្ញាអេហ្ស៊ីប។ លោកបានសន្និដ្ឋានដូចតទៅ។ ពោលគឺនិយាយទាំងស្រុង ប្រវត្តិរបស់យ៉ូសែបគឺជាសុន្ទរកថាដែលបង្រៀនអំពីការអប់រំនៃប្រាជ្ញា។ ជាតិណាមួយ។រឿងនេះត្រូវបានដាក់បញ្ចូលដោយគោលគំនិតអប់រំចេញពីប្រទេសអេហ្ស៊ីប និងគំនិតទ្រឹស្តីសំខាន់ៗ»។ (សៀវភៅដូចគ្នា ទំព័រ ១២៧)

G. Von Rad បានមើលងាយនៅទីនេះនូវភាពប្លែកនៃសាសនានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ អ្នកនិពន្ធសុភាសិតបាននិយាយអំពីប្រាជ្ញាដោយការបំផុសគំនិតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។(១គី. ៣:១២, ៤:២៩-៣៤) G. Ch. Aaldes ដែលជាអ្នកប្រាជ្ញហូឡង់ដ៏អស្ចារ្យនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់បាននិយាយដូចខាងក្រោមអំពីលទ្ធផលដើម្បីសិក្សាចំណុចស្រដៀងគ្នារវាងអក្សរសិល្ប៍នៃប្រាជ្ញាអេហ្ស៊ីបនិងសុភាសិតរបស់យើង។ នោះគឺ "សៀវភៅទាំងពីរនេះគឺឯករាជ្យ។ នៅក្នុងការគិតមួយចំនួន និងនៅក្នុងវិធីនៃការបញ្ចេញមតិ ទោះបីជាមានចំណុចស្រដៀងគ្នាមួយចំនួននៅក្នុងពួកគេក៏ដោយ វាគឺជាលទ្ធផលនៅក្នុងទំនាក់ទំនងទៅនឹងប្រវត្តិសាស្ត្រ ហើយវានឹងត្រូវបានពន្យល់ផងដែរ (Beide boeken zijn volkomenonafhankelijk van elkaar ontstaan. Toch is er onmiskenbaar zekere overeenkomst tuschen beide in bepaalde

gedachten en zelfs in enkele zegswijzen,… Een +++++++)។ ម្យ៉ាងទៀត ចិត្តមនុស្សមានចរិតធម្មតាក្នុងចំពោះបញ្ហាមួយនេះ សូម្បីតែជាតិសាសន៍ដទៃក៏អាចនិយាយពាក្យស្រដៀងគ្នាមួយកម្រិតដែរ។ នៅក្នុងសុភាសិតបូព៌ា ពាក្យថា « ផែនការនៃការងារកើតចេញពីមនុស្ស ការសម្រេចបានមកពីព្រះ » ។ មានតាំងពីមុនគ្រិស្តសាសនាចូលមកក្នុងប្រទេសយើងតាំងពីសម័យបុរាណ។ ប៉ុន្តែវាស្រដៀងនឹងខ្លឹមសារនៃសុភាសិត ១៩:២១។ អក្សរសិល្ប៍ប្រាជ្ញានៃប្រទេសអេហ្ស៊ីប និងសុភាសិតនៃបទគម្ពីរគឺមានភាពខុសប្លែកគ្នានៅក្នុងគំនិតសំខាន់ៗគ្នាទៅវិញទៅមក។ អក្សរសិល្ប៍នៃប្រាជ្ញាអេហ្ស៊ីបគឺស្ថិតនៅក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃពហុនិយម ប៉ុន្តែសុភាសិតនៅក្នុងលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃ monotheism ។

VI. ក្រមសីលធម៌នៃសុភាសិតនិងសីលធម៌បូព៌ា

យើងឃើញចំណុចស្រដៀងគ្នាជាច្រើនរវាងសីលធម៌នៃសុភាសិត និងក្រមសីលធម៌បូព៌ាក្នុងទិដ្ឋភាពខាងក្រៅ។ ជាពិសេសចំណុចស្រដៀងគ្នាជាច្រើននៅក្នុង Canon នៃលទ្ធិខុងជឺត្រូវបានរកឃើញ។ ក្នុងចំណុចនេះខ្ញុំបានសង្កត់ធ្ងន់ថាត្រូវមានភាពខុសគ្នាទាំងសងខាងក្នុងគុណភាពសំខាន់នៅដើមដំបូង។ នោះគឺសីលធម៌នៃសុភាសិតគឺជាលទ្ធិទេវនិយម ប៉ុន្តែសីលធម៌បែបបូព៌ាគឺមនុស្សនិយម។ ជាដំបូង ចំណុចស្រដៀងគ្នារវាងសីលធម៌នៃសុភាសិតនិងសីលធម៌បូព៌ាត្រូវបានបង្ហាញនៅខាងក្រោម។

1. ការសន្មតដែលមិនអាចប្រកែកបាននៃការសងសឹកចំពោះល្អនិងអាក្រក់

សុភាសិតនិយាយច្រើនក្នុងការដែលអ្នកមិនត្រូវនឹងទទួលបានគ្រោះមហន្តរាយ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវនឹងបានពរ។ ដូចជាលើកទីមួយបានបង្ហាញជាឧទាហរណ៍ ពាក្យថាមនុស្សខ្ជិលទៅជាក្រ (៦:៩-១១) អ្នកធ្លាក់ខ្លួនជាស្រីពេស្យានឹងត្រូវវិនាស (៧:៦-២៣) ជាពាក្យដែលអ្នកបោះបង់ចោល។ ការប្រៀនប្រដៅនឹងត្រូវធ្លាក់ចុះនូវកំហុស (១០:១៧) មនុស្សក្រអឺតក្រទមនឹងត្រូវបានជួបនឹងការប្រមាថ (១១:២) ពាក្យថាមនុស្សអាក្រក់នឹងត្រូវចាញ់ដោយអំពើអាក្រក់។ (១១:៥) ពាក្យដែលអ្នកណាសងអំពើល្អដោយអំពើអាក្រក់ នោះនឹងត្រូវសងដោយគ្រោះកាច។ (១៧:១៣) អ្នកដែលប្រមូលវត្ថុដោយពាក្យមិនពិត គឺដើម្បីស្វែងរកសេចក្តីស្លាប់។ (21:6) ល បន្ទាប់មក នៅចំណុចនេះ អ្វីដែលយើងចងចាំក្នុងចិត្តរបស់យើង គឺការពិតដែលថា ការសងសឹកបែបនេះនឹងត្រូវបង្កើតឡើងដោយច្បាប់ដែលមិនអាចប្រកែកបាន ពោលគឺច្បាប់សីលធម៌។ ច្បាប់សីលធម៌ជាកម្មសិទ្ធិរបស់វិវរណៈទូទៅ ដែលព្រះគ្រប់គ្រងដោយផ្ទាល់។ អ្នកជឿគួរតែទទួលបានអំណាចកាន់តែខ្លាំងនៅពេលដែលពួកគេជឿលើព្រះដោយការមើលឃើញមួយនេះ។ (២២:១៩) សូម្បីតែអ្នកដែលមិនស្គាល់ព្រះក៏យល់ច្បាប់ដែរ។ ដោយសារច្បាប់នេះមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់វិវរណៈពិសេសដែលទាក់ទងនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះខាងវិញ្ញាណទេ ប៉ុន្តែជាកម្មសិទ្ធិរបស់វិវរណៈទូទៅដែលទាក់ទងនឹងសម័យបច្ចុប្បន្ន។ ថ្វីត្បិតតែគេស្គាល់ច្បាប់នេះក៏ដោយ ក៏គេមិនស្គាល់ព្រះដែលជាម្ចាស់អធិបតេយ្យដែរ តែចាត់ទុកប្រភពនៃអំណាចដោយមិនមានឆន្ទៈ និងអារម្មណ៍។ ជាឧទាហរណ៍ គំនិតទស្សនវិជ្ជារបស់ Juyuk នៅក្នុងពិភពបូព៌ាធ្វើតាមវា។ ក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន វាកម្រណាស់ក្នុងការសិក្សា Juyuk ។ ដូចដែលយើងឃើញវាងាយស្រួលដែលមនុស្សសម័យនេះមិនមានគំនិតរបស់ Juyuk នៅ

ក្នុងបេះដូងរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែគំនិតរបស់ Juyuk ត្រូវបានដាំនៅក្នុងខួរឆ្អឹង យ៉ាងជ្រៅនៅក្នុងមនុស្សបូព៌ា ក្នុងពេលតែមួយ ហើយវាគ្រប់គ្រងលើគ្រប់វិស័យនៃជីវិតរបស់ពួកគេ។ ជាឧទាហរណ៍ គុណភាពនៃប្រជាជនបូព៌ាត្រូវបានជះឥទ្ធិពលដោយការគិតរបស់ Juyuk ជាសំខាន់។ ហេតុផលដែលក្លាយទៅជាបែបនេះគឺដោយសារពួកគេបានរស់នៅក្នុងការគិតរបស់ Juyuk។ ជាឧទាហរណ៍ ឱកាសនិយមដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងជីវិតទម្លាប់របស់ពួកគេជោគវាសនាដ៏សាហាវ អត្មានិយមជាដើម។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ការទស្សន៍ទាយដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងសង្គមរបស់ពួកគេក៏ត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយឥទ្ធិពលខូចនៃគំនិតរបស់ Juhyk ដែលមិនមែនជាការពិត។ ដូច្នេះ គ្រិស្តបរិស័ទគួរតែដឹងពីទស្សនវិជ្ជារបស់មនុស្សបូព៌ា និងគោលការណ៍នៃការប្រព្រឹត្តិជីវិតឲ្យបានត្រឹមត្រូវ ហើយគួរសិក្សាពីគំនិតរបស់ជូយ៉ុក ហើយរិះគន់ដើម្បីកែតម្រូវពួកគេ។ ដូចជាគ្រិស្តបរិស័ទបានធ្វើដូច្នោះដែរ នោះពួកគេនឹងមានអារម្មណ៍ថាដំណឹងល្អរបស់ពួកគេមានតម្លៃយ៉ាងជ្រាលជ្រៅក្នុងការប្រកាសដំណឹងល្អដល់ពួកគេ។ បើអ្នកណាមិនស្គាល់ការគិតរបស់មនុស្សបូព៌ាឲ្យបានត្រឹមត្រូវ ព្រោះមិនស្គាល់ជំងឺរបស់ខ្លួន នោះគឺត្រូវកែខ្លួនឲ្យបានត្រឹមត្រូវ។ តាមការអធិប្បាយរបស់គង់គង្គា កាលពីសម័យព្រះបាទបសេនទិកោសល យ៉ង់ម៉ា បានចងរូបទាំងនោះមក ស្តេចទតឃើញក៏ទាញបាន ៨ ហ្គី () លុះដល់ពេលស្តេចរ៉ូអណ្តើកនាំអក្សរមកក៏ប្រើ ដើម្បីបង្កើតគំនិតរបស់ Juyuk ។ ប៉ុន្តែយើងគិតថាពួកគេជាប្រភេទទេវកថា។ យ៉ាងណាក៏ដោយ អ្វីដែលអ្នកប្រាជ្ញបូព៌ាបានលាតត្រដាងដោយការអនុវត្តទ្រឹស្តីស្តានសូគិតគឺគ្រាន់តែជាការគិតរបស់ Juhyuk ប៉ុណ្ណោះ។ ហេតុដូច្នេះហើយ Juza បាននិយាយថា "ដើម្បីគួរ Whec លើ Guy នៅក្នុង Juhyuk មិនមែនចេញពីការបង្កើតរបស់មនុស្ស

ទេតែបុរសបានរកឃើញថាអ្វីដែលក្លាយជាធម្មជាតិ" ។ ហើយ Soja បាន និយាយថា "មុនពេលដែល whec ត្រូវបានគេទាញ, Yuk (នៅក្នុងពិភពធម្ម ជាតិ) មាន, ដែលជាពាក្យពិតប៉ុន្តែមិនឥតប្រយោជន៍" ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលពួកគេ បានឃើញធម្មជាតិត្រឹមត្រូវគឺជាបញ្ហាចម្បង។ ដូច្នេះវាជាបញ្ហាដែលយើងរិះ គន់។ Juhyuk មាន 64 Guy ។ Guy ចង្អុលទៅប្រាំមួយបន្ទាត់ដើម្បីគូរក្នុងអត្ថ ន័យដើម្បីសម្របអ្វីៗទាំងអស់នៅលើស្ថានសួគ៌និងផែនដី។ អ្វីដែលបន្ទាត់ ត្រូវបានកាត់ផ្តាច់នៅកណ្តាលត្រូវបានគេហៅថា yinwhyk ហើយផ្នែកមិន កាត់ត្រូវបានគេហៅថា Yangwhyk ។ Yang Whyk បង្ហាញពីភាពអស្ចារ្យ ភាពឆ្លាតវៃ សុខភាព ទ្រព្យសម្បត្តិ បុរស អ្នកប្រាជ្ញ។ល។ និង Yin Whyuk ភាពងងឹត និងពន្លឺ ភាពល្ងង់ខ្លៅ ភាពទន់ខ្សោយ ភាពក្រីក្រ ស្ត្រី បុរសតូច ជា ដើម។ទស្សនវិជ្ជារបស់ Juyuk បានមើលឃើញថា cosmos ដូច្នេះត្រូវបានគេ ហៅថាជាផលិតផលដែលកើតចេញពីការផ្លាស់ប្តូរ egoistic នៃថាមពល របស់ Yin Yang ដើម្បីចេញពី Taeguk ។ នេះគឺជា effusionism និង egoistic fatalism ។ ហើយ Juhyk បានហៅរូបភាពនៃអ្វីៗទាំងអស់សម្រាប់រូបភាព ចម្រុះនៃ yin yang ហើយបន្ទាប់មកពួកគេត្រូវបានគូរជា Guys ។ ប៉ុន្តែវាមិន អាចហៅការពិតបានទេ។ Juhuyk មានមេរៀនស្រដៀងគ្នាជាច្រើនដូចជា ការបង្រៀនសុភាសិត ជាមេរៀនសីលធម៌ និងរបៀបរស់នៅ។ យើងអាច ណែនាំរឿងជាច្រើននៅខាងក្រោមផ្នែកតំណាង។ នោះគឺ Gun Guy () នាគ ខ្ពស់គឺមានគ្រោះថ្នាក់។ នោះគឺនៅពេលដែលគាត់នៅទីតាំងខ្ពស់ ប្រសិនបើ គាត់ក្រអឺតក្រទម វាមានគ្រោះថ្នាក់ Gon Guy "គាត់ចងច្រកចូលកាបូបបិទ ជិត គ្មានគ្រោះកាច និងគ្មានកិត្តិយសទេ"។ នោះគឺជាអត្ថប្រយោជន៍ដែល ពួកគេមិនអួតពីទេពកោសល្យរបស់គាត់ ហើយពួកគេរក្សាភាពស្មោះត្រង់។,

Kyum guy, "ដូចជាភ្នំខ្ពស់នៅក្នុងដី, វាគឺជាការបន្ទាបខ្លួន។ "នោះគឺអ្នកដែលមានមុខតំណែងខ្ពស់ ខណៈដែលគាត់នៅតែមានភាពរាបទាបគឺលោក Bok "ពេលខ្លះគាត់ប្រព្រឹត្តកំហុសខ្លះ ប៉ុន្តែពេលនោះគាត់ច្រើនតែវិលមករកផ្លូវត្រូវវិញ"។ មេរៀននៃរបៀបរស់នៅខាងលើគឺត្រឹមត្រូវមួយកម្រិត។ Juhyuk មានមេរៀនបន្ថែមអំពីរបៀបរស់នៅ។ ប៉ុន្តែ Juhyuk មិនដឹងថាហេតុផលដែលត្រូវមានអាកប្បកិរិយាត្រឹមត្រូវជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែជាលក្ខណៈនៃការផ្លាស់ប្តូរនៃគោលការណ៍ធម្មជាតិ។ នេះខុសពីរបៀបរស់នៅរបស់សុភាសិតដើម្បីទទួលស្គាល់ព្រះនៅគ្រប់ការកាត់ស្បែក។ (សុភាសិត ៣:៦) អ្នកដែលជឿលើការពឹងផ្អែកដោយគ្មានឆន្ទៈ និងគ្មានអារម្មណ៍ ហើយអ្នកដែលជឿលើព្រះដ៏មានព្រះជន្មគឺខុសគ្នា។ ចំណុចខុសគ្នាគឺជីវិតនិងសេចក្តីស្លាប់។ គំនិតរបស់ Juhyk រួមមានការធ្វើតាមកំហុសជាចម្បង។ ទាំងនេះគឺ

(1) ដោយសារតែនៅក្នុងការគូរ Guy គាត់ភ្ជាប់ដោយការសង្កេតរបស់វត្ថុ និងភ្ជាប់អត្ថន័យនៃ yin yang តើគាត់អាចសង្កេតអ្វីៗទាំងអស់ដោយរបៀបណា? វាខុសប្លែកពេក។ បុរសនោះក៏មិនដឹងពីកំដៅខ្លួនដែរ តើធ្វើដូចម្តេចអាចសង្កេតមើលអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងលោក?

(2) Juhuk គឺជាប្រភេទនៃទស្សនវិជ្ជានៃជីវិត ហើយយកតុល្យភាពជាចំណុចសំខាន់។ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាក្រមសីលធម៌ដែលស្ថិតនៅចំកណ្តាលនៃខ្លឹមសារនៃសេចក្តីស្រឡាញ់នោះទេ ប៉ុន្តែចង្អុលបង្ហាញពី egoism ដែលកំពុងរីកចម្រើន ដើម្បីឆ្ពោះទៅរកភាពជោគជ័យ និងកិត្តិយស។

(3) របៀបរស់នៅរបស់ Juyuk មិនមែនបុរសយកអំណាចដើម្បីកាន់កាប់ទៅ cosmos ដោយមិនរាប់បញ្ចូលព្រះដែលគ្រប់គ្រងលើអ្វីៗទាំងអស់និងមាន វត្តមាននៅក្នុងសត្វទាំងអស់នោះទេប៉ុន្តែធ្វើឱ្យបុរសដាក់ចូលទៅក្នុងដៃនៃ ទ្រឹស្តីដោយគ្មានឆន្ទៈនិងអារម្មណ៍។

(៤) ទស្សនវិជ្ជានៃរបៀបរស់នៅក្នុងចូយ៉ក មិនចាត់ទុកបញ្ហានៃអំពើបាបឲ្យ បានគ្រប់គ្រាន់ចំពោះវត្ថុរបស់ព្រះទេ បញ្ហាធំជាងគេក្នុងរបៀបរស់នៅ គឺអំពើ បាបដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តនៅចំពោះព្រះ។ ប៉ុន្តែទស្សនវិជ្ជារបស់ Juhyuk បង្រៀនពីការរត់គេចពីយុទ្ធសាស្ត្រ និងភាពជោគជ័យជាលំដាប់។

2. លក្ខណៈបច្ចុប្បន្ននៃសុភាសិត និងការគិតបែបបូព៌ា

ការបង្រៀនសុភាសិត ចាត់ទុកជីវិតបច្ចុប្បន្នជាចម្បង។ ប៉ុន្តែវាជាការពិត ដែលញែកជីវិតបច្ចុប្បន្នជារាស្ត្ររបស់ព្រះជាបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែមិនមែនជាពិភព លោកទេ។ វាបង្ហាញថាជីវិតបច្ចុប្បន្នរបស់មនុស្សក៏គួរតែរស់នៅក្នុងកណ្តាល នៃព្រះដែរ។ ព្រះមិនមែនជាព្រះអម្ចាស់នៃស្ថានសួគ៌ទេ ហើយទ្រង់គួរត្រូវ បានលើកតម្កើងតាមរយៈជីវិតពិតរបស់យើង។ អ្នកប្រាជ្ញចេះដឹងសេចក្តីពិត ទទួលស្គាល់លោក ហើយប្រតិបត្តិតាមគ្រប់ទាំងការនៅលើផែនដី។ (៣:៦) ព្រះមិនព្រងើយកន្តើយនឹងសង្គមបច្ចុប្បន្នដ៏ស្មុគស្មាញនោះទេ ភ្នែករបស់ ទ្រង់សង្កេតមើលមនុស្សអាក្រក់ និងមនុស្សល្អដោយមើលឃើញ (១៥:៩) ហើយទ្រង់បានអះអាងពីបញ្ហាអំពីភាពក្រីក្រ និងទ្រព្យសម្បត្តិ និងបញ្ហានៃ សត្រូវផ្ទាល់ខ្លួន។ (១៦:៧, ២២:២, ២៥:១៧-១៨) សុភាសិតបង្ហាញថាជីវិត ពិតរបស់យើងជាឱកាសដើម្បីបម្រើព្រះយ៉ាងល្អ។ សុភាសិតបង្រៀនថា នៅ

ក្នុងផ្នែកណាមួយនៃជីវិតពិតរបស់យើង យើងគួរទទួលស្គាល់ភាពជាម្ចាស់អធិបតេយ្យភាព។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានលាតត្រដាងពីពិភពខាងលើនៃពិភពលោកបច្ចុប្បន្ន (ពិភពលោកខាងមុខ) ហើយស្នើថាពិភពលោកពិតជាឱកាសល្អតែមួយគត់ដើម្បីបម្រើព្រះ។ ជាពិសេសសុភាសិតបាននិយាយដូច្នេះ។ ដូចជាទិដ្ឋភាពនៃពិភពលោកបច្ចុប្បន្នព្រមានដល់មនុស្សបូព៌ាពិសេស។ ក្នុងចំណោមប្រជាជនបូព៌ាមានមនុស្សជាច្រើនដើម្បីគេចពីស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ន ហើយមិនអើពើ។ អាចនិយាយបានថាជាឥទ្ធិពលរបស់ព្រះពុទ្ធសាសនាជាពិសេស។ ព្រះពុទ្ធសាសនាឈរលើមូលដ្ឋាននៃទ្រឹស្តីនៃរូបកាយដូចគ្នារវាងរូបធាតុ និងខ្លួនឯង ហើយបង្កើតក្រមសីលធម៌គ្រួសារ និងសីលធម៌នៃសង្គម។ ប៉ុន្តែដោយសារទស្សនវិជ្ជាយកពណ៌នៃទុទិដ្ឋិនិយម វាប្រាប់ពីគំនិតទុទិដ្ឋិនិយម។ ត្រង់ចំណុចនេះ ទស្សនៈទុទិដ្ឋិនិយមនៃព្រះពុទ្ធសាសនា ត្រូវបានពិនិត្យដូចខាងក្រោម។

1) ទុទិដ្ឋិនិយម ontological ។ ទុទិដ្ឋិនិយមនៃពុទ្ធសាសនាគឺ មនោគមវិជ្ជាជានិច្ច។ ម្យ៉ាងទៀត តាមពុទ្ធសាសនាគឺការពិតដែលមនុស្សយល់ថាជារបស់ឥតប្រយោជន៍។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ទុក្ខរបស់បុគ្គលនោះ កើតឡើងដោយខ្លួនឯង។ ដូច្នេះ yualban គឺដើម្បីដោះលែងចេញពីភាព។ ប៉ុន្តែបុរសនោះមិនងាយនឹងរួចខ្លួនឡើយ ព្រោះមនុស្សស្លាប់ទៅហើយ បុរសក៏កើតក្នុងភពផ្សេងដោយការផ្លាស់ប្តូរ។ ដូច្នេះ ដើម្បីរួចផុតពីការរំលងដូច្នេះ ទើបពុទ្ធសាសនិកជាច្រើនបានលះបង់ខ្លួនដើម្បីសិក្សាកម្មផលទល់នឹងជីវិតពិត។ ក្នុងចំណុចនេះយើងអាចរកឃើញថាតើពុទ្ធសាសនានិយាយអំពីការរំលងបានកម្រិតណា។ ជាឧទាហរណ៍នៅក្នុងកាណុង Biyoo សិស្សរបស់ព្រះពុទ្ធ

ម្នាក់បានទៅកន្លែងមួយដែលនាងជាស្រីព្រហ្មចារីដ៏ស្រស់ស្អាត។ គាត់បានសួរទៅកាន់ព្រហ្មចារីថា "តើអ្នកបានធ្វើអ្វីមុនពេលជីវិតរបស់អ្នកសម្រាប់កូនដ៏ស្រស់ស្អាត?" ស្ត្រីនោះឆ្លើយថា៖ «ខ្ញុំបានអុជចង្កៀងសម្រាប់ព្រះវិហារព្រះពុទ្ធគឺងងឹតហើយ ព្រោះខ្ញុំបានក្លាយជាស្ត្រីដ៏ស្រស់ស្អាតម្នាក់ក្នុងលោកនេះ។ ការដែលមនុស្សនៅបច្ចុប្បន្នក៏បានក្លាយជាមនុស្សបច្ចុប្បន្នដោយការរំលងច្រើនពីអតីតកាលគឺជាការគិតរបស់ពុទ្ធសាសនា។ គ្រានៃការរំលងរបស់មនុស្សដែលមានជីវិតក្នុងបច្ចុប្បន្នកាលក្នុងអតីតកាល គឺគ្មានដែនកំណត់។ រហូតមកដល់ពេលនេះ ប្រសិនបើឆ្អឹងរបស់មនុស្សដែលប្រព្រឹត្តអំពើរំលងត្រូវបានបំបែកចេញ ហើយត្រូវបានកប់នៅកន្លែងតែមួយ នោះពិភពលោកទាំងអស់នឹងពោរពេញទៅដោយពួកគេ។ ហើយប្រសិនបើទឹកដោះដែលអ្នកម្តាយអាចប្រមូលបាននៅខ្សែតែមួយ វាអាចជាសមុទ្រធំជាងសមុទ្របួន។ ហើយសម្រាប់ឪពុកម្តាយអាចនឹងកើតមកជាពូជពង្សរបស់គាត់ បុព្វបុរសអាចនឹងកើតជាពូជពង្ស។ មូលហេតុដែលពុទ្ធសាសនិកមិនបរិភោគសាច់ខាងកើតក៏ព្រោះតែបុព្វការីជនរបស់ព្រះអង្គអាចជាបុព្វការីជនរបស់ព្រះអង្គដូច្នេះ តើពាក្យថា ទោសដែលគួរឲ្យខ្លាចយ៉ាងណាទៅ? តាមការប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះពុទ្ធសាសនា ការគិតរបស់មនុស្សអាចកើតជារូបកាយនៅពេលក្រោយដោយទទួលកម្មផល។ ក្នុងថ្ងៃមួយរាប់ពាន់គំនិតកើតឡើងជារូបកាយដោយទទួលកម្មផល។ ឆោម បឹងកេងកង បាននិយាយថា ដើម្បីក្លាយជាអ្នកមានក្នុងលោក កើតចេញពីទានច្រើនមុននឹងរស់នៅ មនុស្សមានមុខមាត់ល្អ កើតចេញពីការស៊ូទ្រាំនឹងការចំអកឱ្យបានល្អនៅមុនជីវិត។ មូលហេតុដែលបុរសមានសំឡេងច្បាស់ គឺដោយសារគាត់អានសេចក្តីអធិដ្ឋានច្រើន ហេតុផលដែលមនុស្សមានមុខអាក្រក់ គឺដោយសារគាត់ងឿងឆ្ងល់

ហើយខឹងច្រើន ហេតុផលដែលបុរសក្នុងលោកនេះលង់គឺសម្រាប់ក្នុង មុនពេលគាត់រស់នៅគាត់បានស្តីបន្ទោសបុរសជាច្រើន, ការពិតដែលថាបុរសក្លាយជាពស់ដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងពិភពលោកនេះគឺសម្រាប់គាត់បានបោកបញ្ឆោតបុរសដោយល្បិចជាច្រើននៅក្នុងរបស់គាត់មុនពេលគាត់រស់នៅរបស់គាត់នៅក្នុងពិភពលោកមុនរបស់គាត់ .. ហើយ Ubbo chsbulkung បាននិយាយថាជំងឺនៅក្នុងនេះ។ ពិភពលោកនេះកើតចេញពីការដែលគាត់ចូលចិត្តវាយអ្នកដ៏ទៃថា មូលហេតុដែលបុរសស្លាប់ភ្លាមៗគឺដោយសារគាត់បានសម្លាប់ច្រើនក្នុងខ្លួនមុនពេលគាត់រស់នៅហេតុផលដែលបុរសនោះមានបញ្ហាក្នុងលោកនេះគឺដោយសារគាត់មានចោរច្រើនពីមុនមករស់នៅ។ការពិតដែលថាទ្រឹស្តីការរំលងខាងលើគឺជាការស្រមើស្រមៃនិងចម្លែកណាស់នឹងត្រូវបាន [roved ដោយអ្នកអានខ្លួនឯងបន្ថែមទៀត។

២) ទុទិដ្ឋិនិយម បញ្ញា ពុទ្ធសាសនា តថាគតថា អ្វីៗទាំងអស់គួរទទួលថា ជាអច្ឆរិយៈ។ Kisinnon បាននិយាយថា "ច្បាប់ទាំងអស់គួរតែត្រូវបានសម្គាល់ដោយអាស្រ័យលើគ្មានរូបភាព។ ប្រសិនបើមានតែមួយគ្មានរូបភាពត្រូវបានលុបចេញនោះគឺជាបន្ទាត់ព្រំដែនណាមួយ។ ״ ការគិតថាអ្វីៗនៅក្នុងក្រសៃភ្នែករបស់បុរសគឺដូចជាអព្ភូតហេតុដែលលេចឡើងនៅរដូវក្តៅត្រូវបានសង្កត់ធ្ងន់នៅក្នុង Rangkabatara kyung ។ (ព. ៩០-៩៦) ដូច្នេះ ពុទ្ធសាសនិកជន ឧស្សាហ៍សិក្សាកម្មដ្ឋាន ដើម្បីរួចផុតពីការយល់ឃើញរបស់លោកិយ។ តាមការប្រៀនប្រដៅរបស់ពុទ្ធសាសនា ការដកអព្ភូតហេតុក្នុងចិត្តចេញ តាមរយៈការសិក្សាអំពីកម្មផលពិត និងដើម្បីត្រឡប់ទៅកាន់សភាពសំខាន់វិញ គឺរដ្ឋត្រូវត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ។ រឿងបែបនេះមិនទទួលបាន

ការរំពឹងទុកខាងលោហធាតុ។ នោះគឺវាមិនមែនជាវឌ្ឍនភាពផ្លូវចិត្តរបស់មនុស្សទេ។ ក្នុងការសិក្សាកម្មផល ការទស្សន៍ទាយចិត្តសាស្ត្រឡូជីខល ជាជាងរារាំងការត្រាស់ដឹង។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌របស់អ្នកធ្វើកម្មមិនចេញមកក្រៅទេ គឺចេញមកពីខ្លួនឯង។ ដូចយើងឃើញហើយថា ពុទ្ធសាសនាជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកស្វ័យភាពជានិច្ច។ លាតត្រដាងពីអ្នកប្រឆាំងទៅនឹងគ្រិស្តសាសនាទាំងស្រុង។ សារៈសំខាន់ក្នុងការសិក្សាកម្មផលគឺជាការបង្ខឹកការដកគំនិតផ្សេងៗចេញតាមរយៈការបង្រួបបង្រួមផ្លូវចិត្ត។ វិធីសាស្ត្រមួយគឺ ធ្វើឱ្យឥរិយាបថក្បាល និងដងខ្លួនតឹងណែន ដោយអង្គុយស្ងៀម ហើយផ្តោតថាមពលនៃរាងកាយទាំងមូលនៅលើពោះខាងក្រោម និងធ្វើឱ្យដង្ហើមទន់ភ្លន់។ ដូចយើងឃើញហើយ ពុទ្ធសាសនបណ្ឌិត្យ សំដែងថា យកការបង្រួបបង្រួមផ្លូវចិត្ត ដោយអំណាចរបស់ព្រះអង្គ ទៅដល់គោលដៅសាសនា។ ការបង្រួបបង្រួមផ្លូវចិត្តមានន័យថាការមកដល់ដើម្បីដកចេញរូបភាព។ ព្រះពុទ្ធសាសនាយល់ឃើញថា ការដករូបចេញគឺជាស្ថានភាពដ៏ឧត្តមនៃចិត្តរបស់បុរស។ រូបដែលដកចេញគឺជាសភាពនៃចិត្តដើម្បីគេចចេញទាំងវិជ្ជមាន និងអវិជ្ជមាន។ ដើម្បីមើលរូបភាពដែលដកចេញ យើងអាចរកឃើញនៅក្នុង Kumgang kung។ នៅក្នុងបញ្ហានេះ លោក ឡាំ គួងគង់ មានប្រសាសន៍ដូចតទៅ។ នោះគឺ Dasi suboria! Busal គួរតែត្រូវបានយកចិត្តទុកដាក់ដូច្នេះ ប្រាកដណាស់គាត់មិនគួរផ្តោតលើរូបភាព។ () ពាក្យនៃព្រះពុទ្ធបែបនេះអាចប្រៀបធៀបជាមួយនឹងបទគម្ពីរ មថ ៦:៣-៥។ នៅទីនោះវាបាននិយាយថា "" ។ ប៉ុន្តែរឿងទាំងពីរនេះគឺខុសគ្នាទៅវិញទៅមក។ ពាក្យរបស់គង្គា គង្គា គឺជាស្ថិយភាពសម្រាប់ការត្រាស់ដឹងរបស់ព្រះអង្គ ប៉ុន្តែពាក្យរបស់ម៉ាថាយ គឺបម្រើព្រះ។ ចុះតើការសិក្សាកម្មផលមានគោលបំណងអ្វី? ប្រាកដណាស់គឺ

ការទៅដល់ព្រះនិព្វានដោយវិទ្យាស្ថានមនុស្ស។ និព្វាន id អ្វី? Inssen បាន និយាយថា "និព្វានគឺជាការរលត់នៃអណ្តាតភ្លើងនៃ "ដំណើរការខ្ញុំ" ។ ហើយ គាត់បាននិយាយថា « នោះជាវិធីដែលយើងជឿថានិព្វានមិននាំមកនូវភាព អាប់ឱននៃមនុស្សទេ ប៉ុន្តែបញ្ចាក់ពីភាពបរិបូរណ៌នៃសមិទ្ធិផលរបស់ខ្លួន - Living Zen, the Macmillian Company, New York, 1960, p. 139)។ នៅក្នុង ពិភពបូព៌ា ឈ្មោះដ៏អស្ចារ្យនៃកម្មផលត្រូវបានគេហៅថា Yukjodaesa ។ គាត់ គឺជាបុរសនៅក្នុងរាជវង្ស Dang ដែលគាត់មានឈ្មោះថា Hui-neng (គ.ស 638-713) គាត់នៅតែជាសៀវភៅបង្រៀន ហើយត្រូវបានគេហៅថា Tan Ching ។ ដូចដែលបានគិតថា Lujo ចេញពី Bubbo dankung វាភាគច្រើនគឺ ការលុបរូបភាព។ ឧទាហរណ៍ ១) ពាក្យថា "រឿងតូចតាច គំនិតក៏ថយចុះ សេចក្តីស្មោះត្រង់ក៏ថយចុះ ហើយអសារឥតការ ទ្រង់អាចឃើញលក្ខណៈរបស់ ព្រះពុទ្ធ។ (Bubbdankung p 108) 2) ពាក្យថា "ប្រសិនបើអ្នកចង់ស្វែងរកព្រះ នៃច្បាប់គាត់គួរតែកាត់បន្ថយរូបភាពនៃច្បាប់ទាំងអស់ហើយសម្អាតចិត្ត" ។ (សៀវភៅដដែលទំព័រ ១២១) ៣) កាលដែលភិក្ខុស្ត្រីកាន់ព្រះពុទ្ធសាសនា ហើយសួរសំបុត្រនោះ ទ្រង់ឆ្លើយថា ទ្រឹស្តីអាថិកំបាំងនៃព្រះពុទ្ធទាំងឡាយ មិនទាក់ទងនឹងសំបុត្រនោះទេ។ (ទំ ១២៥) ៤) ពាក្យថា «មនុស្សលោកនេះ រលត់ចេញពីខាងក្រៅ រូបល្អ កាត់ក្នុងខាងក្នុងល្អ ជារបស់ឥតប្រយោជន៍ បើ ក្នុងរូប រូបត្រូវកាត់ហើយ កាត់ជាឥតប្រយោជន៍។ នោះគឺវាមិនត្រូវបានកាត់ បន្ថយទៅខាងក្នុង និងខាងក្រៅទេ»។ ៥) ពាក្យថា«ដូចជាគ្មានការគិត គំនិត ត្រឹមត្រូវ តែគិតថាគំនិតនោះនឹងអាក្រក់»។ (សៀវភៅដូចគ្នា p138) 6) ពាក្យ ថា "ការសម្អាត hsppening គឺជាសកម្មភាពដែលត្រូវបានបំផ្លាញទាំងអស់ ការរក្សាការស្មាក់នៅមិនសូប់ស្ងាត់ទេ។ " (សៀវភៅដូចគ្នា p148) 7) ពាក្យថា

"តើអ្នកឃើញកន្លែងទំនេរយករូបភាពឬអត់? ព្រះសង្ឃមួយអង្គ Jisang បានឆ្លើយតបថា "តួអង្គសំខាន់របស់អ្នកគឺដូចជាកន្លែងទំនេរ ទីបំផុតអ្នកមិនអាចឃើញអ្វីត្រូវបានគេហៅថាសម្រាប់ឈ្មោះទេ គំនិតត្រឹមត្រូវ ហើយទីបំផុតអ្នកមិនឃើញអ្វីល្អត្រូវបានគេហៅថាចំណេះដឹងពិត" ។ (សៀវភៅដូចគ្នា ទំ 151) 8) ពាក្យថា "អ្នកឃើញតួអក្សរសំខាន់នៅក្នុងខ្លួនអ្នកប៉ុន្តែកុំផ្តោតលើរូបភាពនៃច្បាប់ខាងក្រៅ" ។ ៩) ពាក្យថា "កាលណាជាបទដ្ឋានដែលព្រះសង្ឃត្រូវហៅ Jisung អង្គុយជានិច្ច តែមិនត្រូវដេកលើកៅអីសម្រាប់ធ្វើផ្លូវទេ គាត់បានឆ្លើយថា "ខណៈដែលចិត្តនៅស្ងៀម ហើយឃើញវានៅក្នុងភាពស្ងៀមស្ងាត់។ ជំងឺ ប៉ុន្តែមិនមែនជាកម្មផលពិតទេ ក្នុងការអង្គុយលើអាសនៈ ហើយជិះជាន់លើរូបកាយរបស់គាត់ តើមានប្រយោជន៍អ្វីមកលើគាត់ តាមទ្រឹស្តី? (សៀវភៅដូចគ្នា ទំ ១៨៤) ។ល។ ទ្រឹស្តីរបស់ Lukjodeasa ដែលបានណែនាំនៅលើខាងលើនេះ ព្យាបាលចំណេះដឹងទាំងអស់ដោយគោលគំនិតរបស់មនុស្សដែលសន្មតថាខុស។

(1) ៣) ភាពខុសគ្នារវាងសាសនាគ្រឹស្ត និងព្រះពុទ្ធសាសនា

(2) (9) ពុទ្ធសាសនាបដិសេធអ្នកបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ ប៉ុន្តែសាសនាគ្រឹស្តអះអាង។ ពុទ្ធសាសនិកជនបានពោលថា បើព្រះមានព្រះភាគ ជាអ្នកបង្កើតរបស់ទាំងអស់ នោះព្រះដ៏មានព្រះភាគ មិនមែនជាអង្គដាច់ខាត។ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាពាក្យដែលយល់ខុសអំពីសាសនាគ្រឹស្តទេ។ ការពិតដែលព្រះបង្កើតរបស់ទាំងអស់ មិនបានបំពេញផ្នែកខ្លីរបស់ទ្រង់ជាមួយនឹងអ្វីមួយនោះទេ។ ទោះបីជាគាត់គ្មានអ្វីគ្រប់យ៉ាងក៏ដោយ គាត់គឺជាមនុស្សគ្រប់គ្រាន់។ គោលបំណងដែលទ្រង់បានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់គឺសម្រាប់តែមនុស្សជាតិប៉ុណ្ណោះ។

(3) (២) ព្រះពុទ្ធសាសនាមិនជឿលើអ្នកប្រោសលោះ និងគោលលទ្ធិនៃការប្រោសលោះទេ ប៉ុន្តែមានគោលបំណងស្វែងរកខ្លួនឯង។ ម៉្យាងវិញទៀត សាសនាគ្រឹស្តសាសនាតែងតែចាត់ទុកបុរសនោះថាជាមនុស្សមានបាប ហើយគេជឿថា ការពិតដើម្បីរំដោះខ្លួនចេញពីវា គឺត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអនុលោមភាព (វិធីសាស្ត្រដែលព្រះប្រទានឱ្យ)។

(4) (៣) ពុទ្ធសាសនិករិះគន់គ្រិស្តបរិស័ទថា ទស្សនៈនៃការសង្គ្រោះក្នុងសាសនាគ្រឹស្ត គឺគ្រាន់តែជាចក្រពត្តិនិយមខាងវិញ្ញាណប៉ុណ្ណោះ។ ហេតុផលដែលត្រូវរិះគន់នោះ គឺដោយសារគាត់ថា ការសង្គ្រោះមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអំណាចនៃព្រះ។ ដូចពុទ្ធសាសនិកនិយាយថា ពុទ្ធសាសនិកតែងតែចង់ដោះលែងមនុស្សឲ្យបានសុខពីការគិតខុសទាំងអស់។
(5) (១០) ប៉ុន្តែវាជាពាក្យខុស។ ព្រោះវាច្បាស់ណាស់ថា បុរសនោះមិនអាចសង្គ្រោះសម្រាប់ខ្លួនគាត់ទេ ជាជាងគាត់គួរតែចូលចិត្តស្តាប់បង្គាប់អំណាច។ វាគឺជាជំនឿ។ ហើយចំពោះពាក្យថា "ចងចាំខ្ញុំដោយប្រតិបត្តិម្នាក់នេះ" នៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវត្រូវបានគេប្រារព្ធពិធីបុណ្យរំលងនោះពុទ្ធសាសនិករិះគន់ដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា "តើមនុស្សដែលគោរពព្រះពិតអាចសុំឲ្យមនុស្សទាំងអស់នឹកឃើញខ្លួនឯងបានទេ? ការចងចាំផ្តល់នូវឧបសគ្គដល់ការអភិវឌ្ឍខាងវិញ្ញាណ»។ ប៉ុន្តែនេះជាពាក្យដែលចេញមកពីភាពល្ងង់ខ្លៅដែលថាមនុស្សជាមនុស្សមានបាប ហើយជាការពិតដែលថាព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះ ហើយក៏ជាសេចក្តីពិតដែរ។ នៅពេលដែលបុរសនោះចងចាំព្រះយេស៊ូវ គាត់អាចយល់ពីសេចក្តីពិត ហើយទទួលបានសេរីភាព និងសេចក្តីសង្គ្រោះ។

VII. ឯកសារយោង

ក្នុងការសរសេរការអធិប្បាយនេះបន្ទាប់ពីសៀវភៅដែលត្រូវប្រើឬដើម្បីរិះគន់ត្រូវបានប្រើ។

ឯកសារយោងពិសេស

សៀវភៅដែលប្រើរួច និងសៀវភៅរិះគន់ ដើម្បីសរសេរអត្ថាធិប្បាយនេះមានដូចខាងក្រោម។

2. ព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធ (កំណែដែលបានអនុញ្ញាត)

3. Charles Bridges អធិប្បាយអំពីសុភាសិត

4. H. Bavinck, Gereformeerde Dogmatiek I-IV

5. G. Ch. Aalders, Bijbelsche Spreuken en de Onderwijzing van Amen-em-ope ។

6. C.B. Kayatz, Einfuhrung ក្នុងកម្មវិធី Die alttesttestamentliche Weisheit

7. B. Gemser, Spuche Salmos ។

8. Arnot William, ច្បាប់ពីស្ថានសួគ៌សម្រាប់ជីវិតនៅលើផែនដី។

9. Von Rad, Josephsgeschichte und Altere Chochma នៅក្នុង "ការបន្ថែមទៅ Vetus Testamentum", Congress Volume, Copenhagen ។

10. U. Skladny, Die alesten Spruchsamlungen នៅអ៊ីស្រាអែល

11. M. Stuart, A Commentaru on the Book of Proverbs

12. Keil និង Delitsch, អត្ថាធិប្បាយលើគម្ពីរសញ្ញាចាស់

13. D. H Strack, Kurzgefasster Kommentar, Die Spruche Salmos ។

14. S. C. Malan, Notes on the Proverbs, I-III

15. Wildeboer, Kurz Hand- Commentar, Die Spruche ។

16. ព្រះគម្ពីររបស់អ្នកបកប្រែ សុភាសិត (ដោយ C. T. Fritch និង W. Schloerb)

17. អត្ថាធិប្បាយរបស់ Ellicott, III-IV ។

18. Matthew Henry, អត្ថាធិប្បាយលើសុភាសិតpruche.

24. Beal, អត្ថបទពីពុទ្ធសាសនា Canon, Boston, Houghton, Osgood & Company ។

25. Conze, អត្ថបទព្រះពុទ្ធសាសនា, ញូវយ៉ក, បណ្ណាល័យទស្សនវិជ្ជា។

26. C. Van Til, The Defense of Faith, Philadelphia, The Presbyterian and Reformed Publishing Company.

27. Herman Dooyeweerd ការរិះគន់ថ្មីនៃគំនិត Teoretical I-III

អធិប្បាយអំពីសុភាសិត

ជំពូកទី 1

ការវិភាគខ្លឹមសារ

1. សេចក្តីផ្តើម (1–7) 2. ដំបូន្មានកុំឲ្យសេពគប់នឹងមនុស្សអាក្រក់ (8–19) 3. ការទ្រហោយំដោយមិនខ្វល់ខ្វាយក្នុងពន្លឺនៃការហៅរបស់ប្រាជ្ញា (20–33)

ការបកស្រាយ

១-៧. បុព្វកថានៃសុភាសិតទាំងអស់ត្រូវសន្មតថាមានផ្នែកនេះ។ នេះជាចំណុចពីរដែលច្បាស់ជាកំណត់អត្តសញ្ញាណអ្នកនិពន្ធសៀវភៅ (ខទី 1) និងគោលដៅរបស់វា។ (2-7) ១ សុភាសិតរបស់ព្រះបាទសាឡូម៉ូន ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទដាវីឌ ជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែល៖ យើងអាចពិនិត្យមើលសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដ៏ទូលំទូលាយរបស់សាឡូម៉ូន ដែលបានសរសេរសៀវភៅនេះ។ នោះគឺពាក្យ«កូនរបស់ដាវីឌ»និង«ស្តេចអ៊ីស្រាអែល»ក្នុងន័យស្រដៀងគ្នា ព្រះគម្ពីរមានអារម្មណ៍ជាប្រវត្តិសាស្ត្រចំពោះវា។ សាឡូម៉ូនជាពិសេសបានប្រើការអធិស្ឋានដើម្បីទទួលបានចំណេះដឹងពីព្រះ។ II រាជាក្សត្រ 1:7–12 I Ki 3:28, 4:34, និង Ps 72:1 ត្រូវបានដកស្រង់។ ដូចដែលយើងអាចមើលឃើញវាជាភស្តុតាងដែលថាមនុស្សអាចទទួលបានការយល់ដឹងខាងវិញ្ញាណតាមរយៈដំណើរការដូចគ្នានេះ។ ប្រាជ្ញារបស់សាឡូម៉ូនមានសិទ្ធិអំណាចនៃពាក្យរបស់ Good នៅពេលនេះ ដូច្នេះត្រូវចាំក្នុងចិត្ត។ (សុភាសិត ១៦:១០) ការបកប្រែសុភាសិតនៃពាក្យជាភាសាហេព្រើរ (לְמָשָׁל) ចង្អុលទៅសេចក្តីថ្លែងការណ៍ខ្លីមួយដែលបង្ហាញពីគំនិតដ៏ទូលំទូលាយ។ យោងតាម Delitzsch វាត្រូវបាន

គេបង្ហាញថាជាពាក្យប្រៀបធៀបក្នុងកាល:ទេស:មួយចំនួន និងជាឃ្លាស្របគ្នា ឬពាក្យប្រឆាំងនឹងពាក្យផ្សេងទៀត។ ២ ស្គាល់ប្រាជ្ញា និងការប្រៀនប្រដៅ យល់ពាក្យដែលយល់ឃើញ"ប្រាជ្ញា" (חָכְמָה) គឺជាឃ្លាដ៏រឹងមាំដែលសំដៅទៅលើការយល់ដឹងដែលយើងអាចយល់ពីទ្រឹស្តីទូទៅដែលស្ថិតនៅក្រោម អត្ថិភាពនៃអ្វីគ្រប់យ៉ាង និងធម្មជាតិជាមូលដ្ឋានរបស់វា។ បន្ថែមពីលើនេះ "ការណែនាំ" (បូរ) សំដៅលើវិន័យ។ ការយល់ដឹង (មនសិការ) ដឹកនាំកម្លាំងដែលយល់ឃើញឆ្ពោះទៅរកមនុស្សសុចរិត និងអាក្រក់។ (Delitzsch) ពាក្យទាំងបីនេះចាត់ទុកការជឿថា ព្រះគង់នៅចំកណ្តាលនៃពួកគេ។ ពួកគេពិតជាមិនខុសគ្នាពីគ្នាទៅវិញទៅមកនៅចំណុចនេះទេ។ ដូច្នេះ "ប្រាជ្ញា" ដែលសុភាសិតសំដៅទៅលើ មិនមែនជាប្រាជ្ញាខាងលោកីយ៍ទេ ប៉ុន្តែជាការយល់ដឹងខាងវិញ្ញាណដែលនាំទៅរកការប្រោសលោះសម្រាប់អ្នកដែលមានជំនឿលើវា។ ធី ២:១១–១២, ទី ២ ៣:១៥–១៧ ប្រាជ្ញា បន្ថែមពីលើភាពឈ្លាសវៃ ប្រាជ្ញាដែលមានប្រយោជន៍បន្ថែមទៀតដល់ព្រលឹងមនុស្ស គឺជាអ្វីដែលផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ដល់រូបរាងកាយរបស់មនុស្ស។ ព្រះអម្ចាស់ និងព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់យើងក៏មានព្រះនាមនៃប្រាជ្ញាក្នុងន័យនេះដែរ។ (កូរិនថូសទី១ ១:៣០; លូកា ៧:៣៥) គាត់មានសារៈសំខាន់ជាងសាឡូម៉ូនទៅទៀត។ (ម៉ាថ. ១២:៤២) ជាការពិត គំនិតជាច្រើនដែលពិភពលោកបង្រៀនមានក្នុងសុភាសិត។ ពាក្យនៅក្នុង 6:1–11, 11:14, 14:28, 34, 20:18, និង 28:23–27 គឺជាឧទាហរណ៍មួយចំនួននៃរឿងតំណាង។ គោលដៅនៃការសរសេរគឺដើម្បីជួយអ្នកជឿអនុវត្តបទបញ្ញត្តិឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ដោយប្រយោលនៅក្នុងជីវិតខាងវិញ្ញាណរបស់ពួកគេ។ ជាឧទាហរណ៍ ការខ្ជិលអាចធ្វើឲ្យព្រលឹងមនុស្សរងរបួស។ អ្នកជឿគួរតែធ្វើ

សកម្មភាពដោយឈ្លាសវៃក្នុងបញ្ហាពិភពលោក។ ជាលទ្ធផល អ្នកជឿក៏ត្រូវធ្វើតាមការយល់ដឹងខាងលោកិយដែរ។ ដូច្នេះ ប្រាជ្ញាលោកិយដែលសុភាសិតប្រាប់ក៏ព្យាយាមធានាថាជីវិតខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់បានប្រសើរឡើង។ (មានជំនឿលើព្រះ ហើយស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់) ទាំងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ សង្កត់ធ្ងន់លើការទទួលរបស់អ្នកជឿនៃការយល់ដឹងខាងវិញ្ញាណបែបនេះ។ អំណោយទានដំបូងដែលមាននៅក្នុង កូរិនថូស ទី 12:8–11 គឺជាអំណោយទាននៃប្រាជ្ញា។ ប្រាជ្ញាដែលមាននៅក្នុងចិត្តរបស់ព្រះមិនមែនជាគំនិតទូលំទូលាយទេ។ យោងតាម យ៉ាកុប 3:17 ភាពបរិសុទ្ធកើតមានមុនគេដោយប្រាជ្ញាដែលកើតចេញពីការលើកឡើងខាងមុខ។ ម្យ៉ាងទៀត ចំណេះរបស់ព្រះគឺជាភាពបរិសុទ្ធ ដែលជាការទុកចិត្តនិងចុះចូលចំពោះទ្រង់។

៣ ទទួលបានការណែនាំក្នុងការប្រព្រឹត្តិដោយឈ្លាសវៃ ក្នុងសេចក្តីសុចរិត យុត្តិធម៌ និងសមធម៌; ដោយសារពាក្យថា "ប្រាជ្ញា" ត្រូវបានប្រើជាដំបូងក្នុងបរិបទនេះ វាច្បាស់ណាស់ថាប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណគឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃសេចក្តីសុចរិត យុត្តិធម៌ និងភាពស្មោះត្រង់។ នោះមានន័យថា នៅពេល យល់ដឹងខាងវិញ្ញាណ គាត់ត្រូវបានបង្ខំឱ្យរស់នៅក្នុងជីវិតប្រកបដោយគុណធម៌យុត្តិធម៌ ដែលបុរសនោះបានទទួលការនិងស្មោះត្រង់នៅចំពោះមុខព្រះ។ នៅក្នុងបរិបទនេះ "សេចក្តីសុចរិត យុត្តិធម៌ និងសមធម៌" មិនត្រឹមតែសំដៅទៅលើយុត្តិធម៌សង្គមប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងសំដៅទៅលើសីលធម៌សាសនា ឬភាពបរិសុទ្ធផងដែរ។ "ប្រាជ្ញា" ដែលសុភាសិតផ្តល់ការសង្កត់ធ្ងន់លើសីលធម៌សាសនា និងតម្រូវការក្នុងការជឿលើព្រះលើវិទ្យាសាស្ត្រប

ច្រេកទេស។ បុរសសម័យនេះមើលងាយសីលធម៌សាសនា ប៉ុន្តែពួកគេ
ខ្វល់ខ្វាយជាងនឹងអរិយធម៌មេកានិក និងវិទ្យាសាស្ត្រ។ ជាលទ្ធផល ពួកគេ
លះបង់សេចក្តីសុចរិត ហើយត្រូវធ្លាក់ចូលទៅក្នុងបល្ល័ង្ករបស់សត្វនោះ
ដោយគ្មានស្តង់ដារគុណធម៌។ ពួកគេរួមបញ្ចូលគ្នានូវសិល្បៈនៃការជិះកង់
និងការដោះស្រាយជាមួយនឹងទស្សនវិជ្ជានៃជីវិត។ បុរសសម័យទំនើបបែប
នេះ តាមគំនិតរបស់ខ្ញុំ រត់ចូលទៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញ។ កិរិយាស័ព្ទ "ដើម្បី
ទទួលការណែនាំ" នេះសង្កត់ធ្ងន់លើការចុះចូលដោយធម្មជាតិរបស់មនុស្ស
ចំពោះសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ នេះនាំឱ្យក្លាយជាស្វ័យភាព
ខ្លាំងណាស់ ដែលជាពាក្យដែលបុរសសម័យទំនើបដែលចង់បានឯករាជ្យ
ពេញលេញ និងគ្មានការរឹតត្បិតស្អប់ការស្តាប់។ ពួកគេមិនចង់ធ្វើតាមការ
ណែនាំនោះទេ។ ចិត្តគំនិតរបស់ពួកគេគឺថា (1) ពួកគេបដិសេធគំនិតដែលថា
ពួកគេល្អឥតខ្ចោះនិងពេញលេញដែលកើតចេញពីគំនិតដែលថាពួកគេដូច
គ្នាទៅនឹងព្រះ។ វាជារឿងឆ្គួតរបស់ពួកគេដែលឆ្គួតក្នុងពេលជាមួយគ្នា។
ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនទទួលស្គាល់អំពើបាបរបស់ពួកគេ? សូមគិតអំពី រ៉ូម
៣:១០។ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេអះអាងថាពួកគេជាមនុស្សដែលមានសេរី
ភាពល្អឥតខ្ចោះដូចព្រះ ទោះជាពួកគេមិនយល់ច្បាស់អំពីអនាគតរបស់ពួក
គេក៏ដោយ? ពួកគេមិនដឹងថាជីវិតរបស់ពួកគេគឺជាពពកនៃអ័ព្ទ។

សូមអាន Jm 4:13–16 ។

៥-៦ ដើម្បីឲ្យមានការប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះភាពសាមញ្ញ ចំណេះដឹង និងការ
ពិចារណាដល់យុវជន—សូមឲ្យអ្នកប្រាជ្ញបានឮ ហើយបង្កើនការសិក្សា

ហើយអ្នកដែលយល់ទទួលបានការណែនាំ យល់នូវសុភាសិត និងពាក្យមួយ ឃ្លាថាពាក្យរបស់អ្នកប្រាជ្ញ និងពាក្យប្រឌិតរបស់ពួកគេ។

នៅទីនេះ វាធ្វើឱ្យច្បាស់នូវហេតុផលសម្រាប់ការណែនាំរបស់សុភាសិត។ វាទៅដូចនេះ។ (1) "មនុស្សល្ងង់" (ភោតធី๐๙) ដែលគេស្គាល់ថា "ប្រែក្លាយអ្នកបើកចំហឱ្យទៅជា "អ្នកប្រាជ្ញ។ បែងចែករវាងល្អនិងខុស ហើយប្រកាន់ជំហរដោយផ្តល់ប្រាជ្ញារបស់ព្រះដល់ពួកគេ។ ដូចមនុស្សចាស់ដោយស្រូបយកប្រាជ្ញារបស់ព្រះ ទំនុកដំកើង ១១៩:១០០ បានចែងថា៖ «តើយុវជនអាចរក្សាផ្លូវរបស់ខ្លួនឲ្យបរិសុទ្ធយ៉ាងដូចម្តេច? ដោយរក្សាវាតាមពាក្យរបស់អ្នក» ។ (៣) ״ឲ្យអ្នកប្រាជ្ញបានស្តាប់ហើយបង្កើនការសិក្សា״។ បុរសដែលបានទទួលប្រាជ្ញារបស់ព្រះក៏ត្រូវការប្រាជ្ញាថែមទៀតដែរ ព្រោះជាអ្វីដែលមនុស្សគ្រប់រូបត្រូវការ។ អ្នកប្រាជ្ញត្រូវការប្រាជ្ញាបន្ថែមទៀត ព្រោះគាត់ទទួលខុសត្រូវច្រើនជាង។ ដូច្នេះ គាត់គួររៀនជានិច្ចអំពីចំណេះរបស់ព្រះ។ អ្នកដែលមានវាទទួលបានច្រើនពីព្រះ។ សូមមើល Mt 25:29 ។ 7 ការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាជាការចាប់ផ្តើមនៃចំណេះ មនុស្សល្ងីល្ងើមើលងាយប្រាជ្ញានិងការណែនាំ។ ខគណ្តាលនៃសុភាសិតទាំងអស់គឺសំខាន់ ទោះជាវាត្រូវបានហៅញឹកញាប់ប៉ុណ្ណាក៏ដោយ។ «ការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា»សំដៅទៅលើជំនឿក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់លើព្រះយេហូវ៉ា។ នេះបង្ហាញថាយើងគួរខ្លាចព្រះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ ក៏ដូចជាការភ័យខ្លាច។ ឃ្លា "មូលដ្ឋានគ្រឹះនៃចំណេះដឹង" (ภฐ ภ֭ฬา) សំដៅទៅលើការសន្មត់មូលដ្ឋាននៃចំណេះដឹងឬក្បាល ឬមូលដ្ឋានរបស់វា។ ម្យ៉ាងទៀត ព្រះជាមូលដ្ឋានដែលប្រាជ្ញាពិតទាំងអស់ត្រូវបានសាងឡើង។ "មើលងាយប្រាជ្ញានិងការណែនាំ" ។ ការស្អប់ប្រាជ្ញានៃការស្គាល់ព្រះគឺជាអ្វីដែលវារួមបញ្ចូល។ អ្នកនិពន្ធសុភាសិត

អះអាងថា ប្រាជ្ញា និងចំណេះទាំងអស់ចង្អុលទៅរកការយល់ដឹងខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងចិត្តរបស់ព្រះ។ សង្កេត Ecc. ១២:១៣ ។ ថ្វីបើគាត់មានការយល់ដឹងផ្នែកវិទ្យាសាស្ត្រយ៉ាងទូលំទូលាយក៏ដោយ គាត់មិនអាចជៀសផុតពីមនុស្សល្ងង់បានទេ ប្រសិនបើគាត់មិនស្គាល់ព្រះ។ យេរេមា ៨:៩ និង ១៥:១។ បុរសសម័យទំនើបក្លាយជាអ្នកបំពើរបស់ម៉ាស៊ីនកាន់តែខ្លាំងឡើង ពីព្រោះពួកគេមិនគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ ហើយយកចិត្តទុកដាក់លើភាពរីកចម្រើនផ្នែកមេកានិច។ វាជាការលំបាកសម្រាប់មនុស្សក្នុងការរស់នៅក្នុងប្រទេសដែលវប្បធម៌មេកានិចមួយបានកើតឡើង មានពេលវេលាសម្រាកផ្លូវចិត្តចាំបាច់ ហើយបន្ទាប់មកវាពិបាកសម្រាប់ពួកគេក្នុងការបង្ខំឱ្យដើរតាមម៉ាស៊ីនក្នុងគ្រប់ទិដ្ឋភាពនៃជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ។ ពួកវាដំណើរការដោយស្វ័យប្រវត្តិ ពីព្រោះពួកគេត្រូវផ្តោតលើជំហានបន្ទាប់នៃមុខរបររបស់ពួកគេឆ្ពោះទៅរកយន្តការ។ ពួកគេបន្តប្រើភាពតានតឹងជាទាសកររបស់ម៉ាស៊ីន។ -៩ កូនអើយ ចូរស្តាប់ពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ឪពុកចុះ ហើយកុំបោះបង់ចោលការប្រៀនប្រដៅរបស់ម្តាយឡើយ ព្រោះវាជាកម្រងផ្កាដ៏ប្រណិតសម្រាប់ក្បាល និងខ្សែចងសម្រាប់កអ្នក។ តើ«ការប្រៀនប្រដៅរបស់ឪពុក»និង«ការប្រៀនប្រដៅរបស់ម្តាយ»មានន័យយ៉ាងណាក្នុងបរិបទនេះ? យើងអាចនឹងនិយាយថារឿងទាំងពីរនេះបង្ហាញថាឪពុកម្តាយណែនាំកូនរបស់ពួកគេក្នុងការបង្រៀនដោយផ្អែកលើសេចក្តីជំនឿអំពីសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ។ កន្សោមទាំងពីរនេះក៏បង្ហាញផងដែរថា ការណែនាំរបស់ព្រះត្រូវបានប្រទានដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ក្នុងលក្ខណៈដ៏ម៉ឺងម៉ាត់ ប៉ុន្តែប្រកបដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ ដូចជាឪពុកចង់បាន។ អាស្រ័យហេតុនេះ បុរសដែលអានសៀវភៅទាំងមូលគួរតែទទួលយកការពិតនូវអ្វីដែលឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ

បានបង្រៀនពួកគេ ហើយទទួលយកអាកប្បកិរិយានៃការចុះចូល។ គម្ពីរ
សញ្ញាថ្មីបានធ្វើការយោងជាច្រើនចំពោះគំនិតដែលថានៅពេលដែលអ្នក
បម្រើរបស់ព្រះដែលមានសិទ្ធិអំណាចខាងវិញ្ញាណដើម្បីប្រកាស និង
បង្រៀនព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះចាត់ទុកមនុស្សរបស់ព្រះជាកូនរបស់ពួកគេ។
ចំពោះអ្នកកាន់តាមទ្រង់ ព្រះយេស៊ូវបានហៅពួកគេថាជា « កុមារ » នៅក្នុង
យ៉ូហាន ២១:៥ ដោយពណ៌នាការបង្រៀនរបស់ទ្រង់ថាជា « ប្រាជ្ញា » ហើយ
សុំឲ្យ « កូនៗ » របស់មនុស្សទទួលវា ។ (លូកា ៧:៣៥) យោងទៅតាមការ
បកស្រាយរបស់យើង ទាំងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីនិងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ផ្តល់តម្លៃខ្ពស់
លើក្រុមគ្រួសារខាងវិញ្ញាណជាងក្រុមគ្រួសារជីវសាស្ត្រ។ គ្រួសារពិតត្រូវ
បានបង្កើតឡើងដោយបុរសទាំងអស់ដែលមានជំនឿទូទៅក្នុងព្រះគម្ពីរ។
ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលដូច្នេះថា៖ «អ្នកណាដែលធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់
ព្រះ អ្នកនោះជាបងប្អូនស្រីជាម្តាយរបស់ខ្ញុំ»។ ប៉ុលបានសំដៅទៅធីម៉ូថេ និង
ទីតុសថាជាអាសុន ដែលក៏មានន័យដូចគ្នានឹងនៅក្នុង Mk 3:35, Tim 1:1,
Tim 2:1, និង Ti 1: ״ឮហើយ កុំចោលពាក្យនេះ សង្កត់ធ្ងន់លើការចុះចូល។
ស្ថ័យភាពក្នុងបច្ចុប្បន្នកាល នឹងមិនទទួលយកពាក្យនេះទេ។ ពួកគេគ្រាន់តែ
អះអាងនូវសេរីភាពរបស់ពួកគេ មិនចូលចិត្តការស្តាប់បង្គាប់។ ទោះយ៉ាង
ណាក៏ដោយ វាគឺជាភាពចម្រុងចម្រាសរបស់ពួកគេ។ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេ
ប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងច្បាប់វិទ្យាសាស្ត្រនៅពេលពួកគេអះអាងពីសេរីភាពដើម្បី
បដិសេធសកម្មភាពសីលធម៌សាសនា? ក្រមសីលធម៌សាសនាមានច្បាប់
បើច្បាប់វិទ្យាសាស្ត្រអនុវត្ត។ ច្បាប់នេះតម្រូវឱ្យមនុស្សទាំងអស់គោរពតាម
ច្បាប់។ អ្នកណាដែលមិនគោរពសេចក្តីពិតនឹងត្រូវវិនាស។ សូមមើល ១៣:
៨ ។ ឃ្លា "កម្រងផ្កាដ៏ប្រណិត" និង "ក្រវិលសម្រាប់ករបស់អ្នក" ទាំងពីរសំដៅ

ទៅលើភាពរុងរឿង។ សូមមើល ដាន ៥:៧ ។ តាមពិត បុរសនោះត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីបន្តលើកតម្កើងខ្លួនដោយគម្ពីរ។ ដានីយ៉ែលត្រូវបានលើកឡើងជាលទ្ធផល (ដាន ២:៤៦; ៦:២៥–២៧); យ៉ូសែបក៏ត្រូវបានលើកឡើងដែរ។ (លោកុប្បត្តិ ៣៩:៨-១០, ៤១:៣៩-៤៣)។ ទីមួយ ព្រលឹងនៃអ្នកដែលកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺធ្វើអំពើល្អ។ សូមមើល យ៉ូហាន ១៤:២១, ២៣, កិច្ចការ ២០:៣២, ទី១ ពេត្រុស ១:៨-៩, ២២-២៣, និង យ៉ូហានទី ៣ ១:២-៤ សម្រាប់ព័ត៌មានបន្ថែម។ វាច្បាស់ណាស់ថាវិញ្ញាណ និងរូបកាយរបស់គ្រីស្ទានមានភាពប្រសើរឡើង នៅពេលពួកគេបន្តសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ បុរសជាច្រើនក្នុងចំណោមពួកគេ មិនបានយល់ការពិតនេះទេ។ ពួកគេត្រូវតែគិតអំពីបញ្ហាទាំងនេះដោយស្ងៀមស្ងាត់។ នោះគឺជាការសួរខ្លួនឯងថា "ប្រសិនបើខ្ញុំមិនបន្តតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ តើឥឡូវនេះខ្ញុំនឹងក្លាយទៅជាអ្វី? ពួកគេនឹងដឹងថា ខ្ញុំប្រហែលជាត្រូវបានបំផ្លាញចោលហើយ ប្រសិនបើខ្ញុំមិនបានរក្សាការពិតតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ 10 កូនអើយ បើមនុស្សមានបាបល្បួងកូន កុំយល់ព្រម។ "កូនប្រុសរបស់ខ្ញុំ" ។ នេះអាចជាឃ្លាដែលសាឡូម៉ូនបានប្រហារជីវិត ពេលបង្រៀនកូនពិតរបស់គាត់។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ នេះក៏ជាគោលដៅសម្រាប់មនុស្សជាតិទាំងអស់ ឬកូនចៅខាងវិញ្ញាណផងដែរ។ សុភាសិតបម្រើច្រើនជាងការអប់រំក្នុងគ្រួសារ។ មនុស្សជាតិទាំងអស់ ដូចដែលបានឃើញតាមរយៈហោរារបស់ព្រះ គឺជាវត្ថុ។ គាត់ហៅគាត់មករកកូនខ្ញុំ ព្រោះគាត់គិតថាគាត់ជាឪពុកដែលអត់ទោសឲ្យគាត់។ នៅទីនេះគាត់បានធ្វើឱ្យប្រាកដថាកូនប្រុសរបស់គាត់នឹងមិនដើរតាម "មនុស្សអាក្រក់" (Delitzsch) ។ ឃ្លា "មនុស្សអាក្រក់" នៅក្នុងបរិបទនេះសំដៅទៅលើមនុស្សអាក្រក់ដែលប្រព្រឹត្តអំពើអសីលធម៌

ដល់កម្រិតបំផុត។ ចុះតើនរណាជាមនុស្សអាក្រក់បំផុត? ពួកគេមានចិត្ត ក្រអឺតក្រទម ហើយក្លាហានណាស់ក្នុងការអះអាងពីការប្រព្រឹត្តអាក្រក់ សម្រាប់សកម្មភាពនៃអំពើអាក្រក់ជាញឹកញាប់ ដូចដែលបន្ទាត់ខាងក្រោម (ខទី ១១–១៤) បង្ហាញ។ អំពើអាក្រក់បង្កើតបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់អារក្ស។ បម្រើច្រើនជាងការអប់រំតាមគ្រួសារ។ មនុស្សជាតិទាំងអស់ ដូចដែលបាន ឃើញតាមរយៈហោរារបស់ព្រះ គឺជាវត្ថុ។ គាត់ហៅគាត់មករកកូនខ្ញុំ ព្រោះ គាត់គិតថាគាត់ជាឪពុក ដែលអត់ទោសឲ្យគាត់។ នៅទីនេះគាត់បានធ្វើឱ្យ ប្រាកដថាកូនប្រុសរបស់គាត់នឹងមិនដើរតាម "មនុស្សអាក្រក់" (Delitzsch) ។ ឃ្លា "មនុស្សអាក្រក់" នៅក្នុងបរិបទនេះសំដៅទៅលើមនុស្សអាក្រក់ដែល ប្រព្រឹត្តអំពើអសីលធម៌ដល់កម្រិតបំផុត។ ចុះតើនរណាជាមនុស្សអាក្រក់ បំផុត? ពួកគេមានចិត្តក្រអឺតក្រទម ហើយក្លាហានណាស់ក្នុងការអះអាងពី ការប្រព្រឹត្តអាក្រក់សម្រាប់សកម្មភាពនៃអំពើអាក្រក់ជាញឹកញាប់ ដូចដែល បន្ទាត់ខាងក្រោម (ខទី ១១–១៤) បង្ហាញ។ អំពើអាក្រក់បង្កើតបុគ្គលិកលក្ខ ណៈរបស់អារក្ស។ «មិនព្រម» បុរសនោះគួរទៅជិតមនុស្សវេទនា ហើយ បង្ហាញចិត្តមេត្តាដល់គាត់ឬ? ដោយការរួមរស់ជាមួយគ្នា តើពួកគេមិនគួរធ្វើ ជាគំរូដល់គ្នាទៅវិញទៅមកក្នុងការជ្រើសរើសផ្លូវត្រូវទេ? ប៉ុលក៏បានជួយ សង្គ្រោះបុរសតាមរយៈដំណឹងល្អ។ តើគាត់មិនបានប្រើតួលេខមួយចំនួន ដើម្បីនាំពួកគេចូលរួមក្នុងការសន្ទនាទេ? (កូរិនថូសទី១ ៩:១៩-២៣) យ៉ាង ណាក៏ដោយ ការព្យាបាលដែលគាត់បានទទួលមិនមានន័យថាការបោះបង់ ចោលស្នូលនៃដំណឹងល្អក្នុងការពិភាក្សាអំពីដំណឹងល្អនិងសីលធម៌នោះទេ។ ប៉ុល និងសាវ័កដទៃទៀតបានអនុញ្ញាតឲ្យមនុស្សអាក្រក់ចូលរួមក្នុងការ ប្រកបតែប៉ុណ្ណោះ។ កិច្ចការ ៨:១៨–២៣; កូរិនថូសទី២ ៦:១៤–១៨; យ៉ូហាន

ទី២ ១:១០–១១។ ពួកបរិសុទ្ធនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានអនុវត្តសកម្មភាពនេះ។ (ទំនុក. ១:១) បន្ថែមទៅទៀត បុរសគួរបោះបង់ចោលបុគ្គលអាក្រក់ដើម្បីរក្សាសេចក្តីថ្លៃថ្នូរនៃជំនឿ។ ជាពិសេស វាត្រូវបានរក្សាទុកក្នុងចិត្តនៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង។ ប្រសិនបើពួកគេនិយាយថា « ចូរមកជាមួយយើងចុះ ចូរយើងដេករង់ចាំឈាមចុះអនុញ្ញាតឱ្យយើងវាយឆ្មក់ជនស្លូតត្រង់ដោយគ្មានហេតុផល។ ដូច Sheol អនុញ្ញាតឱ្យយើងលេបពួកគេទាំងរស់ ហើយទាំងមូលដូចជាអ្នកដែលចុះទៅក្នុងរណ្តៅ។ យើងនឹងរកឃើញរបស់មានតម្លៃទាំងអស់ យើងនឹងប្លន់ផ្ទះរបស់យើង។ បោះចូលទៅក្នុងដីរបស់អ្នកក្នុងចំណោមពួកយើង; យើងទាំងអស់គ្នានឹងមានកាបូបមួយ" ផ្នែកនេះរៀបរាប់លម្អិតអំពីអាកប្បកិរិយារបស់មនុស្សអាក្រក់ (មនុស្សអាក្រក់ពិត) ដែលបានរៀបរាប់ក្នុងផ្នែកខាងលើ។ បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់សកម្មភាពគឺស្រដៀងនឹងអារក្ស។ (1) វាជាបិសាចដែលធ្វើការគំរាមកំហែងដើម្បីធ្វើបាបមនុស្សដែលគ្មានបាបដោយគ្មានហេតុផល (ខ ១១)។ "ឃាតកតាំងពីដើមដំបូង" នោះគឺ អារក្ស (យ៉ូហាន ៨:៤៤) បានល្បួងអ័ដាម និងអេវ៉ាឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយបានជោគជ័យក្នុងការធ្វើដូច្នេះ។ (២) ទុច្ចរិតដោយអំពើឃោរឃៅ។ ពួកគេបាននិយាយថា « ដូចជាស៊ីអូលឲ្យយើងលេបពួកគេទាំងរស់ចុះ» (ខ ១២)។ មារជាអ្នកដែលគួរផ្ទង់អារម្មណ៍នឹងការបរិភោគបុរស។ (វិវរណៈ ៩:១,១១) (៣) ល្បិចរបស់អារក្សត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងខទី ១៣ នៅពេលដែលវាសន្យាថានឹងផ្តល់សុភមង្គលមិនពិត។ ពេលអេវ៉ាបានជួបនឹងអារក្សជាលើកដំបូង គាត់បានផ្តល់សំណើដ៏ល្បួងដល់នាងថា៖ «ដ្បិតព្រះទ្រង់ជ្រាបថា ពេលអ្នកស៊ីផ្លែឈើ (ផ្លែឈើដើម្បីដឹងការល្អនិងអាក្រក់) ភ្នែករបស់អ្នកនឹងបើក ហើយអ្នកនឹងបានដូចជាព្រះ។ ដឹងល្អនិងអាក្រក់»។ (លោកុប្បត្តិ 3:5) ហើយគាត់

បានបន្ថែមថា៖ «របស់ទាំងអស់នេះ (គ្រប់ទាំងសាសន៍ និងសិរីល្អ) យើងនឹងឲ្យអ្នក បើសិនជាអ្នករាល់គ្នាក្រាបថ្វាយបង្គំខ្ញុំ» អារក្សល្បួងលោកយេស៊ូ។ (ម៉ាថាយ ៤:៩) « ចូរបោះឆ្នោតឲ្យយើង» ខទី ១៤ ក ដើម្បីឲ្យកាន់តែសុក្រឹត « បោះឆ្នោត» ( ) គួរអានថា « អ្នកគួរបោះឆ្នោតដាក់ក្នុងមួយទៀត» នេះបញ្ជាក់ថាគាត់កំពុងត្រូវបានគេល្បួងឲ្យដើរតាមវាសនារបស់គាត់។ . D.G. Wilderboer ដែលបានប្រើពាក្យ "ប្រដាប់ក្មេងលេង" ក៏យល់ព្រម។ ពោលគឺការប្រព្រឹត្តអំពើអសីលធម៌បែបនេះនាំឱ្យមានដំណើរផ្សងព្រេងជាមួយអ្នកដទៃ។ «យើងម្នាក់ៗនឹងកាន់កាបូប» (ខ១៤ ខ) វាបញ្ជាក់ថា យើងគួរប្រែក្លាយទ្រព្យដែលគេលួចទៅជាកម្មសិទ្ធិរួម ហើយប្រើវាជាប្រចាំ។ នេះជាពាក្យដែលគេល្បួង។ នេះគឺអាចប្រៀបធៀបនឹងការអះអាងនៃការរួបរួមបច្ចុប្បន្ន។ ការរួបរួមបានបង្កើតការអះអាងនេះ និងចាប់យកសេរីភាពរបស់មនុស្សជាតិ។ តើមនុស្សជាតិនឹងទទួលបានផលប្រយោជន៍អ្វីខ្លះពីការបាត់បង់សេរីភាព ដែលមានតម្លៃមិនអាចកាត់ថ្លៃបានដូចជីវិត? ១៥–១៦ កូនអើយ កុំដើរតាមផ្លូវជាមួយគេ ចូរទប់ជើងអ្នកពីផ្លូវរបស់គេ ដ្បិតជើងរបស់គេរត់ទៅរកអំពើអាក្រក់ ហើយគេប្រញាប់បង្ហូរឈាម។ "កូនប្រុសរបស់ខ្ញុំ" ។ សូមមើលការពន្យល់នៃពាក្យដដែលនៅក្នុង ខទី ៨–៩ សម្រាប់ព័ត៌មានបន្ថែម។ ពាក្យថា វៀរចាកការប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ ខគម្ពីរនេះក៏លើកទឹកចិត្តយើងឲ្យជៀសវាងការទទួលយកការប្រកបយ៉ាងទូលំទូលាយនៅពេលដែលអាចធ្វើទៅបាន។ ពួកគេធ្វើវាដោយក្លៀវក្លា និងដើម្បីបំបាត់អំពើអាក្រក់។ ពាក្យ "" បង្ហាញពីការនេះ។ ជំនួសឲ្យការប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតដោយខ្វះខាត ពួកគេរត់ទៅធ្វើអំពើអាក្រក់។ វាគឺដើម្បីលើកទឹកចិត្តអំពើអាក្រក់និងអនុវត្តវាដោយមិនប្រុងប្រយ័ត្ន។ ដោយសារអំពើបាបបានធ្វើឲ្យពួកគេរឹងមាំ ពួកគេទទួលផលដូច

អំពើបាបដែរ។ អាស្រ័យហេតុនេះ បុគ្គលដែលផ្តល់ការសេពគប់ដល់បុគ្គលបែបនេះ មិនអាចទប់អំពើអាក្រក់របស់ខ្លួនបានឡើយ ផ្ទុយទៅវិញ បែរជាមករួមគំនិតគ្នាទៅវិញ។ អ្នកណាដែលសេពគប់នឹងពួកគេនឹងស្ថិតក្នុងស្ថានភាពគ្រោះថ្នាក់ ដូច្នេះពួកគេគួរចៀសវាង។ ផ្លូវដើម្បីគេចផុតពីអំពើបាបគឺជៀសវាង។ ជាឧទាហរណ៍ យ៉ូសែបបានយកឈ្នះអំពើបាបតាមរបៀបនេះ។ (ធីម ទី១ ៦:១១)។ បន្ថែមពីលើនេះ វាបានណែនាំឲ្យចៀសវាងការចង់បានសម័យយុវវ័យ។ (ធីមទី២ ២:២២) ប៉ុលបានដាស់តឿនក្រុមជំនុំកូរិនថូសឲ្យឈប់គោរពបូជារូបព្រះផងដែរ។ (កូរិនថូសទី១ ១០:១៤) ពេលយើងជួបនឹងការល្បួង ព្រះក៏ផ្តល់ផ្លូវគេចចេញ យោងតាមកូរិនថូសទី២ ១០:១៣។ 17ដ្បិតជាសំណាញ់ដែលលាតសន្ធឹងនៅចំពោះមុខសត្វស្លាបមានធាតុផ្សំពីរក្នុងការបកស្រាយអត្ថបទនេះ។ (1) សត្វស្លាបប្រហែលជាគិតថាការបង្កើតសំណាញ់គឺឥតប្រយោជន៍ទេ ពីព្រោះសត្វស្លាបទាំងនោះលូងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីព្យុរដោយសុវត្ថិភាពនៅក្នុងវា។ 2) ដូចដែលបក្សីឃើញសំណាញ់ត្រូវបានធ្វើ។ ការអាននេះគឺត្រឹមត្រូវ។ ដោយសារមនុស្សអាក្រក់ខ្វាក់ខាងសម្ភារៈ នោះគេអាក្រក់ជាងសត្វស្លាប។ ពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់បែបនេះ ព្រោះពួកគេមិនដឹងថាការយករបស់អ្នកដទៃជាទង្វើបំផ្លាញខ្លួនឯង។ Strack, Nowack, និង Schultens ១៨– ១៩ ប៉ុន្តែបុរសទាំងនេះកំពុងរង់ចាំឈាមរបស់ខ្លួន។ ពួកគេបានវាយប្រហារជីវិតខ្លួនឯង។ ផ្លូវនេះជាផ្លូវរបស់អ្នកណាលោភលន់ចង់បានផលមិនត្រឹមត្រូវ វាឆក់យកជីវិតអ្នកកាន់កាប់ខ្លួន គេចេះជៀសវាង។ សារនៅក្នុងផ្នែកនេះបង្ហាញពីមេរៀនដ៏សំខាន់ដែលថាអ្នកណាដែលធ្វើបាបអ្នកដ៏ទៃ ទីបំផុតនឹងធ្វើឱ្យខ្លួនឯងឈឺចាប់។ ព្រះនឹងធ្វើអន្តរាគមន៍ដើម្បីបញ្ឈប់អំពើអាក្រក់យ៉ាងខ្លាំងពីការធ្វើបាបខ្លួនឯង តាំងពីគាត់នៅមាន

ជីវិត ហើយវិនិច្ឆ័យដោយយុត្តិធម៌។ ទំនុកតម្កើង 9:15 បានចែងថា៖ «អស់ទាំងសាសន៍បានលិចក្នុងរណ្តៅដែលគេបានធ្វើ ហើយនៅក្នុងសំណាញ់ដែលគេលាក់ នោះជើងរបស់គេក៏ត្រូវចាប់បាន»។ ការប្រព្រឹត្តរបស់ព្រះក្នុងរបៀបនេះគឺជាការវិនិច្ឆ័យយ៉ាងច្បាស់ដែលមនុស្សអាក្រក់បានដឹង។ នេះជាអត្ថន័យនៃទំនុកតម្កើង 9:16 បន្តថា៖ «ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានសំដែងឲ្យគេស្គាល់ ទ្រង់បានកាត់ទោសហើយ មនុស្សអាក្រក់ត្រូវជាប់អន្ទាក់ក្នុងកិច្ចការនៃដៃរបស់ខ្លួន ហ៊ីកហ្គាអ៊ុន សេឡា»។ សង្កេត Ps. ៧:១៥–១៦។ យោងតាមព្រះគម្ពីរ ស្តេចអហាប់ និងម្ចាស់ក្សត្រី Isabella ត្រូវបានបំផ្លាញដោយសារការសម្លាប់ Nabob ដែលគ្មានកំហុស (1 Kings 21:4-24) ហាម៉ានបានប្រើយានដើម្បីសម្លាប់ Morcei ប៉ុន្តែគាត់ពិតជាបានស្លាប់ទៅហើយ។ (7) អេសធើរ និងយូដាអ៊ីស្ការីយ៉ុត ដែលបានលក់គ្រូរបស់គាត់ បានជួយធ្វើអត្តឃាតខ្លួនឯង។ (មថ. ២៧:៣-៥) ដោយឃើញអំពើអាក្រក់និងរបួសយ៉ាងខ្លាំងរបស់បុរសនោះ នោះជាភស្តុតាងដែលព្រះត្រូវដាក់ទោសគាត់ផ្ទាល់។ អ្នកមិនជឿក៏ដឹងអំពីការពិតនេះដែរ។ យោងទៅតាមការសរសេរចាស់ "អ្វីដែលចេញពីអ្នកត្រលប់មកអ្នកវិញ។" (Mencius) 20-21 ប្រាជ្ញាស្រែកឡើងនៅតាមផ្លូវ នៅតាមផ្សារ នាងបន្លឺសំឡេង។ នៅឯក្បាលផ្លូវដែលរំខាននាងស្រែក។ នាងនិយាយនៅមាត់ទ្វារក្រុង៖ វាគួរឱ្យសោកស្តាយដល់ការបដិសេធរបស់បុរសក្នុងការចុះចូលនឹងប្រាជ្ញាពីខទី 20 ដល់ ខ 32 ។ នៅទីនេះ ចំណេះដឹងអំពីព្រះគឺមានលក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួន ហើយបញ្ជាក់ដោយការកំណត់អ្នកប្រាប់។ ដូច្នេះ "ប្រាជ្ញា" គឺអាចប្រើសព្វនាមនៃកូនប្រុសរបស់ព្រះនៅក្នុងបរិបទនេះ។ សង្កេត ៧:៣៥ ។ ដូច្នេះ "តើវាមានន័យយ៉ាងណា"? ដំណើរការនៃបុត្រារបស់ព្រះ និងវិវរណៈតាមធម្មជាតិដែលត្រូវបានបើកសម្តែង គឺជារបៀប

ដែលយើងស្គាល់ព្រះ។ ការរកឃើញនេះត្រូវបានរីករាលដាលពាសពេញពិភពលោក និងមានលក្ខណៈជាសកល។ វាមិនត្រឹមតែដាក់កម្រិតចំពោះសិល្បករមួយចំនួនប៉ុណ្ណោះទេ។ ពាក្យ "ផ្លូវ" ផ្សារ "" ក្បាលផ្លូវគ្មានសម្លេង "" ច្រកចូលទីក្រុង "នៅក្នុងទីក្រុង" ជាដើមត្រូវបានប្រើប្រាស់នៅចំណុចនេះក្នុងអត្ថន័យ។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍បែបនេះសង្កត់ធ្ងន់លើការអនុវត្តជាសកលនៃវិវរណៈ។ ពាក្យដូចគ្នានេះត្រូវបានប្រើនៅក្នុងទំនុកតម្កើង ១៩:៣–៤ «គ្មានការនិយាយក៏មិនមានដៃរសំឡេងរបស់អ្នកណាមិនបានឮ។ សំឡេងគេឮពេញផែនដីនិងពាក្យរបស់ពួកគេរហូតដល់ទីបញ្ចប់នៃពិភពលោក។ នៅក្នុងពួកគេ ទ្រង់បានដាក់ត្រសាលសម្រាប់ព្រះអាទិត្យ" ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏អំពើបាប និងអំពើពុករលួយរបស់មនុស្សជាតិត្រូវស្តីបន្ទោសចំពោះការពិតដែលថា ពួកគេមិនស្គាល់ព្រះ។ (រ៉ូម ១:១៨-២៣) ជាលទ្ធផល មនុស្សម្នាក់មិនបានស្គាល់ព្រះតាមរយៈការសិក្សាបញ្ញាតែមួយមុខនោះទេ ប៉ុន្តែមកតាមរយៈជំនឿលើបទគម្ពីរ ការស្តាប់បង្គាប់ និងការប្រែចិត្តពីអំពើបាប។ ពួកគេមិនអាចជៀសផុតពីការពិតដែលថាពួកគេជាបុរសក្រអឺតក្រទមដែលគិតថាពួកគេស្គាល់ល្អបំផុត និងមនុស្សល្ងង់ដែលមិនស្គាល់ព្រះ ប្រសិនបើពួកគេមិនប្រែចិត្ត។ (សុភាសិត ១:២២) ទោះជាគាត់ខ្វះវិទ្យាសាស្ត្រនិងមិនចេះអក្សរក៏ដោយ បើគាត់ប្រែចិត្តពីអំពើខុសឆ្គង គាត់អាចស្គាល់ព្រះ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទោះបីជាគាត់ជាអ្នកប្រាជ្ញដែលបានអានគ្រប់សៀវភៅដែលបានសរសេរក៏ដោយ ដរាបណាគាត់មិនប្រែចិត្ត គាត់មិនអាចស្គាល់ព្រះបានទេ។ សមត្ថភាពស្គាល់ព្រះតម្រូវឱ្យមានចំណេះដឹងសីលធម៌សាសនា ជាជាងចំណេះដឹងរសើប (ចំណេះដឹងវិទ្យាសាស្ត្រ)។ វាគឺជាការដឹងថាវានឹងត្រូវបានបើកភ្លាមៗនៅពេលដែលមនុស្សម្នាក់ទទួលស្គាល់អំពើបាបរបស់ខ្លួនដោយ

ពន្លឺនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយប្រែចិត្ត។ ព័ត៌មានរសើប (ចំណេះដឹងវិទ្យាសាស្ត្រ) គឺជាមេកានិក ហើយប្រើតែមួយគត់ដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាទាក់ទងនឹងសម្ភារៈ។សត្វមានចំណេះដឹងស្មុគស្មាញជាងមនុស្សក្នុងវិស័យជាច្រើន។ ម្យ៉ាងទៀត សត្វឆ្កែយោធាគឺល្អជាងមនុស្សក្នុងការកំណត់អត្តសញ្ញាណមារសត្រូវ។ កាលីហ្វ័រញ៉ាបានរញ្ជួយដីនៅឆ្នាំ 1974 ។ សត្វកណ្តុរបានធ្វើចំណាកស្រុកទៅស្រុកទល់មុខមុនពេលការរញ្ជួយដីសូម្បីតែបានកើតឡើងដោយសារតែពួកគេបានដឹងអំពីវារួចហើយ។ ដូច្នេះ តើអាចប្រកែកបានទេថា សត្វកណ្តុរមានតម្លៃជាងមនុស្ស? យើងមិនគួរវាស់តម្លៃរបស់មនុស្ស ឬសត្វដោយប្រើស្តង់ដារចំណេះដឹងដែលរសើបនោះទេ។ បុរសបានវិវត្តទៅជាអង្គភាពដែលមានប្រយោជន៍ទាក់ទងនឹងសក្តានុពលសម្រាប់ការយល់ដឹងអំពីសីលធម៌សាសនា។ ចំនេះដឹងនៃទិដ្ឋភាពត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញប្រសិនបើគាត់ប្រែចិត្តពីអំពើបាប។ វាគឺជាសមត្ថភាពក្នុងការយល់ដឹងពីព្រះនៅក្នុងអាណាចក្រចុងក្រោយរបស់ទ្រង់។ ទោះបីជាមានចំណេះដឹងខាងវិញ្ញាណច្រើនក៏ដោយ ក៏គាត់មិនអាចឡើងលើសកម្រិតនៃសត្វដែលតូចជាងនេះបានទេ ដោយសារគាត់ខ្វះចំណេះដឹងបែបនេះ។ ២២ ឱមនុស្សសាមញ្ញអើយ តើអ្នកនឹងស្រឡាញ់ភាពសាមញ្ញដល់ពេលណាទៀត? តើមនុស្សចំអកនឹងរីករាយនឹងការចំអករបស់ខ្លួនដល់ពេលណា ហើយមនុស្សល្ងង់ស្អប់ចំណេះ? នេះបង្ហាញពីលក្ខណៈរបស់បុរសដែលបដិសេធប្រាជ្ញានៃការហៅរបស់ព្រះ។ រឿងបីយ៉ាងត្រូវបានបង្ហាញដោយវា។ ទីមួយ "មនុស្សល្ងង់" ( ) ។ វាសំដៅទៅលើមនុស្សសាមញ្ញ។ ជាងមនុស្សដែលក្រអឺតក្រទម និងលាក់ពុត បុរសសាមញ្ញមានឱកាសស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានប្រសើរជាង។ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេមិនអាចបែងចែករវាងល្អ និង

ខុស ហើយខ្វះទស្សនៈច្បាស់លាស់ ពួកគេក៏អាចនឹងមកជួបគ្នាក្នុងស្ថានភាពគ្រោះថ្នាក់មួយដែរ។ ពួកវាងាយទាញចូលទៅក្នុងចលនាអាក្រក់។ បុរសដែលចូលរួមក្នុងចលនាបែបនេះត្រូវបានគូសបញ្ជាក់នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង។ (2) "មនុស្សចំអក" (לֵצִים) ។ បុរសទាំងនេះគឺអាក្រក់មិនគួរឱ្យជឿ ហើយមើលងាយចំណេះដឹងរបស់ព្រះ។ ទីបី "មនុស្សល្ងីល្ងើ" (כְּסִילִים) ។ នេះមិនមែនជាករណីបុគ្គលល្ងង់ដូចរៀបរាប់ខាងលើនោះទេ ដែលខូចសីលធម៌ និងរឹងរូសដោយអំពើអាក្រក់។ បុរសបីនាក់ដែលបានរៀបរាប់ខាងលើមិនមានសង្ឃឹមច្រើនទេ។ វាគ្រាន់តែជារឿងធម្មតាទេក្នុងការរិះគន់ពួកគេចំពោះហានៈបាបរបស់ពួកគេ។ ពួកគេមិនដែលមានចិត្តសោកស្តាយចំពោះអំពើខុសឆ្គងរបស់ពួកគេ ដូចដែលបានឃើញដោយការស្រឡាញ់នៃភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ។ ពួកគេ«វេទនាដល់អ្នកណាដែលហៅអាក្រក់ថាល្អ អាក្រក់ អ្នកដែលដាក់សេចក្តីងងឹតឲ្យមានពន្លឺ និងជាពន្លឺសម្រាប់សេចក្តីងងឹត អ្នកដែលដាក់សេចក្តីជូរឲ្យផ្អែម ហើយផ្អែមសម្រាប់ល្ងីង!»។ (គឺ ៥:២០) អំពើបាបមិនមែនជាអ្វីដែលមនុស្សធ្វើដោយស្ម័គ្រចិត្តទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ វាគឺជាសញ្ញានៃបេះដូងរឹង។ ដោយសារអំពើបាបរបស់ពួកគេ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ប្រាជ្ញារបស់ព្រះបានទូន្មានពួកគេ។ ការដាស់តឿនមិនគ្រាន់តែបន្តជាអចិន្ត្រៃយ៍ដោយការអត់ធន់របស់ព្រះ ដូចមានចែងក្នុងខ ២៣ក។ ពាក្យ "រយៈពេលប៉ុន្មាន" នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងធ្វើឱ្យវាច្បាស់។ តាមរបៀបស្រដៀងគ្នានេះ មនុស្សមានបាបដែលព្រះបានអត់ឱន និងបានដាស់តឿនជាយូរមកហើយនឹងត្រូវប្រឈមមុខនឹងការកាត់ទោស។ ទោះបីគេថ្កោលទោសក៏គេមិនអាចតវ៉ាដែរ។ សូមគិតអំពី រ៉ូម ២:៤-៥។ 23 បើអ្នកងាកមករកការបន្ទោសរបស់ខ្ញុំ មើលចុះ ខ្ញុំនឹងចាក់វិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំទៅអ្នក ខ្ញុំ

នឹងប្រាប់អ្នករាល់គ្នានូវពាក្យរបស់ខ្ញុំ។ នៅក្នុងខគម្ពីរនេះ ព្រះសន្យាថានឹង ប្រទានពរដល់បុរសដែលប្រែចិត្ត ។ ទោះបីជាការពិតដែលថាពួកគេបានរស់ នៅបានយូរនៅក្នុងអំពើបាប។ ឥឡូវនេះ ប្រសិនបើពួកគេយកចិត្តទុកដាក់ លើការកែតម្រូវរបស់ព្រះ ហើយងាកចេញពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ នោះព្រះ ប្រទានព្រះគុណដល់ពួកគេ ហើយនឹងផ្គត់ផ្គង់យ៉ាងបរិបូរណ៍។ អត្ថន័យមាន នៅក្នុងពាក្យ « ខ្ញុំនឹងធ្វើឲ្យពាក្យរបស់ខ្ញុំស្គាល់ដល់អ្នក » (ខទី ២៣ ខ) ។ អំណោយទាននៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គឺជាព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យបំផុត ដែល យើងអាចជួបប្រទះ។ ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលក្នុងបរិបទថា ព្រះវិញ្ញាណ បរិសុទ្ធជាព្រះគុណដ៏ធំបំផុតក្នុងចំណោមព្រះគុណដែលអ្នកអធិស្ឋានបាន ទទួលថា «ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាជាមនុស្សអាក្រក់ចេះផ្តល់អំណោយល្អដល់ កូនរបស់អ្នក តើព្រះវរបិតាសួគ៌នឹងប្រទានអ្វីទៅទៀត។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដល់អស់អ្នកដែលទូលសូមទ្រង់!»។ (លូកា ១១:១៣) ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ដែលព្រះប្រទានដល់យើង ជួយយើងឲ្យយល់អំពីសាររបស់ទ្រង់។ ការ ទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានន័យថា ការទទួលព្រះគុណនៃព្រះបន្ទូល។ ដោយយល់ឃើញថា «ខ្ញុំនឹងធ្វើឲ្យពាក្យរបស់ខ្ញុំដឹងដល់អ្នករាល់គ្នា» (ខ.២៣ ខ) កិច្ចការរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមិនមែនជាកិច្ចការរបស់ព្រះទេ ប្រសិន បើសេចក្តីពិត (ពាក្យ) មិននៅទីនោះ។ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺជាព្រះបន្ទូលនៃ សេចក្តីពិត។ (យ៉ូហាន ១៤:១៧) ចិត្តរបស់យើងត្រូវកាត់និងចាក់ដោយការ បើកសម្តែងនៃពាក្យនៅកន្លែងធ្វើការ។ «ដ្បិតព្រះបន្ទូលនៃព្រះមានព្រះជន្ម រស់ ហើយសកម្ម មុតជាងដាវមុខពីរណាមួយ ទម្លុះដល់ការបែកគ្នានៃព្រលឹង និងវិញ្ញាណ នៃសន្លាក់ និងខួរឆ្អឹង ហើយយល់ដឹងពីគំនិត និងបំណងនៃចិត្ត ហើយគ្មានសត្វណាលាក់កំបាំងឡើយ។ ពីភ្នែកគាត់ ប៉ុន្តែអ្នកទាំងអស់សុទ្ធ

តែអាក្រាត ហើយលាតត្រដាងចំពោះភ្នែកគាត់ដែលយើងត្រូវប្រាប់»។ យោងតាម ហេព្រើរ ៤:១២–១៣។ នេះបង្ហាញពីតួនាទីនៃពាក្យដែលបានសរសេរ ដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធជួយយើងឱ្យយល់។ សង្កេត II Cor ។ ៧:១១ ។ នៅពេលដែលលូសើរបានដឹងពីអ្វីដែលខគម្ពីរនៅក្នុងរ៉ូម ពីជាមនុស្សមានបាប អ្នកបម្រើដ៏អស្ចារ្យរបស់ព្រះអម្ចាស់ក៏ជាមនុស្សមានបាបដែរ នៅពេលដែលពួកគេបាន1:17 មានន័យ វាបានវាយប្រហារគាត់ដូចជាផ្គរលាន់នៅក្នុងបេះដូង។ ក្រៅចាប់ផ្តើមស្តាប់និងគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាលើកដំបូង។ ការយល់ដឹងអំពីព្រះគម្ពីរគឺមានសារៈសំខាន់សម្រាប់គាត់ជាងព័ត៌មានពីព្រោះគាត់ពិតជាជឿវា នៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធធ្វើការនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ ការយល់ដឹងកាន់តែខ្លាំងគឺត្រូវបានទទួលតាមរយៈកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក្នុងការជួយមនុស្សម្នាក់ឲ្យយល់គម្ពីរបានត្រឹមត្រូវ ជាជាងមានតាមរយៈការសិក្សាសិក្សា។ វាជាការពិតដែលថាអ្នកដែលទទួលបានព្រះគុណនេះប្រែចិត្ត (បានត្រឡប់ — ខ ២៣ ក) ប៉ុន្តែវាក៏ជាការពិតដែរដែលថាគាត់កាន់តែប្រែចិត្ត នោះគាត់អាចទទួលបានព្រះគុណកាន់តែខ្លាំង។ 24-25 ដោយសារខ្ញុំបានហៅ ហើយអ្នករាល់គ្នាមិនព្រមស្តាប់ នោះអ្នកបានលូកដៃចេញ ហើយគ្មានអ្នកណាបានស្តាប់ឡើយ ព្រោះអ្នករាល់គ្នាមិនអើពើនឹងដំបូន្មានទាំងអស់របស់ខ្ញុំ ហើយមិនមានការបន្ទោសរបស់ខ្ញុំឡើយ។ ពួកគេសោកស្តាយចំពោះកង្វះការឆ្លើយតបចំពោះការយល់ដឹងរបស់ព្រះក្នុងស្ថានភាពនេះ ទោះបីជាមានការដាស់តឿនយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ និងជាបន្ទាន់របស់ទ្រង់ក៏ដោយ។ ពួកគេគួរតែទទួលយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេស្អប់វា។ (សុភ. ១:២២, ២៤, ២៥, ២៩, ៣០) ពួកគេចូលទៅជិតវាដោយការបះបោរ។ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេបះបោរយ៉ាងខ្លាំង? (១) ការបដិសេធ

ចំពោះព្រះដែលមើលមិនឃើញ គឺជាភាពល្ងង់ខ្លៅ។ ពួកគេជាមនុស្សល្ងង់ ព្រោះពួកគេចូលចិត្តទ្រព្យសម្បត្តិ ព្រមទាំងបដិសេធរបស់ឥតប្រយោជន៍។ ប៉ុន្តែផ្នែកដែលមើលមិនឃើញគឺសំខាន់ជាង។ ២ កូរិនថូស ៤:១៨ ចែងថា « កាលណាយើងមើលមិនឃើញរបស់ដែលឃើញទេ គឺទៅមើលរបស់ដែលមើលមិនឃើញ ដ្បិតអ្វីៗដែលឃើញនោះជាបណ្តោះអាសន្ន ប៉ុន្តែរបស់ដែលមើលមិនឃើញគឺអស់កល្បជានិច្ច»។ (២) ការគិតអាក្រក់របស់ពួកគេបង្ហាញពីភាពទុច្ចរិតរបស់ពួកគេ (រ៉ូម ១:១៨) ទោះជាពួកគេដឹងថាមនុស្សខ្លះទទួលប្រយោជន៍ពីការរងទុក្ខរបស់អ្នកដទៃ (សុភាសិត ១:១១–១៥) គម្ពីរបង្រៀនផ្ទុយពីនេះ។ -19) ដោយមើលងាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដូចគ្នាដែលគេបដិសេធដើម្បីស្វែងរកព្រះបន្ទូលសុំការអភ័យទោស នោះពួកគេគាំទ្រការអះអាងថាពួកគេបានរាប់ជាសុចរិតពីអំពើបាប ហើយពួកគេអះអាងថាព្រះគម្ពីរមិនត្រូវបានគេយកចិត្តទុកដាក់ជាគំនិតដែលមើលងាយការពិត (៣) ពាក្យថា សេរីនិយម ពួកគេចង់ធ្វើឱ្យការស្រមើស្រមៃរបស់ពួកគេក្លាយជាការពិត ពួកគេមានអារម្មណ៍មិនសប្បាយចិត្តក្នុងការត្រូវបានគេប្រាប់ឱ្យទទួលស្គាល់សិទ្ធិអំណាចខ្ពស់ជាងខ្លួន ពួកគេជាបុរសដែលល្ងង់ខ្លៅ ដែលមិនដឹងថាមនុស្សមិនមែនជាទម្រង់ខ្ពស់បំផុត (សុភាសិត ១:២៣) ហេតុអ្វីបានជាគេផ្លាស់ប្តូរពីការជាមនុស្សដែលបានរំដោះបំផុតក្នុងលោកទៅជាបុរសដូចអ័ព្ទ (Jm 4:14)? 26-32 ខ្ញុំក៏នឹងសើចចំពោះទុក្ខវេទនារបស់អ្នកដែរ។ ខ្ញុំនឹងចំអកពេលភ័យតក់ស្លុតមកលើអ្នក ពេលដែលការភ័យខ្លាចមកលើអ្នកដូចជាខ្យល់ព្យុះ ហើយមហន្តរាយរបស់អ្នកមកដូចជាខ្យល់កួច ពេលដែលទុក្ខព្រួយ និងទុក្ខព្រួយមកលើអ្នក។ ពេលនោះ គេនឹងអង្វរករខ្ញុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនឆ្លើយទេ។ គេនឹងស្វែងរកខ្ញុំយ៉ាងឧស្សាហ៍ ប៉ុន្តែរកមិនឃើញឡើយ។ ដោយសារ

ពួកគេស្អប់ការចេះដឹង ហើយមិនជ្រើសរើសសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា នោះនឹងគ្មានយោបល់ណាពីអញ ហើយមើលងាយគ្រប់ទាំងពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់អញ ដូច្នេះហើយគេនឹងស៊ីផលតាមផ្លូវរបស់គេ ហើយមានគ្រឿងសព្វគ្រប់របស់ខ្លួន។ ដ្បិតមនុស្សសាមញ្ញត្រូវបានគេសម្លាប់ដោយការងាកចេញ ហើយការពេញចិត្តរបស់មនុស្សល្ងីល្ងើបំផ្លាញពួកគេ។ បុរសបះបោរដែលមិនគោរពតាមការត្រាស់ហៅនៃប្រាជ្ញារបស់ព្រះ ត្រូវបានគេនិយាយថានឹងស៊ូទ្រាំនឹងការវិនិច្ឆ័យរហូតដល់ទីបញ្ចប់ក្នុងវគ្គបទគម្ពីរនេះ។ នៅថ្ងៃអនាគត ព្រះនឹងបណ្តេញពួកគេចោលទាំងស្រុងនៅថ្ងៃជំនុំជម្រះ។ ពាក្យថា « ខ្ញុំក៏នឹងសើចដែរ » និង « ខ្ញុំនឹងមិនឆ្លើយ » រៀងគ្នានៅក្នុង ខទី 26 និង 28 បង្កើតការអះអាងដែលចង្អុលបង្ហាញ។ ខ្លឹមសារនៃការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះត្រូវបានឆ្លុះបញ្ចាំងនៅក្នុងទស្សនៈរបស់គាត់។ គាត់មិនដែលមានអារម្មណ៍សោកសៅចំពោះអ្នកដែលគាត់វិនិច្ឆ័យឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់តែងតែចាត់ចែងយុត្តិធម៌ ស្របតាមភាពទន់ភ្លន់ និងក្តីមេត្តារបស់គាត់។ ជាលទ្ធផល ការវិនិច្ឆ័យមិនដែលមានអារម្មណ៍ឃោរឃៅទេ ហើយតែងតែមកពីកន្លែងធម្មជាតិ។ ស្រដៀងគ្នាទៅនឹងរបៀបដែលភាពងងឹតបាត់មុនពន្លឺ ការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃមនុស្សមានបាបនៅពេលជំនុំជំរះធ្វើតាមហេតុផលនេះ។ នេះជារបៀបដែលឃ្លា «គេនឹងស៊ីផ្លែតាមផ្លូវ ហើយមានគ្រឿងបរិក្ខារឿងៗខ្លួន ព្រោះមនុស្សសាមញ្ញត្រូវគេសម្លាប់ដោយការងាកចេញ ហើយភាពត្រេកត្រអាលរបស់មនុស្សល្ងីល្ងើបំផ្លាញគេ» (៣១-៣២) បង្ហាញពីធម្មជាតិ។ នៃការវិនិច្ឆ័យ។ ដើម្បីដាក់វាតាមវិធីមួយផ្សេងទៀត ការខូចខាតរបស់ពួកគេមិនទទួលបានហេតុផលដូចគ្នានឹងការខូចខាតសក់នោះទេព្រោះវាកើតឡើងដោយធម្មជាតិ។ ពាក្យ «» បង្ហាញពីការចាកចេញរបស់ពួកគេដោយ

ប្រើពាក្យពេចន៍ប្រឆាំងនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ ទង្វើរបស់ពួកគេនៅទីបំផុតនាំទៅរកការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ពួកគេ។ ដោយសារពួកគេប្រមូលធនធាន និងធានាសុវត្ថិភាពរបស់ពួកគេតាមរយៈអំពើបាប "វា" មានន័យថាពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញជាលទ្ធផលនៃបណ្តាសាដែលបានដាក់លើពួកគេ។ ស្រដៀងគ្នានេះដែរ ការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ពួកគេបង្កើតដោយខ្លួនឯង។ ដូច្នេះ ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះចំពោះពួកគេ មានន័យល្អឥតខ្ចោះ។ វានឹងមិនមានធាតុហិង្សាណាមួយឡើយ។ ពួកគេទាត់កែងជើងរបស់ពួកគេ ដែលធ្វើឱ្យពួកគេប្រឈមនឹងជំងឺ។

33 ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលស្តាប់ខ្ញុំ អ្នកនោះនឹងបានសុខ ហើយនឹងបានសុខស្រួល ឥតខ្លាចនឹងគ្រោះមហន្តរាយឡើយ»។ នៅទីនេះ យើងអាចអះអាងថាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្តត្រូវបានគេហៅថាជា "ខ្ញុំ" នៅក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ព្រលឹងរបស់មនុស្សម្នាក់ត្រូវបានផ្តល់នូវស្ថិរភាពដ៏រឹងមាំនៅក្នុងគាត់ ប្រសិនបើពួកគេបន្តទទួលយក និងគាំទ្រដល់ដំណឹងល្អនៃព្រះគ្រីស្ទ ។ (ម៉ាថាយ ៧:២៤-២៥, រ៉ូម ៨:១)

ជំពូកទី 2

ការវិភាគខ្លឹមសារ

1. របៀបដើម្បីទទួលបានបញ្ញា (1–9) 2. ឥទ្ធិពលវិជ្ជមាននៃប្រាជ្ញា (10–22) (1) ការរំដោះមនុស្សអាក្រក់ចេញពីអំណាច (10–15) (2) ការរំដោះពីស្ត្រីអាក្រក់ (16–19) (3) ចង្អុលយើងទៅរកសេចក្តីសុចរិត (២០–២២)

ការបកស្រាយ

១-៣ កូនអើយ ប្រសិនបើកូនទទួលពាក្យរបស់ខ្ញុំ ហើយយកចិត្តទុកដាក់នឹង បទបញ្ញត្តិរបស់ខ្ញុំជាមួយនឹងអ្នក ដោយយកចិត្តទុកដាក់នឹងប្រាជ្ញា ហើយធ្វើ ឲ្យចិត្តអ្នកយល់ដឹង។ បាទ បើអ្នកអំពាវនាវរកការយល់ដឹង និងលើកសំឡេង របស់អ្នកសម្រាប់ការយល់ដឹង ត្រង់នេះ បុរសនោះស្វែងរកប្រាជ្ញា នោះក៏ បង្ហាញនូវតរិយោបទជាក់ស្តែងដែលត្រូវទទួល។ នោះគឺគាត់គួរតែស្វែងរក ដោយបេះដូងរបស់គាត់ (បេះដូង) នៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ពោលគឺនៅក្នុងសេ ចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ក្តៅគគុករបស់គាត់ ហើយគាត់គួរតែទំនោរដើម្បីស្តាប់ ត្រចៀករបស់អ្នក ហើយលើកសំលេងរបស់គាត់ពីខាងក្រៅ។ «ការយកចិត្ត ទុកដាក់ត្រចៀក «ហើយ«បន្លឺសំឡេង» មានន័យថាអធិស្ឋាន ។ (គឺ ៥១:៤, ៥៥:៣) Charles Bridge បានពន្យល់ដូចតទៅនេះ។ នោះគឺ "ប្រាជ្ញានៃពិភព លោកនេះអាចទទួលបានដោយវិទ្យាសាស្ត្រ។ ប៉ុន្តែប្រាជ្ញានៃស្ថានសួគ៌បាន ចេញពីការអធិស្ឋាន។ វិទ្យាសាស្ត្រអាចបង្កើតអ្នកប្រាជ្ញព្រះគម្ពីរបាន ប៉ុន្តែ ការអធិស្ឋានធ្វើឱ្យគ្រីស្ទបរិស័ទខាងវិញ្ញាណ...។ យើងគួរតែស្វែងរកព្រះ គុណរបស់ព្រះ និងការបំផុសគំនិតរបស់ទ្រង់។ យើងត្រូវការការអធិស្ឋាន

របស់យើង ដើម្បីយល់ពីពាក្យទាំងអស់នៃបទគម្ពីរ។ ដាវីឌ។ ដាវីឌបាន អធិស្ឋានដើម្បីយល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ។ (ទំនុកដំកើង ១១៩:១៨) សាឡូម៉ូ នក៏បានធ្វើដូច្នេះដែរ។ (I Ki 3: 9-12) ក្នុងនាមជាអ្នកជឿដែលមានភាពចាស់ ទុំ អធិស្ឋានដើម្បីទទួលបានប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណ។ (កិច្ចការ ១:១៧-១៩) (អធិប្បាយអំពីសុភាសិត បដានៃសេចក្តីពិត ការជឿទុកចិត្ត ឆ្នាំ ១៩៦៨ ទំព័រ ១៤-១៥) យ៉ូបបាននិយាយក្នុងន័យថា ប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណចេញមកពីព្រះដូច តទៅនេះថា "ដូច្នេះ តើប្រាជ្ញាមកពីណា? ហើយតើកន្លែងយល់ចិត្តនៅឯណា? វាត្រូវបានលាក់ពីភ្នែករបស់មនុស្សរស់ទាំងអស់និងលាក់ពីសត្វស្លាបនៃ អាកាស។ Abaddon និង Death និយាយថា "យើងបានឮពាក្យចចាមអារ៉ាម អំពីវាដោយត្រចៀករបស់យើង។ ដ្បិតទ្រង់ទតទៅចុងផែនដី ហើយឃើញ អ្វីៗទាំងអស់នៅក្រោមមេឃ។ កាលលោកឲ្យទម្ងន់របស់ខ្យល់ ហើយបែង ចែកទឹកតាមខ្នាត កាលលោកចេញបញ្ជាឲ្យមានភ្លៀងធ្លាក់ និងផ្លូវសម្រាប់ផ្គរ រន្ទះ នោះលោកឃើញហើយក៏ប្រកាស។ គាត់បានបង្កើតវា ហើយស្វែងរក វា។ ហើយគាត់បាននិយាយទៅកាន់មនុស្សថា ‹ មើលចុះ ការកោតខ្លាចដល់ ព្រះអម្ចាស់ នោះជាប្រាជ្ញា ហើយការងាកចេញពីសេចក្តីអាក្រក់ នោះគឺជា ការយល់ដឹង» (យ៉ូប ២៨:២០-២៨)។ ដូច្នេះ អ្នកដែលស្វែងរកប្រាជ្ញានោះ ត្រូវ ចូលទៅរកព្រះ ហើយស្វែងរក។ យើងអានបទគម្ពីរជាមួយអ្នកដទៃ ប៉ុន្តែ ពេលខ្លះយើងគួរតែស្វែងរកព្រះនៅកន្លែងសម្ងាត់ឆ្ពោះទៅរកព្រះ ដើម្បីស្វែង រកការពិតនៃបទគម្ពីរ។ អ្នកណាដែលមិនស្គាល់គម្ពីរត្រឹមត្រូវ អ្នកនោះអាច ដើរទៅរកផ្លូវខុសដោយមិនបានយល់ដឹង ទោះបីជាអ្នកនោះអះអាងតាម លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃគម្ពីរក៏ដោយ។

៤ ប្រសិនបើអ្នកស្វែងរកវាដូចជាប្រាក់ ហើយស្វែងរកទ្រព្យសម្បត្តិដែលលាក់ទុកត្រង់នេះ បុរសស្វែងរកប្រាជ្ញា គប្បីប្រព្រឹត្តដោយប្រពៃ ដូចអ្នកស្វែងរកកំណប់។ កាលណាមនុស្សស្វែងរកប្រាជ្ញា គេមិនសន្សំការបូជាច្រើនទេ រហូតដល់ទទួលបាន។ (យ៉ូប ២៨:១-១១) ច្រើនទៀត បើអ្នកដែលចង់ស្គាល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (យ៉ូប ២៨:១២-១៩) ប្រព្រឹត្តទៅដោយមិនមានការប្រុងប្រយ័ត្ន តើព្រះនឹងធ្វើឲ្យគាត់យល់ពីរឿងដ៏វិសេសឬទេ? ដើម្បីសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គឺជាកិច្ចការដ៏វិសុទ្ធ ដើម្បីទទួលការបង្រៀនរបស់ព្រះ។ អ្នកណាដែលមិនប្រុងប្រយ័ត្ន មិនអាចទទួលជំនួយពីព្រះបានទេ។ ម៉ាថាយ 7:6 ចែងថា៖ «កុំឲ្យសត្វឆ្កែនូវរបស់បរិសុទ្ធ ហើយកុំបោះគុជរបស់អ្នកនៅចំពោះមុខជ្រូកឡើយ ក្រែងវាជាន់ឈ្លីជើង ហើយបែរមកវាយអ្នកវិញ»។ ការគិតថាអ្វីដែលព្រះបរិសុទ្ធ (ពាក្យសម្តី ដំណឹងល្អ និងឫទ្ធានុភាពរបស់ទ្រង់) ចាត់ទុកថាមានតម្លៃ មិនត្រូវចាត់ទុកថាអាក្រក់ជាងប្រាក់ និងមាសនោះទេ គឺជាការគិតដែលវិនាសទៅទៀត។ វាមានតម្លៃណាស់ដែលប្រាជ្ញារបស់ព្រះដែលយើងមកដល់សេចក្តីសង្គ្រោះ (ទី II 3:15, 1 Cor 1:30) មិនអាចប្រៀបធៀបទៅនឹងប្រាក់និងមាសបានទេ។ (១ពេ. ១:១៨-១៩) ទោះជាដូច្នេះក៏ដោយ ការពិតដែលអត្ថបទរបស់យើង (សុភាសិត ២:៤) បានចែងថា«ដូចជាប្រាក់និងមាស»មានន័យថាមនុស្សមិនស្គាល់តម្លៃនៃប្រាជ្ញារបស់ព្រះទេ តែប្រព្រឹត្តប្រាក់ (ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ពិភពលោក) ដ៏មានតម្លៃគួរស្វែងរកប្រាជ្ញារបស់ព្រះ (ប្រាជ្ញាដើម្បីស្គាល់ព្រះ) ដោយស្មោះត្រង់បំផុតនិងចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់គាត់។

៥ ពេលនោះ អ្នកនឹងយល់ពីការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ ហើយបានស្គាល់ព្រះ។

នៅទីនេះ វាលាតត្រដាងនូវអ្វីដែលប្រាជ្ញា (ខ២) ជាក់ស្តែងគឺក្នុងពេលជាមួយគ្នា។ វាត្រូវបានធានាថាអ្នកដែលស្វែងរកវាដោយស្មោះត្រូវតែយល់។ ប្រាជ្ញាដែលសុភាសិតបាននិយាយច្រើនមិនមែនមានន័យដល់អ្នកដទៃទេ តែជាការកោតខ្លាចព្រះ (ស្គាល់ព្រះ)។ ហេតុអ្វីបានជាការស្គាល់ព្រះ និងការកោតខ្លាចព្រះ ជាប្រាជ្ញា? យើងអាចនិយាយហេតុផលនៅក្នុងទស្សនៈនៃទិដ្ឋភាពជាច្រើន។ ក្នុងចំណោមពួកគេសម្រាប់ឧទាហរណ៍មួយចំនួន (១) ដោយសារការស្គាល់ព្រះគឺជាចំណេះដែលគ្មានការបរាជ័យ។ ការដែលយើងស្គាល់ព្រះចេញមកពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (១កូរិនថូស ២:៦-១៦)។ យោងទៅខ្ញុំ កូរិនថូស 12:3 ។ ចំណេះដែលចេញមកពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ មិនមានការបរាជ័យនិងកំហុសនោះទេ។ (២) ព្រោះការស្គាល់ព្រះជាគ្រឹះនៃចំណេះ។ (សុភាសិត ១:៧) បើជាការអស្ចារ្យណាស់ដែលដឹងចំណេះខាងវិទ្យាសាស្ត្រដោយសិក្សាពិភពលោកនេះ ហើយដឹងថាស្គាល់អ្នកបង្កើតសត្វទាំងអស់ នោះគឺជាការភ្ញាក់ផ្អើលថែមទៀត នោះគឺជាប្រាជ្ញាដ៏ពិសេស។ (៣) កាលដែលមនុស្សស្គាល់ព្រះ ហើយកោតខ្លាចព្រះ នោះនឹងចាកចេញពីអំពើបាប។ (សុភាសិត ៣:៧) ការដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាបចូលទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់ ហើយជាអំពើល្ងង់ខ្លៅ (ទំនុកដំកើង ១៤:១, ៥) ការលែងប៊ិតុងនោះគឺជាប្រាជ្ញា។ សូមមើល អេក ១៨:៣០-៣២។ (4) ដោយសារមនុស្សទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដោយស្គាល់ព្រះ។ (យ៉ូហាន ១៧:៣) អ្វីដែលបុរសមកដល់សេចក្តីសង្គ្រោះគឺប្រាជ្ញាក្នុងអត្ថន័យពិសេស។ (ធីម៉ូថេទី២ ៣:១៥) បុរសសម័យនេះ

ជឿលើអំណាចដ៏មហិមានៃវិទ្យាសាស្ត្រ ប៉ុន្តែមើលងាយការកោតខ្លាចព្រះ។ វាក៏ដូចគ្នាដែរ ប៉ុន្តែសកម្មភាពល្ងង់។ ដូច្នោះហើយ ពិភពលោកបច្ចុប្បន្នគឺពោរពេញទៅដោយអំពើបាប និងការថប់បារម្ភ ហើយត្រូវបានដោះស្រាយមុនពេលការបំផ្លិចបំផ្លាញ។

6 ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ប្រទានប្រាជ្ញា ចំណេះដឹង និងការយល់ដឹងមកពីមាត់គាត់។

ត្រង់នេះ ការភ្ជាប់នៃហេតុផល ព្រោះថា (⁘) មកពន្យល់ហេតុផលថា អ្នកជឿ (អ្នកស្វែងរកប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណ) យល់ពីប្រាជ្ញា។ វាមានន័យថាព្រះយេហូវ៉ាជាអ្នកផ្តល់ប្រាជ្ញា។ អ្វីដែលចេញមកពីគាត់គឺមានតែប្រាជ្ញានិងការពិត។ អ្វីដែលព្រះហាក់ដូចជាល្ងង់ (ដូចមនុស្សឃើញ) គឺមានប្រាជ្ញាជាងមនុស្ស។ (១កូ. ១:២៥) ក្នុងន័យដើម្បីបង្ហាញប្រាជ្ញានិងសេចក្តីពិត មានពាក្យដែលបទគម្ពីរចង្អុលទៅគាត់ថាជាពន្លឺ។ (គឺ ៦០:២០) ដូច្នេះ មានតែបុរសដែលកោតខ្លាចព្រះប៉ុណ្ណោះ ទើបយល់អាថិកំបាំងរបស់ព្រះ (ប្រាជ្ញា) យ៉ាងច្រើន។ (ទំនុកដំកើង ២៥:៤, សុភាសិត ៣:៣២ ព្រឹក ៣:៧) ដាវីឌបានយល់ពិភពលោករបស់ព្រះជាខ្លាំង ហើយបាននិយាយថា៖ «ឱព្រះអើយ គំនិតទ្រង់មានតម្លៃណាស់ចំពោះទូលបង្គំ! តើចំនួននៃពួកគេមានទំហំប៉ុនណាទៅ! បើខ្ញុំរាប់ពួកវាលើសពីខ្សាច់ទៅទៀត។ ខ្ញុំភ្ញាក់ឡើង ហើយខ្ញុំនៅជាមួយអ្នកនៅឡើយ»។ (ទំនុក. ១៣៩:១៧-១៨) តើទាំងអស់ឬ? ប្រាជ្ញាដែលព្រះមិនបានលាតត្រដាងនៅឡើយជាកម្មសិទ្ធិរបស់អាថិកំបាំងដែលមិនចេះចប់។ ដូច្នេះ រ៉ូម 11:33-34 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ឱជម្រៅនៃទ្រព្យសម្បត្តិ និងប្រាជ្ញា និងចំណេះនៃព្រះ! តើការវិនិច្ឆ័យរបស់លោកមិនអាចរកឃើញបានទេ ហើយ

របៀបរបស់លោកមិនអាចកាត់ថ្លៃបាន! «ដ្បិតអ្នកណាបានស្គាល់គំនិតរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឬអ្នកណាជាទីប្រឹក្សារបស់ទ្រង់? Duet 29:29 បាននិយាយថា រឿងអាថិកំបាំងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះរបស់យើង។

៧–៩ ទ្រង់ស្គុកទុកនូវប្រាជ្ញាដ៏ប្រពៃសម្រាប់មនុស្សទៀងត្រង់; ព្រះអង្គជាខែលការពារអស់អ្នកដែលដើរដោយសុចរិត ការពារមាគ៌ានៃយុត្តិធម៌ និងមើលលើមាគ៌ានៃពួកបរិសុទ្ធរបស់ព្រះអង្គ។ ពេលនោះ អ្នកនឹងយល់ពីសេចក្តីសុចរិត និងយុត្តិធម៌ និងសមធម៌ ជាគ្រប់ផ្លូវល្អ ។ នៅទីនេះវាបាននិយាយថាគុណវុឌ្ឍិដែលអ្នកយល់អំពីប្រាជ្ញារបស់ព្រះគួរតែយក។ បុរសដែលយល់ពីប្រាជ្ញារបស់ព្រះ គឺជាមនុស្សដែលមានចិត្តស្មោះត្រង់ ហើយប្រតិបត្តិតាម។ នៅទីនេះ អ្វីដែលវាត្រូវបានគេហៅសម្រាប់ពាក្យថា "ទៀងត្រង់" បាននិយាយថាគុណវុឌ្ឍិ។ ព្រះមិនបើកបង្ហាញជម្រៅនៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ដល់អ្នកបោកបញ្ឆោតនិងមនុស្សលាក់ពុតឡើយ។ អ្នកដែលស្គាល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយប្រតិបត្តិដោយផ្ទាល់ (មិនប្រតិបត្តិតាមទេ អ្នកដែលប្រែចិត្តដោយសោកស្តាយ) គឺជាអ្នកដែលមានយុត្តិធម៌ចំពោះការពិត (អ្នកទៀងត្រង់) ព្រោះគាត់ត្រូវប្រតិបត្តិតាមការពិត។ យល់។ Moody បាននិយាយថា "ការស្តាប់បង្គាប់គឺជាសាលាដើម្បីយល់ពីការពិត" ។

១០–១២ ដ្បិតប្រាជ្ញានឹងចូលមកក្នុងចិត្តអ្នក ហើយចំណេះដឹងនឹងរីករាយដល់ព្រលឹងអ្នក។ ប្រាជ្ញានឹងមើលថែអ្នក ប្រាជ្ញានឹងការពារអ្នក រំដោះអ្នកពីមាគ៌ាអាក្រក់ ពីមនុស្សនិយាយខុសពាក្យនេះបង្ហាញឲ្យឃើញថា ជីវិតរបស់ប្រាជ្ញានោះមានពរយ៉ាងណា គឺអ្នកយល់សេចក្តីពិត។ (១) អ្នកដែលយល់ពីសេចក្តីពិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ យកសន្តិភាពនៅក្នុងចិត្តជ្រៅ។ (ខ១០) ការ

យល់សច្ចភាពរបស់ព្រះមិនឈប់នៅក្នុងខួរក្បាលទេ វាធ្វើឲ្យគាត់ផ្លាស់ប្តូរក្នុងចិត្ត ហើយនោះគឺជាការរីករាយនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ (១កូរិនថូស ១៣:៦) នេះខុសពីចំណេះដឹងរបស់ពិភពលោក។ ដោយសារព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ធ្វើការជាមួយនឹងព្រះបន្ទូល។ (២) អ្នកដែលយល់ពីសេចក្តីពិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានការពារដោយរក្សាព្រះបន្ទូល។ (១១-១២) ពាក្យថា «ការប្រុងប្រយ័ត្ននឹងឃ្លាំមើលអ្នក ការយល់ដឹងនឹងការពារអ្នក» (ខ១១) បង្ហាញអត្ថន័យ។ ម្យ៉ាងទៀត អ្នកដែលយល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ គឺមិនចូលរួមក្នុងផ្លូវរបស់មនុស្សទុច្ចរិតឡើយ។ (ខ១២)។ ក្នុងនាមជាអ្នកដែលយល់ព្រះបន្ទូលនៃព្រះរស់នៅដើម្បីអនុវត្តអ្វីដែលខ្លួនយល់បានបោះខ្លួនទៅរកការពិត, គាត់នឹងទទួលបានរហូតដល់អំណាចនៃព្រះ. ការលះបង់គឺជាអ្នកនាំផ្លូវនៃការរាប់ជាបរិសុទ្ធ។ អ្នកដែលថ្វាយខ្លួនចំពោះព្រះ មិនអាចញែកជាបរិសុទ្ធបានទេ។ មានតែអ្នកដែលត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះដែលបានទទួលព្រះគុណនៃអំពើបាប ដូច្នេះ ប៉ុលបានដាស់តឿនការញែកអ្នកជឿជាបរិសុទ្ធ ហើយជាដំបូងគាត់ទាមទារការលះបង់ រ៉ូម ១២:១-២ បង្ហាញទ្រឹស្តីបែបនេះដល់យើង។ វាបាននិយាយថា "ដូច្នេះ ខ្ញុំសូមអំពាវនាវដល់អ្នករាល់គ្នា ដោយព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណារបស់ព្រះ សូមថ្វាយរូបកាយរបស់អ្នកជាយញ្ញបូជាដ៏មានជីវិត បរិសុទ្ធ និងអាចទទួលយកបានចំពោះព្រះ ដែលជាការថ្វាយបង្គំខាងវិញ្ញាណរបស់អ្នក។ កុំធ្វើតាមលោកីយនេះ ប៉ុន្តែត្រូវផ្លាស់ប្តូរដោយការកែប្រែឡើងវិញនៃគំនិតរបស់អ្នក ដើម្បីឱ្យតាមរយៈការសាកល្បងអ្នកអាចដឹងពីអ្វីដែលជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ អ្វីដែលល្អ និងអាចទទួលយកបាន និងល្អឥតខ្ចោះ»។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យបន្ទាប់ពីការលះបង់ ការផ្លាស់ប្តូរនឹងមកដល់។

ដូចដែលខ្ញុំផ្តល់ជាពាក្យប្រៀបធៀប ដូចជាត្រីកប់ក្នុងអំបិលវាមិនរលួយទេ ព្រោះអ្នកជឿត្រូវបានការពារដោយការលះបង់ខ្លួនឯងចំពោះព្រះ គាត់អាចជៀសវាងពីបាបកម្ម។

១៣-១៥ អ្នកដែលលះចោលមាគ៌ានៃសេចក្តីទៀងត្រង់ ដើម្បីដើរក្នុងផ្លូវងងឹត អ្នកដែលត្រេកអរនឹងការប្រព្រឹត្តអាក្រក់ ហើយរីករាយនឹងសេចក្តីអាក្រក់នៃសេចក្តីអាក្រក់ ជាមនុស្សដែលមានមាគ៌ាខុស ហើយវង្វេងក្នុងមាគ៌ារបស់ខ្លួន។ ពាក្យនេះបង្ហាញពីសកម្មភាពនៃហ្វូងមនុស្សដែលអ្នកជឿមិនគួរប្រាស្រ័យទាក់ទងយ៉ាងស៊ីជម្រៅ។ (១) ពួកគេដើរលើផ្លូវងងឹត (ខ១៣)។ ត្រង់នេះ "ផ្លូវនៃសេចក្តីងងឹត" ចង្អុលទៅការបោកបញ្ឆោត ព្រោះវាផ្ទុយនឹងផ្លូវស្មោះត្រង់ (យោងទៅវគ្គខាងលើ)។ ជីវិតរបស់ពួកគេមិនសូវភ្លឺស្វាងនិងត្រូវទេ ប៉ុន្តែតែងតែលូចលាក់។ (យ៉ូប ២៤:១៣-១៦ យន ៣:១៩-២០) នេះជាគោលការណ៍នៃសកម្មភាពរបស់អារក្ស។ អារក្សជាអ្នកបោកបញ្ឆោត និងជាបិតានៃការមិនពិត។ (យ៉ូហាន ៨:៤៤)។ អ្នកដែលដើរតាមផ្លូវនេះនឹងត្រូវបញ្ឆោតខ្លួនឯង ហើយក៏បោកអ្នកម្នាងទៀតដែរ។ (ធីម៉ូថេទី២ ៣:១៣) ផ្លូវនៃជីវិតត្រូវបានណែនាំនៅក្នុងពួកគេ។ (កូរិនថូសទី២ ៤:៣-៤) ដោយសារពួកគេរស់នៅក្នុងការមិនពិត ហើយធ្វើឲ្យអ្នកដទៃត្រូវបោកបញ្ឆោត នោះពួកគេចាត់ទុកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជារឿងមិនពិត។ អ្នកដែលជារបស់មិនពិត យល់ខុសពាក្យពិតថាមិនពិត។ ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកគេមិនបានទទួលដំណឹងល្អរហូតដល់ទីបញ្ចប់ដោយស្មោះ នោះទីបញ្ចប់របស់គាត់ត្រូវតែជាសេចក្តីបំផ្លិចបំផ្លាញ។ (២កូរិនថូស ៤:៣) (២) គេគាប់ចិត្តអំពើអាក្រក់ ហើយខូចចិត្ត។ (១៤-១៥) ការធ្វើបាបដោយស្ម័គ្រស្មោះខុសពីការធ្វើបាប។ វាគឺជាចិត្តរឹងប៉ឹង

នៃការប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ វាជាចិត្តរបស់អារក្សដើម្បីប្រតិបត្តិអំពើបាបដោយ
មិនស្តាយក្រោយ និងស្ទាក់ស្ទើរ។ សូមមើល រ៉ូម ១:៣២។ ពុករលួយដែល
បុរសនោះត្រូវទម្លាក់ចោល ដូច្នេះមិនចេញមកតែម្តង។ នៅពេលដែលគាត់
មើលងាយការជឿជាក់លើមនសិការរបស់គាត់ជាទម្លាប់ ទីបំផុតការប្រព្រឹត្ត
អំពើបាបបានក្លាយទៅជាពិបាក។ ការមើលងាយសតិសម្បជញ្ញៈមួយឬពីរ
ដងគឺមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងណាស់សម្រាប់គាត់ឈរដោយផ្ទាល់មុនពេល
dehumanization ។ បុរសគួរយកចិត្តនៃការប្រែចិត្តមករក្សាចិត្តទន់ភ្លន់ដូចជា
សាច់ឈាម (អេក ៣៦:២៦)។

16–19 ដូច្នេះ អ្នកនឹងត្រូវបានរំដោះចេញពីស្ត្រីដែលត្រូវបានហាមឃាត់ ពី
ការផិតក្បត់ដោយពាក្យទន់ភ្លន់របស់នាង ដែលបានលះចោលដៃគូក្នុងវ័យ
ក្មេង ហើយបំភ្លេចចោលសេចក្តីសញ្ញានៃព្រះរបស់នាង។ ផ្ទះរបស់នាងលិច
ទៅរកសេចក្តីស្លាប់ ហើយផ្លូវទៅរកអ្នកដែលបានចាកចេញ។ គ្មានអ្នកណា
ដែលទៅរកនាងត្រឡប់មកវិញ ហើយក៏មិនបានដំណើរជីវិតឡើងវិញដែរ។
នៅទីនេះ វាលាតត្រដាងថា អ្នកដែលទទួលប្រាជ្ញារបស់ព្រះនឹងត្រូវរំដោះ
ចេញពីការល្បួងរបស់មនុស្សផិតក្បត់។ នៅក្នុងទ្រឹស្តីមួយចំនួន ពាក្យថា
"ស្រីកំផិត" ដែលត្រូវបានកត់សម្គាល់នៅទីនេះ គឺជាពាក្យបញ្ឆោត ដើម្បី
ចង្អុលទៅសាសនាខុសឆ្គង។ ប៉ុន្តែអ្នកអត្ថាធិប្បាយភាគច្រើនបានជំទាស់
នឹងការបកស្រាយបែបនេះ។ ភាសាហេព្រើរនៃពាក្យ "ស្រីកំផិត" មានន័យថា
ស្ត្រីមិនជឿ។ អ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនអះអាងថា ស្ត្រីផិតក្បត់នៅសម័យនោះ គឺជា
ស្ត្រីជនជាតិកាណាន ប៉ុន្តែទ្រឹស្តីនេះមិនមែនជាធម្មជាតិទេ។ នៅសម័យ
សហសម័យវាបានកើតឡើងដែលស្ត្រីជនជាតិយូដាបានក្លាយជាស្រីផិតក្ប

ត់។ (១គ. ៣:១៦) សេចក្តីដែលថាស្រីផិតនោះគួរឲ្យព្រឺព្រួច បង្ហាញដោយវត្ថុ
ពីរយ៉ាងក្នុងផ្នែកនេះ ។ (១៦-១៩) (១) ពួកគេល្បួងបុរសដោយពាក្យរបស់
នាង (ខ១៦)។ សុភាសិត 5:3-4 ចែងថា៖ «ចំពោះបបូរមាត់របស់ស្ត្រីហាម
ឃាត់ស្រក់ទឹកឃ្មុំ ហើយពាក្យសម្តីរបស់នាងគឺស្រទន់ជាងប្រេង ប៉ុន្តែនៅទី
បំផុត នាងល្វីងដូចដង្កូវ ហើយមុតដូចដាវមុខពីរ»។ ពួកគេបានល្បួងបុរស
ដោយពាក្យផ្អែមល្ហែមហើយនាំពួកគេចូលទៅក្នុងកន្លែងស្លាប់។ វាចង្អុលទៅ
ពាក្យរលួន។ អ្នកដែលទទួលស្គាល់ពាក្យរបស់នាងជាពាក្យផ្អែមមិនត្រូវបាន
ល្បួងដោយវាទេ។ បុគ្គលនោះទទួលស្គាល់ថា កាលលោកដើរតាមគេ នោះ
នឹងត្រូវវិនាសទៅថ្ងៃមុខ គេនឹងបដិសេធមិនព្រមស្លាប់។ សកម្មភាពរបស់យ៉ូ
សែបដើម្បីយកឈ្នះការល្បួងរបស់ស្ត្រីផិតក្បត់បានចេញពីចិត្តដែលគាត់
ទទួលស្គាល់ថាបច្ចុប្បន្នភាពដូចទឹកឃ្មុំនឹងក្លាយទៅជាអនាគតដូចជាដាវមុខ
ពីរ។ ម បូហ្គាម បាននិយាយថា "ដើម្បីជៀសវាងស្រីផិតក្បត់ គួរតែជៀសវាង
ដូចជាសត្វរ"។" សកម្មភាពរបស់គាត់ត្រូវបានបង្ហាញដោយការសម្រេចចិត្ត
នៃការយល់ដឹងរបស់គាត់និងឆន្ទៈរបស់គាត់។ ដើម្បីបដិសេធការលើកលែង
ទោសរបស់ស្ត្រី (លោកុប្បត្តិ 39:8) គាត់មិនបាននៅជាមួយនាងទេ។ (លោកុ
ប្បត្តិ ៣៩:១០) គាត់បានរត់ចេញពីនាង។ (លោកុប្បត្តិ ៣៩:១៣) បានចេញ
មកពីការសម្រេចចិត្តរបស់គាត់។

(២) គ្មានគុណធម៌ (ខ១៧) នេះក៏ជាចរិតដ៏ឃោរឃៅរបស់ស្រីផិតក្បត់ដែរ
ព្រោះនាងបោះចោលប្តី ពិបាកទ្រាំណាស់ ដែលនាងមិនស្គាល់ការកោតខ្លាច
ព្រះជាម្ចាស់ ហើយមើលងាយដល់សេចក្តីសញ្ញារបស់ព្រះជាម្ចាស់។ (ម៉ាល់
២:១៤)។ អ្នកណាមិនគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ អ្នកនោះនឹងប្រព្រឹត្តអំពើ

បាបរវាងមនុស្សប្រុស និងមនុស្សស្រី។ អ្នកដែលដើរតាមស្រីផិតក្បត់ត្រូវ
បំផ្លាញជាប្រាកដ។ (១៨-១៩) សូមមើលអេភេសូរ ៥:៥, វិវរណៈ: ២១:៨, ២២:
១៥។ អ្នកដែលឃើញការបញ្ចប់បែបនេះ នឹងធ្វើតាមការល្បួងរបស់ស្ត្រីផិត
ក្បត់។ និក្ខមនំ 7:26 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ហើយខ្ញុំរកឃើញអ្វីដែលជូរចត់
ជាងសេចក្តីស្លាប់ទៅទៀត គឺស្ត្រីដែលចិត្តជាប់អន្ទាក់ និងសំណាញ់ ហើយ
ដៃរបស់នាងជាប់ចំណង។ អ្នកណាដែលគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ គេច
ចេញពីនាង ប៉ុន្តែមនុស្សមានបាបត្រូវនាងយកទៅ»។ ព្រោះមនុស្សផិតក្បត់
គឺគ្រោះថ្នាក់ណាស់ ទស្សនវិទូបូព៌ាដែលមិនស្គាល់ព្រះក៏ព្រមាននិងបង្រៀន
វាដែរ។ ខុងជឺបាននិយាយថា៖ «កាលដែលបុរសនោះនៅក្មេង នោះត្រូវ
ដាស់តឿនស្រីផិតក្បត់»។ ( ) ហើយ មឿង ស៊ី
20 ដូច្នេះ អ្នករាល់គ្នានឹងដើរតាមមាគ៌ានៃសេចក្តីល្អ ហើយកាន់តាមផ្លូវនៃ
មនុស្សសុចរិត។
វាជារឿងពិបាកដែលបុរសពុករលួយដើរលើផ្លូវល្អ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលទទួល
ប្រាជ្ញារបស់ព្រះយ៉ាងជ្រៅក្នុងចិត្ត (ខ១០) អាចដើរលើផ្លូវបាន។ អ្នកដែល
ក្លាយជាបែបនេះមានផ្លូវតែមួយគត់នៃការរីករាយរបស់គាត់។ (គឺ ១:១-២)
មូលហេតុដែលវាក្លាយទៅជាដូច្នេះ គឺមិនមែនឈប់នៅគោលគំនិត ឬអក្សរ
ឬប្រព័ន្ធនោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីធ្វើការដោយអំណាចនៃព្រះ។ (ថែស្សាទី១ ១:៥)
។ ហេតុនេះហើយបានជាយ៉ូបនិយាយថា៖ «ខ្ញុំមិនបានចេញពីបញ្ញត្តិនៃបបូរ
មាត់គាត់ទេ។ ខ្ញុំបានទុកចិត្តពាក្យសម្តីរបស់គាត់ជាជាងចំណែកអាហារ
របស់ខ្ញុំ។ (យ៉ូប ២៣:១២) សូមយោងទៅយ៉ូប ៣១:៥-៤០។ ខុសពីនេះ សីល
ធម៌គ្រប់គ្រងបុរសតែខាងក្រៅ។ នេះត្រូវបានបង្ហាញដោយ Myung Sim Bo
Gam នៃលទ្ធិខុងជឺយ៉ាងល្អ។ វានិយាយថា "បេះដូងរបស់មនុស្សគឺដូចជាទឹ

ក។ ដោយសារទឹកទំនោរទៅទិសម្ខាង វាមិនអាចស្តារឡើងវិញបានទេ ព្រោះចរិតរបស់គាត់មានទំនោរម្តង។ វាមិនអាចយកមកវិញបានទេ ព្រោះអ្នកគ្រប់គ្រងទឹកគ្រប់គ្រងវាដោយធនាគារ អ្នកគ្រប់គ្រងចរិតរបស់គាត់គួរត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយច្បាប់យ៉ាងប្រាកដ។ « ទោះបីជាវាមានតម្លៃណាស់ដែលចរិតលក្ខណៈរបស់មនុស្សត្រូវបានដឹកនាំដោយការគ្រប់គ្រងខាងក្រៅ ប៉ុន្តែបេះដូង និងបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយព្រះចេស្តានៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺមានតម្លៃជាងពីខាងក្នុង។ នេះអាចកើតចេញពីព្រះគ្រីស្ទតែប៉ុណ្ណោះ។

21 ដ្បិតមនុស្សទៀងត្រង់នឹងរស់នៅក្នុងស្រុក ហើយអស់អ្នកដែលមានចិត្តស្មោះត្រង់នឹងនៅក្នុងនោះ ប៉ុន្តែមនុស្សអាក្រក់នឹងត្រូវកាត់ចេញពីស្រុក ហើយមនុស្សក្បត់នឹងត្រូវដកចេញពីស្រុកនោះ។ បុរសសុចរិតអាចបំពេញកិច្ចការដើម្បីរំសាយជីវិត និងទ្រព្យដោយការបៀតបៀនបណ្តោះអាសន្ន។ ប៉ុន្តែនៅទីបំផុត ព្រះបានឲ្យគាត់នូវអត្តសញ្ញាណរបស់គាត់។ មនុស្សដែលចូលទៅក្នុងដែនដីថ្មី ក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់វាដែរ។ (ពេ. សូមមើលទំនុកតម្កើង ១៧:១៤, ៧៣:៣-១២។ ប៉ុន្តែនៅទីបំផុត ពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញនៅលើដែនដីដោយប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់ពួកគេ ព្រះគម្ពីរបង្រៀន (ទំនុកតម្កើង ៣៧:៣៥-៣៦)។ ដោយសារតែការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ពួកគេត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅចន្លោះដ៏ខ្លី យើងមិនអាចមើលឃើញវានៅក្នុងភ្នែករបស់យើងឡើយ។ ប៉ុន្តែប្រវត្តិសាស្ត្រដែលលាតត្រដាងអស់ជាយូរមកហើយ ទាក់ទងនឹងវាត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់។ ជាឧទាហរណ៍ ជនជាតិកាណានដែលបានយកមនុស្សអាក្រក់ខ្លាំងបំផុតបានត្រូវវិនាសនៅទីបំផុតនៅលើផែនដី។ ហេតុនេះហើយបានជាបទគម្ពីរបើកសម្តែងថា មនុស្សអាក្រក់បានចម្រើន

ឡើងនៅលើផែនដី ហើយក៏ត្រូវវិនាសនៅលើផែនដីដែរ។ ភាពរុងរឿងរបស់ពួកគេគឺជាសេដ្ឋកិច្ចរបស់ព្រះដើម្បីធ្វើឱ្យមនុស្សសុចរិតត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាលប៉ុន្តែការបំផ្លាញរបស់ពួកគេគឺដើម្បីទទួលបានចំណែករបស់ពួកគេ។ ដូច្នេះ ទំនុកតម្កើង ៣៧:១-១០ មានប្រសាសន៍ថា "កុំព្រួយចិត្តដោយព្រោះតែមនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់។ កុំច្រណែននឹងអ្នកប្រព្រឹត្តខុស! ព្រោះមិនយូរមិនឆាប់ ពួកគេនឹងរសាត់ដូចស្មៅ ហើយក្រៀមស្វិតដូចស្មៅបៃតង។ ចូរទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ ហើយប្រព្រឹត្តអំពើល្អ រស់នៅក្នុងស្រុក ហើយធ្វើជាមិត្តដោយស្មោះត្រង់។ ចូរអរសប្បាយនឹងព្រះយេហូវ៉ា នោះទ្រង់នឹងប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាក្នុងចិត្ត។ ចូរប្រព្រឹត្តតាមផ្លូវរបស់អ្នកចំពោះព្រះអម្ចាស់។ ទុកចិត្តលើគាត់ ហើយគាត់នឹងធ្វើ។ ទ្រង់នឹងនាំសេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នករាល់គ្នាចេញជាពន្លឺ និងយុត្តិធម៌របស់អ្នកដូចជាថ្ងៃត្រង់។ ចូរនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ហើយរង់ចាំព្រះអង្គដោយចិត្តអត់ធ្មត់។ កុំខ្វល់នឹងអ្នកដែលចម្រើនក្នុងផ្លូវរបស់ខ្លួនឡើយ លើអ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់! ឈប់ខឹង ហើយលះចោលសេចក្តីក្រោធ! កុំបារម្ភខ្លួនឯង; វាមានទំនោរទៅរកតែអំពើអាក្រក់។ ដ្បិតអ្នកប្រព្រឹត្តអាក្រក់នឹងត្រូវកាត់ចោល រីឯអ្នកដែលរង់ចាំព្រះអម្ចាស់នឹងបានទឹកដីទុកជាមត៌ក។ បន្តិចទៀត មនុស្សអាក្រក់នឹងលែងមានទៀតហើយ។ ទោះបីជាអ្នកមើលកន្លែងគាត់ដោយប្រុងប្រយ័ត្នក៏ដោយ គាត់នឹងមិននៅទីនោះទេ»។

ជំពូកទី 3

ការវិភាគខ្លឹមសារ

1. យើងសប្បាយចិត្តដោយរក្សាការបង្រៀននៃប្រាជ្ញា (1-4) 2. ការពឹងផ្អែកលើព្រះគឺជាផ្លូវដែលត្រូវបានដឹកនាំដោយព្រះ។ (5-6) 3. ការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់គឺជាវិធីដើម្បីសុខភាព។ (7-8) 4. វិធីដើម្បីក្លាយជាទ្រព្យសម្បត្តិគឺការបម្រើព្រះ។ (៩-១0) ៥.ការស៊ូទ្រាំទុក្ខជាផ្លូវក្លាយទៅជាប្រយោជន៍។ (11-12) 6. សេចក្តីសុខនៃបុគ្គលដើម្បីទទួលបានប្រាជ្ញា (13-20) 7. ផ្លូវរបស់មនុស្សដើម្បីទទួលបានប្រាជ្ញាគឺភាពរុងរឿង។ (២១-២៦) ៨. អ្នកណាធ្វើអំពើល្អដោយលះបង់ នោះបានពរ។ (២៧-៣៥)

ការបកស្រាយ

១-៤ កូនអើយ សូមកុំភ្លេចការប្រៀនប្រដៅរបស់កូនឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវឲ្យចិត្តអ្នកកាន់តាមបញ្ញត្តិទាំងឡាយរបស់កូន ២ អស់រយៈពេលជាច្រើនថ្ងៃ និងច្រើនឆ្នាំនៃជីវិត និងសេចក្តីសុខសាន្តដែលវានឹងបន្ថែមដល់អ្នក។ 3 ចូរកុំបោះបង់អ្នករាល់គ្នាចោលសេចក្តីស្រឡាញ់ និងចិត្តស្មោះត្រង់ឡើយ។ ចងពួកវានៅជុំវិញករបស់អ្នក; សរសេរវានៅលើថេប្លេតនៃបេះដូងរបស់អ្នក។ 4 ដូច្នេះ អ្នកនឹងទទួលបានការពេញចិត្ត និងជោគជ័យនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះ និងមនុស្ស

នៅទីនេះ អ្នកនិពន្ធបាននិយាយថា បុរសគួរតែរក្សា o ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (" បញ្ញត្តិ"), ពាក្យ; «ការបង្គាប់របស់ព្រះ»ត្រូវបានប្តូរទៅជា«សេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីពិត»។ (ខ៣) ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមានន័យថាប្រាប់ពីសេចក្តី

ស្រឡាញ់របស់ព្រះក្នុងអ្វីក៏ដោយ ហើយក៏ជាសេចក្តីពិតទាំងស្រុងដែរ។ នៅទីនេះ វាត្រូវបានហៅសម្រាប់ពាក្យថា "កុំភ្លេច" "ទុកបេះដូងរបស់អ្នក" "សរសេរវានៅលើបន្ទះនៃបេះដូងរបស់អ្នក" មិនមែនមានន័យថាយើងគួរតែរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគ្រាន់តែជាការគិតនោះទេ។ នៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ផ្ទុយទៅវិញវាគឺជាពាក្យដែលសង្កត់លើការអនុវត្ត។ អ្នកណាកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក្នុងចិត្ត អ្នកនោះនឹងនៅជាប់។ មនុស្សដែលមានពុតត្បុតនៅក្នុងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ តាមពិតគាត់ក៏មិនបានថ្វាយបេះដូងរបស់គាត់ដែរចំពោះព្រះ។ (អេ. ២៩:១៣, ម៉ាកុស ៧:៦) ព្រះចង់បានភាពស្មោះត្រង់ក្នុងចិត្តរបស់យើង។ (ទំនុកដំកើង ៥១:៦) ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់គួរតែត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយភាពស្មោះត្រង់នៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។

(១) ព្រោះវាជាសិទ្ធិអំណាចសាសនា។ សិទ្ធិអំណាចសាសនាមានន័យថាជាសិទ្ធិអំណាចដ៏ទេវភាព។ ដូចដែលវាមកលើយើង វាពឹងផ្អែកលើបេះដូង និងការងាររបស់យើងដែលមើលមិនឃើញ។ ជាងនេះទៅទៀត សិទ្ធិអំណាចកើតឡើងនូវការគោរពប្រតិបត្តិរបស់យើងនៅក្នុងផ្នែកខាងក្នុងរបស់យើង។ ដោយសារតែបុរសពិតស្វែងរកសិទ្ធិអំណាចរបស់គាត់ដែលគាត់អាចស្តាប់បង្គាប់។ គាត់មានចិត្តអាស្រ័យដែលចង់ជឿលើអ្នកធំជាង ហើយរស់នៅជាមួយគាត់។ តើអ្នកជំងឺដែលមិនអាចធ្វើបែបនេះ មិនសំដៅទៅលើវេជ្ជបណ្ឌិតដែលមានសិទ្ធិអំណាចដោយរបៀបណា?

(2) នៅក្នុងអត្ថបទ "ពាក្យ "កូនប្រុសរបស់ខ្ញុំ" បានកើតឡើងយ៉ាងពិតប្រាកដ។ នេះជាសិទ្ធិអំណាចដែលអ្នកតស៊ូមតិនៃប្រាជ្ញារបស់ព្រះអំពាវនាវឲ្យ

បុរសទទួលព្រះបន្ទូល (នោះគឺជាសិស្សនៃប្រាជ្ញា) ហើយបង្រៀនពួកគេ។ វាបង្ហាញពីអាកប្បកិរិយារបស់អាជ្ញាធរដ៏ទេវភាព។

(3) ដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់អាយុយឺនយូរដល់បុគ្គលដែលរក្សាវា នោះយើងអាចរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយអស់ពីចិត្ត។ នៅពេលដែលបុរសនោះទុកចិត្តលើព្រះ ហើយរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នោះយើងអាចរីករាយនឹងសន្តិភាពនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ហើយនឹងទទួលរងនូវជំងឺ។ ជំងឺជាច្រើនកើតឡើងដោយការមិនធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ភាពច្របូកច្របល់ ការស្អប់ ការច្រណែន និងការថប់បារម្ភនៅក្នុងបេះដូងដែលមិនជឿត្រូវបានធ្វើឱ្យសកម្ម។ ពួកគេមានគ្រោះថ្នាក់ដល់ជីវិតរបស់បុរស។ ជំងឺក្រពះភាគច្រើនកើតចេញពីការថប់បារម្ភ និងកង្វល់។ ខ្ញុំយកឈ្នះការគេងមិនលក់របស់ខ្ញុំដោយការកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

(4) ថ្ងៃណាមួយខ្ញុំគេងមិនលក់ ហើយព្យាយាមធ្វើវា បន្ទាប់មកខ្ញុំក៏អង្គុយលើគ្រែ ហើយអធិស្ឋានទៅកាន់ព្រះជាម្ចាស់ថា "លោកម្ចាស់ ខ្ញុំមិនដេកទេ ព្រោះខ្ញុំប្រាថ្នាស្រឡាញ់អ្នកដ៏ទៃ លើកលែងតែព្រះជាម្ចាស់ ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ក្តៅគគុក។ សម្រាប់ខ្ញុំចង់បានអ្នកដ៏ទៃច្រើនជាងព្រះ វាហាក់ដូចជាអំពើបាបក្នុងការថ្វាយបង្គំព្រះ។ អត់ទោសឱ្យខ្ញុំសម្រាប់វា។ ខ្ញុំនឹងរស់នៅកណ្តាលព្រះ។ "ហើយពេលដែលខ្ញុំត្រូវបានគេដេកចុះ ហើយបន្ទាប់មកខ្ញុំត្រូវបានគេយកចូលទៅក្នុងដំណេក។ បុរសនៃជំនឿ លោក Gorge Muller បាននិយាយក្នុងន័យថា អាថិកំបាំងនៃអាយុវែងរបស់គាត់ គឺការស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ។ ព្រះយេស៊ូដែលដើរជាមួយនឹងបិតា — ព្រះមិនដែល

មានជំងឺអ្វីឡើយ។ ប៉ុន្តែពិភពលោកមានការពិតពិសេស លើកលែងតែវា គួរតែត្រូវបានចាត់ទុកជាពិសេស។ ១) អ្នកជឿត្រូវបានគេបៀតបៀន ដោយសារសេចក្តីសុចរិត ហើយត្រូវគេធ្វើទុក្ករកម្ម។ ២) ព្រះអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើ ឲ្យអ្នកជឿខ្លះទទួលរងទុក្ខដោយជំងឺខ្លះ ដើម្បីបង្ហាត់បង្រៀនពួកគេ។ (៣) ពេលខ្លះព្រះយកមនុស្សសុចរិតតាំងពីដើមមក (អេសាយ ៥៧:១-២)។

៥-១០ ចូរទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ឲ្យអស់ពីចិត្ត ហើយកុំពឹងផ្អែកលើការយល់ ដឹងរបស់ខ្លួនឡើយ។ ៦ ចូរទទួលស្គាល់ទ្រង់តាមគ្រប់ទាំងផ្លូវរបស់អ្នក នោះ ទ្រង់នឹងតម្រង់ផ្លូវរបស់អ្នក ៧ កុំមានប្រាជ្ញានៅក្នុងភ្នែកខ្លួនឡើយ។ ចូរកោត ខ្លាចព្រះអម្ចាស់ ហើយងាកចេញពីអំពើអាក្រក់។ ៨ វានឹងបានជាសះស្បើយ ដល់សាច់ឈាមរបស់អ្នក ហើយនឹងធ្វើឲ្យឆ្អឹងរបស់អ្នកស្រស់ស្រាយ។ 9 ចូរ លើកតម្កើងព្រះអម្ចាស់ ដោយទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នក និងដោយផលដំបូងនៃ ផលដំណាំរបស់អ្នករាល់គ្នា។ 10 ពេលនោះ ជង្រុករបស់អ្នកនឹងពោរពេញ ទៅដោយបរិបូរ ហើយធុងរបស់អ្នកនឹងត្រូវរសាត់ដោយស្រា។

នៅទីនេះ វាបង្ហាញថាបុរសគួរតែទទួលយកទំនាក់ទំនងត្រឹមត្រូវជាមួយ ព្រះ។ ខ្ញុំជំនួសការបកស្រាយនៃពាក្យនេះជាធម្មទេសនានេះ ។

បុរសខ្សោយ។ យ៉ូប 4:19 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកណាដែលត្រូវខ្ទេចដូចសត្វកន្លាត»។ ដង្កូវ«ដង្កូវ»ហៅជាសត្វល្អិតមួយប្រភេទរបស់អារ៉ាប៊ីសាអូឌីត វាដាក់ពងក្នុងទឹក ។ បើបុរសនោះមិនដឹង ហើយផឹកទឹកក៏ស្លាប់ទៅ។ បុរសនោះស្លាប់ដោយសារដង្កូវតូច ហើយត្បូងមើលមិនឃើញនឹងភ្នែក។ បុរសទន់ខ្សោយបែបនេះគួរតែជឿលើព្រះ អត្ថបទរបស់យើងលាតត្រដាងពីធាតុបីនៃសេចក្តីជំនឿ នោះគឺ « ទុកចិត្ត » (ខទី 5) « ទទួលស្គាល់ » (ខទី 6) និង « ការភ័យខ្លាច » (ខទី 7) ។

1. យើងគួរទុកចិត្តព្រះដោយអស់ពីចិត្ត។ (ខ៥)

តើពាក្យ«អស់ពីចិត្ត»មានន័យយ៉ាងណា? នេះមានន័យថាពឹងផ្អែកដោយឯករាជ្យដោយមិនទុកចិត្តអ្នកដទៃ។ បេះដូងដែលពឹងផ្អែកបែបនេះត្រូវបានហៅឱ្យមានទំនុកចិត្តពីកុមារ។ ព្រះជួលការការពារកុមារបែបនេះ។ សម្រាប់វាជាការចាប់ផ្តើមនៃការអធិស្ឋានរបស់ព្រះអម្ចាស់បានលាតត្រដាងពាក្យថា "ស្ថានសួគ៌ជាបិតារបស់យើង" ។ វាបង្ហាញថាអ្នកជឿជឿលើព្រះ ហើយគួរតែយកបេះដូងដែលពឹងផ្អែកដូចជាបេះដូងក្មេង។ យើងគួរតែជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ៩) ដោយអស់ពីចិត្ត។ ដោយសារតែគាត់បានផ្តល់ឱ្យយើងដោយខ្លួនឯង។ គាត់បានស្លាប់រហូតដល់បង្ហូរឈាម ហើយគាត់បានរស់ឡើងវិញម្តងទៀត ហើយត្រូវបានឡើងទៅកាន់ស្ថានសួគ៌ជាមួយនឹងរូបកាយរបស់គាត់។ វាមានន័យថាជួយយើង។ ដូច្នេះហើយបានជាពាក្យនៃសញ្ញាថ្មីបាននិយាយថាគាត់បានផ្តល់ខ្លួនគាត់ដល់យើង។ (យ៉ូហាន ៣:១៦)ការទុកចិត្តព្រះដោយ

មិនមានចិត្តទាំងស្រុង គឺមិនមែនជាការបំបែកព្រះជាព្រះឡើយ។ ដើម្បីពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់អស់ពីចិត្ត យើងមិនគួរទុកចិត្តលើការយល់ដឹងអំពីខ្លួនយើងឡើយ។ ដូច្នេះហើយ អត្ថបទនោះបានសង្កត់ធ្ងន់ថា "កុំពឹងលើការយល់ដឹងរបស់ខ្លួនឯង។ «ដូចដែលមនុស្សពឹងលើខ្លួនគាត់ គាត់មិនជឿលើព្រះទេ។ ការយល់ដឹងរបស់បុរសនោះ លាយឡំនឹងភាពក្រអឺតក្រទម។ . (១ កូរិនថូស ៨:១) «ឥឡូវនេះអំពីអាហារដែលថ្វាយដល់រូបព្រះ៖ យើងដឹងថា « យើងទាំងអស់គ្នាមានចំណេះ»។ "ចំណេះដឹង" នេះឡើងរឹង ប៉ុន្តែសេចក្តីស្រឡាញ់បង្កើតឡើង។ « (សុភ. ១៦:១៨) ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ បុរសនោះទុកចិត្តលើការយល់ដឹងរបស់ខ្លួនចំពោះសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់។

2. យើងគួរទទួលស្គាល់ព្រះយេហូវ៉ា (ខ៦)

តើពាក្យ«ទទួលស្គាល់គាត់តាមគ្រប់មធ្យោបាយរបស់អ្នក»។ មានន័យច្បាស់លាស់? សុភាសិត ១៦:១-៤ បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់។ អ្នកដែលបានបរិភោគ (១) វាមានន័យថា ការគិតថាជោគជ័យជារបស់ព្រះ។ (ខ១) (២) មានន័យថា គាត់វិនិច្ឆ័យខ្លួនឯងតាមខ្នាតតម្រារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ហើយទទួលស្គាល់ខ្លួនឯងថាជាមនុស្សមានបាបជានិច្ច។ (ខ២) (៣) មានន័យថា ក្នុងគ្រប់សកម្មភាព ទ្រង់ពឹងផ្អែកលើព្រះចេស្តានៃព្រះអម្ចាស់ (ខ៣) (៤) មានន័យថា ទ្រង់វិនិច្ឆ័យសត្វទីទុយយ៉ាងត្រឹមត្រូវ (ខ៤(យើងគួរដឹងថា អ្វីៗផ្សេងទៀតទាំងអស់ជាកម្មសិទ្ធិ។ ដល់ដៃរបស់ព្រះអម្ចាស់។

3. យើងគួរតែយកការកោតខ្លាចដល់ព្រះ ហើយចាកចេញពីអំពើបាប។ (ខ៧)

អំពើបាបផ្ទុយទៅនឹងជំនឿ។ ព្រោះមនុស្សមានបាប សតិសម្បជញ្ញៈក៏ឈឺ ហើយជំនឿក៏បាត់បង់អំណាច។ ជំនឿត្រូវបានតាំងនៅតែក្នុងចិត្តល្អ ប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុលបាននិយាយថា៖ «ពួកគេត្រូវកាន់អាថិកំបាំងនៃសេចក្តីជំនឿ ដោយមានសតិសម្បជញ្ញៈច្បាស់លាស់។ (១ធីម ៣:៩)។ ហើយគាត់បាន និយាយម្តងទៀតថា៖ «កាន់សេចក្តីជំនឿ និងសតិសម្បជញ្ញៈដ៏ល្អ។ ដោយការបដិសេធនេះ មនុស្សមួយចំនួនបានធ្វើឲ្យការខូចខាតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់ពួកគេ។ (១ធី. (ខ ៨) នេហ ៨:១០ មានប្រសាសន៍ថា «បន្ទាប់មក លោកមានប្រសាសន៍ទៅគេថា «ដ្បិតសេចក្តីអំណររបស់ព្រះយេហូវ៉ាជាកម្លាំងរបស់អ្នក»។ ជីវិតនៃជំនឿត្រូវសម្តែងដោយការកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា។ ដូចយើងនិយាយដោយចិត្តថា កោតខ្លាច ជឿលើព្រះជាម្ចាស់ ការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់មានសេចក្តីអំណរ ហើយសេចក្តីអំណរក៏មានចិត្តភ័យខ្លាច។

4. យើងគួរតែថ្វាយសម្ភារៈរបស់យើងដល់ព្រះ។ (៩-១០)

ការផ្តល់ជូនសម្ភារៈរបស់យើងគឺជាសកម្មភាពដ៏សំខាន់នៅក្នុងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើង។ វាគឺជាបញ្ហាដែលគួរតែត្រូវបានភ្ជាប់ជាមួយយ៉ាងដាច់ខាតនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។
ចុងបញ្ចប់នៃនិក្ខមនំ 34:20 បាននិយាយថា "ហើយគ្មាននរណាម្នាក់នឹងបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះមុខខ្ញុំដោយដៃទទេ" ចុងបញ្ចប់នៃ Duet 16:16 បាននិយាយថា "ពួកគេនឹងមិនបង្ហាញខ្លួននៅចំពោះព្រះអម្ចាស់ដោយដៃទទេទេ។« សម្ភារៈជាលទ្ធផលនៃការបូជារបស់យើងគឺមានតម្លៃ យើងគួរតែថ្វាយដល់ព្រះ។ បទគម្ពីរបានចែងថា ព្រះស្រឡាញ់អ្នកដែលថ្វាយដោយចិត្តរីករា

យ។ (២កូ. ៩:៧) ដោយសារយើងគួរថ្វាយជីវិតរបស់យើងដល់ព្រះ ដោយមិនថ្វាយសម្ភារៈរបស់យើងដល់ទ្រង់ តើយើងត្រូវធ្វើអ្វី?

១១-១២ កូនអើយ កុំមើលងាយការប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះអម្ចាស់ ឬត្រូវនឿយណាយនឹងការប្រដៅរបស់គាត់ឡើយ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ប្រដៅអ្នកដែលគាត់ស្រឡាញ់ ដូចជាឪពុក ជាកូនដែលគាត់ពេញចិត្ត។

នៅទីនេះ វាបាននិយាយថា វាជាប្រយោជន៍ដែលគាត់ទទួលបានការប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះអម្ចាស់ និងការបន្ទោសរបស់ទ្រង់ ។ ក្នុងចំណុចនេះ ដាវីឌជាអ្នកដែលត្រូវប្រតិបត្តិជាគំរូតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ គាត់បានទទួលយកបណ្ដាសារបស់ Symuy ដែលព្រះអនុញ្ញាតសម្រាប់គាត់។ (២សាំ. ១៦:៥-១៥) ខុងជឺបាននិយាយថា៖ «អ្នកណាដែលថាកំហុសខ្ញុំគឺជាគ្រូរបស់ខ្ញុំ។" () ។ ជាការពិតណាស់ តម្លៃនៃពាក្យនេះមិនបានមកដល់ស្តង់ដារនៃពាក្យនៃបទគម្ពីរនោះទេ។ ត្រង់នេះ (ក្នុងសុភាសិត) មានន័យថា អ្នកដែលបានទទួលការដាស់តឿន និងការប្រៀនប្រដៅ ដឹងថានឹងចេញពីព្រះជាម្ចាស់ ហើយគួរទទួលវាដោយផ្អែមល្ហែម។ បំណងនៃការគោរពប្រតិបត្តិគឺអស្ចារ្យបំផុត ហើយគាត់ទទួលបានពរជ័យជាលទ្ធផលនៃការស្តាប់បង្គាប់ ។ យ៉ូប 5:17-19 បានមានប្រសាសន៍ថា « មើលចុះ អ្នកដែលព្រះបានប្រដៅនោះមានពរហើយ! ដូច្នេះ កុំមើលងាយវិន័យរបស់ព្រះដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិ។ ដ្បិតគាត់មានរបួស ប៉ុន្តែគាត់បានខ្យល់។ គាត់បាក់បែក ប៉ុន្តែដៃគាត់ជាសះស្បើយ។ ទ្រង់នឹងរំដោះអ្នកពីបញ្ហាប្រាំមួយ; នៅក្នុងប្រាំពីរគ្មានអំពើអាក្រក់ណាមួយនឹងប៉ះពាល់ដល់អ្នកទេ»។ ហេព្រើរ 12:8 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាត្រូវបានទុកចោលដោយគ្មានការប្រៀនប្រដៅ នោះអ្នករាល់គ្នាជាកូនខុសច្បាប់ មិនមែនជាកូនប្រុសទេ»។ សូមមើល ហូស ៦:១-៣។

១៣-១៨ អ្នកណាដែលរកបានប្រាជ្ញា ហើយអ្នកណាដែលមានប្រាជ្ញា អ្នក នោះមានសុភមង្គលហើយ ដ្បិតការចំណេញពីនាង នោះប្រសើរជាងបាន ប្រាក់ហើយប្រាក់ចំណេញរបស់នាងប្រសើរជាងមាស។ នាងមានតម្លៃជាង គ្រឿងអលង្ការហើយគ្មានអ្វីដែលអ្នកចង់បានអាចប្រៀបធៀបជាមួយនាង បានទេ។ អាយុវែងគឺនៅក្នុងដៃស្តាំរបស់នាង; នៅដៃឆ្វេងរបស់នាងគឺជា ទ្រព្យសម្បត្តិ និងកិត្តិយស។ ផ្លូវរបស់នាងជាផ្លូវនៃភាពរីករាយ ហើយគ្រប់ផ្លូវ របស់នាងគឺជាសេចក្តីសុខ។ នាងជាដើមឈើនៃជីវិតសម្រាប់អស់អ្នកដែល កាន់នាង។ អស់អ្នកដែលកាន់នាងតមត្រូវហៅថាមានពរ។

ផ្នែកនេះពិភាក្សាអំពីតម្លៃនៃប្រាជ្ញាដើម្បីស្គាល់ព្រះ។ (១) ប្រសើរជាងទ្រព្យ សម្បត្តិក្នុងលោកនេះ ប្រាក់ និងមាស។ (14-15) កំណប់ប្រាក់ និងមាសមាន អត្ថប្រយោជន៍កម្រិតខ្លះ ប៉ុន្តែវាមានកំណត់ចំពោះអ្នកដែលរស់នៅក្នុងកណ្តាល នៃពិភពលោក។ អ្នកណាដែលមិនដូច្នេះគឺត្រូវរងគ្រោះសម្រាប់វាទីបំផុត។ នោះគឺដោយសារប្រាក់ និងមាស ការមិនជឿលើព្រះជាទុក្ខវេទនាបំផុត។ យ៉ូប មានប្រសាសន៍ថា៖ «ប្រសិនបើអ្នកដាក់មាសនៅក្នុងធូលីដី និងមាសរបស់ អូហ្វីរនៅក្នុងថ្មនៃគ្រែទឹកនោះពេលនោះ ព្រះដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិនឹងក្លាយជា មាស និងប្រាក់ដ៏មានតម្លៃរបស់អ្នក។ ពេលនោះ អ្នកនឹងរីករាយក្នុងព្រះដ៏ មានឫទ្ធានុភាព ហើយងើបមុខឡើងចំពោះព្រះ»។ (យ៉ូប ២២:២៤-២៥) ដោយសារអ្នកជឿពិតរស់នៅកណ្តាលព្រះក្នុង ពិភពលោកនេះ គាត់មិនបាន ក្លាយជាទាសកររបស់ពួកគេទេ ទោះបីជាពួកគេបានប្រើប្រាក់ និងមាស ប៉ុន្តែ ប្រើវាសម្រាប់ព្រះជាម្ចាស់។ (២) ប្រាជ្ញាដើម្បីស្គាល់ព្រះ ធានាថាប្រាជ្ញា ស្គាល់ព្រះ។ (១៦-១៨) ពាក្យ «អាយុវែង» «ទ្រព្យសម្បត្តិ» «ភាពរីករាយ» «

សន្តិភាព» និងដើមឈើនៃជីវិតធានាការពិតនេះ។ ពាក្យថា «ជីវិតដ៏វែង» បានចែងថា ជីវិតបច្ចុប្បន្ននឹងមានអាយុវែង ហើយវាក៏ធ្វើឱ្យយើងគិតដល់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ប្រសិនបើបុរសនោះមានពិភពលោកទាំងមូល ប៉ុន្តែមិនមានសេចក្តីសង្គ្រោះនៃពិភពខាងមុខទេ នោះវានឹងក្លាយជាមោឃៈ។ (Mt 16:26) ដូច្នេះសុភមង្គលនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីនិងគម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺទាក់ទងទៅនឹងជីវិតដែលមានពរនៃពិភពលោកខាងមុខជាងអ្វីដែលគាត់មានវត្តមានជាចម្បង។ សាវ័កប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «បើយើងមានសេចក្តីសង្ឃឹមក្នុងជីវិតនេះតែក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងជាមនុស្សដែលគួរអាណិតបំផុត»។ (១កូរិនថូស ១៥:១៩) សូមមើល ១កូរិនថូស ១៥:១៩, រ៉ូម ៨:១៨ ទី២ កូរិនថូស ៤:១៧-១៨) ពាក្យ "ទ្រព្យសម្បត្តិ" ហាក់ដូចជាធ្វើបានល្អនៅក្នុងពិភពលោក ដូចដែលយើងឃើញមួយភ្លែត។ ប៉ុន្តែតាមអត្ថន័យពិត ទ្រព្យសម្បត្តិបាននិយាយថាជាពរជ័យនៃអនាគត។ ជាសំខាន់ ព្រះបានបង្កើតមនុស្សនោះ ហើយបានប្រទានទ្រព្យសម្បត្តិឲ្យគ្រប់ទាំងអស់ (លោកុប្បត្តិ ១:២៨-៣១) បុរសនោះបានបាត់បង់វាដោយសារអំពើបាបរបស់ខ្លួន។ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៨) ប៉ុន្តែ ព្រះគ្រីស្ទបានយាងមក ហើយជំនួសអំពើបាបរបស់ទ្រង់ ហើយទីបំផុតទ្រង់បានប្រទានអ្វីៗទាំងអស់ជាព្រះគុណ។ (រ៉ូម ៨:៣២) ម្យ៉ាងទៀតអ្នកដែលទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះមានពរឲ្យក្លាយជាអ្នកស្នងលោកីយ៍។ (រ៉ូម 4:13) ដូច្នេះ កូរិនថូស 3:21 មានប្រសាសន៍ថា៖ «កុំឲ្យអ្នកណាអួតពីមនុស្សឡើយ។ ព្រោះអ្វីៗទាំងអស់គឺជារបស់អ្នក"។ តាមអត្ថន័យដែលប៉ុលបាននិយាយជាបន្តបន្ទាប់ថា៖ «ទោះជាប៉ុល ឬអ័ប៉ុឡូស ឬកេផាស ឬពិភពលោក ឬជីវិត ឬសេចក្តីស្លាប់ ឬបច្ចុប្បន្ន ឬអនាគតក្តី សុទ្ធតែជារបស់អ្នករាល់គ្នា» (១កូរិនថូស ៣:២២) ដូច្នេះតាមន័យពិត ទ្រព្យសម្បត្តិជារបស់ពិភពលោកខាងមុ

ខ។ រឿងពិតនៃ "សេចក្តីរីករាយ" និង "សន្តិភាព" ក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់សេចក្តីសង្គ្រោះនៃពិភពលោកខាងមុខផងដែរ។ ក្នុងន័យនេះ អត្ថបទរបស់យើងចង្អុលទៅប្រាជ្ញា ហើយនិយាយថា "ដើមឈើនៃជីវិត" ។ "ដើមឈើជីវិត" គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបទៅនឹងដើមឈើជីវិត។ (លោកុប្បត្តិ ៣:២២-២៤)។

១៩-២០ ព្រះយេហូវ៉ាបានបង្កើតផែនដីដោយប្រាជ្ញា ដោយយល់ថាទ្រង់បានបង្កើតផ្ទៃមេឃ។ តាមរយៈការដឹងរបស់លោក ទីជ្រៅបានបើកចំហ ហើយពពកក៏ទម្លាក់ទឹកសន្សើម។

នៅទីនេះវាបាននិយាយថាភាពអស្ចារ្យនៃជីវិតរបស់ព្រះ។ ប្រាជ្ញារបស់ព្រះជាប្រាជ្ញាបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី។ វាជារឿងដ៏អស្ចារ្យដែលបុរសមិនអាចនឹកស្មានដល់។ ប្រាជ្ញារបស់មនុស្សត្រូវបានឈប់នៅត្រឹមចំណេះដឹងវិទ្យាសាស្ត្រ ដែលជាកម្រិតនៃការប្រើប្រាស់សម្ភារចាំបាច់។ ប៉ុន្តែប្រាជ្ញារបស់ព្រះគឺជារឿងអាថិកំបាំងដែលមិនអាចវាស់បានដែលព្រះបានបង្កើតវាឲ្យមាន។ ពាក្យ (អ៊ីស្មានឌី) "បានបង្កើតផែនដី" នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងមានន័យថាបង្កើតផែនដី ពាក្យ "បានបង្កើតឡើង" (ឃ្ង) មានន័យថាត្រូវបានបង្កើតឡើង ដែលមានន័យថាការបង្កើតដែលទ្រង់បានបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដីមាន។ នេះមិនអាចទៅរួចទេក្នុងពិភពមនុស្ស។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី បុរសសម័យបច្ចុប្បន្នចាត់ទុកចំណេះដឹងវិទ្យាសាស្ត្រយ៉ាងសំខាន់ ប៉ុន្តែកុំសរសើរប្រាជ្ញានៃការបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដីដោយព្រះ។ នេះហាក់ដូចជាមិនបានមើលដើមឈើឡើយ ទោះបីជ្រួកចិញ្ចឹមគ្រាប់របស់ដើមអុកក៏ដោយ។ ដូច្នេះ សកម្មភាពវិទ្យាសាស្ត្រមិនលើកតម្កើងព្រះ គឺជាតំណាងនៃសកម្មភាពដ៏មានបាបដើម្បីបះបោរព្រះ។ យើងដឹងថា ប្រាជ្ញានៃការបង្កើតស្ថានសួគ៌ និង

ផែនដីដោយព្រះ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះតែមួយគត់ ប៉ុន្តែយើងផ្ទាល់មិនអាចដឹងពីវាដោយការរៀនវា។ ដូច្នេះ កាលណាយើងទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍នៃប្រាជ្ញា មានតែវិធីដើម្បីទទួលយកការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ គ្រាន់តែអត្ថប្រយោជន៍នៃប្រាជ្ញានេះអាចជួយសង្គ្រោះយើង។ ទំនុកតម្កើង ១២១:១-២ មានប្រសាសន៍ថា៖ «ខ្ញុំងើបមុខឡើងទៅលើភ្នំ។ តើជំនួយរបស់ខ្ញុំមកពីណា? ជំនួយរបស់ខ្ញុំមកពីព្រះអម្ចាស់ ដែលបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី»។ អត្ថបទរបស់យើង ខទី ២០ សរសើរតម្កើងព្រះចេស្តានៃព្រះ ហើយនិយាយថា «ទីជ្រៅបានបែកធ្លាយ ហើយពពកក៏ទម្លាក់ទឹកសន្សើមចុះ»។ មហាសមុទ្រនៅពីលើសកលលោកគ្រប់គ្រងសីតុណ្ហភាពបានយ៉ាងល្អ។ ហើយពាក្យ «ពពកទម្លាក់ទឹកសន្សើម» មានន័យថា ផលនៃភ្លៀង និងទឹកសន្សើម។ រឿងបែបនេះកើតឡើងនៅតំបន់ដែលតាំងទីតាំងនៅជាកន្លែងរស់នៅ។ ទាំងនេះក៏បង្ហាញពីសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ និងប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ផងដែរ។ ពិភពនៃព្រះច័ន្ទដែលគ្មានសត្វមានជីវិតគឺគ្មានភ្លៀងនិងទឹកសន្សើមទេ។

២១ កូនអើយ កុំមើលឃើញរបស់ទាំងនេះឡើយ ចូររក្សាប្រាជ្ញា និងការពិចារណាឲ្យបានច្បាស់

ពីទីនេះ ដល់ ខទី 26 បាននិយាយថា អត្ថប្រយោជន៍ដែលបុគ្គលដែលកោតខ្លាចព្រះ (អ្នករក្សាប្រាជ្ញា និងចិត្តស្មោះ) ទទួលបាន។ មធ្យោបាយដ៏ត្រឹមត្រូវក្នុងការរក្សានូវប្រាជ្ញា ដូចដែលខគម្ពីរនេះបាននិយាយយ៉ាងច្បាស់ មានន័យថាធ្វើឲ្យពួកគេ « កុំឲ្យមើលឃើញរបស់ទាំងនេះ»។ វាចង្អុលបង្ហាញថាអ្នកជឿមិនគួរចាកចេញពីព្រះទេប៉ុន្តែបម្រើជានិច្ចដូចដែលគាត់អាចមើលឃើញ

នៅក្នុងភ្នែករបស់គាត់ហើយធ្វើតាមគាត់។ ក្នុងចំណោមអ្នកជឿ ទោះបីជាអ្នកខ្លះជឿលើព្រះអម្ចាស់ក៏ដោយ ពេលខ្លះមានបុរសជាច្រើនដើម្បីបញ្ឈប់ជីវិតជំនឿរបស់គាត់។ ដោយសារតែវា ពួកគេមិនទទួលបានប្រសិទ្ធភាពនៃសេចក្តីជំនឿ។ ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅពួកសិស្សថា៖ «ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ជនជាតិយូដាដែលបានជឿព្រះអង្គថា៖ « ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នានៅជាប់នឹងពាក្យខ្ញុំ នោះអ្នករាល់គ្នាពិតជាសិស្សរបស់ខ្ញុំមែន»។ និងសាខារបស់វា ហើយសង្កត់ធ្ងន់ដោយពាក្យ «នៅជាប់នឹងខ្ញុំ» ត្រង់នេះ ពាក្យ «នៅក្នុង» មានន័យថា «នៅ» ហើយបន្ទាប់មកក្នុងពាក្យប្រៀបធៀបនេះ ពាក្យដដែលនេះមកដល់ប្រាំពីរដង។ (យ៉ូហាន ១៥:១-៧) ភាពស្មោះត្រង់នៃជីវិតជំនឿត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយការតស៊ូ។ ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា អ្នកជឿគួរអធិដ្ឋានជានិច្ច ហើយមិនគួរខកចិត្តក្នុងការលើកទឹកចិត្តការអធិស្ឋាននោះឡើយ។ (លូកា ១៨:១) អ្វីដែលប្រទានពរដែលផ្តល់សេចក្តីសង្គ្រោះ មិនមែនត្រូវបញ្ចប់ដោយសកម្មភាពតែមួយរបស់យើងទេ ប៉ុន្តែគួរធ្វើរហូតដល់ចប់។

២២-២៦ ហើយគេនឹងជាជីវិតសម្រាប់ព្រលឹងអ្នក និងជាគ្រឿងលម្អសម្រាប់កអ្នក។ បន្ទាប់មក អ្នកនឹងដើរលើផ្លូវរបស់អ្នកដោយសុវត្ថិភាព ហើយជើងរបស់អ្នកនឹងមិនជំពប់ដួលឡើយ។ បើអ្នកដេកចុះ អ្នកនឹងមិនខ្លាច; នៅពេលអ្នកគេង ការគេងរបស់អ្នកនឹងផ្អែម។ កុំខ្លាចការភ័យខ្លាចភ្លាមៗ ឬការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់មនុស្សអាក្រក់ ពេលដែលវាមកដល់ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់នឹងជាទីទុកចិត្តរបស់អ្នក ហើយនឹងការពារជើងអ្នកកុំឲ្យចាប់បាន។

ពាក្យនេះបង្ហាញពីអ្វីដែលពរជ័យដែលអ្នកជឿពិត (អ្នកដែលរក្សាប្រាជ្ញា និង ភាពស្មោះត្រង់— ខ ២១) ទទួលគឺ

(1) ព្រលឹងរបស់គាត់ទទួលបានជីវិត (ខ 22 ខ) ព្រលឹងរបស់យើងទទួលបាន ជីវិតចេញពីតែព្រះបន្ទូលនៃព្រះ (ប្រាជ្ញាក្នុងការកោតខ្លាចព្រះ) ហើយទទួល បានសេចក្តីសង្គ្រោះ។ (ធីម៉ូថេទី២ ៣:១៥) សាវកប៉ុលមានប្រសាសន៍ថា៖ « ឥឡូវនេះ ខ្ញុំសូមសរសើរអ្នកចំពោះព្រះ និងចំពោះព្រះបន្ទូលនៃព្រះគុណ របស់ទ្រង់ ដែលអាចសង់អ្នកឡើង ហើយផ្តល់ឱ្យអ្នកនូវមរតកក្នុងចំណោម អស់អ្នកដែលបានរាប់ជាបរិសុទ្ធ»។ (កិច្ចការ 20:32)។ ហើយពេត្រុសក៏បាន និយាយថា "ចាប់តាំងពីអ្នកបានកើតជាថ្មី មិនមែនមកពីគ្រាប់ពូជដែលអាច រលួយបានឡើយ ប៉ុន្តែជារបស់ដែលមិនអាចរលួយបាន តាមរយៈព្រះបន្ទូល របស់ព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅ" (១ពេ. គឺសម្រាប់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រើវា។ (ថែស្សាឡូនីទី១ ១:៦) យើងគួរតែចាត់ទុកជីវិតនៃព្រលឹងសំខាន់ជាងជីវិតនៃរូប កាយ។ នេះជាអ្វីដែលព្រះយេស៊ូវបានសង្កត់ធ្ងន់។ គាត់និយាយថា៖ «គាត់ ប្រាប់រឿងប្រស្នាមួយដល់ពួកគាត់ថា៖ «ដីរបស់អ្នកមានបង្កើតបានច្រើន ហើយគាត់គិតក្នុងចិត្តថាតើខ្ញុំត្រូវធ្វើយ៉ាងណា ត្បិតខ្ញុំគ្មានកន្លែងសម្រាប់ទុក ដំណាំទេ? ខ្ញុំនឹងធ្វើដូច្នេះ គឺខ្ញុំនឹងរុះជង្រុករបស់ខ្ញុំ ហើយសង់ធំជាងនេះ ហើយនៅទីនោះ ខ្ញុំនឹងទុកស្រូវ និងរបស់របររបស់ខ្ញុំទាំងអស់។ ហើយខ្ញុំនឹង និយាយទៅកាន់ព្រលឹងខ្ញុំថា "ព្រលឹងអើយ! សម្រាក ស៊ី ផឹក សប្បាយ។ យប់ នេះព្រលឹងអ្នកត្រូវការពីអ្នក ហើយរបស់ដែលអ្នកបានរៀបចំ តើអ្នកនោះនឹង ទៅជាអ្នកណា? (លូកា ១២:១៦-២១) ហើយគាត់បាននិយាយតាមពាក្យ របស់បុរសអ្នកមាន និងឡាសារ។ (លូកា ១៦:១៩-៣១) ក្នុងចំណោមបុរស

សម័យបច្ចុប្បន្ន មានមនុស្សជាច្រើនដែលផ្តោតលើជីវិតខាងរូបកាយ ប៉ុន្តែមិនគិតអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះនៃព្រលឹងឡើយ។ ត្រង់ចំណុចនេះ ពួកគេដូចជាបុរសមុនណូអេ។ (ម៉ាថាយ ២៤:៣៨-៣៩)

(២) អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ ប្រៃជាស្រស់ស្អាត (ខ២២ ខ) ពាក្យ « គ្រឿងលម្អសម្រាប់ក»។ មានន័យថាក្លាយជាស្រស់ស្អាត។ បើមនុស្សមានបាបប្រែចិត្ត ហើយត្រឡប់ទៅឯព្រះអម្ចាស់វិញ ហើយនឹងបានសង្គ្រោះពិតប្រាកដ គេនឹងបង្កើតថ្មី។ (២កូរិនថូស ៥:១៧) ក្នុងន័យនេះ ទំនុកតម្កើង ១៤៩:៤ មានប្រសាសន៍ថា៖ «ដ្បិតព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងរាស្ត្ររបស់ទ្រង់។ ទ្រង់តុបតែងមនុស្សរាបសាដោយសេចក្តីសង្គ្រោះ»។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ១៦:៣។ ដូច្នេះហើយ ព្រះគម្ពីរបានចង្អុលប្រាប់ពួកជំនុំ (ពួកបរិសុទ្ធ) ដើម្បីបានសង្គ្រោះទាំងស្រុង ហើយគាត់បានផ្តល់ពាក្យប្រៀបធៀបនៃកូនក្រមុំដែលស្លៀកពាក់ដោយស្អាតបរិសុទ្ធ។ (បប. ១៩:៧-៨) ពិតណាស់ សម្រស់របស់ពួកបរិសុទ្ធ (ការតុបតែងដ៏ស្រស់ស្អាត) មិនមែននិយាយថាជារូបកាយទេ តែជាសម្រស់នៃភាពបរិសុទ្ធ ដែលជាសម្រស់ខាងវិញ្ញាណ។ សូមមើល រ៉ូម ១០:១៥, សុភាសិត ៣១:៣០។ បន្ទាប់ពីអ័ដាម និងអេវ៉ាបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ពួកគេមានអារម្មណ៍ខ្មាសអៀនពេញរាងកាយ ហើយបន្ទាប់មកពួកគេបានធ្វើសម្លៀកបំពាក់ដោយស្លឹកដើមឧទុម្ពរ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:៧) ភាពបរិសុទ្ធនៃអ្នកជឿត្រូវបានស្តារឡើងវិញក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ Ecc 8:1 បាននិយាយថាពាក្យថា "ប្រាជ្ញារបស់មនុស្ស (ប្រាជ្ញាក្នុងការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់) ធ្វើឱ្យមុខរបស់គាត់ភ្លឺ" ក៏ទទួលបានភាពស្រស់ស្អាតនៃអត្ថន័យនេះ។

ដានីយ៉ែល និងមិត្តភ័ក្តិបីនាក់របស់គាត់បានឆ្លងកាត់ការសាកល្បងដោយជំនឿ មុខរបស់ពួកគេកាន់តែស្រស់ស្អាត។

(1) (ដាន. ១:៨-១៥) ម្តាយចង់បានកូនប្រុសអាក្រក់បានអធិដ្ឋានជាយូរមកហើយ បន្ទាប់ពីគាត់បានចាកចេញពីផ្ទះ បន្ទាប់ពីម្តាយដើរតាមគាត់ ហើយបានជួបកូនប្រុសគាត់ថា «មុខម្តាយកាន់តែខ្លាំងឡើង។ ស្រស់ស្អាត។"

(2) (១២) គាត់រីករាយនឹងសន្តិភាពនៃសកម្មភាពទាំងអស់ (ខ ២២) អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ក៏ត្រូវជួបទុក្ខវេទនាដោយសារការចាំបាច់នៃព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ (យ៉ូប ៥:១៧) ប៉ុន្តែព្រះបានយកអំណាចដើម្បីធ្វើឱ្យគាត់មានសន្តិភាព។ (យ៉ូប ៥:១៨-២៦) កាលដែលអូស្ទីនដើរឆ្ពោះទៅទិសមួយ គាត់បានទៅទិសផ្សេងដោយយល់ខុស។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីវាកើតឡើងក្នុងការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ គាត់បានដឹង។ នោះគឺអ្នកដែលព្យាយាមសម្លាប់គាត់ត្រូវបានលាក់នៅតាមផ្លូវដែលគាត់ព្យាយាមដើរ។

(3) (១៣) គាត់អាចគេងលក់ស្រួល។ (ខ២៤) ការពិតដែលអ្នកជឿបានដេកលក់ដោយសុខសាន្តកើតចេញពីការសម្រេចបាននូវការការពាររបស់ព្រះ។ (ទំនុកដំកើង ១២៧:២) ដូច្នេះ ពេត្រុសក៏បានដេកលក់យ៉ាងខ្លាំងក្នុងស្ថានភាពដែលចងជាប់ដោយខ្សែសង្វាក់ត្រួតពិនិត្យក្នុងចំណោមអ្នកលក់ពីរនាក់។ (សកម្មភាព ១២:៦) ទុក្ករបុគ្គលម្នាក់ រីឌលីត្រូវបានគេសម្លាប់នៅពេលយប់ ហើយបានប្រាប់បងប្រុសរបស់គាត់ដែលបានមកលេងដើម្បីលួងលោម គាត់បាននិយាយថា៖ «ត្រឡប់មកផ្ទះវិញ ខ្ញុំនឹងដេកដោយសុខសាន្ត» ។

(19) មុនពេលមានទុក្ខវេទនាដែលព្រះជាម្ចាស់ចាត់អោយមកដាក់ទណ្ឌកម្ម លើមនុស្សទុច្ចរិត គាត់(អ្នកដែលគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់) មិនភ័យខ្លាច ឡើយ។ (ខ ២៥) អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់បានទទួលការព្រមានអំពី ការវិនិច្ឆ័យរួចហើយ។ (សុភ. ៣:៣១ ខ) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គាត់ទទួលការ សន្យាពីព្រះថាគាត់នឹងមិនត្រូវបានគេវិនិច្ឆ័យដោយសារតែគាត់នឹងដាក់ ទោសមនុស្សអាក្រក់ឡើយ។ (ទំនុកដំកើង ៩១:១-៣, សុភាសិត ១៤:២៦, ២៦:១-២០) ដូច្នេះ គាត់មិនអាចខ្លាចសេចក្តីវេទនាដោយសារជំនឿឡើយ។ ណូអេបានយកសន្តិសុខដោយព្រះនៅក្នុងទឹកជំនន់ដែលមនុស្សអាក្រក់ត្រូវ បានដាក់ទណ្ឌកម្ម ហើយរ័ត្នក៏ធ្វើដូច្នេះក្នុងគ្រោះកាចដើម្បីបំផ្លាញក្រុងសូដុំ ម។ (ពេត្រុសទី២ ២:៥-៩) ពេលលូសើរត្រូវខ្មាំងសត្រូវឡោមព័ទ្ធ ហើយត្រូវ បានគេគម្រាម គាត់បានច្រៀងបទ «ព្រះអម្ចាស់របស់ខ្ញុំជាបន្ទាយដ៏រឹងមាំ» ហើយច្រៀងបទនោះ។ ជាពិសេស អ្នកជឿមិនខ្លាចការជំនុំជំរះដើម្បីបំផ្លាញ ហ្វូងអ្នកប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទទេ ប៉ុន្តែពួកគេគួរមានសង្ឃឹម។ (លូកា 21:28, II Thess 1:7-10) (Charles Bridge)

២៧-៣១ កុំឃាត់អ្នកណាដែលត្រូវនឹងសេចក្តីល្អឡើយនៅពេលដែលវាស្ថិត នៅក្នុងអំណាចរបស់អ្នកដើម្បីធ្វើវា។ កុំនិយាយទៅកាន់អ្នកជិតខាងរបស់ អ្នកថា "ទៅ ហើយមកម្តងទៀត ថ្ងៃស្អែកខ្ញុំនឹងឱ្យវា"—នៅពេលដែលអ្នកមាន វាជាមួយអ្នក។ កុំរៀបការអាក្រក់ទាស់នឹងអ្នកជិតខាង ដែលនៅក្បែរអ្នក ដោយទុកចិត្តឡើយ។ កុំឈ្លោះប្រកែកជាមួយមនុស្សប្រុសដោយគ្មានហេតុ ផល ពេលដែលគេបានធ្វើឲ្យអ្នកគ្មានគ្រោះថ្នាក់។ កុំច្រណែននឹងមនុស្ស

ដែលប្រើអំពើហិង្សា ហើយកុំរើសផ្លូវណាមួយរបស់ខ្លួននៅទីនេះ វាចែងអំពីអ្វីមួយដែលអ្នកកោតខ្លាចព្រះគួរធ្វើ។

(១) ព្រះអង្គគួរជួយដល់បុរសដែលមានទុក្ខយ៉ាងឆាប់រហ័ស ដោយចិត្តរីករាយ។

(27-28) "អ្នកដែលត្រូវដល់" ចង្អុលទៅអ្នកដែលទម្លាក់ចុះទៅក្នុងកន្លែងលំបាក វាជាធម្មជាតិដែលអ្នកមានកន្លែងជួយគាត់។ ពីព្រោះគោលបំណងដែលព្រះផ្តល់កន្លែងគឺដើម្បីជួយអ្នកដទៃ។ "កុំនិយាយទៅកាន់អ្នកជិតខាងថា "ទៅ ហើយមកម្តងទៀត ថ្ងៃស្អែកខ្ញុំនឹងឲ្យ" ហើយនោះគឺការពន្យារពេលជួយជនក្រីក្រក្នុងគ្រាបន្ទាន់ គឺជាសកម្មភាពដ៏ឃោរឃៅ។ សម្រាប់អ្នកដែលសុំជំនួយត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងស្ថានភាពវេទនា។ ដូច្នេះ ការមិនបានផ្តល់ប្រាក់ខែដល់កម្មករ និងត្រូវបានពន្យារពេល d ជាអំពើបាបដ៏ធំ។ (យ៉ាកុប ៥:៤) ដូច្នេះគម្ពីរបង្រៀនយើងថា ពេលយើងធ្វើការល្អ យើងគួរតែធ្វើដោយមិនចាំបាច់ ប៉ុន្តែត្រូវប្រតិបត្តិក្នុងការរៀបចំវា។ (ទីត ៣:១) សូមយោងទៅ ធីមទី១ ៦:១៨។

(២) គាត់មិនគួរធ្វើបាបអ្នកជិតខាងដោយគ្មានហេតុផលទេ។(២៩-៣០)

(3) បុរសក្នុងលោកនេះ មានកិច្ចការច្រើនដើម្បីធ្វើបាបអ្នកដទៃ។

ដូចដែលយើងគិតដោយក្រឡេកមើលទៅអ្នកជឿហាក់ដូចជាប្រព្រឹត្តអំពើបាបបែបនេះ។ ប៉ុន្តែបុរសមានប្រាជ្ញាខ្លីដើម្បីកោតខ្លាចព្រះ។ ប៉ុន្តែដោយសារជំនឿរបស់ពួកគេខ្សោយ នោះមានជំនឿខ្លីចំពោះការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់

ឬធ្វើបាបអ្នកដទៃដោយមិនប្រុងប្រយ័ត្ន ឬគាត់យកអាកប្បកិរិយាផ្ទុយពីអ្នកដទៃ។ អ្វីៗទាំងអស់នោះគឺជាអំពើបាបនៅចំពោះព្រះ។

(៥) ព្រះគម្ពីរបង្រៀនយើងថា កាលណាយើងធ្វើអំពើល្អ យើងគួរធ្វើដោយមិនចាំបាច់ ប៉ុន្តែត្រូវប្រតិបត្តិក្នុងការរៀបចំវា។ (ទីត ៣:១) សូមយោងទៅ ធីមទី១ ៦:១៨។

(៦) គាត់មិនគួរធ្វើបាបអ្នកជិតខាងដោយគ្មានហេតុផលទេ។(២៩-៣០)

បុរសក្នុងលោកនេះ មានកិច្ចការច្រើនដើម្បីធ្វើបាបអ្នកដទៃ។ ដូចដែលយើងគិតដោយក្រឡេកមើលទៅអ្នកជឿហាក់ដូចជាប្រព្រឹត្តអំពើបាបបែបនេះ។ ប៉ុន្តែបុរសមានប្រាជ្ញាខ្លីដើម្បីកោតខ្លាចព្រះ។ ប៉ុន្តែដោយសារជំនឿរបស់ពួកគេខ្សោយ នោះមានជំនឿខ្លីចំពោះការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ ឬធ្វើបាបអ្នកដទៃដោយមិនប្រុងប្រយ័ត្ន ឬគាត់យកអាកប្បកិរិយាផ្ទុយពីអ្នកដទៃ។ អ្វីៗទាំងអស់នោះគឺជាអំពើបាបនៅចំពោះព្រះ។ ជាពិសេសអ្នកជឿឲ្យជឿល្អ ពេលខ្លះក៏បង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់អ្នកដទៃដោយការល្បួងលោភលន់។ យើងអាចរកឃើញអំពើបាបបែបនេះនៅក្នុងជីវិតរបស់ដាវីឌ។ តើគាត់បានក្លាយជាអ្នកជឿខ្លាំងប៉ុណ្ណា? ទោះជាបែបនេះក្តី គាត់បានដកហូតប្រពន្ធរបស់យូរីដោយប្រើវិធីដ៏អាក្រក់បំផុត។ (២សាំ. ១១:២-២៧) ហេតុនេះហើយបានជាទី ១ កូរិនថូស ១០:១២បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ហេតុនេះហើយបានជាអ្នកណាដែលគិតថាខ្លួនឈរនោះ ចូរប្រុងប្រយ័ត្ន ក្រែងលោដួលចុះ។ (៣) មិនគួរច្រណែននឹងបុរសដែលមានអំពើហិង្សា។ (ខ៣១) ក្នុងលោកនេះ អ្នកប្រព្រឹត្តអំពើឃោរឃៅអាចនឹងចម្រើនឡើងបណ្តោះអាសន្ន។ ព្រោះជាការងាយ

ស្រួលដែលអ្នកជឿដែលស្ថិតក្នុងស្ថានភាពលំបាកទទួលការល្បួងសម្រាប់ស្ថានភាពក្រីក្ររបស់គាត់។ ប៉ុន្តែបុរសយោរយៅឆ្លៀតពេលវេលានៃការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះជាចុងក្រោយ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿមិនគួរច្រណែនគេឡើយ។ ក្នុងចំណុចដែលគាត់គួរអាន ទំនុកតម្កើង ៣៧:១-២៨ យ៉ាងលម្អិត។

៣២-៣៥ ដ្បិតមនុស្សយោរយៅជាទីស្អប់ខ្ពើមដល់ព្រះយេហូវ៉ារីឯមនុស្សទៀងត្រង់មានទំនុកចិត្ត។ បណ្តាសារបស់ព្រះអម្ចាស់ស្ថិតនៅលើផ្ទះរបស់មនុស្សទុច្ចរិត ប៉ុន្តែព្រះអង្គប្រទានពរដល់លំនៅរបស់មនុស្សសុចរិត។ ចំពោះអ្នកដែលមើលងាយ គាត់មើលងាយ ប៉ុន្តែចំពោះអ្នកដែលមានចិត្តរាបទាប គាត់ផ្តល់ការពេញចិត្ត។ អ្នកប្រាជ្ញនឹងទទួលកិត្តិនាមជាមរតក តែមនុស្សល្ងង់ទទួលភាពអាម៉ាស់។

ផ្នែកទាំងនេះបង្ហាញពីហេតុផលដើម្បីប្រតិបត្តិរឿងទាំងបួនខាងលើ (27-31)។ ពួកគេគឺ (1) ដោយសារតែគាត់មានទំនាក់ទំនងជាមួយព្រះជាម្ចាស់ (ខទី 32) (2) ដោយសារតែផ្ទះរបស់គាត់មានព្រះពរ (33) (3) ដោយសារតែពួកគេមានព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (ខ 34) (4) ដោយសារតែគាត់មាន មរតកនៃសិរីរុងរឿង។ (ខ ៣៥)

ជំពូក4

ការវិភាគខ្លឹមសារ

1. ដាស់តឿនឲ្យមានប្រាជ្ញាឲ្យកោតខ្លាចព្រះ (១-១៣) ២.ពោលថារួបរួមជាមួយនឹងមនុស្សអាក្រក់។ (១៤-១៩) ៣. ការដាស់តឿនឲ្យទទួលផលនៃប្រាជ្ញា (២០-២៧)

ការបកស្រាយ

១–៥ ក្នុងផ្នែកនេះ អ្នកនិពន្ធប្តេជ្ញាម្តងទៀតដើម្បីទទួលបានប្រាជ្ញាដល់សិស្សរបស់គាត់។ គាត់បានដាស់តឿនឲ្យលះបង់ខ្លួនដើម្បីយកប្រាជ្ញាចេញពីឪពុក។ (៣-៩) នៅពេលដែលគាត់មានបទពិសោធន៍ផ្ទាល់ខ្លួន ហើយបង្រៀនអ្នកដ៏ទៃ នោះនឹងត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញកាន់តែមានប្រសិទ្ធភាព។

១-២ ឱកូនអើយ ចូរស្តាប់តាមការប្រៀនប្រដៅរបស់ឪពុក ហើយត្រូវយកចិត្តទុកដាក់ ដើម្បីឲ្យកូនបានយល់ដឹង ត្បិតខ្ញុំឲ្យសិក្ខាបទដ៏ល្អដល់អ្នក កុំបោះបង់ការបង្រៀនរបស់ខ្ញុំ។

«ឱកូនប្រុស»។ មានហេតុផលដែលគាត់សំដៅទៅលើអ្នកដើរតាមរបស់គាត់ថា "កូនប្រុស" ផងដែរ។ លោកយេស៊ូបានហៅអ្នកកាន់តាមលោកថាជា«កូន»ដែរ។ (យ៉ូហាន ២១:៥, ម៉ាកុស ១០:២៤) សូមមើល លូកា ៧:៣៥។ សិទ្ធិអំណាចក្នុងការអប់រំជារបស់គ្រូដែលជ្រើសរើសអ្នកដើរតាមជាកូនរបស់គាត់។ តាមពិត សាឡូម៉ូន អ្នកនិពន្ធសុភាសិតមានអំណាចជាអ្នកការពាររបស់ព្រះ។(១គី. ៣:១២, ២៨, និង ៥:២៩-៣៥) យើងមានឆន្ទៈធ្វើតាម ដោយ

ហៅអ្នកកាន់តាមលោកថាជា«កូន»របស់គាត់ក្នុងការហៅរបស់គាត់។ វាចេញពីការស្រឡាញ់គ្រូ។ តាមការពិត សិទ្ធិអំណាចរបស់គ្រូបង្រៀនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ចំពោះព្រលឹងសិស្ស។ ទិដ្ឋភាពបង្កើតអំណាចរបស់ឪពុកម្តាយលើកូនចៅរបស់គាត់។ ហើយគ្រូបង្រៀនពិតប្រាកដមានសិទ្ធិអំណាចដូចគ្នា។ (ថែស្សាទី១ ២:១៨–២១) អំណះអំណាងមួយបញ្ជាក់ថា ដោយសារសាឡូម៉ូនបានប្រើពាក្យ«កូន»ក្នុងបរិបទនេះ វាបង្ហាញថាគាត់កំពុងគិតអំពីពូជពិតរបស់គាត់។ ទិដ្ឋភាពនេះក៏មានអត្ថន័យដែរ។ គាត់បានបង្រៀនកូនប្រុសរបស់គាត់ដោយផ្ទាល់នូវមេរៀនមួយដែលអនុវត្តចំពោះមនុស្សជាតិទាំងអស់។ សាឡូម៉ូនបានបង្រៀនព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយសារវាមានទាំងលក្ខណៈពិសេស និងលក្ខណៈទូលំទូលាយ។ «ខ្ញុំផ្តល់ឱវាទដ៏ឈ្លាសវៃដល់អ្នក»។ ពាក្យ "ដោយសារតែ (
)" អាចត្រូវបានគេមើលឃើញនៅក្នុងអត្ថបទដើមជាភាសាហេព្រើរនៅដើមពាក្យនេះ។ វាពន្យល់ពីអត្ថន័យនៃពាក្យមុន។ (ខ១) នោះគឺ មេរៀនរបស់សាឡូម៉ូនគួរតែឮព្រោះវាមានប្រយោជន៍។ ភាពល្អរបស់ទ្រឹស្តី គឺជាអ្វីដែលវាមានន័យថា ជាការល្អនៅក្នុងគម្ពីរ។ សេចក្តីល្អពិតមិនអាចមានក្រៅពីព្រះទេ។ «ការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា» (ជំនឿ) គឺការបែរចេញពីអំពើអាក្រក់ប៉ុន្តែជាគុណធម៌។ (សុភាសិត ៣:៧ ខ) ជាជាងនិយាយថាសេចក្តីល្អកើតចេញពីព្រះ នោះយើងគួរបញ្ជាក់ថាសេចក្តីល្អគឺមកពីព្រះ។ (Mt 19:17) ដូច្នេះ ជាជាងនិយាយថាអ្វីដែលល្អដោយសារព្រះមានបន្ទូល នោះយើងគួរតែនិយាយថាវាល្អ ពីព្រោះព្រះមានបន្ទូល។ ទោះជាអ្វីដែលព្រះមានបន្ទូលពីដំបូងមើលទៅអាក្រក់ក៏ដោយ យើងគួរគិតថាវាមានប្រយោជន៍តាំងពីព្រះមានបន្ទូលដូច្នេះ។ មនុស្សមិនមែនជាគោលនៃសេចក្តីល្អទេ។ ផ្ទុយទៅវិញវា

គឺជាព្រះ។ មានតែព្រះទេដែលមានអំណាចក្នុងការបង្កើតភាពល្អប្រសើរ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ក្នុងន័យពិតបំផុត ការមានសេចក្តីសប្បុរស គឺការមានព្រះដែលជាប្រភពនៃជីវិត។ ជាលទ្ធផល យើងគួរប្រាថ្នាចង់បានវានៅពេលយើងឃ្លាន និងស្រេក។ (ម៉ាថាយ ៥:៦, គឺ ៥២:១) យោងទៅតាមអក្សរសិល្ប៍បូព៌ាបុរាណមួយ "សូម្បីតែរឿងតូចល្អក៏យើងគួរប្រតិបត្តិវា" ។ ជាថ្មីម្តងទៀតវាបានដាស់តឿនមនុស្សកុំឱ្យផ្អាកនៅពេលដែលពួកគេឃើញអ្វីដែលអស្ចារ្យ ឬនៅពេលដែលពួកគេបានឮអ្វីដែលអាក្រក់។ ហើយគាត់បានបន្តទៀតថា "ពេលអ្នកឮរឿងអាក្រក់ អ្នកគួរធ្វើដូចមនុស្សថ្លង់។ ពេលឃើញរបស់ល្អ អ្នកមិនគួរស្ទាក់ស្ទើរ ពេលឃើញទឹកស្រេកទេ។ មិនប្រកាន់ខ្ជាប់នូវមេរៀនព្រះគម្ពីរសម្រាប់មនុស្សជាតិទេ ប៉ុន្តែពួកគេមានដំបូន្មានល្អៗមួយចំនួនពីមនសិការរបស់យើងអំពីការធ្វើរឿងត្រឹមត្រូវ។"កុំធ្វេសប្រហែសការណែនាំរបស់ខ្ញុំ" ។ ទាក់ទងនឹងពាក្យនេះ សូមមើលការពន្យល់នៃ 3:21 ខាងលើ។

៣ កាលខ្ញុំនៅជាកូនជាមួយនឹងឪពុក ខ្ញុំមានចិត្តស្លូតបូត ជាកូនតែមួយគត់ដែលនៅចំពោះមុខម្តាយខ្ញុំ។

មានន័យថា យុវជនដែលមិនទាន់មានបទពិសោធន៍ក្នុងជីវិត ត្រូវការការបង្រៀនច្រើន។k ពាក្យ «កូនតូច» បង្ហាញពីអត្ថន័យ។ (របាក្យត្រៃទី១ ២៩:១) អ្នកណាដែលជាយុវជន ប្រាកដណាស់គ្មានបទពិសោធន៍តិចតួចឡើយ។ ក្នុងការដឹងពីអ្វីដែលបុរសនោះជាបទពិសោធជាងវិទ្យាសាស្ត្រផ្តល់ឱ្យនូវចំណេះដឹងពិសោធន៍។ លើសពីនេះ ការបង្រៀនទាំងវិទ្យាសាស្ត្រ និងបទពិសោធន៍ មានសិទ្ធិអំណាច។ ដូច្នេះយុវជនគួរទទួលយកការប្រៀនប្រដៅរបស់គ្រូដូចឪពុកម្តាយ។ ដោយសារអេហ្វូបោមដែលជាកូនរបស់សាឡូម៉ូន

មិនបានស្តាប់តាមពាក្យរបស់បុរសចំណាស់នោះទេ ប៉ុន្តែបានស្តាប់ក្មេងប្រុសនោះនាំឲ្យមានទុក្ខលំបាកក្នុងការបែងចែកជាតិសាសន៍ជាតំបន់ភាគខាងជើងនិងតំបន់ខាងត្បូង។ (១គ. ១២:៦-២០) នៅសម័យបច្ចុប្បន្ន យុវជនជំនាន់ក្រោយដែលយកសកម្មភាពបំផ្លាញចោលទៅក្នុងមាគ៌ាមួយនៃលទ្ធិសេរីនិយម ដើរតាមឆន្ទៈរបស់គេ ដូចជាមនុស្សដែលគ្មានឪពុកម្តាយរបស់គេ ហើយមើលងាយប្រពៃណីណាមួយសូម្បីតែត្រឹមត្រូវ។ នេះគឺជាសកម្មភាពបំផ្លាញរបស់ពួកគេ។ ហេតុអ្វីបានជាប្រពៃណីមិនត្រឹមត្រូវ? តើបុរសអាចធ្វើឲ្យខ្លួនឯងក្លាយជាមនុស្សដាច់ខាតដោយរបៀបណា? សម្រាប់ "ខ្ញុំ" ក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះគឺជាកូនរបស់ឪពុកម្តាយក្នុងអតីតកាលជាក់ស្តែង, អ្នកទាំងពីរមិនអាចបញ្ឈប់ទំនាក់ទំនងរបស់មនុស្សនៃពីរផ្នែក. អ្វីដែលគេបំផ្លាញមរតកក្នុងអតីតកាល មានន័យថាបំផ្លាញជីវិតបច្ចុប្បន្ន។ ដូច្នេះ "ខ្ញុំ" ដែលរស់នៅក្នុងបច្ចុប្បន្ន គួរតែសិក្សាពីប្រពៃណី ទំនៀមទម្លាប់ មរតកពីអតីតកាល។ យើងក៏ជាកូនរបស់ឪពុកយើងដែរ យើងជាកូនទន់ខ្សោយតាមទស្សនៈរបស់ម្តាយ។ អត្ថបទភាសាហេព្រើរ (យ៉ាហាតអ៊ីដ) បកប្រែជា «កូនប្រុសតែមួយ» មានអត្ថន័យប្លែកពីគេ។ , LXX បានបកប្រែរឿងនេះទៅជាកូនជាទីស្រឡាញ់ (ἀγαπώμενος) សាឡូម៉ូនមិនមែនជាកូនប្រុសតែមួយទេ។ (១ របាក្សត្រ ៣:៥)

៤-៥ គាត់បានបង្រៀនខ្ញុំ ហើយនិយាយមកខ្ញុំថា « ចូរឲ្យចិត្តអ្នកកាន់តាមពាក្យរបស់ខ្ញុំចុះ! ចូរកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ខ្ញុំ ហើយរស់នៅ។ ទទួលបានប្រាជ្ញា; ទទួលបានការយល់ដឹង;កុំភ្លេចឡើយ ហើយកុំងាកចេញពីពាក្យសម្តីរបស់ខ្ញុំឡើយ។

នៅទីនេះ ពាក្យ «ពាក្យរបស់ខ្ញុំ» «ពាក្យបញ្ជារបស់ខ្ញុំ» (ខទី 4) គឺជាខ្លឹមសារដូចគ្នានៃ « ប្រាជ្ញា » និង « ការយល់ឃើញ » ។ល។ (ខទី 5) ដែលចង្អុលទៅផ្លូវដើម្បីកោតខ្លាចព្រះ។ ហើយសម្រាប់ "បេះដូង" (ឡាប) គឺជាសរីរាង្គនៃសេចក្តីស្រលាញ់ ដែលបង្ហាញពីបេះដូងនៅក្នុងបុគ្គលិកលក្ខណៈ ប្រសិនបើប្រាជ្ញានៃការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់វា នោះវាមានអំណាចដើម្បីផ្លាស់ទីបុគ្គលិកលក្ខណៈ។ "រក្សា" ។ នេះសង្កត់ធ្ងន់ម្តងទៀតដោយពាក្យ "ទទួលបាន", "កុំភ្លេច" "កុំងាកចេញ" ដែលចេញពីខាងក្រោម។ កម្រិតដែលគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាបណ្តោះអាសន្ន គឺមិនអាចនិយាយពីសេចក្តីជំនឿដែលបានទទួលនោះទេ។ ភាពស្មោះត្រង់នៃសេចក្តីជំនឿត្រូវបានបង្ហាញដោយការរក្សាសេចក្តីជំនឿ។ ហើយការសន្យានៃពរជ័យរបស់ព្រះគួរតែបង្ហាញពីប្រសិទ្ធភាពចំពោះតែអ្នកជឿដ៏ស្មោះត្រង់ប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះចង់បានភាពស្មោះត្រង់នៃចិត្តរបស់យើង។ (ទំនុកដំកើង ៥១:៦) "ហើយរស់នៅ" ។ នោះគឺវាមានន័យថាដូចជាព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់ប្រោសប្រទានពរជ័យនៃជីវិតដល់គាត់ នោះគាត់នឹងរស់នៅក្នុងនោះ ប៉ុន្តែវាមិនមែនមានន័យថាបទបញ្ជារបស់ព្រះធ្វើឱ្យគាត់មានជីវិតនោះទេ។ អ្នកដែលធ្វើឲ្យគាត់មានជីវិត គឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែជាច្បាប់នៃការមិនមែនជាបុគ្គលិកលក្ខណៈ និងការបង្គាប់របស់វា។ អំណាចអធិបតេយ្យភាពជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះតែមួយគត់។ (១ សាំ. ២:៦) ដូច្នេះ ពាក្យក្នុងអត្ថបទរបស់យើងគឺដូចគ្នានឹងពាក្យថា «ចូរស្វែងរកព្រះយេហូវ៉ា ហើយរស់ ក្រែងលោវាឆេះដូចភ្លើងក្នុងផ្ទះរបស់យ៉ូសែប ហើយវាលេបត្របាក់ ដោយគ្មានអ្នកណាពន្លត់ក្រុងបេតអែលឡើយ (អេម៉ុស ៥:៦)។ ដូច្នេះ អ្នកដែលកាន់តាមបញ្ជារបស់ព្រះ ក៏ត្រូវកាន់តាមបញ្ជារបស់ព្រះដែរ ក្នុងន័យទទួលយកព្រះ។ នេះជាចំណុចខុសគ្នាចំពោះ

ជីវិតសាសនារបស់អ្នកមិនជឿ។ អ្នកមិនជឿអះអាងថាពួកគេមកដល់គោលដៅដោយប្រកាន់ខ្ជាប់នូវច្បាប់មួយចំនួនដោយទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាលដោយខ្លួនឯងនិងការអភិវឌ្ឍនៃអំណាចខ្លួនឯង។ វាមិនមែនជាសេចក្តីសង្គ្រោះពិតនោះទេ។

៦-៩ កុំបោះបង់នាងឡើយ ហើយនាងនឹងរក្សាអ្នក ស្រឡាញ់នាង ហើយនាងនឹងការពារអ្នក។ ការចាប់ផ្តើមនៃប្រាជ្ញាគឺយ៉ាងនេះ៖ ចូរទទួលប្រាជ្ញា ហើយអ្វីដែលអ្នកទទួលបាន ចូរទទួលការយល់ដឹង។ យករង្វាន់របស់នាងយ៉ាងខ្លាំង ហើយនាងនឹងលើកតម្កើងអ្នក។ នាងនឹងគោរពអ្នកប្រសិនបើអ្នកឱបនាង។ នាងនឹងដាក់កម្រងផ្កាដ៏ស្រស់ស្អាតនៅលើក្បាលរបស់អ្នក; នាងនឹងផ្តល់ឱ្យអ្នកនូវមកុដដ៏ស្រស់ស្អាត" ។

គ្រូប្រាជ្ញាពោលថា ពរដែលនឹងទទួលដោយប្រាជ្ញា។ នៅទីនេះ ដោយធ្វើឱ្យប្រាជ្ញាមានលក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួន វានិយាយថាវាបង្ហាញដោយកិច្ចការនៃព្រះគ្រីស្ទដែលរស់នៅ។ អ្នកដែលធ្វើឲ្យគាត់មានជីវិត គឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែជាច្បាប់នៃការមិនមែនជាបុគ្គលិកលក្ខណៈ និងការបង្គាប់របស់វា។ អំណាចអធិបតេយ្យភាពជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះតែមួយគត់។ (១ សាំ. ២:៦) ដូច្នេះ ពាក្យក្នុងអត្ថបទរបស់យើងគឺដូចគ្នានឹងពាក្យថា «ចូរស្វែងរកព្រះយេហូវ៉ា ហើយរស់ ក្រែងលោវាឆេះដូចភ្លើងក្នុងផ្ទះរបស់យ៉ូសែប ហើយវាលេបត្របាក់ដោយគ្មានអ្នកណាពន្លត់ក្រុងបេតអែលឡើយ (អេម៉ុស ៥:៦)។ ដូច្នេះ អ្នកដែលកាន់តាមបញ្ជារបស់ព្រះ ក៏ត្រូវកាន់តាមបញ្ជារបស់ព្រះដែរ ក្នុងន័យទទួលយកព្រះ។ នេះជាចំណុចខុសគ្នាចំពោះជីវិតសាសនារបស់អ្នកមិនជឿ។អ្នកមិនជឿអះអាងថាពួកគេមកដល់គោលដៅដោយប្រកាន់ខ្ជាប់នូវ

ច្បាប់មួយចំនួនដោយទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាលដោយខ្លួនឯងនិងការ
អភិវឌ្ឍនៃអំណាចខ្លួនឯង។ វាមិនមែនជាសេចក្តីសង្គ្រោះពិតនោះទេ។ ព្រះ
យេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់សិស្សថា៖ «ដូច្នេះ អ្នកណាក្នុងចំណោមអ្នក
រាល់គ្នាដែលមិនលះបង់អ្វីៗទាំងអស់ដែលខ្លួនមាន មិនអាចធ្វើជាសិស្ស
របស់ខ្ញុំបានឡើយ»។ (លូកា ១៤:៣៣) សូមមើល ម៉ាថ ១៣:៤៤-៤៦, លូកា
១៤:២៦-២៧។ លោកយេស៊ូបានមានប្រសាសន៍ថា លោកបានចង្អុលទៅលើ
ខ្លួនលោក ហើយលោកជាប្រាជ្ញា។ (លូកា ៧:៣៥) ប៉ូលក៏បាននិយាយក្នុង
ន័យថាលោកយេស៊ូជា«ប្រាជ្ញា»។ (១ កូរិនថូស ១:៣០, កូល ២:៣) ជា
ពិសេសត្រង់ចំណុចដែលពាក្យ « ប្រាជ្ញា » នៅខាងក្រោមនៃ ខ ៨:២២ ត្រូវ
បានធ្វើជាលក្ខណៈបុគ្គល (ផ្ទាល់ខ្លួន) H Bavinck បានបញ្ជាក់ថា ប្រាជ្ញាគឺជា
ព្រះគ្រីស្ទ។ នៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ អ្នកដែលយើងផ្តល់ឲ្យយើងគ្រប់គ្រងនិងស្វែង
រកគឺមានតែព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ Phil 3:7-9)មានតែព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែល
ជាអ្នកផ្តាច់ការ និងមានតម្លៃជាងអ្វីៗទាំងអស់របស់យើង យើងគួរតែដើរតាម
ទ្រង់ដោយការលះបង់ និងជំនឿរបស់យើង និងជីវិតរបស់យើង។ មុនពេល
យើងធ្វើដូច្នេះ យើងមិនបានទទួលពរជ័យដើម្បីទទួលទ្រង់ក្នុងខ្លួនយើងទេ។
ការពិតដែលធ្វើដូច្នេះគឺជាភស្តុតាងបញ្ជាក់ថាគាត់នៅមានជីវិត។ ទោះបីជា
យើងមិនចាត់ទុកគាត់ដោយមានតម្លៃ និងស្វែងរកគាត់ដោយលាក់ពុតក៏
ដោយ ប្រសិនបើយើងអាចជួបគាត់គ្រប់ពេលវេលា យើងមិនអាចនិយាយថា
គាត់គឺជាចៅក្រមដែលនៅរស់នោះទេ។ គាត់បណ្តេញមនុស្សក្រអឺតក្រទម
ប៉ុន្តែផ្តល់ព្រះគុណដល់មនុស្សរាបទាប។ (យម ៤:៦)។ ក្រមសីលធម៌នៃបទ
គម្ពីរមិនត្រូវបានបំបែកចេញពីកៅអីនៃគុណធម៌ពិតរបស់ព្រះទេ។ ប្រសិនបើ
បុរសមានគុណធម៌ពិត គាត់គួរតែមានព្រះគ្រីស្ទ (ព្រះ)។ គុណធម៌ដែលពឹង

លើព្រះគឺជាស្មាដៃសិប្បនិមិត្តប៉ុណ្ណោះដែលគ្មានជីវិត។ គោលគំនិតនៃគុណ
ធម៌បែបនេះមិនមែនជាសេចក្តីពិតសម្រាប់លទ្ធិពីរទេ។ ប៉ុន្តែគ្រិស្តបរិស័ទ
មានសេចក្តីពិត ប្រាជ្ញា សេចក្តីសុចរិត សេចក្តីបរិសុទ្ធ ការប្រោសលោះនៅ
ក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ (យ៉ូហាន ១៤:៦ ទី១ កូរិនថូស ១:៣០, ភី. ៣:៩) ដូច្នេះ អ្នក
ដែលស្វែងរកអ្នកនេះ គប្បីស្វែងរកព្រះគ្រីស្ទដែលមានព្រះជន្មរស់ដោយខ្លួន
ឯង។ ប៉ុលបានបោះចោលអ្វីៗទាំងអស់ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុចរិត ប៉ុន្តែ
បានរកឃើញព្រះគ្រីស្ទ។ (ភីលីព ៣:៧-៩)

១០–១៣ ផ្នែកនេះបង្ហាញពីពរជ័យដែលអ្នកមានប្រាជ្ញា កោតខ្លាចដល់ព្រះ
គួររីករាយម្តងទៀត។ (១) ដើម្បីមានអាយុយឺនយូរ (ខ១០) (២) រាល់
សកម្មភាពរបស់គាត់មិនមានការបរាជ័យឡើយ។ (11-12) (3) ដើម្បីទទួល
បានជីវិត (ខ 13) ល

10 កូនអើយ ចូរស្តាប់ ហើយទទួលពាក្យរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យអាយុរបស់កូនមាន
ច្រើន

ការពិតដែលថាទំនាក់ទំនងរវាងគ្រូនិងសិស្សរបស់គាត់គឺដូចជាទំនាក់ទំនង
រវាងឪពុកម្តាយនិងកូនគួរតែសំដៅទៅលើការបកស្រាយនៃពាក្យដូចគ្នា។
ពាក្យថា "យល់ព្រម" គឺដូចជាពាក្យថា "ជឿ"។ ដើម្បីទទួលបានការបង្រៀន
អាចទទួលយកបានដោយអាស្រ័យលើគ្រូ។ វាគឺជាសកម្មភាពដើម្បីជឿ សូ
ម្បីតែការងារលំបាកក៏មិនត្រូវទទួលយកដោយផ្ទាល់ដែរ។ វាគឺជាសកម្មភាព
ដែលអាចធ្វើនៅចំពោះមុខអំណាចនៃព្យាការីរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ បន្ទាប់មក
បេះដូងតែមួយគត់ដើម្បីទទួលយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ

ត្រូវតែត្រូវបានធ្វើឱ្យសកម្មដោយជីវិតខាងវិញ្ញាណ។ អ្នកទ្រឹស្តីសម័យនេះមិនទទួលយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់ ប៉ុន្តែធ្លាប់រិះគន់មិនអាចទទួលយកបានឡើយ។«ឆ្នាំនៃជីវិតរបស់អ្នកអាចមានច្រើន» ការសន្យានេះគឺដូចជាការសន្យានៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ជីវិតអស់កល្បជានិច្ចគឺជាវត្តមានរបស់ព្រះ ដែលអ្នកដែលទទួលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានប្រទានមក។ (យ៉ូហាន ១២:៤៩-៥០) ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាអាហារនៃជីវិត ដើម្បីផ្តល់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ សូមមើល មថ ៤:៤ យន ៦:៦៣; ពេត្រុសទី១ ១:២៣-២៤។

១១–១២ ខ្ញុំបានបង្រៀនអ្នកអំពីផ្លូវនៃប្រាជ្ញា; ខ្ញុំបាននាំអ្នកទៅក្នុងផ្លូវនៃភាពទៀងត្រង់។ នៅពេលអ្នកដើរ ជំហានរបស់អ្នកនឹងមិនត្រូវបានរារាំង ហើយប្រសិនបើអ្នករត់អ្នកនឹងមិនជំពប់ដួលឡើយ។

នៅក្នុងពាក្យនេះ "ផ្លូវនៃប្រាជ្ញា" និង "ផ្លូវនៃសេចក្តីទៀងត្រង់" គឺមិនខុសគ្នាពីគ្នាទៅវិញទៅមកទេ។ រឿងទាំងពីរនេះមានអត្ថន័យដូចគ្នា។ នោះគឺ "មាគ៌ានៃប្រាជ្ញា" (ធ្វើដោយស្មោះត្រង់) គឺមានន័យថា មាគ៌ានៃសេចក្តីទៀងត្រង់ (ធ្វើដោយស្មោះត្រង់)។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ព្រោះបើប្រតិបត្តិអ្វីត្រឹមត្រូវ ទី១ សំដែងឲ្យឃើញ ដូចជាផ្លូវចង្អៀតចង្អល់ ទីបំផុតនឹងបានចម្រើន។ ភាពស្មោះត្រង់គឺជាគោលនយោបាយដ៏ល្អបំផុត។ ឈ្មួញមិនបោកបញ្ឆោតអ្នកដ៏ទៃ ហើយផ្តល់របស់ល្អដល់អ្នកផ្គត់ផ្គង់ដោយស្មោះត្រង់ និងមានចរិតល្អរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ខ្លួនគាត់នឹងជោគជ័យក្នុងអាជីវកម្ម។ ប៉ុន្តែពួកគេបានផ្តល់ពាណិជ្ជកម្មល្អដល់ពួកគេ ប៉ុន្តែក្រោយមកគាត់ជំនួសអ្នកមិនល្អ គាត់ផ្ទាល់ត្រូវបាត់បង់ឥណទានពីអតិថិជន ហើយបន្ទាប់មកគាត់នឹងត្រូវបរាជ័យ។

ដូច្នេះ ការបោកបញ្ឆោតអ្នកដទៃមិនមែនជាប្រាជ្ញាទេ គឺជាភាពល្ងង់ខ្លៅ។ ជាការពិតណាស់ ពាក្យថា "ផ្លូវនៃសេចក្តីទៀងត្រង់" មិនមែនប្រើសម្រាប់តែសកម្មភាពនៃអាជីវកម្មមួយចំនួនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែពាក្យនេះទាក់ទងនឹងបញ្ហានៃជីវិត ក្នុងបញ្ហាសំខាន់នៃជីវិត។ ជីវិតមិនគួរមើលងាយព្រះដែលបានបើកសម្តែងឡើយ (សូមយោងទៅរ៉ូម ១:១៨) ហើយគួរទទួលស្គាល់ដោយមនសិការ និងដោយស្មោះត្រង់។ វាគឺជាភាពស្មោះត្រង់ និងប្រាជ្ញាដ៏សំខាន់។ បុគ្គលដែលមានប្រាជ្ញាយ៉ាងនេះ (ដែលជាសេចក្តីទៀងត្រង់) ប្រតិបត្តិក្នុងកម្មដទៃដោយប្រាជ្ញា (ដោយទៀងត្រង់)។ ការកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ាជាគ្រឹះនៃប្រាជ្ញា។(សុភាសិត ១:៧) "នឹងមិនត្រូវបានរារាំងឡើយ ហើយ ... អ្នកនឹងមិនជំពប់ដួលឡើយ"។ ការមិនរអាក់រអួល និងការមិនជំពប់ដួលមិនមានប្រយោជន៍ដើម្បីឈានដល់ផ្លូវខ្លួនឯងឡើយ។ ប្រយោជន៍បែបនេះត្រូវបានផ្តល់ឲ្យដោយព្រះផ្ទាល់តែប៉ុណ្ណោះ។ ពាក្យខាងលើ "ផ្លូវ (ផ្លូវ) នៃសេចក្តីទៀងត្រង់" អាចជាផ្លូវតូចចង្អៀត និងលំបាក។ ដូច្នោះអ្នកដែលត្រូវដើរទៅផ្លូវនោះអាចនឹងមានបញ្ហា។ ទោះជាយ៉ាងណា អ្នកដែលដើរតាមផ្លូវនឹងនៅជាមួយនឹងព្រះ (ទំនុកតម្កើង ២៣:១-៦) ការដែលត្រឹមត្រូវនឹងទទួលបានផលដូចដែលគាត់ធ្វើរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ (កាឡាទី ៦:៩ មថ. មិនអនុញ្ញាតឱ្យទៅ; ថែរក្សានាង ព្រោះនាងជាជីវិតរបស់អ្នក»។ នឹងគាំទ្រវា។

13 រក្សាការបង្រៀន; មិនអនុញ្ញាតឱ្យទៅ; ថែរក្សានាង ព្រោះនាងជាជីវិតរបស់អ្នក។

ទោះបីជាអំពើអាក្រក់ត្រូវបានប្រហារជីវិតដោយពេលតែមួយក៏ដោយ ក៏វានឹងក្លាយទៅជារឿងដ៏អស្ចារ្យយ៉ាងឆាប់រហ័ស។ ប៉ុន្តែ ពេលយើងប្រតិបត្តិ

សេចក្តីសុចរិតរហូតដល់ទីបញ្ចប់ យើងទទួលបានពរជ័យពីព្រះ។ ប៉ុន្តែការប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីសុចរិតមិនត្រូវរងទុក្ខឡើយ។ ការប្រព្រឹត្តតាមសេចក្តីសុចរិត នោះជារង្វាន់ និងសេចក្តីអំណរ។ ព្រោះដំណើរនៃសេចក្តីសុចរិតត្រូវបានដើរជាមួយនឹងព្រះ។ ផ្ទុយទៅវិញនៅលើផ្លូវដើម្បីប្រតិបត្តិអំពើអាក្រក់ នោះមាន egoism, hate and devil រួមគ្នា។ នៅទីនោះ ការថប់បារម្ភ ការទួញសោក និងការបំផ្លិចបំផ្លាញកើតឡើង។ "ព្រោះនាងជាជីវិតរបស់អ្នក" ដ្បិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ប្រកាសអំពីជីវិតនៃស្ថានសួគ៌ វាបានក្លាយជាជីវិតសម្រាប់យើង។ នៅទីនេះ ពាក្យ «ជីវិត» ចង្អុលទៅអំណាចនៃជីវិត ដើម្បីរួមបញ្ចូលជីវិតនៃពិភពលោកខាងមុខ។ ប៉ុន្តែអ្នកមិនជឿមិនអាចប៉ះពាល់ដល់ជីវិតបានទេ។ នៅពេលដែល ខុងជឺ ត្រូវបានគេសួរអំពីរឿងក្រោយស្លាប់ គាត់ឆ្លើយថា "យើងមិនដឹងសូម្បីតែជីវិតបច្ចុប្បន្ន តើយើងអាចដឹងរឿងបន្ទាប់ពីស្លាប់ដោយរបៀបណា?"

១៥- ១៧ កុំចូលទៅក្នុងផ្លូវនៃមនុស្សអាក្រក់ ហើយកុំដើរតាមផ្លូវអាក្រក់។ ជៀសវាងវា; កុំបន្តវា; ងាកចេញពីវាហើយបន្តទៅមុខទៀត។ ដ្បិតគេមិនអាចដេកលក់បានទេ លុះត្រាតែបានប្រព្រឹត្តខុស។ ពួកគេត្រូវគេលួចដេក លុះត្រាតែគេធ្វើឲ្យអ្នកណាជំពប់ដួល។ ដ្បិតគេស៊ីនំប៉័ងនៃសេចក្តីអាក្រក់ ហើយផឹកស្រានៃអំពើឃោរឃៅ។

ពាក្យ «មនុស្សអាក្រក់» ជាភាសាហេព្រើរ (ּרָשָׁע) មានន័យថា មនុស្សអាក្រក់ ដែលជាមនុស្សរឹងរូស ជាមួយនឹងអំពើអាក្រក់បំផុត។ (១៦-១៧)។ អ្នកជឿអាចទាក់ទងពួកគេដើម្បីត្រូវការប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែមិនគួររួបរួមគ្នាជាមួយពួកគេ ហើយសម្របសម្រួលជាមួយពួកគេ។ អ្វីដែលអត្ត

បទរបស់យើងហាមប្រាមគឺគ្រាន់តែជាអត្ថបទនោះ។ សូមមើលទំនុកដំកើង ១:១។ ក្មេងជំទង់ភាគច្រើនចូលចិត្តមិត្តរបស់ពួកគេច្រើនជាងឪពុកម្តាយ។ វាងាយស្រួលនៅពេលដែលពួកគេដើរតាមមនុស្សអាក្រក់ ហើយមិនអាចត្រឡប់មកវិញបាន ពួកគេអាចនឹងត្រូវធ្លាក់ចូលទៅក្នុងស្ថានភាពអាក្រក់ពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេ។ មានយុវជនជាច្រើននៅក្នុងស្ថានភាពនោះ។ ដូច្នេះ ការបង្រៀនអត្ថបទរបស់យើងគឺត្រឹមត្រូវទាំងស្រុង។ ដូច្នេះហើយ អាថិកំបាំងសំខាន់ក្នុងការដឹកនាំក្មេងជំទង់ គឺការអប់រំនៃសង្គមល្អិតល្អន់ ដើម្បីជ្រើសរើសអ្នកដឹកនាំអាក្រក់ក្នុងចំណោមពួកគេ ហើយគ្រប់គ្រងពួកគេ ហើយជំនួសពួកគេដោយអ្នកដឹកនាំល្អ។ នេះអាចត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយការខិតខំរបស់ពួកគ្រីស្ទានស្មោះត្រង់ដើម្បីដឹងការបង្រៀននៃអត្ថបទនេះ។ សព្វថ្ងៃនេះនៅក្នុងសង្គមរបស់យើងមានក្រសួងមួយចំនួនសម្រាប់មនុស្សវ័យជំទង់។ បន្ទាប់មកព្រះចង់ឱ្យជីវិតជាច្រើននឹងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយប្រសិទ្ធភាពជាងមុនតាមរយៈការអភិវឌ្ឍនៃចលនានេះ។ តើអ្នកណាអាចលះបង់ខ្លួនសម្រាប់កិច្ចការនេះ ហើយបម្រើដោយការលះបង់?

18 ប៉ុន្តែផ្លូវនៃមនុស្សសុចរិតប្រៀបដូចជាពន្លឺនៃថ្ងៃរះ ដែលភ្លឺជាងភ្លឺឡើងរហូតដល់ពេញមួយថ្ងៃ។

ពន្លឺចេញមកពីព្រះគ្រីស្ទ វាប្រៀបធៀបនឹង « សេចក្តីល្អ សេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីស្មោះត្រង់» (អេភេសូរ ៥:៩)។ នេះប្រឆាំងនឹងចលនាដើម្បីធ្វើបាបអ្នកដទៃ (4:14-17) ដោយចុះកិច្ចសន្យា។ អ្នកដែលមានពន្លឺនេះគឺមកដល់ជីវិតនេះដោយខ្លួនឯង។ (អេភ. ៥:១៤) ពន្លឺនៃព្រះគ្រីស្ទជាជីវិត។ (យ៉ូហាន ១:៤, ១យ៉ូន. ១:៥-៧ ២:៨-១១) នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងពាក្យនេះ ផ្លូវរបស់

អ្នកជឿគឺដូចជាព្រះអាទិត្យនៃថ្ងៃរះ ភ្លឺបន្តិចម្តងៗ ហើយត្រូវបានកត់សម្គាល់ដោយយើង។ វាបង្ហាញពីការរីកចម្រើននៃភាពបរិសុទ្ធរបស់គាត់។ ភាពបរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់មិនត្រូវបានបញ្ចប់ជាបណ្តោះអាសន្នទេ ប៉ុន្តែបន្តិចម្តងៗវាធំឡើងឆ្ពោះទៅរកការបញ្ចប់។ (1) ភាពបរិសុទ្ធនៃអ្នកជឿត្រូវបានបញ្ចប់ភ្លាមៗប្រឆាំងនឹងការពិត។ យ៉ូហាន ១:៨ បានមានប្រសាសន៍ថា «ប្រសិនបើយើងនិយាយថា យើងគ្មានអំពើបាប នោះយើងបញ្ឆោតខ្លួនឯង ហើយសេចក្តីពិតក៏មិនស្ថិតនៅក្នុងខ្លួនយើងដែរ»។ ដោយសារយើងមិនពេញលេញក្នុងលោកនេះ យើងមិនអាចក្រអឺតក្រទមបានទេ។ (២) ការពិតដែលអ្នកជឿធំឡើងក្នុងភាពបរិសុទ្ធ គឺជាភស្តុតាងដែលបង្ហាញថាគាត់មានជីវិត។ ជីវិតគឺជាវិធីសាស្ត្រនៃការលូតលាស់។ សូមមើល អេភេសូរ ៤:១៣, ពេត្រុសទី២ ២:១-២។ ការពិតដែលថាជីវិតជំនឿរបស់យើងបានធំឡើង ហើយជាការពិតណាស់ព្រះទ្រង់ជ្រាប។ គាត់ធ្វើឱ្យយើងធំឡើងដោយការបរិភោគពាក្យរបស់គាត់យ៉ាងផ្អែមល្ហែម។ (១ពេត្រុស ២:១-២)។ សូមមើល ហេព្រើរ ៥:១១-១៤។

១៩ មាគ៌ារបស់មនុស្សអាក្រក់ប្រៀបដូចជាទីងងឹត។ ពួកគេមិនដឹងពីអ្វីដែលពួកគេជំពប់ដួលនោះទេ។

បើតាមបទគម្ពីរ ការមិនស្គាល់ព្រះជាសេចក្តីងងឹត ប៉ុន្តែទ្រង់ធ្វើឲ្យយើងស្គាល់ប្រៀបនឹងពន្លឺ។ សូមមើល យ៉ូហាន ១:៤-៥, ៣:១៨-២១, ៨:១២។ ទោះបីជាអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រដឹងពីការពិតទាំងអស់នៅក្រោមមេឃក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់មិនស្គាល់ព្រះ គាត់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ភាពងងឹត។ បុរសល្ងីល្ងើនិយាយថា «គ្មានព្រះទេ»។ (ទំនុកដំកើង ១៤:១) ដូចពាក្យនោះ ផ្លូវរបស់

មនុស្សដែលចូលទៅក្នុងភាពងងឹតចូលចិត្ត«ភាពងងឹត»មានន័យថាអនាគតរបស់គាត់មិនច្បាស់ គ្មានសង្ឃឹមទេ គឺមានតែការបំផ្លាញប៉ុណ្ណោះ។ ជីវិតទាំងមូលនៃអ្នកដែលមិនស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ គ្មានសេចក្តីរីករាយពិតប្រាកដនោះទេ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ថ្វីបើលោកទទួលបានអាហារល្អ និងសម្លៀកបំពាក់ល្អដោយទ្រព្យច្រើន ប៉ុន្តែចិត្តរបស់លោកត្រូវចាប់ដោយការខ្វល់ខ្វាយជានិច្ច លុះក្រោយមកគួរទម្លាក់ចុះទៅក្នុងរណ្តៅគ្មានបាត។ (រន្ធដោយគ្មានបាត) ក្នុងសហសម័យ បុរសអ្នកមានបំផុតនៅសហរដ្ឋអាមេរិក ត្រូវបានរត់គេចខ្លួនទៅប្រទេសអង់គ្លេស ហើយរស់នៅជាមួយសត្វឆ្កែ។ ហើយបុរសអ្នកមានម្នាក់ទៀតនៅអាមេរិកត្រូវបានលាក់ទុកនិងរស់នៅ។ ពួកគេមិនជឿលើព្រះ ហើយជឿតែលើសម្ភារៈប៉ុណ្ណោះ ហើយបន្ទាប់មកគាត់តែងតែញាប់ញ័រក្នុងភាពងងឹត។ សូមមើល យេរេមា ១៣:១៥-១៦។ អ្នកដែលចូលទៅក្នុងភាពងងឹត មិនយល់សូម្បីតែមូលហេតុនៃភាពងងឹតរបស់ខ្លួន។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅកាន់ពួកផារិស៊ីថា៖ «ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «ប្រសិនបើអ្នកងងឹតភ្នែក អ្នកនឹងគ្មានទោសអ្វីឡើយ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ អ្នកនិយាយថា 'យើងឃើញ' កំហុសរបស់អ្នកនៅតែមាន»។ (យ៉ូហាន ៩:៤១) ពាក្យ«បើអ្នកខ្វាក់» នៅទីនេះ គឺដូចជាអត្ថន័យ «អ្នកប្រហែលជាដឹងថាអ្នកជាមនុស្សខ្វាក់» ពួកគេគឺជាមនុស្សខ្វាក់ដែលមិនដឹងថាពួកគេជាមនុស្សខ្វាក់។ ការពិតដែលពួកគេបានធ្វើដូច្នេះចេញមកពីការមិនស្គាល់ព្រះក្នុងន័យពិត។

២០- ២៧ កូនអើយ ចូរយកចិត្តទុកដាក់នឹងពាក្យរបស់ខ្ញុំ។ ផ្ទៀងត្រចៀករបស់អ្នកទៅនឹងពាក្យរបស់ខ្ញុំ។ កុំអោយគេគេចផុតពីភ្នែកអ្នក។ រក្សាពួកគេនៅក្នុងបេះដូងរបស់អ្នក។ ដ្បិតពួកគេជាជីវិតសម្រាប់អស់អ្នកដែលរកឃើញ

ហើយជាសះស្បើយដល់សាច់ឈាមទាំងអស់របស់ពួកគេ។ ចូររក្សាចិត្ត
របស់អ្នកដោយការប្រុងប្រយ័ត្នគ្រប់យ៉ាង ព្រោះវាហូរចេញពីប្រភពជីវិត។
ចូរឃ្លាតចេញពីពាក្យប្រមាថរបស់អ្នក ហើយនិយាយអាក្រក់ពីអ្នក។ សូមឱ្យ
ភ្នែករបស់អ្នកមើលទៅមុខដោយផ្ទាល់ហើយសម្លឹងមើលទៅមុខអ្នកត្រង់។
ពិចារណាផ្លូវនៃជើងរបស់អ្នកបន្ទាប់មកផ្លូវរបស់អ្នកនឹងប្រាកដ។ កុំងាកទៅ
ស្តាំឬទៅឆ្វេង; បង្វែរជើងរបស់អ្នកចេញពីអំពើអាក្រក់។

ខ្ញុំជំនួសការបកស្រាយនៃផ្នែកនេះដោយសេចក្តីអធិប្បាយខាងក្រោម។

ធម្មទេសនាទី ២ គុណធម៌៤យ៉ាង (សុភាសិត ៤:២០-២៧)

បុព្វបទ

ទីមួយ វាមានសារៈសំខាន់ណាស់ក្នុងការស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយ ភ្នែករបស់យើង។ (ខ២០)។ ជំនឿកើតចេញពីការស្តាប់។ (រ៉ូម ១០:១៧)។ វាពិបាកក្នុងការយល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ ដូច្នេះ ព្រះបានប្រើមនុស្សពិសេស។ យើងគួរតែស្តាប់ពាក្យរបស់មនុស្សដែលព្រះបានបង្កើត។ ទីពីរ។ វាសំខាន់ណាស់ដែលយើងយើញការសរសេរព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយអានវា ហើយសិក្សាវា។ ខទី ២១ ក្នុងអត្ថបទរបស់យើងចង្អុលទៅអត្ថន័យនេះ។ ដូចយើងបានធ្វើដូច្នេះ ជំនឿរបស់យើងនឹងត្រូវបានពង្រឹង។ (សកម្មភាព ១៧:១១-១២) ទីបី យើងគួររក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក្នុងចិត្តយើង។ (ខ ២១ ខ) ការរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក្នុងចិត្តយើងមានន័យថា ការឲ្យវារំលែង ហើយស្រឡាញ់វា ហើយកាន់វា។ បុរសដែលស្រឡាញ់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់យំដោយយើញបុរសនោះមិនបានបន្តឡើយ។ (ទំនុកដំកើង ១១៩:១៣៦) ជីវិតរបស់មនុស្សដែលត្រូវរៀនព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះពោលគឺជីវិតដើម្បីរៀនប្រាជ្ញាគួរតែរស់នៅដូចជាដើរតាម។

1. រក្សាចិត្តរបស់គាត់។ (ខ២៣)

នៅទីនេះ ភាសាហេព្រើរនៃពាក្យ «បេះដូង» (ឡាបប) ចង្អុលទៅបេះដូង។ បញ្ហាដែលយើងគួរគិតគឺទាក់ទងនឹងស្នេហា។ នោះគឺរឿងដែលយើងស្រឡាញ់ដោយចិត្តជាបញ្ហាសំខាន់ក្នុងជីវិត។ មនុស្សស្រឡាញ់ខុសនឹងត្រូវវិនាស។ ម៉ាថាយ 6:24 មានប្រសាសន៍ថា៖ «គ្មានអ្នកណាអាចបម្រើម្ចាស់ពីរ

នាក់បានឡើយ ត្បិតអ្នកនោះនឹងស្អប់មួយ ហើយស្រឡាញ់ម្នាក់ទៀត ឬគេនឹងលះបង់ចំពោះមួយ ហើយមើលងាយអ្នកម្ខាងទៀត។ អ្នកមិនអាចបម្រើព្រះ និងលុយបានទេ"។ ដូច្នេះ បុរសនោះមិនស្រឡាញ់ព្រះទេ តែស្រឡាញ់អ្នកដទៃ។ ដូច្នេះ យេរេមា 17:9 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ចិត្តបោកបញ្ឆោតលើសជាងអ្វីទាំងអស់ ហើយឈឺយ៉ាងខ្លាំង។ "។ ក្នុងករណីនេះ ក្តីសង្ឃឹមជាអំណាចចេញមកក្រៅ។ នោះគឺនៅពេលដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទចូលទៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ គាត់បានក្លាយជាអ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះ។ ដូច្នេះ យើងបើកចិត្ត ហើយគួរជឿលើព្រះគ្រីស្ទអស់ពីចិត្ត។

2. រក្សាមាត់ (ខ ២៤)

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា «ចូរឃ្លាតចេញពីពាក្យសម្តីច្រឡោត ហើយនិយាយអាក្រក់ឲ្យឆ្ងាយពីអ្នក។ "។ ត្រង់នេះពាក្យថា«ការនិយាយច្រឡោត» គួរប្រែជា«អំពើពុករលួយ»។ វាដូចគ្នានឹងពាក្យខាងក្រោម "ការនិយាយខុស" ។ នេះមិនមែនមានន័យថានិយាយដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ទេ ប៉ុន្តែដោយការស្អប់។ មានពាក្យជាច្រើនដែលត្រូវនិយាយដោយក្តីស្រឡាញ់។ (១) ភាសាពីរ គឺពាក្យមិនស្មោះត្រង់។ (២) ពាក្យត្រង់មិនពិត (រ៉ូម ១:៣១) នេះជាពាក្យទន់។ (៣) ពាក្យមិនស្អាត។ រ៉ូម 1:29 បាននិយាយថា "កុំនិយាយដើមគេ" ។ (4) ការនិយាយគួច។ នេះមានន័យថាពាក្យជ្រៀតជ្រែករបស់អ្នកដទៃ។ សុភាសិត 26:17 ចែងថា៖ «អ្នកណាដែលឈ្លោះប្រកែកគ្នាមិនមែនជារបស់ខ្លួន នោះប្រៀបដូចជាអ្នកដែលយកសត្វឆ្កែកាត់ត្រចៀក។ (៥) បិទមាត់មានន័យថា មិននិយាយអ្វីដែលគាត់គួរនិយាយ។ គឺ 56:10-12 បាននិយាយថា "អ្នកយាមរបស់គាត់គឺខ្វាក់។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាគ្មានចំណេះដឹង។ ពួកគេ

ទាំងអស់សុទ្ធតែជាឆ្កែស្ងៀម។ ពួកគេមិនអាចព្រុស, សុបិន្ត, ដេក, ចូលចិត្ត
ងងុយគេង។ សត្វឆ្កែមានចំណង់អាហារខ្លាំង; ពួកគេមិនដែលមានគ្រប់គ្រាន់
ទេ។ (៦) ពាក្យអួតអាង ទំនុកតម្កើង ១២:៣ ចែងថា «សូមព្រះអម្ចាស់កាត់
បបូរមាត់ដែលអួតអាងទាំងអស់ចេញ អណ្តាតដែលអួតអាងយ៉ាងធំ»។ដូច
ដែលយើងបានរៀបចំខាងលើដូចដែលបុរសនិយាយពុករលួយគាត់មិនត្រឹម
តែជួយផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងធ្វើឱ្យព្រលឹង
របស់គាត់អាក្រក់ទៀតផង។ សុភាសិត 3:32 ចែងថា៖«ព្រោះមនុស្សមានចិត្ត
លោភលន់ជាទីស្អប់ខ្ពើមដល់ព្រះយេហូវ៉ា» សុភាសិត ១៧:២០ ចែងថា៖ «
មនុស្សចិត្តរឹងមិនរកឃើញអ្វីល្អឡើយ ហើយមនុស្សដែលមានអណ្តាតមិន
ទៀងត្រង់នឹងធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីវិនាស»។ ជនពុករលួយជាមួយនឹង
សកម្មភាពប្រឆាំងរបស់គាត់។ (ទំនុកដំកើង ១៨:២៦) សុភាសិត ២២:៥ បាន
មានប្រសាសន៍ថា៖ «បន្លានិងអន្ទាក់នៅក្នុងផ្លូវរបស់មនុស្សកោង»។

៣.រក្សាភ្នែក (ខ២៥)

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា "សូមឱ្យភ្នែករបស់អ្នកមើលទៅមុខដោយ
ផ្ទាល់ ហើយសម្លឹងមើលទៅមុខអ្នកដោយត្រង់។ "។ ត្រង់នេះពាក្យថា "មើល
ទៅមុខដោយផ្ទាល់ ហើយសម្លឹងមើលមុខរបស់អ្នកត្រង់មុន" មានន័យថា
ដើរទៅតាមផ្លូវរបស់គាត់យ៉ាងសាមញ្ញ។ នេះមានន័យថា ភ្នែកនៃព្រលឹង
របស់គាត់គួរតែសម្លឹងមើលតែព្រះ ហើយគួរតែឈានទៅមុខតែក្នុងពេលអ
នាគត។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ «អ្នកណាដែលដាក់ដៃលើ
នង្គ័ល ហើយមើលទៅក្រោយ នោះមិនសមនឹងព្រះរាជ្យ*របស់ព្រះឡើយ»។
(លូកា ៩:៦២) ចង្អុលទៅអត្ថន័យនេះ។ បើអេវ៉ាមើលតែព្រះ នាងគួរតែមើល

ទៅផ្លែបីដើម្បីដឹងពីសេចក្តីល្អ និងអំពើអាក្រក់។ (លោកុប្បត្តិ ២:១៦-១៧, ៣:
៦) ប្រសិនបើប្រពន្ធរបស់វ៉ែតធ្វើតាមការដឹកនាំរបស់ទេវតា នោះនាងមិនត្រូវ
ត្រឡប់មកពីក្រោយទេ។ (លោកុប្បត្តិ ១៩:១៧, ២៦) ចំពោះអ្នកដែលមិន
សម្លឹងមើលតែព្រះប៉ុណ្ណោះ សុភាសិត ១៧:២៤ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «
ការចេះពិចារណាបែរមុខទៅរកប្រាជ្ញាប៉ុន្តែភ្នែករបស់មនុស្សល្ងីល្ងើគឺនៅលើ
ចុងផែនដី។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ សុភាសិត 6:13 បាននិយាយថា បុរសបែប
នេះយកសញ្ញានៃភ្នែក។ បុរសបែបនេះមិនយកការធានាចំពោះព្រះ ហើយ
យកភ្នែកមើលដោយគ្មានយុត្តិធម៌ និងគ្មានយុត្តិធម៌។

4. រក្សានៅលើជើង។ (ខ២៦)

អត្ថបទរបស់យើងនិយាយថា "ចូរសញ្ជឹងគិតអំពីផ្លូវនៃជើងរបស់អ្នក; បន្ទាប់
មកផ្លូវរបស់អ្នកនឹងប្រាកដ។ "នៅទីនេះ ពាក្យហោព្រើរ "ដើម្បីពិចារណា" មាន
ន័យថា "វាស់វែង" ។ ពាក្យនេះមានន័យថា ពេលយើងប្រតិបត្តិរឿងខ្លះ យើង
គួរពិចារណាថាវាគ្រោះថ្នាក់ឬអត់។ ដោយសារពិភពលោកនេះជាអំពើបាប
និងគ្រោះថ្នាក់ យើងគួរប្រុងប្រយ័ត្នរាល់សកម្មភាពរបស់យើង។ អ្វីដែល
យើងប្រុងប្រយ័ត្នជានិច្ច គឺគួរតែតាំងឡើងដោយការកោតខ្លាចព្រះ។ បុរស
នោះដាក់ជើងលើដី ហើយដើរទៅមើលខាងលើទាំងក្បាល។ នេះមានន័យ
ថាវាបង្ហាញថាគាត់គួរតែយកឈ្នះពិភពលោកដូចជាការបោះជំហានទៅលើ
ផែនដី ហើយគាត់គួរតែសម្លឹងមើលព្រះ ហើយគាត់គួរខ្លាចគាត់។ សុភាសិត
19:2 ចែងថា៖ «អ្នកណាដែលប្រញាប់ប្រញាល់នឹងជើងរបស់ខ្លួន អ្នកនោះ
រង្វេងផ្លូវទៅ»។

ជំពូកទី 5

ការវិភាគខ្លឹមសារ

1. ការដាស់តឿនឱ្យប្រតិបត្តិតាមប្រាជ្ញា (1-2) 2. ចរិតគ្រោះថ្នាក់នៃជីវិតដែលត្រូវបានល្បួងដោយស្រីពេស្យា (3-14) 3. អាថិកំបាំងមិនឱ្យធ្លាក់ចូលទៅក្នុងស្រីពេស្យា (15-23) (1) ដើម្បី ស្រឡាញ់ប្រពន្ធខ្ញុំ (15-20) (2) ត្រូវកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ (ខ 21) (3) ដើម្បីដឹងថាអនាគតរបស់មនុស្សអាក្រក់គឺមានគ្រោះថ្នាក់។ (២២-២៣)

ការបកស្រាយ

១-២ កូនអើយ ចូរយកចិត្តទុកដាក់នឹងប្រាជ្ញារបស់ខ្ញុំ។ ចូរផ្ទៀងត្រចៀកស្តាប់តាមការយល់ដឹងរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នារក្សាការពិចារណា ហើយបបូរមាត់របស់អ្នកនឹងការពារចំណេះ។

នៅទីនេះ "ប្រាជ្ញា" "ភាពទៀងត្រង់" "ភាពស្មោះត្រង់" "ចំណេះដឹង" ជាដើម និយាយថា សេចក្តីពិតខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងកណ្តាលនៃព្រះ ដែលមិនគ្រាន់តែដឹងដោយការយល់ដឹងពីខួរក្បាលប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែអាចដឹងដោយការបំភ្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធតែប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកដែលដឹងរឿងទាំងនេះត្រូវខ្លាចព្រះ។ (សុភាសិត ២:៥) យើងគួរចាំក្នុងចិត្តពីខទាំងពីរនេះ។ (1) ការសង្កត់ធ្ងន់ដ៏អស្ចារ្យរបស់អ្នកនិពន្ធចំពោះប្រាជ្ញា។ អ្នកនិពន្ធសង្កត់ធ្ងន់ទៅកាន់សិស្សរបស់គាត់ឲ្យទទួលបានប្រាជ្ញាម្តងហើយម្តងទៀត។ គាត់បាននិយាយថារបស់ទាំងនោះគឺឥតប្រយោជន៍សម្រាប់មនុស្សតែការកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ាប៉ុណ្ណោះដែលមានតម្លៃជារៀងរហូត។ (សុភាសិត ៣:១៣-១៨, សាស្តា ១២:

១៣-១៤) ខុងជឺបាននិយាយថា៖ «បើយើងយល់ផ្លូវនៅពេលព្រឹក នោះស្លាប់នៅពេលល្ងាច»។ "ផ្លូវ" តាមគំនិតរបស់គាត់ ខុសពីប្រាជ្ញានៃសុភាសិត (ស្គាល់ព្រះ និងកោតខ្លាចទ្រង់) គាត់មិនស្គាល់ព្រះ ហើយជាទស្សនវិទូខាងសីលធម៌។ ប៉ុន្តែវាគឺជាការពិតដែលថាគាត់ក៏បានគិតផងដែរថាតម្លៃនៃជីវិតមិនដាក់លើជីវិតសម្ភារៈទេតែនៅលើដំណោះស្រាយសំខាន់នៃបញ្ហាជីវិត។ (2) ការសង្កត់ធ្ងន់ជាវិជ្ជមានចំពោះការអប់រំរបស់កុមារ។ អ្នកនិពន្ធបាននិយាយថា "កូនប្រុសរបស់ខ្ញុំ" ម្តងហើយម្តងទៀត (សុភាសិត 1:10, 2:1, 3:1, 4:1, 10, 5:1, 6:1, 7:1) ហើយបានសង្កត់ធ្ងន់លើការអប់រំគ្រួសារ។ ពាក្យ "កូនប្រុសរបស់ខ្ញុំ" ពិតណាស់ចង្អុលទៅមនុស្សជាតិជាទូទៅ។ ដោយសារពាក្យសុភាសិតជាវិវរណៈរបស់ព្រះ វាមិនមានកំណត់ចំពោះគ្រួសារសាឡូម៉ូនទេ។ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចមើលងាយការពិតដែលពាក្យ«កូនខ្ញុំ»បានចង្អុលទៅកូនប្រុសក្នុងគ្រួសាររបស់គាត់ឡើយ។ សាឡូម៉ូនបានលះបង់ខ្លួនដើម្បីអប់រំកុមារដោយវិជ្ជមាន។ ដើម្បីលះបង់ការអប់រំរបស់កុមារគឺជាព្រះគម្ពីរ។ សូមមើល និក្ខមនំ 12:26, Duet 6:7, Ps 78:4, និង Eph 6:4 II Tim 1:5 3:15 ។ នៅក្នុងការសរសេរចាស់នៃលទ្ធិខុងជឺក៏បានសង្កត់ធ្ងន់លើការអប់រំរបស់កុមារផងដែរ ហើយបាននិយាយថា "បើគ្មានខាងក្នុងទេ បងប្អូនប្រុសដ៏អស្ចារ្យ និងនៅខាងក្រៅ គ្រូដ៏តឹងរ៉ឹង និងមិត្តភក្តិរបស់គាត់ វាកម្រក្លាយជាមនុស្សត្រឹមត្រូវណាស់។ (3) ហើយវាក៏បាននិយាយថា "បើមនុស្សប្រុសមិនត្រូវបានបង្រៀនទេ លុះធំឡើងហើយគួរតែបរាជ័យជាដាច់ខាត ហើយនឹងល្ងង់ បើមនុស្សស្រីមិនត្រូវបានគេបង្រៀនទេ នោះក្រោយពីធំឡើងហើយ ប្រាកដជានាងត្រូវរឹងមាំ"។ ខ្លឹមសារនៃការអប់រំគ្រួសារដែលបទគម្ពីរនៃសាសនាគ្រឹស្តបានសង្កត់ធ្ងន់ គឺជាចំណុចកណ្តាលនៃព្រះ ហើយដើម្បីទៅដល់ការសង្គ្រោះ

អ្នកដែលមកពីលទ្ធិខុងជឺបាននិយាយថា មានតែការគួរសមរបស់មនុស្ស និយមប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវគ្នាទៅវិញទៅមកក្នុងចំណុចដែលថាដើម្បីកែបុរសឱ្យបានត្រឹមត្រូវ វាសំខាន់ណាស់ក្នុងការអប់រំនៅក្មេង។ ហេតុផលដែលថាក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្នពួកគេជាក្រុមយុវជនហ៊ីបភីជាច្រើន (បុរសបោះចោលជំនឿសាសនា និងសីលធម៌) នៅអង់គ្លេស និងអាមេរិក (១) វាជាហេតុផលមួយដែលឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេបន្តកាន់កាប់ ហើយត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយបែបនេះ។ ជីវិតពួកគេមិនមានពេលតិចតួចក្នុងការទាក់ទងជាមួយកូនរបស់ពួកគេដោយភាពកក់ក្តៅ ហើយបន្ទាប់មកពួកគេបានយកចិត្តបះបោរប្រឆាំងនឹងមនុស្សជំនាន់ចាស់។ ពួកគេលួងលោមនឹងសេរីភាព ហើយរស់នៅដូចសត្វតិរច្ឆាន។ (2) ហេតុផលមួយទៀតគឺការភ្ជួញភ្ជែររបស់ពួកគេចំពោះជីវិតសង្គម។ ឧបករណ៍វប្បធម៌ដែលមានប្រព័ន្ធមេកានិច និងសេដ្ឋកិច្ចបែបបស្ចិមប្រទេស បានធ្វើឱ្យបុរសក្លាយជាទាសកររបស់ម៉ាស៊ីននៅទីបំផុត។ ពួកគេរក្សាភាពតានតឹងដោយមិនមានចន្លោះនៃបេះដូងរបស់ពួកគេ ហើយត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងការគៀបសង្កត់នៃសេដ្ឋកិច្ចដើម្បីជួសជុលទៅជំហាននៃម៉ាស៊ីន។ ដូច្នេះហើយ ហ៊ីបភីស វិលមករកធម្មជាតិវិញ ដើម្បីគេចចេញពីការមួយនេះ។ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាវិធីដើម្បីដំណោះស្រាយពិតទេ។ នៅពេលដែលពួកគេបានត្រលប់ទៅកាន់ជំនឿគ្រីស្ទានវិញ ពួកគេអាចទទួលបានដំណោះស្រាយ។ Refer to Gal 5:13.ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ដោយសារពួកគេមិនទទួលបានការអប់រំអំពីជំនឿពិតក្នុងក្រុមគ្រួសាររបស់ពួកគេ ដែលពួកគេមិនស្គាល់ព្រះ។ សម្រាប់គ្រិស្តសាសនាភាគខាងលិច ស្ទើរតែត្រូវបានខូចទៅជាទ្រឹស្តីថ្មី ពួកគេមិនមែនជាគ្រិស្តសាសនិកដ៏សប្បុរសទេ។ ដោយសារអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំបោះចោលនូវជំនឿអរូបីនៃគម្ពីរ

ការបង្រៀនរបស់ពួកគេបានក្លាយជាការបង្រៀននៃសិល្បៈសេរីរបស់មនុស្ស
និយម។ នេះគឺដើម្បីអំបិលគ្មានរសជាតិ។ សម្រាប់ឪពុកម្តាយដែលបាន
ទទួលការបង្រៀននោះ គ្មានអំណាចដើម្បីយកឈ្នះលើវត្ថុនិយមនោះទេ
កុមារក៏គ្មានអំណាចដើម្បីដឹកនាំពួកគេចូលទៅក្នុងជំនឿគ្រីស្ទានដែរ។ ព្រះ
គម្ពីរបានដាក់ខ្លឹមសារនៃសង្គមមនុស្សលើគ្រួសារ។ ប៉ុន្តែកុម្មុយនិស្តបានដក
ប្រព័ន្ធគ្រួសារ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ចំពោះលទ្ធិសេរីនិយមក៏បានធ្វើឱ្យ
បុគ្គលនិយមជ្រុលហួសហេតុ ដែលពួកគេបានកាត់បន្ថយសិទ្ធិអំណាចរបស់
ឪពុកម្តាយចំពោះកូន។ គ្រួសារដើម្បីក្លាយជាដូច្នេះមិនអាចអនុវត្តការអប់រំដ៏
ថ្លៃថ្នូរបានទេ។ ប៉ុន្តែសេរីភាពតាមដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទគឺជាសេរីភាព
ក្នុងការបម្រើដើម្បីធ្វើឲ្យព្រះ និងមនុស្សពេញចិត្ត ប៉ុន្តែវាមិនត្រូវបានប
ណ្តោយខ្លួនឡើយ។ សូមមើល កាឡាទី ៥:១៣ ។

៣-៥. ព្រោះបបូរមាត់របស់ស្ត្រីហាមឃាត់ស្រក់ទឹកឃ្មុំ ហើយពាក្យសម្តីរបស់
នាងទន់ជាងប្រេង តែចុងក្រោយនាងល្វីងដូចដង្កូវមុតដូចដាវមុខពីរ។

យោងទៅតាមការបកស្រាយរបស់ជនជាតិយូដានៅទីនេះ "ស្ត្រីហាមឃាត់"
គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃសាសនាខុសឆ្គង។ យោងទៅតាមឪពុករបស់ព្រះ
វិហារ Origen វាគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃ "ភាពល្ងង់ខ្លៅ" ។ ប៉ុន្តែវាពិបាកនឹង
និយាយថាការបកស្រាយបែបនេះប្រាកដជាត្រឹមត្រូវ។ ពាក្យថា «ស្ត្រីហាម
ប្រាម មានន័យថា ស្រីពេស្យា ។ "ស្រក់ទឹកឃ្មុំ" ប្រៀបធៀបទៅនឹងពាក្យ
សិប្បកម្ម ដើម្បីផ្តល់ភាពរីករាយ។ "គឺរលោងជាងប្រេង" ចង្អុលទៅជំនាញ
ក្នុងការនិយាយពាក្យសំដី។ វត្ថុពីរយ៉ាងខាងលើនាំបុរសចូលទៅក្នុងសេចក្តី
វិនាសដោយមន្តស្នេហ៍របស់នាង។ អំពើបាបទាំងអស់នាំមនុស្សឱ្យចូលទៅ

ក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញ។ John Bunyan ចង្អុលទៅពិភពលោកនេះគឺជា Euchantland ។ និង Madam Bubble ផងដែរ។ ថ្វីត្បិតតែពិភពលោកនេះមើលទៅកន្លែងល្អក៏ដោយ ក៏មិនអាចជឿទុកចិត្តបានដូចជា Madam bubble ។ អ្នកដែលធ្វើតាមវាគួរតែបរាជ័យ។ ប្រទេសឥណ្ឌាមានអណ្តូងទឹកល្អនៅតំបន់ខ្លះ។ ពេលនោះនៅជុំវិញអណ្តូងទាំងអស់មានសភាពទ្រុឌទ្រោម ដូចមនុស្សស្រេកទឹកចូលទៅក្នុងអណ្តូងយ៉ាងជិត នោះនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងអណ្តូងហើយត្រូវស្លាប់នៅទីនោះ។ ប្រៀបដូចជាស្រីពេស្យាដែលធ្វើឲ្យបុរសនោះធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីវិនាស។ «ប៉ុន្តែនៅទីបំផុត នាងល្វីងដូចដង្កូវនាង មុតដូចដាវមុខពីរ»។ វាមានន័យថាបន្ទាប់ពីមួយរយៈវាត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ។ របស់ផ្អែមដូចទឹកឃ្មុំប្រែទៅជាជូរចត់ដូចជាឈើធ្វើការក្បត់សាសនា។ជានិច្ចកាលភាពរីករាយក្នុងការមានគូអក្សរដែលជំរុញគឺបណ្តោះអាសន្ន ហើយក្រោយមកវានាំមកនូវភាពអាម៉ាស់ ការទួញសោក និងការបំផ្លិចបំផ្លាញអកុសល។ ជាពិសេសការរីករាយជាកម្មសិទ្ធិរបស់អវិជ្ជា (ដើម្បីចេញពី vermilion) ជាកម្មសិទ្ធិរបស់វា។ បុរសគួរចាកចោលនូវសេចក្តីរីករាយនៃគ្រឿងញៀនតាំងពីដើមមក។ លើសពីនេះទៀត គាត់ត្រូវគ្រប់គ្រងតណ្ហាក្នុងខ្លួន។ ព្រោះជាវត្ថុដែលចេញមកក្រៅពិភពលោក។ កាលដែលគាត់ត្រូវបានល្បួង ហើយធ្វើការនៅក្នុងនោះ គាត់តែងតែមិនប្រុងប្រយ័ត្ន។ ប្រសិនបើគាត់ទាក់ទាញខាងផ្លូវភេទ បេះដូងរបស់គាត់ក្លាយជាងងឹត ហើយចាកចេញពីសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ ហើយបន្ទាប់មកគាត់មិនអាចគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងបានទេ ព្រោះបុរសមិនត្រូវបានល្បួងអ្វីទាំងអស់ ហើយរក្សាបេះដូងធម្មតាដោយធ្វើតាមលំដាប់នៃការបង្កើត គាត់អាចរស់នៅបានត្រឹមត្រូវ។ ប្រសិនបើមនុស្សជាតិ កូនចៅរបស់អ័ដាមត្រូវពុករលួយដោយការប្រព្រឹត្តអំពើបាបមានជីវិតដូច្នេះ ពួកគេ

គួរតែត្រូវបានប្រោសលោះដោយព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយគួរតែត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ។ ហេតុនេះហើយបានជាមុនដំបូងយើងត្រូវវាយខ្លួនយើង (១កូរិនថូស ៩:២៧) ហើយយើងក៏ត្រូវសម្លាប់ផ្នែកនានានៃផែនដីដែរ (កូល ៣:៥)។

5 ជើងរបស់នាងធ្លាក់ចុះដល់ស្លាប់។ ជំហានរបស់នាងដើរតាមផ្លូវទៅកាន់ Sheol;

នេះក៏បានបញ្ជាក់ផងដែរថាលទ្ធផលដ៏អាក្រក់ដែលការល្បួងរបស់ស្រីពេស្យាកើតមានយ៉ាងណា។ វានាំបុរសចូលទៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញ (មរណៈនិងហាដេស) ។

(1) "សេចក្តីស្លាប់" ចង្អុលបង្ហាញអំពីការស្លាប់ខាងវិញ្ញាណ។ ព្រោះនៅទីនេះពាក្យថា "ចុះទៅស្លាប់" ចង្អុលទៅរឿងនៃសម័យបច្ចុប្បន្ន ដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ ពិតជាអ្នកដែលបណ្តោយខ្លួនទៅនឹងការសប្បាយល្បួងដោយស្រីពេស្យាបានចាកចេញពីព្រះ។ វាគឺជាការស្លាប់។ ធីមទី ៥:៦ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «តែនាងដែលបណ្តោយខ្លួនឯងក៏ស្លាប់ដែរ ទោះនាងនៅរស់ក៏ដោយ»។ (2) "Sheol" (שְׁאוֹל) ចង្អុលទៅការបំផ្លិចបំផ្លាញអស់កល្បជានិច្ច។ មានទីជ្រៅបំផុតដែលមិនត្រូវទៅ ហើយមកវាងអ្នកដែលមិនប្រែចិត្តនិងព្រះ។ កន្លែងដែលត្រូវចាកចេញពីព្រះអស់កល្បជានិច្ចគឺ ហាដេស នោះគឺ សេអូល (ស្មានឆូឡ) (លូកា ១៦:២៦) វាធ្វើឲ្យមនុស្សទាំងនោះចាកចេញពីព្រះរហូតមកដល់ពេលនេះ។

(២) អ្នកដែលស្រឡាញ់ការសប្បាយ ត្រូវបានគេល្បួងនៅទីនោះ ហើយ ស្រឡាញ់ tit ច្រើនជាងព្រះ។ (ធីម៉ូថេទី២ ៣:៤)

[អត្ថបទពិសេស]

ក្នុងចំណោមពួកហាដេស នោះគឺជា សេអ៊ូល

ពាក្យថា "hades (ᾅδης) ចង្អុលទៅកន្លែងដ៏អាក្រក់ ដែលអ្នកដែលមិនប្រែចិត្ត គួរតែចូលទៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ (លូកា ១៦:២៣, កិច្ចការ ២:២៧) ក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ វាគឺជាពាក្យ «hades» (שְׁאוֹל) ដែលមានន័យថាស្ថានភាពនៃការស្លាប់ខាងសាច់ឈាម ដែលជាផ្នូរ ប៉ុន្តែជាកន្លែងដែលព្រលឹងមិនប្រែចិត្ត។ គួរតែត្រូវបានបញ្ជូនទៅក្នុង។ ប៉ុន្តែពេលខ្លះវាត្រូវបានសម្តែងដូចជាកន្លែងដែលមនុស្សល្អនិងមនុស្សអាក្រក់គួរតែចូលទៅក្នុង។ (លោកុប្បត្តិ ៣៧:៣៥, ១៤:៩-១០) បន្ទាប់មក បញ្ហាក៏កើតឡើងដោយរបៀបណា ទាំងមនុស្សល្អនិងមនុស្សអាក្រក់អាចចូលទៅក្នុងទីនោះក្នុងពេលតែមួយ? វាមិនត្រឹមត្រូវទេចំពោះគំនិតនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី ហើយពិតណាស់ចំពោះព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ (ទំនុកដំកើង ១៦:១០, ១៧:១៥ លូកា ១៦:២២-២៣) បញ្ហានេះអាចត្រូវដោះស្រាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺអត្ថន័យនៃហានសូគិដែលទាំងមនុស្សល្អនិងមនុស្សអាក្រក់អាចចូលបាន (១) គឺជាផ្នូរ (២) ទោះបីវាចង្អុលទៅលោកិយក្រោយមរណៈ ប៉ុន្តែលក្ខណៈនៃលោកិយ មិនទាន់រាប់បញ្ចូលនូវកុសល សំណាង ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាគំនិតនៃពិភពលោកខាងមុខ។ (លោកុប្បត្តិ ៣៧:៣៥) L. Boettner មានអត្ថន័យដូចតទៅនេះថា « គម្ពីរសញ្ញាចាស់បានមានប្រសាសន៍ថា ទាំងមនុស្សសុចរិត និងមនុស្សអាក្រក់នឹងចូលទៅក្នុង

ស្ថានសួគ៌នៅកន្លែងណាមួយ ហើយបន្ទាប់មកយើងមិនអាចនិយាយថា ពាក្យ « Sheol » មាន អត្ថន័យនៃគំនិតនៃរង្វាន់ និងការដាក់ទណ្ឌកម្ម។ បន្ទាប់មក អត្ថបទរបស់យើង (5:5 ខ) តើ Sheol (hades) មានន័យយ៉ាងណា? នៅទីនេះ វាចង្អុលទៅកន្លែងដ៏អាក្រក់ដែលព្រលឹងនៃមនុស្សមានបាបមិនប្រែចិត្តនឹងចូលទៅក្នុងបន្ទាប់ពីការចាកចេញរបស់គាត់។

៦ នាងមិនគិតអំពីផ្លូវជីវិត ផ្លូវរបស់នាងវង្វេង ហើយនាងមិនដឹងឡើយ។ ពាក្យនេះមិនត្រូវបានបកប្រែដោយអត្ថបទភាសាហេព្រើរទេ។ אלי אלירים אלים אלים אלים אליהם אליהם אלים אלהים אלהים אליהם אלהים: ការបកប្រែត្រឹមត្រូវនៃអត្ថបទដើមនេះ (אָרַח חַיִּים פֶּן־תְּפַלֵּס נָעוּ֣ מַעְגְּלֹתֶ֣יהָ לְלֹ֣ו תֵדָֽעs។ នោះគឺថា "អ្នកមិនអាចស្វែងរកផ្លូវដ៏ចម្រើននៃជីវិត ដូចផ្លូវដែលស្ត្រីត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទេ អ្នកមិនអាចដឹងបានឡើយ"។ នោះគឺដោយសារតែជំនាញរបស់នាងក្នុងការល្បួងបុរសនោះត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយមធ្យោបាយជាច្រើន (7:21) អ្នកដែលទាក់ទាញពីនាងមិនអាចសន្មត់បានទេ។ ដូច្នោះហើយ គាត់ (អ្នកដែលត្រូវល្បួងក្នុងគ្រាមួយពីនាង) គ្មានចន្លោះនៃចិត្តរបស់គាត់ដើម្បីស្វែងរកផ្លូវនៃជីវិតដោយទាញបន្តទៅរកអ្នកនេះ។ ដូចបានពោលមកខាងលើនេះ ការល្បួងរបស់ស្រីពេស្យានាំបុរសចូលទៅក្នុងទីវិនាសអន្តរាយមិនចេះចប់។ តើវាមានគ្រោះថ្នាក់ប៉ុណ្ណា? ដូច្នេះ អ្នកប្រាជ្ញរត់គេចពីស្រីពេស្យា កាលពីដើមដំបូង។ នៅសម័យបុរាណ កោះមួយក្នុងប្រទេសក្រិច មានស្រីពេស្យាដែលច្រៀងចម្រៀងពិរោះៗ ហើយល្បួងពួកនាវិកឆ្លងកាត់ ហើយនាំពួកគេ ហើយបំផ្លាញពួកគេ។ បន្ទាប់មក អ្នកដំណើរខ្លះក្នុងកប៉ាល់ខ្លះបានឆ្លងកាត់កន្លែងក្នុងរដ្ឋដើម្បីគ្របត្រចៀករបស់ពួកគេដោយកប្បាស។ វាត្រូវបានជូនដំណឹងថាពស់

ពិសក៏គ្របដណ្តប់ត្រចៀករបស់វាមិនត្រូវបានដឹកនាំដោយសំឡេងខ្លួយនៃ
ការព្យាករណ៍។ (ទំនុកដំកើង ៥៨:៤-៥) ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សខ្លះក្នុង
ចំណោមមនុស្សជាតិត្រូវល្បួងដូចជាអ្នកដែលមិនដឹងថាមានសេចក្តីវិនាស
ដែលបានកើតឡើង ខណៈដែលគាត់ត្រូវបានស្ត្រីពេស្យាដឹកនាំ?

៧–៨ ហើយឥឡូវនេះ ឱកូនប្រុសអើយ ចូរស្តាប់ខ្ញុំចុះ ហើយកុំងាកចេញពី
ពាក្យសម្តីរបស់ខ្ញុំឡើយ។ ចូររក្សាផ្លូវឲ្យឆ្ងាយពីនាង ហើយកុំទៅជិតទ្វារផ្ទះ
របស់នាងឡើយ

ត្រង់នេះ ពាក្យថា "រក្សាផ្លូវឱ្យឆ្ងាយ" "កុំទៅជិត" គឺជារចនាប័ទ្មសង្កត់ធ្ងន់
ដែលជារចនាប័ទ្មផ្ទុយ។ នេះជាពាក្យសង្កត់ធ្ងន់ថាគាត់គួរអនុវត្តតាមអក្សរ
សាស្ត្រ។ ព្រោះការល្បួងខាងផ្លូវភេទមានឥទ្ធិពលមន្តស្នេហ៍ ដូចជាអ្នកណា
គេចផុតពីការល្បួងនោះបាន។ សាវកប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា « ដូច្នេះ ចូរ
រត់ចេញពីតណ្ហាដែលនៅក្មេង ហើយស្វែងរកសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីជំនឿ
សេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីសុខសាន្ត រួមជាមួយនឹងអស់អ្នកដែលអំពាវនាវ
ដល់ព្រះអម្ចាស់ដោយចិត្តបរិសុទ្ធ » ។ (ធីម៉ូថេទី២ ២:២២) និង « ចូររត់ចេញ
ពីអំពើអសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ។ អំពើបាបផ្សេងទៀតដែលមនុស្សម្នាក់
ប្រព្រឹត្តគឺនៅខាងក្រៅរូបកាយ ប៉ុន្តែមនុស្សអសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ ប្រព្រឹត្ត
អំពើបាបប្រឆាំងនឹងរូបកាយរបស់ខ្លួន» (១កូរិនថូស 6:18) ខណៈដែលចុង
ក្រោយ យ៉ូសែបក៏រួចផុតពីការល្បួងរបស់ស្រីពេស្យា គាត់អាចយកឈ្នះវាបា
ន។ (លោកុប្បត្តិ ៣៩:១០-១២) ក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន សម្រាប់ប្រទេសអភិវឌ្ឍន៍
ក្នុងអរិយធម៌លោកខាងលិច ហូរចូលទៅក្នុងលទ្ធិសេរីនិយមជ្រុល ដោយ
បន្សល់ទុកនូវព្រះបន្ទូលព្រះ ពួកគេបានបើកបង្ហាផ្លូវភេទយ៉ាងច្រើន រហូត

ដល់រដ្ឋវិបល្លាស។ ដូច្នេះ ការរាំស្រាត និងរោងកុនអាក្រាតជាដើម ក៏ត្រូវបានបើកផងដែរ។ នៅពេលដែលបុរសមើលពួកគេដោយសេរីភាពរបស់ពួកគេ តើការចង់ដឹងចង់ឃើញអំពីបញ្ហាផ្លូវភេទអាចកាត់បន្ថយបាន ឬ អំពើបាបផ្លូវភេទត្រូវបានកាត់បន្ថយ? វាមិនមែនទេ។ នៅពេលដែលពួកគេមើលពួកគេ ពួកគេប្រហែលជាផ្តោតទៅលើវា។ តាមពិតពួកវាត្រូវបានគេប្រើជា ជាប្រភេទថ្នាំសម្រើប។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ពួកវាជំរុញឱ្យមានតណ្ហាលាក់កំបាំងនៅក្នុងបុរស និងធ្វើឱ្យវារីករាយនឹងតណ្ហាផ្លូវភេទអតិបរមា។ ចលនាបែបនេះធ្វើឲ្យប៉ះពាល់ដល់មនុស្សជាតិយ៉ាងខ្លាំង។ តណ្ហាមានការល្បួងខ្លាំង ទោះបីវាមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងក៏ដោយ វាគ្រប់គ្រងលើចិត្តមនុស្ស។ អ្វីដែលជាកម្មសិទ្ធិនៃវិមាត្រដ៏ថ្លៃថ្នូរបស់មនុស្ស (ឧទាហរណ៍ ភាពសុចរិតនៃជំនឿពិត) ត្រូវបានបំផ្លាញដោយវា ហើយត្រូវបានខូច។ ដូច្នេះ បុរសគួរមើលងាយវា ហើយគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង។ (១កូរិនថូស ៧:២៩) ព្រះបន្ទូលនៃព្រះបានមានបន្ទូលថា « ដូច្នេះ ចូរសម្លាប់អ្វីដែលនៅផែនដីនៅក្នុងអ្នករាល់គ្នាចុះ!» (កូល ៣:៥)។នៅក្នុងបញ្ហាផ្លូវភេទដែលកូនចៅរបស់អ័ដាមខូចគួរតែគ្រប់គ្រងចំណង់ផ្លូវភេទ ពួកគេគួរតែធ្វើឱ្យមានភាពសុខដុមនៃលំដាប់នៃការបង្កើត។ ប៉ូលបាននិយាយថា "ទំនាក់ទំនងធម្មជាតិ" ដោយចង្អុលបង្ហាញភាពសុខដុមនៃលំដាប់នៃការបង្កើត។ (រ៉ូម ១:២៦, ព.ថ.) សូមយោងទៅរ៉ូម ១:២៤-២៧។ ការបង្កើនចំណង់ផ្លូវភេទ និងអភិវឌ្ឍវាជាសកម្មភាពដ៏អាក្រក់ប្រឆាំងនឹងព្រះ។ ដូច្នេះ បទគម្ពីរចាត់ទុកការគ្រប់គ្រងតណ្ហារបស់មនុស្សយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ សុភាសិត 5:8 «ចូររក្សាផ្លូវឲ្យឆ្ងាយពីនាង ហើយកុំទៅជិតមាត់ទ្វារផ្ទះរបស់នាងឡើយ»។ (ថែស្សាទី១ ៥:២២) ក្នុងនាមជាអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកម្នាក់គាត់គួរតែប្រកាសដំណឹងល្អដល់មនុស្សមានបាប ប៉ុន្តែមានពាក្យថា គាត់គួរ

ស្អប់អំពើបាបរបស់ពួកគេយ៉ាងខ្លាំង។ (យូដាស ១:២៣) សូមមើល ១:១។ សំណេរបុរាណដែលមិនស្គាល់ព្រះក៏បានពោលថា "សុភាពបុរសមិនទាក់ទងនឹងបទភ្លេងទុច្ចរិត និងអាកប្បកិរិយាអាក្រក់ក្នុងចិត្តឡើយ" ហើយ "បើមិនគួរសមទេ យើងមិនគួរមើលមិនឃើញ មិនស្តាប់ក៏មិនបាន។ និយាយហើយមិនត្រូវធើឡើយ»។ (សៀវភៅដូចគ្នា ទំព័រ ៨៧) ហើយលទ្ធិខុងជឺបានបង្រៀនដល់ស្ត្រីមានផ្នែពោះឱ្យប្រុងប្រយ័ត្នក្នុងការមើលឃើញ ការស្តាប់ ពោលគឺ "នាងមិនគួរឃើញពន្លឺអាក្រក់ដោយភ្នែករបស់នាង មិនគួរស្តាប់សំឡេងជិតក្បត់នឹងត្រចៀករបស់នាង ហើយនាងត្រូវបិទភ្នែកនៅពេលយប់។ ហើយទន្ទេញពាក្យពេចន៍ ហើយគួរនិយាយពាក្យត្រឹមត្រូវ»។ () នេះជាពាក្យសមហេតុផល ប៉ុន្តែបទគម្ពីរក្នុងសាសនាគ្រឹស្តបង្រៀនថា អ្នកណាដែលត្រូវរស់នៅចំពោះព្រះដោយគោរពព្រះ។ នៅពេលដែលបុរសស្តាប់អ្វីដែលចេញមកខាងក្រៅហើយឃើញថាវាបានទទួលឥទ្ធិពលដល់បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ ហេតុនេះ បុរសត្រូវគ្រប់គ្រងការមើលឃើញ ការស្តាប់។ ទោះបីជាយើងមិនទទួលយកពាក្យរបស់អ្នកប្រាជ្ញលទ្ធិខុងជឺដោយផ្ទាល់ក៏ដោយ ក៏យើងគិតថាព្រះគុណទូទៅដោយមនសិការ និងបទពិសោធន៍ដែលព្រះប្រទានដល់ផ្នែកខ្លះនៅក្នុងបញ្ហាស្តង់ដារនៃសីលធម៌ និងសីលធម៌។ ជាការពិតណាស់នៅក្នុងបញ្ហាសំខាន់ ការស្គាល់ពួកគេត្រូវបានបំបែកចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ការគួរសមដែលពួកគេបាននិយាយគឺអាស្រ័យលើមនុស្សជាតិ ប៉ុន្តែការគួរសមនៃបទគម្ពីរគ្រីស្ទានគឺពឹងផ្អែកលើលទ្ធិសាសនា។ ពួកគេផ្ទុយទៅនឹងគ្រិស្តសាសនានៅក្នុងបញ្ហាសំខាន់នៃសេចក្តីពិត។ ត្រង់ចំណុចនេះ គ្រិស្តបរិស័ទមិនអាចសម្របសម្រួលពួកគេបានទេ។ (12-14) etc. ៩–១៤ ផ្នែកនេះបង្ហាញពីទុក្ខលំបាកប៉ុន្មានដែលអ្នកធ្លាក់ទៅជាស្រី

ពេស្សាគឺ (១) បាត់បង់កិត្តិយស (ខ ៩ ក) (២) ការចំណាយពេលនៅវ័យក្មេង (ខ ៩ ខ) (៣) បាត់បង់ទ្រព្យសម្បត្តិ និងចំណូល។ (ខ១០) (៤) ខូចសុខភាព (ខ១១) (៥) ក្រោយមក គាត់បានរងទុក្ខក្នុងមនសិការរបស់គាត់ដោយធម្មជាតិ។ (១២-១៤) ជាដើម។

៩ ក្រែងលោអ្នកប្រគល់កិត្តិយសដល់អ្នកដទៃ និងឆ្នាំរបស់អ្នកដល់អ្នកដែលគ្មានមេត្តា

នៅទីនេះ ពាក្យ «កិត្តិយស» ចង្អុលទៅសិរីរុងរឿង។ ប៉ុន្តែសម្រាប់វាជាប់ទាក់ទងនឹងពាក្យ «ឆ្នាំ» បុរសម្នាក់បានបកស្រាយវាថាជា «ឆ្នាំកិត្តិយស»។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងស្ថានភាពវេយ្យាករណ៍វាជាធម្មជាតិក្នុងការជ្រើសរើសទីមួយ។ កិត្តិយសដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះលើកទឹកចិត្ត មិនមែនជាការអបអរសាទរដែលបានទទួលនៅចំពោះព្រះទេ តែជាការលើកតម្កើងដោយព្រះ។ ព្រះស្ដប់ដែលបុរសត្រូវបានអបអរសាទរ។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ « អ្នករាល់គ្នាជាអ្នកដែលរាប់ជាសុចរិតនៅចំពោះមុខមនុស្ស ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់ជ្រាបពីចិត្តរបស់អ្នក។ (លូក. ១៦:១៥) ដូច្នេះ «នាមល្អប្រសើរជាងប្រេងក្រអូប ហើយថ្ងៃស្លាប់ជាងថ្ងៃកើត»។ (សាស. ៧:១) មានន័យថាអ្វីដែលបុរសត្រូវបានសាទរពីព្រះគឺមានតម្លៃជាងអ្វីផ្សេងទៀត។ ការសរសើរពិតកើតចេញពីព្រះតែមួយ។ (រ៉ូម ២:២៩) ប៉ុន្តែការដែលអ្នកប្រព្រឹត្តតាមសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទទទួលផលប៉ះពាល់ដល់កិត្តិយស កើតចេញពីទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះផ្ទាល់។ ដាវីឌត្រូវរងគ្រោះជាអចិន្ត្រៃយ៍ចំពោះអំពើផិតក្បត់របស់គាត់។ ថ្វីត្បិតតែគាត់បានប្រើអំណាចខុសដើម្បីលាក់បាំងអំពើបាបរបស់គាត់ក៏ដោយ

ប៉ុន្តែទីបំផុតអំពើបាបរបស់គាត់ត្រូវបានដឹងនៅក្នុងពិភពលោកយ៉ាងច្បាស់។ (២សាំ. ១១:២-១២:១៥) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ព្រះ

10 ក្រែងលោជនបរទេសយកកម្លាំងរបស់អ្នកទៅធ្វើ ហើយការងាររបស់អ្នកទៅផ្ទះជនបរទេស

នៅទីនេះ អត្ថបទជាភាសាហេព្រើរ (ב״ר) នៃពាក្យ "ជនចម្លែក" មានន័យថាជនចម្លែកមិនជឿ។ អ្នកនិពន្ធសុភាសិតបានហៅស្រីពេស្យាតាមឈ្មោះបែបនេះ ហើយចង្អុលទៅតួអង្គដ៏គ្រោះថ្នាក់របស់នាង។ (ជាការដែលមិនអាចទទួលបានការប្រកបដោយការសង្គ្រោះ) ។ ឈ្មោះ "មនុស្សចម្លែក" (ណ״ר) មានន័យថាជនបរទេស ហើយចង្អុលទៅអ្នកដែលមិនផ្តល់បេះដូងដល់នរណាម្នាក់សម្រាប់ចរិតផ្សេងគ្នា។ ដូច្នេះហើយបានន័យថាអ្នកដែលយល់ខុសស្រីពេស្យាថាជាដៃគូដ៏គួរឱ្យស្រឡាញ់របស់ខ្លួនហើយទំនោរទៅលើទ្រព្យសម្បត្តិរបស់នាងគឺជាមនុស្សល្ងង់។ នាងតែងមានសេចក្តីប្រាថ្នាផ្សេងដូចជនបរទេស ហើយដកហូតទ្រព្យសម្បត្តិរបស់បុរស។ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខទី ៩ ។ បុរសគួរតែថ្វាយទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ទាំងស្រុងដល់ព្រះ។ ពីព្រោះអ្នកដែលបង្កើតគាត់ ហើយបានសង្គ្រោះគាត់ គឺគ្រាន់តែជាព្រះ។ ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូ ជាបុត្ររបស់ព្រះ (ព្រះជាម្ចាស់) មានព្រះបន្ទូលថា៖ «ដូច្នេះ អ្នកណាក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាដែលមិនលះបង់អ្វីៗទាំងអស់ដែលខ្លួនមាន មិនអាចធ្វើជាសិស្សរបស់ខ្ញុំបានឡើយ»។ (លក. ១៤:៣៣) សូមយោងទៅ ២១:១-៤) ការបោះចោលទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់មានន័យថាទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ត្រូវថ្វាយដល់ព្រះ។ អ្វីដែលយើងថ្វាយទ្រព្យរបស់យើងដល់ព្រះមានន័យថាដំឡើងវានៅស្ថានសួគ៌ពិតជាវិធីដែលដោះវត្ថុ

រលួយទៅក្នុងកំណប់មិនរលួយ។ (ម៉ាថាយ ៦:២០, ១៩:២១) ប៉ុន្តែ អ្នកដែលឲ្យសម្ភារៈដល់ស្ត្រីពេស្យា គឺអ្នកដែលមិនបម្រើព្រះដោយរឿងនោះទេ តែបម្រើតាមសេចក្តីប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមរបស់ខ្លួន។ គាត់គឺដូចជាហេរ៉ូឌ។ ហេរ៉ូឌមានប្រសាសន៍ថា គាត់បានឃើញការរាំដែលកូនស្រីរបស់ហេរ៉ូឌាយកក្នុងពិធីខួបកំណើតរបស់គាត់ ហើយនឹងឲ្យសូម្បីតែពាក់កណ្តាលនៃប្រជាជាតិរបស់គាត់ដល់នាង។ (ម៉ាកុស ៦:២១-២៩) អ្នកដែលធ្លាក់ចុះក្នុងផ្លូវភេទ គឺជាមនុស្សមានបាបដ៏ធំ ដែលស្រឡាញ់វាលើសជាងព្រះ។ (ធីម៉ូថេទី ២ ៣:៤)

១១ ហើយនៅចុងបញ្ចប់នៃជីវិតរបស់អ្នក អ្នកបានថ្ងូរ ពេលដែលសាច់និងរូបកាយរបស់អ្នកត្រូវបានបំផ្លាញ អ្នកនោះហើយដែលធ្វើអោយវាមិនបរិសុទ្ធ។

រូបកាយរបស់មនុស្សមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់សីលធម៌ផ្លូវភេទទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ព្រះ។ (១កូរិនថូស ៦:១៣) ព្រោះវាជាទីសក្ការៈរបស់ព្រះ (១កូរិនថូស ៣:១៦, ៦:១៩) ដែលជាកន្លែងដែលមានសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទ។ (១កូ. ៦:១៨) ហើយអ្នកដែលធ្វើឲ្យទីសក្ការៈនេះទៅជាស្មោកគ្រោកប្រាកដជាទទួលការសងសឹក។ (រ៉ូម ១:២៧, ១កូរិនថូស ៣:១៧) ការដែលអ្នកណាចូលផ្ទះស្រីពេស្យា ហើយកើតជំងឺកាមរោគ ហើយរាងកាយខ្សោយក៏កើតឡើងនៅសម័យទំនើបដែរ។ "អ្នកថ្ងូរ" ។ បុរសឆ្លុះបញ្ចាំងពីខ្លួនឯងពេលទទួលរងទុក្ខខាងផ្លូវកាយ។ កាលដែលលោកប្រព្រឹត្តអំពើបាប លោកអះអាងថា អំពើអាក្រក់ជារបស់ល្អ ហើយក៏មានដំបង ប៉ុន្តែកាលដែលលោកទទួលរងទុក្ខអំណាចរបស់លោកក៏ដាច់ចេញ។ ដូច្នេះ ការរងទុក្ខជាឱសថដ៏ល្អដើម្បីធ្វើឲ្យគេមានចិត្តរាបទាប។ ទុក្ខត្រូវការចំពោះបុរសក្នុងលោកនេះជាដាច់ខាត។

ទំនុកតម្កើង 119:67 មានប្រសាសន៍ថា "មុនពេលទូលបង្គំរងទុក្ខ ទូលបង្គំ
បានវង្វេង ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ទូលបង្គំកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ"។ ទំនុក
តម្កើង 119:71 បានមានប្រសាសន៍ថា "វាជាការល្អសម្រាប់ទូលបង្គំ ដែល
ទូលបង្គំរងទុក្ខលំបាក ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានរៀនពីច្បាប់របស់ព្រះអង្គ"។

១២-១៤ ហើយអ្នកនិយាយថា៖ «ខ្ញុំស្អប់ការប្រៀនប្រដៅយ៉ាងណា ហើយចិត្ត
ខ្ញុំបានមើលងាយពាក្យប្រៀនប្រដៅយ៉ាងណា! ខ្ញុំមិនបានស្តាប់សំឡេងគ្រូ
របស់ខ្ញុំ ឬផ្អៀងត្រចៀកទៅកាន់គ្រូរបស់ខ្ញុំទេ។ ខ្ញុំកំពុងស្ថិតនៅគែមនៃការ
បំផ្លិចបំផ្លាញយ៉ាងខ្លាំងក្នុងក្រុមជំនុំដែលបានជួបប្រជុំគ្នា»។
ការទួញសោកដ៏ឈឺចាប់របស់គាត់ដែលបានបង្ហាញនៅទីនេះកើតចេញពី
ការសោកស្តាយដែលកាលពីដើមគាត់ស្អប់មេរៀនរបស់មេដឹកនាំនិងការស្តី
បន្ទោសរបស់គាត់។ ត្រង់នេះ ពាក្យ «វិន័យ» «ការប្រៀនប្រដៅ» «សំឡេង
របស់គ្រូ» «គ្រូ» មានន័យថា គាត់សង្កត់ធ្ងន់ និងភាពផ្ទុយគ្នាដោយការ
បង្រៀនរបស់អ្នកដឹកនាំជាច្រើនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាការបញ្ចេញមតិផ្សេង
ទៀត។ សំខាន់យុវជនត្រូវការចំណេះដឹងនិងអ្នកដឹកនាំដើម្បីមានបទ
ពិសោធន៍ពិសេសដូចជីវិត។ ព្រោះយុវជនរូបនេះមានបទពិសោធតិចតួចក្នុង
ជីវិត។ ហើយការបង្រៀនជាមួយនឹងសិទ្ធិអំណាច និងជីវិតគឺជាការបង្រៀន
របស់មនុស្សដែលយកទាំងចំណេះដឹង និងបទពិសោធន៍។ ថ្វីត្បិតតែមាន
យ៉ាងនេះក្តី ក្រុមយុវជនសម័យនេះ មានទំនោរនិយម វាត្រូវបានគេហៅថា
ដូច្នេះ ទាមទារសេរីភាព ប៉ុន្តែមើលងាយការបង្រៀនរបស់អ្នកនាំមុខ។ វាដូច
ជាគ្រាន់តែជាសកម្មភាពដ៏ឆ្កួតលីលា ជាអ្នកដើរឆ្លងទឹកជ្រៅ ដែលបំបែក
ស្ពានដែលមនុស្សជំនាន់មុនឆ្លងកាត់។ មានតែបុរសដែលតែងតែចូលចិត្ត

រៀនសូត្រតាមផ្លូវត្រូវប៉ុណ្ណោះ ទើបជាបុរសដែលមានបុគ្គលិកលក្ខណៈដើម្បីដឹកនាំអ្នកដទៃ។ គុណវុឌ្ឍិនៃភាពជាអ្នកដឹកនាំរបស់ J. Washington ត្រូវបានបំពេញដោយម្តាយរបស់គាត់ ដែលធ្វើអោយគាត់រៀនស្តាប់បង្គាប់។ ការគោរពប្រតិបត្តិប្រសើរជាងការថ្វាយ (១ សាំ ១៥:២២) ការស្តាប់បង្គាប់គឺប្រសើរជាងអព្ភូតហេតុ។ "(លូធើ) «ខ្ញុំកំពុងតែឈានដល់ចំណុចសូន្យនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញយ៉ាងខ្លាំងក្នុងក្រុមជំនុំ»។ (ខ១៤) មានន័យថាគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបច្រើនក្នុងស្ថានភាពដែលគាត់ជាសមាជិកនៃក្រុមជំនុំនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ហើយបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាច្រើនដោយមិនសមហេតុផល។ ការដែលគាត់នៅក្នុងបរិយាកាសដែលគ្រូបង្រៀនគាំទ្រការបកស្រាយនេះ។ (២-១៣) អំពើបាបរបស់អ្នកណាដែលរៀនការពិតច្រើន ប៉ុន្តែផ្ទុយពីវា នាំឲ្យមានទោសកាន់តែច្រើន។ (លូកា ១២:៤៧-៤៨)

១៥-១៧ ចូរពិសាទឹកពីអណ្តូងរបស់អ្នក ហើយទឹកដែលហូរចេញពីអណ្តូងរបស់អ្នក។ តើប្រភពទឹករបស់អ្នកគួរត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយទៅបរទេស ទឹកហូរតាមផ្លូវឬ? ទុកឱ្យពួកគេសម្រាប់ខ្លួនឯងតែម្នាក់ឯង ហើយមិនមែនសម្រាប់មនុស្សចម្លែកជាមួយអ្នកឡើយ។ ផ្នែកនេះបាននិយាយពាក្យប្រៀបធៀបមួយថា « ចូរផឹកទឹកពីអណ្តូងរបស់អ្នក ទឹកដែលហូរចេញពីអណ្តូងរបស់អ្នក » ។ ក្នុងន័យដែលបុរសគ្រប់រូបគួររីករាយនឹងការស្រលាញ់ប្រពន្ធ។ ហើយពាក្យថា «គួរឲ្យប្រភពទឹករបស់អ្នកត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយនៅបរទេស ទឹកហូរតាមដងផ្លូវ? តើពាក្យប្រៀបធៀបបោះបង់ប្រពន្ធឬ? ស្រឡាញ់ប្រពន្ធមិនចោល មិនទៅផ្ទះស្រីពេស្យាទេ។ បទគម្ពីរគ្រីស្ទានហាមប្រាមការលែងលះយ៉ាងតឹងរឹង។ ប៉ុន្តែសីលធម៌នៃលទ្ធិខុងជឺនៅក្នុងពិភពបូព៌ាមិននិយាយដូច្នេះនៅ

ចំណុចនេះទេ។ ខុងជឺបង្រៀនថា «មានលក្ខខណ្ឌក្នុងការបោះចោលប្រពន្ធ ពោលគឺនាងមិនស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយ នាងគ្មានកូន ។the case of adultery, the case ករណីផិតក្បត់ ករណីប្រច័ណ្ឌ ករណីមានជំងឺអាក្រក់បំផុត ករណីមានពាក្យច្រើន ។ និងករណីលួច។ "យើងអាចទាយបានថា នៅពេលដែលយើងមើលឃើញថា សីលធម៌នៃលទ្ធិខុងជឺដោយសេរី ធ្វើឱ្យបុរសនោះបោះចោលប្រពន្ធរបស់គាត់។ ស្ថិតក្នុងស្ថានភាពបែបនេះ បុរសដែលខុសអាចបោះបង់ចោលប្រពន្ធដោយងាយដោយមានលេសណាមួយ។ សង្គមដែលទទួលបានគំនិតពុករលួយបែបនេះ គួរតែបង្កើតប្រព័ន្ធស្រីពេស្យា ហើយអំពើបាបរបស់ប្រពន្ធចុងក៏គួរត្រូវបានបង្កើតឡើង។

18-20 សូមឲ្យប្រភពទឹករបស់អ្នកបានប្រទានពរ ហើយរីករាយក្នុងភរិយាក្នុងវ័យក្មេង ជាសត្វក្តាន់ដ៏គួរឲ្យស្រឡាញ់ និងការធ្វើដ៏គួរឲ្យគោរព។ សូមឱ្យសុដន់របស់នាងបំពេញអ្នកគ្រប់ពេលវេលាដោយរីករាយ; ត្រូវស្រឹងជានិច្ចនៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់នាង។ កូនអើយ ម្តេចក៏ឯងស្រឹងនឹងស្រីហាមឃាត់ ហើយឱបទ្រូងស្រីផិតក្បត់?

ត្រង់នេះ ពាក្យ «ប្រភពទឹក» គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបរបស់ភរិយា។ ចំពោះភរិយាដែលបុរសយកកាលនៅក្មេងជាភរិយាដែលព្រះប្រទាននោះគឺមានព រ។ (ម៉ាល់ ២:១៤) "សត្វក្តាន់ដ៏គួរឱ្យស្រឡាញ់មួយធ្វើប្រកបដោយគុណធម៌" ។ ពាក្យនេះមិនមែនមានន័យថាប្រពន្ធដែលគាត់យកមានរូបខាងក្រៅស្អាតជាដាច់ខាត។ សូមមើលសុភាសិត ៣១:៣០។ នេះគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃភាពស្រស់ស្អាតនៃគុណធម៌របស់នាង។ ទោះបីជាស្រីពេស្យាមានសម្រស់ខាងក្រៅក៏ដោយ បេះដូងរបស់នាងមានចរិតសាហាវឃោរឃៅ។ ដូច្នេះ

ហើយបានហៅស្រីពេស្យាថា«អ្នកគ្មានមេត្តា»។ (សុភ. ៥:៩) ក្នុងន័យនេះ ស្រីពេស្យាគឺដូចជាសត្វតិរច្ឆាន។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ភរិយាដែលលោកយកកាលនៅក្មេងស្រឡាញ់ក្នុងចិត្តបរិសុទ្ធជានិច្ច ចិត្តរបស់នាងតែងតែមិនកុហក ស្លូតបូត និងគួរឲ្យស្រឡាញ់ដូចសត្វក្តាន់ញី និង«គុណធ្វើ»។ ទៅប្តីរបស់នាង។ អ្នកណាគួរញែកនឹងប្រពន្ធខ្លួន អ្នកនោះគួរដាក់ខ្លួនដូចគេទៅ។ (១) ប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំត្រូវបានព្រះជាម្ចាស់ប្រទានមកខ្ញុំ (ម៉ាឡា ២:១៤)។ អ្វីដែលព្រះប្រទានគឺជាប្រយោជន៍។ (2) ខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់បានជ្រើសរើសប្រពន្ធរបស់ខ្ញុំ។ បុរសគួរតែទទួលខុសត្រូវដោយបេះដូងផ្អែមចំពោះសកម្មភាពជ្រើសរើសផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់។ (៣) ខ្ញុំមិនគួរផ្ទង់អារម្មណ៍ដើម្បីទទួលបានការស្រឡាញ់ពីប្រពន្ធឡើយ ប៉ុន្តែខ្ញុំគួរលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីស្រឡាញ់ភរិយា។ បុរសដែលត្រូវរស់នៅចំពោះព្រះគឺពោរពេញដោយអំណរក្នុងការស្រឡាញ់អ្នកដទៃជាជាងស្រឡាញ់ខ្លួនឯង។ ដោយសារគាត់តែងតែយកចិត្តទុកដាក់សម្រាប់សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលគ្មានទីបញ្ចប់របស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយព្យាយាមធ្វើឲ្យព្រះអម្ចាស់ពេញចិត្ត។ នៅតាមផ្លូវដែល Dr. B. B. Warfield បានបញ្ចប់ពិធីមង្គលការរបស់គាត់ ហើយត្រលប់មកជាមួយប្រពន្ធរបស់គាត់វិញ ដោយសារតែសេះរបស់គាត់ភ្ញាក់ផ្អើល ហើយត្រូវបានលោតឡើងយ៉ាងខ្លាំង ភ្លាមៗនោះប្រពន្ធរបស់គាត់បានធ្លាក់ពីលើទំនិញរបស់គាត់ ហើយបានរងរបួសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ បន្ទាប់ពីព្រឹត្តិការណ៍នោះ ប្រពន្ធរបស់គាត់បានធ្លាក់ខ្លួនពិការពេញមួយជីវិត ប៉ុន្តែនាងទទួលបានការស្រឡាញ់ជាច្រើន។ នោះគឺនៅពេលដែល Warfield រស់នៅក្នុងសាស្ត្រាចារ្យ Seminary នៅពេលណាដែលគាត់បានចូលរៀននៅសាលា គាត់បានជិះប្រពន្ធរបស់គាត់នៅលើទំនិញ ហើយទាញ

វាដោយដៃរបស់គាត់ ហើយដើរជាមួយនាង ហើយផ្តល់ការលួងលោមរបស់គាត់។

២១-២៣ ដ្បិតមាគ៌ារបស់មនុស្សនៅចំពោះព្រះនេត្រនៃព្រះអម្ចាស់ ហើយគាត់ពិចារណាមើលគ្រប់ផ្លូវរបស់គាត់។ អំពើទុច្ចរិតរបស់មនុស្សអាក្រក់ចាប់គាត់ហើយគាត់ត្រូវបានឃុំឃាំងនៅក្នុងខ្សែនៃអំពើបាបរបស់គាត់។ គាត់ស្លាប់ដោយសារខ្វះវិន័យ ហើយដោយសារភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់ គាត់ត្រូវបានគេនាំឲ្យវង្វេង។

ត្រង់នេះឯងដែលបោះប្រពន្ធទៅរកស្រីពេស្យា ទទួលការប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះ។ ដោយសារព្រះមានព្រះជន្មរស់ ហើយបានសង្កេតមើល (ពាក្យដែលបានកែប្រែថា «ដើម្បីសញ្ជឹងគិតគ្រប់ផ្លូវរបស់ទ្រង់») រាល់សកម្មភាពរបស់មនុស្សអាក្រក់។ សកម្មភាពសម្ងាត់ទាំងអស់របស់មនុស្សអាក្រក់ក៏ត្រូវបានស្គាល់ដោយព្រះដែរ។ គី 18:4 បាននិយាយថា "ដ្បិតព្រះអម្ចាស់មានបន្ទូលមកខ្ញុំថា: "ខ្ញុំនឹងមើលទៅដោយស្ងៀមស្ងាត់ពីផ្ទះរបស់ខ្ញុំដូចជាកំដៅភ្លឺនៅក្នុងពន្លឺថ្ងៃ" យេរេមា 23: 23-24 បាននិយាយថា "ខ្ញុំជាព្រះនៅក្នុងដៃនេះ - ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ហើយមិនមែនជាព្រះដែលនៅឆ្ងាយទេ? តើបុរសម្នាក់អាចលាក់ខ្លួននៅទីស្ងាត់កំបាំង ដើម្បីកុំឲ្យខ្ញុំឃើញគាត់ឬ? ព្រះអម្ចាស់បានប្រកាស។ តើខ្ញុំមិនពេញផ្ទៃមេឃនិងផែនដីឬ? ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូលមកវិញ»។ ទស្សនវិទូបូព៌ាមិនបានស្គាល់ព្រះពិតប្រាកដទេ។ ប៉ុន្តែពាក្យខ្លះរបស់ពួកគេគឺជាការបញ្ចប់នៃមនសិការនិងបទពិសោធន៍របស់ពួកគេដែលព្រះបានប្រទានដល់ពួកគេ។ ជាការពិតណាស់ ទោះបីជាវាមិនបានមកដល់ស្តង់ដារនៃពាក្យបទគម្ពីរក៏ដោយ ក៏វាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគុណទូ

ទៅ។ ក្នុងចំណោមពួកគេខ្លះនិយាយថា៖ «ស្ថានសួគ៌ដែលស្តាប់តាមពាក្យ សម្តីរបស់មនុស្សក៏ដូចជាផ្គរលាន់ដែរ ភ្នែករបស់ព្រះដល់ចិត្តដើម្បីបញ្ឆោត ក្នុងបន្ទប់ងងឹតប្រៀបបាននឹងពន្លឺភ្លឺ។ ( ) « អំពើទុច្ចរិតរបស់មនុស្សអាក្រក់ ចាប់គាត់» (ខទី ២២ ក) ជូនកាលព្រះបង្ហាញការវិនិច្ឆ័យរបស់គាត់យ៉ាង ច្បាស់ដើម្បីបង្ហាញការពិតដែលរស់នៅរបស់គាត់។ មានន័យថា សម្រាប់ ការងារដែលមនុស្សអាក្រក់បានប្រហារជីវិត គឺខ្លួនគាត់ត្រូវបំផ្លាញ។ ទុច្ចរិត មានបំណងលើជោគជ័យរបស់ខ្លួន ហើយប្រតិបត្តិអំពើអាក្រក់ ទីបំផុតត្រូវ ធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីវិនាស។ ទំនុកតម្កើង 9:15-16 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ « ប្រជាជាតិនានាបានលិចក្នុងរណ្តៅដែលគេបានបង្កើត។ នៅក្នុងសំណាញ់ ដែលពួកគេលាក់នោះ ជើងរបស់ពួកគេត្រូវបានចាប់។ ព្រះអម្ចាស់បាន សំដែងព្រះអង្គ។ គាត់បានអនុវត្តការវិនិច្ឆ័យ; មនុស្សអាក្រក់ត្រូវជាប់អន្ទាក់ ក្នុងកិច្ចការផ្ទាល់ខ្លួន។ "ការសរសេរពីបុរាណនៃពិភពបូព៌ាបាននិយាយថា "អ្វី ដែលចេញពីអ្នកគួរតែត្រលប់ទៅខ្លួនអ្នកវិញ។ "( ) (Mencius) ទស្សនវិទូដែល និយាយរឿងបែបនេះមិនស្គាល់ព្រះនៅក្នុងភាពងងឹតរបស់គាត់ ព្រឹត្តិការណ៍ ដែលមិនអាចទ្រាំទ្របានត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងសង្គមមនុស្ស ពោលគឺគាត់ បានទទួលចំណុចយល់មួយចំនួននៅក្នុងមនសិការរបស់គាត់ និងបទ ពិសោធន៍របស់គាត់អំពីការដាក់ទណ្ឌកម្មមនុស្សអាក្រក់។ ទទួល។

ជំពូកទី 6

ការវិភាគខ្លឹមសារ

1. ការហាមប្រាមការធានា (1-5) 2. ការនិយាយថាមិនខ្ជិលច្រអូស (6-11) 3. ព្រមានសកម្មភាពនៃហាននរក (12-15) 4. អំពើអាក្រក់ដែលព្រះស្អប់ (16-19) 5. ព្រមានអំពើសហាយស្មន់ (20-35)

ការបកស្រាយ

1-5 កូនអើយ បើកូនបានការពារអ្នកជិតខាងកូនបានសន្យានឹងអ្នកដទៃ បើកូនជាប់អន្ទាក់នឹងពាក្យសម្តីជាប់មាត់ ធ្វើយ៉ាងនេះកូនអើយ សូមសង្គ្រោះខ្លួនឯងចុះ ព្រោះកូនបានចូលក្នុងកណ្តាប់ដៃអ្នកជិតខាងហើយ។ ប្រញាប់ហើយអង្វរជាបន្ទាន់ជាមួយអ្នកជិតខាងរបស់អ្នក។ធ្វើឱ្យភ្នែករបស់អ្នកមិនដេកហើយត្របកភ្នែករបស់អ្នកមិនងងុយគេង; រក្សាខ្លួនអ្នកដូចជា gazelle ពីដៃអ្នកប្រមាញ់ដូចជាបក្សីពីដៃរបស់ fowler ។

វាពិបាកណាស់ដែលផ្នែកនេះ (1-5) ត្រូវបានបកស្រាយ។ ក្នុងរឿងមួយដែលយើងជួយអ្នកម្ខាងទៀត ខណៈដែលអ្នកផ្សេងជួបបញ្ហាក្នុងបញ្ហាសេដ្ឋកិច្ច តើយើងមិនគួរធ្វើជាអ្នកធានាទេ? ចុះហេតុអ្វីបានជាអត្ថបទរបស់យើងនិយាយថា ដូចជាធានាខុស គាត់គួរតែស្នើសុំលុបចោល? ប៉ុន្តែវាមិនមានបញ្ហាអ្វីនៅក្នុងវាទេ។ នេះជាការព្រមានមួយចំពោះគ្រោះថ្នាក់ដែលបានកើតឡើងជាក់ស្តែង អ្នកធានា (ឬក្លាយជាអ្នកធានាក្នុងការបោកប្រាស់) ឬអ្នកធានាដែលមិនអាចទទួលខុសត្រូវដោយគ្មានអំណាចហិរញ្ញវត្ថុ។ ត្រង់នេះ អ្នកនិពន្ធបាននិយាយបញ្ហានៃការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកធានាម្តងហើយម្តងទៀត

ហើយបានសង្កត់ធ្ងន់ថាពាក្យថា "អ្នកជាប់អន្នាក់នៅក្នុងពាក្យរបស់អ្នក" ពាក្យ "ចាប់នៅក្នុងពាក្យរបស់អ្នក" (ខទី ២) ពាក្យថា « អ្នកបានចូលទៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់អ្នកជិតខាងហើយ» (ខ ៣)។ ភាពតានតឹងបែបនេះចង្អុលបង្ហាញពីការទទួលខុសត្រូវរបស់អ្នកធានាមិនមែនដើម្បីរៀបចំករណីខ្លះទេ។

អត្ថបទរបស់យើងបង្រៀនថា ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ក្លាយជាអ្នកធានារបស់អ្នកដទៃដោយមិនមានស្មារតីទទួលខុសត្រូវខ្លះ។ គាត់គួរតែសុំឱ្យលុបចោលការធានាទៅម្ចាស់បំណុល ឬមួយដើម្បីទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍នៃការធានា។ នេះព្រមានការផ្សងព្រេងហិរញ្ញវត្ថុ។ វាជាការផ្សងព្រេងខុស អ្នកណាដែលទទួលខុសត្រូវក្នុងការដោះស្រាយលុយដោយគ្មានអំណាចហិរញ្ញវត្ថុ។ ជាងនេះទៅទៀត អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទ ក្លាយជាអ្នកធានារបស់អ្នកដទៃជាមួយនឹងការផ្សងព្រេងបែបនេះ ធ្វើឱ្យខ្លួនឯង និងអ្នកដទៃបរាជ័យ ហើយលើសពីនេះទៅទៀត ក៏ត្រឡប់ការចំអកខ្លះទៅកាន់ព្រះវិញ។

សព្វថ្ងៃនេះ សង្គមរបស់យើងក៏មានមនុស្សជាច្រើនដែលបានផ្សងព្រេងផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុបែបនេះ ហើយទីបំផុតត្រូវបរាជ័យ។ ដោយមិនមានអំណាចហិរញ្ញវត្ថុ ការខ្ចីលុយដ៏ច្រើនដែលគាត់មិនអាចបង់បាន ដើម្បីបង្កើតអាជីវកម្មដ៏អស្ចារ្យក៏ជាការផ្សងព្រេងស្រដៀងគ្នានេះដែរ ។ នៅពេលដែលគាត់ខ្ចីលុយរបស់អ្នកដទៃ ចំណងនៃបំណុលក៏មានចរិតនៃការធានាផងដែរ។ ជាងនេះទៅទៀត វាពិតជាគ្រោះថ្នាក់ណាស់ ដែលក្នុងនាមជាអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទប្រើអាជីវកម្មដ៏អស្ចារ្យដោយវិធីសាស្ត្របែបនេះ។ ព្រោះថា (១) អ្វីដែលគេធ្វើផ្សងព្រេងបែបនេះ គឺជាការធានានូវភាពក្រអឺតក្រទម ដែលកិច្ចការអនាគតអាចសម្រេចបានដោយអំណាចរបស់គា (យ. នោះគឺដូចជាបន្ទាប់ពីគាត់បាន

ចាប់ផ្តើមការផ្សងព្រេងផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុនិងបញ្ហាលំបាកមួយចំនួនបានកើត
ឡើងអ្វីដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តវាជាប្រភេទនៃអំពើបាបដើម្បីល្បួងព្រះ។
ដូច្នេះ ពាក្យសុភាសិត ហាមប្រាមការផ្សងព្រេងផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ គឺជាការ
ព្រមានដាច់ខាត ចំពោះការជួញដូរហិរញ្ញវត្ថុរបស់មនុស្ស។ តាមរយៈអ្វីៗ
ទាំងអស់ក្នុងជីវិតរបស់យើង មានតែការគោរពតាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះ
ប៉ុណ្ណោះ នោះគឺជាវិធីដ៏ចម្រុងចម្រើនដែលទទួលបានការធានាពីសុវត្ថិភាព
របស់យើង ។
អ្វីដែលយើងត្រូវចងចាំនៅទីនេះ គឺជាករណីដែលយូដាដែលបានក្លាយជា
អ្នកធានាចំពោះរឿងសំខាន់មួយ (លោកុប្បត្តិ ៤៣:៨-៩, ៤៤:៣២-៣៣) និង
ប៉ូលដើម្បីជួយបងប្រុសទន់ខ្សោយម្នាក់។ (ភីលេម៉ូន ១:១៨)។ ពួកគេបាន
ទទួលខុសត្រូវដូចគ្នាដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ពិត។ នៅក្នុងសកម្មភាពនៃការ
ធានាបែបនេះ ភាពពេញលេញបំផុតគឺមានតែព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។
គាត់បានក្លាយទៅជាយញ្ញបូជាធួនដោយខ្លួនគាត់សម្រាប់យើង ដោយ
ទទួលបានការរងទុក្ខដែលមនុស្សមានបាបគិតមិនដល់។ គាត់មិនត្រឹមតែ
ស្លាប់នៅលើឈើឆ្កាងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែគាត់បានរស់ឡើងវិញ ហើយបាន
ក្លាយជាអ្នកតស៊ូមតិដ៏អស់កល្បរបស់យើង។ (ហេ. ៧:២២) សូមយោងទៅ
យ៉ូហានទី១ ២:១-២។

6 ទៅរកស្រមោចអើយ! ចូរពិចារណាផ្លូវរបស់នាង ហើយមានប្រាជ្ញា។

ចាប់ពីខគម្ពីរនេះដល់ខទី ១១ វាព្រមានពីភាពទំនេរ។ ព្រះគម្ពីរបានមាន
បន្ទូលអំពីមេរៀនជាច្រើនដែលបុរសគួររៀនគំរូខ្លះអំពីភាវៈមានជីវិតមួយ
ចំនួន សម្រាប់ឧទាហរណ៍ខ្លះក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូមានពាក្យថា

"មើលទៅសត្វស្លាបក្នុងអាកាស" (មថ ៦:២៦) "ដូច្នេះ។ ចូរមានប្រាជ្ញាដូចសត្វពស់ ហើយគ្មានទោសដូចសត្វព្រាប»។ (ម៉ាថាយ ១០:១៦)។ សត្វទាំងអស់ដែលព្រះបានបង្កើត គឺជាការបង្ហាញនៃប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ ដែលយើងមានចំពោះមេរៀនដែលយើងគួរស្វែងរក។ ដូច្នេះហើយ ពាក្យថា "ទៅរកស្រមោច ហើយមានប្រាជ្ញា" គឺជាការស្តីបន្ទោសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងររបស់ព្រះ តាមរយៈវិវរណៈធម្មជាតិរបស់ព្រះ ដែលបានបង្ហាញតាមរយៈជីវិតរបស់ស្រមោច។ ពាក្យថា មនុស្សទំនេរគួរទៅរកស្រមោចរៀន មានន័យថា អាក្រក់ជាងស្រមោច ជាសត្វល្អិត។ មនុស្សឥតមានការទទួលខុសត្រូវតាមរបៀបរៀបរយ ហើយមិនព្យាយាមធ្វើសេចក្តីសុចរិត។ ពួកគេបញ្ចេញតែក្លិនមិនល្អនៅក្នុងចិត្ត និងរាងកាយរបស់ពួកគេ។

៧-៨ ដោយមិនមានមេ មន្ត្រី ឬមេដឹកនាំណាមួយ នាងរៀបចំនំប៉័ងនៅរដូវក្តៅ ហើយប្រមូលអាហារនៅរដូវច្រូតកាត់។

នៅទីនេះ វាបង្ហាញពីរឿងពីរដែលត្រូវរៀនចេញពីស្រមោច គឺ (១) ទោះបីជាស្រមោចគ្មានអ្នកមើលការខុសត្រូវក៏ដោយ ក៏វាធ្វើការដោយស្មគ្រគ្រិតគ្នាខុសគ្នា។ (ខ៧) (២) អ្វីដែលស្រមោចរៀបចំអនាគតរួចហើយ។ (ខ៨) តំបន់ប៉ាឡេស្ទីនមានរដូវច្រូតកាត់នៅរដូវក្តៅ។ បន្ទាប់មកស្រមោចប្រមូលផ្តុំគ្នាក្នុងរដូវក្តៅសម្រាប់បរិភោគខ្លះក្នុងរដូវរងា។

ប៉ុន្តែសម្រាប់មនុស្សដែលខ្ជិលមានគំនិតទំនេរក្នុងការគិត គាត់គ្មានកន្លែងសម្រាប់គិតតែពេលបច្ចុប្បន្នទេ តែគ្មានកន្លែងសម្រាប់គិតទៅអនាគត។ គាត់រស់នៅតាមរបៀបនេះ និងរបៀបនោះក្នុងបច្ចុប្បន្នកាល ប៉ុន្តែគាត់មិនដែល

គិតពីការមកដល់ពិភពលោក ដែលបុរសគួរដេញតាមពិតប្រាកដនោះទេ។ ទោះបីគាត់មិនខ្ជិលក្នុងការងារលោកីយ៍ក៏ដោយ គាត់ស្អប់ដែលមានបញ្ហានៃជីវិត ពោលគឺភាពតានតឹងនៃជីវិត សេចក្តីស្លាប់ និងអំពើបាបនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ អ្វីដែលគាត់មិនភ្ញាក់ពីដំណេក បញ្ហាសំខាន់នោះគឺភាពទំនេរបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងសន្លប់។ តាមពិតមនុស្សបែបនេះបានដេកលក់ខាងវិញ្ញាណ។ បុរសខ្ជិលចូលចិត្តគេង។ (សុភាសិត ៦:៩-១០) បុរសដែលស្គាល់តែពិភពលោកបច្ចុប្បន្ន តែមិនស្គាល់ពិភពលោកខាងមុខ គឺមនុស្សដេកលក់និងមនុស្សខ្ជិលច្រអូស។

៩ ឱមនុស្សខ្ជិលអើយ តើអ្នកនឹងដេកនៅទីនោះដល់ពេលណា? តើអ្នកនឹងក្រោកពីដំណេកនៅពេលណា?

មូលហេតុដែលគាត់សោកស្តាយក្នុងករណីនេះ គឺដោយសារពេលវេលាត្រូវបានខ្ជះខ្ជាយដោយបុរសខ្ជិលច្រអូស។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នេះក៏មានន័យផងដែរ ដើម្បីដាក់ទោសបុគ្គលដែលតែងតែជ្រើសរើសដេក ខណៈពេលដែលត្រូវបានចាប់នៅក្នុងគំរូងងឹតនៃអាកប្បកិរិយា។ ទំនោរចិត្តរបស់បុរសចំពោះអំពើបាប និងការបន្តនៅក្នុងនោះកើតចេញពីចរិតខ្ជិលច្រអូស និងចិត្តខ្ជិលច្រអូស។ ដោយសារគាត់ដូចជាអ្នកដែលកំពុងដេកលក់ គាត់មិនភ្ញាក់ពីដំណេក មើលងាយការសម្រេចចិត្ត ហើយបដិសេធមិនព្រមបង្កើតឡើងវិញ។ ស្ថានភាពដែលកំពុងដេកក៏ត្រូវបានប្រៀបធៀបទៅនឹងជីវិតរបស់មនុស្សដែលត្រូវបានទាញចូលទៅក្នុងពិភពលោកនេះ និងអំពើបាបរបស់វានៅក្នុងផ្នែកផ្សេងទៀតនៃព្រះគម្ពីរ។ សូមមើល រ៉ូម ១៣:១១-១៤, ១កូរិនថូស ១៦:១៣, អេភេសូរ ៥:៧-១៤ ១ថែ ៥:៤-៨។ ការផ្តន្ទាទោសត្រូវបានទាមទារសម្រាប់អ្នកពិការ។ បុរសអាចភ្ញាក់ខ្លួនបានបន្ទាប់ពីត្រូវបានគេស្តី

បន្ទោសក្នុងលក្ខណៈនេះ។ (អេភ. ៥:១៣-១៤) យ៉ាងណាក៏ដោយ វាជាការពិតដែលការស្តីបន្ទោសបែបនោះមកពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយមានប្រសិទ្ធភាពពេលវាធ្វើដោយឫទ្ធានុភាព សេចក្តីស្រឡាញ់ និងប្រាជ្ញា។ ជំនឿបែបនេះត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង (ខ ៩)។ មនុស្សមានបាបត្រូវបានស្តីបន្ទោសដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែមិនអាចប្រែចិត្ត និងទទួលកម្លាំងឡើងវិញជាលទ្ធផល។ សាការី 4:6 គាត់មានប្រសាសន៍មកខ្ញុំថា៖ «នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ចំពោះសេរ៉ូបាបិល៖ មិនមែនដោយឫទ្ធានុភាព ឬដោយឫទ្ធានុភាពទេ គឺដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ នេះជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល»។

យ៉ាងណាក៏ដោយ អស់អ្នកដែលមិនគោរពសាសនា ហើយខ្វះសកម្មភាពនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ មិនដឹងអំពីសេចក្តីសង្ឃឹមបែបនេះទេ។ នៅពេលដែលខុងជឺបានកត់សម្គាល់ឃើញថា Jeyeo ដែលជាសិស្សរបស់គាត់កំពុងងងុយដេក គាត់ក៏ប្រកាសថា "ឈើរលួយមិនអាចឆ្លាក់បានទេ ហើយជញ្ជាំងធ្វើពីដីឥដ្ឋមិនអាចកែបាន" ។ ( )

10-11 គេងបន្តិច ងងុយគេងបន្តិច លើកដៃបន្តិចដើម្បីសម្រាក ភាពក្រីក្រនឹងមកដល់អ្នកដូចចោរប្លន់ ហើយចង់បានដូចអ្នកប្រដាប់អាវុធ។

បុរសស្លូតបូតម្នាក់បាននិយាយថា «តូចមួយ» ហើយចូលចិត្តពន្យារពេលតែបន្តិចបន្តួច យើងអាចរកឃើញខ្លឹមសារខ្លះក្នុងចំណោមពាក្យបែបនេះ។ (១) ពាក្យនេះជាល្បិចកលរបស់គាត់។ ទោះបីជាគាត់និយាយថា ងងុយគេងបន្តិច មានន័យថា គេងច្រើនមួយសន្ទុះ ប៉ុន្តែធ្វើឱ្យការងងុយគេងរបស់គាត់ពន្យារពេលយូរ ដោយសារពាក្យបែបនេះ។ ឧក្រិដ្ឋជនមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាប

មួយរំពេចទេ តែដើរឆ្ពោះទៅទិសអាក្រក់មួយរយៈ ហើយទីបំផុតព្រឹត្តិការណ៍ដ៏ធំក៏កើតឡើងជាទីបំផុត។ (2) ពាក្យបែបនេះមិនយកការគេងចាំបាច់ទេតែជាការរៀបចំសម្រាប់ការសប្បាយរបស់គាត់។ គាត់រៀបចំអំណាច (3) ពាក្យបែបនេះគឺជាអាកប្បកិរិយាស្អប់សកម្មភាពល្អ។ គាត់មិនស្គាល់ការខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីការងារល្អ និងតម្លៃនៃទុក្ខនោះទេ។ ព្រះទ្រង់មានបន្ទូលក្នុងន័យថា ជីវិតដូចជាជីវិតត្រូវបានសម្រេចដោយការព្យាយាម និងការលះបង់ដែលជាពាក្យថា "ដោយញើសនៃមុខរបស់អ្នក អ្នកនឹងស៊ីនំប៉័ង ដរាបណាអ្នកត្រលប់មកដីវិញ ត្បិតអ្នកត្រូវបានគេយកចេញពីវាមក។ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាជាធូលីដី ហើយអ្នកនឹងត្រឡប់មកវិញជាធូលីដី»។ (លោកុប្បត្តិ 3:19) ហើយព្រះរាជបុត្រនៃព្រះ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទក៏មានបន្ទូលថា៖ «ដូច្នេះ កុំខ្វល់ខ្វាយនឹងថ្ងៃស្អែកឡើយ ត្បិតថ្ងៃស្អែកនឹងខ្វល់ខ្វាយដោយខ្លួនឯង។ គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ថ្ងៃគឺជាបញ្ហារបស់វា»។ (មថ ៦:៣៤) ពាក្យនេះមានន័យថាយើងមិនគួរខ្វល់ខ្វាយពីព្រោះយើងប្រគល់អនាគតអ្នករងទុក្ខថ្វាយព្រះដើម្បីទទួលខុសត្រូវពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ។ សូមមើលទំនុកដំកើង ៦៨:១៩។

១២-១៥ មនុស្សឥតប្រយោជន៍ ជាមនុស្សទុច្ចរិត ដើរដោយពាក្យច្រឡោត ហើយងើយភ្នែក ធ្វើសញ្ញាដោយជើងរបស់ខ្លួន ចង្អុលម្រាមដៃ ដោយចិត្តទុច្ចរិត បង្កើតអំពើអាក្រក់ ឥតឈប់ឈរ។ដូច្នេះ គ្រោះមហន្តរាយនឹងមកលើគាត់ភ្លាមៗ។ ក្នុងពេលបន្តិចទៀត គាត់នឹងត្រូវខូចហួសពីការជាសះស្បើយ។

នៅទីនេះ ដូច្នេះវាត្រូវបានគេហៅថាសម្រាប់ពាក្យថា "មនុស្សគ្មានតម្លៃ និងមនុស្សអាក្រក់" (בְּלִיַּעַל) ចង្អុលទៅអ្នកក្បត់សាសនា (ប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ)

ឱ្យចាកចេញពីព្រះឱ្យឆ្ងាយ។ គាត់ជាអ្នកប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទដ៏ច្រើន ហើយគ្មានសង្ឃឹមនឹងប្រែចិត្តឡើយ។ ក្នុងចំណោមមនុស្សមានមនុស្សបែបនេះ។ អំពើទុច្ចរិតរបស់គាត់ពោរពេញទៅដោយអំពើអាក្រក់ បង្ហាញដោយគ្រប់ផ្នែកនៃរូបកាយរបស់គាត់ (មាត់ ភ្នែក ជើង ដៃ) (ខ ១៥) ហើយជាសកម្មភាពប្រឆាំងនឹងកូនចៅរបស់ព្រះ។ កូនរបស់ព្រះមានលក្ខណៈពិសេសមួយដើម្បីព្យាយាមយកសន្តិភាព (Mt 5:9) ហ្វូងអ្នកប្រឆាំងព្រះគ្រីស្ទមានលក្ខណៈពិសេសនៃការធ្វើសកម្មប្រយុទ្ធ។

« គ្រោះមហន្តរាយនឹងកើតមានដល់គាត់ភ្លាមៗ » គាត់គឺជាមនុស្សដែលមើលងាយឱកាសនៃការប្រែចិត្តតាំងពីយូរយារណាស់មកហើយ ហើយត្រូវបានពង្រឹងដោយអំពើអាក្រក់ ។ ដូច្នេះ ព្រះមិនដាស់តឿនឲ្យប្រែចិត្តទេ តែបានបោះបង់ចោលគាត់។

ដូច្នេះ គាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបយ៉ាងក្រអឺតក្រទម គាត់ស្គាល់ព្រះមួយដើម្បីដាក់ទោសខ្លួន។ ប៉ុន្តែព្រះហស្តរបស់ព្រះដើម្បីដាក់ទោសគាត់គួរតែត្រូវបានលាតត្រដាងភ្លាមៗ។ ហេតុនេះហើយបានជាគេហៅពាក្យថា "គ្រោះមហន្តរាយនឹងកើតមានដល់គាត់ភ្លាមៗ" មិនមែននិយាយអំពីចរិតលក្ខណៈនៃគ្រោះកាចភ្លាមៗនោះទេ។ ពាក្យនេះចង្អុលទៅលើការពិតថា បុគ្គលដែលមានចរិតរឹងរូសប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទនឹងត្រូវបំផ្លាញដោយវិធីពិសេស។

នោះគឺវាជាព្រឹត្តិការណ៍បន្ថែមជាមួយនឹងរឿងគួរឱ្យភ្ញាក់ផ្អើលដល់ចិត្តក្រអឺតក្រទមរបស់គាត់។

ដូចដែលព្រះគម្ពីរបានសរសេរថា មនុស្សអាក្រក់ដែលមានចរិតរឹងរូស ប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ (មនុស្សប្រព្រឹត្តអំពើបាបរឹងរូស) ត្រូវបានបំផ្លាញដោយ ការទទួលទណ្ឌកម្មនៃសេចក្តីសុចរិត (ផ្ទុយពីគំនិតដែលថាគ្មានព្រះសម្រាប់ ដាក់ទោសខ្លួនឯងទេ គឺជារបស់ព្រះ។ ការវិនិច្ឆ័យមកដល់) ហ្វូងរបស់ផារ៉ោន (និក្ខមនំ 14:4, 23) ដែលអាចនិយាយថាមានចរិតប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទមិន ខ្លាចការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះទេបន្ទាប់មកពួកគេបានគិតថាពួកគេអាចធ្វើ វាបានដូចជាអ៊ីស្រាអែលហើយបន្ទាប់មកពួកគេបានដើរ។ ឆ្លងកាត់សមុទ្រ ក្រហមដូចជាដីយ៉ាងក្រអឺតក្រទម ហើយបន្ទាប់មកពួកគេទាំងអស់បាន ស្លាប់នៅក្នុងទឹក។ (និក្ខមនំ ១៤:២៧-២៨)

ហេព្រើរ 11:29 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ដោយសារជំនឿ ប្រជាជនបានឆ្លងស មុទ្រក្រហមដូចជានៅលើដីស្ងួត ប៉ុន្តែជនជាតិអេស៊ីបបានលង់ទឹកស្លាប់ ដោយសារជំនឿ»។ ការដែលគេល្បួងអ្នកនេះមានន័យថាដើរឆ្លងសមុទ្រ ក្រហមក្នុងការសាកល្បងរបស់ពួកគេ ដោយសារពួកគេគិតថាគេអាចដើរ ឆ្លងកាត់វាដូចអ៊ីស្រាអែលដោយគ្មានជំនឿពឹងលើព្រះ។ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវ បរាជ័យ ហើយមានបទពិសោធន៍ថាព្រះមានព្រះជន្មរស់ ភ្លាមៗនោះពួកគេ ត្រូវបានបំផ្លាញ។ លទ្ធផលដែលណាបាល ដែលរឹងរូស និងទុច្ចរិត (១សាំ ២៥:៣) បានមើលងាយដាវីឌ ជាអ្នកបម្រើព្រះដែលត្រូវបានចាក់ប្រេងតាំង (១ សាំ ២៥:៣៦-៣៨) រូបកាយរបស់គាត់បានក្លាយទៅជាថ្ម ហើយគាត់បាន ស្លាប់។

(Act 12:1-2 20-23) (១សាំ ២៥:៣៥-៣៨) ហើយដូចដែលនេប៊ូក្នេសាមាន ចិត្តរឹងរូសក៏អួតអំពីទីក្រុងបាប៊ីឡូន ការបំផ្លាញរបស់គាត់ត្រូវបានប្រកាស

ដោយព្រះ (ដាន ៤:២៨-៣៣) ស្តេចបាប៊ីឡូន បេលសាសារបានមើលងាយព្រះយ៉ាងខ្លាំង ហើយបានធឹកស្រាដោយឧបករណ៍។ នៃព្រះវិហារបរិសុទ្ធក្រុងយេរូសាឡិម ហើយបន្ទាប់មកសរសើរដំកើងរូបព្រះ ការបំផ្លាញរបស់គាត់ត្រូវបានប្រកាស (ដាន 5: 1-5) ហេរ៉ូឌ អាន់ទីប៉ាសបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយរឹងប៉ឹងដើម្បីឱ្យមានចរិតប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ ហើយត្រូវបានទទួលមរណភាពដោយការទទួលទណ្ឌកម្មរបស់ ព្រះ។ (កិច្ចការ ១២:១-២ ២០-២៣)

16-19 មានប្រាំមួយយ៉ាងដែលព្រះអម្ចាស់ស្អប់ ប្រាំពីរយ៉ាងដែលគួរស្អប់ខ្ពើមចំពោះគាត់ គឺភ្នែកក្រអឺតក្រទម អណ្តាតកុហក និងដៃដែលបង្ហូរឈាមគ្មានទោស ចិត្តដែលបង្កើតផែនការអាក្រក់ ជើងដែលប្រញាប់រត់ទៅរកអំពើអាក្រក់ សាក្សីក្លែងក្លាយដែលដកដង្ហើមចេញកុហកហើយជាអ្នកដែលសាបព្រោះការខ្វែងគំនិតគ្នាក្នុងចំណោមបងប្អូន។

ពាក្យនៃផ្នែកនេះបង្ហាញពីមូលហេតុដែលធ្វើឲ្យមនុស្សអាក្រក់រឹងរូស ដែលខគម្ពីរខាងលើបាននិយាយ (12-15) នឹងត្រូវបំផ្លាញ។ នោះគឺវាមានន័យថាសម្រាប់ព្រះស្អប់អំពើបាបដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្ត ពួកគេនឹងត្រូវបំផ្លាញ។ ដូចផ្នែកនេះចែងថា បញ្ជីនៃអំពើបាបដែលព្រះស្អប់រួមមាន អំពើបាបនៃភ្នែក មាត់ ដៃ ជើង និងបេះដូង និងការបែងចែក ដែលវាដូចជាបញ្ជីអំពើបាបរបស់មនុស្សអាក្រក់ដែលរឹងរូសមានចែងនៅក្នុងខទី 12-15

បញ្ជីអំពើបាបដែលបានកត់ត្រាក្នុង ខ ១៦-១៩ មានលក្ខណៈនៃអំពើបាបដែលអារក្សមាន។ ពោលគឺការក្រអឺតក្រទមជាអំពើរបស់អារក្សដើម្បីបះបោរព្រះ។ (ធីម៉ូទី២ ២:២៥-២៦, យូដាស ១:៦) អ្នកកុហកនិងការសម្លាប់ក៏ចេញ

មកពីបុរសនោះដែរ។ (យ៉ូហាន ៨:៤៤) ហើយអ្វីដែលចិត្តមានផែនការអាក្រក់ (ខ១៨) គឺខុសពីការប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយសារភាពទន់ខ្សោយរបស់គាត់។ វាជាសកម្មភាពរបស់អ្នកដែលយកអំពើអាក្រក់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ សកម្មភាពរត់ដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាបបន្ថែមទៀតក៏ជាកម្មសិទ្ធិមួយនេះដែរ។ (ខ១៨ ខ) «ការសាបព្រោះការមិនចុះសម្រុងគ្នាក្នុងចំណោមបងប្អូន»ក៏ជាចរិតរបស់អារក្សដែរ។ (ធីម. ៥:១៣ បប. ១២:១០) អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយធ្វើតាមចរិតរបស់អារក្ស គឺជាមនុស្សមានបាបរឹងរូស។ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៅក្នុង ខ ១២-១៥ ខាងលើ។

ព្រះស្អប់អំពើបាបផ្សេងទៀត លើកលែងតែពាក្យថាបាបនៅទីនេះ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ព្រះស្អប់អំពើបាបទាំងនេះកាន់តែខ្លាំង អ្នកនិពន្ធសុភាសិតបានសង្កត់ធ្ងន់ថា«ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ស្អប់ ប្រាំពីរយ៉ាងដែលគួរស្អប់ខ្ពើមដល់ទ្រង់» ។ ព្រះអម្ចាស់របស់យើងមិនត្រឹមតែស្អប់អំពើបាបទាំងនេះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏ស្អប់វាដោយអស់ពីចិត្តដែរ «ដែលគួរស្អប់ខ្ពើមចំពោះគាត់» គឺសម្រាប់ការពិតដែលថាខ្លួនគាត់ប្រឆាំងនឹងអំពើបាបយ៉ាងសំខាន់។

គាត់គឺជាការប្រឆាំងនៃភាពក្រអឺតក្រទមជាប្រភពនៃភាពរាបទាប (Mt 11: 29) ការប្រឆាំងនៃការបោកបញ្ឆោតជាប្រភពនៃសេចក្តីពិត (Jn 14: 6) ដែលជាប្រភពនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ប្រឆាំងនឹងការសម្លាប់អ្នកដទៃដោយអយុត្តិធម៌ (1 យ៉ូហាន 4 :៨) ប្រភពនៃសេចក្តីល្អ ប្រឆាំងនឹងអំពើអាក្រក់

(ទំនុកតម្កើង ២៥:៨, ៣៤:៨, ៧៣:១, ៨៦:៥, ១០០:៥, ១១៩:៦៨, ១៤៥:៩ .) (គឺ ៩:៧ ខ) និងជាប្រភពនៃសន្តិភាពប្រឆាំងនឹងការបែកបាក់។ (គឺ ៩:៦ អេ

ភ. ២:១៤) បុរសអាចមានគុណធម៌ជាច្រើនដែលបានកត់ទុកនៅខាងលើក្នុងខ្នាតតម្រារបស់មនុស្ស ដោយការជឿលើព្រះដ៏ពេញលេញ។

នេះគឺដូចជាការពិតដែលថាដំណក់ទឹកតូចៗត្រូវបានបង្ហាញជាពណ៌ប្រាំពីរដោយទទួលកាំរស្មីនៃព្រះអាទិត្យ។

ជាពិសេសអ្នកជឿគួរស្អប់អំពើបាបដែលព្រះស្អប់ក្នុងចិត្តគាត់អាចប្រាស្រ័យទាក់ទងនឹងព្រះ។ ព្រះគង់ជាមួយនឹងអ្នកដែលស្អប់អំពើបាប។
សូមមើលទំនុកតម្កើង ៥:៤។ អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទដែលពុករលួយនៅសម័យបច្ចុប្បន្ន ខិតទៅរកអំពើបាបដែលបានសរសេរនៅលើផ្ទៃនេះ។ (១៦-១៩)

២០-២១ កូនអើយ ចូរកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ឪពុកអ្នក ហើយកុំបោះបង់ការបង្រៀនរបស់ម្តាយឡើយ។ ចងពួកគេនៅលើបេះដូងរបស់អ្នកជានិច្ច; ចងពួកវាជុំវិញករបស់អ្នក។ពីចំណុចដែលអ្នកនិពន្ធសុភាសិតបានហៅសិស្សថា "កូនប្រុស" សូមមើលការបកស្រាយ ៥:៣ ។ បទបញ្ជារបស់អ្នកនិពន្ធសុភាសិត និងក្រិត្យវិន័យមានសិទ្ធិអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ វាគឺជាព្រះបន្ទូលនៃវិវរណៈដែលបំផុសគំនិតដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ពាក្យសំខាន់ៗបែបនេះគួរតែទទួលយកនៅក្នុងបេះដូង (ֵb = វិញ្ញាណជាប្រភពនៃសេចក្តីស្រលាញ់) យ៉ាងជ្រាលជ្រៅ។ ម្យ៉ាងទៀត អ្នកជឿគួរស្រឡាញ់ដូចជាជីវិតយ៉ាងក្តៅក្រហាយ។ ហើយវាគួរតែត្រូវបានចងចាំក្នុងបញ្ញារបស់គាត់ជានិច្ច។ ពាក្យថា "ចងវានៅជុំវិញករបស់អ្នក" ។ មានន័យថា។

២២ ពេលអ្នកដើរ គេនឹងនាំអ្នក ពេលអ្នកដេកលក់ គេនឹងមើលថែអ្នក។ ហើយនៅពេលដែលអ្នកភ្ញាក់ពីដំណេក ពួកគេនឹងនិយាយជាមួយអ្នក។

ការបញ្ចេញមតិនៃឃ្លានេះគឺពិតជាកំណាព្យដែលសង្កត់ធ្ងន់លើអត្ថន័យនៃការសរសេរ។ នោះគឺវាសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើអត្ថន័យថា កាលដែលបុរសកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះកិច្ចការនៃព្រះបន្ទូលគួរត្រូវបានបើកសម្តែងឲ្យច្បាស់។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនមែនជាច្បាប់ដែលគ្មានជីវិតទេ គឺជាទ្រឹស្តីដែលគ្មានភាពស្រស់ស្អាត និងរសជាតិ ប៉ុន្តែជាដាវនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដើម្បីធ្វើការក្នុងជីវិត។ (អេភេសូរ ៦:១៧) ហើយក៏ជាអាហារនៃព្រលឹងដែរ។ (១ពេត្រុស ២:២)។ ម្យ៉ាងវិញទៀត វាគឺជាកាំបិតនៃសេចក្តីពិតដើម្បីវែកញែកគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់ (ហេប ៤:១២) ជាវិញ្ញាណដែលប្រោសមនុស្សស្លាប់ឲ្យរស់ឡើងវិញ (ពាក្យដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធប្រើ)។ (យ៉ូហាន ៦:៦៣) ដូចដែលពាក្យនេះអាចវិនិច្ឆ័យយ៉ាងពិតប្រាកដ ហើយអាចជួយសង្គ្រោះពួកគេដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលមានព្រះជន្មរស់។ ការងារគឺដូចជាការផ្សាយបន្តផ្ទាល់។ ដោយសារតែវា អត្ថបទរបស់យើងចែងថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះធ្វើការផ្ទាល់នៅក្នុងស្ថានភាពរស់នៅ។ ដូច្នេះ អ្នកកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក៏រីករាយនឹងសេចក្តីពិត។ (១កូរិនថូស ១៣:៦)

Herman Babinski បាននិយាយដូចខាងក្រោម នោះគឺ "ពាក្យរបស់មនុស្ស... ដោយចម្ងាយនៃទីកន្លែង និងពេលវេលានៅក្នុងពាក្យរវាងមនុស្ស និងមនុស្ស ប្រសិទ្ធភាពតិច និងច្រើនគឺអាស្រ័យ...។ ប៉ុន្តែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនដូច្នោះទេ។ វាតែងតែជាពាក្យរបស់គាត់។

ព្រះទ្រង់សំដែងដោយព្រះបន្ទូលទ្រង់តែងតែមានសមត្ថភាពគ្រប់ជ្រុងជ្រោយ និងអំណាចដ៏មហិមា ហើយទ្រង់សំដែងដោយអំណាចនៃពាក្យរបស់ទ្រង់។ ... ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនត្រូវបានញែកចេញពីព្រះផ្ទាល់ទេ ទ្រង់មិនត្រូវបានបំបែកដោយព្រះគ្រីស្ទ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធឡើយ ។ ព្រះគម្ពីរខ្លួនឯងត្រូវបានបំផុសគំនិតដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ បន្តវាត្រូវបានទ្រទ្រង់ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយសម្រាប់អំណាចរបស់វា ផ្នែកនៃពាក្យក៏បានទទួលយក និងប្រកាសដោយវាក៏មានផងដែរ។ "(Gereformeerde Dogmatiek IV Kampen, JH Kok 1911 ទំព័រ 502-503)

នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រ អ្នកដឹកនាំដ៏អស្ចារ្យទាំងអស់បានជួបប្រទះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលរស់នៅ និងធ្វើការ។ (1) ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដំណើរការជាមួយនឹងជីវិត ដូចដែលវាបានចូលមកក្នុងមនុស្ស។ សម្រាប់អ្នកខ្លះវាដំណើរការដូចជាសំឡេងខ្លាំង (វិវរណៈ 10:3) ចំពោះអ្នកផ្សេងទៀត វាដំណើរការដោយស្ងប់ស្ងាត់ ហើយការចាប់អារម្មណ៍ដើម្បីរលាយបេះដូង និងព្រលឹងរបស់គាត់ (I Thes 1:5) បេះដូងរបស់យេរេមាគឺដូចជាភ្លើងឆេះដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះ។ (យេ. ២០:៩) យោងទៅ ២៩:៣២។ (២) ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានសំរេចកិច្ចការនៃជីវិតដោយការសម្រេចរបស់វា។ វាមានន័យថា អ្នកជឿគួរតែត្រូវបានសម្រេចដោយខ្លឹមសារនៃការសន្យា។ ការសម្រេចតាមការសន្យាពិតប្រាកដបែបនេះផ្តល់នូវការយល់ដឹងដូចជាសកម្មភាពនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈដោយបញ្ញា។ ចរិតលក្ខណៈនៃការងារដែលសម្រេចបានមិនដែលជាព្រឹត្តិការណ៍ចៃដន្យ និងព្រឹត្តិការណ៍គ្មានន័

យ។ វាធ្វើឱ្យយើងដឹងថាវត្តមានរបស់ព្រះដែលរស់នៅជាតំណាងដ៏អស្ចារ្យ របស់ព្រះ និងធ្វើការ។

23 ដ្បិតបញ្ញត្តិគឺជាចង្កៀង ហើយជាពន្លឺបង្រៀន ហើយការប្រៀនប្រដៅជា ផ្លូវនៃជីវិត

ត្រង់នេះ ពាក្យសម្រាប់ (ֹ) បង្ហាញពីហេតុផលនៃពាក្យខាងលើ (20-22) ពោលគឺសម្រាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺដូចជាចង្កៀងនៃអ្នកដែលដើរក្នុងភាព ងងឹត ហើយវាជាផ្លូវនៃជីវិត យើងគួរតែ បន្ត។ (ខ២០) មានបុរសជាច្រើន ដែលប្រមាថច្បាប់ (បញ្ជារបស់ព្រះ ច្បាប់ និងការផ្តន្ទាទោស) នៅលើពិភព លោក។ ពួកគេបាននិយាយថាមិនមានច្បាប់ដែលមិនផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងពិភព លោកទេ។ ប៉ុន្តែពាក្យបែបនេះក៏ខុសពីសុភវិនិច្ឆ័យដែរ។ តើចរិតលក្ខណៈ នៃសម្ភារៈជាច្រើនក៏មិនផ្លាស់ប្តូរដែរទេ? ជាងនេះទៅទៀត នៅក្នុងច្បាប់ពិត មួយ (អ្វីដែលបានមកពីការបើកសម្តែងរបស់ព្រះ) មិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទេ។ សព្វថ្ងៃនេះ ដូច្នេះវាត្រូវបានគេហៅថា " សីលធម៌ស្ថានភាពបដិសេធភាពមិន អាចប្រែប្រួលនៃច្បាប់នៃសីលធម៌ពិត (អ្វីដែលក្លាយទៅដោយវិវរណៈរបស់ ព្រះ)។ ក្រមសីលធម៌នៃស្ថានភាពដែលត្រូវនិយាយដូច្នេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ ប្រធានបទនិយម។ វាមិនឃើញបុរសជាអ្នកតាំងលំនៅទេ ប៉ុន្តែជាលទ្ធភាព នៃការក្លាយជា។ ស្ថានភាព

Ethic មើលឃើញថាបច្ចុប្បន្នជាការបញ្ចប់ ហើយវាបង្រៀនថាគាត់ស្តាប់ សំឡេងរបស់ព្រះនៅពេលបច្ចុប្បន្ន ហើយយកតែសេចក្តីស្រឡាញ់តាម ដែលវាជំរុញហើយបន្ទាប់មកគាត់គួរតែប្រតិបត្តិវា។ អាស្រ័យហេតុនេះ វា

ត្រូវបានអំពាវនាវឱ្យមានក្រមសីលធម៌ eschatological ។ នេះមិនជួបនឹង បទដ្ឋាននៃគោលបំណង និងច្បាប់ដែលមានស្រាប់។ នេះបានរិះគន់ថាក្រម សីលធម៌គ្រិស្តសាសនិកអភិរក្សថាជាក្រមសីលធម៌ខុសនៃមនុស្សនិយម។ ដូច្នេះហើយបានអំពាវនាវថា ក្រមសីលធម៌ថ្មីចាត់ទុកបុគ្គលិកលក្ខណៈជា ចម្បងជាងច្បាប់។ ប៉ុន្តែវាជាការអះអាងខុស។

សេចក្តីស្រឡាញ់ជាការសម្រេចតាមច្បាប់ (រ៉ូម ១៣:៩-១០) ហេតុអ្វីច្បាប់និង សេចក្តីស្រឡាញ់មានភាពផ្ទុយគ្នា? បុរសអាចទទួលយកករណីនេះមិនឱ្យ ស្អប់ការស្តាប់បង្គាប់របស់មនុស្សហើយស្តីបន្ទោស។ ប៉ុន្តែពួកគេគួរតែដឹង ការពិតទាំងស្រុងថា បញ្ញត្តិរបស់ព្រះ និងការស្តីបន្ទោសរបស់ទ្រង់មិនត្រូវ បានផ្លាស់ប្តូរជារៀងរហូត ហើយគួរទទួលយកវាដោយរីករាយជានិច្ច ។ វា ដូចជាពន្លឺ ហើយខ្ញុំជាផ្លូវនៃជីវិត។ អ្នកដែលដើរផ្លូវក្នុងពេលយប់ងងឹតគិតថា ចង្កៀងភ្លឺហើយអាស្រ័យលើវា។ ដូចជាយើងគួរទទួលយកព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះដោយរីករាយ ហើយគួរតែពឹងផ្អែកលើវា។ ជាងនេះទៅទៀត ពាក្យគឺជា ផ្លូវនៃជីវិតដែលយើងគួរតែទទួលយកវាជាសេចក្តីអំណរ សេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីជំនឿ។ យ៉ូបមានប្រសាសន៍ថា៖ «ខ្ញុំមិនបានចាកចេញពីបញ្ញត្តិនៃ បបូរមាត់គាត់ទេ។ ខ្ញុំបានរក្សាទុកពាក្យសម្តីរបស់គាត់ជាជាងចំណែក អាហាររបស់ខ្ញុំ»។ (យ៉ូប ២៣:១២)

បុរសសម័យថ្មីអះអាងខុសថា ព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាប្រភេទនៃទំនៀមទំលាប់ ដែលបានតាំងទីលំនៅមិនមានទេ។ សព្វថ្ងៃនេះការគិតរបស់បុរសឲ្យធ្វើតាម ក្រមសីលធម៌ស្ថានភាពគឺដូច្នេះ។ ពួកគេបាននិយាយថាយើងមិនអាច និយាយថាពិភពលោកផ្លាស់ប្តូរមិនគួរធ្វើតាមប្រពៃណីដែលបានតាំងទី

លំនៅចាស់ (ពាក្យនៃបទគម្ពីរ) ដោយផ្លាស់នោះទេ។ នេះជាស្ត្រីមនៃគំនិតសម័យដើម្បីស្អប់ប្រពៃណី។ ប៉ុន្តែការអះអាងបែបនេះមានការជំទាស់ដែលលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃសេចក្តីជំនឿគួរត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយការផ្លាស់ប្តូរនៃថ្ងៃនោះ។ ការពិតដែលថាអ្វីដែលមិនស្តែងស្តេរជាប្រភេទដែលបានដោះស្រាយតែងតែត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរមិនអាចជឿបាន។ វាមិនមែនជាការពិតទេ។

២៤-២៦ ដើម្បីការពារអ្នកពីស្ត្រីអាក្រក់ ពីអណ្តាតរលោងរបស់ស្ត្រីផិតក្បត់។ កុំប្រាថ្នាភាពស្រស់ស្អាតក្នុងចិត្តហើយកុំឱ្យនាងចាប់អ្នកដោយរោមភ្នែករបស់នាង។ ព្រោះថ្លៃស្រីពេស្យាគ្រាន់តែនំប៉័ងមួយដុំប៉ុណ្ណោះ រីឯស្ត្រីដែលរៀបការហើយតាមរកជីវិតដ៏មានតម្លៃ។

នេះជាការបន្តនៃព្រះបន្ទូលអំពីក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះ និងបទបញ្ជារបស់ទ្រង់ (ខ២៣)។ ជាការពិតណាស់ ច្បាប់ និងបទបញ្ជា គឺដើម្បីគ្រប់គ្រងអំពើបាបរបស់មនុស្ស។ បុរសសម័យនេះមិនពុករលួយដោយការធ្វេសប្រហែសក្នុងករណីច្បាប់តែប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែក្នុងករណីសីលធម៌ ពួកគេព្យាយាមចាកចេញពីក្រមសីលធម៌ដែលបានដោះស្រាយ។ សង្គមលោកខាងលិចមានទំនោរក្នុងការធ្វេសប្រហែសចំពោះទង្វើផ្លាស់ខ្លួនចំពោះបុគ្គលក្នុងបញ្ហាសីលធម៌។ ក្នុងសង្គមបែបនេះ អ្នកណាប្រតិបត្តិសកម្មភាពណាមួយ បើមិនធ្វើបាបអ្នកដទៃដោយផ្ទាល់ក៏មិនជ្រៀតជ្រែកកិច្ចការរបស់ខ្លួនដែរ។ ពិតណាស់មានគុណធម៌ក្នុងការគោរពសិទ្ធិសេរីភាពរបស់អ្នកដទៃ ព្រោះសេរីភាពខ្លាំងបែបនេះ ទំនៀមទម្លាប់របស់សង្គមត្រូវបានបញ្ជាដោយប្រយោល ហើយប្រទេសជាតិនឹងនាំមកនូវការបាត់បង់។ ជាឧទាហរណ៍ ប្រទេសខ្លះមានទីក្រុងសម្រាប់រស់នៅដោយអាក្រាតកាយ ដែលជាទំនៀមទម្លាប់អាក្រក់ដ៏ចម្លែក។

វាមិនត្រឹមត្រូវទេដែលថាក្នុងន័យគោរពសេរីភាពរបស់មនុស្ស; សូម្បីតែទំនៀមទម្លាប់ចម្លែកបែបនេះក៏មិនត្រូវបានអើពើដែរ។ បុរសគួរតែត្រូវបានគ្រប់គ្រងព្រោះគាត់មិនមែនជាព្រះ ហើយសេរីភាពរបស់គាត់ក៏គួរតែត្រូវបានគ្រប់គ្រងផងដែរ។ បុរសនោះទាមទារច្បាប់សីលធម៌ខាងសាសនា ការបង្រៀន ស្តីបន្ទោស (ខ២៣) ជាដាច់ខាត។ គាត់គួរតែរៀនតែការគោរពតាមពេលវេលាដែលអាមេរិកទទួលបានសេរីភាពពិត ហើយពួកគេមានសុភមង្គល គឺជាថ្ងៃដែលត្រូវគោរពតាមដំណឹងល្អ។

(1) by the grace of God, as he believes in it, he can be renewed by Holy Spirit.

បុព្វបុរសជាតិរបស់ប្រទេសក្នុងពេលដ៏រីករាយគឺ Gorge Washington ដែលបានរៀនស្តាប់បង្គាប់ម្តាយរបស់គាត់។

បុរសអាចបរិសុទ្ធបានដោយការគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ (ច្បាប់ ការបង្រៀន ការស្តីបន្ទោស) (សុភាសិត 6:23-24) ពាក្យនេះធ្វើឲ្យយុវវ័យមិនធ្លាក់ទៅជាស្រីពេស្យាឡើយ។ (ទំនុកដំកើង ១១៩:៩) វិធីសាស្ត្រគឺដូចតទៅ។

(១) ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើឱ្យគាត់ស្គាល់បាប។ (អេភេសូរ ៥:១១-១៥)

ប្រសិនបើបុរសនោះមិនត្រូវបានបើកសម្តែងដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ តើគាត់អាចមើលឃើញអំពើបាបដោយរបៀបណា? ការថ្កោលទោសជាទី

បំផុត មិនអាចកាត់ទោសដោយមនុស្សបានឡើយ គឺមានតែព្រះជាអ្នកបង្កើត និងអ្នកបង្កើតច្បាប់ប៉ុណ្ណោះ។ នៅពេលដែលបុរសគ្រប់គ្រងបុរសនោះ គាត់មិនអាចជួយខ្លួនឯងបានទេ ប៉ុន្តែត្រូវផ្ទុយគ្នាដោយពាក្យថា "តើអ្នកខ្វល់អ្វី?" តាមរយៈផ្សេងទៀត។ ប៉ុន្តែអ្នកណាមិនអាចផ្ទុយពីអ្នកបង្កើត។ (ដាន ៤:៣៥) គឺ ៤៥:៩ មានបន្ទូលថា "វេទនាដល់អ្នកណាដែលតស៊ូនឹងអ្នកដែលបង្កើតទ្រង់

ផើងមួយក្នុងចំណោមផើងដី! តើដីឥដ្ឋនិយាយទៅកាន់អ្នកដែលបង្កើតវាថា 'តើអ្នកកំពុងធ្វើអ្វី?' ឬ 'ការងាររបស់អ្នកគ្មានដៃ'?

(2) ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ធ្វើឱ្យគាត់ក្លាយជាសាច់ឈាម។ (អេភ. ៥:២៦, យ៉ូន. ១៥:៣) បើអ្នកណាដែលសិក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយសតិសម្បជញ្ញៈ អ្នកនោះអាចជឿលើវាដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ ដូចដែលគាត់ជឿលើវា នោះគាត់អាចត្រូវបានបន្តដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

ទំនុកតម្កើង 19:7-11 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះយេហូវ៉ាល្អឥតខ្ចោះ ធ្វើឲ្យព្រលឹងរស់ឡើងវិញ។ ទីបន្ទាល់របស់ព្រះយេហូវ៉ាប្រាកដជាធ្វើឲ្យមានប្រាជ្ញា។

សិក្ខាបទរបស់ព្រះអម្ចាស់ត្រឹមត្រូវ ធ្វើអោយចិត្តរីករាយ។ បញ្ញត្តិរបស់ព្រះអម្ចាស់បរិសុទ្ធ បំភ្លឺភ្នែក។ ការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាស្អាតស្អំ ស្ថិតនៅជារៀងរហូត។ ច្បាប់របស់ព្រះយេហូវ៉ាពិត និងសុចរិតទាំងអស់គ្នា។ ចង់បានច្រើនជាងមាស សូម្បីតែមាសល្អច្រើន; ផ្អែមជាងទឹកឃ្មុំ និងតំណក់ទឹកឃ្មុំ»។

«កុំប្រាថ្នាសម្រស់នាងនៅក្នុងចិត្តឡើយ ហើយកុំឲ្យនាងចាប់នាងដោយរោមភ្នែករបស់នាងឡើយ»។ "រោមភ្នែក" មានន័យថា ជាពាក្យដែលបង្ហាញពីការមើលដ៏អាក្រក់របស់នាង។ សូមមើលលោកុប្បត្តិ 39:7, Is 3:16 II Pet 2:14 ។ «ដ្បិតថ្លៃស្រីពេស្យាគ្រាន់តែនំប៉័ងមួយដុំ តែស្ត្រីដែលរៀបការតាមរកជីវិតដ៏មានតម្លៃ»។ (ខទី 26) សម្រាប់អត្ថបទហេព្រើរមានពាក្យថា "ដោយសារតែ (ג)" នៅពីមុខខនេះ វាបង្ហាញពីមូលហេតុនៃពាក្យខាងលើ។ នោះហើយជាមូលហេតុដែលយុវជនមិនគួរស្វែងរកចំណង់ផ្លូវភេទ គឺដោយសារការល្បួងដោយស្រីពេស្យាត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយទីបំផុតជីវិតក៏ត្រូវបាត់បង់។ (ខ ២៦ ខ)

បុរសមិនគួរលះបង់ជីវិតនិងទ្រព្យដើម្បីទទួលបានការសប្បាយពិតប្រាកដឡើយ។

ក្នុងបញ្ហាតម្លៃមនុស្ស គាត់ស្ទើរតែមិនត្រូវការការសប្បាយនោះទេ។ កាលបុរសធ្លាក់ទៅក្នុងកាមតណ្ហា ព្រោះចិត្តបាត់បង់នូវចក្ខុដ៏ថ្លៃថ្លាក្នុងភាពស្គឹកស្រពន់ សេចក្តីជំនឿ និងសីល ហើយប្រាកដណាស់ ជីវិតផ្លូវកាយនឹងត្រូវវិនាស។ ដូច្នេះ ចលនាដែលលើកទឹកចិត្តឲ្យមានការសប្បាយដូចទី១ គឺល្ងង់ និងអាក្រក់ណាស់។ ខ្លួនឯងគឺនាំទៅរកការបំផ្លិចបំផ្លាញ។

២៧-៣៥ តើបុរសម្នាក់អាចយកភ្លើងមកក្បែរទ្រូង ហើយសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់មិនត្រូវឆេះឬ? ឬមួយអាចដើរលើធ្យូងក្តៅ ហើយជើងមិនឆេះ?អ្នកដែលចូលទៅរកប្រពន្ធអ្នកជិតខាងក៏ដូច្នោះដែរ។ អ្នកណាដែលពាល់នាងនឹងមិនទទួលទោសឡើយ។ មនុស្សមិនមើលងាយចោរទេ បើលួចដើម្បីបំពេញចំណង់ឃ្លានពេលឃ្លាន តែបើចាប់បានត្រូវសងប្រាំពីរដង។ គាត់នឹងឲ្យ

ទំនិញទាំងអស់ក្នុងផ្ទះគាត់។ អ្នកប្រព្រឹត្តអំពើផិតក្បត់ ខ្វះប្រាជ្ញា។ អ្នកណាធ្វើវាបំផ្លាញខ្លួនឯង។ គាត់នឹងទទួលបានស្នាមរបួស និងភាពអាម៉ាស់ ហើយភាពអាម៉ាស់របស់គាត់នឹងមិនត្រូវបានលុបបាត់ឡើយ។ ព្រោះការច្រណែនធ្វើឲ្យមនុស្សខឹង ហើយគេមិនទុកពេលសងសឹកឡើយ។ គាត់នឹងមិនទទួលយកសំណងទេ។ គាត់នឹងបដិសេធ ទោះបីជាអ្នកបង្កើនអំណោយក៏ដោយ។

ពាក្យនេះចង្អុលបង្ហាញថា ការផិតក្បត់ជាមួយនឹងស្ត្រីដែលរៀបការជាអំពើបាបដ៏អាក្រក់។ មូលហេតុដែលអំពើបាបមានគ្រោះថ្នាក់ មានចែងនៅទីនេះដូចតទៅ។ (១) ក្នុងន័យថា ទោសនៃបាបកម្មគួរដល់យ៉ាងពិតប្រាកដ បុរសដាក់ជើងលើធ្យូង គប្បីឆេះយ៉ាងប្រាកដ។ (ខ២៧) (២) ការប៉ះប្រពន្ធអ្នកឯទៀតគឺគ្រោះថ្នាក់។ (ខ២៧) (៣) អំពើបាបធំជាងការលួច។ (30-32) (4) គាត់នឹងត្រូវរងគ្រោះថ្នាក់ និងត្រូវអាម៉ាស់។ (5) ប្តីរបស់នាងត្រូវសងសឹកដោយគ្មានដែនកំណត់។ (៣៤-៣៥) ជាដើម។

1:6. យើងអាចគិតពីករណីរបស់ស្តេចដាវីឌនៅចំណុចនេះ។ គាត់បានយកប្រពន្ធរបស់អ៊ូរី ដែលជាអ្នកបំរើដ៏ស្មោះត្រង់របស់គាត់សម្រាប់គាត់។ (២ សាំ. ១១:២-២៧) គាត់បានរងទុក្ខវេទនាជាខ្លាំងចំពោះប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាប ដែលជាអាកប្បកិរិយារបស់ព្រះក្នុងការដាក់ទោសអំពើបាបយ៉ាងប្រាកដ។ (ថែស្សាទី១ ៤:២-៦) ចំពោះអំពើបាបរបស់ដាវីឌ ព្រះ (១) បានស្តីបន្ទោសគាត់ ដោយហោរាណាថាន ហើយបានធ្វើឲ្យគាត់បានទាយថា ផ្ទះរបស់គាត់នឹងក្លាយទៅជាគ្រោះកាចរបស់ព្រះ។ (II am 12:1-15) (2) យោងទៅតាមទំនាយរបស់គាត់ រង្សរបស់ដាវីឌមានអំពើបាបដែលច្របូកច្របល់ក្នុងចំនោមកូនចៅរបស់គាត់ គាត់បានរងទុក្ខវេទនាយ៉ាងខ្លាំង (II Sam 13:1-

39) ។ ហើយការបះបោររបស់អាប់សាឡុម ជាកូនរបស់គាត់ គឺជាទុក្ខវេទនាយ៉ាងខ្លាំងដល់គាត់។ (២សាំ. ១៥:១-១៨:៣៣) ដាវីឌមានចំណុចខុសឆ្គងជាអចិន្ត្រៃយ៍ គឺអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទរបស់លោកនៅក្នុងពិភពលោក។ សូមយោងទៅ I Ki 15:5, Mt 1:6 ។

ជំពូកទី 7

ការវិភាគខ្លឹមសារ

1. ការនិយាយដើម្បីរក្សាប្រាជ្ញា (1-4) 2. ប្រសិទ្ធភាពដើម្បីរក្សាវា (ខ 5) 3. ក្មេងលង់ដើម្បីដើរតាមស្រីពេស្យា (6-9) 4. ទម្លាប់នៃស្ត្រីពេស្យា (10-12) 5 ពាក្យដែលស្រីពេស្យាល្បួង (13-21) 6. ការបញ្ចប់ od ក្មេងប្រុសឱ្យដើរតាមស្រីពេស្យា (22-23) 7. ការព្រមានចុងក្រោយមិនឱ្យដើរតាមស្រីពេស្យា (24-27) ។

ការបកស្រាយ

1-4 កូនអើយ ចូររក្សាពាក្យរបស់កូន ហើយរក្សាបញ្ញត្តិទាំងឡាយរបស់ខ្ញុំជាមួយនឹងអ្នក។ រក្សាបញ្ញត្តិរបស់ខ្ញុំ ហើយរស់នៅ។ ចូររក្សាការបង្រៀនរបស់ខ្ញុំដូចផ្លែប៉ោមនៃភ្នែករបស់អ្នក។ ចងពួកវានៅលើម្រាមដៃរបស់អ្នក; សរសេរវានៅលើថេប្លេតនៃបេះដូងរបស់អ្នក។ និយាយទៅកាន់ប្រាជ្ញាថា "អ្នកគឺជាប្អូនស្រីរបស់ខ្ញុំ" ហើយហៅការយល់ដឹងពីមិត្តជិតស្និទ្ធរបស់អ្នក

ពីពាក្យ "កូនប្រុសរបស់ខ្ញុំ" ។ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខគម្ពីរខាងលើ 4:3 ។ អ្នកនិពន្ធសុភាសិតបានមានប្រសាសន៍ថា ពួកសិស្សរបស់លោកត្រូវបន្តតាមប្រាជ្ញារបស់ព្រះ ហើយក៏បង្ហាញពីវិធីសាស្ត្រមួយចំនួនដើម្បីរក្សាវាឲ្យបានច្បាស់ ពោលគឺ(1)

(១) គាត់គួររស់នៅជាប្រាជ្ញា។ (ខ២ ក) ការដែលយើងរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ មិនមែនមានន័យថា ទន្ទេញវាទេ តែត្រូវស្រឡាញ់ពួកគេ ដូចជាអាហារ

នៃជីវិត ហើយស្តាប់បង្គាប់ពួកគេ។ តើនរណាគោរពតាមសម្តីរបស់គូស្នេហ៍ខ្លួន? (2) គាត់គួរតែរក្សាវាដូចជាផ្លែប៉ោមនៃភ្នែករបស់គាត់។ (ខទី២ខ) ដោយសារផ្លែប៉ោមនៃភ្នែកមានតម្លៃយ៉ាងនេះ ប៉ុន្តែមានភាពទន់ជ្រាយ ដូច្នេះគួរតែការពារយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្ន។ ដូច្នេះអោមចិញ្ចឹម និងត្របកភ្នែករក្សាវាកុំឲ្យមានធូលីតូចៗចូលក្នុងវា។ នៅពេលដែលយើងបន្តធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដូចជាយើងប្រហែលជាមិនប្រុងប្រយ័ត្នមួយរយៈ ហើយបន្ទាប់មក វាងាយស្រួលក្នុងការចេញពីទីនោះ។ (៣) វាគួរតែត្រូវបានចងនៅក្នុងម្រាមដៃរបស់គាត់ (ខ ៣ ក) ជាការពិតណាស់វាគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបដែលមានន័យថាអ្វីៗទាំងអស់ដែលប្រតិបត្តិដោយដៃរបស់គាត់គួរតែត្រូវបានសម្រេចដោយពាក្យ។ ព្រោះវាជាពាក្យដើម្បីសង្គ្រោះយើង ដូចជាយើងនៅជាប់នឹងគេ វាមិនធ្វើឲ្យយើងនឿយហត់ឬ? (៤) ពាក្យគួរត្រូវសរសេរនៅលើក្តារខៀននៃចិត្តរបស់គាត់ (ខ ៣ ខ-៤)។ ពាក្យ «បេះដូង (ឡាប)» មានន័យថាមជ្ឈមណ្ឌល ដែលជាប្រភពនៃសេចក្តីស្រលាញ់។ យើងគួរតែមានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយបង្ខំ ប៉ុន្តែគួររក្សាវាក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់យើងដោយភាពរីករាយ។ វាគឺជាការលះបង់ដ៏រីករាយក្នុងការប្រព្រឹត្តចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដូចជា "ប្អូនស្រីរបស់ខ្ញុំ" និង "ញាតិសន្តានរបស់ខ្ញុំ"។

ដូចដែលយើងឃើញសេចក្តីថ្លែងខាងលើ យើងអាចដឹងថា ការរក្សាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺសាមញ្ញណាស់។ "រក្សាពាក្យដោយផ្ទាល់", "រស់នៅដោយផ្ទាល់", "រក្សាវាដោយការផ្តោតអារម្មណ៍ដូចជាផ្លែប៉ោមនៃភ្នែករបស់អ្នក", "ចងវានៅលើម្រាមដៃរបស់អ្នក", "សរសេរវានៅលើកុំព្យូទ័របន្ទះនៃបេះដូងរបស់អ្នក", "និយាយវាដូចជារបស់អ្នក បងស្រី"

តើការបញ្ចេញមតិគឺជាការដាស់តឿនដែលអ្នកជឿគួរស្រឡាញ់តែម្នាក់។ វាគឺជាជីវិតដែលផ្តោតលើភាពតែមួយ។ លោកយេស៊ូក៏បានសង្កត់ធ្ងន់ថាជីវិតដើម្បីស្រឡាញ់ព្រះគួរតែសាមញ្ញនិងស្មោះត្រង់។ គាត់បាននិយាយថា៖ « គ្មានអ្នកណាអាចបម្រើម្ចាស់ពីរនាក់បានឡើយ ត្បិតគាត់នឹងស្អប់មួយ ហើយស្រឡាញ់ម្នាក់ទៀត ឬគាត់នឹងលះបង់ចំពោះមួយ ហើយមើលងាយម្នាក់ទៀត ។ អ្នកមិនអាចបម្រើព្រះ និងប្រាក់បានទេ»។ (ម៉ាថ ៦:២៤) ណូចាដែលជាទស្សនវិទូបូព៌ាមិនស្គាល់ព្រះ ក៏បានសង្កត់ធ្ងន់ថាបុរសគួរយកភាពសាមញ្ញនេះ។ គាត់បាននិយាយថា "ឈើគួរតែផ្តោតលើភាពតែមួយ ហើយត្រូវចុះសម្រុងគ្នា ហើយបន្ទាប់មកគាត់គួរតែក្លាយជាមនុស្សបរិសុទ្ធដូចកូនក្មេង"។ ពាក្យរបស់ Noja នេះមិនដូចគ្នាទៅនឹងខ្លឹមសារនៃសុភាសិតរបស់យើងទេ។ ប៉ុន្តែការពិតដែលវាត្រូវបានដកស្រង់នៅទីនេះមានន័យថាយើងគ្រាន់តែសំដៅលើការបង្រៀនរបស់គាត់ថាបុរសគួរតែរស់នៅក្នុងភាពសាមញ្ញដូចជាបុរស។

5 ដើម្បីការពារអ្នកពីស្ត្រីដែលត្រូវបានហាមឃាត់, ពីស្ត្រីផិតក្បត់ដោយពាក្យទន់ភ្លន់របស់នាង.

អ្នកនិពន្ធសុភាសិតព្រមានថា យុវជនមិនត្រូវចូលក្នុងស្រីពេស្យា (ស្រីកំផិត) ជាច្រើនដងឡើយ។ ព្រោះមនុស្សវ័យក្មេងទទួលការល្បួងនៃតណ្ហាជាពិសេស។ សាវ័កប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ទៅកាន់យុវជនថា ធីម៉ូថេថា «ដូច្នេះ ចូររត់ចេញពីតណ្ហាដែលនៅក្មេង ហើយស្វែងរកសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីជំនឿ សេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីសុខសាន្ត ព្រមទាំងអស់អ្នកដែលអង្វរករព្រះអម្ចាស់ដោយចិត្តបរិសុទ្ធ»។ (ធីម៉ូថេទី២ ២:២២) យុវជនគេចពីបញ្ហីយុវជន

គឺដើម្បីរៀនព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ (ទំនុកដំកើង ១១៩:៩) ដោយសារ (១) មនុស្សអាចយល់ដឹងពីអំពើល្អនិងអំពើអាក្រក់បានតែដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ (ទំនុកដំកើង ១៩:១១-១២) វាដូចជាតួនាទីដែលភ្នែករបស់មនុស្សខ្វាក់នឹងត្រូវបើកភ្លឺដែលអាចទម្លាក់ចុះទៅក្នុងរណ្តៅ។ (២) ព្រោះមិនធ្វើតាមតណ្ហាដើម្បីការរីករាយដើម្បីចេញពីព្រះបន្ទូល។ នៅពេលដែលមនុស្សរស់នៅដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ភាពរីករាយមិនអាចប្រៀបធៀបទៅនឹងការរីករាយនៃពិភពលោកបានទេ។ ទំនុកតម្កើង 4:7 មានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកបានធ្វើឲ្យចិត្តខ្ញុំរីករាយជាងពេលដែលមានគ្រាប់ធញ្ញជាតិនិងស្រាច្រើនទៅទៀត»។ ព្រះបាទដាវីឌមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ផ្អែមជាងទឹកឃ្មុំ និងដំណក់ទឹកឃ្មុំទៅទៀត។ ម្យ៉ាងទៀត ដោយពួកគេជាអ្នកបម្រើរបស់អ្នក។

(2) ព្រមាន; ក្នុងការរក្សាពួកគេមានរង្វាន់ដ៏អស្ចារ្យ»។ (ទំនុកដំកើង ១៩:១០-១១) បើអ្នកណាដែលមិនចង់នាំមុខដោយការសប្បាយមិនពិតក្នុងពិភពលោក នោះអ្នកនោះត្រូវចាប់យកដោយការរីករាយយ៉ាងពិតចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ សាវ័កប៉ុលក៏ហាមឃាត់អ្នកប្រមឹកដែលមានចិត្តរីករាយខាងលោកិយ ប៉ុន្តែបាននិយាយថា « ចូរទទួលភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ » ។ (អេភេសូរ ៥:១៨)

(៣) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ដោយសារព្រះដ៏មានព្រះជន្មគង់នៅជាមួយបុរសដែលត្រេកអរនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ទើបអាចយកឈ្នះលើតណ្ហាបាន។ នៅត្រង់ចំណុចនេះ អ្នកខ្លះអាចគិតថា « ដើម្បីរីករាយនឹងសេចក្តីអំណរខាងវិញ្ញាណបែបនេះ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ថ្នាក់ដឹកនាំពិសេសដែលមានតែសេចក្តីជំនឿកម្រិតខ្ពស់»។ ប៉ុន្តែតាមពិតវាមិនដូច្នោះទេ។ សេចក្តីអំណរ

ដែលព្រះប្រទានអាចរីករាយដល់បុរសសាមញ្ញដូចជាទារក។ (ម៉ាថាយ ១១:
២៥) សូមមើល ១កូរិនថូស ១:២៦-២៩។ សូមមើលការបកស្រាយរបស់
សុភាសិត ៦:២៤។

6ដ្បិតនៅមាត់បង្អួចផ្ទះរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំបានមើលចេញតាមបន្ទះឈើរបស់ខ្ញុំ

ការដែលគាត់មើលចេញតាមបន្ទះឈើនៅមាត់បង្អួចផ្ទះរបស់គាត់មានន័យ
ថាជាការសង្កេតដ៏សម្ងាត់បំផុត។ យុវជនដែលទៅរកស្រីពេស្យាដើរដោយ
សម្ងាត់ដើម្បីបិទបាំងសកម្មភាពរបស់ខ្លួនពីអ្នកដទៃ។ ប៉ុន្តែទីបំផុតវានឹងត្រូវ
បានបង្ហាញ។ បុរសទុច្ចរិតមានកំហុសដែលគាត់អាចធ្វើសកម្មភាពសម្ងាត់
របស់គាត់ជាបន្តបន្ទាប់។ ប៉ុន្តែក្នុងលោកនេះ សកម្មភាពនៃអំពើទុច្ចរិតមិនគួរ
ត្រូវបានបិទបាំងទេ ប៉ុន្តែត្រូវលាតត្រដាងឲ្យដឹងច្បាស់។ ព្រោះថា (១) បុគ្គល
ដែលធ្លាក់ទៅក្នុងអំពើបាប នោះត្រូវជាអ្នកផ្តល់មូលនិធិដោយអ្នកដ៏ទៃជាទ
ម្លាប់។ ពេលបុរសនោះបោះជើងទៅលើផ្នាំងទឹកកក គាត់គួរតែរអិលចុះមក
ក្រោម។ ដូចជាវាពិបាកណាស់ដែលអ្នកស្រឡាញ់អំពើបាបខាងផ្លូវភេទ
ដើម្បីមានការល្បួងខ្លាំងចេញពីវា។ ដូច្នេះ អ្នកនិពន្ធសុភាសិតបានចង្អុលទៅ
លើគ្រោះថ្នាក់នៃអំពើបាប ហើយព្រមានវា។ (២) ចំពោះតែព្រះដែលស្អប់
អំពើបាបនៃអំពើសហាយស្មន់ជាខ្លាំង ទ្រង់បានបើកសម្តែងនូវអំពើទុច្ចរិតនៃ
មនុស្សមានបាបមិនយូរមិនឆាប់។ ធីមទី ៥:២៤-២៥ មានប្រសាសន៍ថា «
អំពើបាបរបស់មនុស្សមួយចំនួនមានភាពជាក់ស្តែង គឺនឹងឈានទៅរកការ
ជំនុំជម្រះមុនគេ ប៉ុន្តែអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃលេចមកនៅពេលក្រោយ។
ដូច្នេះអំពើល្អក៏ឃើញច្បាស់ដែរ ហើយសូម្បីតែអំពើដែលមិនអាចលាក់ទុក
បាន»។ សូមមើល លូកា ១២:២-៣។ ដាវីឌបានលាក់បាំងព្រឹត្តិការណ៍

សហាយស្មន់របស់គាត់ដោយការគ្រងរាជ្យរបស់គាត់ ប៉ុន្តែព្រះបានបង្ហាញវាយ៉ាងច្បាស់។ ॥ សាំ 11:2-12:15 ។ សូមមើល 1:6 ។

៧–៩ ហើយខ្ញុំបានឃើញក្នុងចំណោមមនុស្សសាមញ្ញ ខ្ញុំបានយល់ឃើញក្នុងចំណោមយុវជនជាយុវជនម្នាក់ដែលខ្វះការយល់ដឹង ដើរតាមផ្លូវក្បែរកែងផ្លូវទៅផ្ទះរបស់នាងពេលព្រលប់ នៅពេលព្រលប់ យប់និងភាពងងឹត។

អ្វីដែលអ្នកនិពន្ធសុភាសិតមើលតាមបន្ទះបង្អួចផ្ទះរបស់គាត់ គឺជាមនុស្សលូង់។ ត្រង់នេះ ពាក្យថា "មនុស្សលូង់" (ภะอฺฆฺ) ចង្អុលទៅអ្នកបើក។ គាត់មិនដឹងពីគ្រោះថ្នាក់របស់គាត់ទេ ហើយបើកចិត្តដើរដោយមិនប្រយ័ត្ន។ ដូច្នោះហើយ ពាក្យនេះអាចបកប្រែជាពាក្យ «មនុស្សឆ្កួត»។ គាត់គួរតែត្រូវបានគេហៅថា "មនុស្សលូង់" ។ (1) ដោយសារគាត់ជាក្មេងប្រុស (ឬយុវជន) ពាក្យជាភាសាហេព្រើរ (ណៅ) ត្រូវបានបកប្រែជា "ក្មេងប្រុស" មានន័យថា យុវវ័យ។ យុវជនគឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃជីវិត ដូច្នេះគាត់មិនបានជួបប្រទះនឹងការរិលវល់ និងផ្លាស់ប្តូរនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់ឡើយ។ ជីវិតបានកើតឡើងយ៉ាងប្រាកដ ជាពិសេសគាត់មិនដឹងថា អំពើបាបនាំមកនូវផលផ្លែដ៏ជូរចត់ជាងនេះទេ ដូច្នេះហើយ គាត់មិនអាចគេចផុតពីបុរសដែលលូង់នោះទេ។ ផ្ទះលិចទៅរកសេចក្តីស្លាប់ ហើយផ្លូវរបស់នាងទៅរកអ្នកដែលបានចាកចេញទៅគ្មានអ្នកណាទៅឯនាងវិញ ហើយក៏មិនមានផ្លូវជីវិតឡើងវិញ» ឱកាសល្អ យោងទៅយ៉ូប ២៤:១៥ អ្នកដែលប្រតិបត្តិអំពើអាក្រក់ ស្អប់ពន្លឺ ហើយមិនមករកវាទេ ព្រោះគាត់ខ្លាចការប្រព្រឹត្តិរបស់គាត់ផ្ទាល់ (យ៉ូហាន ៣:២០) អំពើបាបរបស់គាត់ត្រូវបានលាក់ដោយភាពងងឹត ជាកម្មសិទ្ធិរបស់មនុស្សឆ្កួត។

fornication"ទោះបីជាមនុស្សនៅជុំវិញបុរសដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបពេលខ្លះមិនដឹងពីអំពើបាបរបស់គាត់ក៏ដោយ ព្រះនៅតែនៅលើមនុស្សមានបាបហើយតាមដានអ្វីៗទាំងអស់របស់ពួកគេ។ ទំនុកតម្កើង 139:11-12 មានប្រសាសន៍ថា "ម្យ៉ាងទៀត អ្នកបម្រើទ្រង់បានព្រមានដោយពួកគេ។ ក្នុងការរក្សាពួកគេមានរង្វាន់ដ៏អស្ចារ្យ។ តើអ្នកណាអាចដឹងពីកំហុសរបស់គាត់? សូមប្រកាសថាខ្ញុំគ្មានទោសពីកំហុសដែលលាក់កំបាំង។

សំណេរចាស់បាននិយាយថា "នៅពេលដែលយើងចេញពីទ្វារ យើងគួរតែគិតថា ទំនៀមទម្លាប់ដ៏អស្ចារ្យមួយកើតឡើងចំពោះយើង នៅពេលដែលយើងចូលទៅក្នុងបន្ទប់ យើងគួរតែគិតដូចជាអាកប្បកិរិយាដែលបុរសនោះស្នាក់នៅ"។ ពាក្យនេះជាទុក្ខដែលកើតចេញពីការខ្លាចមនុស្ស តែមិនដល់ទៅដល់ការកោតខ្លាចព្រះឡើយ។ ការកោតខ្លាចព្រះជាប្រាជ្ញាពិត។ (យ៉ូប ២៨: ២៨, សុភាសិត ១:៧)

១០ ហើយមើលចុះ ស្ត្រីនោះបានជួបគាត់ ដោយស្លៀកពាក់ជាស្រីពេស្យា ហើយមានចិត្តក្លាហាន។ នាងគឺខ្លាំងហើយងាក; ជើងរបស់នាងមិននៅផ្ទះទេ។ ឥឡូវនេះនៅតាមផ្លូវ ឥឡូវនេះនៅក្នុងផ្សារ ហើយនៅគ្រប់ជ្រុងទាំងអស់នាងកំពុងរង់ចាំ។

នៅទីនេះ វាបង្ហាញពីសកម្មភាពទូទៅរបស់ស្រីពេស្យា។ (1) នាងជាជំនាញដែលនាងទទួលបានការទាក់ទាញល្បួង។ (ខ១០) សូមយោងទៅសុភាសិត ២៣:២៧។ ចៅក្រម ១៦:៤-៧ បង្ហាញថា សកម្មភាពរបស់ Derail ដែលល្បួងសាំសុន គឺជាតំណាងនៃសកម្មភាពរបស់ស្រីពេស្យា។ វាបានបង្ហាញពីតួ

រលេខថាស្រឡាញ់សាំសុនយ៉ាងខ្លាំងដោយគិតគូរពីចេតនាបំផ្លាញសាំសុន។ (ចៅក្រម ១៦:១៥, ១៩) យានបែបនេះធ្វើឲ្យបុរសល្បួង ហើយធ្លាក់ទៅក្នុងនោះ។ ដូច្នេះ វិវរណៈ ១៧:២ បានប្រៀបធៀបវានឹង«ស្រាទំពាំងបាយជូរនៃអំពើសហាយស្មន់»។

អ្នកដែលធ្លាក់ចុះដោយការល្បួងរបស់នាង មិនយកបញ្ហាខ្លះមកធ្វើជាទុក្ខព្រោះអំពើសហាយស្មន់របស់ខ្លួនទេ តែធ្លាក់ខ្លួនឯង។ ដូច្នេះ អ្នកប្រាជ្ញធ្វើការការពារឲ្យរួចពីការល្បួងនៃភេទផ្ទុយគ្នា។ មូលហេតុដែលដាវីឌធ្លាក់ក្នុងអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទគឺដោយសារតែទទួលការល្បួងក្នុងចិត្តព្រោះគាត់ផ្តោតលើសម្រស់របស់នាង Batheba។ (២សាំ. ១១:២) ម្យ៉ាងវិញទៀត យ៉ូបបាននិយាយថា៖ «ខ្ញុំបានចងសម្ពន្ធមេត្រីនឹងភ្នែករបស់ខ្ញុំ។ តើខ្ញុំអាចសម្លឹងមើលព្រហ្មចារីដោយរបៀបណា? តើអ្វីជាចំណែករបស់ខ្ញុំពីព្រះខាងលើ និងកេរដំណែលរបស់ខ្ញុំពីព្រះដ៏មានឫទ្ធានុភាពដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់? តើគ្រោះមហន្តរាយសម្រាប់មនុស្សទុច្ចរិត និងគ្រោះមហន្តរាយសម្រាប់អ្នកប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតឬ?

តើគាត់មិនឃើញផ្លូវរបស់ខ្ញុំ ហើយរាប់ជំហានទាំងអស់របស់ខ្ញុំឬ?»។ (យ៉ូប ៣១:១-៤)

(13) នាងនិយាយខ្លាំងហើយបែរចេញទៅ; នាងដើរជុំវិញ។ (11-12) នេះគឺជាចរិតដ៏អាក្រក់ ហើយបន្ទាប់មក នាងបានប្រាប់ដោយមិនខ្មាស់អៀន ហើយដើរជុំវិញដើម្បីដឹកនាំបុរស និងចាប់យកកម្មសិទ្ធិរបស់ពួកគេ។ គុណធម៌របស់ស្ត្រីគួរតែមានភាពស្ងប់ស្ងាត់ (១កូរិនថូស ១៤:៣៤, ១ធីម ២:១១-១២, ១

ពេត្រុស ៣:៤) ហើយគួរមានការអៀនខ្មាស។ (ធីមទី១ ២:៩) ដូច្នេះ គាត់អាច ត្រូវបានហៅជាស្ត្រីដូចសត្វក្តាន់ញីគួរឲ្យស្រឡាញ់។

.ប៉ុន្តែមួយវិញទៀត ស្ត្រីពេស្យានោះឮសូរគ្រហឹម ហើយដើរទៅមុខ។ ពួកគេ ដើរជុំវិញ ហើយពិនិត្យមើលនៅតាមផ្លូវ និងនៅគ្រប់ជ្រុងទាំងអស់។ (ខ១២) អ្នកដែលស្គាល់អត្តសញ្ញាណរបស់ពួកគេនឹងមានអារម្មណ៍ដ៏អាក្រក់នៅក្នុង គំនិតរបស់ពួកគេ។ ទោះបីជាអ្នកដើរតាមស្រីពេស្យានោះលួងណាស់។ តាមន័យធៀប គាត់គឺដូចជាអ្នកដែលចង់រស់នៅជាមួយសត្វតោ និងខ្លា។

១៣–២១ ផ្នែកនេះនិយាយអំពីពាក្យពេស្យា និងទង្វើរបស់នាង។ ពួកគេទាំង អស់សុទ្ធតែមានពុតត្បុត។

១៣ នាងចាប់ថើបគាត់ ហើយនិយាយដោយទឹកមុខក្លាហានថា

ការថើបមាត់ជាសកម្មភាពដែលបុរសមានទំនាក់ទំនងស្និទ្ធស្នាលនឹងគ្នា អាចធ្វើបាន។ វាគឺជាការបង្ហាញនៃសេចក្តីស្រឡាញ់។ ប៉ុន្តែការថើបស្រី ពេស្យាចំពោះបុរសវ័យក្មេងមិនមែនជាស្នេហាទេ តែជាមធ្យោបាយល្បួងគាត់។ វាបង្ហាញអត្តសញ្ញាណដ៏អាក្រក់របស់នាងក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ។ អ្នក ដែលទទួលបាននូវខ្លឹមសារ និងរីករាយចំពោះសកម្មភាពរបស់ស្រីពេស្យា គឺ ជាមនុស្សល្ងង់ពិតប្រាកដ។ (ខ៧) បើគាត់មានអារម្មណ៍ភ័យខ្លាចពេលថើប គាត់ប្រហែលជារត់ចេញពីនាង។

«ហើយដោយទឹកមុខក្លាហាន នាងនិយាយទៅកាន់គាត់» ពោលគឺ ទោះបី នាងមានពុតត្បុតក៏ដោយ វាមានន័យថាគាត់មិនមានអារម្មណ៍ថានឹងទទួល បានការស្តីបន្ទោសពីមនសិការរបស់គាត់ឡើយ។ បើមនុស្សត្រូវ

សង្កត់សង្កិនដោយសតិសម្បជញ្ញៈចំពោះអំពើបាបរបស់ខ្លួន ក្រោយមកគេត្រូវទម្លាក់ចុះទៅក្នុងទីវេទនានៃសតិសម្បជញ្ញៈ។ នេះគឺជាមនសិការដែលត្រូវបានដុត។ II Tim 4:2 ចង្អុលទៅគ្រូក្លែងក្លាយ ហើយនិយាយថា " មនសិការបែបនេះគឺជាមនសិការស្លាប់។ ហើយអ្នកស្លាប់នៃមនសិការគឺត្រូវបានបន្ទាបបន្ថោកនិងអារក្ស។ ព្រោះស្រីពេស្យាមានចរិតលាក់ពុតជាទម្លាប់ គេត្រូវអារក្សដោយគ្មានស្រមោលសតិសម្បជញ្ញៈ។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើយុវជនដែលត្រូវអារក្សចាប់ខ្លួនដឹងពីការពិតរបស់បិសាចនៅពេលនេះ គាត់នឹងមានអារម្មណ៍ដ៏គួរឲ្យខ្លាចគួរបោះបង់នាង ហើយចាកចេញពីនាងដោយស្ម័គ្រចិត្ត។

១៤-១៥ «ខ្ញុំត្រូវថ្វាយយញ្ញបូជា ហើយថ្ងៃនេះខ្ញុំបានស្បថហើយ។ ដូច្នេះឥឡូវនេះ ខ្ញុំបានចេញមកជួបអ្នក ដើម្បីស្វែងរកអ្នកយ៉ាងអន្ទះសា ហើយខ្ញុំបានរកឃើញអ្នកហើយ។

ពាក្យពេស្យានេះក៏ត្រូវលាតត្រដាងពីខ្លឹមសារជីវិតរបស់នាងដោយមិនដឹងថាខ្មាសគេ។ នាងទទួលបានគំនិតមិនសមរម្យខាងសាសនា។ នាងបានបង្ហាញគំនិតមិនសមរម្យខាងសាសនាពីរគឺ (១) តើនាងដែលមានអត្តសញ្ញាណជាស្រីពេស្យា អាចចូលទៅជិតព្រះ ហើយថ្វាយតង្វាយដល់ទ្រង់ដោយរបៀបណា? តើនាងមើលងាយការបង្រៀនរបស់ Duet 23:16 ទេ? វាបាននិយាយថា៖ «អ្នកមិនត្រូវយកថ្លៃស្រីពេស្យា ឬថ្លៃឆ្កែចូលក្នុងព្រះដំណាក់នៃព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯងរាល់ការស្បថឡើយ ដ្បិតទាំងពីរនេះជាការគួរស្អប់ខ្ពើមដល់ព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃឯង»។ បន្ទាប់មក ទោះបីជានាងមិនប្រកាន់យកព្រះបន្ទូលនៃព្រះក្នុងជីវិតពិតក៏ដោយ ពេលខ្លះនាងទទួលយកសកម្មភាព

សាសនារបស់នាងឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់។ នេះគឺជាគំរូរបស់បុរសសាសនាលាក់ពុតទាំងអស់។ ពួកគេអាចត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ថាជាមនុស្សដូចស្រីពេស្យានៅចំពោះព្រះ។ (2) អំពើអាក្រក់ខាងសាសនារបស់នាងត្រូវបានបង្ហាញថាសម្រាប់ការលះបង់របស់នាងដើម្បីសងការសន្យារបស់នាងចំពោះព្រះ នាងបានជួបបុរសវ័យក្មេងនោះ។ (ខ១៥) នាងគិតខុសថាព្រះជួយសូម្បីតែការកាន់កាប់ដ៏សំណាងរបស់នាង។ មនុស្សអាក្រក់ស្វែងរកផលប្រយោជន៍របស់គាត់ដោយប្រើប្រាស់សាសនាដ៏បរិសុទ្ធដោយខុស។ ពួកគេមិនស្គាក់ស្ទើរនឹងការពិតដែលថានៅក្រោមស្រមោលនៃសាសនាអំណាចនៃអំពើបាបកើនឡើង។ អាប់សាឡុមបានចាប់យកសកម្មភាពនៃការបះបោរទៅលើព្រះបាទដាវីឌជាបិតារបស់គាត់ក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ហើយបានទៅក្រុងហេប្រូន; គាត់បាននិយាយថាគាត់បានទៅបម្រើព្រះ។ (២សាំ ១៥:៧-៩)

ព្រះវិហារសហសម័យត្រូវបានខូចដោយសារគំនិតមិនជឿ។ ពួកគេបាននិយាយថា បម្រើព្រះ ប៉ុន្តែបោះចោលជំនឿអរូបី ប៉ុន្តែជំនួសលទ្ធិធម្មជាតិ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ក្រុមជំនុំដែលដឹកនាំរបស់ពួកគេដកជំនឿរបស់ព្រះចេញ ប៉ុន្តែក្លាយជាសហគមន៍បណ្តុះបណ្តាលមនុស្សជាតិ។

១៦-១៧ ខ្ញុំបានក្រាលកៅអីរបស់ខ្ញុំជាមួយនឹងក្រណាត់ទេសឯកពណ៌ពីក្រណាត់ទេសឯកអេស៊ីប។ ខ្ញុំបានធ្វើទឹកអប់លើគ្រែរបស់ខ្ញុំជាមួយនឹងទឹកអប់ទឹកអាឡូនិងក្លិនឈុន។
ដោយសារអ៊ីស្រាអែលត្រូវការវិវរណៈជានិមិត្តរូបនៅក្នុងថ្ងៃនៃការអភិវឌ្ឍនៃចលនានៃវិវរណៈ នោះព្រះបានសង្កត់ធ្ងន់អំពីភាពសាមញ្ញ និងភាពបរិសុទ្ធ

នៅក្នុងសម្ភារៈដើម្បីធ្វើសម្លៀកបំពាក់សម្រាប់អ៊ីស្រាអែល។ (លេវី. ១៩:១៩) ដូចដែលមានចែងទុកថា ការតុបតែងគ្រែរបស់ស្ត្រីពេស្យាមិនបរិសុទ្ធទេ។ នៅទីនេះ "ក្រណាត់ទេសឯកពណ៌" ចង្អុលទៅគ្រែដែលតុបតែងដោយនិមិត្តសញ្ញាផ្កា។ ទោះបីជាវាស្រស់ស្អាតក៏ដោយ វាមិនអនុញ្ញាតឱ្យអ៊ីស្រាអែលនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ទេ។ ក្រណាត់ទេសឯកពណ៌ត្រូវបានប្រៀបធៀបជាមួយនឹងទំនៀមទម្លាប់មិនពិត។ (យេរេ ១២:៩)

ការពិតនេះត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយពាក្យថា "ក្រណាត់ទេសឯកពណ៌ពី linen អេហ្ស៊ីប" ។ ទំនៀមទម្លាប់របស់អ្នកមិនគោរពសាសនានេះគឺជាអំពើសហាយស្មន់។ ដូច្នេះ អ្នកនិពន្ធសុភាសិតបានចង្អុលទៅស្ត្រីពេស្យា រួចនិយាយថា "ស្ត្រីហាមឃាត់"។ (ខ៥) ក្នុងចំណុចនេះ យើងអាចប្រៀបធៀបការហៅ« ពណ៌ខៀវ» ជាគ្រែដ៏បរិសុទ្ធនៃរថយន្តកូបក្នុងបទចម្រៀង ។ ដោយសារតែពណ៌ខៀវគឺជាពណ៌នៃស្ថានសួគ៌គឺជានិមិត្តរូបនៃភាពបរិសុទ្ធ។ (ស. ដូចថាវាជាផែនការអាក្រក់នៃព័ត៌មានដើម្បីធ្វើឱ្យគាត់កើតមានអំពើបាបកាន់តែខ្លាំង។

អ្នកប្រាជ្ញ (អ្នកគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់) មិនទាក់ទាញភាពទាក់ទាញនៃរូបខាងក្រៅដោយអ្វីនោះទេ។ ប៉ុន្តែមនុស្សល្ងង់ត្រូវបានទាក់ទាញដោយវា។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់ល្ងង់ម្ល៉េះ? ដោយសារគាត់មានភាពឥតប្រយោជន៍ ដូចមនុស្សស្រាលជាងដង្ហើមគាត់ (ទំនុកតម្កើង ៦២:៩) ហើយគាត់គ្មានជំនឿលើចិត្តគាត់ឡើយ។ ដោយសារបុរសនោះមិនមានព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយបន្តនៅក្នុងសភាពទទេ គាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីការល្បួងនោះទេ ។ លូកា ១១:២៣-២៦ មានប្រសាសន៍ថា «អ្នកណាដែលមិននៅជាមួយខ្ញុំ អ្នកនោះ

ប្រឆាំងនឹងខ្ញុំ ហើយអ្នកណាដែលមិនប្រមូលផ្តុំជាមួយនឹងខ្ញុំ អ្នកនោះត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយ។ «កាលណាវិញ្ញាណអាក្រក់ចេញពីមនុស្សហើយ វាដើរកាត់កន្លែងគ្មានទឹក ស្វែងរកកន្លែងសម្រាក តែរកមិនឃើញ វានិយាយថា 'ខ្ញុំនឹងត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់ខ្ញុំដែលខ្ញុំបានមក» ដាក់ក្នុងលំដាប់។ បន្ទាប់មក វាក៏ទៅនាំវិញ្ញាណប្រាំពីរផ្សេងទៀត ដែលអាក្រក់ជាងខ្លួនវា ហើយវាចូលទៅរស់នៅទីនោះ។ ហើយស្ថានភាពចុងក្រោយរបស់មនុស្សនោះគឺអាក្រក់ជាងស្ថានភាពដំបូងទៅទៀត»។

18-20 ចូរមក ចូរយើងទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់របស់យើងរហូតដល់ព្រឹកព្រលឹម; អនុញ្ញាតឱ្យយើងរីករាយដោយក្តីស្រឡាញ់។ ប្តីរបស់ខ្ញុំមិននៅផ្ទះទេ។ គាត់បានធ្វើដំណើរដ៏វែងឆ្ងាយ។ គាត់យកលុយមួយថង់ទៅជាមួយ។ នៅថ្ងៃពេញបូណ៌មីគាត់នឹងត្រលប់មកផ្ទះវិញ”។

អត្ថបទជាភាសាហេព្រើរ (ּבְעָל) នៃពាក្យ "ចង្អុលទៅ" បុរស"។ វាច្បាស់ណាស់ថាខ្លាញ់ដែលនាងហៅប្តីរបស់នាងសម្រាប់បុរសចង្អុលបង្ហាញថាកំដៅរបស់នាងបានចាកចេញពីប្តីរបស់នាង។ ចិត្តរបស់នាងគឺជាសកម្មភាពអាក្រក់ដែលនាងស្រឡាញ់ភេទផ្សេងទៀតជាបណ្តោះអាសន្ន ប៉ុន្តែបដិសេធគាត់។ នេះហើយដែលគេហៅថាអាពាហ៍ពិពាហ៍ដែលក្មេងប្រុសស្រីខូចសម័យនេះរស់នៅជាមួយគ្នាហើយបែកគ្នាទៅ។ នេះជាអំពើបាបដែលប្រព្រឹត្តតាមក្រិត្យវិន័យរបស់ព្រះ ដែលព្រះបានចាត់តាំងប្រព័ន្ធនៃប្តីប្រពន្ធ។ ព្រះគម្ពីរមានបន្ទូលថា៖ «តើទ្រង់មិនបានបង្កើតពួកគេជាមួយចំណែកនៃព្រះវិញ្ញាណក្នុងការរួបរួមរបស់ពួកគេឬ? ហើយតើព្រះជាម្ចាស់កំពុងស្វែងរកអ្វី? កូនចៅព្រះ។ ដូច្នេះ ចូរប្រយ័ត្នខ្លួនដោយស្មារតី ហើយកុំក្នុងចំណោមអ្នករាល់

គ្នាណាម្នាក់ដែលមិនស្មោះត្រង់នឹងភរិយាដែលនៅក្មេងឡើយ»។ (ម៉ាឡ. ២:
១៥) អាពាហ៍ពិពាហ៍ជាដៃគូត្រូវបានអំពាវនាវឲ្យបុរសនិងស្ត្រីរស់នៅជាមួយ
គ្នាជាបណ្តោះអាសន្ន ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវខ្ជាត់ខ្ជាយដោយមិនមានការហៅក្បួនអា
ពាហ៍ពិពាហ៍។ ការពិតដែលថាបុរសជាច្រើនធ្វើឱ្យមនុស្សស្រីជាច្រើនមាន
ភាពកខ្វក់គឺជាស្ត្រីមដែលខូចនៃសម័យបច្ចុប្បន្ន។ ដូចដែលទំនៀមទម្លាប់
អាក្រក់នាំឲ្យមានផលអាក្រក់ក្នុងសង្គមដោយការបំពានច្បាប់របស់ព្រះ។
មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ក្មេងខុសច្បាប់ជាច្រើនបានកើតឡើងដោយសារអំពើ
បាបបែបនេះ។

តើភាពមិនសប្បាយចិត្តរបស់ពួកគេនាំមកនូវទំនាក់ទំនងផ្លូវភេទដោយគ្មាន
ការទទួលខុសត្រូវឬ? ក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន ព្រោះថាការរួមរ័ក្សមុនពេលរៀប
ការរវាងបុរស និងស្ត្រី គឺការប្រព្រឹត្តិអំពើអសីលធម៌ ដោយមិនមានការរួបរួម
ពីគូស្វាមីភរិយាធម្មតា ទើបជាអំពើបាបកម្មនៃបញ្ញត្តិទី៧។ អាពាហ៍ពិពាហ៍
ត្រូវការការផ្តល់កិត្តិយសជាសាធារណៈនៃការរួបរួមរវាងបុរសម្នាក់និងស្ត្រី
ម្នាក់នៅចំពោះព្រះនិងសហគមន៍សង្គម។ ប្តីប្រពន្ធដែលបានបង្កើតឡើង
បែបនេះ ទទួលបានកូនដែលគោរពបូជា និងទទួលពរពីព្រះ។ (ម៉ាល់ ២:១៥)

២១-២២ ក នាងបានបញ្ចុះបញ្ចូលគាត់ ដោយមានសុន្ទរកថាដ៏ទាក់ទាញ
ជាមួយនឹងការនិយាយរលូនរបស់នាង នាងបង្ខំគាត់។ ភ្លាមៗនោះគាត់បាន
ដើរតាមនាង

យោងទៅលើការបកស្រាយខាងលើ ខទី 5 អ្នកដឹកនាំជាច្រើនបានបង្រៀនពី
សម័យបុរាណដោយពាក្យនេះ។ ពោលគឺអ្នកណាគួរបដិសេធការល្បួងនាំ

ខ្លួនចូលទៅក្នុងកាមតណ្ហា ហើយមិនគួរលះបង់ឡើយ។ នោះគឺបន្ទាប់ពីគាត់ទទួលបានជំហានដំបូងនៃការល្បួង គ្មានអ្នកចម្បាំងណាអាចយកឈ្នះវាបានឡើយ។ ព្រោះចរិតល្បួងដែលជំហានទីពីរខ្លាំងជាងជំហានដំបូង។ នៅពេលដែលបុរសនេះចាប់ផ្តើមធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការល្បួងនៃតណ្ហាផ្លូវភេទ គាត់មិនអាចគ្រប់គ្រងបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់បាន ហើយត្រូវបានចាក់ថ្នាំស្ពឹក និងមិនចេះប្រុងប្រយ័ត្ន។ ឆាល ប្រឺដស៍ បាននិយាយថា "ការពិតដែលថា អ្នកដែលមិនត្រូវខ្លាចការល្បួង គឺត្រូវធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការវិនិច្ឆ័យដោយយុត្តិធម៌។ អ្នកដែលជៀសផុតពីគ្រោះថ្នាក់ គប្បីចៀសពីការល្បួងនៃអំពើបាប។ ប្រសិនបើបន្ទាត់នៃការប្រុងប្រយ័ត្នរបស់គាត់ ទ្វារនៃដួងចិត្តរបស់គាត់ដើម្បីស្រមៃមើលការសប្បាយដែលមានបាបរបស់គាត់ត្រូវបានបើក។ ព្រោះគាត់ទទួលការល្បួងដោយឆន្ទៈខ្លួនឯង គាត់ចូលទៅក្នុងរណ្តៅនៃសេចក្តីវិនាស។ បុរសនោះខូចដោយសារជំនឿ ដោយពឹងលើអំណាចរបស់ខ្លួន»។ (អត្ថាធិប្បាយអំពីសុភាសិត ផ្នាំងបដានៃសេចក្តីពិត ទំព័រ 70) ។ ដូច្នេះ សាវ័កប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ហេតុនេះហើយបានជាអ្នកណាដែលគិតថាខ្លួនឈរនោះប្រយ័ត្នក្រែងអ្នកនោះដួល»។ (១កូរិនថូស ១០:១២)

22 ខ- 23 ដូចជាគោទៅសត្តឃាត ឬចាប់បានយ៉ាងលឿន រហូតដល់ព្រួញមួយទម្លុះថ្លើម។ ដូចជាបក្សីប្រញាប់ចូលទៅក្នុងអន្ទាក់; គាត់មិនដឹងថាវានឹងធ្វើឱ្យគាត់បាត់បង់ជីវិតរបស់គាត់ទេ។

នេះជាពាក្យនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញចាំបាច់ ដែលអ្នកដែលដើរតាមស្រីពេស្យានោះនឹងទទួល។ ក្នុងន័យដែលខ្លួនមិនអាចជៀសផុតពីសេចក្តីវិនាសដែលបានទទួលនោះ ត្រង់នេះសេចក្តីពិតត្រូវសង្កត់ជា ៤ យ៉ាងគឺ (១) មានន័យថា

សេចក្តីវិនាស ប្រាកដហើយ ដូចជាគោចូលកាប់។ (ខ ២២ ក) (២) មានន័យថា មនុស្សល្ងីល្ងើត្រូវបានចងជាប់នឹងច្រវ៉ាក់ដែក ហើយបន្ទាប់មកគាត់នឹងត្រូវទទួលទោសជាប្រាកដ។ (ខ ២២ ខ) (៣) មានន័យថា គាត់គួរទទួលសេចក្តីទុក្ខវេទនា ដូចជាព្រួញមួយចូលទៅក្នុងថ្លើម។ (ខ ២៣ ក)

២៤–២៧ ហើយឥឡូវនេះ ឱកូនប្រុសអើយ ចូរស្តាប់ខ្ញុំ ហើយយកចិត្តទុកដាក់នឹងពាក្យដែលចេញពីមាត់ខ្ញុំ។ កុំឱ្យចិត្តរបស់អ្នកងាកទៅរកផ្លូវរបស់នាង កុំវង្វេងផ្លូវរបស់នាងឡើយ ដ្បិតនាងមានជនរងគ្រោះជាច្រើនបានដួលហើយអ្នកស្លាប់ទាំងអស់សុទ្ធតែមានចំនួនច្រើនណាស់។ ផ្ទះរបស់នាងជាផ្លូវទៅកាន់ក្រុងសេអូលចុះទៅបន្ទប់នៃសេចក្តីស្លាប់។

នៅទីនេះ អ្នកនិពន្ធសុំម្តងទៀតទៅកាន់អ្នកកាន់តាមរបស់គាត់ថា ប្រាជ្ញានៃការបង្រៀនរបស់គាត់ (ការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា) គួរតែត្រូវគោរពតាមហើយត្រូវរក្សាវាទុក ព្រោះវាជាការពិតជាប្រវត្តិសាស្ត្រក្នុងការដើរតាមស្រីពេស្យា ហើយត្រូវបំផ្លាញចោល។ (ខ ២៦)

ជំពូកទី 8

ការវិភាគខ្លឹមសារ

1. កន្លែងដែលប្រាជ្ញាស្រែក (1-3) 2. និយាយស្តាប់ប្រាជ្ញា (4-5) 3. ខ្លឹមសារនៃប្រាជ្ញា (6-9) 4. ប្រាជ្ញាមានតម្លៃជាងមាសប្រាក់ និងកំណប់ទ្រព្យ។ (10-11) 5. កន្លែងនៃប្រាជ្ញា (12-14) 6. អត្ថប្រយោជន៍ដែលបុរសទទួលបានពីប្រាជ្ញានេះ។ (15-21) 7. ប្រាជ្ញាដែលត្រូវចូលរួមក្នុងការបង្កើតរបស់ទាំងអស់ (22-31) 8. ភាពចាំបាច់ដើម្បីទទួលបានប្រាជ្ញា (32-36)

ការបកស្រាយ

១-៣ តើប្រាជ្ញាមិនហៅទេ? មិនយល់ទេ លើកសំលេងនាង? នៅលើកម្ពស់ក្បែរផ្លូវ នៅផ្លូវបំបែក នាងឈរ។ នៅក្បែរខ្លោងទ្វារខាងមុខក្រុង នៅមាត់ទ្វារទ្វារ នាងស្រែកឡើងថា៖

"ប្រាជ្ញា" ដែលបាននិយាយនៅទីនេះមិនមែនជារបស់រូបកាយទេ ប៉ុន្តែជាប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណ ពោលគឺស្គាល់ព្រះ និងកោតខ្លាចព្រះ។ នៅក្នុងឃ្លាមួយ "តើប្រាជ្ញាមិនហៅទេ?" រចនាប័ទ្មសំណួរ "កុំហៅ?" គឺសំខាន់។ វារួមបញ្ចូលដូចជាការទួញសោកមួយដើម្បីព្យាបាលការមិនជឿរបស់មនុស្សជាតិយ៉ាងចម្លែក។ . នោះគឺប្រាជ្ញា

ដើម្បីប្រាប់ព្រះដល់មនុស្សជាតិគឺពោរពេញទៅដោយគ្រប់សកលលោក វាជាការទួញសោកដែលមិនស្គាល់ព្រះ។

ពាក្យថា "ក្បែរផ្លូវ" "នៅផ្លូវបំបែក" "នៅមុខក្រុង" "ក្បែរខ្លោងទ្វារ" និង "ច្រកចូល" គឺជាពាក្យតំណាងដែលមនុស្សជាច្រើនឆ្លងកាត់។ នោះគឺប្រាជ្ញាដើម្បីប្រាប់ព្រះដល់មនុស្សបានត្រូវបានបើកសម្តែងនៅគ្រប់សត្វក្នុងលោក។ បទគម្ពីរមានពាក្យជាច្រើនដែលមានអត្ថន័យដូចគ្នា។ ដាវីឌបានមានប្រសាសន៍នៅក្នុងទំនុកតម្កើង ១៩:១-៤ ថា៖ «ផ្ទៃមេឃប្រកាសពីសិរីល្អនៃព្រះ ហើយផ្ទៃមេឃក៏ប្រកាសពីស្នាដៃរបស់ទ្រង់។ ពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ បញ្ចេញការនិយាយចេញពីមួយយប់ទៅមួយយប់បញ្ចេញចំណេះ។ គ្មានពាក្យសំដីក៏មិនមានដែរ ដែលសំឡេងមិនបានឮ។ សំឡេងរបស់គេឮពេញផែនដី ហើយពាក្យសម្តីរបស់គេរហូតដល់ទីបញ្ចប់នៃពិភពលោក»។ នៅក្នុងពួកគាត់ គាត់បានបោះតង់សម្រាប់ព្រះអាទិត្យ ប៉ុលបានបកស្រាយថាជាការប្រកាសអំពីប្រាជ្ញាដើម្បីស្គាល់ព្រះ។ (រ៉ូម ១០:១៨) ក្នុងន័យដែលដាវីឌសរសើរតម្កើងប្រាជ្ញាដែលធ្វើឲ្យពួកគេស្គាល់ព្រះ ត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងសកលលោកទាំងមូលយ៉ាងអស្ចារ្យ ទំនុកតម្កើង ១៣៩:១៧-១៨ ក៏បាននិយាយថា៖ «ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ!

តើចំនួននៃពួកគេមានទំហំប៉ុនណាទៅ! បើខ្ញុំរាប់ពួកវាលើសពីខ្សាច់ទៅទៀត។ ខ្ញុំភ្ញាក់ហើយ ខ្ញុំនៅតែជាមួយអ្នក»។

ដូចគ្នាដែរ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ អ្នកដែលប្រកាសគំនិតដើម្បីធ្វើឱ្យព្រះជាម្ចាស់ស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងទូលំទូលាយ និងមិនអាចគណនាបានតាមពិត គឺជានិមិត្តសញ្ញា (λόγος) ដែលជាព្រះបន្ទូលព្រះគ្រីស្ទ។ ទោះជាគាត់បានធ្វើឲ្យមនុស្សស្គាល់ព្រះជាបិតាក៏ដោយ ក៏មានការពិតតិចតួចដែរ។ ហេតុនេះ យ៉ូហាន 1:5 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ពន្លឺចែងចាំងក្នុងសេចក្តីងងឹត ហើយ

សេចក្តីងងឹតមិនបានឈ្នះវាឡើយ»។ គាត់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបានស្លៀកពាក់ដោយចរិតលក្ខណៈរបស់មនុស្សបានមកលើពិភពលោកហើយគាត់ផ្ទាល់បានប្រកាសពីប្រាជ្ញានេះដល់ពិភពលោក។ (យ៉ូហាន ១:១១, ៣:៣២, ១២:៣៧) ប៉ុន្តែ ដោយសារមនុស្សលោកងងឹតព្រោះតែអំពើបាប នោះមានមនុស្សជាច្រើនមិនទាន់ជឿលើលោក។ ជំនឿមិនមែនជារបស់មនុស្សគ្រប់រូបទេ។ (ថែស្សាទី២ ៣:២) ជាអំណោយរបស់លោកដល់បុរសដែលព្រះចង់ឲ្យ។ (អេភ. ២:៨) កាលដែល Moody នៅក្មេង គាត់ធ្វើការនៅហាងជួសជុលស្បែកជើង គាត់បានទទួលព្រះគុណដោយការផ្សាយដំណឹងល្អរបស់ Kimbal ដែលជាគ្រូបង្រៀនថ្ងៃព្រះអម្ចាស់ ហើយត្រូវបានដាស់ដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយនៅតាមផ្លូវដែលគាត់ចេញពីទីនោះ អ្វីដែលគាត់បានឃើញ និងបានស្តាប់ទាំងអស់ផ្តល់ឱ្យគាត់រីករាយនិងការធានា។ ពិតណាស់អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាស្ថានសួគ៌ថ្មី និងផែនដីថ្មី ដើម្បីបង្កើតព្រះក្នុងគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់។ R A Torray ស្មាក់នៅក្នុងបន្ទប់មួយ ហើយគាត់បានភ្ញាក់ឡើង ហើយគាត់បាននិយាយថា "សរសើរតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ លើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់" ភ្លាមៗនោះ ហើយបានសរសើរជាច្រើនដង គាត់ផ្ទាល់មិនអាចបញ្ឈប់ការសរសើរចេញពីគាត់បានទេ។ បទពិសោធរបស់គាត់ក៏ជាលទ្ធផលដើម្បីទទួលបានប្រាជ្ញាដើម្បីស្គាល់ព្រះ ប្រាជ្ញាដើម្បីស្គាល់ព្រះពោរពេញទៅដោយសកលលោក។

៤-៥ «ឱមនុស្សអើយ ខ្ញុំអំពាវនាវដល់អ្នក ហើយសម្រែករបស់ខ្ញុំគឺដល់កូនចៅមនុស្ស។មនុស្សសាមញ្ញអើយ ចូររៀនប្រយ័ត្ន មនុស្សល្ងង់ រៀនយល់។

ពាក្យ "មនុស្ស" (אִישׁ) នៅទីនេះចង្អុលទៅបុរសខ្ពស់ ពាក្យ និង "កូនចៅ របស់មនុស្ស" (בְּנֵי אָדָם) ចង្អុលទៅបុរសទាប។ (J. W. Nutt) ។ ហេតុផលដែល សំដែងជាពីរយ៉ាង គឺព្រោះការយំដោយប្រាជ្ញា ជាកម្មរបស់មនុស្សលោក ទាំងឡាយ។ ពាក្យថា "សាមញ្ញ" "មនុស្សល្ងីល្ងើ" គឺដូចជាពាក្យដែលមិន ស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់។ គម្ពីរចែងថា អ្នកមិនស្គាល់ព្រះជាមនុស្សល្ងង់។ (ទំនុក ដំកើង ១៤:១) ទោះជាប្រាជ្ញាដែលធ្វើឲ្យយើងស្គាល់ព្រះមានពេញក្នុងគ្រប់ សត្វទាំងឡាយនៃសកលលោកក៏ដោយ។ (សូមមើលការបកស្រាយខទី ១–៣) ដ្បិតបុរសមិនដឹងទេ; វាអាចជាតំណាងនៃរឿងល្ងង់ខ្លៅទាំងអស់។ ដូច្នេះ មនុស្សល្ងង់ល្ងង់ដូចមនុស្សស្លាប់ដោយស្រេកទឹកជិតអណ្តូង។

ពួកគេប្រៀបដូចជាមនុស្សស្គាល់តែដើមឈើ តែមិនស្គាល់ឫស ស្គាល់តែ បច្ចុប្បន្ន តែមើលងាយអនាគត ហើយដោះស្រាយតែបញ្ហាជីវិតបច្ចុប្បន្ន តែ មិនអើពើនឹងបញ្ហាមរណៈ ថែមទាំងព្យាបាលតែរូបកាយយ៉ាងសំខាន់។ មើលងាយព្រលឹងឱ្យស្ថិតស្ថេរជានិរន្តរ៍ដូចជាគ្មានអ្វីសោះហើយលះបង់ខ្លួន ឯងដើម្បីធ្វើបាបប៉ុន្តែមិនខ្វល់ពីការវិនិច្ឆ័យនិងការដាក់ទណ្ឌកម្មទេហើយ គោរពបូជាតែចំណេះដឹងវិទ្យាសាស្ត្រប៉ុណ្ណោះតែមើលងាយអ្នកបង្កើតវិទ្យា សាស្ត្រហើយដូចដែលពួកគេមានសុវត្ថិភាពដោយគ្មានន័យថាពួកគេក្រអឺត ក្រទម។ ពួកគេមិនគិតពីពេលវេលានៃទុក្ខវេទនានោះទេ។ មិនត្រឹមតែ ប៉ុណ្ណឹងទេ ពួកគេដឹងតែចំណេះដឹងនៃកម្រិតរសើបទាប ប៉ុន្តែធ្វើឱ្យមនុស្ស មានបាបជាច្រើនបានប្រែចិត្ត ប៉ុន្តែពួកគេមិនស្គាល់ការបំផុសគំនិតដែលផ្ត ល់ភាពក្លាហាននៃការធ្វើទុក្ករកម្មដល់ពួកបរិសុទ្ធជាច្រើន ហើយធ្វើឱ្យអ្នក ផ្សាយដំណឹងល្អជាច្រើនបានប្រកាសដំណឹងល្អដោយធានា។

៦–៩ ចូរស្តាប់ចុះ ដ្បិតខ្ញុំនឹងនិយាយពាក្យដ៏ថ្លៃថ្នូរ ហើយពីបបូរមាត់របស់ខ្ញុំ នឹងមកនូវអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ ដ្បិតមាត់របស់ខ្ញុំនឹងនិយាយសេចក្តីពិត។ អំពើអាក្រក់ជាទីស្អប់ខ្ពើមដល់បបូរមាត់ខ្ញុំ។ ពាក្យសម្តីរបស់ខ្ញុំទាំងអស់សុទ្ធតែសុចរិត។ មិនមានអ្វីដែលរមូលឬកោងនៅក្នុងពួកគេ។ ពួកគេទាំងអស់គឺត្រង់ចំពោះអ្នកដែលយល់ហើយត្រឹមត្រូវចំពោះអ្នកដែលស្វែងរកចំណេះដឹង។

នៅទីនេះ "វត្ថុដ៏ថ្លៃថ្នូ" (ណឹងហ្គាល់អ៊ីដុងអ៊ីម) ចង្អុលទៅភាពល្អខាងសីលធម៌សាសនា។ ពាក្យដែលបានលាតត្រដាងនៅខាងក្រោមវា "ត្រូវ" (ខ ៦ ខ) "សេចក្តីពិត" (អត្ថន័យនៃសេចក្តីស្មោះត្រង់) (ខ៧) "សុចរិត" (ខ ៨) មានន័យថា សីលធម៌ខាងសាសនា ហើយបន្ទាប់មកពន្យល់អំពីអ្វីដែល "សេចក្តីល្អបំផុត" គឺ ប្រាជ្ញារបស់ព្រះ ពោលគឺពាក្យរបស់លោកមិនមែនជាចំណេះអំពីសម្ភារៈដើម្បីទាក់ទាញអារម្មណ៍យើងទេ។ វាមកជាសីលធម៌សាសនាដើម្បីចាក់ចូលក្នុងមនសិការរបស់យើង។ វាបញ្ឆេះមនសិការរបស់យើងដោយនិយាយថា "ហេតុអ្វីបានជាអ្នកជឿលើព្រះដើម្បីបង្កើតអ្នក? ហេតុអ្វីបានជាអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើបាប ដោយមិនបានប្រព្រឹត្តអំពើល្អ ក្នុងន័យនៃការបម្រើព្រះ? ហើយហេតុអ្វីបានជាអ្នកមិនជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះដែលជាអ្នកដង្វាយធួន ? វាគឺជាព្រះបន្ទូលដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់ព្រះ ពោលគឺការបង្រៀននៃបទគម្ពីរ។ ពេលបុរសអានបទគម្ពីរ ត្បិតពួកគេចាត់ទុកវាគ្រាន់តែជាខួរក្បាលរបស់ពួកគេ តែមិនចាត់ទុកវាជាសតិសម្បជញ្ញៈរបស់ពួកគេ នោះពួកគេមិនទទួលបានអំណាចទេ។ យើងគួរទាក់ទងទៅនឹងពាក្យមកជាសីលធម៌សាសនាជាមួយនឹងមនសិការរបស់យើង ជាសរីរាង្គនៃសីលធម៌សាសនារបស់យើង។

«ពួកគេទាំងអស់គឺត្រង់ចំពោះអ្នកដែលយល់ ហើយត្រឹមត្រូវចំពោះអ្នកដែលស្វែងរកចំណេះដឹង»។ ត្រង់នេះ ពាក្យថា "ចំពោះអ្នកដែលយល់" និងពាក្យ "ចំពោះអ្នកចេះដឹង" មិនមានន័យថាបុរសមានខួរក្បាលល្អ និងមានចំណេះដឹងផ្នែកវិទ្យាសាស្ត្រច្រើននោះទេ។ ទោះបីជាគាត់មានខួរក្បាលល្អក៏ដោយ ក៏មានមនុស្សប្រុសជាច្រើនមិនខ្វល់នឹងការបង្រៀនសាសនាដែរ។ បុរសបែបនេះមិនអាចយល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានទេ («ប្រាជ្ញា»)។ ឆាលប្រ៊ីដ បាននិយាយទៅកាន់បុរសដូចតទៅ ពោលគឺ «ពួកគេជឿលើប្រាជ្ញារបស់ពួកគេ (សុភាសិត ៣:៥, ១កូរិនថូស ១:២០, ៣:១៨) ខ្វល់ខ្វាយនឹងវិទ្យាសាស្ត្រច្រើនជាងការរាប់ជាបរិសុទ្ធ ពុំយល់អំពីសេចក្តីវិសុទ្ធ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះសម្រាប់ពួកគេលោភលន់នឹងផ្លែឈើដើម្បីស្គាល់សេចក្តីល្អនិងអាក្រក់ជាងផ្លែឈើនៃជីវិត»។ (អត្ថាធិប្បាយលើសុភាសិត ផ្នាំងបដានៃសេចក្តីពិត ការទុកចិត្ត ឆ្នាំ 1968 ទំព័រ 73) ដូច្នេះ តើអ្នកណាជា «អ្នកដែលយល់» និង «អ្នកដែលស្វែងរកចំណេះដឹង»? គាត់ជាមនុស្សដែលត្រូវភ្ញាក់ឡើងខាងវិញ្ញាណ និងដោយស្មោះ។ ទោះបីជាបុរសបែបនេះមានចំណេះដឹងផ្នែកខួរក្បាលតិចតួច (ចំណេះដឹងវិទ្យាសាស្ត្រ) គាត់ដាស់ទ្រឹស្តីខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់ ហើយចង់បានវាយ៉ាងក្លៀវក្លា។ ព្រះយេស៊ូបានប្រៀបធៀបបុរសដែលជា«កូន»បែបនេះ (Mt 11:25 Ps 8:2) និង«មនុស្សដែលត្រូវមាន» (អាចមានន័យថាមនុស្សត្រូវភ្ញាក់) (Mt 25:29) បុរសនោះយល់ពីព្រះបន្ទូល អណ្តាងល្អគឺជាបុរសបែបនេះ។ បញ្ហាលំបាកនៅក្នុងបទគម្ពីរក៏ត្រូវបានជឿ និងយល់យ៉ាងច្បាស់ចំពោះបុរសនេះ។ វាត្រូវបានគេជូនដំណឹងថា Gourge Muller ដែលជាអ្នកជឿដ៏អស្ចារ្យបានអានបទគម្ពីរដោយលុតជង្គង់ 100 ដង។ គាត់មានចិត្តស្មោះស្ម័គ្រ និងភ្ញាក់រឭកចង់បានព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។

១០-១១ ចូរយកការណែនាំរបស់ខ្ញុំជាជាងប្រាក់ និងចំណេះដឹងជាជាងមាស ដែលមានជម្រើស ត្បិតប្រាជ្ញាប្រសើរជាងរតនភណ្ឌ ហើយអ្វីៗដែលអ្នកប្រាថ្នាមិនអាចប្រៀបធៀបនឹងនាងបានឡើយ។

នៅទីនេះ "ប្រាក់", "មាស", "គុជខ្យង" ត្រូវបានវាយតម្លៃថាជាវត្ថុមានតម្លៃបំផុតនៅក្នុងពិភពលោក។ ប៉ុន្តែពួកគេគ្រាន់តែជាសម្ភារៈប៉ុណ្ណោះ។ សម្ភារៈមិនអាចជួយសង្គ្រោះព្រលឹងមនុស្សបានទេ។ អ្នកដែលសង្គ្រោះព្រលឹងមនុស្សគឺមានតែព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ ប្រាជ្ញាដែលធ្វើឲ្យមនុស្សលោកស្គាល់លោកគឺប្រាជ្ញា (ប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណ)។ ដូច្នេះ ប្រាជ្ញានេះប្រសើរជាងអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងលោក។ ត្រង់នេះ ពាក្យថា "អ្វីៗដែលអ្នកប្រាថ្នាចង់បាន" មានន័យថា អ្វីៗដែលលោកចង់បាន។

បុរសមានវត្ថុសម្រាប់ធ្វើជាកំណប់តំណាងដូចជាប្រាក់ និងមាស ជារូបព្រះរបស់គេក្នុងលោក។ សម្រាប់វា ពួកគេគ្មានចន្លោះខ្លះគិតអំពីព្រះទេ។ ពួកគេលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីទទួលបានសម្ភារៈទាំងស្រុងដោយផ្តល់ជីវិត ថាមពល ពេលវេលា និងអ្វីៗផ្សេងទៀត។ នេះជាតួលេខជីវិតពេញមួយជីវិតរបស់គាត់។

គោលបំណងដែលអ្នកនិពន្ធសុភាសិតបានពិភាក្សានៅទីនេះអំពីកំណប់ទ្រព្យ ដូចជាប្រាក់ និងមាស គឺដើម្បីយកការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ជំនួសពួកគេ (ប្រាក់ និងមាស)។ មានតែការបម្រើព្រះប៉ុណ្ណោះ គឺជាកិច្ចការដ៏មានតម្លៃដែលយើងត្រូវលះបង់ខ្លួនយើង ដើម្បីផ្តល់ភាពពេញលេញរបស់យើង។ (សាស្តា ១២:១៣)។

ការបម្រើព្រះក៏ដូចជាការបង្រៀននៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ (Duet 6:5) ហើយក៏ជាការបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូដែរ។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ដូច្នេះ អ្នកណាម្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាដែលមិនលះបង់អ្វីៗទាំងអស់ដែលខ្លួនមាននោះ មិនអាចធ្វើជាសិស្សរបស់ខ្ញុំបានឡើយ»។ (លូកា ១៤:៣៣, ២៥-២៧) នៅទីនេះការបោះចោលទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់រួមបញ្ចូលន័យថា ក្នុងនាមជាម្ចាស់របស់គេ គាត់មិនគួរអះអាងថាជារបស់ខ្ញុំទេ តែអះអាងថាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ គាត់គួរប្រើវាដើម្បីលើកតម្កើងព្រះ។ ដូចដែលគាត់បានធ្វើដូច្នេះគាត់បានដំឡើងកំណប់នៅស្ថានសួគ៌។ (Mt 6:20) យ៉ូប 22:24-25 បាននិយាយថា "ប្រសិនបើអ្នកដាក់មាសនៅក្នុងធូលីដី ហើយមាសរបស់អូហ៊ីរក្នុងចំណោមថ្មនៃគ្រែ torrent នោះព្រះដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិនឹងក្លាយជាមាស និងប្រាក់ដ៏មានតម្លៃរបស់អ្នក"។

សម្រាប់ការព្យាបាលសម្ភារៈគឺជារឿងសំខាន់ក្នុងជីវិតរបស់យើង អ្នកជឿគួរធ្វើវាដោយជំនឿ។ នោះគឺពួកគេគួរតែបម្រើព្រះជាទ្រព្យសម្បត្តិដែលលោកផ្ទាល់ចាត់ទុកវាយ៉ាងមានតម្លៃ។

១២- ១៣ "ខ្ញុំជាអ្នកប្រាជ្ញ រស់នៅដោយការប្រុងប្រយ័ត្ន ហើយខ្ញុំរកឃើញការចេះដឹង និងការពិចារណា។ ការកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា គឺជាការស្អប់ខ្ពើមអំពើអាក្រក់។ ភាពឆ្មើងឆ្មៃ និងក្រអឺតក្រទម និងមាគ៌ានៃពាក្យអាក្រក់ និងពាក្យអសុរោះ ដែលខ្ញុំស្អប់។

ប្រាជ្ញា" មានន័យថា ព្រះគ្រីស្ទគង់នៅជាមួយអ្នកដែលមានជំនឿសក្តិសមក្នុងសីលធម៌សាសនា (សីលធម៌ខាងសាសនា) ហើយទ្រង់ក៏ស្វែងរកអ្នកជឿ

បែបនេះដែរ។ (« អត្ថន័យដើម្បីស្វែងរក និងដើម្បីទទួល » - ចុងបញ្ចប់ — ខ ទី ១២) ។ គាត់តាមលំដាប់លំដោយនៃចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះ ប្រព្រឹត្ត តាមសីលធម៌សាសនា ជាងដោយរូបកាយជាចំណុចសំខាន់របស់ពួកគេ។ ដូច្នេះ ពាក្យដែលបានបញ្ជាក់នៅទីនេះ ("ការប្រុងប្រយ័ត្ន", "ចំណេះដឹង", "ការសំរេចចិត្ត") ត្រូវបានប្រើដោយទាក់ទងទៅនឹងសីលធម៌សាសនា។ នោះគឺ (1) ភាសាហេព្រើរ (הִכָּר) បកប្រែជាពាក្យ «ការប្រយ័ត្នប្រយែង» មានន័យថា «ភាពវៃឆ្លាត» ដែលចង្អុលទៅប្រាជ្ញាមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបខាង សីលធម៌សាសនា។ (២) ពាក្យដែលបកប្រែទៅជា "ចំណេះដឹង និង ឆន្ទានុ សិទ្ធិ" (דֵּעָה) គួរតែត្រូវបានកែប្រែទៅជា "ចំណេះដឹងនៃការវិនិច្ឆ័យ" ដែលមិនមែនជាចំណេះដឹងនៃប្រាជ្ញាលោកិយទូទៅទេ ប៉ុន្តែជាចំណេះដឹង ដើម្បីវែកញែកអំពីល្អ និងអាក្រក់នៃសីលធម៌សាសនា។ ព្រះគ្រិស្ត (ប្រាជ្ញាគឺ ព្រះគ្រីស្ទ) ស្រឡាញ់អ្នកជឿដែលប្រយ័ត្នប្រយែងមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយ គង់នៅជាមួយពួកគេ ហើយស្វែងរកពួកគេផងដែរ។ (ចុងបញ្ចប់នៃ ខ ១២) ។ ក្នុងន័យនេះ លោកបានមានប្រសាសន៍នៅ យ៉ូហាន ១៤:២១ ថា «អ្នក ណាមានបញ្ញត្តិរបស់ខ្ញុំ ហើយកាន់តាម អ្នកនោះហើយដែលស្រឡាញ់ខ្ញុំ។ ហើយអ្នកណាដែលស្រឡាញ់ខ្ញុំ នោះនឹងត្រូវបានស្រឡាញ់ដោយព្រះវរបិតា ខ្ញុំ ហើយខ្ញុំនឹងស្រឡាញ់អ្នកនោះ ហើយបង្ហាញខ្លួនឯងដល់អ្នកនោះ»។ សូម មើល យ៉ូហាន ១៤:២៣ ។ ព្រះគ្រីស្ទមិននៅជាមួយអំពើបាបជាមួយគ្នាទេ។ (ទំនុក. ៥:៤) គាត់កោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា ហើយស្អប់អំពើបាបទាំងអស់។ នៅ ទីនេះ ខ្លឹមសារនៃខទី ១៣ នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងមានន័យ។ ភាពបរិសុទ្ធ ដែលស្អប់អំពើបាបខាងវិញ្ញាណ ពិតជាមានតែមួយគត់របស់ព្រះត្រីឯក

(Father-God, Son-God, and Holy Spirit- God)

(Ps 12:3, Mt 12:36) (ព្រះបិតា-ព្រះ ព្រះរាជបុត្រា-ព្រះ និងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ-ព្រះ) ប៉ុន្តែបុរសមិនមានវាទេ។ អ្វីដែលមិនជឿលើព្រះគ្រីស្ទគឺជាអំពើបាបដ៏សំខាន់ (យ៉ូហាន ១៦:៩) ប៉ុន្តែ បុរសនោះមិនដឹងសូម្បីតែការពិតថាវាជាអំពើបាប។ ដូច្នេះ តើគាត់អាចស្អប់អំពើបាបខាងវិញ្ញាណយ៉ាងដូចម្តេច? សូមមើល រ៉ូម ៨:៧-៨។ ព្រះមិនត្រឹមតែស្អប់អំពើបាបរបស់យើងប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ក៏បានបញ្ជូនកូនប្រុសបង្កើតរបស់លោកទៅវិញដោយមិនសោកស្តាយចំពោះការស្លាប់ដើម្បីយកវាចេញ។ (យ៉ូហាន ៣:១៦) អ្វីដែលកូនស្អប់គឺជាកិច្ចការដែលព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់បានធ្វើ។ វាគឺជាចលនានៃសេចក្តីសង្គ្រោះដើម្បីដាក់សេចក្តីខ្មាំងសត្រូវរវាងមនុស្ស និងអំពើបាប (លោកុប្បត្តិ 3:15) បន្ទាប់ពីបុរសនោះបានសង្គ្រោះ នោះគាត់ពិតជាចាប់ផ្តើមស្អប់អំពើបាប។

ព្រះស្អប់អំពើបាបទាំងអស់ក្នុងចំណោមពួកគេ ជាពិសេស«អំនួតនិងក្រអឺតក្រទម» (ναύκληρος) ច្រើនទៀត។ ដូច្នេះ អំពើបាបត្រូវបានកត់ត្រាទុកក្នុងបុព្វកថា។ នៅទីនេះ។

"ភាពក្រអឺតក្រទម" (ណឹង) ចង្អុលទៅ "ការប្រមាថ" មានន័យថា វាជាសកម្មភាពដែលធ្វើឲ្យលើស។ ព្រះបានបោះចោលមនុស្សក្រអឺតក្រទម ប៉ុន្តែប្រទានព្រះគុណដល់មនុស្សរាបទាប។ (យ. ត្រង់នេះពាក្យថា កិរិយាប្រព្រឹត្តអាក្រក់ (διαπραγμάτευσις) មានន័យថា មាគ៌ាអាក្រក់ ដែលមិនប្រព្រឹត្តខុសដោយចៃដន្យ ប៉ុន្តែប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់តាមទម្លាប់។ ហើយពាក្យដែលខុសឆ្គង (ភោគអ៊ីធី ធីតអ៊ីតភីតខូហ្គត) មានន័យថា «មាត់ឡើង» ពោលគឺមាត់យកមនុស្សទុច្ចរិតមកប្រមាថបុគ្គលិកលក្ខណៈ ។ នេះក៏មិនមែនមានន័យថាបរាជ័យដោយចៃដន្យនោះទេ ប៉ុន្តែជាទម្លាប់ដែលមាត់តែងតែនិយាយដូច្នេះ។ បុរស

នោះមានចំណេះដឹងខ្លីអំពីរបៀបដែលព្រះស្អប់ពាក្យអាក្រក់។ គម្ពីរចែងថា ពាក្យខុសនឹងត្រូវកាត់ទោស។ (ទំនុកដំកើង ១២:៣, ម៉ាថាយ ១២:៣៦)

១៤–១៦ ខ្ញុំមានឱវាទ និងប្រាជ្ញា ខ្ញុំមានការយល់ដឹង; ខ្ញុំមានកម្លាំង។ ស្តេចសោយរាជ្យដោយខ្ញុំ ហើយអ្នកគ្រប់គ្រងក៏កាត់សេចក្តីសុចរិត។ ដោយខ្ញុំជាមេដឹកនាំ និងពួកអភិជន ជាអ្នកគ្រប់គ្រងដោយយុត្តិធម៌។

ពាក្យនេះមានន័យថា នយោបាយក្នុងលោកក៏គ្រប់គ្រងប្រទេសដោយទទួលប្រាជ្ញាពីព្រះ។ ការពិតនេះត្រូវបានបញ្ជាក់នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាតិ។ ឧទាហរណ៍ វាជាឥទ្ធិពលនយោបាយដើម្បីយល់អំពីអធិបតេយ្យភាពទាំងស្រុងនៃភាពជាម្ចាស់នៃព្រះ និងការកំណត់ទុកជាមុនរបស់ទ្រង់យ៉ាងត្រឹមត្រូវ។

[អត្ថបទពិសេស]

ប្រាជ្ញាដើម្បីស្គាល់ព្រះ និងនយោបាយរបស់វា។

Calvinism គឺជាគំនិតដើម្បីយល់បទគម្ពីរបានត្រឹមត្រូវបំផុត ហើយជឿលើគម្ពីរទាំងនោះ នោះគឺជាប្រាជ្ញាពិត។ ដូចដែលយើងនិយាយលក្ខណៈពិសេសរបស់ Calvinism វាគឺដើម្បីជឿថាបទគម្ពីរទាំងអស់គឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះហើយជាពិសេសផងដែរវាគឺជាការពិតប្រវត្តិសាស្ត្រដែលថា អធិបតេយ្យភាពនៃភាពជាម្ចាស់របស់ព្រះនិងគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុនបានផ្តល់ឱ្យនូវសេចក្តីជំនឿដ៏រឹងមាំ។

ការក្លែងបន្លំបាននិយាយថា "អ្នកកែទម្រង់បានយកការរៀបចំជាប្រព័ន្ធ និងអាកប្បកិរិយាខាងទ្រឹស្តីធ្ងន់ធ្ងរ។ ថ្ងៃងងឹតដែលពិបាកបំបែកត្រូវការអ្នកគិតខ្លាំង។ អ្នកជឿលើអធិបតេយ្យភាព ភាពជាម្ចាស់ និងគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុន។ «យើងគិតថា ចលនាកំណែទម្រង់គឺដូចនឹងលោក Augustans ដែរ។ ជំនឿចំពោះការកំណត់ទុកជាមុន នៅក្នុងថ្ងៃដែលខូចនៃសាសនាចក្រ ពួកគេអាចបំបែកគំនិតអបិយជំនឿទាំងអស់។

(1) យើងចាំបានថា អ្នកតវ៉ារបស់ជនជាតិអង់គ្លេស (អ្នកជឿដែលបានកែទម្រង់) នៅក្នុងថ្ងៃបៀតបៀនរបស់ម្ចាស់ក្សត្រី Mary ត្រូវបាននិរទេសទៅទីក្រុងហ្សឺណែវ ហើយបានរៀនទ្រឹស្តីពី Calvin បន្ទាប់ពីនោះនៅឯមហាក្សត្រី Elizabeth ពួកគេបានក្លាយជាអ្នកដឹកនាំព្រះវិហារ។ អ្នកកែទម្រង់របស់ Scott និងពួកបរិសុទ្ធអង់គ្លេស គឺជាអ្នកការពារសេចក្តីពិតនៅថ្ងៃនោះ។

Macauly បាននិយាយថា "ពួកបរិសុទ្ធគឺជាហ្វូងមនុស្សដ៏អស្ចារ្យបំផុតនៅក្នុងប្រជាជនដែលពិភពលោកបានបង្កើតមក" ។ ហើយ Bancroft បានប្រកាសថា "ប្រជាជនអង់គ្លេសបានក្លាយជាប្រជាជននៃបេសកកម្មសម្រាប់ពួកបរិសុទ្ធ" ។ Cromwell គឺជាអ្នកកាន់សាសនា Calvinistic ដែលកាន់តែរឹងមាំក្នុងការជឿលើគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុន ហើយពួកគេគាត់បានបណ្តុះបណ្តាលយោធារបស់គាត់ជាមួយនឹងគំនិត Calvinistic ។ ជាលទ្ធផលយោធាមានភាពស្មោះត្រង់ និងក្លាហាន ដែលពួកគេមិនអាចមើលឃើញនៅពេលដំបូង។ យោធាបរិសុទ្ធនេះមិនចុះចាញ់ឡើយ រហូតដល់ពួកគេកាន់កាប់មួយទៀត ហើយពួកគេបានបំផ្លាញវត្ថុដែលតវ៉ាប្រឆាំងពួកគេជាដាច់ខាត។

"យោធានេះមិនបានស្តាប់តាមពាក្យសច្ចាប្រណិធាន គ្មានមនុស្សប្រមឹក និងល្បែងស៊ីសង ហើយបន្ទាប់មក ក= សម្រាប់តំបន់កាន់កាប់របស់ខ្លួន ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ប្រជាពលរដ្ឋ និងស្ត្រីត្រូវបានគោរពយ៉ាងមានតម្លៃ។ ដូច្នេះហើយ អ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនបាននិយាយដូចតទៅថា "នៅសតវត្សទី 17 បញ្ហានយោបាយរបស់មនុស្សជាតិទាំងអស់គឺពឹងផ្អែកលើបញ្ហាអង់គ្លេស។ បើសិនជាពួកបរិសុទ្ធមិនមានទេ នៅក្នុងពិភពលោក សេរីភាពនយោបាយប្រហែលជាមិនត្រូវបានគេមើលឃើញទេ»។ ទោះបីជាជនជាតិអង់គ្លេសបានផ្តល់មកុដនៅ Cromwell បីដងក៏ដោយគាត់បានបដិសេធ។ គំនិតនៃជំនឿរបស់ពួកបរិសុទ្ធគឺជាប្រព័ន្ធនៃគំនិតទ្រឹស្តីរបស់លោក John Calvin ជាក់ស្តែង។ តាមរយៈពួកគេ សេរីភាពនៅអង់គ្លេសត្រូវបានទ្រទ្រង់។ Fiske បាននិយាយថា "មនុស្សជាតិត្រូវបានសងបំណុលយ៉ាងច្រើនដោយ Calvin" ។ (២) នៅស្កុតឡេន ភាពជាម្ចាស់អធិបតេយ្យភាព និងគោលលទ្ធិនៃការកំណត់ទុកជាមុនបានអនុវត្តតួនាទីដ៏អស្ចារ្យ។ ប្រវត្តិវិទូដ៏អស្ចារ្យបាននិយាយថា "មុនពេលលទ្ធិកាល់វីនចូលដល់ស្កុតឡេន ប្រទេសនេះគឺងងឹត។ បន្ទាប់មក ប្រជាជនស្កុតគឺជាទាសកររបស់ព្រះវិហារ៉ូមដោយគ្មានគោលបំណង។ ឧបករណ៍ដែលឪពុកប្រើគឺក្នុងខ្លួនក្នុងចិត្ត និងសីលធម៌គឺអវិជ្ជា ពុករលួយ ហើយនៅក្នុងកម្រិតទាប»។ អ្នកប្រាជ្ញម្នាក់ Bunckle បាននិយាយថា "បន្ទាប់មកប្រជាជន scotch មានភាពកខ្វក់ ក្រខ្សត់ និងវេទនានៅក្នុងបុគ្គលិកលក្ខណៈ និងផ្ទះរបស់ពួកគេ ហើយពួកគេល្ងង់ និងអបិយជំនឿ"។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មក John Knox បានជឿលើ Calvinism ហើយបានកើតឡើង។ គាត់ដែលមានអាយុលើសពី 4 ឆ្នាំជាង Calvin គឺជាអ្នកដ៏អស្ចារ្យបំផុតដែលត្រូវបានរៀននៅក្រោម Calvin នៅ Geneva អស់រយៈពេល 5 ឆ្នាំ។ គាត់ដូចជាព្រះអាទិត្យរះ

នៅពេលយប់។ គាត់បានធ្វើឱ្យ Calvinism ជាសាសនាស្កុតឡែន។ ជាលទ្ធផល ស្តង់ដារសីលធម៌របស់ប្រទេសបានក្លាយជាគំរូរបស់ពិភពលោក។ កន្លែងដែលកាល់វីនមានគឺត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញពីការវាយតម្លៃថា អំណាចនៃអំពើបាបត្រូវបានបំផ្លាញ»។ Carlyle ដែលជាអ្នកនិពន្ធដ៏ល្បីល្បាញបាននិយាយថា "កិច្ចការដែល Knox បានធ្វើសម្រាប់ប្រទេសរបស់គាត់គឺការបង្កើតការរស់ឡើងវិញចេញពីសេចក្តីស្លាប់" ។ ហើយ Frouds ក៏បាននិយាយថា "បើគ្មាន John Knox ទេ ស្កុតឡែនដែលមនុស្សសម័យស្គាល់មិននៅដដែល"។

(៣) បន្ទាប់មក យើងអាចគិតពីប្រវត្តិនៃលទ្ធិកាល់វីននៃប្រទេសបារាំង។ ពួក Calvinists នៃប្រទេសបារាំងត្រូវបានអំពាវនាវឱ្យ Huguenots ។ Huguenots ត្រូវបានជូនដំណឹងនៅក្នុងពិភពលោកយ៉ាងល្អ។ ភាពបរិសុទ្ធខាងសីលធម៌ និងវីរភាពរបស់ពួកគេត្រូវបានកោតសរសើរដោយសត្រូវ និងមិត្តភក្តិរបស់ពួកគេ សព្វវចនាធិប្បាយ Britannica បាននិយាយថា "ប្រវត្តិសាស្ត្រនៃ Huguenots តែងតែជាការពិតដ៏អស្ចារ្យដែលមិនរលាយបាត់ ហើយការបញ្ចេញមតិដ៏មានឥទ្ធិពលដែលត្រូវបង្ហាញឱ្យឃើញនៅក្នុងការធានាខាងសាសនា។" គួរឱ្យសោកស្តាយនៅថ្ងៃទី 24 ខែសីហា ឆ្នាំ 1572 ការសម្លាប់រង្គាលនៅ St. Bartholomew's Day បានធ្វើឱ្យចំនួនដ៏ច្រើននៃការស្លាប់របស់ Huguenots ។ បន្ទាប់មកចំនួននៃការស្លាប់របស់ Huguenots គឺប្រហែល 60000 នាក់ ឬ 50000 នាក់ ប៉ុន្តែ Schaff ដែលជាអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រព្រះវិហារដ៏អស្ចារ្យបាននិយាយថា 30000 នាក់។ តាមរយៈការសម្លាប់នេះ បារាំងបានបាត់បង់យ៉ាងខ្លាំង។ លោក Macauly ដែលជាអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រជនជាតិ

អង់គ្លេស បាននិយាយថា "ពួក Huguenots ដែលត្រូវបាននិរទេសចេញពីចក្រភពអង់គ្លេស គឺខ្ពស់ជាងមនុស្សទូទៅ ជាងជនជាតិអឺរ៉ុបដទៃទៀត ទាំងផ្នែកបញ្ញា និងខាងសីលធម៌ Lecky ដែលជាអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្រដ៏អស្ចារ្យ គឺជាមនុស្សត្រជាក់ ប៉ុន្តែចំពោះ Huguenots បាននិយាយថា "ការសម្លាប់ Huguenots មានន័យថាដើម្បីលុបការចាប់ផ្តើមនៃប្រទេសដែលមានភាពស្មោះត្រង់បំផុត, សំឡេងបំផុត, បុរសដែលមានគុណធម៌បំផុតនិងបុរសក្លឹបំផុត។ តាមរយៈនេះ ផ្លូវនៃអំពើពុករលួយដោយមិនគេចពីប្រទេសបារាំងត្រូវបានបើក។ ប្រសិនបើនាងមិនមានព្រឹត្តិការណ៍សម្លាប់នេះទេ គំនិតរបស់ Huguenots អាចនឹងទម្លុះអំណាចនៃការសង្ស័យដែលធ្វើឱ្យសាសនា និងនយោបាយបារាំងខូច។

យើងចងចាំចំណុចនេះនៅក្នុងកំណែទម្រង់នៃប្រទេសបារាំង។ លទ្ធផលនៃការធ្វើកំណែទម្រង់របស់ប្រទេសបារាំងបានធ្វើឱ្យមនុស្សជាតិទាំងអស់វិលត្រលប់ទៅរកមនុស្សជាតិវិញ ចេញពីលទ្ធិនិយម ហើយទម្លាក់ចូលទៅក្នុងវត្ថុនិយម ដើម្បីមើលងាយពិភពលោកខាងមុខ សច្ចៈ និងសាសនា ប៉ុន្តែស្រឡាញ់សម្ភារៈនិយម។ អាស្រ័យហេតុនេះ មនុស្សជាតិនៃពិភពលោកបានសាយភាយចូលទៅក្នុងវត្ថុនិយម ហើយមើលងាយសីលធម៌ សុចរិតភាព សិទ្ធិអំណាច និងសាសនា ហើយបានបោះចោលលទ្ធិទេវនិយម ហើយធ្វើឱ្យពួកគេត្រឡប់ទៅរកលទ្ធិមនុស្សនិយមវិញ ហើយចុងក្រោយត្រូវបានពុករលួយក្នុងបដិវត្តកុម្មុយនិស្ត។ បដិវត្តន៍បារាំងនិងបដិវត្តកុម្មុយនិស្តមានទំនាក់ទំនងគ្នាទៅវិញទៅមក។ ប្រទេសបារាំងត្រូវបានដកហូតដោយពួកគេបានសម្លាប់ Huguenots ដែលជាអំណាចតែមួយគត់នៃការពិត និងដំណើរ

ការតែមួយគត់នៃលទ្ធិសាសនា។ ថ្ងៃនេះរូបភាពបង្ហាញពីភាពអាប់អួរក្នុង ពិភពសិល្បៈចេញមកក្រៅទីក្រុងប៉ារីស ហើយទំនៀមទម្លាប់ច្រលំក៏លេច ចេញជារូបរាងមិនគិចដែរ។

(1) (4) ដូចដែលយើងគិតថាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃ Calvinism នៅក្នុងប្រទេស ហូឡង់ យើងចងចាំការពិតដែលថាប្រទេសនេះមានទុក្ករបុគ្គលជាច្រើនត្រូវ បានប្រហារជីវិតដោយនៅក្នុងភ្លើង ឬនៅក្នុងសក្ការនុពល ឬនៅក្រោមគែមនៃ ដាវ ឬនៅលើ * ។ អាលវ៉ាបានសម្លាប់អ្នកជឿគ្រីស្ទានជាច្រើន។ ប៉ុន្តែការជិះ ជាន់របស់អេស្ប៉ាញចំពោះពូកប្រូតេស្តង់ហូឡង់ត្រូវបានបំផ្លាញដោយការ ប្រយុទ្ធគ្នានៃជំនឿនៃរឹករាភាពកាល់វីននៅទីបំផុត។ ប្រវត្តិវិទូបាននិយាយថា ប្រសិនបើពួកគេគ្មានគំនិតកាល់វីននិយមទេនោះ ពួកគេមិនអាចយកឈ្នះ លើបញ្ហាបញ្ហាបានទេ។ អ្នកទុក្ករបុគ្គលភាគច្រើនក្នុងសម័យនេះគឺពួកកាល់ វីន។ អ្នកជឿ Lutheran ពីរបីនាក់ និងគណបក្ស Arminius ត្រូវបានធ្វើទុក្ករក ម្ម។ សាស្ត្រាចារ្យ Fruin បាននិយាយថា "នៅប្រទេសស្វីស នៅបារាំង នៅស្កុ តឡែន អង់គ្លេស ហូឡង់ កន្លែងណាក៏ស្ថិតនៅលើគែមដាវដែរ។ ក្នុង ចំណោមពួកគេ Calvinism បានដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់។ "ជាពិសេស យើង មិនអាចបំភ្លេចទំនាក់ទំនងរវាងលទ្ធិបរិសុទ្ធ និងហូឡង់បានទេ។ ធម្មយាត្រា ដែលបានភៀសខ្លួនចូលអាមេរិកចេញពីអង់គ្លេសបានមកដល់ហូឡង់មុនគេ ហើយបានទាក់ទងទៅកាន់ទ្រឹស្តី Calvinism ។ ជាពិសេស Clifton, Brewster ជាដើម ដែលជាវីរបុរសនៃសាកលវិទ្យាល័យ Cambridge បាននៅហូឡង់។ ពួកគេគឺជាអ្នកដឹកនាំដ៏រឹងមាំដែលកាន់គោលការណ៍បកស្រាយរបស់ Calvin ក្នុងការពង្រឹងនៅទីក្រុងហ្សឺណែវ។

(2) (ბ) ទីបំផុត តើសហរដ្ឋអាមេរិកមានប្រវត្តិបែបណា? Calvinism គឺជាជំនឿរបស់ពួក Puritans ដែលជិះលើកប៉ាល់ May Flower និងនិរទេសខ្លួន។ ពួកគេបានចូលទៅក្នុងសហរដ្ឋអាមេរិក ហើយបានបើកសម្តែងឱ្យចាប់ផ្តើមអ្វីៗទាំងអស់ដោយសេចក្តីជំនឿ។ ពួកគេត្រូវបានតាំងទីលំនៅជាចម្បងនៅតំបន់ Stern នៃអាមេរិក។ តំបន់ភាគខាងកើតរបស់អាមេរិកជាតំបន់ដែលមានភាពរីកចម្រើនបំផុតក្នុងវប្បធម៌អាមេរិក។ សព្វថ្ងៃនេះ អាមេរិកខាងលិចទាបជាងតំបន់ភាគខាងកើតក្នុងកម្រិតវប្បធម៌ ហើយវប្បធម៌របស់មនុស្សត្រូវបានទទួលយកដោយមនុស្សគ្រប់គ្នា។ ឥឡូវនេះយើងព្យាយាមពិនិត្យឡើងវិញនូវប្រវត្តិនៃសកម្មភាពរបស់ Calvinists នៅដើមដំបូងនៃការបង្កើតរបស់អាមេរិក។ លោក William Penn ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្សែបន្ទាត់នៃជំនឿរបស់អឺរ៉ូ គាត់គឺជាបុរសដ៏អស្ចារ្យម្នាក់ក្នុងការត្រួសត្រាយផ្លូវរបស់សហរដ្ឋអាមេរិក។ ប្រជាជនបាននិយាយថាក្នុងចំណោមជនជាតិអាមេរិកចំនួន 300 លាននាក់ មនុស្ស 900000 នាក់បានចេញពីបន្ទាត់ Scott ដែលបានទទួលគំនិត Calvinistic របស់ John Knox និង 600000 នាក់បានមកពីជនជាតិអង់គ្លេស Puritans ហើយ 400000 នាក់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ Calvinists ក្នុងត្រកូល Dutch និង Gemini ។ ហើយក្នុងចំណោមពួកគេ មេតូឌីសក៏មានគោលលទ្ធិចំនួន 39 ផងដែរ ដើម្បីទទួលបានការចាប់អារម្មណ៍យ៉ាងខ្លាំងពីកូនគោ។

(8) ដូចដែលយើងឃើញចំនួនប្រជាជន 2/3 នៅក្នុងសហសម័យបានទទួលគំនិត Calvinistic ។ ហើយនៅក្នុងសង្គ្រាមនៃឯករាជ្យភាពរបស់អាមេរិក ពួកប្រេសប៊ីធើរៀនដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងគោរពតាម Calvinism បានអនុវត្តតួ

នាទីសំខាន់។ ដូច្នេះទឹកដីអង់គ្លេសបានហៅសង្គ្រាមឯករាជ្យរបស់អាមេរិក សម្រាប់ការបះបោរ Presbyterian ជាការរិះគន់វា។ បុរសម្នាក់ដែលស្មោះត្រង់នឹងស្តេចអង់គ្លេស George III បានផ្ញើលិខិតរខាង

ក្រោម; ខ្ញុំបានផ្ទេរការទទួលខុសត្រូវទៅឱ្យ Presbyterians សម្រាប់បញ្ហាគ្រោះថ្នាក់មួយ។ ពួកគេត្រូវបានគេប្រើសម្រាប់ចលនាដូចជាស្ថានការណ៍ដ៏ក្តៅគគុក ហើយតែងតែគេប្រហារជីវិតប្រឆាំងនឹងរដ្ឋាភិបាល (រដ្ឋាភិបាលអង់គ្លេស)»។

លោក Taint ដែលជាអ្នកប្រវត្តិសាស្ត្របារាំង មិនមែនមានជំនឿសាសនាទេ ប៉ុន្តែគាត់បាននិយាយទៅកាន់ជំនឿរបស់ Calvinists ដូចតទៅថា "ទាំងនេះគឺជាវីរបុរសពិតប្រាកដរបស់អាមេរិក ទោះបីជាខ្សែរជ្ជទាយាទ Steward ត្រូវបានពុករលួយក៏ដោយ ក៏ពួកគេបានបង្កើតជនជាតិអង់គ្លេសដោយអំណាចដើម្បី អនុវត្តទំនួលខុសត្រូវ ការអនុវត្តយុត្តិធម៌ កម្លាំងពលកម្ម ការតវ៉ាចំពោះសេចក្តីសុចរិត ការបះបោរចំពោះការជិះជាន់ និងអំណាចដើម្បីជិះជាន់លើអំពើបាប"។ ពួកគេបានបង្កើតប្រទេសសុតឡេន និងសហរដ្ឋអាមេរិក»។ (ការដកស្រង់ចេញពី Predestination of Calvinism សរសេរ

១៧ ខ្ញុំស្រឡាញ់អស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ខ្ញុំ ហើយអ្នកណាដែលស្វែងរកខ្ញុំនោះរកខ្ញុំដោយឧស្សាហ៍។

នៅទីនេះ វាលាតត្រដាងពីគុណវុឌ្ឍិដែលស្រឡាញ់ដោយប្រាជ្ញារបស់ព្រះ (ព្រះបន្ទូលនៃវិវរណៈ ឬព្រះគ្រីស្ទ ឡូហ្គោស) វាគឺជាប្រាជ្ញារបស់ព្រះ ដែលជាអ្នកដែលចង់បានព្រះបន្ទូល ហើយប្រាថ្នាចង់បានវា។ ពាក្យថាស្រលាញ់ គឺ

ជាពាក្យដែលបុគ្គលប្រើចំពោះបុគ្គល។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនមែនជាទ្រឹស្តីស្លាប់ មិនមែនជាគោលគំនិត និងមិនមែនជាច្បាប់ទេ។ វាគឺជាពាក្យដែលបានបំផុសគំនិតដោយព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់។ ដូច្នេះ អ្នកដែលត្រូវពាក្យនោះគួរប្រព្រឹត្តក្នុងចិត្តរបស់ព្រះ ដើម្បីបានឃើញព្រះ។ អ្នកដែលមិនមានចិត្តទុកចិត្ត និងការប្រុងប្រយ័ត្ន (មានន័យថា អ្នកដែលមិនស្រឡាញ់វា) មិនអាចទទួលបានព្រះគុណដែលព្រះដ៏វិសុទ្ធធ្វើឲ្យគាត់យល់បានទេ។ ព្រះទ្រង់រក្សាទុកនូវទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ទ្រង់ ហើយទ្រង់ប្រទានតែវត្ថុដែលទ្រង់ចង់ឲ្យ។ សូមមើល មថ ៧:៦ ។

ក្នុងការស្វែងរកព្រះដូចដែលគាត់មានចិត្តស្មោះត្រង់ គាត់ទទួលបានចម្លើយរបស់គាត់។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ៥:៣, ៦៣:១។ 119:147 គឺ 26:9 ហូស 5:15 Mt 7:7-8 Lk 11:8 18:1-8 ។ អ្វីដែលព្រះទាមទារឲ្យមនុស្សលោកស្រឡាញ់លោក គឺសម្រាប់ការសង្គ្រោះមនុស្សជាតិសុទ្ធសាធ។ នៅពេលដែលមនុស្សជាតិដឹងពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ពួកគេជឿលើទ្រង់ កាលដែលគាត់ជឿលើទ្រង់ នោះទ្រង់នឹងទទួលអំណោយនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ អ្នកណាដែលមិនស្រឡាញ់ព្រះ បិទទ្វាររបស់ខ្លួនចំពោះព្រះ។ គាត់មិនដឹងថាប្រភពនៃជីវិតមានតម្លៃទេ ហើយក៏មិនស្រលាញ់វាដែរ។ ហេតុនេះហើយបានជាសាវ័កប៉ុលមានប្រសាសន៍ថា៖ «បើអ្នកណាមិនមានសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះយេហូវ៉ាទេ នោះត្រូវបណ្តាសាចុះ។ ព្រះអម្ចាស់នៃយើងអើយ សូមយាងមក!»។ (១កូរិនថូស ១៦:២២)

18-21 ទ្រព្យសម្បត្តិនិងកិត្តិយសនៅជាមួយខ្ញុំ ដោយស៊ូទ្រាំនឹងទ្រព្យសម្បត្តិនិងសេចក្តីសុចរិត។ ផ្លែរបស់ខ្ញុំល្អជាងមាស ទោះជាមាសល្អក៏ដោយ ហើយ

ផលរបស់ខ្ញុំប្រសើរជាងប្រាក់ជម្រើស។ ខ្ញុំដើរតាមមាគ៌ានៃសេចក្តីសុចរិត ផ្លូវនៃយុត្តិធម៌ ផ្តល់មរតកដល់អ្នកដែលស្រឡាញ់ខ្ញុំ ហើយបំពេញទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គេ។

នៅពេលដែលឃ្លាទាំងនេះត្រូវបានកែសម្រួលដូចខាងក្រោម អត្ថន័យគឺកាន់តែច្បាស់។ នោះគឺ «ភាពខ្ពង់ខ្ពស់ជាបរិបូរគឺចំពោះខ្ញុំ ទ្រព្យសម្បត្តិដ៏អស់កល្បនិងសេចក្តីសុចរិតក៏មានដូច្នោះដែរ។ ផលរបស់ខ្ញុំប្រសើរជាងមាសនិងមាសល្អ ហើយចំណូលរបស់ខ្ញុំប្រសើរជាងប្រាក់សុទ្ធ។ ខ្ញុំនាំទៅរកផ្លូវសុចរិត និងផ្លូវសុចរិត ដើម្បីឲ្យអ្នកដែលស្រឡាញ់ខ្ញុំអាចទទួលមរតកពិតនោះខ្ញុំនឹងបំពេញឃ្លាំងរបស់គេ»។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ ប្រាជ្ញារបស់ព្រះ 9 ដែលជាព្រះគ្រីស្ទ) មិនមែនមានន័យថាទ្រង់នឹងប្រទានវត្ថុដ៏បរិបូរណ៍នៃពិភពលោកយ៉ាងបរិបូរណ៍នោះទេប៉ុន្តែទ្រង់នឹងប្រទានឱ្យមួយដែលប្រសើរជាងសម្ភារៈនៃពិភពលោក (មាសនិងប្រាក់) (ខ 19) សម្រាប់វា គឺជាទ្រព្យសម្បត្តិដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច (ខទី 18) វាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ស្ថានសួគ៌ ក៏ដូចជាពិភពលោកខាងមុខដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ វាមិនមែនជាតម្លៃនៃការលះបង់របស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែជាមរតកដែលត្រូវទទួលដោយព្រះគុណដោយគ្មានតម្លៃ។

(ខ ២១) ទ្រព្យសម្បត្តិ និងកិត្តិយសដែលបានកត់សម្គាល់នៅទីនេះ (ខ១៨ក) គឺជាអ្វីដែលមនុស្សមានព្រះ នោះគាត់អាចរីករាយនឹងវា។ បន្ទាប់ពីព្រះជាម្ចាស់បានបង្កើតបុរសនោះយ៉ាងសំខាន់ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានវាទៅគាត់ (ដល់បុរស) នូវអ្វីដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តគ្រប់បែបយ៉ាងចំពោះគាត់ ហើយបានធ្វើឱ្យគាត់គ្រប់គ្រងលើពួកគេ វាគឺជាភាពសម្បូរបែប និងភាពថ្លៃថ្នូរ។ (លោកុ

ប្បត្តិ ១:២៨) វាគឺជា «អ្នកទទួលមរតកនៃលោកីយ៍» ដែលប៉ុលបាននិយាយ (រ៉ូម ៤:១៣); សក់នៃពិភពលោកមានន័យថាទទួលបានអ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងសកលលោកហើយរីករាយនឹងពួកគេ។ ជាសំខាន់ បុរសនោះទទួលបានភាពសម្បូរបែប និងភាពថ្លៃថ្នូរ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប គាត់បានបាត់បង់វា។ ប៉ុន្តែក្រោយមក សម្រាប់ប្រាជ្ញានៃការល្អនោះ គឺសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ ឡូហ្គោស (= ព្រះបន្ទូល) បានធ្វើបាបបុរសនោះ គាត់អាចទទួលបានអ្វីៗទាំងអស់ជាមរតកវិញ។ ដោយសារព្រះគ្រីស្ទបានទទួលសិទ្ធិអំណាចនៃសក់ដល់អ្វីៗទាំងអស់ (យ៉ូហាន 3:35, 13:3, ហេប 1:2) នោះទ្រង់បានសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ហើយបានធ្វើឱ្យយើងក្លាយជាសក់របស់ទ្រង់។ (រ៉ូម ៨:១៧) ហេតុនេះហើយបានជាអ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានប្រទានដល់ពួកបរិសុទ្ធនៅទីបំផុត។ (១កូរិនថូស ៣:២២-២៣)

២២-៣១ «ព្រះអម្ចាស់បានចាប់ខ្ញុំតាំងពីដើមដំបូងនៃកិច្ចការរបស់ព្រះអង្គ គឺជាកិច្ចការដំបូងបង្អស់របស់ព្រះអង្គពីបុរាណ។ យុគសម័យមុន ខ្ញុំត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅដើមដំបូង មុនពេលចាប់ផ្តើមនៃផែនដី។ កាលណាមិនមានជម្រៅជ្រៅ ខ្ញុំត្រូវបានគេនាំចេញ នៅពេលដែលគ្មានប្រភពទឹកបរិបូរដោយទឹក។ មុនភ្នំទាំងឡាយត្រូវបានគេធ្វើជារូបរាង មុននឹងភ្នំទាំងឡាយ ខ្ញុំត្រូវបានគេនាំចេញ មុនពេលដែលលោកបានបង្កើតផែនដីជាមួយនឹងវាលស្រែ ឬជាធូលីដំបូងបង្អស់នៃលោកិយ។ ពេលដែលលោកបានបង្កើតផ្ទៃមេឃ ខ្ញុំក៏នៅទីនោះ។ កាលលោកគូសរង្វង់លើផ្ទៃទីជ្រៅ កាលលោកធ្វើឲ្យផ្ទៃមេឃនៅខាងលើបានរឹងមាំ ពេលលោកបានបង្កើតប្រភពទឹកនៃទីជ្រៅ កាលលោកកំណត់ដល់សមុទ្រ ដើម្បីកុំឲ្យទឹកប្រព្រឹត្តខុសនឹងបញ្ជារបស់លោក។ ខ្ញុំបាន

សម្គាល់មូលដ្ឋានគ្រឹះនៃផែនដី បន្ទាប់មកខ្ញុំនៅក្បែរគាត់ ដូចជាមេជាង ហើយខ្ញុំរីករាយជារៀងរាល់ថ្ងៃ រីករាយនៅចំពោះមុខគាត់ជានិច្ច រីករាយក្នុងពិភពលោកដែលរស់នៅរបស់គាត់ ហើយរីករាយនឹងកូនមនុស្ស។

ព្រះបន្ទូលនៃផ្នែកនេះចែងថា «ប្រាជ្ញា» ដែលជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះបញ្ជាក់អំពីអំណាចរបស់ទ្រង់។ អាជ្ញាធរគឺជាអ្នកបង្កើត។ ដូច្នេះ មនុស្សទាំងឡាយត្រូវតែស្តាប់តាមចំពោះមុខអំណាច ហើយធ្វើតាមពាក្យរបស់គាត់។ បុគ្គលណាដែលមិនដាក់ខ្លឹមសារនៃសណ្តាប់ធ្នាប់នៃការបង្កើត ហើយបះបោរមកលើខ្លួន គឺជាមនុស្សល្ងង់ដើម្បីកាត់ឫសគល់របស់ខ្លួន។

បន្ទាប់មក "ប្រាជ្ញា" គឺជាអ្នកប្រាប់ តើ "ប្រាជ្ញា" ដែលជាគុណលក្ខណៈរបស់ព្រះក្លាយជាបុគ្គលនៅក្នុង pome ដែរឬទេ? ឬ។ នេះគឺជាប្រាជ្ញា អ្នកប្រាប់ព្រះគ្រីស្ទ ឡូហ្គោ (λόγος = ពាក្យ)? នេះត្រូវការការបកស្រាយត្រឹមត្រូវនៅក្នុងពួកយើង។ Herman Ridderbos បាននិយាយដូចខាងក្រោម នោះគឺ "ប្រាជ្ញានៅក្នុងសុភាសិតជំពូកទី 8 គឺជាការបង្ហាញរបស់មនុស្សសិប្បនិម្មិត ប៉ុន្តែតាមពិតមិនមែនជាបុគ្គលិកលក្ខណៈនោះទេ។ "(ឃ្លា) ។ (Hierby komt dan voorts nog, dat figuur van de Wijsheild in Spr. 8 duidelijk het karakter draagt van een half-abstracte persoonificatie, niet van een person. – Paulus En Jezus, J. H. Kok N. V. Kampen, ទំព័រ 19

ប៉ុន្តែ H. Bavinck បាននិយាយថា "ប្រាជ្ញា" នៅក្នុងសុភាសិតជំពូកទី 8 ចង្អុលទៅព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ (Geref. Dog. II, J.K Kok, ទំព័រ 171) ដូចដែលយើងឃើញ លូកា 7:35 « ប៉ុន្តែប្រាជ្ញាត្រូវបានរាប់ជាសុចរិតដោយ

កូន ។ របស់នាងទាំងអស់»។ នៅទីនេះ ច្បាស់ណាស់ថា ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលដោយគិតថា ពាក្យនោះ ប្រាជ្ញាចង្អុលទៅទ្រង់។

មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ពេលយើងអានអត្ថបទរបស់យើងយ៉ាងលម្អិត ខ្លឹមសារធ្វើឲ្យយើងរំឭក យ៉ូហាន ១:១-៥ ដើម្បីចង្អុលទៅព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ នៅទីនេះ អត្ថបទរបស់យើង (សុភាសិត 8:22-31) សង្កត់ធ្ងន់ថា ប្រាជ្ញាគឺនៅជាមួយព្រះនៅដើមដំបូងជាមួយគ្នា (សូមមើលនៅចុងបញ្ចប់នៃខទី 27 នៅដើមខទី 30) នៅក្នុងផ្នែកចម្បងនៃដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាន (ជាពិសេស ១:១-២) ក៏និយាយអំពីឡូហ្គោស (ព្រះគ្រីស្ទ)ដែរ។ នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ពាក្យ « ខ្ញុំត្រូវបានតាំងឡើង» (ចុងបញ្ចប់នៃ ខទី 23) (កាន) និងពាក្យ « ខ្ញុំបានត្រូវបានបង្កើតឡើង » (ចុងបញ្ចប់នៃ ខទី 24) (חוֹלָלְתִּי) មិនជួសជុលចំពោះព្រះគ្រីស្ទដែលមានមុនឡើយ ជារៀងរហូតខ្ញុំគិតថា។ ប៉ុន្តែការបង្ហាញបែបនេះមិនអាចនិយាយថាចង្អុលទៅលើការចាប់ផ្តើមនៃការចាប់ផ្តើមរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាដាច់ខាត។ កន្សោមបង្ហាញថាក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះគ្រីស្ទ មានតែព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែលជាព្រះវរបិតាជាព្រះ។ នៅក្នុងទំនុកតម្កើង 2:7 ផងដែរ ព្រះបានប្រាប់ព្រះគ្រីស្ទថា "ទ្រង់ជាព្រះរាជបុត្រារបស់ទូលបង្គំ។ ថ្ងៃនេះខ្ញុំបានបង្កើតអ្នកហើយ" ។ នេះព្យាករណ៍ពីការរស់ឡើងវិញរបស់គ្រីសហើយក៏មានន័យថាការងាររបស់គាត់ត្រូវបានតែងតាំងដោយព្រះវរបិតា។ ពាក្យនេះត្រូវបានប្រើចំពោះព្រះគ្រីស្ទជាច្រើនដងក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ (កិច្ចការ ១៣:៣៣, ហេព្រើរ ១:៥)

« ធូលីទីមួយនៃលោកិយ » (ខ ២៨ ខ) ។ វាមានន័យថា "ក្បាលធូលីនៃពិភពលោក" ។ តើចំណុចណាខ្លះដែលនាំឱ្យជីមានជីជាតិអាចធ្វើការដាំដុះបាន?

« បានកើតឡើង » (ខទី ២៧ ខ) ចង្អុលទៅបន្ទាត់ផ្តេកនៃសមុទ្រ ។ ផ្នែកនេះ (22-31) មានការបញ្ចេញមតិជាច្រើននៃកំណាព្យ។

បន្ទាត់ផ្តេកផ្តល់នូវអារម្មណ៍ថាសមុទ្រត្រូវបានហ៊ុំព័ទ្ធដោយវាំងននស្ថានសួគ៌។ វាក៏បង្ហាញពីភាពស្រស់ស្អាតដ៏អស្ចារ្យនៃលំដាប់នៃការបង្កើតរបស់ព្រះផងដែរ។ បុរសដែលធ្វើដំណើរជុំវិញសមុទ្រកោតសរសើរចំពោះអ្នកនិពន្ធសុភាសិតនេះ សរសើរអំណាចនៃការបង្កើតរបស់ព្រះក្នុងចំណុចនេះ។

«ទ្រង់បានធ្វើឲ្យផ្ទៃមេឃនៅខាងលើ» (ខ ២៨ ក) ត្រង់នេះពាក្យ «ស្ថានសួគ៌» (בַּרָקִיעַ) មានន័យថាផ្ទៃមេឃ។ សំខាន់សម្រាប់ផ្ទៃមេឃពោរពេញទៅដោយទឹក គ្មានផ្ទៃមេឃដូចឥឡូវនេះទេ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ព្រះបានរៀបចំពិភពលោកនៃទឹក (លោកុប្បត្តិ 1: 6) ពិភពនៃខ្យល់ត្រូវបានបង្ហាញ។ លំពែងដែលបង្កើតឡើងដូចរូបនេះមិនច្របូកច្របល់ទៀតទេ ហើយវានឹងស្ថិតនៅស្ថិតស្ថេរដោយរូបលោកដែលបានបង្កើតរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ដូចនេះក្នុងន័យមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ អ្នកនិពន្ធបានបង្ហាញវាជាពាក្យថា "ទ្រង់បានធ្វើឱ្យបានរឹងមាំលើមេឃ" ។ "ពេលដែលលោកបានបង្កើតប្រភពទឹកនៃទីជ្រៅ" ពេលដែលលោកបានគូសចំណាំគ្រឹះនៃផែនដី

ត្រេកអរចំពោះកូនមនុស្ស។ (ខ ៣១ ខ) នោះគឺថា ព្រះគ្រីស្ទស្រឡាញ់មនុស្សនោះ ហើយពេញចិត្តនឹងគេ។ សូមមើល យេរេមា 31:3 ។

គាត់ក៏បានទទួលយកការរងទុក្ខនៃដង្វាយធួន ដើម្បីជំនួសអំពើបាបរបស់កូនមនុស្ស (មនុស្ស)។ (គឺ ៥៣:១០-១១, មថ ២០:២៨) សូមយោងទៅ ធីម ១ ២:៤ ទី ៣:៤។

៣២-៣៦ «ហើយឥឡូវនេះ ឱកូនប្រុសអើយ ចូរស្តាប់ខ្ញុំចុះ អស់អ្នកដែលកាន់តាមផ្លូវរបស់ខ្ញុំមានពរ។ ស្តាប់ពាក្យប្រៀនប្រដៅហើយមានប្រាជ្ញាកុំធ្វេសប្រហែស។ មានពរហើយអ្នកណាដែលស្តាប់ខ្ញុំ ចាំយាមនៅមាត់ទ្វារជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ អ្នកណាដែលរកខ្ញុំឃើញ អ្នកនោះនឹងមានជីវិត ហើយបានទទួលព្រះហឫទ័យពីព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលរកមិនឃើញខ្ញុំ នោះនឹងរងរបួសខ្លួនឯង។ អស់អ្នកដែលស្អប់ខ្ញុំស្រឡាញ់សេចក្តីស្លាប់»។

នេះជាថ្មីទៀត ប្រាជ្ញាសូមស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់អ្នកកាន់តាមលោក។ អាកប្បកិរិយាដែលបុរសស្តាប់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាព គឺទទួលយកវាដោយឆន្ទានុសិទ្ធិ និងការទុកចិត្ត។ អាកប្បកិរិយា "មើលរាល់ថ្ងៃនៅមាត់ទ្វាររបស់ខ្ញុំ រង់ចាំក្បែរទ្វាររបស់ខ្ញុំ" ។ (ខ៣៤) គឺដូច្នោះមែន។ អាកប្បកិរិយាប្រៀបដូចជារូបអ្នកសុំទាន។ បើអ្នកណាទទួលបានព្រះគុណតាមរយៈព្រះបន្ទូលនៃព្រះ អ្នកនោះមិនគួរយកចិត្តគំនិតខ្ពស់មកពីមុខឡើយ។ គាត់គួរតែដឹងថាបញ្ហាជីវិត និងសេចក្តីស្លាប់គឺជាបញ្ហាដែលគាត់បានជួបប្រទះ ហើយចូលទៅជិតព្រះ ហើយគាត់គួរតែសុំដោយចិត្តទុកចិត្ត។ លោក Delitzsch បាននិយាយតាមពាក្យនេះថា "រង់ចាំនៅក្បែរទ្វាររបស់ខ្ញុំ" ពោលគឺ "នេះចង្អុលទៅលើពាក្យដើម្បីបម្រើស្តេចនៅវាំង វាមានន័យថា អ្នកដែលស្វែងរកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគួររក្សាភាពរាបទាប និងចិត្តស្មោះត្រង់ជាខ្លាំង។

ជំពូកទី 9

ការវិភាគខ្លឹមសារ

1. ការប្រកាសដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទធៀបនឹងពិធីជប់លៀង (1-6) (1) លក្ខណៈពេញលេញនៃពិធីជប់លៀង (1-2) (2) កន្លែងនៃការប្រកាស (ខ 3) (3) កម្មវត្ថុនៃការប្រកាស (ខ។ ៥) (៥) វិធីសាស្ត្រដើម្បីជឿលើដំណឹងល្អ (៥-៦))

2. គោលការណ៍មួយនៃវិធីបណ្តុះបណ្តាលចំណេះដឹងខាងវិញ្ញាណសម្រាប់បុរស (7-9) (1) មិនអើពើនឹងមនុស្សក្រអឺតក្រទម (ខ 7-8 ក) (2) បង្រៀនមនុស្សដែលមានប្រាជ្ញា (ខ 8 ខ-9)

៣.អត្ថន័យនៃប្រាជ្ញា និងលក្ខណៈសំខាន់របស់វា (១០-១២) (១) ប្រាជ្ញាគឺជាការកោតខ្លាចដល់ព្រះ (ខ១០) (២) ដើម្បីទទួលបានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច កាលដែលយើងទទួលយកប្រាជ្ញា (ខ១១-១២ក) (៣) អ្នកដែលមិនទទួលយកប្រាជ្ញាត្រូវបំផ្លាញចោល (ខ ១២ ខ)

4. សកម្មភាពលូងខ្លៅនៃការប្រកាសដែលស្ត្រីលូងម្នាក់ប្រតិបត្តិ (13-18) (1) កន្លែងនៃការប្រកាស (ខ 14) (2) វត្ថុនៃការប្រកាស (15-16) (3) ខ្លឹមសារនៃការប្រកាស (ខ 17) (4) ការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃមនុស្សដែលត្រូវបានដឹកនាំដោយមាតិកានៃសេចក្តីប្រកាស (ខ 18)

ការបកស្រាយ

1 ប្រាជ្ញាបានសង់ផ្ទះរបស់នាង នាងបានកាត់សសរទាំងប្រាំពីររបស់នាង។

នៅទីនេះ ដូច្នេះវាត្រូវបានគេហៅថា "ផ្ទះ" ប្រៀបធៀបក្រុមជំនុំរបស់ព្រះ។ (Mt 16:18, Eph 2:20-22, I Tim 3:15 Heb 3:3-4) មូលហេតុដែលវាបញ្ជាក់ថា ក្រុមជំនុំដូចជាពាក្យប្រៀបធៀបគឺសម្រាប់ក្រុមជំនុំនោះជាកន្លែងសម្រាកនៃព្រលឹង។ បន្ទាប់ពីបុរសនោះធ្វើការបូជាអស់រយៈពេលប្រាំមួយថ្ងៃ ខណៈដែលគាត់ត្រូវការពេលវេលានៅសល់មួយថ្ងៃ គាត់ត្រូវការកន្លែងដែលគួរបង្រៀនពីរឿងដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច និងរឿងខាងវិញ្ញាណ និងវត្ថុនៃពិភពលោកខាងមុខ។ និងកន្លែងអធិស្ឋាន។ ព្រលឹងរបស់គាត់អាចទទួលបានសន្តិភាពនៅទីនេះ។ ពាក្យថា ព្រះវិហារនៃព្រះត្រូវបានសាងសង់ដោយ "សសរប្រាំពីរ" គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបថា ព្រះវិហារមានតួអក្សរពេញលេញនៃលេខប្រាំពីរ មិនមែនមានន័យថាប្រាំពីរយ៉ាងតាមព្យញ្ជនៈនោះទេ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃភាពពេញលេញ។ ដូចព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានមានបន្ទូលថា អំណាចនៃហាដេសក៏មិនអាចយកឈ្នះក្រុមជំនុំរបស់គាត់បានដែរ។ (Mt 16:18) ដោយសារតែ (1) ព្រះបានសាងសង់ក្រុមជំនុំរបស់ទ្រង់ដោយអំណាចរបស់ទ្រង់ ចលនានៃដំណឹងល្អនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺជាកិច្ចការនៃអំណាចដែលទ្រង់បានយាងមកលើផែនដី ហើយប្រតិបត្តិវា។ (កិច្ចការ ១:៨) (២) ព្រះបានសង់ក្រុមជំនុំដោយចិត្តស្មោះត្រង់។ ការសង្គ្រោះនៃដង្វាយធួនរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាប្រមុខនៃសាសនាចក្រ ដែលសម្រេចតាមការសន្យានៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ។ (២កូរិនថូស 1:20) (3) ព្រះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការលះបង់របស់ព្រះផ្ទាល់ ព្រះវិហារនៃព្រះ គឺជាក្រុមជំនុំដែលបានទិញដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះ។ (យេរេមា ២០:២៨)

2 នាងបានសម្លាប់សត្វរបស់នាង នាងបានលាយស្រារបស់នាង។ នាងក៏បានរៀបចំតុរបស់នាង។

នេះជាពាក្យដើម្បីចង្អុលប្រាប់អំពីការរៀបចំពិធីជប់លៀងដ៏ធំមួយ ដែលមានន័យថា ចលនានៃរាជាណាចក្ររបស់ព្រះគ្រីស្ទតាមរយៈព្រះវិហារ។ (ម៉ាថ. ២២:១-១៤) ពិធីជប់លៀងមានគោលបំណងមិនបញ្ឈប់ការស្រេកទឹករបស់បុរសនោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីទទួលបានភាពឆ្អែតឆ្អន់និងឆ្ងាញ់ច្រើន។ ដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទសម្រេចគោលបំណងបែបនេះ។ បុរសដែលជឿលើដំណឹងល្អមិនស្រេកទឹកឡើយ ហើយនឹងច្រានចោលនូវមាតិកា។ (យ៉ូហាន ៤:១៤, ៧:៣៨) សូមមើល អ៊ីស ៥៥:១-២, ៦៥:១៧-២៥, វិវរណៈ ២២:១៧។

3 នាងបានចាត់យុវនារីរបស់នាងឲ្យទៅហៅពីកន្លែងខ្ពស់បំផុតក្នុងក្រុង

ព្រោះជាសច្ចៈដែលអ្នកណាស្តាប់ហើយជឿ កន្លែងដែលត្រូវប្រកាសនោះជាកន្លែងដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ។ ការសោយទិវង្គតដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាងក៏ជាការសោយទិវង្គតដែលព្យួរកនៅលើទីសក្ការៈដែរ។ កន្លែងដែលគាត់ព្យួរនៅលើឈើឆ្កាង គឺភ្នំកុលកូថា ហើយតាមផ្លូវដ៏អស្ចារ្យ។ ការសុគតរបស់គាត់គឺជាដំណឹងល្អដែលគួរប្រកាសដល់មនុស្សទាំងអស់នៅក្រោមមេឃ។ (Mt 24:14) ដូច្នេះ (1) ដំណឹងល្អនេះគួរតែត្រូវបានប្រកាសទៅកាន់ពិភពលោកទាំងមូល (Mt 28:19 Act 1:8) (2) វាគួរតែត្រូវបានប្រកាសនៅគ្រប់រដូវ និងមិនមែនគ្រប់រដូវកាលទេ។ ជានិច្ច។ (ធីម៉ូថេទី២ ៤:២) (៣) គួរតែប្រកាសនៅពេលដែលបុរសនោះស្តាប់ឬមិនស្តាប់។ (អេស. ២:៧) នេះគឺជាពរដ៏ល្អឥតខ្ចោះពិតប្រាកដ ហើយមានតែពាក្យមួយម៉ាត់។ សូមមើល មថ ១០:២៦-២៧។

៥ «អ្នកណាដែលសាមញ្ញ ចូរឲ្យអ្នកនោះចូលទៅ!»។ ចំពោះអ្នកដែលខ្វះការយល់ដឹង នាងនិយាយថា

ត្រង់នេះ ពាក្យថា "មនុស្សល្ងង់" (ភេខ-ឃ) ចង្អុលទៅបុរសដែលបើកចំហពេលគឺបុរសមិនមានការអះអាងច្បាស់លាស់នោះទេ។ ពាក្យ «អ្នកណាដែលខ្វះការយល់ដឹង» នេះក៏ចង្អុលទៅបុរសបែបនេះដែរ។ ព្រះទ្រង់ជ្រើសរើសមនុស្សល្ងង់បែបនេះ ហើយធ្វើឲ្យគេជឿលើដំណឹងល្អ ជាងមនុស្សដែលគិតថាខ្លួនឯងដឹងខ្លះ។ (១កូរិនថូស ១:២៧-២៩) យោងទៅម៉ាថាយ ១១:២៥។

អ្នកជឿដែលទទួលយកដំណឹងល្អរួចហើយ ហើយជឿលើវា ហើយធំឡើង ក៏មិនគួរគិតថាខ្លួនគេក្រោកឈរឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវគិតខ្លួនឯងថាជាទារកតូច ហើយត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នជានិច្ច។ (កូរិនថូសទី១ ១០:១២) សាវ័កប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «មិនមែនថាយើងហ៊ានចាត់ថ្នាក់ ឬប្រៀបធៀបខ្លួនយើងជាមួយនឹងអ្នកដែលសរសើរខ្លួនឯងនោះទេ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគេវាស់ខ្លួនគ្នាទៅវិញទៅមក ហើយប្រៀបធៀបគ្នាទៅវិញទៅមក នោះពួកគេគ្មានការយល់ចិត្ត»។ (២កូរិនថូស ១០:១២) ឫទ្ធានុភាពរបស់ព្រះស្ថិតនៅលើបុរសដែលចាត់ទុកខ្លួនគាត់ជាមនុស្សទន់ខ្សោយ ហើយទទួលស្គាល់ថាខ្លួនគាត់គួរតែទទួលការរងទុក្ខ ហើយមើលងាយដោយធម្មជាតិ។(២កូរិនថូស ១២:៩)
។

៥-៦ «មក បរិភោគអាហាររបស់ខ្ញុំ ហើយពិសាស្រាទំពាំងបាយជូរដែលខ្ញុំបានលាយ។ទុកវិធីសាមញ្ញៗរបស់អ្នក ហើយរស់នៅ ហើយដើរក្នុងផ្លូវនៃការយល់ដឹង»។

ពាក្យនេះបង្ហាញពីវិធីសាស្ត្រនៃជីវិតជំនឿរបស់អ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិក។ (1) ការជឿលើព្រះគ្រីស្ទគឺដូចជាការបរិភោគអាហារ។ (ខ៥) (២) ដូចវិធីសាស្ត្រខាងលើ អ្នកដែលត្រូវជឿលើព្រះគ្រីស្ទ គឺការបោះចោលអំពើបាប ហើយទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ (ខ.៦ ក) (៣) អ្នកដែលទទួលបានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច គប្បីប្រតិបត្តិនូវសេចក្តីល្អដើម្បីបានសេចក្តីបរិសុទ្ធ។ (ខ ៦ ខ)។

«ចូរបរិភោគអាហាររបស់ខ្ញុំ ហើយផឹកស្រាដែលខ្ញុំបានលាយនោះ»។ ការជឿលើព្រះគ្រីស្ទគឺដូចជាការស៊ីផឹកជាអ្វីដែលព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់បានបង្រៀន។ (មក រ ៦:៥៣-៥៦) (១) ជីវិតជំនឿមិនមែនជាចំណុចកណ្តាលនៃទ្រឹស្តីទេ។ វាគឺដើម្បីព្យាបាលជីវិតរបស់មនុស្ស និងការស្លាប់របស់គាត់។ ការសម្រេចចិត្តថ្វាយខ្លួនទៅព្រះគ្រីស្ទពិតជាដូចជាការពិតដែលអ្នកស្រេកទទួលអាហារ។ (២) កាលដែលមនុស្សទាំងអស់យកអាហារ នោះគេចាត់ចែងវាដោយស្មោះត្រង់។ គ្មានបុរសណាយកពុតត្បុតដូចគេយកអាហារនោះទេ។ ពេលបុរសយកអាហារមក គាត់ស្រូបចូលយ៉ាងជ្រៅក្នុងខ្លួនគាត់។ គាត់យកវាមកលាយជាមួយសាច់ និងឈាមរបស់គាត់។ ជំនឿដែលបុរសនោះជឿលើព្រះគ្រីស្ទ គួរតែស្មោះត្រង់ដូច្នេះ។

៧-៨ អ្នកណាកែមនុស្សចំអក នោះនឹងធ្វើបាបខ្លួនឯង ហើយអ្នកណាដែលស្តីបន្ទោសមនុស្សអាក្រក់នឹងត្រូវរបួស។ កុំបន្ទោសអ្នកចំអកអោយសោះ បើមិនដូច្នេះទេគាត់នឹងស្អប់អ្នក

ដូច្នេះហើយបានជាគេហៅថា «អ្នកចំអក» មានន័យថាជាអ្នកចំអកដល់មេរៀននៃសេចក្តីពិត។ ពេលដែលអ្នកស្តាប់មេរៀននោះ គាត់នឹងរឹងមាំថែមទៀត។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះមានបន្ទូលថានឹងបោះចោលមនុស្សបែបនេះ។ សូមមើល មថ ៧:៦ ។ មានតែព្រះទេដែលអាចគ្រប់គ្រងលើមនុស្សក្រអឺតក្រទមបំផុត។ គាត់មានពេលដើម្បីទទួលទោសដើម្បីចេញពីព្រះ។ សុភាសិត 29:1 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកណាដែលត្រូវបន្ទោសជាញឹកញាប់ តែរឹងក នោះនឹងត្រូវបាក់ភ្លាមៗមិនអាចព្យាបាលបាន»។ អ្នកដែលយកគុណវុឌ្ឍិដែលអាចគ្រប់គ្រងលើគាត់គឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ អ្នកទន់ខ្សោយមិនចាំបាច់វាយប្រហារដូចជាអាចចាប់បានហើយគ្រប់គ្រងលើគាត់ឡើយ។

ត្រង់ចំណុចនេះ យើងមានរឿងមួយដែលត្រូវគិត។ នោះគឺជាបញ្ហាមួយដែលអ្នកក្រអឺតក្រទមមិនទទួលបានការណែនាំនោះទេ ប៉ុន្តែបែរជាប្រឆាំងនឹងគាត់វិញ។ មូលហេតុដែលគាត់ប្រឆាំងនឹងគាត់ដូច្នេះ គឺសម្រាប់ (១) គាត់គិតថាខ្លួនគាត់មិនដឹងការពិត ប៉ុន្តែអ្វីដែលគាត់អនុវត្តគឺត្រឹមត្រូវ។ (2) តែងតែសម្រាប់គាត់, វាត្រូវបានហៅសម្រាប់, ការគោរពខ្លួនឯងខ្លាំង; គាត់ទទួលស្គាល់ថាអ្នកដែលផ្តល់ដំបូន្មាន និងការជឿជាក់ គឺជាមនុស្សរាបសារ។ ប៉ុន្តែគេហៅថាខ្លួនឯងវាជាអំពើបាប។ ព្រះគម្ពីរចែងថា យើងគួរប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកដទៃល្អជាងខ្លួនយើង។ (ភីលីព ២:៣)

8- 9 ស្តីបន្ទោសអ្នកប្រាជ្ញ នោះគាត់នឹងស្រឡាញ់អ្នក។ ចូរប្រៀនប្រដៅអ្នកប្រាជ្ញ នោះនឹងនៅមានប្រាជ្ញាជាង។ បង្រៀនមនុស្សសុចរិត នោះគាត់នឹងបង្កើនការរៀនសូត្រ។

ដូច្នេះហើយបានហៅនៅទីនេះ ពាក្យថា«អ្នកប្រាជ្ញ»និយាយថាអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះ។ (ខ ១០) ហើយចង្អុលទៅ « មនុស្សសុចរិត » (ខទី ៩ ខ) ដូច្នេះ វាគឺជាពាក្យដែលយើងរក្សាទុកក្នុងចិត្តរបស់យើង ជាអាកប្បកិរិយាត្រឹមត្រូវក្នុងចិត្តយើង ជាងការយល់ឃើញនៃខួរក្បាលរបស់យើង។ ដោយសារមនុស្សបែបនេះខ្លាចព្រះ គាត់ព្យាយាមរៀនសេចក្តីពិតដោយចិត្តរាបទាប ហើយចង់បានជីវិតដែលគោរពបូជាដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត។ ដូច្នេះគាត់ទទួលការស្តីបន្ទោសពីមនុស្សសុចរិតដោយផ្អែមល្ហែម។ (ទំនុកដំកើង ១៤១:៥) អ្នកដែលទទួលការបញ្ចុះបញ្ចូលដោយផ្អែមល្ហែមទទួលបានព្រះគុណថ្មី។ ទោះជាដាវីឌបានប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងជាបណ្តោះអាសន្នក្តី គាត់បានទទួលការស្តីបន្ទោសពីណាថានយ៉ាងផ្អែមល្ហែម (២ សាំយូអែល ១២:១-១៥) បណ្តាសាដ៏អាក្រក់របស់ស៊ីមេក៏ត្រូវបានទទួលដោយគាត់ថាជាការអនុញ្ញាតពីព្រះ។ (២សាំ. ១៦:៥-១៣) ស្ត្រី Syrophenician ក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីស្វែងរកព្រះគុណរបស់គាត់នៅចំពោះមុខការសាកល្បងដ៏ត្រជាក់នៃព្រះយេស៊ូវដោយមិនដកថយរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ (Mt 15:21-28) មហាក្សត្រិយានី Kush បានអានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅលើទំនិញដែលគាត់ជិះ ហើយចង់បានវា ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានទទួលព្រះគុណ។ (កិច្ចការ ៨:២៦-៣៨) សូមយោងទៅទំនុកតម្កើង ៥២:១។ បុគ្គលដែលជ្រើសរើសបុគ្គលប្រាថ្នាជាកម្មវត្ថុនៃការអប់រំរបស់ខ្លួន មានប្រសិទ្ធភាពនៃការអប់រំរបស់ខ្លួន។

នេះគឺជាគោលការណ៍នៃការអប់រំខាងវិញ្ញាណរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ទ្រង់ប្រទានព្រះគុណបន្ថែមទៀតដល់អ្នកដែលមានចិត្តប្រាថ្នាចង់បាន និងមានចិត្តគោរពប្រតិបត្តិ។ (ម៉ាថ. ២៥:២៩) ដូចយើងឃើញហើយ ការអប់រំខាងសាសនាមិនអាចក្លាយទៅជាដោយមធ្យោបាយដែលអាចប្រឈមមុខបានទេ ប៉ុន្តែដោយមូលដ្ឋាននៃចំណង់ចំណូលចិត្តរបស់អ្នករៀន។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ហេតុនោះ ភិក្ខុគប្បីបង្វឹកនូវធម៌ សេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ និងសេចក្តីប្រាថ្នាជាដើម។ សេចក្តីដែលអ្នកសិក្សាគប្បីបណ្តុះនូវតណ្ហា ជាក្បួនមាសក្នុងធម៌ទូទៅ។

ការសរសេរចាស់បែបបូព៌ា ម៉ុងក្វាយនៅជួយក (សៀវភៅផ្លាស់ប្តូរ) និយាយតាមពាក្យ ។ នោះគឺ«វិធីបង្រៀនសិស្សគឺត្រូវដឹកនាំសិស្សដើម្បីរៀនដោយគាត់ចេញពីសិស្ស»។ សម្រាប់ Juyek ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយបទពិសោធន៍របស់មនុស្សជាតិ វាមិនមានសិទ្ធិអំណាចខាងសាសនាទេ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់វិធីនៃអាកប្បកិរិយាក្នុងការបង្រៀនគឺមានអត្ថប្រយោជន៍ វាត្រូវការដើម្បីពិនិត្យមើលវាតាមការគិតរបស់យើង។

១០-១២ ការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាជាការចាប់ផ្តើមនៃប្រាជ្ញា ហើយការចេះដឹងនៃព្រះដ៏បរិសុទ្ធគឺជាការយល់ឃើញ។ ដោយសារខ្ញុំ ថ្ងៃរបស់អ្នកនឹងកើនឡើង ហើយឆ្នាំនឹងបន្ថែមទៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក។ បើអ្នកមានប្រាជ្ញា អ្នកមានប្រាជ្ញាសម្រាប់ខ្លួនឯង; បើអ្នកចំអក អ្នកនឹងទទួលបានតែម្នាក់ឯង។

អ្នកជឿកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ាចំពោះគុណសម្បត្តិដ៏បរិសុទ្ធរបស់លោក។ (ខ ១០ ខ) ទោះជាអ្នកជឿមិនទាន់បានញែកជាបរិសុទ្ធទាំងស្រុងក៏ដោយ គាត់

មិនអាចកោតខ្លាចគាត់ជាអាកប្បកិរិយាដើម្បីស្គាល់ព្រះដ៏បរិសុទ្ធបានឡើយ។ ដូចជាធូលីនៅក្នុងបន្ទប់ត្រូវបានបង្ហាញដោយពន្លឺនៃព្រះអាទិត្យ អ្នកជឿដែលត្រូវបានប្រហារជីវិតមុនពេលព្រះដ៏វិសុទ្ធរកឃើញអំពើបាបដ៏ច្រើនរបស់គាត់។ ដូច្នេះ គាត់ខ្លាចព្រះ។ . ប៉ុន្តែនៅត្រង់ចំណុចនេះ យើងគួរចាំថាការកោតខ្លាចព្រះមិនមែនជាការភ័យខ្លាចនៃការសង្គ្រោះនោះទេ។ ការកោតខ្លាចព្រះរួមបញ្ចូលចិត្តរីករាយនឹងព្រះ និងស្រឡាញ់ទ្រង់។ ទំនុកតម្កើង 2:11 និយាយថា៖ «ចូរគោរពបម្រើព្រះយេហូវ៉ាដោយសេចក្តីភ័យខ្លាច ហើយអរសប្បាយដោយញាប់ញ័រ»។ ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បរិសុទ្ធ ស្របពេលដែលសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ទ្រង់ស្ថិតនៅអស់កល្បជានិច្ច (ទំនុកដំកើង ១៣៦ :) ការផ្តាច់បាបមានតែទ្រង់ប៉ុណ្ណោះ (ទំនុកដំកើង ១៣០:៣-៤) ហើយសេចក្តីសង្គ្រោះក៏មានតែទ្រង់ដែរ។ (ទំនុកដំកើង ១២១ វិវរណៈ: ៧:១០)

បន្ទាប់មក វាបាននិយាយថា « ហើយការចេះដឹងនៃព្រះដ៏បរិសុទ្ធគឺជាការយល់ឃើញ » (ខទី ១០ ខ) តើមានមូលហេតុអ្វី ? ដោយសារអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ាទទួលជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ពាក្យថា "ខ្ញុំថ្ងៃរបស់អ្នកនឹងកើនឡើង" ហើយពាក្យ "ហើយឆ្នាំនឹងត្រូវបានបន្ថែមទៅក្នុងជីវិតរបស់អ្នក" ។ មានន័យថា ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ប្រសិនបើបុរសនោះគោរពកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា (ដោយការជឿ) ហើយមានប្រាជ្ញា នោះគាត់នឹងទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់មានចិត្តក្រអឺតក្រទម ហើយមិនជឿលើគាត់ នោះគាត់នឹងត្រូវបាត់បង់ជីវិត។ (ខ១២)

១៣-១៨ ស្ត្រីល្មោភកាមឮខ្លាំង; នាងមានភាពទាក់ទាញ ហើយមិនដឹងអ្វីសោះ។នាងអង្គុយនៅមាត់ទ្វារផ្ទះរបស់នាង; នាងអង្គុយនៅលើទីខ្ពស់បំផុត

ក្នុងក្រុង ដោយហៅអ្នកដែលដើរកាត់តាមផ្លូវនោះថា "អ្នកណាដែលសាមញ្ញ ចូរឲ្យអ្នកនោះចូលទៅ!"។ហើយចំពោះអ្នកដែលខ្វះការយល់ដឹង នាងនិយាយថា "ទឹកដែលគេលួចគឺផ្អែមណាស់! ហើយនំប៉័ងដែលបានបរិភោគដោយសម្ងាត់គឺជាការរីករាយ»។ ប៉ុន្តែគាត់មិនដឹងថាអ្នកស្លាប់នៅទីនោះទេ ភ្ញៀវរបស់គាត់គឺនៅក្នុងជម្រៅនៃសេអូល។

ពាក្យនេះនិយាយអំពីចលនានៃការល្បួងដែលស្ត្រីពេស្យាកាត់ទោស។ ដូចអ្វីដែលបានកត់ត្រាខាងលើ មនុស្សជាតិមានការអញ្ជើញនៃសេចក្តីសង្គ្រោះពីព្រះ ម្យ៉ាងវិញទៀត ចលនានៃការល្បួងដោយពួកទេវតានៃអារក្ស ក៏ចេញមកយ៉ាងខ្លាំងក្លាផងដែរ។

« ខ្លាំង » (ខទី ១៣) យោងទៅលើការបកស្រាយដល់ ៧:១១ ។ "នៅលើកន្លែងខ្ពស់បំផុតនៃទីក្រុង" ។ ចលនានៃការល្បួងរបស់អារក្សក៏ពង្រីកការប្រកាសនៅក្នុងពិភពលោកផងដែរ។ "អ្នកដែលដើរកាត់តាមផ្លូវគេ"។ (ខ១៥) អារក្សធ្វើចលនាដើម្បីល្បួងសូម្បីតែអ្នកជាប់ឆ្មោតក៏ដោយ។ (មថ ២៤:២៤, ពេត្រុសទី១ ៥:៨) ដូច្នេះ អ្នកណាដែលគិតថានឹងក្រោកឈរគួរប្រយ័ត្ននឹងការរអិលដួល។ (១កូរិនថូស ១០:១២)

«អ្នកណាដែលសាមញ្ញ ចូរឲ្យអ្នកនោះចូលមកទីនេះចុះ!» (ខទី ១៦) ត្រង់នេះ «មនុស្សសាមញ្ញ» មានន័យថាបើកទ្វារបេះដូងរបស់គាត់។

ដ្បិតគាត់មិនដឹងការពិត វាងាយនឹងត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងការល្បួង។ «ទឹកដែលគេលួចមានរសជាតិផ្អែម ហើយនំប៉័ងដែលគេបរិភោគដោយសម្ងាត់ក៏រីករាយដែរ»។ (ខ១៧) ចំពោះសកម្មភាពរបស់អ្នកប្រព្រឹត្តអំពើបាបខុសពីសកម្មភាព

របស់មនុស្សសុចរិត វាមិនមែនយុត្តិធម៌និងយុត្តិធម៌ទេ។ យ៉ូប 24:13-16 មាន ប្រសាសន៍ថា « មានអ្នកដែលបះបោរប្រឆាំងនឹងពន្លឺ ដែលមិនស្គាល់ផ្លូវរបស់ វា ហើយមិននៅក្នុងផ្លូវរបស់វាឡើយ។ ឃាតករក្រោកឡើងមុនភ្លឺ

ដើម្បីសម្លាប់ជនក្រីក្រ និងជនទុគ៌ត ហើយពេលយប់គាត់ដូចចោរ។

ភ្នែករបស់អ្នកផិតក្បត់ក៏រង់ចាំពេលព្រលឹម ដោយពោលថា ភ្នែកមិនអាច ឃើញខ្ញុំឡើយ។ ហើយគាត់បិទមុខរបស់គាត់។ នៅក្នុងទីងងឹតពួកគេជីក តាមផ្ទះ;

នៅថ្ងៃណាមួយ ពួកគេបិទមាត់ខ្លួនឯង។ ពួកគេមិនស្គាល់ពន្លឺទេ»។ សូម មើល យ៉ូហាន ៣:១៩-២០ ។

ពាក្យរបស់ស្ត្រីសាមញ្ញដែលបានដកស្រង់នៅ ខទី ១៧ គឺជាការល្បួងផ្ទុយពី មេរៀន ៥:១៥ (មេរៀនដើម្បីរីករាយនឹងភរិយារបស់អ្នកម្នាក់ៗ) ។ នេះ ហើយជាពាក្យអាក្រក់ចាត់ទុកអំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទជារឿង ល្អ។ អារក្សតែងតែប្រឆាំងនឹងព្រះ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:៤)

«តែគាត់មិនដឹងថាអ្នកស្លាប់នៅទីនោះទេ ភ្ញៀវរបស់គាត់គឺនៅក្នុងជម្រៅនៃ សេអូល»។ (ខ១៨) នេះមានន័យថា អ្នកដែលល្បួងដោយស្រីពេស្យា មិនដឹង ថាកន្លែងរបស់នាងជាអ្នកសម្លាប់បុរសទាំងនោះចោលទៅក្នុងទីសក្ការៈឡើ យ។ សូមមើលឯកសារយោងពិសេសនៅក្នុងទំព័រ 84* នៃ hades״។

ជំពូកទី 10

ការបកស្រាយ

1 កូនដែលមានប្រាជ្ញាធ្វើឲ្យឪពុករីករាយ ប៉ុន្តែកូនប្រុសលង់ធ្វើឲ្យម្តាយកើតទុក្ខ។

សាឡូម៉ូនដែលជាស្តេចដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ក្នុងប្រទេសអ៊ីស្រាអែលបានទទួលប្រាជ្ញាពីព្រះ ហើយបាននិយាយសុភាសិតចំនួន 3000 បទរបស់គាត់គឺ 1500 ។ (I Ki 4: 32) "កូនប្រុសដែលមានប្រាជ្ញា" ដែលគាត់បាននិយាយចង្អុលទៅអ្នកដែលស្គាល់ព្រះជាមុនហើយយល់ច្បាស់ អណ្តូងល្អ និងអាក្រក់ ហើយស្តាប់បង្គាប់គាត់ ហើយ "កូនលង់" គឺផ្ទុយពីវា។ ត្រង់ចំណុចផ្ទុយគ្នានេះ ចំណុចសំខាន់គឺគោរពតាម ឬមិនគោរព។ ដឹងតែមិនស្តាប់តាម នោះមិនមែនជាប្រាជ្ញាទេ។ ការដែលកូនផ្តាប់ចិត្តមាតាបិតានៃរូបកាយរបស់គេ គឺជាសីលធម៌នៃគ្រួសារដែលបង្ហាញដោយបទគម្ពីរ។ វាកើតចេញពីផ្នែខាងក្រោយនៃគោលការណ៍សាសនាដែលថាពួកគេគួរតែគោរពឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ។ ដូច្នេះរឿងទាំងពីរនេះជាប់ទាក់ទងនឹងឃ្លាមួយ ហើយត្រូវបានកត់ត្រាទុក។ (លេវី. ១៩:៣២) ការបះបោរឪពុកម្តាយគឺជាសកម្មភាពប្រឆាំងនឹងច្បាប់ធម្មជាតិ។ តើមែកធាងអាចមើលងាយឫសដោយរបៀបណា? ប៉ុលបានចាត់ទុកថាកិត្តិយសរបស់មាតាបិតាគឺជា«បញ្ញត្តិដំបូងដែលបានសន្យាយ៉ាងសំខាន់។ (អេភ. ៦:២) មនុស្សជាតិស្គាល់សេចក្តីពិតនេះដោយសតិសម្បជញ្ញៈរបស់ពួកគេក្នុងកម្រិតណាមួយ ពាក្យរបស់ Chung JA ក្នុងខុងជឺគឺជាពាក្យនេះ។ ពោលគឺកាលនៅក្មេង "បើឪពុកម្តាយស្រលាញ់កូនក៏សប្បាយចិត្ត ហើយនឹក

ឃើញថាឪពុកម្តាយស្អប់គេគួរខ្លាចគេ កុំបន្ទោសគេ បើឪពុកម្តាយមានកំហុសគួរប្រាប់ឲ្យដឹងក៏មិនគួរប្រឆាំងដែរ។ ″ (ឆ្នាំ 1967 ទំព័រ 42)

២ ទ្រព្យសម្បត្តិដែលទទួលបានដោយអំពើទុច្ចរិត មិនចំណេញទេ តែសេចក្តីសុចរិតរំដោះពីសេចក្តីស្លាប់។

សម្ភារៈនៃអំពើទុច្ចរិតហាក់ដូចជាផ្តល់ផលប្រយោជន៍បណ្តោះអាសន្នខ្លះដល់គាត់ ទីបំផុតវាក្លាយជាវេទនា។ លោក Charles Bridges មានប្រសាសន៍ដូចតទៅនេះថា ″ទោះបីជាស្តេចអហាប់បានចូលទៅចំការរបស់ណាបោត ហើយលួចវាក៏ដោយ ក៏វាមិនបានធ្វើឲ្យគាត់ត្រូវបណ្តាសាឬ? (១គ. (មថ. ២៧:៥) លើកលែងតែរឿងនោះ គម្ពីរបង្ហាញការពិតជាច្រើនដែលថាផលនៃសេចក្តីលោភគឺជាសេចក្តីអាម៉ាស់ និងការបំផ្លិចបំផ្លាញ។ (យ៉ូស 7:20-26 II Ki 5:26-27 យេ.

″ភាពស្មោះត្រង់″ ចង្អុលទៅ ″សេចក្តីសុចរិត″ ដែលចង្អុលទៅសេចក្តីស្រឡាញ់ដើម្បីផ្តល់សេចក្តីមេត្តាករុណាដល់អ្នកដទៃ ហើយអ្នកបកប្រែខ្លះថាវាចង្អុលទៅសេចក្តីស្រឡាញ់ដើម្បីផ្តល់សំណងដល់អ្នកដទៃ″។ Delitzsch បាននិយាយថា ″ឫសនៃសេចក្តីសុចរិតគឺសេចក្តីជំនឿ ហើយជីវិតនៃសេចក្តីសុចរិតគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់″។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ ខ្ញុំគិតថាវាមានន័យថា ជីវិតត្រឹមត្រូវដើម្បីរក្សាតាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ។ «សេចក្តីសុចរិតរំដោះចេញពីសេចក្តីស្លាប់»។ តើវាមានន័យយ៉ាងណា? មានន័យថា កាលណាមនុស្សប្រកាន់នូវសេចក្តីសុចរិត ទោះជាទទួលនូវសេចក្តីទុក្ខក៏ដោយ ព្រោះការរក្សានូវធម៌នោះ ទីបំផុតក៏បានផលល្អ ។ សម្រាប់យ៉ូសែបបានរក្សាភាពសុចរិត

នៅក្នុងផ្ទះរបស់ Photibar (លោកុប្បត្តិ 39:7-12) ផ្ទុយទៅវិញ គាត់បានទទួលទុក្ខវេទនាបណ្តោះអាសន្ន។ (លោកុប្បត្តិ ៣៩:១៣-២០) ប៉ុន្តែ នៅទីបំផុត ព្រះបានរំដោះគាត់ចេញពីគុក ហើយធ្វើឲ្យគាត់ក្លាយជាអ្នកបម្រើសំខាន់នៅអេស៊ីប។ (លោកុប្បត្តិ ៤១:៣៨-៤៥)

3 ព្រះអម្ចាស់មិនបណ្តោយឲ្យមនុស្សសុចរិតស្រេកឃ្លានឡើយ គឺព្រះអង្គរារាំងសេចក្តីប្រាថ្នារបស់មនុស្សអាក្រក់។

មនុស្សសុចរិតក៏មានពេលលំបាកសម្រាប់សម្លៀកបំពាក់ អាហារ និងផ្ទះសម្បែងផងដែរ (ក្នុងករណីត្រូវបានសង្កត់សង្កិនដើម្បីសុចរិត) បន្ទាប់មកគាត់ទទួលបានរថភ្លើងនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់។ ដូច្នេះ ព្រលឹងគាត់មិនស្រេកទេ។ ជាទូទៅ បុរសសុចរិតពិតមិនដែលមានបញ្ហាខ្លះក្នុងជីវិតអាហារទេ។ ពីព្រោះទោះជាស្ត្រីក្នុងលោកនេះជាមនុស្សអាក្រក់ក៏ដោយ ក្នុងចំណោមពួកគេ បុរសដែលទទួលយកមនុស្សសុចរិតមិនត្រូវបានកាត់ចោលឡើយ។ ម៉្យាងវិញទៀត ទោះជាមនុស្សទុច្ចរិត ដណ្តើមទ្រព្យសម្បត្តិដោយសន្សំទ្រព្យក៏ដោយ ទីបំផុតសម្ភារៈរបស់ពួកគេ ធ្វើឱ្យជាប់អន្ទាក់។ មូលហេតុដែលធ្វើដូច្នេះ គឺដោយសារព្រះវិនិច្ឆ័យពួកគេ។

(Judg 6:11-12)៥-៥ ដៃខ្ជិលធ្វើឲ្យមានភាពក្រីក្រ តែដៃអ្នកឧស្សាហ៍ធ្វើឲ្យមាន។ អ្នកដែលប្រមូលផលក្នុងរដូវក្តៅ អ្នកនោះជាកូនដែលមានប្រាជ្ញា ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលដេកក្នុងរដូវច្រូតកាត់ អ្នកនោះជាកូនដែលនាំឲ្យអាម៉ាស់។

ពាក្យទាំងពីរនេះជាពាក្យស្តីបន្ទោសអ្នកធ្វេសប្រហែស។ ដើម្បីប្រមូល "នៅរដូវក្តៅ" ត្រូវបាននិយាយដោយរដូវនៃប្រទេសជ្វីហ្វ ប្រជាជាតិត្រូវប្រមូលផលនៅរដូវក្តៅ។ រឿងទាំងអស់មានពេលដើម្បីសម្រេចវា។ (សាស. ៣:១) ដូច្នេះ

មូលហេតុដែលអ្នកដែលធ្វើការដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមដោយមិនបាត់បង់ឱកាសនឹងទទួលបានជោគជ័យ គឺដោយសារតែព្រះនៅជាមួយនឹងពួកគេ ហើយគាត់ឲ្យពរគាត់។ សូមមើលកាឡាទី ៦:៩-១០។ លោកម៉ូសេបានជួបព្រះអម្ចាស់នៅកន្លែងដែលគាត់យកចៀមរបស់គាត់ (និក្ខមនំ ៣:១-២) លោកគេឌានបានជួបព្រះអម្ចាស់នៅកន្លែងច្រូតកាត់។ (ចៅក្រម ៦:១១-១២)

6 ពរជ័យនៅលើក្បាលមនុស្សសុចរិត ប៉ុន្តែមាត់របស់មនុស្សអាក្រក់លាក់កំបាំង។

នោះគឺផ្លូវរបស់មនុស្សសុចរិតក៏មានពេលលំបាកតិចឬច្រើនដែរ ប៉ុន្តែទីបំផុតផ្លូវរបស់គាត់បានចម្រើន។ ពាក្យ «ពរជ័យគឺ «នៅលើក្បាល» របស់មនុស្សសុចរិត» មានន័យថា។ ដើម្បី "នៅលើក្បាល" មានន័យថាការពិតដែលថាវានឹងចេញពីខាងលើ។ (ពេត្រុសទី១ ៥:១៥) ពររបស់ព្រះដែលចេញមកពីខាងលើមិនអាចរារាំងដោយបុរសនោះទេ។ មនុស្សសុចរិតដែលហ៊ុំព័ទ្ធដោយខ្មាំងសត្រូវ ក៏មិនអាចរារាំងវាបានដែរ។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ២៣:៥។ ដូច្នេះ កាលពួកបរិសុទ្ធមួយរូបបានមកដល់ស្ថានដ៏វិនាស ហើយពោលថាមានសេចក្តីសុខ ហើយពោលថា ៖ « ទោះទ្វារអញបិទជុំវិញទ្រង់ក៏ដោយ ក៏ទ្វារស្ថានសួគ៌បានបើកដែរ! ចំណែកឯមនុស្សអាក្រក់វិញ យកភាពរុងរឿងបណ្តោះអាសន្ន តែអួតខ្លួន ទីបំផុតត្រូវបរាជ័យ ហើយដល់ពេលបិទទ្វារ។ ពាក្យ«មាត់របស់មនុស្សអាក្រក់បិទបាំងអំពើឃោរឃៅ»។ មានន័យថា។

៧ ការនឹកចាំពីមនុស្សសុចរិតជាពរមួយ ប៉ុន្តែឈ្មោះរបស់មនុស្សអាក្រក់នឹងរលួយ។

មានន័យថា ជំហានដែលមនុស្សអាក្រក់ដើរអាចទទួលបានការសរសើរពិត ប៉ុន្តែជំហានរបស់មនុស្សអាក្រក់ប្រៀបដូចជារបស់រលួយ។

ពាក្យនេះមិនមែនមានន័យថាការសរសើរដល់មនុស្សដែលបានចាកចេញ នោះផ្តល់ប្រយោជន៍ខ្លះដល់ខ្លួនឯងនោះទេ តែមានន័យថាផ្តល់ប្រយោជន៍ខ្លះដល់មនុស្សជំនាន់ក្រោយដែលកំពុងរស់នៅ។ ហេព្រើរ 13:7 «ចូរនឹកចាំពីមេដឹកនាំរបស់អ្នក គឺអស់អ្នកដែលមានព្រះបន្ទូលមកកាន់អ្នករាល់គ្នានូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ សូមពិចារណាអំពីលទ្ធផលនៃរបៀបរស់នៅរបស់ពួកគេ ហើយយកតម្រាប់តាមជំនឿរបស់ពួកគេ » ។ ការគិតជំហាននៃពួកបរិសុទ្ធដែលបានចាកចេញនោះមានន័យថាមួយនេះ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ជំហាននៃមនុស្សអាក្រក់ដែលបានចាកចេញនេះ គឺមិនស្រស់ស្អាត និងមិនបានផ្តល់ផលប្រយោជន៍មួយចំនួនដល់មនុស្សជំនាន់ក្រោយ។ ព្រះគម្ពីរមិននិយាយអំពីពាក្យដែលយើងត្រូវចងចាំនោះទេ។ វាគួរតែរលួយហើយបន្ទាប់មកត្រូវបោះចោលក្នុងស្ថានភាពរលួយ។ ពាក្យថា «ឈ្មោះមនុស្សអាក្រក់នឹងរលួយ»។ មានន័យថា។

៨ មនុស្សដែលមានចិត្តគំនិតនឹងទទួលបានបញ្ញត្តិ ប៉ុន្តែមនុស្សល្ងង់ដែលនិយាយនឹងមកបំផ្លាញ។

"អ្នកប្រាជ្ញនៃចិត្ត" មិនត្រឹមតែមានបញ្ញាអាចយល់ដឹងត្រូវនិងខុសប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏អនុវត្តតាមការត្រូវដែរ។ ដូច្នេះ អ្នកប្រាជ្ញទទួលពាក្យត្រឹមត្រូវ។ យុវជនសម័យនេះស្វាគមន៍លទ្ធិសេរីនិយមលោកខាងលិចដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ ហើយបន្ទាប់មកមិនអើពើទំនួលខុសត្រូវ និងកាតព្វកិច្ច ប៉ុន្តែទាមទារតែសេរី

ភាព និងសិទ្ធិ។ នេះគឺជាទំនោរនៃគំនិតលួងលោម។ ពួកគេស្អប់ការទទួលយក ការបង្គាប់របស់ឪពុកម្តាយជាទីស្រឡាញ់របស់ពួកគេ ព្រោះពួកគេស្អប់ការ ទទួលពាក្យបញ្ជា។ អាកប្បកិរិយាបែបនេះគឺជាគំនិតដែលបំផ្លាញថាគ្មាន នរណាក្រៅពីគាត់ទេ។ សេរីភាពពិតគឺគោរពតាមសេចក្តីពិតឲ្យបានល្អ ប៉ុន្តែ មិនផ្ទុយពីសេចក្តីពិតឡើយ។ ការពិតដែលផ្ទុយពីការពិត គឺជាអ្នកដែលធ្លាក់ ចូលទៅក្នុងអន្ទាក់ និងជាប់អន្ទាក់។ ទោះបីជាគាត់បាននិយាយថា "សេរី ភាព សេរីភាព" គាត់បានតាំងខ្លួនគាត់ជាទាសកររនៃអំពើបាប។ អ្នកដែល មានចំណេះស្មោះត្រង់ ទទួលបញ្ជានៃសេចក្តីពិតយ៉ាងផ្អែមល្ហែម។ ឯកសារ យោង II Cor 13:8 ។

«មនុស្សលួងនឹងមកបំផ្លាញ» នេះមានន័យថា អ្នកដែលមានមាត់លួងនឹងត្រូវ អន្តរាយ ព្រោះពាក្យរបស់ខ្លួនដោយមិនប្រុងប្រយ័ត្ន។

៩ អ្នកណាដែលដើរដោយទៀងត្រង់ អ្នកនោះដើរដោយសុខ តែអ្នកណា ដែលធ្វើផ្លូវខុសនឹងត្រូវដឹង។

បុគ្គលដែលរស់នៅដោយសេចក្តីសុចរិត រមែងមានសេចក្តីសុខចំពោះសតិ សម្បជញ្ញៈរបស់ខ្លួនមិនមានសេចក្តីប្រមាទឡើយ ទោះជាមានសេចក្តីទុក្ខ លំបាកក្តី ក៏នឹងបានសេចក្តីសុខដោយសេចក្តីប្រោសប្រោសដល់ព្រះអង្គ។ ប្រាជ្ញាដែលចេញមកពីខាងលើគឺ ទី ១ បរិសុទ្ធ ទី ២ សេចក្តីសុខ។ (យ៉ាកុប ៣:១៧) ប៉ុន្តែ «ផ្លូវតូចចង្អៀត» ពោលគឺអ្នកដែលដើរទៅកាន់ផ្លូវនៃអំពើបាប គួរត្រូវបានលាតត្រដាងនៅទីបំផុត អំពើដែលមិនត្រឹមត្រូវ ទោះជាគាត់បាន លាក់បាំងក៏ដោយ។ ទោះជាគាត់បានយកទ្រព្យសម្បត្តិទុច្ចរិតមកលាក់ កំបាំងក៏ដោយ ក៏វានឹងត្រូវបានបើកសម្តែងដូចជាបានស្រែកឡើង (ហាប ២:

១១) យោងទៅលើទី ១ ៥:២៤-២៥។ ដូច្នេះផ្លូវដែលគាត់ដើរគឺងងឹត ហើយក៏មិនមានសុវត្ថិភាពដែរ។ (យេរេមា ១៣:១៥-១៦)

10 អ្នកណាដែលព្រិចភ្នែកនាំឲ្យមានបញ្ហា ហើយមនុស្សល្ងង់នឹងមកបំផ្លាញ។

"Winks" មានន័យថា ការប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នាយ៉ាងអសុរោះ។ តាមពិតគឺនិយាយពាក្យសម្ងាត់។ ពាក្យថា «ងក់ភ្នែក» នៅក្នុងសុភាសិត ៦:១៣ ភ្ជាប់មកជាមួយពាក្យថា «បង្ហាញឆន្ទៈដោយជើងរបស់គាត់» (វាមានន័យថានិយាយដោយពាក្យសម្ងាត់នៃជើងរបស់គាត់) វាច្បាស់ណាស់ថាវា (ព្រិចភ្នែក) គឺជាការបញ្ចេញមតិ។ នៃមតិមួយចំនួនជាមួយពាក្យសម្ងាត់។ ដូច្នេះការក្រឡេកមើលគឺជាសកម្មភាពដ៏ត្រឹមត្រូវដើម្បីសុំជំនួយពីដៃគូដើម្បីប្រតិបត្តិអំពើអាក្រក់។ សកម្មភាពរបស់មនុស្សអាក្រក់គឺមិនភ្លឺ, ត្រឹមត្រូវ, ប៉ុន្តែគឺ insidious ។ បុរសដែលត្រូវបែងចែកជាក្រុមខ្លះផ្តល់ផលអាក្រក់យ៉ាងខ្លាំងដល់វា ។ មនុស្សដែលប្រមូលផ្តុំគ្នាធ្វើបាប មិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបឡើយ។

ជៀសមិនរួច ប៉ុន្តែប្រព្រឹត្តតាមទម្លាប់។ មនុស្សដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបបែបនេះ មិនទទួលមរតកក្នុងព្រះរាជ្យរបស់ព្រះឡើយ។ សូមមើល រ៉ូម ២:៨, កាឡាទី ៥:២០-២១។ សូមក្រឡេកមើលការបញ្ចប់នៃពិធីជប់លៀង Korah ។ សូមមើលលេខ ជំពូកទី 16។ ដូច្នេះ ពួកបរិសុទ្ធប្រើភ្នែករបស់គាត់ដោយភ្លឺនិងត្រឹមត្រូវ។ អ្វីដែលសុភាសិត ៤:២៥បានចែងថា៖ «ចូរឲ្យភ្នែកអ្នកមើលទៅមុខដោយត្រង់ ហើយសម្លឹងមើលទៅមុខអ្នក»។ តើមួយនេះមានអត្ថន័យទេ? នេះជាពាក្យប្រឆាំងដែលការព្រិចភ្នែករួមបញ្ចូលការកុហក និងការសម

គំនិត។ យ៉ូហាន 3:16 បានមានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិតកន្លែងណាដែលមានការច្រណែន និងមហិច្ឆតាអាត្មានិយម នោះនឹងមានភាពវឹកវរ និងការប្រព្រឹត្តអាក្រក់ទាំងឡាយ»។ នៅទីនេះ ឃ្លារបស់យ៉ាកុបចង្អុលទៅអណ្តាតថាជាពិភពនៃអំពើទុច្ចរិត" វាត្រូវបានជូនដំណឹងថាអណ្តាតគឺមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងណាស់ហើយវាប្រតិបត្តិតួនាទីដ៏អស្ចារ្យ។

១១ មាត់របស់មនុស្សសុចរិតជាប្រភពនៃជីវិត ប៉ុន្តែមាត់របស់មនុស្សអាក្រក់លាក់បាំងអំពើឃោរឃៅ។

ត្រង់នេះ «មនុស្សសុចរិត»មានន័យថា អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា។ ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់បង្រៀនអំពីការកោតខ្លាចព្រះដល់មនុស្ស។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះបន្ទូលទ្រង់ជាជីវិត (១ធីម៉ូថេ ៤:៨) ពាក្យថា «មាត់របស់មនុស្សអាក្រក់បិទបាំងអំពើឃោរឃៅ។ (חָמָס יְכַסֶּה) គួរតែត្រូវបានកែសម្រួលទៅជា "អំពើហឹង្សាលាក់ខ្លួន"។ នេះមានន័យថា ពាក្យរបស់មនុស្សអាក្រក់គឺជាមធ្យោបាយលាក់បាំងអំពើបាបក្នុងខ្លួន។ ពិតជាមនុស្សអាក្រក់ផ្តោតលើការលាក់កំហុសរបស់ខ្លួន ហើយកំណត់អត្តសញ្ញាណខ្លួនឯង។ នៅម៉ាថាយ ២៣:៣៧ ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា "ឱ ក្រុងយេរូសាឡិម ក្រុងយេរូសាឡិម ជាក្រុងដែលសម្លាប់ព្យាការី និងគប់ដុំថ្មអស់អ្នកដែលត្រូវបានចាត់ឲ្យទៅ! តើខ្ញុំនឹងប្រមូលកូនរបស់អ្នកមកជាមួយគ្នាប៉ុន្មានដងដូចមេមាន់ប្រមូលកូនក្រោមស្លាប ហើយអ្នកមិនសុខចិត្ត? អ្នកណាមិនចេញពាក្យនេះ? ទោះបីជាក្នុងចំណោមមនុស្សដែលគាត់ទទួលបានអ្នកដែលបំពេញបន្ថែមបំផុតក៏ដោយក៏នៅក្នុងពាក្យរបស់គាត់គ្មាននរណាម្នាក់បង្ហាញពីកំហុសរបស់គាត់ដោយផ្ទាល់ទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់បង្ហាញវាតាមរយៈការលាក់បាំ

ង។ ដូច្នេះ យើងគួរដឹងថាខ្លួនយើងជាមនុស្សមានបាប ហើយគួរបន្ទាបខ្លួនចំពោះពាក្យនេះ ហើយគួរនៅស្ងៀម។

១២ ការស្អប់បង្កជម្លោះ ប៉ុន្តែសេចក្តីស្រឡាញ់គ្របបាំងរាល់ការប្រមាថ។

ដោយសារចិត្តស្អប់មានការរើសអើងដល់អ្នកម្ខាងទៀត ទើបធ្វើឱ្យគាត់គិតថាមានកំហុសដែលមិនមាន។ ដូច្នេះហើយចិត្តបែបនេះកើតមានជម្លោះ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់បេះដូងនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ចាត់ទុកបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ផ្សេងទៀតវាមិនចាត់ទុកកំហុសដែលបានបង្ហាញខ្លួននៅក្នុងសកម្មភាពរបស់គាត់ជាបញ្ហាមួយចំនួន។ សូមមើលសុភាសិត ១៧:៩, ១កូរិនថូស ១៣:៧ យ៉ាម៉ា ៥:២០, ពេត្រុសទី ១ ៤:៨។ នេះត្រូវបានអនុវត្តនៅក្នុងពិភពលោកដែលចាត់ទុកព្រលឹងមានតម្លៃជាងរូបកាយ។ ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថាអំពើបាបរបស់អ្នកឯទៀតគួរត្រូវបានអត់ទោសឲ្យបានចិតសិបប្រាំពីរដង។ (ម៉ាថាយ ១៨:២២)

នៅពេលដែលបុរសនោះចងចាំពីកំហុសរបស់អ្នកដទៃដែលគាត់តែងតែស្អប់នោះ ជាដំបូងព្រលឹងរបស់គាត់គួរតែធ្លាក់ចូលទៅក្នុងសេចក្តីស្លាប់។ សូមមើល យ៉ូហានទី១ ៣:១៤-១៥។ ដូច្នេះ របៀបដែលមនុស្សធ្វើឲ្យខ្លួនមានជីវិតគឺដើម្បីអត់ទោសឲ្យអ្នកដទៃ។

១៣ នៅលើបបូរមាត់របស់អ្នកដែលមានការយល់ដឹង នោះមានប្រាជ្ញា

ប៉ុន្តែដំបងមួយសម្រាប់នៅពីក្រោយខ្នងរបស់អ្នកដែលខ្វះការយល់ដឹង។

នៅទីនេះផងដែរ "ការយល់ដឹង" និង "ប្រាជ្ញា" មិនមែនជាប្រាជ្ញាខាងលោកីយ៍ទេ ប៉ុន្តែជាប្រាជ្ញាខាងសាសនា ពោលគឺប្រាជ្ញាដែលធ្វើឲ្យយើងស្គាល់ព្រះពិ

ត។ អាថិកំបាំងដើម្បីយល់ពីសេចក្តីពិត គឺត្រូវគោរពតាមព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ ហើយរស់នៅតាមពិត។ (យ៉ូហាន ៧:១៧) ពាក្យនៃបទគម្ពីរមិនត្រូវបានយល់ដោយអ្នកដែលមិនស្តាប់តាមទេ។ ដើម្បីឱ្យមនុស្សម្នាក់ដឹងថាព្រះជាម្ចាស់យកការផ្លាស់ប្តូរជីវិត មានតែខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ដែលមិនចង់ស្គាល់វា ប៉ុន្តែគាត់បានលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីធ្វើឱ្យអ្នកដទៃស្គាល់វា។ គាត់ចង់បង្រៀនវាទាន់ពេល ឬក្រៅម៉ោង (២ធីម៉ូថេ ៤:២) ហើយសម្រាប់គាត់បានទទួលវា គាត់តែងតែចង់ឲ្យវាដល់អ្នកដទៃដោយសេរី។ (ម៉ាថាយ ១០:៨)

ហើយបើគាត់មិនផ្តល់ដំណឹងដល់អ្នកដទៃទេ គាត់គិតរហូតដល់ដឹងថា គាត់អាចនឹងទទួលបណ្តាសា។ (កូរិនថូសទី១ ៩:១៦) ប៉ុន្តែអ្នកដែលមិនយល់ពីសេចក្តីពិត នោះស្ថិតនៅក្នុងកន្លែងដែលខ្លួនទទួលទោស។ រេហូបោមខុសពីឪពុកដែលមានប្រាជ្ញា ដូច្នេះគាត់ល្ងង់ណាស់។ ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់បានហៅបណ្តាសាដោយពាក្យល្ងីល្ងើរបស់គាត់ (១គ. ១២:១៣-១៤)។ ពាក្យ "ដំបង" នៅក្នុងអត្ថបទមានន័យថា ការដាក់ទណ្ឌកម្ម។

១៤ មនុស្សមានប្រាជ្ញាតែងតែប្រមូលចំណេះ តែមាត់របស់មនុស្សល្ងីល្ងើនាំឲ្យខូចខាត។

ត្រង់នេះ អ្វីដែលគេហៅថា «អ្នកប្រាជ្ញ» ចង្អុលទៅអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា។ ហើយ«ទុកចំណេះ»មានន័យថាយល់សេចក្តីពិតដើម្បីកោតខ្លាចព្រះ និងលាក់បាំងវា ការដែលបុរសបិទបាំងការពិតដែលខ្លួនយល់ចេញមកពីការគិតថាវាមានតម្លៃ។ បន្ទាប់ពីរកឃើញកំណប់ដែលលាក់ទុកក្នុងចំការហើយ គាត់ដូចជាបុរសលាក់ទុក ហើយសប្បាយចិត្ត ហើយត្រឡប់ទៅផ្ទះរបស់

គាត់វិញ ហើយលក់ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ទាំងអស់ រួចទិញវា។ (Mt 13:44) ដូច្នេះ គាត់មានអារម្មណ៍ក្តៅដែលគាត់អាចដឹងការពិតក្នុងជីវិតគាត់។ គាត់រស់នៅដូចការពិត។ វាជាប្រាជ្ញា។ មិនត្រឹមតែមានទេ (១) គាត់ដឹងថាក្រោយពីគាត់ស្តាប់តាមការពិតហើយមិនប្រតិបត្តិគឺបោកខ្លួនឯង។ (យ៉ូហាន ១:២២) (២) គាត់ក៏ដឹងអំពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដែរ ថាអ្នកដែលទទួលរបស់ច្រើនស្វែងរកច្រើន។ (លូកា ១២:៤៨) គឺជាប្រាជ្ញារបស់គាត់។ ប៉ុន្តែមនុស្សល្ងង់គ្មានការពិតក្នុងចិត្តទេ គាត់និយាយតែពាក្យធ្វើបាបអ្នកដទៃ។ វាជាសកម្មភាពគ្រោះថ្នាក់ដើម្បីឈានដល់ការបំផ្លិចបំផ្លាញ។

15 ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកមាន ជាទីក្រុងដ៏រឹងមាំរបស់គាត់ ភាពក្រីក្ររបស់ជនក្រីក្រ គឺជាការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់ពួកគេ។

"ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់សេដ្ឋីគឺជាទីក្រុងដ៏រឹងមាំរបស់គាត់" មានន័យថា អ្នកមានចាត់ទុកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ដូចជាទីក្រុងដ៏រឹងមាំរបស់គាត់"។ (សុភ. ១៨:១១) បុរសនោះកើតជំងឺនេះដោយពឹងផ្អែកលើសម្ភារៈច្រើនជាងព្រះ។ សូមមើលទំនុកតម្កើង 49:6-10, 62:10, Jer 9:23, I Tim 6:17-18។ ហេតុនេះហើយបានជាពិបាកដែលអ្នកមានរក្សាជីវិតជំនឿ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា សត្វអូដ្ឋចូលក្នុងត្រចៀកម្ជុលងាយជាងអ្នកមានចូលទៅក្នុងព្រះរាជ្យរបស់ព្រះ។ (Mt 19:24) ដូច្នេះ សាវ័កប៉ុលបានពោលថាជាអត្ថន័យដែលថាអ្នកជឿមិនគួរពឹងផ្អែកលើកម្មសិទ្ធិនោះទេ។ (១កូរិនថូស ៧:២៩-៣១)

"ភាពក្រីក្ររបស់ជនក្រីក្រ គឺជាការខូចខាតរបស់ពួកគេ"។ នោះគឺដោយសារតែអ្នកក្រមើលឃើញភាពក្រីក្ររបស់គាត់ជាការបំផ្លិចបំផ្លាញ \ វាជាឱកាស

ដើម្បីពឹងផ្អែកលើព្រះ។ ដូច្នេះ ផ្ទុយទៅវិញ ភាពក្រីក្រអាចផ្តល់ផល ប្រយោជន៍ដល់គាត់។ យ៉ូហាន 1:9 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ចូរឲ្យបងប្រុសដ៏ ទាបអូតខ្លួនដោយការលើកតម្កើងខ្លួនចុះ!»។

១៦ ប្រាក់ឈ្នួលរបស់មនុស្សសុចរិតនាំឲ្យមានជីវិត គឺជាប្រាក់របស់មនុស្ស អាក្រក់ដែលទទួលបាប។

"មនុស្សសុចរិត" ចង្អុលទៅអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងពិតប្រាកដ ដែលគាត់មិនលះបង់ដើម្បីខ្លួនគាត់ទេ គឺដើម្បីព្រះ។ ដូច្នេះ ការលះបង់របស់ គាត់មិនឥតប្រយោជន៍ទេ ហើយធ្វើឱ្យខ្លួនគាត់រីករាយនឹងជីវិតអស់កល្បជា និច្ច។ ប៉ុន្តែមនុស្សអាក្រក់មិនរស់ដើម្បីព្រះទេ តែធ្វើការសម្រាប់ខ្លួនគាត់ ពេញមួយជីវិត លទ្ធផលគឺធ្វើបាប។ មនុស្សមិនស្រឡាញ់ព្រះទេ តែប្រហារ ជីវិតខ្លួនឯង តែងតែក្លាយជាអំពើបាប។ (កូរិនថូសទី១ ១៦:២២) ដោយសារ បុរសនោះត្រូវបានបង្កើតសម្រាប់បម្រើព្រះ។ ព្រះគម្ពីរចែងថា៖ «កុំត្រូវគេ បោកបញ្ឆោតឡើយ ព្រះជាម្ចាស់មិនត្រូវចំអកឡើយ ដ្បិតអ្នកណាព្រោះអ្វីក៏ ដោយ អ្នកនោះនឹងច្រូតដែរ។ ដ្បិតអ្នកណាដែលសាបព្រោះសាច់ខ្លួនឯង នោះនឹងច្រូតពីសាច់ឈាម ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលសាបព្រោះដល់ព្រះវិញ្ញាណ នោះនឹងច្រូតបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចពីព្រះវិញ្ញាណ។ ហើយកុំឲ្យយើង នឿយណាយនឹងការប្រព្រឹត្តល្អឡើយ ដ្បិតដល់រដូវកាលហើយ បើយើងមិន ចុះចាញ់»។ (កាឡាទី ៦:៧-៩)

១៧ អ្នកណាស្តាប់តាមពាក្យប្រៀនប្រដៅ អ្នកនោះដើរលើផ្លូវទៅរកជីវិត តែ អ្នកណាដែលបដិសេធនឹងការបន្ទោស នាំអ្នកដទៃឲ្យវង្វេង។

នៅទីនេះគេហៅថា "សេចក្តីណែនាំ" មានន័យថា សេចក្តីប្រៀនប្រដៅ ដើម្បីទទួលអំពើបាប និងកំហុស ឬការប្រៀនប្រដៅរបស់វា។ អ្នកណាទទួលការប្រៀនប្រដៅចំពោះកំហុសដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្តនោះ គួរទទួលទោសដោយផ្អែមល្ហែម។ យ៉ូប 5:17-18 បានមានប្រសាសន៍ថា « មើលចុះ អ្នកដែលព្រះបានប្រដៅនោះមានពរហើយ; ដូច្នេះ កុំមើលងាយវិន័យរបស់ព្រះដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិ។ ដ្បិតគាត់មានរបួស ប៉ុន្តែគាត់ចងឡើង។ គាត់បាក់ ប៉ុន្តែដៃគាត់ជាសះស្បើយ»។ សូមមើល ហូស ៦:១-៣។ នៅពេលគាត់ធ្វើដូច្នេះ គាត់គួរតែទទួលបានការសម្រាលទុក្ខពីព្រះ និងពរជ័យរបស់គាត់។ អធិរាជរ៉ូម Theodosius ត្រូវបានប្រៀនប្រដៅដោយប៊ីស្សព Ambrose ចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយបានស្រែកយំនៅក្នុងវាំងអស់រយៈពេល 8 ខែ ហើយបានប្រែចិត្ត។ នៅពេលដែលគាត់បានទទួលមរណភាពគាត់បានស្លាប់នៅក្នុងដៃរបស់ Ambrose ។

១៨-២១ អ្នកណាបិទបាំងសេចក្តីស្អប់ នោះមានបបូរមាត់កុហក ហើយអ្នកណាដែលនិយាយបង្កាច់បង្ខូច នោះជាមនុស្សល្ងង់។ កាលណាមានពាក្យច្រើន អំពើរំលងមិនខ្វះទេ តែអ្នកណាទប់បបូរមាត់ អ្នកនោះមានប្រាជ្ញា។ អណ្តាតរបស់មនុស្សសុចរិតជាពណ៌ប្រាក់។ ចិត្តមនុស្សអាក្រក់មានតម្លៃតិចណាស់។បបូរមាត់របស់មនុស្សសុចរិតចិញ្ចឹមមនុស្សជាច្រើន ប៉ុន្តែមនុស្សល្ងីល្ងើស្លាប់ដោយសារខ្វះការយល់។

អ្វីដែលបង្រៀននៅទីនេះគឺអំពីភាសា។ (១) ភាសាមិនពិតដើម្បីលាក់បាំងការកុហក (ខ១៨ក) នេះធ្វើពុតជាស្រឡាញ់ ដូចជាការពិតដែលសូលចង់សម្លាប់ដាវីឌ គាត់បានតាំងដាវីឌជាកូនប្រសារបស់គាត់យ៉ាងខ្លាំង។ (១ សាំ

១៨:២១-២២, ២៩) (២) ភាសាចោទប្រកាន់ (ខ ១៨ ខ) នេះជាភាសាសម្រាប់ប្រមាថអ្នកដ៏ទៃ និងពាក្យដែលខុសពីគេ។ អ្នកដែលប្រើពាក្យនេះខ្លួនឯងនឹងត្រូវគេប្រមាថជាទីបំផុត។ ហេតុនេះហើយបានជាវានិយាយថា៖ «កុំកាត់ទោសឲ្យសោះ ដើម្បីកុំឲ្យអ្នកត្រូវកាត់ទោស។ 2ដ្បិតអ្នកនឹងត្រូវរិនិច្ឆ័យដោយការរិនិច្ឆ័យ ហើយអ្នកនឹងវាស់ដោយរង្វាស់ដែលអ្នកប្រើវានឹងត្រូវវាស់មកអ្នក»។ (ម៉ាថ. ៧:១-២) ទោះជាវាជាសកម្មភាពល្ងង់ខ្លៅដែលអ្នកជឿប្រើភាសាបែបនេះ។ (3) និយាយភាសាច្រើន។ (ខ១៩) មូលហេតុដែលបុរសនោះនិយាយច្រើនមិនមែនដោយសារគាត់មានសេចក្តីពិតច្រើនទេ ប៉ុន្តែគាត់ធ្វើដូច្នេះព្រោះគាត់គ្មានអ្វីសោះ។

បុរសមានសារធាតុញៀនប្រយ័ត្នប្រយែងនិយាយតិច។ បើគាត់និយាយច្រើន គាត់នឹងខាតតែច្រើន។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ប្រសិនបើគាត់គ្មានពាក្យទេ វាពិបាកក្នុងការរក្សាភាពសុខដុម។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់និយាយត្រឹមត្រូវថា គាត់អាចបង្កើតគុណធម៌បាន ដូច្នេះហើយបានជាវាចាថា "ពាក្យដែលនិយាយគួរសមគឺដូចជាផ្លែប៉ោមមាសក្នុងការតាំងប្រាក់"។ (សុភាសិត ២៥:១១)។ (៤) ពាក្យរបស់មនុស្សសុចរិត (ខ២០ ក) វាដូចជាប្រាក់សុទ្ធ មានន័យថា មនុស្សសុចរិតនិយាយតែពាក្យដែលមានប្រយោជន៍។ កាលដែលមនុស្សសុចរិតបង្រៀនអ្នកដទៃ មេរៀនត្រូវបានស្រូបយកទៅពួកគេ ហើយធ្វើឲ្យពួកគេទទួលបានប្រយោជន៍។ ហេតុនេះហើយបានជាបទគម្ពីរចែងថា៖ «អ្នកណាដែលមានប្រាជ្ញានឹងភ្លឺដូចជាពន្លឺនៃផ្ទៃមេឃខាងលើ។ ហើយអ្នកដែលបង្វែរមនុស្សជាច្រើនមករកសេចក្តីសុចរិត ដូចជាផ្កាយអស់កល្បជានិច្ច»។ (ដាន. ១២:៣) ហើយវាក៏បាននិយាយថា៖ «សេចក្តីទៀងត្រង់នាំផ្លូវគេ តែសេចក្តីទុច្ចរិតនៃមនុស្សក្បត់បំផ្លាញពួកគេ»។ (សុភាសិត ១១:៣០)

22 ព្រះពររបស់ព្រះអម្ចាស់ធ្វើឲ្យមានទ្រព្យសម្បត្តិ ហើយព្រះអង្គមិនមានទុក្ខព្រួយអ្វីឡើយ។

កាលណាគេដំឡើងទ្រព្យដោយប្រើមធ្យោបាយទុច្ចរិត ទីបំផុតគេនឹងយករបស់ដែលខ្វល់ខ្វាយច្រើនមកក្នុងចិត្ត។ ព្រះគម្ពីរបានចែងថា «តែអស់អ្នកដែលប្រាថ្នាចង់ក្លាយជាអ្នកមាន ធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីល្បួង ធ្លាក់ទៅក្នុងអន្ទាក់ទៅក្នុងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដែលឥតន័យ និងអាក្រក់ជាច្រើន ដែលនាំឲ្យមនុស្សត្រូវវិនាស និងវិនាសទៅវិញ»។ (ធីម. ព្រះគឺខុសគ្នា។ អ្វីក៏ដោយដែលព្រះប្រទានដល់យើង គួរតែជាពរជ័យដល់យើង។ លើកលែងតែសម្ភារដែលបុរសទទួលបានដោយពរជ័យរបស់ព្រះគួរតែប្រទានពរដល់គាត់។ ដោយសារព្រះគង់ជាមួយនឹងគាត់ដើម្បីទទួលវា។

២៣ ការប្រព្រឹត្តខុស ប្រៀបដូចជាការលេងសើចរបស់មនុស្សល្ងីល្ងើ ប៉ុន្តែប្រាជ្ញាជាទីគាប់ចិត្តរបស់មនុស្សដែលមានប្រាជ្ញា។

ដោយសារ«មនុស្សល្ងីល្ងើ»អះអាងថាគ្មានព្រះ (ទំនុកដំកើង ១៤:១) មនសិការរបស់គាត់ត្រូវបានមេដៃ។ ដ្បិតគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរ។ សុភាសិត 14:9 មានប្រសាសន៍ថា មនុស្សល្ងង់ទទួលទោសយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ ចូលចិត្តធ្វើបាបទីបំផុត។ សម្រាប់អធិរាជនីរ៉ូគឺឃោរឃៅគាត់បានសម្លាប់ម្តាយនិងប្រពន្ធរបស់គាត់ហើយគាត់បានផ្ទេរការទទួលខុសត្រូវក្នុងការដុតទីក្រុងរ៉ូមយ៉ាងខ្លាំងទៅឱ្យពួកគ្រីស្ទានហើយបន្ទាប់មកគាត់បានសំលាប់គ្រីស្ទានជាច្រើន។ ខ្លួនឯង

ដែលរស់នៅដោយទុច្ចរិតបានធ្វើអត្តឃាតនៅទីបំផុត។ ម្យ៉ាងវិញទៀត «អ្នកយល់ចិត្ត»ចូលចិត្តសេចក្តីពិត។

១ កូរិនថូស ១៣:៦ បានមានប្រសាសន៍ថា សេចក្តីស្រឡាញ់គឺ «មិនត្រេកអរនឹងការប្រព្រឹត្តខុសទេ តែត្រេកអរនឹងសេចក្តីពិត។ សេចក្តីស្រឡាញ់ទទួលបានគ្រប់ការទាំងអស់ ជឿលើអ្វីៗទាំងអស់ សង្ឃឹមលើអ្វីៗទាំងអស់ ហើយស៊ូទ្រាំគ្រប់យ៉ាង»។ ពាក្យ«ប្រាជ្ញា»បង្ហាញពីប្រាជ្ញាដែលធ្វើឲ្យគាត់ស្គាល់ព្រះ។ វាជារឿងដ៏រីករាយ។ ដូចជាមនុស្សស្គាល់ព្រះ គាត់ទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ (យ៉ូហាន ១៧:៣)

២៤-២៥ អ្វីដែលមនុស្សអាក្រក់ខ្លាចនឹងកើតមានដល់គាត់ ប៉ុន្តែបំណងប្រាថ្នារបស់មនុស្សសុចរិតនឹងបានសម្រេច។ ពេលខ្យល់ព្យុះកន្លងផុតទៅ មនុស្សអាក្រក់លែងមានទៀតហើយ រីឯមនុស្សសុចរិតវិញស្ថិតនៅជារៀងរហូត។

ត្រង់នេះ វាផ្ទុយពីការបញ្ចប់នៃមនុស្សអាក្រក់ទៅនឹងមនុស្សល្អម្នាក់។ (១) អំពើអាក្រក់ដែលគាត់ខ្លាចនឹងមកលើគាត់។ (ខ២៤) តើអ្វីទៅជា«អ្វីដែលមនុស្សអាក្រក់ខ្លាច»? វាជាការវិនិច្ឆ័យនៃការបំផ្លាញ។ ហើយវាបាននិយាយថាពេលខ្យល់កួចត្រូវបានកន្លងផុតទៅហើយគាត់គួរតែត្រូវបានគេយកចេញ។ (ខ ២៥ ក) ម្យ៉ាងវិញទៀត មុនពេលការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ គាត់មិនអាចទ្រាំទ្របានទេ។ មនុស្សអាក្រក់ប្រៀបដូចជាអង្កាមដែលត្រូវខ្យល់។ (ទំនុកដំកើង ១:៤) (២) មនុស្សសុចរិតឃើញការសម្រេចនៃបំណងប្រាថ្នារបស់គាត់។ (ខ២៤ខ) ម្យ៉ាងវិញទៀត គាត់គួរតែរីករាយនឹងសេចក្តីសង្គ្រោះដែលគាត់មើលទៅពេញមួយជីវិតរបស់គាត់។ បន្ទាប់ពីនោះគាត់មិនញ័រជារៀងរហូត។

(ខ ២៥ ខ) ហើយក៏មានគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានចែងថា « ហើយពិភពលោកកំពុងតែកន្លងផុតទៅជាមួយនឹងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់វា ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលធ្វើតាមព្រះហឫទ័យនៃព្រះនឹងស្ថិតនៅជារៀងរហូត»។ (យ៉ូហានទី១ ២:១៧) វាត្រូវតែមានន័យថានេះជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។

២៦ ដូចទឹកខ្មេះដល់ធ្មេញ ហើយផ្សែងទៅភ្នែកក៏ដូចជាមនុស្សខ្ជិលច្រអូសដែរ។

"មនុស្សខ្ជិល" គឺជាចំណុចក្តៅនៃអំពើពុករលួយទាំងអស់។ ហេតុនេះហើយបានជាអ្នកធំក៏និយាយថា៖ «អារក្សនៅក្នុងចិត្តនៃមនុស្សខ្ជិល»។ ព្រោះមនុស្សខ្ជិលមិនច្បាំងនឹងអំពើបាបទេ អំពើបាបក៏កាន់កាប់ទាំងស្រុង។ «ដូចទឹកខ្មេះដល់ធ្មេញ ហើយជក់បារីដល់ភ្នែក» តើពាក្យនេះមានន័យដូចម្តេច? មានន័យថា បុរសខ្ជិលត្រូវម្ចាស់ស្អប់។ បុរសបែបនេះត្រូវតែទទួលការថ្កោលទោសពីម្ចាស់របស់គាត់ ហើយនឹងត្រូវបណ្តេញចេញដោយគាត់។ ក្នុងពាក្យប្រៀបធៀបរបស់ព្រះយេស៊ូ ព្រោះអ្នកដែលយកមួយថាលមិនធ្វើការសម្រាប់ភាពទំនេររបស់ខ្លួន ម្ចាស់បាននិយាយថា គួរបណ្តេញគាត់ចេញពីខាងក្រៅ។ (ម៉ាថាយ ២៥:២៤-៣០)

២៧-៣០ ការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាពន្យារអាយុជីវិត ប៉ុន្តែឆ្នាំរបស់មនុស្សអាក្រក់នឹងខ្លី។ សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់មនុស្សសុចរិតនាំមកនូវសេចក្តីអំណរប៉ុន្តែការរំពឹងទុករបស់មនុស្សអាក្រក់នឹងត្រូវវិនាសទៅ។ មាគ៌ារបស់ព្រះអម្ចាស់ ជាកន្លែងការពារមនុស្សឥតសៅហ្មង ប៉ុន្តែត្រូវបំផ្លាញដល់

មនុស្សអាក្រក់។មនុស្សសុចរិតនឹងមិនត្រូវដកចេញឡើយ ប៉ុន្តែមនុស្ស
អាក្រក់នឹងមិនរស់នៅក្នុងស្រុកឡើយ។

នៅទីនេះ ជាថ្មីម្តងទៀតវាផ្ទុយពីការបញ្ចប់នៃ «មនុស្សសុចរិត (អ្នកដែល
កោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា)» និង «មនុស្សអាក្រក់» (១) មនុស្សសុចរិតមាន
ជីវិតដ៏វែង (ខ ២៧ ក)។ នៅទីនេះ "អាយុវែង" គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃជីវិតអស់
កល្បជានិច្ច។ ជីវិតអស់កល្បជានិច្ចត្រូវបានប្រទានដល់មនុស្សតែម្នាក់គត់
ដែលកោតខ្លាចព្រះ។ (២) ការបញ្ចប់នៃមនុស្សសុចរិតនាំមកនូវការកម្សាន្ត
(ខ ២៨ ក) សេចក្តីអំណាររបស់ទ្រង់ចេញមកពីការរស់នៅជាមួយនឹងព្រះ។
អំណារពិតមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ទំនុកតម្កើង 16:11 បាននិយាយថា មាន
អំណារពេញលេញនៅចំពោះព្រះ។ ទំនុកតម្កើង 43:4 បានអំពាវនាវដល់ព្រះ
នៃហានសូគិ (3) មនុស្សសុចរិតទទួលបានការធានាអំពីសុវត្ថិភាពដ៏នៅអស់
កល្បជានិច្ច ជាលទ្ធផលដើម្បីធ្វើតាមសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ។ (២៩-៣០)។
ពាក្យ « បន្ទាយមួយ » (ខទី ២៩) និងពាក្យ « នឹងមិនត្រូវដកចេញឡើយ »
(ខទី ៣០) មានន័យថាវា។

ម្យ៉ាងវិញទៀត ការបញ្ចប់នៃមនុស្សអាក្រក់ (អ្នកដែលមិនកោតខ្លាចព្រះយេ
ហូវ៉ា) គឺជាទុក្ខវេទនា។ (1) ជីវិតរបស់គាត់ខ្លី។ (ខ២៧ ខ) យោងទៅតាមការ
ផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ មនុស្សអាក្រក់អាចនឹងត្រូវអាយុវែង។

ប៉ុន្តែនៅទីនេះជាពិសេសគឺត្រូវរក្សាការពិតដែលថាមនុស្សអាក្រក់នឹងត្រូវ
ទទួលទោសចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់ហើយនឹងត្រូវវិនាសនៅក្នុងគំនិត
របស់គាត់។ ដ្បិតហេរ៉ូឌមានចិត្តក្រអឺតក្រទម ហើយត្រូវបានទទួលទោសពី

ស្ថានសួគ៌ ហើយបានស្លាប់ទៅដោយការស៊ីដង្កូវ។ (កិច្ចការ ១២:២៣) (២) មនុស្សអាក្រក់គ្មានសង្ឃឹមអនាគតទេ។ (ខ ២៨ ខ)។ មនុស្សអាក្រក់ដែលគ្មានការប្រែចិត្ត គឺជាទុក្ខវេទនាជារៀងរហូត ព្រោះព្រះមិនទទួលយកគាត់ទេ។ អ្នកមិនជឿព្រះម្នាក់ នៅពេលដែល Boltaire បានទទួលមរណភាព គាត់បានស្រែកថា "ខ្ញុំចូលទៅក្នុងនរក" ហើយបានស្លាប់។ (៣) មនុស្សអាក្រក់មិនរស់នៅក្នុងទឹកដីទេ។ (ខ ៣០ ខ) នេះជាពាក្យដែលគាត់រក្សាដើម្បីជួបនឹងសោកនាដកម្មក្នុងចិត្តរបស់គាត់ ដូចដែលគាត់នឹងត្រូវវិនិច្ឆ័យ។ នៅសង្គ្រាមលោកលើកទី 2 Aiheman ដែលបានសម្លាប់ជនជាតិយូដា 100 លាននាក់ត្រូវបាននិរទេសទៅអាហ្វ្រិកខាងត្បូង ប៉ុន្តែទីបំផុតគាត់ត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយប៉ូលីសសម្ងាត់របស់អ៊ីស្រាអែល ហើយត្រូវបានសម្លាប់។ នៅពេលដែលមនុស្សទុច្ចរិតគ្រប់គ្រងអំណាច ពួកគេធ្វើសកម្មភាពវិជ្ជមានជាអចិន្ត្រៃយ៍ នោះព្រះនឹងវិនិច្ឆ័យពួកគេ។

៣១-៣២ មាត់របស់មនុស្សសុចរិតនាំមកនូវប្រាជ្ញា ប៉ុន្តែអណ្តាតដែលអាក្រក់នឹងត្រូវកាត់ចោល។បបូរមាត់របស់មនុស្សសុចរិតដឹងនូវអ្វីដែលអាចទទួលយកបាន ប៉ុន្តែមាត់របស់មនុស្សអាក្រក់ចេះតែប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់។

នេះជាពាក្យរបស់បុរសនោះម្តងទៀតថា ការនិយាយគឺសំខាន់ណាស់។ សម្រាប់មនុស្សសុចរិតនិយាយថាប្រាជ្ញានោះមានន័យថាធ្វើឲ្យគេនិយាយពាក្យពរឲ្យស្គាល់ព្រះ។ ពាក្យបែបនេះបានធ្វើឲ្យព្រលឹងពួកគេពេញចិត្ត។ (ខ ៣២ ក) ម្យ៉ាងវិញទៀត ពាក្យរបស់មនុស្សអាក្រក់បានប្រឆាំងនឹងការពិត (សម្រាប់ការមិនស្តាប់បង្គាប់របស់ពួកគេ) វាជារឿងធម្មតាទេដែលអណ្តាតរបស់ពួកគេត្រូវបានកាត់ផ្តាច់។ ម្យ៉ាងទៀត អ្នកដែលនិយាយពាក្យអាក្រក់

គួរតែទទួលការជំនុំជម្រះពីព្រះ។ ទោះបីជាពាក្យមានចរិតសំខាន់ក៏បុរសនិយាយដោយមិនប្រយ័ត្ន។ សូមមើល មថ ១២:៣៦-៣៧

ជំពូកទី 11

ការបកស្រាយ

1 តុល្យការមិនពិតជាទីគួរស្អប់ខ្ពើមដល់ព្រះយេហូវ៉ា ប៉ុន្តែការមានទម្ងន់ត្រឹមត្រូវជាទីគាប់ចិត្តរបស់ទ្រង់

ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ វាអះអាងថា ព្រះជាម្ចាស់មិនមែនមានតែកន្លែងគោរពប្រជាទេ ហើយទ្រង់ក៏គ្រប់គ្រងពរជ័យ និងគ្រោះមហន្តរាយនៅក្នុងពិភពនៃពាណិជ្ជកម្ម និងជំនួញផងដែរ។ ដោយសារតែប្រជាជាតិនានាមិនស្គាល់ព្រះក៏រក្សាភាពស្មោះត្រង់ក្នុងគ្រប់សកម្មភាពនៃការធ្វើជំនួញ នោះពួកគេទទួលបានពរជ័យក្នុងការរស់ឡើងវិញខាងសេដ្ឋកិច្ច។ ព្រះទ្រង់តបស្នងដោយយុត្តិធម៌ដល់បុគ្គលនោះ ដើម្បីរស់នៅតាមព្រះបន្ទូលទ្រង់ដោយសុខដុមរមនា។ ជាពិសេសព្រះស្អប់ការកុហក។ ការកុហកគឺជាកន្លែងបង្កើតអំពើបាបទាំងអស់។ វាជាចរិតរបស់អារក្ស។ (យ៉ូហាន ៨:៤៤)

២ ពេលមានអំនួត នោះសេចក្តីអាម៉ាស់នឹងមកដល់ ប៉ុន្តែដោយមនុស្សរាបទាប នោះជាប្រាជ្ញា។

ពាក្យថា ក្រអឺតក្រទម ប្រែថា ក្រអឺតក្រទម ប្រែថា ក្រអឺតក្រទម ។ ភាពក្រអឺតក្រទមគឺជាអ្នកដឹកនាំនៃការបំផ្លាញ។ (សុភ. ១៦:១៨) តើមនុស្សក្រអឺតក្រទមយ៉ាងណាក្នុងក្រុមជំនុំសព្វថ្ងៃនេះ ដែលគិតថាពួកគេអាចដោះស្រាយដោយខ្លួនឯង? ពួកគេចូលចិត្តដែលពួកគេបង្ហាញខ្លួនឯងនៅចំពោះមុខមនុស្សជាច្រើន។

ពួកគេធ្វើចលនាមួយចំនួនដើម្បីទទួលបានតំណែងព្រះវិហារ និងលើកសរសើរបុរសដើម្បីទទួលបានបេះដូងមនុស្ស។ ដូច្នេះ ប្រសិនបើគាត់មិនទទួលបានតំណែងក្នុងក្រុមជំនុំទេ គាត់ដើរតួដូចជាបន្លាទៅព្រះវិហារ ហើយកើតឡើងការបះបោរចំពោះក្រុមជំនុំ។ ជាដំបូងនៃការទាំងអស់ បុរសបែបនេះគួរតែត្រូវវិនាសនៅក្នុងជីវិតជំនឿរបស់ពួកគេ។ បេះដូងពោរពេញដោយវីរភាពដើម្បីលើកខ្លួនឡើងជំនួសព្រះគ្រីស្ទ។ ដូច្នោះហើយ ពួកគេមិនធ្លាប់មានព្រះជន្មព្រះគ្រីស្ទ ដែលគង់នៅក្នុងចិត្តដ៏រាបទាបនោះទេ។

ម្យ៉ាងវិញទៀត ការបន្ទាបខ្លួនអាចហៅថាប្រាជ្ញា។ (ខ ២ ខ) មូលហេតុមានដូចតទៅ។ នោះគឺការបន្ទាបខ្លួនមិនមែនឱនចុះកដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌទេ ប៉ុន្តែជាសកម្មភាពដែលបុរសដឹងពីជំហររបស់ខ្លួនយ៉ាងត្រឹមត្រូវ (រ៉ូម ១២:៣) ហើយប្រតិបត្តិវា។ ម្យ៉ាងទៀត គឺការបន្ទាបខ្លួន (ប្រាជ្ញា) ដែលបុរសដឹងថាខ្លួនឯងមានបាប ហើយប្រតិបត្តិដូច្នេះ។ នោះគឺខ្ញុំជាសត្វរបស់ព្រះ ដែលគ្មានអ្វីសំខាន់។ ពេលខ្ញុំចាំការពិតនេះ ធ្វើម៉េចឲ្យខ្ញុំក្រអឺតក្រទម? មិនត្រឹមតែថាខ្ញុំជាមនុស្សមានបាបដែលស្លាប់នៅចំពោះព្រះដូចអ្នកឯទៀតទេ តើខ្ញុំអាចក្រអឺតក្រទមយ៉ាងដូចម្តេច? ដូច្នេះការបន្ទាបខ្លួនត្រូវបានហៅថាសម្រាប់ប្រាជ្ញា។ ដ្បិតព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគង់នៅក្នុងចិត្តរាបទាប ទោះជាទ្រង់មិនប្រាប់មនុស្សច្រើនពេកក៏ដោយ ក៏ព្រះចេស្តាបានបើកសម្តែងក្នុងទ្រង់។ គាត់ធ្វើកិច្ចការពិតដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សជាច្រើន។

Noja បាននិយាយដូចខាងក្រោមនៅជំពូកទី 8 នៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់ DoDuk kyung ។ នោះគឺថា "សេចក្តីល្អល្អបំផុតគឺដូចជាទឹក។ ទឹកផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ដល់ភាវៈរស់ទាំងអស់ ប៉ុន្តែវាមិនឈ្លោះគ្នាទេ។ វានៅកន្លែងទាប

ដែលមនុស្សទាំងអស់ស្អប់។ សម្រាប់វាទឹកស្ទើរតែបិទផ្លូវ។ ដូចដែល Noja បានឃើញថាការបន្ទាបខ្លួនគឺជាភាពល្អបំផុត ហើយវាត្រូវបានបិទទៅនឹងផ្លូវ។ ជាការពិតណាស់ ការបន្ទាបខ្លួនដែលគាត់បាននិយាយគឺធ្វើតាមគំរូ ដែលជាចំណុចកណ្តាលនៃភាពឥតប្រយោជន៍ ធម្មជាតិនិយម។ គាត់មិនបានចាត់ទុកច្បាប់សីលធម៌សំខាន់នោះទេ។ ចំណុចមួយទៀត វាខុសគ្នានឹងការបង្រៀនគម្ពីរគ្រីស្ទាន។ ដូច្នេះការអះអាងរបស់គាត់ដែលថាបុរសនោះគួរបដិសេធខ្លួនឯង ហើយបន្តអង្គុយនៅទាបគឺមិនច្បាស់លាស់ ប៉ុន្តែចាំបាច់ ហើយយើងអាចយោងទៅលើវា។

៣ ភាពទៀងត្រង់របស់មនុស្សទៀងត្រង់នាំផ្លូវគេ តែសេចក្តីទុច្ចរិតរបស់មនុស្សក្បត់បំផ្លាញគេ។

ត្រង់នេះពាក្យ «សុចរិតភាព» (ថែងម៉ាត) មានន័យថា សេចក្តីសុចរិតក្នុងចិត្ត។ ផ្លូវដែលបុរសមកដល់ជីវិតតែងតែចង់បានសេចក្តីសុចរិតដោយចិត្តពិត។ ដោយយើងមិនដឹងថាត្រូវធ្វើយ៉ាងណា យើងគួរតែយកសេចក្តីសុចរិតជាស្តង់ដារ ហើយជ្រើសរើសផ្លូវ។ ដូច្នេះ អេភេសូរ 6:14 បាននិយាយថា « ដូច្នេះ ចូរឈរដោយបានគោងខ្សែក្រវាត់នៃសេចក្តីពិត ហើយបានពាក់អាវទ្រនាប់នៃសេចក្តីសុចរិត » វាក៏មានន័យថាត្រូវទៅមុខដោយសេចក្តីសុចរិតដែរ។ ប៉ុន្តែ "ការទុច្ចរិត" (ស្តុបឡៅ) ពោលគឺការក្បត់ដ៏ទុច្ចរិតបំផ្លាញគាត់ព្រោះវាបះបោរសុចរិត។ ការវិនិច្ឆ័យនៃអនាគតដើម្បីទទួលបានជាលទ្ធផលនៃអំពើបាបគឺអាក្រក់ណាស់ប៉ុន្តែអំពើបាបខ្លួនឯងត្រូវបានហៅសម្រាប់ការវិនិច្ឆ័យសម្រាប់វាបំបែកចេញពីបុគ្គលិកលក្ខណៈ។

៤ ទ្រព្យសម្បត្តិមិនចំណេញនៅថ្ងៃនៃសេចក្តីក្រោធទេ តែសេចក្តីសុចរិតនឹងរួចពីសេចក្តីស្លាប់។

នៅពេលដែលការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកលើគាត់ កម្មសិទ្ធិរបស់គាត់មិនអាចការពារគាត់បានទេ។ រួចបុរសទាំងនោះចោលទ្រព្យសម្បត្តិ និងទ្រព្យសម្បត្តិ។ ព្យាការីអេសេគាលមានប្រសាសន៍ក្នុងសង្គ្រាមថា៖ «ពួកគេបោះប្រាក់តាមផ្លូវ ហើយមាសរបស់គេប្រៀបដូចជារបស់មិនបរិសុទ្ធ។ មាសប្រាក់របស់គេមិនអាចរំដោះគេបានទេ នៅថ្ងៃនៃព្រះពិរោធរបស់ព្រះអម្ចាស់។ ពួកគេមិនអាចបំពេញការស្រេកឃ្លានរបស់ពួកគេ ឬបំពេញក្រពះរបស់ពួកគេជាមួយនឹងវាបានទេ។ ដ្បិតវាជាឧបសគ្គនៃអំពើទុច្ចរិតរបស់គេ»។ (អេសេក ៧:១៩) ប៉ុន្តែ សេចក្តីសុចរិតរបស់មនុស្សគឺមានតម្លៃ។ សេចក្តីសុចរិតពិតមានន័យថា បុរសនោះទុកចិត្តលើព្រះ ហើយកាន់តាមព្រះបន្ទូលដូចយ៉ូសែប (លោកុប្បត្តិ ៣៩:៧-១២) បុរសនោះត្រូវរក្សាសេចក្តីសុចរិតយ៉ាងមុតមាំ និងតស៊ូរហូតដល់ទីបញ្ចប់ បានទទួលរង្វាន់ពីព្រះជាទីបំផុត។ ជាទូទៅ ពេលខ្លះមនុស្សបែបនេះអាចគេចផុតពីទុក្ខវេទនាក្នុងលោកនេះតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។
៥-៨ សេចក្តីសុចរិតរបស់មនុស្សឥតសៅហ្មង រក្សាផ្លូវរបស់ខ្លួនឲ្យត្រង់។

រីឯមនុស្សអាក្រក់វិញក៏ធ្លាក់ទៅដោយអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន។ សេចក្តីសុចរិតរបស់មនុស្សទៀងត្រង់រំដោះគេ តែមនុស្សក្បត់ត្រូវចាប់ជាឈ្លើយដោយតណ្ហា។ ពេលមនុស្សអាក្រក់ស្លាប់ សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់គាត់ក៏ត្រូវវិនាស ហើយការរំពឹងទុកនឹងទ្រព្យសម្បត្តិក៏ត្រូវវិនាសដែរ។ មនុស្សសុចរិតបានរួចពីទុក្ខលំបាក ហើយមនុស្សអាក្រក់ដើរចូលទៅវិញ។

នៅទីនេះដែរ មនុស្សសុចរិតនិងមនុស្សអាក្រក់គឺផ្ទុយគ្នាទៅវិញទៅមក។ (១) មនុស្សសុចរិតមានផ្លូវដែលគ្មានការរារាំង ហើយបានសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែមនុស្សអាក្រក់នឹងត្រូវវិនាស (៥-៦) «រក្សាផ្លូវរបស់ខ្លួនឲ្យត្រង់» (ខ ៥ ក) មានន័យថាផ្លូវនឹងបានចម្រើន។ ជាការពិតណាស់ មនុស្សសុចរិតជួបនឹងទុក្ខលំបាក និងទុក្ខលំបាកជាច្រើន។ ប៉ុន្តែបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់ត្រូវបានហ្វឹកហ្វឺន ហើយទីបំផុតគាត់បានរីកចម្រើន។ ម្យ៉ាងវិញទៀត មនុស្សអាក្រក់បានរអិលដួលដោយជំពប់ដួលលើអំពើអាក្រក់។ ពាក្យ « ធ្លាក់ទៅដោយអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន » (ខទី ៦ ខ) គឺពិតជាគួរឲ្យរន្ធត់។ ទំនុកតម្កើង 9:15 មានប្រសាសន៍ថា មនុស្សអាក្រក់នឹងត្រូវទម្លាក់ទៅក្នុងរណ្តៅដែលខ្លួនបង្កើត ហើយនឹងត្រូវជំពប់ដួលក្នុងសំណាញ់ដែលខ្លួនធ្វើ។ (2) ជាពិសេសនៅពេលដែលពួកគេបានជួបថ្ងៃចុងក្រោយនៃជីវិតរបស់ពួកគេ ផ្នែកទាំងពីរ (មនុស្សសុចរិត និងមនុស្សអាក្រក់) គឺខុសគ្នាពីគ្នាទៅវិញទៅមក។ (៧-៨) នោះគឺ មុនសេចក្តីស្លាប់ និងសេចក្តីវេទនា មនុស្សសុចរិតមានសេចក្តីសង្ឃឹម និងសេចក្តីសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែមនុស្សអាក្រក់គ្មានសុភមង្គលបែបនេះឡើយ។ សេចក្តីសង្ឃឹម និងការសង្គ្រោះរបស់មនុស្សសុចរិត គឺគ្រាន់តែជាព្រះផ្ទាល់ប៉ុណ្ណោះ។ គាត់មានបំណងប្រាថ្នាតែមួយគត់ដើម្បីបម្រើព្រះពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ (ទំនុកតម្កើង 27:4) ហើយគាត់ពិតជារស់នៅជាមួយព្រះផងដែរ។ ព្រះចង់ឲ្យគាត់នៅជាមួយគាត់ក្នុងការស្លាប់និងទុក្ខលំបាករបស់គាត់។ (ទំនុកដំកើង ២៣:៤-៥) សូមយោងទៅទំនុកដំកើង ៥០:១៥។

៩-១១ ដោយមាត់របស់គាត់ មនុស្សដែលគ្មានព្រះនឹងបំផ្លាញអ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែដោយការចេះដឹង មនុស្សសុចរិតបានរួចជីវិត។ ពេលដែលល្អ

ជាមួយមនុស្សសុចរិត ទីក្រុងក៏ត្រេកអរ ហើយពេលមនុស្សអាក្រក់ត្រូវវិនាស ទៅ នោះក៏មានការស្រែកហ៊ោ ដោយសារពរនៃមនុស្សទៀងត្រង់ នោះទីក្រុង ត្រូវបានលើកតម្កើង ប៉ុន្តែដោយមាត់របស់មនុស្សអាក្រក់ ទីក្រុងនោះត្រូវរលំ។

នៅទីនេះវាលាតត្រដាងពីឥទ្ធិពលសង្គមរបស់មនុស្សសុចរិត និងមនុស្សទុច្ចរិត។ និយាយឲ្យខ្លី មនុស្សសុចរិតផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់សង្គម តែមនុស្សអាក្រក់ធ្វើឲ្យវិនាស។ ផ្នែកនេះត្រូវបានបែងចែកជាពីរផ្នែកក្នុងការវិភាគ។ (១) បុរសដែលគ្មានព្រះ (ដូចហោរាក្លែងក្លាយ) បានល្បួងប្រជាជន ហើយបំផ្លាញពួកគេ។ (ខ៩) នៅសម័យនោះ មានតែអ្នកដែលមានចំណេះដឹងអំពីសេចក្តីពិត (ពោលគឺចំណេះដឹងខាងវិញ្ញាណនៃព្រះ) មិនត្រូវបានល្បួងដោយវា ហើយទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ។ លោក Charles Bridges បាននិយាយថា នៅទីនេះ ក្នុងអត្ថន័យនៃចំណេះដឹង គឺមិនត្រឹមតែជាចំណេះដឹងខាងទ្រឹស្តីប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែចំណេះដឹងនៃសេចក្តីពិតដោយការចាប់អារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ វាគឺជា "ចំណេះដឹងដ៏រស់រវើកនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ" ។ ពិតណាស់ វាគឺជាការបកស្រាយយ៉ាងស៊ីជម្រៅដើម្បីមានបទពិសោធន៍ខាងវិញ្ញាណ។ ក្នុងទិដ្ឋភាពដែលអ្នកនិពន្ធសុភាសិតចែងអំពីចលនាទុច្ចរិត ការដែលលោកបញ្ជាក់អំពីការសង្គ្រោះបុគ្គលឲ្យមានចំណេះដឹងសច្ច: បង្ហាញថាចំណេះពិតមានសារៈសំខាន់ប៉ុណ្ណា។ ״

១២-១៣ អ្នកណាដែលមើលងាយអ្នកជិតខាងខ្លួន នោះខ្វះការយល់ដឹង តែអ្នកដែលចេះយល់ចិត្តនៅស្ងៀម។ អ្នកណានិយាយបង្កាច់បង្ខូចការលាក់កំបាំង ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលមានចិត្តទុកចិត្តនឹងលាក់បាំង។

នៅទីនេះ ជាថ្មីម្តងទៀតវាព្រមានបុរសអំពីការនិយាយ។ អ្នកដែលនិយាយ ឲ្យគេមើលងាយអ្នកដទៃគ្មានប្រាជ្ញា ទីបំផុតក៏ធ្វើបាបខ្លួនឯង។ សុភាសិត 14:21 ចែងថា៖ «អ្នកណាដែលមើលងាយអ្នកជិតខាង នោះជាមនុស្សមានបាប តែអ្នកណាដែលមានចិត្តសប្បុរសដល់អ្នកក្រ អ្នកនោះមានពរហើយ»។ អ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប ទទួលប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់ខ្លួនយ៉ាងប្រាកដ។

សម្រាប់«មនុស្សដែលមានប្រាជ្ញានៅស្ងៀម» នោះគឺជាពាក្យលើកទឹកចិត្ត ភាពស្ងៀមស្ងាត់។ ម្នាក់នៅស្ងៀមចំពោះកំហុសអ្នកដទៃ ធ្វើឲ្យខ្លួនទទួលបានប្រយោជន៍។ A maxim បាននិយាយថា "ការនិយាយគឺជាប្រាក់ ភាពស្ងៀមស្ងាត់គឺជាមាស" ។
«អ្នកណាដែលនិយាយបង្កាច់បង្ខូច នោះបើកសម្តែងការសម្ងាត់» (ខ១៣ ក) អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នេះជាមុនគេ គឺនៅទំនេរ។ ធីមថី 5:13 មានប្រសាសន៍ថា « ក្រៅពីនោះ ពួកគេរៀនធ្វើជាមនុស្សល្ងង់ខ្លៅ ដើរពីផ្ទះមួយទៅផ្ទះមួយ ហើយមិនត្រឹមតែជាមនុស្សល្ងង់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏និយាយដើមគេ និងអ្នករវល់និយាយអ្វីដែលគេមិនគួរ»។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ បុរសបែបនេះជាមនុស្សយោរយៅធ្វើបាបអ្នកដទៃតាមពាក្យសម្តី។ ម៉្យាងវិញទៀត « អ្នកណាដែលគួរទុកចិត្តក្នុងវិញ្ញាណ» លាក់កំហុសរបស់អ្នកដទៃ នោះគាត់បានទទួលកិត្តិយសពីអ្នកដទៃ។ បុរសមិននិយាយពីកំហុសរបស់អ្នកដទៃ ហើយបិទបាំងកំហុសអ្នកដទៃ នោះបុរសក៏ជឿលើគាត់។
១៤ នៅទីណាដែលគ្មានការណែនាំ នោះមានមនុស្សដួលរលំ ប៉ុន្តែនៅក្នុងទីប្រឹក្សាដ៏ច្រើន នោះមានសុវត្ថិភាព។

បុរសនោះមិនអើពើនឹងអ្វីក៏ដោយ គាត់គួរតែបរាជ័យ ដូច្នេះ ភាពល្ងង់ខ្លៅជាទុក្ខ ដែលត្រូវបិទបាប។ អំពើបាបច្រើនកើតឡើងដោយអវិជ្ជា។ ដូចជាភាពល្ងង់ខ្លៅគឺមានគ្រោះថ្នាក់។ អ្នកគ្រប់គ្រងប្រទេសត្រូវយកប្រាជ្ញាធ្វើឲ្យជាតិមានសន្តិភាព។ ទោះជាដាវីឌនិងសាឡូម៉ូនមានប្រាជ្ញាច្រើនក៏ដោយ ក៏គេតែងតាំងអ្នកប្រាជ្ញ។ (២សាំ ៨:១៥-១៨, ស្តេចទី១ ១២:៦)

15 អ្នកណារក្សាសន្តិសុខឲ្យជនបរទេសប្រាកដជាត្រូវរងគ្រោះ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលស្អប់ការចាប់ដៃក្នុងការសន្យា នោះមានសុវត្ថិភាព។

ពាក្យនេះមិនមែនហាមឃាត់សន្តិសុខជាប់លាប់ទេ។ នេះមានន័យថា បុរសនោះមិនគួរយកសន្តិសុខដែលមិនអាចទទួលខុសត្រូវដោយអំណាចរបស់ខ្លួនឡើយ។ បើគ្មានអំណាចធានាទេ ព្រោះអ្នកយកសន្តិសុខជាអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើឥតប្រយោជន៍ គួរហាមឃាត់។

បើយើងមានអំណាចជួយអ្នកដទៃ នោះជារឿងល្អដែលត្រូវយកចិត្តទុកដាក់។ ព្រះយេស៊ូបានទទួលបន្ទុកនៃអំពើបាប ហើយក្លាយជាកិត្តិយសនៅចំពោះព្រះ។ (ហេ. ៧:២២) សូមមើលការបកស្រាយនៃសុភាសិត ៦:១-៥។

16 ស្ត្រីដែលមានចិត្តសប្បុរសទទួលបានកិត្តិយស ហើយបុរសឃោរឃៅនឹងបានទ្រព្យសម្បត្តិ។

ត្រង់នេះ ពាក្យ «ស្ត្រីដែលមានចិត្តសប្បុរស» មានន័យថា ស្ត្រីដែលគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។ សុភាសិត 31:30 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ភាពទាក់ទាញគឺជាការបញ្ឆោត ហើយសម្រស់ក៏ឥតប្រយោជន៍ដែរ តែស្ត្រីដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា នោះនឹងត្រូវសរសើរ ដូចដែលយើងត្រូវបានសាទរ

ត្រឹមត្រូវ វាជាអត្ថប្រយោជន៍។ ការទទួលបានការសរសើរត្រឹមត្រូវមានន័យ ថា ការដែលអ្នកទទួលបានការសរសើរមិនបានរីករាយសម្រាប់ខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែត្រឡប់ទៅព្រះវិញ។ កិច្ចការជាច្រើនរបស់ស្ត្រីដែលមានគុណធម៌ត្រូវ បានកត់ត្រានៅក្នុងបទគម្ពីរ។ ជាឧទាហរណ៍ កំណត់ត្រាប្រាប់នាងរូថ (រស់ ៣:១១), ដេបូរ៉ា (ចៅក្រម ៤:៤, ៥:៧) អេសធើរ (អេស ៤:១៦), សារ៉ា (១ពេ ត្រុស ៣:៦), ហាណា (១ សាំ ១:១១) , Lois និង Eunice (ទី II Tim 1:5), Phoebe (រ៉ូម 16:2), Dorcas (កិច្ចការ 9:36) ជាដើម។

ពាក្យថា "" បង្ហាញការពិតថានៅទីនេះ ជាពិសេស ការឧស្សាហ៍ព្យាយាមគឺ ទាក់ទងនឹងទ្រព្យសម្បត្តិ។ ព្រោះអ្នកឧស្សាហ៍ធ្វើការច្រើន នោះច្បាស់ ណាស់ថានឹងមានផលច្រើនតាមគាត់។ ការឧស្សាហ៍ព្យាយាមគឺជាអាថិ កំបាំងដើម្បីទទួលបានទ្រព្យសម្បត្តិបែបនេះ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គម្ពីរបាន ចែងថា ការឧស្សាហ៍ព្យាយាម គួរតែត្រូវគោរពនៅជ្រុងម្ខាងទៀត ពោលគឺ ចាត់ទុកជាគុណធម៌ដ៏ប្រពៃ។ (សុភ. ៣១:២៩) នេះក៏រួមបញ្ចូលអត្ថន័យ ដោយមិននិយាយ។ ពិតប្រាកដណាស់ ភាពខ្ជិលច្រអូសគឺជាអំពើបាបដើម្បី ប្រឆាំងនឹងការបង្គាប់របស់ព្រះឱ្យធ្វើការ ម្យ៉ាងវិញទៀត ការឧស្សាហ៍ ព្យាយាមគឺជាគុណធម៌ដើម្បីគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

17 មនុស្សដែលមានចិត្តល្អផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់ខ្លួន តែមនុស្សឃោរឃៅធ្វើ បាបខ្លួនឯង។

«មនុស្សដែលមានចិត្តសប្បុរស» គួរទទួលសេចក្តីមេត្តាករុណាពីព្រះ។ ទំនុក តម្កើង 18:25 មានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកបង្ហាញខ្លួនដោយចិត្តមេត្តា ជាមួយ

នឹងមនុស្សដែលគ្មានកំហុស អ្នកបង្ហាញខ្លួនឯងថាគ្មានកំហុស»។ មថ ៥:៧ មានបន្ទូលថា៖ «មានពរហើយអ្នកដែលមានចិត្តមេត្តាករុណា ដ្បិតគេនឹងទទួលសេចក្តីមេត្តាករុណា»។ យ៉ូហាន 2:13 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ដ្បិតការជំនុំជម្រះគឺគ្មានមេត្តាចំពោះអ្នកណាដែលមិនបានបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណា។ សេចក្តីមេត្តាករុណាឈ្នះលើការវិនិច្ឆ័យ»។ ម្យ៉ាងវិញទៀត បុរសយោរយៅម្នាក់ធ្វើឱ្យខ្លួនរងគ្រោះជាទីបំផុត ។ អ្នកដែលធ្វើបាបអ្នកដទៃ ធ្វើឲ្យព្រលឹងខ្លួនជាមនុស្សអាក្រក់។ មិនត្រឹមតែធ្វើបាបអ្នកឯទៀតទេគួរតែទទួលការកាត់ទោស។ ការវិនិច្ឆ័យដែលអហាប់ និងអ៊ីសាបិលបានទទួលគឺដូចជាការវិនិច្ឆ័យនោះ។ (ស្តេចទី១ ២២:៣៨, ស្តេចទី២ ៩:៣៦-៣៧) សូមយោងទៅ មថ ១៨:៣៤-៣៥យម ៥:១-៣ បន្ទាប់មកពួកគេធ្វើបាបខ្លួនឯង មុននឹងធ្វើបាបអ្នកដទៃ។

(2) 18-21 មនុស្សអាក្រក់ទទួលបានប្រាក់ឈ្នួលបោកបញ្ឆោត ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលសាបព្រោះសេចក្តីសុចរិតនឹងបានរង្វាន់យ៉ាងប្រាកដ។ អ្នកណាដែលប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងសេចក្តីសុចរិត អ្នកនោះនឹងមានជីវិត តែអ្នកណាដែលដេញតាមសេចក្តីអាក្រក់ អ្នកនោះនឹងស្លាប់។ អស់អ្នកដែលមានចិត្តវៀចវេរជាទីស្អប់ខ្ពើមដល់ព្រះយេហូវ៉ា ប៉ុន្តែអ្នកដែលប្រព្រឹត្តដោយឥតសៅហ្មងនោះជាសេចក្តីរីករាយរបស់ទ្រង់។ ត្រូវប្រាកដថា មនុស្សអាក្រក់នឹងមិនទៅជាគ្មានទោសឡើយ ប៉ុន្តែកូនចៅរបស់មនុស្សសុចរិតនឹងបានរួចជីវិត។

ត្រង់នេះ វាផ្ទុយពីទីបញ្ចប់នៃមនុស្សអាក្រក់ និងមនុស្សសុចរិតទៅវិញទៅមក។ (១) ទីបញ្ចប់នៃមនុស្សអាក្រក់គឺឥតប្រយោជន៍ (ខ១៨ ក) មកដល់សេចក្តីស្លាប់ (ខ ១៩ ខ) ប៉ុន្តែគាត់ត្រូវបានព្រះស្អប់ (ខ ២០ ក) ហើយគាត់មិនអាច

រួចផុតពីទណ្ឌកម្មបានទេ។ (ខ២១ក) ដូចយើងឃើញហើយ យើងអាចដឹងថា អ្នកដែលរត់ទៅលើផ្លូវអាក្រក់នៅតែគ្រោះថ្នាក់ប៉ុនណា។ ទោះបីជាពួកគេរីកចម្រើនជាបណ្តោះអាសន្នក៏ដោយ នៅទីនេះវាមិនចាត់ទុកវាជាបញ្ហានោះទេ ប៉ុន្តែមានតែការបញ្ចប់របស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះដែលគួរតែជាទុក្ខ។ តាមពិតចុងបញ្ចប់ជាងបច្ចុប្បន្ន គឺជាចំណុចសំខាន់នៃបញ្ហា ហួន។ (2)

២២ ស្ត្រីស្អាតគ្មានការពិចារណា ដូចចិញ្ចៀនមាសនៅក្នុងច្រមុះជ្រូក។

មុខមាត់ស្អាតតែជីវិតខ្លួនឯងធ្វើរឿងទាំងពីរនេះមិនចុះសម្រុងគ្នា។ វាដូចជាការពិតដែលមុខសាកសពត្រូវបានបង្កើតឡើង។ តាមពិតវាអាក្រក់ណាស់។ ពាក្យថា "គ្មានការប្រុងប្រយ័ត្ន" មានន័យថា ភាពកខ្វក់ក្នុងសីលធម៌ និងគ្មានសីលធម៌។ អត្ថបទរបស់យើងសង្កត់ធ្ងន់លើគុណធម៌របស់នាងថាជាជីវិតរបស់ស្ត្រី។

ដូចបទគម្ពីរបានចែងថា សម្រស់ពិតរបស់មនុស្សស្រីចង្អុលទៅលើការលះបង់របស់នាង។ និក្ខមនំ ៨:១ មានបន្ទូលថា «ប្រាជ្ញារបស់មនុស្ស (កោតខ្លាចដល់ព្រះ) ធ្វើឲ្យមុខភ្លឺ ហើយមុខរឹងក៏ប្រែប្រួល»។ ដូច្នេះ ពេត្រុស 3:3-5 បានមានប្រសាសន៍ថា "កុំឲ្យការតុបតែងខ្លួនរបស់អ្នកនៅខាងក្រៅ—ការចងសក់ និងការពាក់គ្រឿងអលង្ការមាស ឬសម្លៀកបំពាក់ដែលអ្នកស្លៀកឡើយ—សូមឲ្យការតុបតែងខ្លួនរបស់អ្នកជាមនុស្សលាក់កំបាំងក្នុងចិត្ត។ ភាពស្រស់ស្អាតដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបាននៃវិញ្ញាណដ៏ទន់ភ្លន់ និងស្ងប់ស្ងាត់ ដែលនៅក្នុងព្រះនេត្ររបស់ព្រះពិតជាមានតម្លៃណាស់។ នេះជារបៀប

ដែលស្ត្រីបរិសុទ្ធដែលសង្ឃឹមលើព្រះ ធ្លាប់តុបតែងខ្លួន ដោយចុះចូលនឹងប្តីរបស់ខ្លួន»។

២៣ សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់មនុស្សសុចរិតបញ្ចប់តែក្នុងសេចក្តីល្អ សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់មនុស្សអាក្រក់ដោយសេចក្តីក្រោធ។

ត្រង់នេះ ពាក្យថា "តែប៉ុណ្ណោះ" (អាស្បាន) គឺសំខាន់ណាស់ មានន័យថា សុចរិត ផ្តោតលើតែសេចក្តីល្អក្នុងជីវិត។ ភាពល្អមិនមែនជារបស់ផ្សេងទេ តែជាការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។ ដាវីឌបានរស់នៅដូច្នេះ។ ទំនុកតម្កើង 27:4 ទូលបង្គំទូលសូមដល់ព្រះអម្ចាស់ អំពីរឿងមួយ ដែលទូលបង្គំនឹងស្វែងរក គឺទូលបង្គំបានគង់នៅក្នុងព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់ អស់មួយជីវិត ដើម្បីសម្លឹងមើលព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ហើយទូលសួរព្រះអង្គ។ នៅក្នុងព្រះវិហាររបស់គាត់" ។ ពួកបរិសុទ្ធពិតដែលរស់នៅយ៉ាងត្រឹមត្រូវបានយកភាពសាមញ្ញដើម្បីស្វែងរកភាពតែមួយ (ដើម្បីស្វែងរកព្រះ) ហើយប្រតិបត្តិវា។ បុរសមិនអាចបម្រើម្ចាស់ពីរនាក់បានទេ។ (ម៉ាថាយ ៦:២៤)

ដូចដែលវាបាននិយាយថា "ការរំពឹងទុករបស់មនុស្សអាក្រក់ដោយកំហឹង។ តើមូលហេតុអ្វីដែលត្រូវធ្វើដូច្នេះ? ព្រោះវាមានន័យថា មនុស្សអាក្រក់មិនមើលតែព្រះទេ គឺចូលចិត្តតែរបស់ដែលរលួយក្នុងលោក ហើយផ្តោតលើវា។ ដោយសារជីវិតបែបនេះបង្កប់តែអំពើបាប គាត់មិនអាចជៀសផុតពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះបានឡើយ។

24-26 ម្នាក់ឲ្យដោយសេរី តែចម្រើនឡើងទាំងអស់។ ម្នាក់ទៀតកាន់យករបស់ដែលខ្លួនគួរឲ្យហើយមានតែការចង់បាន។ អ្នកណាដែលជូនពរអ្នក

នោះនឹងបានបរិបូរ ហើយអ្នកណាដែលស្រោចទឹកនឹងត្រូវស្រោចទឹក។ ប្រជាជនដាក់បណ្តាសាអ្នកដែលកាន់ស្រូវ តែមានពរនៅលើក្បាលអ្នកលក់។ នៅទីនេះវាសង្កត់ធ្ងន់ថាបុរសផ្តល់ឱ្យដោយសេរី ពរជ័យរបស់ព្រះគួរតែត្រូវបានផ្តល់ឱ្យ។ ពាក្យ «ឲ្យទានដោយសេរី» មានន័យថា ប្រតិបត្តិទានដោយសប្បុរស។ "ទប់គ្រាប់ធញ្ញជាតិ" ចង្អុលបង្ហាញដើម្បីផ្តាច់មុខដើម្បីបង្កើនតម្លៃរបស់គាត់។ សូមមើល អាម៉ូ ៨:៤-៨។ អ្នកដែលស្វែងរកតែផលប្រយោជន៍របស់ខ្លួនដោយគ្រាប់ធញ្ញជាតិ នោះក្លាយទៅជាវត្ថុនៃបណ្តាសារបស់មនុស្ស។

សេចក្តីអធិប្បាយទី ៣ អ្នកណាឲ្យ នោះមានពរហើយ (សុភាសិត ១១:២៤-២៦)

ដូចពាក្យនេះនិយាយយ៉ាងនេះថា "ម្នាក់ឲ្យដោយសេរី" និយាយថា ការឲ្យទានត្រូវប្រតិបត្តិដោយចិត្ត។ ម្នាលអាវុសោ បុគ្គលទទួលទានយ៉ាងនេះហើយ រមែងចម្រើនឡើង ចម្រើនបរិបូរ ហើយពរជ័យមកលើក្បាល។ តើអ្វីទៅជាហេតុផលដែលអ្នកឲ្យបានពរ?

1. ដោយសារតែយើងគួរតែសងឥណពន្ធដែលយើងយក។

គាត់បានទទួលអ្វីៗទាំងអស់ពីព្រះ។ ជាដំបូង អ៊ីបានទទួលព្រលឹងចេញពីទ្រង់។ ព្រលឹងរបស់មនុស្សមានតម្លៃជាងពិភពលោកទាំងមូល។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះយើង

ត្រូវបានធួនដោយព្រះលោហិតដ៏មានតម្លៃរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ នៅពេលយើងជឿលើវា យើងទទួលបានជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ព្រះក៏បានប្រទានអ្វីៗទាំងអស់មកយើងដែរ។ ដោយសារយើងបានទទួលអ្វីៗទាំងអស់ដោយគ្មានតម្លៃចេញពីព្រះ យើងជាអ្នកដែលគួរថ្វាយរបស់ទាំងអស់របស់យើងដល់ព្រះ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ តើយើងមិនទទួលយកឥណពន្ធទៅអ្នកផ្សេងទេ? "ខ្ញុំ" មិនអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងតែម្នាក់ឯងនៅក្នុងពិភពលោកនោះទេ។ រហូតដល់ខ្ញុំខ្លួនឯងនៅរស់នៅក្នុងពិភពលោក មានមនុស្សជាច្រើនដែលត្រូសត្រាយបរិយាកាសហិង្សានៅលើពិភពលោក។ ជាមួយនឹងកិច្ចសហប្រតិបត្តិការរបស់ពួកគេ ជាដំបូងខ្ញុំ

ប្រហែលជាមិនរស់នៅដោយសុវត្ថិភាពនៅក្នុងពិភពលោកនោះទេ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំគួរយកស្មារតីនៃការបង់រំលស់ទៅប្រទេសជិតខាងយើង។

ដោយសារសាវ័កប៉ុលរស់នៅដោយមនសិការនៃឥណពន្ធ យើងគួរតែរស់នៅសម្រាប់អ្នកដទៃសូម្បីតែជីវិតរបស់គាត់។ គាត់បាននិយាយថា៖ «ខ្ញុំមានកាតព្វកិច្ចទាំងជនជាតិក្រិច និងមនុស្សព្រៃផ្សៃ ទាំងអ្នកប្រាជ្ញ និងមនុស្សល្ងង់។ (រ៉ូម ១:១៤) ហើយទ្រង់មានបន្ទូលថា "កុំជំពាក់អ្នកណាឡើយ លើកលែងតែស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ពីព្រោះអ្នកណាស្រឡាញ់អ្នកដទៃបានសម្រេចតាមក្រឹត្យវិន័យ។ « (រ៉ូម ១៣:៨) នោះមានន័យថា យើងគួរតែសងបំណុលទៅម្ខាងទៀត។ ទោះបីជាបែបនេះក៏ដោយ ក្នុងចំណោមមនុស្សខ្លះមិនទទួលខុសត្រូវ។ សកម្មភាពរបស់ពួកគេបែបនេះគឺជាការប្រព្រឹត្តអំពើពុករលួយយ៉ាងជ្រៅធ្វើឱ្យបាត់បង់គុណវុឌ្ឍិរបស់បុរសនោះ។ ថ្វីត្បិតតែឆ្កែរស់នៅម្ចាស់ក៏ដោយ នៅពេលដែលវាស៊ីអាហារ វាបង្ហាញនូវសំឡេងដ៏ឃោរឃៅ ដោយមិនថ្លែងអំណរគុណដល់ម្ចាស់របស់វាដើម្បីចូលទៅជិត។ របស់ដែលមិនតបស្នងដល់អ្នកឲ្យគឺគ្រាន់តែសត្វប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកដែលដឹងគុណគឺដូចជាសត្វ។ ដូចជាមនុស្សម្នាក់ដែលខ្មាសឪពុកម្តាយដូចកូនៗ អ្នកជឿខ្លះនិយាយថាជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែខ្មាសគេដែលនាំយកបទគម្ពីរ។

២.ព្រោះតែជួយអ្នកដទៃគឺមើលថែខ្ញុំភាគច្រើន។

Egoism ធ្វើឱ្យខ្ញុំតូចចង្អៀត ប៉ុន្តែការស្រលាញ់អ្នកដ៏ទៃធ្វើឱ្យខ្លួនយើងអស្ចារ្យ។ កាលទឹកប្រមូលផ្តុំគ្នាជាខ្សែតែមិនហូរចូលទៅម្ខាងទៀត រមែងខូច

ហើយចរិតប្រែក៏កើតឡើង តែក្លាយជាទឹកអាក្រក់។ ដ្បិតបឹងកាលីឡេនៅស្រុកយូដាហូរចូលទន្លេយ័រដាន់ ក្លាយជាទឹកល្អ មានត្រីច្រើនក្នុងបឹង។ វាជាការប្រៀបធៀបទៅនឹងអ្នកដែលលះបង់ច្រើនដល់អ្នកដទៃ។ ប៉ុន្តែសមុទ្រមរណៈដែលមិនត្រូវហោះហើរ គឺគ្មានត្រីរស់ទេ។

ដូចដែលខ្ញុំស្រឡាញ់ព្រះ វាគឺជាសកម្មភាពដើម្បីអភិវឌ្ឍខ្លួនខ្ញុំរហូតដល់ស្ថានសួគ៌។ អ្នកណាមិនស្រឡាញ់ព្រះ នោះជាអំពើពុករលួយដែលធ្លាក់ទៅក្នុងកន្លែងរបស់អារក្ស។

ដូច្នេះ អ្នកដែលមានប្រាជ្ញាតែងតែថ្វាយគ្រឿងបរិក្ខារថ្វាយព្រះ។ នៅក្នុង លូកា ២១:២-៤ មានស្ត្រីមេម៉ាយម្នាក់បានយកតង្វាយដែលនាងចំណាយទាំងអស់ទៅក្នុងឆ្នាំងតង្វាយ។ ព្រះយេស៊ូទះដៃសរសើរនាងថា៖ «ព្រះយេស៊ូងើបមុខឡើង ឃើញអ្នកមានដាក់អំណោយរបស់ខ្លួននៅក្នុងប្រអប់តង្វាយ ២ រួចទ្រង់ឃើញស្ត្រីមេម៉ាយក្រីក្រដាក់កាក់ស្ពាន់តូចពីរ។ "។ ហើយព្រះវិហារម៉ាសេដូនក៏បានថ្វាយដល់ព្រះដែរ។ ព្រះគម្ពីរមានបន្ទូលទៅដង្វាយរបស់ពួកគេថា «ដ្បិតនៅក្នុងការល្បងលនៃទុក្ខវេទនាយ៉ាងខ្លាំង នោះភាពសប្បាយរីករាយជាបរិបូរនិងភាពក្រីក្រយ៉ាងខ្លាំងរបស់ពួកគេបានពោរពេញទៅដោយ
សេចក្តីសប្បុរសដ៏ច្រើនលើសលប់។ 3ដ្បិតពួកគេបានផ្តល់តាមមធ្យោបាយរបស់ពួកគេ តាមដែលខ្ញុំអាចថ្លែងទីបន្ទាល់ ហើយលើសពីមធ្យោបាយរបស់ពួកគេ ពីការយល់ព្រមរបស់ពួកគេពួកគេបានអង្វរយើងដោយស្មោះអស់ពីចិត្តសម្រាប់ការចូលរួមក្នុងការសង្គ្រោះនៃពួកបរិសុទ្ធ — ហើយនេះមិនដូចជាយើងបានរំពឹងទេ ប៉ុន្តែពួកគេបានផ្តល់ ខ្លួនគេមុនគេចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយ

បន្ទាប់មកតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះចំពោះយើង។ « (២កូរិនថូស ៨:២-៥) អ្នកណាដែលថ្វាយដោយស្ម័គ្រចិត្ត នឹងត្រូវប្រទានពរពីព្រះ។

ដូច្នេះ ក្នុងចំណោមមនុស្សដែលថ្វាយដោយស្ម័គ្រចិត្ត តើអ្នកណាជាអ្នកទទួលពរ? គាត់គួរពិនិត្យមើលជីវិតតង្វាយតាមគម្ពីរ។ សូមមើល កូរិនថូសទី ២ ៩:៥-៧ មថ ៦:៣-៤។

២៧ អ្នកណាដែលខំប្រឹងស្វែងរកសេចក្តីល្អ នោះនឹងមានសេចក្តីអាក្រក់ដល់អ្នកណាដែលស្វែងរក។

ដូចយើងឃើញពាក្យនេះហើយ ការអនុវត្តការងារល្អដូចដែលគាត់ប្រតិបត្តិជាទូទៅ គាត់មិនអាចទទួលបានផលនោះទេ ប៉ុន្តែមានតែ "អ្នកដែលសុំវា" (שֹׁקֵד, רוֹשׁ) យ៉ាងងប់ងល់អាចនាំមកនូវប្រសិទ្ធភាព។ ដោយយើងមិនព្យាយាមធ្វើអំពើល្អដោយងប់ងុល នោះអំពើអាក្រក់ចូលមកចាប់យើង។ ឯអ្នកប្រព្រឹត្តអាក្រក់ មិនប្រព្រឹត្តតាមធម្មតាទេ គឺដេញតាមដោយតណ្ហា (ស្វែងរក) គប្បីមានសេចក្តីក្រោធ ព្រោះដេញតាមអំពើអាក្រក់ ទើបក្លាយទៅជាអាក្រក់បំផុត។ ពាក្យនេះមិនមែនមានន័យថា អ្នកប្រព្រឹត្តអាក្រក់ជាទូទៅមិនទទួលនូវទុក្ខលំបាកនោះទេ។ អ្វីដែលចង្អុលបង្ហាញនេះគឺជាអត្ថន័យដែលអ្នកដែលផ្តោតលើអំពើអាក្រក់ត្រូវទទួលទោសដោយឡែក។

២៨ អ្នកណាដែលទុកចិត្តនឹងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួន នោះនឹងធ្លាក់ចុះ តែមនុស្សសុចរិតនឹងរីកចម្រើនដូចស្លឹកបៃតង។

វាងាយស្រួលដែលបុរសពឹងផ្អែកលើសម្ភារៈ។ សម្ភារៈល្បួងបុរសដែលមានចរិតទាក់ទាញ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលពឹងផ្អែកលើសម្ភារនឹងត្រូវបង្ហាញពីអំពើ

បាបទាំងអស់ ដោយការប្រព្រឹត្តខុសដែលចាត់ទុកវត្ថុធាតុសំខាន់ជាងព្រះ។ ហេតុនេះហើយបានជាលោកយេស៊ូបានចង្អុលបង្ហាញថាអ្នកដែលពឹងផ្អែកលើសម្ភារៈនោះគឺជាមនុស្សល្ងង់ ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ «ប៉ុន្តែព្រះមានបន្ទូលទៅគាត់ថា៖ ‹មនុស្សល្ងង់! យប់នេះត្រូវទាមទារព្រលឹងពីអ្នក ហើយរបស់ដែលអ្នកបានរៀបចំ តើវានឹងទៅជាអ្នកណា?»។ (លូកា ១២:២០) ធីម៉ូថេទី១ ៦:១០ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ដ្បិតការស្រឡាញ់ប្រាក់ជាឫសគល់នៃអំពើអាក្រក់គ្រប់យ៉ាង។ វាគឺតាមរយៈការលោភលន់នេះ ដែលអ្នកខ្លះបានវង្វេងចេញពីសេចក្តីជំនឿ ហើយបានចាក់ទម្លុះខ្លួនឯងដោយទុក្ខជាច្រើន»។ ពិភពលោកមិនពិតក៏បានពោលថា កាលបុរសយកសម្ភារៈខុសត្រូវវិនាស។ ប៉ុន្តែ ការបង្រៀនបែបនេះមិនទាក់ទងនឹងជំនឿពិតទេ។ ម្យ៉ាងទៀត អ្នកមិនគោរពសាសនាមិនបានមកដល់ការបង្រៀនសាសនាសម្រាប់អ្វីដែលបុរសត្រូវពឹងលើព្រះទេ ការទុកចិត្តលើសម្ភារជាអំពើបាប។ ជាឧទាហរណ៍ លោក Noja បាននិយាយថា "នៅពេលដែលគាត់ក្រអឺតក្រទម ដោយសារគាត់មានទ្រព្យសម្បត្តិ គាត់ផ្ទាល់ក៏នាំឲ្យមានកំហឹង។ "ការគិតបែបនេះអំពី Noja មិននិយាយការពិតជាក់ស្តែងថាជាបុរសអ្នកមានគឺក្រអឺតក្រទម។ គាត់ទទួលកំហឹងពីព្រះជាម្ចាស់។

«មនុស្សសុចរិតនឹងរីកដូចស្លឹកបៃតង»។ "ស្លឹកបៃតង" មិនរស់នៅសម្រាប់ខ្លួនវាទេ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានភ្ជាប់ទៅនឹងដើមឈើ។ ដូចដែលមនុស្សសុចរិតគួរយកជីវិតអស់កល្បជានិច្ចសម្រាប់ពឹងលើព្រះ។ (ទំនុកដំកើង ១:១-៣, កិច្ចការ ១៧:៧-៨)

២៩ អ្នកណាដែលធ្វើទុក្ខដល់ក្រុមគ្រួសារខ្លួន អ្នកនោះនឹងទទួលខ្យល់ជាមរតក ហើយមនុស្សល្ងីល្ងើនឹងទៅជាខ្ញុំបម្រើរបស់អ្នកមានប្រាជ្ញា។

«អ្នកណាបង្កបញ្ហាដល់គ្រួសារខ្លួន» (១) ប្រហារជីវិតដោយមិនមានការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងដោយអំពើហឹង្សារបស់ខ្លួន និងធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់គ្រួសារ (២) ដោយសារការព្រួយបារម្ភណ៍យ៉ាងខ្លាំងចំពោះគ្រួសារ និងការសន្សំសម្ភារៈ នោះគាត់មិនផ្តល់ការចំណាយជីវិតសមរម្យដល់គ្រួសាររបស់គាត់ឡើយ។ ប៉ុន្តែគាត់គ្រាន់តែបន្ទោសពួកគេ។ បុរសបែបនេះមិនរក្សាភាពសុខសាន្តក្នុងគ្រួសារទេ។ ដូច្នេះហើយ ទីបំផុត គ្រួសារក៏ត្រូវបានឯកោ។ ពាក្យ "នឹងទទួលមរតកនៃខ្យល់" មានន័យថាវា។ គ្រួសារអាចមានភាពសុខសាន្តជាមួយគ្នា។ (សុភាសិត ១៧:១) ដោយសារវាត្រូវបានបើកសម្តែងជាទូទៅ អ្នកណាក៏អាចស្គាល់វាដោយគុណរួម។ ដូច្នេះហើយបានជាការសរសេរចាស់នៃពិភពបូព៌ាបាននិយាយថា: "ខណៈដែលក្រុមគ្រួសារទទួលបានសន្តិភាពនោះគ្រប់យ៉ាងនឹងសម្រេចបាន" ។

«មនុស្សល្ងង់នឹងធ្វើជាអ្នកបម្រើរបស់អ្នកមានប្រាជ្ញា»។ សូមមើលការបកស្រាយរបស់សុភាសិត ២១:២២។

៣០ ផលនៃមនុស្សសុចរិតជាដើមឈើនៃជីវិត ហើយអ្នកណាដែលចាប់ព្រលឹង អ្នកនោះមានប្រាជ្ញា។

នៅទីនេះ ពាក្យ «មនុស្សសុចរិត» និងពាក្យ «ព្រលឹងដ៏ឈ្លាសវៃ» ចង្អុលទៅបុរសដូចគ្នា។ ពាក្យថា "ដើមឈើជីវិត" គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបដែលផ្ទេរប្រាជ្ញាឱ្យក្លាយជាជីវិតទៅកាន់អ្នកដទៃ។ បុរសប្រភេទនេះមានសេចក្តីពិត

ហើយក្នុងការប្រកាសវាបង្ហាញពីប្រាជ្ញា ហើយធ្វើឲ្យបុរសស្ងើចសរសើរ។ ជាពិសេសគាត់មានប្រាជ្ញាក្នុងជីវិតពិតក្នុងការប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយបុរស។ ពេលដែលលោកយេស៊ូជួបនឹងស្ត្រីសាសន៍សាម៉ារី គាត់បានចាប់ផ្តើមជាមួយនឹងការសន្ទនា ហើយនាំគាត់ទៅរកសេចក្តីពិតនៅទីបំផុត។ សាវកប៉ុលតែងតែរក្សាការពិត ហើយទទួលខុសត្រូវដើម្បីទាក់ទងជាមួយមនុស្សគ្រប់រូប។ ប៉ុលបាននិយាយថា៖ «ទោះខ្ញុំមានសេរីភាពពីមនុស្សទាំងអស់ក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំបានតាំងខ្លួនខ្ញុំជាអ្នកបម្រើដល់គ្រប់គ្នា ដើម្បីឲ្យខ្ញុំឈ្នះពួកគេថែមទៀត។ ចំពោះសាសន៍យូដា ខ្ញុំបានក្លាយជាសាសន៍យូដា ដើម្បីឈ្នះសាសន៍យូដា។ ចំពោះអ្នកដែលនៅក្រោមច្បាប់ ខ្ញុំបានក្លាយទៅជាមនុស្សម្នាក់នៅក្រោមច្បាប់ (ទោះបីជាខ្ញុំមិននៅក្រោមច្បាប់) ដើម្បីឲ្យខ្ញុំឈ្នះអ្នកដែលនៅក្រោមច្បាប់។ ចំពោះអ្នកដែលនៅក្រៅក្រឹត្យវិន័យ ខ្ញុំបានក្លាយជាមនុស្សម្នាក់នៅក្រៅក្រឹត្យវិន័យ (មិនមែននៅក្រៅក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ ប៉ុន្តែស្ថិតនៅក្រោមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះគ្រិស្ត) ដើម្បីឲ្យខ្ញុំអាចឈ្នះអ្នកដែលនៅក្រៅក្រឹត្យវិន័យ។ ចំពោះអ្នកទន់ខ្សោយ ខ្ញុំបានទៅជាទន់ខ្សោយ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំឈ្នះអ្នកទន់ខ្សោយ។ ខ្ញុំបានក្លាយទៅជាអ្វីៗទាំងអស់សម្រាប់មនុស្សទាំងអស់ ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សមួយចំនួនតាមគ្រប់មធ្យោបាយ»។ (១កូរិនថូស ៩:១៩-២២)

៣១ បើមនុស្សសុចរិតត្រូវបានសងវិញនៅលើផែនដីនេះ តើមនុស្សអាក្រក់និងមនុស្សមានបាបកាន់តែច្រើនទៅទៀត!

សូម្បីតែមនុស្សសុចរិតក៏មានវត្តុទទួលទុក្ខក្នុងលោកដែរ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះដើម្បីកែកំហុសរបស់ពួកគេដោយ hem ។ ម្យ៉ាងទៀត

វាជាការប្រៀនប្រដៅដ៏ប្រពៃ ហើយបន្ទាប់មកវាធ្វើឲ្យពួកគេរួចផុតពីការកាត់ទោសចុងក្រោយ។ (យ៉ូប ៥:១៧-១៨) ប៉ុន្តែ មនុស្សអាក្រក់មិនព្រមប្រែចិត្ត រហូតដល់ទីបញ្ចប់នឹងត្រូវបំផ្លាញចោលនៅពេលជំនុំជម្រះចុងក្រោយ។ (ពេត្រុសទី១ ៤:១៨) លោកយេស៊ូបានមានប្រសាសន៍អំពីទុក្ខលំបាករបស់មនុស្សសុចរិតនិងមនុស្សទុច្ចរិតថា៖ «ដ្បិតបើគេធ្វើការទាំងនេះពេលឈើមានពណ៌បៃតង តើនឹងមានអ្វីកើតឡើងនៅពេលដែលឈើស្ងួត?»។ (លូកា ២៣:៣១)

នេះ (សុភាសិត ១១:៣១) តើ«មនុស្សសុចរិត»ចង្អុលទៅអ្នកណា? វាចង្អុលទៅអ្នកដែលប្រែចិត្តដែលជឿលើព្រះយេហូវ៉ា ហើយលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីរស់នៅដោយត្រឹមត្រូវ។ ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា "ខ្ញុំមិនមែនមកដើម្បីហៅមនុស្សសុចរិតទេ គឺមកដើម្បីហៅមនុស្សមានបាបឲ្យប្រែចិត្ត"(លូកា ៥:៣២) ។

ជំពូកទី 12

ការបកស្រាយ

1 អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ការប្រៀនប្រដៅ អ្នកនោះស្រឡាញ់ការចេះដឹង ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលស្អប់ការប្រៀនប្រដៅ នោះជាមនុស្សល្ងង់។

ត្រង់នេះ ពាក្យ «ចំណេះដឹង» មានន័យថា ចំណេះដឹងចាំបាច់ក្នុងអាកប្បកិរិយា។ ពេលខ្លះយើងជួបបញ្ហាពិបាកដោះស្រាយ។ ដូច្នេះ ងាយដែលបុរសនោះបន្តរឹងរូសដើម្បីប្រយោជន៍ខ្លួន។ ប៉ុន្តែពួកគេគួរស្វាគមន៍ដំបូន្មាន និងស្តីបន្ទោសអ្នកដទៃដោយធម្មជាតិ។ ហើយគាត់ក៏គួរតែស្តាប់តាមវាដោយផ្ទាល់។ ទោះបីជាមានមនុស្សប៉ុន្មាននាក់ដែលមើលងាយការណែនាំរបស់មិត្តភក្តិរបស់ខ្លួន ហើយបន្តរឹងរូស ហើយចុងក្រោយត្រូវបរាជ័យ? នៅពេលនេះពួកគេដូចជាសត្វល្ងីល្ងើ។ វិន័យគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ (ហេព្រើរ ១២:៥) ហេតុអ្វីបានជាពួកគេផ្ទុយពីវា? សូមមើលទំនុកតម្កើង ៧៣:២២។ កាលពីដើម ឧកញ៉ាតែងតាំងជនក្បត់ជាជាងបង្អាក់គេឲ្យនៅតែរឹងរូស។ ដោយសារពួកគេបានប្រតិបត្តិអាកប្បកិរិយាខុស ទីបំផុតខ្លួនឯង និងប្រទេសរបស់ពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញ។

2. មនុស្សល្អទទួលបានការពេញចិត្តពីព្រះអម្ចាស់ តែមនុស្សដែលប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់វិញ គេថ្កោលទោស។

"បុរសល្អ" មិនមែនមានន័យថាមនុស្សល្អខាងសរីរវិទ្យានោះទេ។ ដូចយើងដឹងច្បាស់ហើយថា គ្មានមនុស្សល្អខាងសរីរវិទ្យាទេ។ (រ៉ូម ៣:១០) ដូច្នេះ អ្វីដែលហៅថា«មនុស្សល្អ» គឺជាអ្នកដែលបានកើតម្តងទៀតដោយព្រះវិញ្ញាណ

បរិសុទ្ធ ជឿលើព្រះយេហូវ៉ា ហើយលះបង់ខ្លួនដើម្បីស្តាប់តាមបន្ទូលរបស់ទ្រង់។ បន្ទាប់មកគាត់ទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះ។ យ៉ូសែបនៅក្នុងបទគម្ពីរបានរស់នៅជាអ្នកបម្រើនៅស្រុកបរទេស ហើយមិនបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយការកោតខ្លាចព្រះឡើយ។ (លោកុប្បត្តិ ជំពូក ៣៩) ដូច្នេះ ក្រោយមកគាត់បានទទួលពរពីព្រះ ហើយក្លាយជាអ្នកបម្រើសំខាន់នៅអេស៊ីប!

ប៉ុន្តែ «មនុស្សមានគ្រឿងអាក្រក់» មិនមែនប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ដោយកំហុសរបស់ខ្លួនឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវយកវាជាទម្លាប់របស់គាត់ដោយមិនខ្មាសអៀន។ បុរសបែបនេះត្រូវតែទទួលទណ្ឌកម្មពីស្ថានសួគ៌ជាដាច់ខាត។ ពាក្យ "គាត់ផ្តោលទោស" មានន័យថាវា។

3. គ្មានអ្នកណាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអំពើអាក្រក់ឡើយ ប៉ុន្តែឫសនៃមនុស្សសុចរិតនឹងមិនរើឡើយ។

ក្នុងចំណោមមនុស្សមានបុរសជាច្រើនធ្វើអាក្រក់ដើម្បីបានភាពចម្រុងចម្រើន មានមន្ត្រីធំៗជាច្រើនប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ដើម្បីបន្តតំណែង។ ប៉ុន្តែរឿងបែបនេះជាសកម្មភាពល្ងង់ដូចរឿងដែលគាត់ឡើងលើដើមឈើដើម្បីចាប់ត្រី។ នៅសម័យអ៊ីស្រាអែលចាស់ ជាស្តេចដ៏អាក្រក់ ព្រះបាទអហាប់មានបុត្រចំនួន ៧០ នាក់។ ដូច្នេះនៅក្រឡេកមើលដំបូង ការស្នងរាជ្យរបស់ព្រះអង្គហាក់ដូចជាទទួលបានជោគជ័យ។ ប៉ុន្តែកូនប្រុសរបស់គាត់ទាំងអស់ត្រូវបានសម្លាប់។ (ស្តេចទី២ ១០:៧) ម្យ៉ាងវិញទៀត ទោះជាមានអ្នកស្នងរាជ្យ ៧០ នាក់របស់អហាប់នៅទីនោះក៏ដោយ។ ទាំងអស់ត្រូវបានបំផ្លាញដោយសារប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់គាត់។

ម្យ៉ាងវិញទៀត មូលដ្ឋាននៃមនុស្សសុចរិតមិនត្រូវរង្គើឡើយ។ (ទំនុកដំកើង ១២៥:១-២) ដោយសារគាត់ពឹងផ្អែកលើព្រះក្នុងការបង្កើតផ្ទៃមេឃ និងផែនដី (តាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ) ត្រូវបានក្រោកឈរឡើងក្នុងការពង្រឹង។ អ្នកណាចង់រីករាយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយគោរពតាមវាផ្ទាល់ មិនញ័រដូចនោះឡើយ។ លោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថា៖ «អស់អ្នកណាដែលឮពាក្យខ្ញុំនេះ ហើយធ្វើតាមនឹងបានដូចជាអ្នកប្រាជ្ញដែលសង់ផ្ទះនៅលើថ្ម។ ២៥ ភ្លៀងធ្លាក់ ទឹកជំនន់ក៏មានខ្យល់បក់បោកមកលើផ្ទះនោះ តែផ្ទះនោះមិនរលំទេ ព្រោះសង់លើថ្ម»។ (Mt 7: 24-25) Jeer 17: 8 មានប្រសាសន៍ថាអ្នកដែលត្រូវពឹងផ្អែកលើព្រះថា: «គាត់ប្រៀបដូចជាដើមឈើដែលដាំដោយទឹកដែលបញ្ចេញឫសរបស់វាតាមដងអូរហើយមិនខ្លាចពេលដែលកំដៅមកដល់។ ស្លឹករបស់វានៅមានពណ៌បៃតង ហើយមិនខ្វល់ខ្វាយនៅក្នុងឆ្នាំនៃគ្រោះរាំងស្ងួតឡើយ ដ្បិតវាមិនឈប់បង្កើតផលឡើយ»។ ទំនុកតម្កើង ១:២-៣ មានប្រសាសន៍ថា៖ «មានពរហើយអ្នកណាដែលមិនដើរតាមដំបូន្មានរបស់មនុស្សអាក្រក់ ឬ ឈរនៅក្នុងមាគ៌ានៃមនុស្សមានបាប ហើយក៏មិនអង្គុយនៅកន្លែងរបស់មនុស្សចំអកដែរ។ ប៉ុន្តែ គាត់រីករាយនឹងក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយគាត់រំពឹងគិតទាំងយប់ទាំងថ្ងៃតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះអង្គ។

គាត់ប្រៀបដូចជាដើមឈើដែលដាំតាមដងទឹក ដែលផ្តល់ផលតាមរដូវកាល ហើយស្លឹករបស់វាក៏មិនក្រៀមដែរ។ ក្នុងការទាំងអស់ដែលគាត់ធ្វើ គាត់បានចម្រើនឡើង»។

˝ ៥ ភរិយាដ៏ល្អប្រសើរជាមកុដរបស់ស្វាមី ប៉ុន្តែនាងដែលនាំឲ្យមានសេចក្តីអាម៉ាស់ នោះប្រៀបបាននឹងសេចក្តីរលួយក្នុងឆ្អឹង។

ត្រង់នេះគេហៅថា«ភរិយាដ៏ប្រពៃ»មានគុណធម៌អ្វី? សុភាសិត 31:30 បាន
និយាយថា៖ «ភាពទាក់ទាញគឺជាការបោកបញ្ឆោត ហើយសម្រស់ក៏ឥត
ប្រយោជន៍ដែរ ប៉ុន្តែស្ត្រីដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា នោះនឹងត្រូវ
សរសើរ ស្ត្រីបែបនេះមានភាពស្រស់ស្អាតនៃកម្លាំងពលកម្មជាពិសេស
(30:12-27) ខាងលើទាំងអស់; បទគម្ពីរអះអាងពីភាពស្រស់ស្អាតនៃការ
លះបង់ ហើយក៏អបអរចំពោះសម្រស់នៃការធ្វើការដែរ។ តើអ្វីទៅជា«នាង
ដែលនាំឲ្យអាម៉ាស់»? គាត់ជាអ្នកឈ្លោះជាមួយប្តីគាត់បានល្អ។ សុភាសិត
27:15-16 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ថ្ងៃដែលមានភ្លៀងធ្លាក់ ហើយប្រពន្ធ
ដែលឈ្លោះប្រកែកគ្នាក៏ដូចគ្នាដែរ។ ការទប់នាងគឺទប់ខ្យល់ ឬចាប់ប្រេងនៅ
ដៃស្តាំរបស់ខ្លួន»។ ហើយសុភាសិត ២១:៩ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ការរស់
នៅជ្រុងលើដំបូលផ្ទះ ប្រសើរជាងនៅផ្ទះរួមគ្នាជាមួយប្រពន្ធដែលឈ្លោះ
ប្រកែកគ្នា»។

៥–៧ គំនិតរបស់មនុស្សសុចរិតគឺសុចរិត; ដំបូន្មានរបស់មនុស្សអាក្រក់គឺ
បោកបញ្ឆោត។ ពាក្យសម្តីរបស់មនុស្សអាក្រក់គឺរង់ចាំតែឈាម ប៉ុន្តែមាត់
របស់មនុស្សទៀងត្រង់បានរំដោះគេ។ មនុស្សអាក្រក់ត្រូវរលំរលាយសូន្យ
បាត់ទៅហើយ ប៉ុន្តែផ្ទះរបស់មនុស្សសុចរិតនឹងនៅដដែល។

នៅទីនេះ ជាថ្មីម្តងទៀត វាបង្ហាញពីភាពផ្ទុយគ្នានៃមនុស្សសុចរិត និងមនុស្ស
ទុច្ចរិត។ នោះគឺ (1) ទាំងពីរខុសពីការគិតរបស់ពួកគេ។ មនុស្សសុចរិតរក
ឃើញនូវសេចក្តីសុចរិត (មនុស្សទៀងត្រង់) តែមនុស្សអាក្រក់តែងបោក
បញ្ឆោតតាមគំនិតរបស់ខ្លួន។ ប្រាកដហើយ មនុស្សសុចរិតក៏ប្រហែលជា
គិតអាក្រក់ដោយមិនគិតខ្លាំងដែរ។ ប៉ុន្តែគាត់មិននៅក្នុងវាទេ។ នៅក្នុងអក្សរ

ធំមួយបាននិយាយថា "សត្វក្អែកអាចឆ្លងកាត់ក្បាលខ្ញុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនទទួលយកថាវាអង្គុយលើក្បាលខ្ញុំទេ"។ បើយើងតទល់នឹងអំពើអាក្រក់តាមគំនិតយើងតែប៉ុណ្ណោះ យើងមិនមែនជាមនុស្សអាក្រក់ដែលបោកបញ្ឆោតឡើយ។ ពិតជាអ្នកបោកបញ្ឆោតឈរនៅខាងអំពើបាប ហើយផ្ទុយពីសេចក្តីសុចរិត។ ម្នាលអាវុសោ បុគ្គលប្រព្រឹត្តអាក្រក់។ ក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រមនុស្សជាតិ មនុស្សបែបនេះគួរតែទទួលទោស។ (២) មនុស្សអាក្រក់ធ្វើបាបអ្នកដទៃ តែមនុស្សសុចរិតសង្គ្រោះអ្នកដទៃតាមពាក្យសម្តីរបស់គេ។ ដូចនេះដែរ ទាំងមនុស្ស (សុចរិត និងមនុស្សទុច្ចរិត) ត្រូវបានបង្ហាញពីលក្ខណៈរបស់ពួកគេដាក់គ្នា។ ពាក្យរបស់មនុស្សអាក្រក់ត្រូវបានលាតត្រដាងដោយការជេរប្រមាថ និងបង្កាច់បង្ខូច ដែលកើតចេញពីការស្អប់សម្លាប់អ្នកដទៃ។ ប៉ុន្តែមនុស្សសុចរិតប្រតិបត្តិតាមពាក្យនេះ ដើម្បីថែទាំមនុស្ស និងជួយគេ។ ពួកគេចេញមកពីការស្រឡាញ់ដើម្បីជួយអ្នកដទៃ។ ពាក្យរបស់មនុស្សមានសារៈសំខាន់ណាស់។ ដូច្នេះ យ៉ូហាន 3:2 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ដ្បិតយើងរាល់គ្នាជំពប់ដួលក្នុងវិធីជាច្រើន។ ហើយប្រសិនបើអ្នកណាមិនជំពប់ដួលនឹងពាក្យដែលគាត់និយាយ នោះគាត់ជាមនុស្សល្អឥតខ្ចោះ ហើយអាចទប់ខ្លួនបានទាំងមូល»។ (៣) មនុស្សអាក្រក់គួរតែត្រូវវិនាសទៅ ប៉ុន្តែមនុស្សសុចរិតគួរតែបានសង្គ្រោះ។ មនុស្សសុចរិតក៏ត្រូវរងទុក្ខវេទនាក្នុងលោកនេះដែរ។ ប៉ុន្តែគាត់ត្រូវបានធានានូវការសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បជានិច្ច។

៨ មនុស្សម្នាក់ត្រូវគេសរសើរតាមគំនិតល្អរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែមនុស្សដែលមានចិត្តច្របូកច្របល់ត្រូវគេមើលងាយ។

«ប្រាជ្ញា» មានន័យថា មនុស្សដឹងពីបញ្ហាសីលធម៌ ដោយជឿលើព្រះពិត ព្រមទាំងអនុវត្តវាផងដែរ។ បើមនុស្សនិយាយតែពាក្យតែមិនអនុវត្ត នោះគេមិនអាចទទួលការសរសើរពីមនុស្សបានឡើយ។ ជាការពិតណាស់សម្រាប់បុរសបៀតបៀនមនុស្សសុចរិតប៉ុន្តែវាជាករណីលើកលែង។ កម្មដែលបៀតបៀនបុរសនោះ គឺកម្មដើម្បីសង្កត់សង្កិន សតិសម្បជញ្ញៈ និងចាប់យក។ ប្រាកដណាស់ សតិសម្បជញ្ញៈរបស់បុរសតែងតែអបអរចំពោះមនុស្សសុចរិត។ ដូច្នេះ សាវ័កប៉ុលចង់ប្រាប់ខ្លួនឯងដល់ព្រះ ហើយបន្ទាប់មក វាប្រាប់ដល់មនសិការរបស់មនុស្សទាំងឡាយ។ (II Cor 5:11)

"ចិត្តមួយដែលវង្វេង" ពោលគឺបុគ្គលដែលផ្ទុយនឹងសេចក្តីសុចរិត ត្រូវគេមើលងាយក្នុងពិភពនៃសតិសម្បជញ្ញៈ។ ឬទោះជាអ្នកលើកសរសើរគាត់ដោយមាត់ ប៉ុន្តែមើលងាយគាត់ដោយសតិសម្បជញ្ញៈ។

9 ធ្វើជាមនុស្សថោកទាប ហើយមានអ្នកបម្រើ ប្រសើរជាងដើរលេងអ្នកធំ ហើយខ្វះបាយ។

នៅទីនេះ វាផ្ទុយពីភាពប្រាកដនិយម និងភាពឥតប្រយោជន៍។ "ធ្វើខ្លួនទាប" ចង្អុលទៅស្ថានភាពនៃជីវិតទាប ដែលបុរសមិនទទួលស្គាល់។ បុរសដែលត្រូវនៅក្នុងរដ្ឋបែបនេះមានអ្នកធ្វើការ ទោះបីពួកគេរីករាយនឹងសិរីរុងរឿងនៃពិភពលោកក៏ដោយ ប៉ុន្តែសម្រាប់ពួកគេមានអំណាចនៃជីវិត។ ដូច្នេះ គាត់ប្រសើរជាងអ្នកដែលចង់បានកិត្តិយសក្នុងជីវភាពក្រីក្រ។ បុរសណាម្នាក់លោភលន់អំណាច និងកិត្តិយស ហើយចិត្តរបស់ខ្លួនតែងតែលើកឡើង ប៉ុន្តែជីវិតរបស់ខ្លួនគឺក្រីក្រខ្លាំងណាស់។ បុរសប្រភេទនេះលោភលន់រឿងនេះ

លើកលែងតែចំណែករបស់ខ្លួន ហើយព្យាយាមធ្វើការឥតប្រយោជន៍។ ប្រទេសយើងលាតត្រដាងបុរសបែបនេះនៅពេលបោះឆ្នោតជ្រើសរើសសមាជិកសភា។

10 អ្នកណាដែលសុចរិតតែងតែគិតដល់ជីវិតសត្វរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់មនុស្សអាក្រក់នោះឃោរឃៅ។

នោះគឺមនុស្សសុចរិតប្រកាន់យកចិត្តមេត្តាចំពោះការថែរក្សាជីវិតសត្វ។ អ្នកថែរក្សាជីវិតសត្វមិនថែរក្សាជីវិតមនុស្សទេឬ? សេចក្តីមេត្តាជួយថែរក្សាជីវិតសត្វ គឺជាគុណធម៌របស់ព្រះ។ (យ៉ូន. ៤:១១) ព្រះមានបន្ទូលថា៖ «អ្នកមិនត្រូវខាំគោនៅពេលដែលវាកំពុងជាន់ស្រូវនោះឡើយ»។ (ឱ. ២៥:៤) មនុស្សសុចរិតដឹងថាគុណធម៌នៃសេចក្តីមេត្តាករុណាគឺជាគុណធម៌របស់ព្រះ ហើយធ្វើតាមវា។ ព្រោះគុណធម៌នៃមេត្តាគឺអស្ចារ្យ អ្នកដែលមានវានឹងឈ្នះការវិនិច្ឆ័យ។ (យម ២:១៣)

ម្យ៉ាងវិញទៀត មនុស្សអាក្រក់គ្មានមេត្តាទេ។ វាបាននិយាយថា៖ «សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់មនុស្សអាក្រក់គឺឃោរឃៅ»។ តើវាមានន័យយ៉ាងណា? នេះមានន័យថា ថ្វីត្បិតតែសកម្មភាពរបស់មនុស្សទុច្ចរិតខ្លួនឯង ដើម្បីប្រព្រឹត្តិនូវសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់បុរស សូម្បីតែវាត្រូវបានប្រហារជីវិតសម្រាប់ខ្លួនគាត់ក្នុងទិដ្ឋភាពផ្សេងទៀត ប៉ុន្តែវាគឺជាអំពើដ៏ឃោរឃៅ។
១១ អ្នកណាធ្វើការនៅស្រុករបស់ខ្លួន អ្នកនោះនឹងមានអាហារជាបរិបូរ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលដើរតាមការឥតប្រយោជន៍ នោះខ្វះប្រាជ្ញា។

ពាក្យនេះគឺសរសើរគុណធម៌នៃការឧស្សាហ៍ព្យាយាម ។ ក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះបានចែងថា អ្នកណាដែលយកញើសនៅលើថ្ងាសត្រូវស៊ីវា... (លោកុប្បត្តិ ៣:១៩) ទោះជាមានក៏ដោយ អ្នកដែលមិនត្រូវប្រកាន់ខ្ជាប់នឹងច្បាប់នេះ គឺអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែលបះបោរប្រឆាំងនឹងព្រះ។ ទោះជាយ៉ាងណា អ្នកដែលកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យនេះធ្វើឲ្យព្រះពេញចិត្ត ហើយមិនយូរប៉ុន្មានគាត់ក៏ទទួលបានពរពីគាត់។ ជាតិបម្រើព្រះមានព្រះភាគមានទុក្ខក្នុងសាសនាដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមក៏អាចនឹងយកវត្ថុចម្រើនទៅបាន ។ ព្រះគឺយុត្តិធម៌។

ម្យ៉ាងវិញទៀត «អ្នកណាដែលដើរតាមគ្មានតម្លៃ» នឹងជាអ្នកក្រ។ ត្រង់នេះពាក្យថា "គ្មានតម្លៃ" ចង្អុលទៅមនុស្សឥតប្រយោជន៍។ "មនុស្សខ្ជិល" ហើយបន្ទាប់មកមនុស្សទំនេរដោយដើរតាមបុរសបែបនេះត្រូវតែក្រ។ ពាក្យថា "ខ្វះការយល់ដឹង" មានន័យថា។

12 អ្នកណាដែលទុច្ចរិតប្រាថ្នាចង់បានទ្រព្យសម្បត្តិរបស់មនុស្សអាក្រក់ តែឫសនៃផ្លែខ្លាឃ្មុំសុចរិត។

ការបកប្រែពាក្យនេះខុសគ្នាដោយអ្នកប្រាជ្ញ។ Bottcher បានបកប្រែដូចតទៅពោលគឺ « ទីជម្រករបស់មនុស្សអាក្រក់គឺច្របូកច្របល់ ហើយឫសនៃមនុស្សសុចរិតត្រូវបានពង្រឹង»។ ប៉ុន្តែ Delitzsche បានបកប្រែជាភាសាកូរ៉េរបស់យើង។ អត្ថន័យនៃការបកប្រែនេះគឺថា មនុស្សអាក្រក់ព្យាយាមយកវាទៅក្នុងភាពទុច្ចរិត ជាជាងយកសម្ភារៈដោយការខិតខំរបស់គាត់។ សុភាសិត 21:6 ចែងថា៖ «ការបានទ្រព្យសម្បត្តិដោយអណ្តាតកុហក

គឺជាចំហាយទឹកមួយរំពេច និងជាអន្ទាក់នៃសេចក្តីស្លាប់»។ ម្យ៉ាងវិញទៀត មនុស្សសុចរិតតែងតែបង្កើតផលមកពីព្រះគ្រប់គ្រាន់ ដូចជាឫសដែលគាត់រស់នៅដោយពឹងផ្អែកលើ (រ៉ូម ១៥:១២, វិវរណៈ ៥:៥, ២២:១៦) ឫសដែលគាត់អាស្រ័យនោះមិនឃើញដោយភ្នែកឡើយ ឫសនៃដើមឈើមិនត្រូវបានគេមើលឃើញទេ វាតែងតែត្រូវបានពង្រឹង។

១៣ មនុស្សអាក្រក់ត្រូវជាប់អន្ទាក់ដោយការរំលងបបូរមាត់របស់ខ្លួន តែមនុស្សសុចរិតគេចផុតពីបញ្ហា។

ដូចជាបុរសនិយាយខុសជាញឹកញាប់ត្រូវរងទុក្ខដោយពាក្យនេះ។ ជាឧទាហរណ៍ អ្នកដែលរាយការណ៍ដាវីឌថាគាត់បានសម្លាប់សូលដោយដៃរបស់គាត់ ផ្ទុយទៅវិញគាត់ផ្ទាល់ត្រូវបានសម្លាប់ដោយពាក្យរបស់គាត់។ (២ សាំ. ១:១៤-១៦) ដោយសារដាវីឌមិនពេញចិត្តនឹងសេចក្តីរាយការណ៍បែបនេះ។ (២សាំ. ១:១-១៣) សូមយោងទៅលើ ១សាំ ៣១:៣-៥។ តាមពាក្យរបស់ព្រះយេស៊ូ បុរសដែលទទួលបានមូណាមួយ (រង្វាស់ប្រាក់ និងមាស) ត្រូវបានគេផ្តន្ទាទោសដោយពាក្យដែលលោកបានរាយការណ៍ទៅម្ចាស់របស់ខ្លួន។ (លូកា ១៩:២២-២៣) មថ ១២:៣៦-៣៧ មានប្រសាសន៍ថា «ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា នៅថ្ងៃជំនុំជំរះ មនុស្សនឹងរាប់រាល់ពាក្យសម្តីដែលគេនិយាយដោយឥតខ្វល់ខ្វាយ ដ្បិតពាក្យសម្តីរបស់អ្នករាល់គ្នាបានសុចរិតហើយដោយពាក្យសម្តីរបស់អ្នក»។ អ្នកនឹងត្រូវថ្កោលទោស»។ ម្យ៉ាងវិញទៀត មនុស្សសុចរិតត្រូវបានសង្គ្រោះដោយពាក្យរបស់ខ្លួន។ ដោយសារយ៉ូស្វេ និងកាលែបបាននិយាយដោយសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ដោយការគំរាមកំហែងដល់ជីវិត គាត់បានទទួលព្រះគុណពីព្រះ ហើយទីបំផុតគាត់បានចូល

ទៅក្នុងស្រុកកាណាននៅទីបំផុត។ (ជន. ១៤:៦-១០, ២៤) សុភាសិត ១៨:
២១ បានចែងថា៖ «សេចក្តីស្លាប់និងជីវិតស្ថិតនៅក្នុងអំណាចនៃអណ្តាត
ហើយអស់អ្នកដែលស្រឡាញ់វានឹងស៊ីផលរបស់វា»។

១៥ មនុស្សស្តប់ចិត្តនឹងអំពើល្អពីមាត់គេ ហើយស្នាដៃរបស់មនុស្សក៏វិលមក
រកគាត់វិញ។

អ្នកដែលបង្រៀនព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទទួលប្រាក់ខែជាសម្ភារៈ
សម្រាប់គាត់ប្រកាសអំពីជីវិតដល់ប្រជាជន។ អ្នកដែលឲ្យពរគឺព្រះដែល
ទទួលវា។ ការងាររាងកាយមានតម្លៃ ប៉ុន្តែការងារចិត្តគឺច្រើនជាង។ សម្រាប់
អ្នកដែលខ្ពង់ខ្ពស់ជាងការងារខាងរូបកាយ គឺការងារខាងវិញ្ញាណ គឺដើម្បី
ប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ វាគឺជាចលនាសង្គ្រោះព្រលឹងមនុ
ស្ស។ ដូច្នេះហើយជាធម្មជាតិដែលបុរសដែលធ្វើការនៅតំបន់នេះគួរតែ
ទទួលបានការព្យាបាលសម្ភារៈឲ្យបានល្អ។ សូមមើល មថ ១០:១០, ១កូរិន
ថូស ៩:១១, កាឡាទី ៦:៦។ ទំនុកតម្កើង 128:2 ចែងថា៖ «អ្នកនឹងស៊ីផលនៃ
ការនឿយហត់នៃដៃអ្នក អ្នកនឹងបានពរ ហើយវានឹងបានសុខសប្បាយ
ជាមួយអ្នក»។
១៥ មាគ៌ារបស់មនុស្សល្ងីល្ងើគឺត្រឹមត្រូវក្នុងភ្នែករបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែអ្នកប្រាជ្ញតែង
ស្តាប់ដំបូន្មាន។

បុរសគួរតែដឹងថាខ្លួនគាត់គឺជាមនុស្សមានបាបនៅចំពោះព្រះ ហើយធ្វើ
តាមតែគាត់ប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកណាដឹងថាខ្លួនឯងបោកគេ។ (កាឡាទី ៦:៣)
ដូច្នេះ កូរិនថូសទី១ ១០:១២ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ហេតុនេះហើយបាន

ជាអ្នកណាដែលគិតថាខ្លួនឈរនោះ ចូរប្រយ័ត្នក្រែងអ្នកនោះដួលចុះ»។ អ្នក ដែលគិតដោយខ្លួនឯងថាត្រូវ។ ត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយអារម្មណ៍ឥត ប្រយោជន៍នៃសុវត្ថិភាព។ Duet 29:19 មានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកណាដែលឮ ពាក្យនៃសម្ពន្ធមេត្រីនេះ នោះក៏ឲ្យពរដល់ខ្លួនក្នុងចិត្តថា ‹ខ្ញុំនឹងបានសុខ ទោះជាខ្ញុំដើរក្នុងចិត្តរឹងរូសក៏ដោយ បោសសម្អាតសំណើម និងស្ងួតដូចគ្នា›។ នោះគឺថា ព្រះយកចិត្តទុកដាក់ថា កាលដែលព្រះបំផ្លាញមនុស្សសុចរិត និង មនុស្សអាក្រក់ (ទាំងសើម និងស្ងួត) ដោយមិនបានបែងចែក មនុស្សអាក្រក់ គិតថាខ្លួនមានសុវត្ថិភាព។

ប៉ុន្តែអ្នកប្រាជ្ញស្តាប់ពាក្យទូន្មានដោយប្រពៃ។ សំណេរចាស់មួយក៏បាន និយាយថា «កុំខ្មាសគេដែលសុំមនុស្សទាបពេក»។ ជាងនេះទៅទៀត ព្រះ គម្ពីរបានសង្កត់ធ្ងន់ទៅលើការបង្រៀនបែបនេះ ពោលគឺវាគឺជាពាក្យថា «កុំ ធ្វើអ្វីដោយមហិច្ឆតា ឬគំនិតអាត្មានិយមឡើយ ប៉ុន្តែដោយបន្ទាបខ្លួន រាប់ថា អ្នកផ្សេងទៀតសំខាន់ជាងអ្នកទៅទៀត។» (ភីលីព ២:៣)។

១៦ សេចក្តីក្រោធរបស់មនុស្សល្ងីល្ងើដឹងភ្លាម តែមនុស្សមានប្រាជ្ញាមិនអើពើ នឹងការប្រមាថឡើយ។

ទោះបីជាបុរសនោះមានរបស់ត្រឹមត្រូវក៏ដោយ នៅពេលដែលគាត់បង្ហាញវា ដោយកំហឹងរបស់គាត់ ប៉ុន្តែតម្លៃនៃអ្វីដែលត្រូវមិនត្រូវបានបង្ហាញនោះទេ។ ដូច្នេះ យ៉ូហាន 1:20 មានប្រសាសន៍ថា «ឬកំហឹងរបស់មនុស្សមិនបានបង្កើត សេចក្តីសុចរិតនៃព្រះឡើយ»។ ពាក្យនៃបទគម្ពីរតាំងចិត្តបង្ហាញកំហឹងយឺ តៗ។ (យ. អ្នកណាដែលមានចិត្តស្លូតបូតដោយសារជំនឿ ចេះស៊ូទ្រាំនឹង

កំហឹងបានល្អ។ សម្រាប់ Bonnaventura គឺទន់ភ្លន់ គ្រូរបស់គាត់បាននិយាយ ថា "ដូចដែលខ្ញុំឃើញ Bonaventura ខ្ញុំគិតថាបុព្វបុរសរបស់មនុស្សជាតិ ហាក់ដូចជាមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាប" ។ ហើយ Malacky ដែលជាមនុស្សនៅ សម័យមជ្ឈិមសម័យក៏ស្លូតបូតខ្លាំងដែរ គ្រូរបស់គាត់ Bernard បាននិយាយ ថា "Malacky មានជីវិត ប៉ុន្តែបានស្លាប់"។

១៧-១៩ អ្នកណានិយាយការពិតបង្ហាញភស្តុតាងដោយទៀងត្រង់ ប៉ុន្តែ សាក្សីមិនពិតនិយាយកុហក។ មានអ្នកណាដែលពាក្យគ្រោតគ្រាតប្រៀប ដូចជាដាវតែមាត់របស់អ្នកប្រាជ្ញនាំមកនូវការព្យាបាល។ បបូរមាត់ពិតនៅ ស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត ប៉ុន្តែអណ្តាតកុហកស្ថិតនៅមួយភ្លែត។

ត្រង់នេះវាផ្ទុយពីបបូរមាត់ស្តាំទៅបបូរមាត់មិនត្រូវ។ បបូរមាត់ស្តាំ (១) បង្ហាញសេចក្តីសុចរិត (ខ១៧ ក)។ បបូរមាត់ស្តាំនិយាយការពិត វាបង្ហាញពី សេចក្តីសុចរិត។ សេចក្តីពិត និងសេចក្តីសុចរិតគឺត្រូវគ្នា។ អ្នកដែលនិយាយ ពាក្យពិត មិនពេញចិត្តនឹងអំពើទុច្ចរិត។ (១កូរិនថូស ១៣:៦) (២)

ប្រៀបបាននឹងថ្នាំព្យាបាល ពីព្រោះបបូរមាត់ស្តាំផ្តល់ដំបូន្មានយ៉ាងពេញ លេញ វាព្យាបាលរោគខាងវិញ្ញាណរបស់មនុស្ស ហើយសម្រាប់គាត់និយាយ ដោយក្តីស្រឡាញ់ គាត់បានលួងចិត្តបុរសដែលមានគ្រោះថ្នាក់នៅក្នុងចិត្ត របស់គាត់។ ក្នុងន័យនេះ បបូរមាត់ស្តាំប្រៀបដូចជាថ្នាំដ៏ល្អ (៣) ពាក្យត្រូវ រក្សា។ (ខ១៩ក) ដោយសារបបូរមាត់ខាងស្តាំនិយាយអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ នោះពាក្យនោះក៏លាតត្រដាងជានិច្ច។ (ទំនុកដំកើង ១៩:៩) ពាក្យពិតគឺអ ស្ចារ្យជាងអព្ភូតហេតុ។ យ៉ូហានបាទីស្ទមិនបានធ្វើអព្ភូតហេតុទេ ប៉ុន្តែកិច្ច

បម្រើផ្សាយរបស់គាត់បាននាំមកនូវផលផ្លែយ៉ាងបរិបូរណ៍ ដោយសារពាក្យរបស់គាត់គឺស្មោះត្រង់។ (យ៉ូហាន ១០:៤០-៤២)

ម្យ៉ាងវិញទៀត បបូរមាត់មិនត្រូវ (១) និយាយមិនពិត។ (ខ១៧ ខ) មេរៀនរបស់គ្រូក្លែងក្លាយមិនមែនជាសេចក្តីពិតទេ ដែលពួកគេនាំទៅរកសេចក្តីវិនាស។ (2) វាផ្តល់របួសដល់អ្នកដទៃ។ (ខ១៨ក) ដោយសារពាក្យអាក្រក់បញ្ចេញថ្នាំពុលសម្លាប់មនុស្ស នោះធ្វើឲ្យចិត្តមនុស្សឈឺចាប់។ ក្នុងន័យនេះ គម្ពីរចែងថា អណ្តាតប្រៀបដូចជាភ្លើង។ (យ៉ូហាន ៣:៦) ហើយវាក៏បាននិយាយថា៖ «ប៉ុន្តែគ្មានមនុស្សណាអាចទប់អណ្តាតបានឡើយ។ វាគឺជាអំពើអាក្រក់ដែលមិនស្រួលខ្លួន ពោរពេញដោយថ្នាំពុលដ៏សាហាវ។

ជាមួយវា យើងប្រទានពរដល់ព្រះអម្ចាស់ និងព្រះវរបិតារបស់យើង ហើយជាមួយវា យើងដាក់បណ្តាសាមនុស្សដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងភាពដូចព្រះ។ ពីមាត់តែមួយមកពរជ័យនិងបណ្តាសា។ បងប្អូនអើយ រឿងទាំងនេះមិនគួរដូច្នោះទេ»។ (យ. (គ.ប ៥:២៥-២៧)

20 ការបោកបញ្ឆោតនៅក្នុងចិត្តអ្នកដែលបង្កើតអំពើអាក្រក់ ប៉ុន្តែអ្នកដែលរៀបចំសន្តិភាពមានអំណរ។

អ្នកដែលធ្វើបាបអ្នកដទៃតែងតែបោកបញ្ឆោត។ សំខាន់អារក្សបានធ្វើដូច្នេះ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:៤-៥) យោងទៅយ៉ូហាន ៨:៤៤។ កាលដែលអំពើអាក្រក់ក្លែងធ្វើជាសេចក្តីល្អ វាល្បួងមនុស្សនោះ កំហុសគឺជាអ្នកការពារអំពើអាក្រក់ និងកន្លែងក្តៅនៃវា។

«អ្នកដែលមានផែនការសន្តិភាព» ទ្រង់ចង្អុលទៅអ្នកដែលនិយាយដើម្បីធ្វើឲ្យមានសន្តិភាព។ បុរសបែបនេះមិនធ្វើបាបអ្នកដទៃទេ គឺមានតែគំនិតជួយអ្នកម្ខាងទៀត (មថ ៥:៩) គាត់មានចិត្តរីករាយ។ សេចក្តីរីករាយពិតប្រាកដមាននៅក្នុងតែម្នាក់គត់ដើម្បីស្រឡាញ់អ្នកដទៃ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្នកដែលស្អប់អ្នកដទៃ បាត់បង់ការរីករាយក្នុងខ្លួនជាមុន។

២១ គ្មានជំងឺអ្វីកើតឡើងដល់មនុស្សសុចរិតឡើយ ប៉ុន្តែមនុស្សអាក្រក់ពោរពេញដោយទុក្ខលំបាក។

ពាក្យនេះមិនមានន័យថាមនុស្សសុចរិតគ្មានទុក្ខលំបាកបណ្តោះអាសន្នទេ។ ព្រះប្រទានការរងទុក្ខដល់មនុស្សសុចរិត ដើម្បីបង្ហាត់គាត់។ (យ៉ូប ២៣:១០, ពេត្រុសទី១ ១:៧) ប៉ុន្តែ គ្រោះកាចណាមួយមិនអាចបំផ្លាញគាត់បានទេ។ រ៉ូម 8:31 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ដូច្នេះ តើយើងនឹងនិយាយយ៉ាងណាចំពោះការទាំងនេះ? បើព្រះគង់សម្រាប់យើង តើអ្នកណាអាចប្រឆាំងនឹងយើង?»។ សូមមើល ៨:៣២-៣៩។ ម្យ៉ាងវិញទៀត មនុស្សអាក្រក់ត្រូវតាមដានដោយបញ្ហា។ ព្រោះចិត្តរបស់គាត់កាន់តែអាក្រក់សម្រាប់អ្នកដែលញាំញីមករកគាត់។

22 បបូរមាត់កុហកជាទីស្អប់ខ្ពើមដល់ព្រះយេហូវ៉ា ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តដោយស្មោះត្រង់ នោះជាទីគាប់ចិត្តរបស់ទ្រង់

ព្រះគឺជាបុគ្គលដែលរស់នៅ និងជាសេចក្តីពិតផ្ទាល់។ ការកុហកគឺជាសត្រូវចំពោះខ្លឹមសាររបស់គាត់។ ដូច្នេះហើយ គាត់ស្អប់ការកុហកខ្លាំងណាស់។ ការកុហកគឺជាចរិតរបស់អារក្ស។ (យ៉ូហាន ៨:៤៤) អ្នកជឿស្មោះត្រង់ក៏បាន

ទទួលព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះ ដែលគាត់ពេញចិត្តនឹងសេចក្តីពិត (១កូរិនថូស ១៣:៦) ហើយស្អប់កំហុស។ លោក Spurgeon បាននិយាយថា "យើងរស់នៅក្នុងចំណោមសត្វតោ ប្រសើរជាងយើងរស់នៅក្នុងចំណោមមនុស្សកុហក"។ ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យមនុស្សស្មោះត្រង់។ (ទំនុកដំកើង ៥១:៦) ទ្រង់ជាវិញ្ញាណនៃសេចក្តីពិត។ (យ៉ូហាន ១៤:១៧)

២៣ មនុស្សមានប្រាជ្ញាលាក់កំបាំងចំណេះ តែចិត្តមនុស្សល្ងីល្ងើប្រកាសថាល្ងង់។

"លាក់បាំងចំណេះដឹង" មានន័យថា ជឿលើវាយ៉ាងជ្រៅក្នុងចិត្ត ហើយមិនងាយនឹងប្រកាសប្រាប់អ្នកដទៃឡើយ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «កុំយករបស់ដែលបរិសុទ្ធទៅឲ្យឆ្កែ ហើយកុំបោះគុជរបស់អ្នកនៅមុខជ្រូក ក្រែងវាជាន់ជើង ហើយបែរមកវាយអ្នក»។ (ម៉ាថ. ៧:៦) ម្យ៉ាងវិញទៀត មនុស្សល្ងង់និយាយអ្វីដែលពួកគេដឹងដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរ។ តាមពិតការនិយាយរបស់ពួកគេបង្ហាញតែភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ។ វាមិនមែនជាការពិតដែលថាពាក្យរបស់ពួកគេយល់ពីការពិតហើយរស់នៅដូច្នេះ ហើយប្រកាសវាដល់អ្នកដទៃនោះទេប៉ុន្តែពួកគេគ្រាន់តែអួតខ្លួនចំពោះពួកគេ។ ការអួតតែងតែល្ងង់។ ខុងជឺក៏បាននិយាយថា "ការស្តាប់តាមផ្លូវហើយនិយាយតាមផ្លូវនោះគឺត្រូវលះបង់គុណធម៌"។ ( ) ពាក្យរបស់ខុងជឺនេះមានន័យថា ហាមមិនឲ្យស្តាប់តាមផ្លូវហើយនិយាយដោយមិនប្រតិបត្តិងាយខាងក្រៅ។

"ផ្លូវ" ដែលខុងជឺបាននិយាយជាការពិតណាស់ មិនមែនសំដៅលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែជាទស្សនវិជ្ជានៃសីលធម៌របស់មនុស្ស។ ប៉ុន្តែក្នុងចំណុច

ដែលគាត់និយាយដែរថា បញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរដែលទាក់ទងនឹងបញ្ហាមនុស្សខាងក្រៅ យើងគួរតែផ្តោតលើវា។ ផ្នែក Kwonhak នៃ Soonja ក៏ព្រមានថាវាជា "វិទ្យាសាស្ត្រដើម្បីឱ្យត្រចៀកនិងមាត់ជាបងប្អូនជីដូនមួយគ្នាទៅវិញទៅមក" ។ ពោលគឺបុរសនោះស្តាប់ដោយត្រចៀក។ មិនយូរប៉ុន្មាននិយាយវាទៅម្ខាងទៀតដោយមាត់របស់គាត់គឺជាវិទ្យាសាស្ត្រវេទនាណាស់។ ដោយសារតែចម្ងាយរវាងត្រចៀកនិងមាត់គឺបួនសង់ទីម៉ែត្រវាគឺជាទុក្ខព្រួយ។ ( )

២៤ ដៃរបស់អ្នកឧស្សាហ៍នឹងគ្រប់គ្រង រីឯមនុស្សខ្ជិលនឹងត្រូវបង្ខំឲ្យធ្វើការ។

"អ្នកឧស្សាហ៍" តែងតែរីកចម្រើន។ ដូច្នេះគាត់អាចដឹកនាំអ្នកដទៃ។ សូមមើលរ៉ូម ១២:៨ ។ សេចក្តីពិតនេះត្រូវបានជូនដំណឹងដល់មនុស្សជាតិដោយព្រះគុណទូទៅរបស់ព្រះ។ ការសរសេរចាស់នៃពិភពបូព៌ាក៏បាននិយាយថា "ការឧស្សាហ៍ព្យាយាមគឺជាកំណប់ទ្រព្យដែលមិនអាចវាស់តម្លៃបាន" () ។

ដោយសារមនុស្សទំនេរនោះខូចសីលធម៌បន្តិចម្តងៗ គាត់គួរតែក្លាយទៅជាអ្នកបម្រើនៃអំពើបាប... ហេតុនេះហើយបានជាគាត់តែងតែកំណត់មុខតំណែងដែលត្រូវគ្រប់គ្រងដោយអ្នកដទៃ»។ កាលណាមនុស្សនៅទំនេរ គេបរាជ័យតែក្នុងការរកស៊ីប៉ុណ្ណោះ តែត្រូវខូចសីលធម៌។ ដូច្នេះ ព្រះចាត់ទុកភាពខ្ជិលជាអំពើបាបដ៏ធំ។ (ម៉ាថាយ ២៥:២៦)

២៥ ការព្រួយចិត្តក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សធ្វើឲ្យគាត់ធ្លាក់ចុះ ប៉ុន្តែពាក្យល្អធ្វើឲ្យគាត់រីករាយ។

ដ្បិតបុរសនោះជាមនុស្សមានបាបនៅចំពោះព្រះ ជាសំខាន់គាត់មានការថប់បារម្ភ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គាត់មានការព្រួយបារម្ភពីពិភពលោក។ (Mt

13:22) ប៉ុន្តែ «ពាក្យល្អ» នោះគឺជាដំណឹងល្អរបស់ព្រះ ដោយការលះបង់ និងការសង្គ្រោះ លួងលោមពួកគេ ហើយក៏ធ្វើឲ្យពួកគេពេញចិត្តដែរ។ ពាក្យ « ពាក្យល្អ» ចង្អុលទៅការសន្យារបស់ព្រះ។ (១ ខ ៨:៥៦) ការសន្យារបស់ព្រះត្រូវបានសម្រេចដោយដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ យើងអាចនិយាយថា លក្ខណៈពិសេសដែលបានសង្គ្រោះដោយដំណឹងល្អគឺជាការរីករាយ ។ សាវកប៉ុលបានជាប់គុកដោយសារដំណឹងល្អ ហើយបានដាស់តឿនអ្នកជឿថា « អរសប្បាយ » (ភីលីព ៤:៤) ពេត្រុសទី១ ១:៨-៩ បានមានប្រសាសន៍ថា « ទោះបីអ្នកមិនបានឃើញគាត់ក៏ដោយ ក៏អ្នកស្រឡាញ់គាត់។ ទោះបីជាឥឡូវនេះអ្នកមិនបានឃើញគាត់ក៏ដោយ អ្នកជឿលើគាត់ ហើយរីករាយដោយសេចក្តីអំណរដែលមិនអាចពន្យល់បាន និងពោរពេញដោយសិរីរុងរឿង ដោយទទួលបានលទ្ធផលនៃសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នក សេចក្តីសង្គ្រោះនៃព្រលឹងអ្នក”។

២៦ អ្នកណាសុចរិតជាអ្នកនាំផ្លូវដល់អ្នកជិតខាង តែផ្លូវរបស់មនុស្សអាក្រក់នាំគេឲ្យវង្វេង។

“មនុស្សសុចរិត” មិនមែនជាអ្នកដ៏ទៃទេ គឺមិនមែនជឿលើខ្លួនឯងទេ តែត្រូវជឿលើព្រះវិញ។ ដូច្នេះ គាត់ដើរតាមការពិតដោយមិនខកខាន (ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ) ដោយចិត្តតែមួយ។ ជីវិតគឺរឹងមាំ និងពិត ហើយទីបំផុតបានយកឈ្នះវា។ ដូច្នេះគាត់ក្រោកឈរនៅមុខតំណែងជាអ្នកដឹកនាំ។ ទីបំផុតពួកគេវិនិច្ឆ័យសូម្បីតែទេវតា។ (១កូរិនថូស ៦:៣)

ម្យ៉ាងវិញទៀត សកម្មភាពរបស់មនុស្សអាក្រក់គឺអាក្រក់ វាបន្សល់ទុកនូវការពិត។ ទោះបីជាវាគឺជាគាត់កំណត់សកម្មភាពរបស់គាត់ហើយដើរដោយផ្នាល់។ ដូច្នោះហើយ គាត់បានចាកចេញពីការពិតបន្តិចម្តងៗ ហើយបន្ទាប់មកក្លាយជាងងឹត។ ដូចជាគាត់នឹងត្រូវទម្លាក់ចុះក្នុងការល្បួង។ ដោយសារបុរសនោះមិនប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់ ប៉ុន្តែកំណត់អត្តសញ្ញាណវា គាត់នឹងសង្វៃបលទ្ធផលដ៏គ្រោះថ្នាក់។

២៧ អ្នកណាដែលខ្ជិលច្រអូសនឹងមិនស៊ីល្បែងឡើយ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលឧស្សាហ៍នឹងបានទ្រព្យសម្បត្តិដ៏វិសេស។

មនុស្សខ្ជិលច្រអូសមិនតស៊ូដើម្បីសង្ឃឹម។ ដល់ពេលដែលបុរសនោះមិនច្បាំងនឹងត្រូវទម្លាក់ចុះទៅក្នុងអំពើពុករលួយ ទុច្ចរិត និងវិនាស។ ឯបុរសស្លូតបូតក៏មិនបរបាញ់ដែរ សូម្បីតែរឿងដែលគេចាប់ក៏ប្រព្រឹត្តអំពើពុករលួយយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដោយមិននិយាយ។ បុរសនោះយល់ថា បុរសខ្ជិលច្រអូសក៏គ្មានសង្ឃឹមលើគុណធម៌ដែរ។ ខុងជឺ ក៏បានប្រាប់ទៅ ជេយ៉ា ដែលជាសិស្សដែលខ្ជិលច្រអូសរបស់គាត់ដូចតទៅថា "ដើមឈើរលួយមិនអាចឆ្លាក់បានទេ ហើយជញ្ជាំងដែលធ្វើដោយដីឥដ្ឋមិនអាចយកទៅលាបបានទេ"។ ខុងជឺបានប្រៀបធៀបបុរសខ្ជិលច្រអូសជាមួយនឹងដើមឈើរលួយ និងជញ្ជាំងធ្វើពីដីឥដ្ឋ។ គ្រាន់តែនិយាយកុហក មនុស្សខ្ជិលច្រអូស មិនអាចត្រូវការ និងគ្មានសង្ឃឹម។ ប៉ុន្តែតាមទស្សនៈនៃដំណឹងល្អរបស់គ្រិស្តបរិស័ទ បុរសខ្ជិលច្រអូសបានលាតត្រដាងថា មនុស្សគ្មានសង្ឃឹមក៏ជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ហើយប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ គាត់អាចក្លាយជាមនុស្សថ្មី។ ដំណឹងល្អរបស់

ព្រះគ្រីស្ទគឺជាអំណាចដើម្បីប្រោសមនុស្សស្លាប់ឲ្យរស់ឡើងវិញ។ (អេភេសូរ ២:១)

«មនុស្សឧស្សាហ៍នឹងបានទ្រព្យដ៏មានតម្លៃ»។ ការបកស្រាយរបស់ Septuagint (LXX) ទៅនឹងពាក្យនេះគឺ "កម្មសិទ្ធិដ៏មានតម្លៃគឺមនុស្សសុទ្ធ" (κτῆμα δὲ τίμιον ἀνὴρ καθαρός) ប៉ុន្តែនៅក្នុងបរិបទ ខ្ញុំគិតថា កំណែភាសាក្រេគឺត្រឹមត្រូវ។ នេះជាពាក្យដែលថា ការឧស្សាហ៍ព្យាយាមរបស់មនុស្ស ជាប្រភពនៃទ្រព្យដ៏វិសេសទាំងអស់។

28 នៅក្នុងផ្លូវនៃសេចក្តីសុចរិតគឺជាជីវិត ហើយនៅក្នុងមាគ៌ានោះគ្មានសេចក្តីស្លាប់ឡើយ។

តើអ្វីទៅជាពាក្យ«សុចរិត»? វាបាននិយាយថាវាគឺជាជីវិតដើម្បីរក្សានៅលើបទបញ្ជារបស់ព្រះ។ ហើយ "ជីវិត" ចង្អុលទៅជីវិតខាងវិញ្ញាណដើម្បីទទួលយកព្រះ។ មូលហេតុដែលមនុស្សជាតិស្លាប់ (ទុកចោលពីព្រះ) គឺដោយសារអ័ដាម ដែលជាបុព្វបុរសរបស់ពួកគេបានទម្លាយបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ហើយបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយបន្ទាប់មកបានបាត់បង់សេចក្តីសុចរិត។ ដូច្នេះ ឥឡូវនេះ ផ្លូវដើម្បីទទួលបានជីវិត គឺមានតែព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះដែលជាសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់អ្នកជឿ។ (យ៉ូហាន ១៤:៦) សូមមើលរ៉ូម ៣:២១-២៤, ៥:១៨-១៩។

មាគ៌ានៃសេចក្តីជំនឿដែលបុរសទទួលបានសេចក្តីសុចរិតតាមរយៈព្រះគ្រីស្ទ នោះគ្មានសេចក្តីស្លាប់ទេ។ ត្រង់ចំណុចនេះ Charles Bridge បានពន្យល់ដូចខាងក្រោម។ នោះគឺចំពោះបុរសថា "សេចក្តីស្លាប់ទីមួយបានស្លាប់ទៅ (រ៉ូ

ម ៥:២១) ការស្លាប់ទី២ មិនមានគ្រោះថ្នាក់អ្វីឡើយ (វិវរណៈ ២:១១, ២០:៦) រូបកាយរបស់គាត់ត្រូវស្លាប់ដោយសារអំពើបាប (រ៉ូម ៥:១២)។ ៨:១០) វាក៏មិនមែនជាសេចក្តីស្លាប់ដែរ។ (កិច្ចការ ៧:៦០, ១ថែស្សា ៤:១៤)។ (អត្ថាធិប្បាយលើសុភាសិត បដានៃការជឿទុកចិត្តលើសេចក្តីពិត ឆ្នាំ ១៩៦៨ ទំព័រ ១៤៩)។ មានតែស្តានីយ៍ចុងក្រោយដែលគាត់បានដើរប៉ុណ្ណោះដែលមានជីវិតក៏ដូចជានៅលើផ្លូវដែលគាត់ដើរអ្នកគឺជាជីវិត។ (ម៉ាថាយ ហោនរី) តាមរបៀបនេះ គឺ ៣៥:៨-៩ ពន្យល់យ៉ាងល្អ។

សុភាសិតជូនកាលលាតត្រដាងពាក្យសុទិដ្ឋិនិយមនៃសេចក្តីស្លាប់ ដើម្បីមានសេចក្តីសង្ឃឹមក្នុងពិភពលោកខាងមុខ។ ១០:២ មានប្រសាសន៍ថា៖ « ទ្រព្យសម្បត្តិដែលបានមកដោយអំពើទុច្ចរិតមិនចំណេញទេ តែសេចក្តីសុចរិតនឹងរួចពីសេចក្តីស្លាប់»។ 14:32 បាននិយាយថា "មនុស្សអាក្រក់ត្រូវបានផ្តួលរំលំដោយសារអំពើអាក្រក់របស់គាត់ប៉ុន្តែមនុស្សសុចរិតស្វែងរកការជ្រកកោននៅក្នុងការស្លាប់របស់គាត់", 15:24 បាននិយាយថា: "ផ្លូវនៃជីវិតនាំទៅខាងលើសម្រាប់អ្នកដែលមានការប្រុងប្រយ័ត្ន, ដើម្បីឱ្យគាត់អាចងាកចេញពីស្តាននរកខាងក្រោម។ ″ អ្វីដែលយើងអាចមើលឃើញនៅទីនេះគឺជាការពិតដែលថាដំណោះស្រាយនៃសេចក្តីស្លាប់គឺ «សេចក្តីសុចរិត» ឬ « ប្រាជ្ញា។ ″សេចក្តីសុចរិត″ នៅក្នុងសុភាសិតមានន័យថា បុរសទាក់ទងនឹងសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះដោយសេចក្តីជំនឿ ប៉ុន្តែមិនមែនជាសេចក្តីសុចរិតរបស់មនុស្សទេ។ ហើយ«ប្រាជ្ញា»ក៏ត្រូវតាំងឡើងដោយការកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ាយ៉ាងសំខាន់។ (២:៥-៦)

យើងមិនគួរដាក់ក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងលើពិភពលោកនេះទេ ប៉ុន្តែត្រូវយកក្តីសង្ឃឹមទៅកាន់ពិភពលោកខាងមុខ។ ប៉ុន្តែជំនឿបែបនេះមិនអាចដកចេញពីអ្នកដទៃទេ ប៉ុន្តែចេញពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

គឺអាចសង់អ្នកឡើង ហើយផ្តល់ឱ្យអ្នកនូវមរតក កិច្ចការ 20:32 បាននិយាយថា "ហើយឥឡូវនេះខ្ញុំសូមសរសើរអ្នកចំពោះព្រះនិងព្រះបន្ទូលនៃព្រះគុណរបស់ទ្រង់ដែលក្នុងចំណោមអស់អ្នកដែលត្រូវបានរាប់ជាបរិសុទ្ធ" ។ ពេត្រុសទី១ ១:២៤-២៥ មានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិតមនុស្សទាំងអស់ប្រៀបដូចជាស្មៅ ហើយសិរីរុងរឿងរបស់វាដូចជាផ្កាស្មៅ។ ស្មៅក្រៀមស្វិត ហើយផ្កាក៏រលំ តែព្រះបន្ទូលនៃព្រះអម្ចាស់ស្ថិតនៅជារៀងរហូត»។

ហើយពាក្យនេះជាដំណឹងល្អដែលបានផ្សព្វផ្សាយដល់អ្នករាល់គ្នា។ «ពិតជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះផ្តល់សេចក្តីជំនឿ ជីវិត និងសេចក្តីសង្ឃឹមដល់យើងផងដែរ។ នៅពេលដែលខ្ញុំរងទុក្ខក្នុងជំងឺរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំមិនអាចរកឃើញអ្វីដែលល្អ និងគ្មានសង្ឃឹម។ ប៉ុន្តែដូចដែលខ្ញុំគិតដល់បទគម្ពីរ នោះខ្ញុំបានទទួលអំណាច ហើយទទួលបានសេចក្តីជំនឿខ្សាច់សង្ឃឹម។ យើងមិនគួរជឿលើចិត្តរបស់យើងទេ។ យើងគួរតែជឿលើតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះ សុភាសិត 28:26 ចែងថា៖ «អ្នកណាដែលទុកចិត្តក្នុងគំនិតខ្លួន នោះជាមនុស្សល្ងង់ តែអ្នកណាដែលដើរដោយប្រាជ្ញានឹងបានរួចខ្លួន»។

ជំពូកទី 13

ការបកស្រាយ

1 កូនប្រុសមានប្រាជ្ញាស្តាប់បង្គាប់ឪពុក តែមនុស្សចំអកមិនស្តាប់បង្គាប់ឡើយ។

នៅទីនេះ ឃ្លាជាភាសាហេព្រើរ (בֵּן חָכָם מוּסַר אָב) នៃពាក្យថា "កូនប្រុសមានប្រាជ្ញាស្តាប់បង្គាប់ឪពុក" គួរតែត្រូវបានបកប្រែជាឃ្លាថា "កូនប្រុសដែលមានប្រាជ្ញាជាវិន័យរបស់ឪពុក"។ ពោលគឺមានន័យថា កូនដែលមានប្រាជ្ញាជាលទ្ធផលនៃការប្រៀនប្រដៅរបស់ឪពុក។ កាលកូនប្រតិបត្តិតាមពាក្យប្រៀនប្រដៅរបស់ឪពុកបានល្អ ទើបក្លាយជាកូនដែលមានប្រាជ្ញា។ ព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះ ក៏បានបង្ហាញគំរូមួយដោយស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតារបស់ទ្រង់នៅក្នុងគ្រួសាររបស់គាត់។ (លូកា ២:៥១) ជាការពិត គាត់បានស្តាប់បង្គាប់ព្រះវរបិតា។ ហេព្រើរ ៥:៨-៩ មានប្រសាសន៍ថា « ទោះបីគាត់ជាកូនប្រុសក្តី គាត់បានរៀនស្តាប់បង្គាប់តាមរយៈការរងទុក្ខ។ ហើយត្រូវបានធ្វើឱ្យល្អឥតខ្ចោះ គាត់បានក្លាយទៅជាប្រភពនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏អស់កល្បជានិច្ចដល់អស់អ្នកដែលស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់" កាលដែលកូនស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតានោះគាត់ក៏ត្រូវគោរពតាមពាក្យស្តីបន្ទោសរបស់គាត់ផងដែរ។ មូលហេតុដែលគាត់ត្រូវស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយមានដូចតទៅ (១) ដោយសារគាត់បានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏អស្ចារ្យបំផុតពីឪពុកម្តាយ។ ការមិនស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយ គឺការបដិសេធសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្លួន ដែលជាអំពើបាបដ៏ធំ។ សុភាសិត 17:13 ចែងថា៖ «បើអ្នកណាត្រឡប់មកវិញដោយសេចក្តីល្អ នោះ

អំពើអាក្រក់នឹងមិនចាកចេញពីផ្ទះរបស់ខ្លួនឡើយ»។ (២) ដោយសារការស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយគឺជាការបង្គាប់របស់ព្រះ។ គ្មានអ្វីខ្ពស់ជាងការបង្គាប់របស់ព្រះទេ មនុស្សល្ងង់និយាយថាគ្មានព្រះទេ វាគឺជាពាក្យដែលបដិសេធការពិតរបស់ខ្លួន។ បើមនុស្សមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ តើវាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយរបៀបណា? ដោយសារព្រះបានបង្កើតរបស់ទាំងអស់នៅស្ថានសួគ៌ និងផែនដី និងមនុស្ស នោះមនុស្សក៏អាចមានដែរ។ (លោកុប្បត្តិ ១:២៧) តើមនុស្សដែលបានបង្កើតអាចបំបែកចេញពីបញ្ញត្តិរបស់ព្រះយ៉ាងដូចម្តេច? សូមមើល និក្ខមនំ ២០:១២ អេភេសូរ ៦:១-៣។

២ មនុស្សម្នាក់បរិភោគរបស់ល្អពីមាត់របស់ខ្លួន តែសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់មនុស្សក្បត់ គឺព្រោះតែអំពើហិង្សា។ នោះគឺដោយការទទួលបានប្រាជ្ញារបស់ព្រះ ហើយបង្រៀនព្រះបន្ទូលនៃជីវិតដល់អ្នកដទៃ នោះគាត់ផ្ចាល់នឹងទទួលរង្វាន់ពីព្រះ។ (កាឡ. ៦:៦) នោះគឺថាអ្នកប្រាជ្ញធ្វើឲ្យប្រយោជន៍ផ្សេងទៀតក្នុងពេលដំណាលគ្នា។ ខ្លួនគាត់ផ្ចាល់បានទទួលពរពីព្រះ។ (Die Spruche Salmos, Nordlingen 1888, s 344) អ្នកដែលអាចប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដើម្បីជួយសង្គ្រោះព្រលឹងមនុស្សដោយផ្ចាល់ គឺពិតជាមានសុភមង្គល។ វត្ថុដ៏មានតម្លៃបែបនេះចេញមកពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធតែប៉ុណ្ណោះ។ សាវកប៉ុលដើម្បីប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដ៏មានអំណាចបាននិយាយថា "ហើយពាក្យរបស់ខ្ញុំ និងសាររបស់ខ្ញុំមិនមែននៅក្នុងពាក្យដែលគួរសមដោយប្រាជ្ញាទេ ប៉ុន្តែនៅក្នុងការបង្ហាញនៃព្រះវិញ្ញាណ និងអំណាច ដើម្បីកុំឱ្យសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នកបានស្ថិតនៅក្នុងប្រាជ្ញារបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែ នៅក្នុងអំណាចនៃព្រះ" ។ (១កូរិនថូស ២:៤-៥)

ម្យ៉ាងវិញទៀត ចំពោះអ្នកប្រព្រឹត្តិកម្ម (មានចិត្តបោកបញ្ឆោត) ប្រតិបត្តិនូវអំពើហឹង្សានោះ ខ្លួនគេត្រូវជួបនូវអំពើហឹង្សា។

បុរសនោះទទួលបានអ្វីដែលគាត់បានដាំ កាឡាទី ៦:៧-៨ មានប្រសាសន៍ថា «កុំត្រូវគេបោកបញ្ឆោតឡើយ ព្រះជាម្ចាស់មិនត្រូវគេចំអកឡើយ ដ្បិតអ្នកណាសាបព្រោះអ្វីក៏ដោយ ក៏នឹងច្រូតដែរ។ ដ្បិតអ្នកណាដែលសាបព្រោះសាច់របស់ខ្លួន នោះនឹងច្រូតពីសាច់ឈាម ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលសាបព្រោះដល់ព្រះវិញ្ញាណ នោះនឹងច្រូតពីព្រះវិញ្ញាណវិញ»

៣ អ្នកណារក្សាមាត់ការពារជីវិតខ្លួន អ្នកណាបើកបបូរមាត់របស់ខ្លួននឹងត្រូវវិនាស។

នៅទីនេះ អត្ថបទជាភាសាហេព្រើរដែលបកប្រែជា «ជីវិត» គួរតែត្រូវបានបកប្រែទៅជាពាក្យ «ព្រលឹង»។ (Delitzsch) បុរសនោះមិនខ្វល់នឹងពាក្យសម្តីរបស់ខ្លួនទេ គាត់អាចធ្វើពាក្យអាក្រក់តាមទម្លាប់។ ពេលនោះ គាត់ធ្វើឲ្យព្រលឹងគាត់ប្រឡាក់ដោយពាក្យអាក្រក់របស់គាត់ ហើយគាត់នឹងត្រូវបំផ្លាញដែរ។ (Mt 15:11) ដូច្នេះ ជាពិសេសបុរសគួររក្សាមាត់ជាពិសេស។ ទំនុកតម្កើង 141:3 មានប្រសាសន៍ថា "ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមដាក់ឆ្មាំនៅលើមាត់ទូលបង្គំ! ចាំយាមទ្វារបបូរមាត់ខ្ញុំ!» ពាក្យថា «បើកបបូរមាត់ឲ្យទូលាយ» មានន័យថានិយាយច្រើនដោយមិនប្រយ័ត្ន ។ អំពីគ្រោះថ្នាក់នៃអណ្តាត Jm 3: 1-12 កត់ត្រាយ៉ាងលម្អិត។

៤ ព្រលឹងនៃមនុស្សខ្ជិលច្រអូសប្រាថ្នាចង់បានអ្វីសោះ រីឯព្រលឹងនៃអ្នកឧស្សាហ៍មានបរិបូណ៌។

ដោយសារតែ "មនុស្សខ្ជិល" ចង់បានភាពជោគជ័យ តែមិនប្រឹងប្រែង តើគាត់នឹងសម្រេចគោលបំណងរបស់គាត់ដោយរបៀបណា? ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ប្រទានរបស់មួយដល់បុរសនោះ ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យនឹងឃើញការខំប្រឹងប្រែងរបស់ខ្លួន ហើយឱ្យវាទៅគាត់។ ឬបុរសដែលគ្មានការប្រឹងប្រែងអាចនឹងទទួលបានរបស់ដ៏អស្ចារ្យ។ ប៉ុន្តែដើម្បីទទួលបានដូច្នេះគួរតែត្រូវបានបាត់យ៉ាងងាយស្រួល។ សុភាសិត 20:21 ចែងថា៖ «មរតកដែលបានមកយ៉ាងប្រញាប់ពីដើមដំបូង នឹងមិនបានពរនៅទីបញ្ចប់ឡើយ»។ ហេតុនេះហើយបានជាគេនិយាយថា ស្ត្រីដែលមានប្រាជ្ញាមិនបរិភោគអាហារ ដើម្បីនឹងសេចក្តីខ្ជិលឡើយ។ (សុភ. ៣១:២៧) ព្រះប្រទានពរដល់បុរសដែលឧស្សាហ៍ព្យាយាមទទួលបានផលជាបរិបូរ។ ព្រះចង់ឱ្យអំណាចលាក់កំបាំងរបស់យើងត្រូវបានបង្ហាញដោយសកម្មភាពឧស្សាហ៍ព្យាយាមរបស់យើង។ ភាពប៉ិនប្រសប់ (សមត្ថភាព) ដែលបុរសមាន មិនមានបំណងចង់រុំវាក្នុងកន្សែងនោះទេ។ (លូកា ១៩:២០)

5 មនុស្សសុចរិតស្អប់ការមិនពិត រីឯមនុស្សអាក្រក់នាំមកនូវភាពអាម៉ាស់ និងការអាម៉ាស់។

ដោយសារ«មនុស្សសុចរិត»បានកើតម្តងទៀត ហើយបានកើតជារូបព្រះជាថ្មី គាត់ស្អប់កំហុសចេញពីចិត្តគាត់។ ការស្អប់កំហុស គឺជាចរិតលក្ខណៈរបស់ព្រះ។ ជនគណនា 23:19 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ព្រះមិនមែនជាមនុស្សទេដែលត្រូវកុហក ឬជាកូនមនុស្ស ដើម្បីឲ្យគាត់ផ្លាស់ប្តូរគំនិត»។ ព្រះបាទដាវីឌជាស្តេចស្រុកអ៊ីស្រាអែលស្អប់កំហុស ជាពិសេស។ គាត់បាននិយាយថា៖ «ខ្ញុំស្អប់និងស្អប់ការមិនពិត ប៉ុន្តែខ្ញុំស្រឡាញ់ច្បាប់របស់អ្នក»។ (ទំនុកដំកើង

១១៩:១៦៣) ម្យ៉ាងវិញទៀត ទុច្ចរិត មានកម្មអាក្រក់។ ត្រង់នេះ ពាក្យ « អាម៉ាស់» (អ៊ីបអើអ៊ីសស) មានន័យថាបញ្ចេញក្លិនអាក្រក់។ តើមាន សកម្មភាពអ្វីដើម្បីបញ្ចេញក្លិនអាក្រក់? វាគឺជាសកម្មភាពទាំងអស់ដែល ផ្ទុយពីភាពបរិសុទ្ធ។ នៅទីនេះជាពិសេសវាបន្តសកម្មភាពមិនពិតនៅក្នុងចិត្ត របស់គាត់។ សកម្មភាពរបស់មនុស្សទុច្ចរិតបែបនេះហាក់មានភាពចម្រុង ចម្រើនជាបណ្តោះអាសន្ន គាត់ត្រូវតែបរាជ័យ (អាម៉ាស់) ទីបំផុត ។

6 សេចក្តីសុចរិតការពារអ្នកណាដែលផ្លូវឥតសៅហ្មង ប៉ុន្តែអំពើបាបត្រួតលើ មនុស្សអាក្រក់។

មនុស្សសុចរិតទទួលការការពារពីព្រះ។ ព្រោះព្រះគង់នៅខាងសេចក្តីសុចរិ ត។ ទំនុកតម្កើង 5:4 បានមានប្រសាសន៍ថា "ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាមិនមែនជាព្រះ ដែលពេញចិត្តនឹងអំពើអាក្រក់ទេ។ អំពើអាក្រក់អាចនឹងមិននៅជាមួយអ្នក ឡើយ»។ ហេតុនេះហើយបានជាប៉ុលបាននិយាយជាមួយនឹងពាក្យប្រៀប ធៀបថា សេចក្តីសុចរិតប្រៀបដូចជាការផ្ទុះអាវុធ។ (អេភ. ៦:១៤) ដូចជា សេចក្តីសុចរិតការពារមនុស្ស តែធ្វើឲ្យមនុស្សអាក្រក់ត្រូវបំផ្លាញ។ ទំនុក តម្កើង 56:7 មានប្រសាសន៍ថា៖ «តើពួកគេនឹងគេចពីឧក្រិដ្ឋកម្មឬ? ឱព្រះជា ម្ចាស់អើយ! ហើយសីលធម៌នៃពិភពលោកបានបង្រៀនថា កាលណាមនុស្ស មានសេចក្តីសុចរិត គប្បីចម្រើនឡើង។ ជាពិសេសស្តេចនៅសម័យខ្ពស់ របស់ចិនបានទទួលការបង្រៀនបែបនេះ។ អ្នកបម្រើ Joki បានប្រាប់ស្តេច Kojong នៃប្រជាជាតិ Sang ថា "ជាដំបូងបន្ទាប់ពីអ្នកអនុវត្តតួនាទីរបស់ស្តេច បានត្រឹមត្រូវអ្នកអាចធ្វើបានត្រឹមត្រូវ។ ដូចជាស្តានសូគិមើលមនុស្សទាប អ្នកអាចទាមទារសេចក្តីសុចរិតបាន»។ ត្រង់នេះហៅថា សេចក្តីសុចរិតមិន

ពេញលេញដូចបទគម្ពីរបង្រៀនទេ ប៉ុន្តែត្រូវតែជាសំឡេងប្រាកដនៃសតិសម្បជញ្ញៈ ដើម្បីស្វែងរកអ្វីដែលត្រូវ។

7-8 ម្នាក់ធ្វើពុតជាអ្នកមាន តែគ្មានអ្វីសោះ។ ម្នាក់ទៀតធ្វើពុតជាអ្នកក្រ ប៉ុន្តែមានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើន។ តម្លៃលោះជីវិតមនុស្សជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែបុរសក្រីក្រមិនបានឮការគំរាមកំហែងឡើយ។

D. G. Wildeboer បាននិយាយថា ការបង្រៀននៃពាក្យនេះ មានន័យថា បុរសមិនគួរត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយរូបខាងក្រៅ។ (Gehe nicht auf das Aussere. – K. Marti, Hand- Commentar V, Die Spriche, 1897, ទំព័រ 40)

ផ្នែកនេះព្យាបាលបុរសក្លែងក្លាយពីរប្រភេទ។ (១) ជនដែលយកទៅធ្វើជាអ្នកក្រដូចអ្នកមាន កំហុសរបស់បុរសនោះគិតថាខ្លួនជាអ្នកមានកៅអីមិនគ្រប់គ្រាន់ តែបង្ហាញខ្លួនថាជាអ្នកមាន។ (២) អ្នកដែលយកធ្វើជាអ្នកមាន ដូចអ្នកក្រ។ បុរសបែបនេះជាអ្នកប្រព្រឹត្តខ្លួនជាអ្នកក្រ មិនឲ្យទ្រព្យសម្បត្តិច្រើនដល់អ្នកដទៃ។ បើរស់ដើម្បីប្រគល់ទ្រព្យឲ្យអ្នកដទៃ អត្តសញ្ញាណនៃទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួននឹងមានសុភមង្គល។ ទោះយ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏គាត់មិនធ្វើអ៊ីចឹងដែរ តែបោកបញ្ឆោតអ្នកដទៃដូចជាគាត់ក្រ។ នេះក៏ជាអំពើខុសឆ្គងប្រឆាំងនឹងព្រះដែរ។ បើអ្នកណាមិនថាអ្នកមាននិងអ្នកក្ររស់នៅដោយមានជំនឿក្នុងស្ថានភាពបច្ចុប្បន្នរបស់ខ្លួន នោះជាប្រយោជន៍ដល់ខ្លួន។ អ្នកមានអាចយករឿងគេចពីគ្រោះថ្នាក់ (ទទួលការគាបសង្កត់) លើសម្ភារៈរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែអ្នកក្រគ្មានការគំរាមកំហែងពីចោរឡើយ។ មនុស្សទាំងអស់អាចរស់

នៅដើម្បីអរព្រះគុណដល់ព្រះគ្រប់ករណីទាំងអស់។ ដោយសារតែពួកគេមានផ្នែកខ្លះនៃអត្ថប្រយោជន៍។

៩ ពន្លឺនៃមនុស្សសុចរិតរីករាយ ប៉ុន្តែចង្កៀងរបស់មនុស្សអាក្រក់នឹងរលត់ទៅ។

តើអ្វីទៅជា«ពន្លឺនៃមនុស្សសុចរិត»? វាចង្អុលបង្ហាញពីការងារល្អរបស់មនុស្សសុចរិត។ (ម៉ាថ. ៥:១៦) អាកប្បកិរិយាល្អមិនមែនជាសកម្មភាពផ្សេងទៀតទេ ប៉ុន្តែជាសកម្មភាពដើម្បីដឹកនាំអ្នកឯទៀតឲ្យចូលទៅក្នុងអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ។ (ដាន ១២:៣)

អត្ថន័យនៃភាសាហេព្រើរនៃ«ពន្លឺនៃមនុស្សសុចរិតភ្លឺឡើង» (אור־צַדִּיקִים יִשְׂמָח) គួរតែត្រូវបានកែប្រែទៅជា «ពន្លឺនៃមនុស្សសុចរិតរីករាយ»។ តាមពិតទៅ រស់ដើម្បីអ្នកដ៏ទៃ ជួបនឹងទុក្ខ ប៉ុន្តែ សេចក្តីរីករាយជាច្រើននៅតែមាននៅក្នុងចិត្ត។ ដូច្នោះហើយមុខរបស់គាត់គឺភ្លឺ។ ស្តេផានបានយកមុខទេវតា ដោយសារគាត់បានប្រកាសដំណឹងល្អដោយលះបង់ខ្លួនឯងចំពោះវាមុននឹងការបៀតបៀនពីសត្រូវរបស់គាត់។ (កិច្ចការ ៦:១៥)

ម្យ៉ាងវិញទៀត មនុស្សអាក្រក់គ្មានសេចក្តីត្រេកអរក្នុងចិត្តឡើយ ព្រោះគេមិនធ្វើដើម្បីអ្នកដទៃឡើយ គឺដើម្បីតែខ្លួនឯង ហើយទីបំផុត សេចក្តីវិនាសក៏មកដល់ខ្លួនដែរ។ ពាក្យថា«ចង្កៀងរបស់មនុស្សអាក្រក់នឹងត្រូវរលត់ទៅវិញ»។

10 ដោយសេចក្តីក្រោធនោះគ្មានអ្វីកើតឡើងក្រៅពីការឈ្លោះប្រកែកគ្នាឡើយ ប៉ុន្តែអ្នកដែលទទួលដំបូន្មាននោះជាប្រាជ្ញា។

តើអ្វីទៅជាការឈ្លោះគ្នាក្នុងសង្គមដែលមនុស្សក្រអឺតក្រទមរស់នៅ? (១) គឺការឈ្លោះគ្នាព្រោះមើលងាយគ្នាទៅវិញទៅមក។ (២) ពួកគេឈ្លោះគ្នា មិនមែនដើម្បីសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះជាម្ចាស់ទេ គឺដើម្បីសិទ្ធិ និងផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន។ ក្រុមមួយចំនួនស្វែងរកសិរីល្អនៃព្រះ ដែលពួកគេមិនព្រមទទួលបានការទាមទាររបស់ពួកគេ។ អាស្រ័យហេតុនេះ សន្តិភាពអាចកើតមាន។ ប៉ុន្តែក្រុមផ្សេងទៀតធំឡើងជានិច្ចនៅក្នុងផ្នែក។ សូមមើលសុភាសិត ១១:២, ១២:១៥, ១៩:២០។

មួយវិញទៀត មានបុរសត្រូវស្តាប់ការទូន្មានត្រូវ។ ត្រង់នេះ ពាក្យដែលហៅថា "អ្នកទទួលដំបូន្មាន" (ណូ អើត ឆេងអ៊ីម) ចង្អុលទៅអ្នកដែលត្រូវផ្តល់យោបល់ដើម្បីទទួលយកគំនិតរបស់អ្នកដទៃ។ មនុស្សប្រុសស្តាប់ដំបូន្មានត្រឹមត្រូវ ធ្វើឲ្យសង្គមបានល្អ ហើយខ្លួនឯងក៏ធ្វើឲ្យសង្គមរីកចម្រើន។ ដូច្នេះមនុស្សបែបនេះអាចហៅអ្នកប្រាជ្ញបាន។ អ្នកប្រាជ្ញទាំងឡាយ ស្តាប់ការទូន្មានដ៏ត្រឹមត្រូវនៃអណ្តូងមួយទៀត។ ណាម៉ាន់ ជាមេទ័ពអារ៉ាម បានស្តាប់ដំបូន្មានរបស់ក្មេងស្រីម្នាក់ ដែលត្រូវបានចាប់ខ្លួនចេញពីប្រទេសអ៊ីស្រាអែល ហើយក៏បានស្តាប់តាមដំបូន្មានរបស់អ្នកបំរើរបស់គាត់ ហើយស្តាប់តាមវាជំងឺឃ្លង់របស់គាត់បានជាសះស្បើយ។ (ស្តេចទី២ ៥:១-១៤) ប៉ុន្តែ មេដឹកនាំដែលមានចិត្តក្រអឺតក្រទមមិនស្តាប់តាមការដាស់តឿនរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែបានបន្តការទាមទាររបស់គាត់រហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ទីបំផុតបុរសបែបនេះត្រូវបានបំផ្លាញ។ ស្តេចជូក្នុងប្រទេសសាងក្នុងប្រទេសចិនចាស់បានកាន់អំណាចដោយហិង្សា។ បុរសនោះ Bigan បានដាស់តឿនការឆ្លុះបញ្ចាំងរបស់ស្តេច គាត់មិនស្តាប់ដំបូន្មាន ជាជាងសម្លាប់ Bigan ។

១១ ទ្រព្យសម្បត្តិដែលបានកើនឡើងយ៉ាងឆាប់រហ័យ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលប្រមូលបានតិចតួចនឹងកើនឡើង។

ត្រង់នេះ ពាក្យថា "ប្រញាប់" (הָבֶל) មានន័យថា "វិធីសាស្ត្រឥតប្រយោជន៍និងមិនត្រឹមត្រូវ"។ ហេតុផលដែលទ្រព្យសម្បត្តិដែលទទួលបានដោយវិធីនេះមិនអាចរក្សាបានយូរនោះទេ គឺដោយសារព្រះមិនពេញចិត្តនឹងសកម្មភាពឥតប្រយោជន៍របស់មនុស្ស។ ដូច្នេះ សុភាសិត ២១:៦ មានប្រសាសន៍ថា៖ «ការទទួលបានទ្រព្យសម្បត្តិដោយអណ្តាតកុហកគឺជាចំហាយមួយរំពេច ហើយជាអន្ទាក់នៃសេចក្តីស្លាប់» យេរេមា ១៧:១១ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ដូចជាសត្វពាហន:ដែលប្រមូលកូនដែលនាងមិនបានញាស់ នោះក៏ដូចជាអ្នកដែលបានទ្រព្យសម្បត្តិ ប៉ុន្តែមិនមែនដោយយុត្តិធម៌នោះទេ។ នៅពាក់កណ្តាលថ្ងៃរបស់គាត់ ពួកគេនឹងចាកចេញពីគាត់ ហើយនៅទីបញ្ចប់គាត់នឹងក្លាយជាមនុស្សល្ងង់»។ "ប្រមូលផ្តុំបន្តិចម្តងៗ" មានន័យថាប្រមូលផ្តុំដោយការប្រឹងប្រែង។ ព្រះបង្គាប់ដល់បុរសនោះ«ដោយញើសមុខឯងអ្នកត្រូវបរិភោគនំប៉័ងរហូតដល់អ្នកត្រឡប់ទៅដីវិញ ដ្បិតអ្នកត្រូវបានយកចេញ។ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាជាធូលីដី ហើយអ្នកនឹងត្រឡប់មកវិញជាធូលីដី» ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៩) ដូច្នេះ ទ្រព្យសម្បត្តិដែលត្រូវបានដោយការខិតខំរបស់គាត់នឹងកើនឡើងដោយព្រះពរ។

12 សេចក្តីសង្ឃឹមដែលបានពន្យារធ្វើឲ្យចិត្តឈឺ ប៉ុន្តែសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដែលបានសម្រេចនោះជាដើមឈើនៃជីវិត។

"សង្ឃឹមពន្យាពេល" មានហេតុផល។ វាគឺជាការរង់ចាំរយៈពេលដ៏យូរក្នុងកម្រិតនៃការខកចិត្តដោយយើង។ ដូចក្តីសង្ឃឹមនឹងសម្រេចបានយ៉ាងឆាប់រហ័ស ជីវិតមិនអាចចាត់ទុកវាឱ្យមានតម្លៃបានទេ។ យើងកាន់តែរីករាយដោយរង់ចាំយូរហើយឃើញសមិទ្ធផល។ ពេលនោះអ្វីដែលសម្រេចបាននឹងមានអារម្មណ៍ដូចជាដើមជីវិតដ៏វិសេស។ ដូច្នេះ ព្រះទ្រង់ធ្វើការដែលសេចក្តីសង្ឃឹមនឹងសម្រេចដោយសន្សឹមៗ។ គឺ 30:18 មានប្រសាសន៍ថា៖ « ហេតុនេះហើយបានជាព្រះយេហូវ៉ាទន្ទឹងចាំដើម្បីមានព្រះហឫទ័យសប្បុរសចំពោះអ្នកហើយដូច្នេះលោកលើកឡើងដើម្បីបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់អ្នក។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយុត្តិធម៌។ អស់អ្នកដែលរង់ចាំទ្រង់មានពរ»។ ជាទូទៅព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ទុកពេលវេលាឱ្យបានយូរ ហើយសម្រេចកិច្ចការល្អ។ ប្រសិនបើគាត់បានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ថ្មី ហើយបានបង្កើតស្ថានសួគ៌ថ្មី និងផែនដីថ្មី គាត់អាចធ្វើវាបានភ្លាមៗ។ ប៉ុន្តែ គាត់មិនបានធ្វើដូច្នេះទេ ក្នុងការធ្វើឱ្យមនុស្សជាតិដែលខ្វះខាត ប្រែចិត្ត ហើយធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជាកូនរបស់គាត់ ក្នុងការសម្រេចនូវបញ្ហាដែលគាត់បានស៊ូទ្រាំអស់រយៈពេលជាយូរ ហើយរង់ចាំវា។ ដូច្នេះ ប្រជាជនក៏ត្រូវរង់ចាំ និងខិតខំដោយការធ្វើតាមមាគ៌ារបស់ព្រះ ហើយរង់ចាំយូរដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម។

១៣ អ្នកណាដែលមើលងាយព្រះបន្ទូល នោះនាំឲ្យមានសេចក្តីវិនាសមកលើអ្នកនោះ តែអ្នកណាដែលគោរពតាមបញ្ញត្តិនោះ នឹងបានរង្វាន់។

អ្នកដែលមើលងាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ គឺមើលងាយព្រះជាម្ចាស់។ បុរសបែបនេះគឺជាមនុស្សដែលទាត់កែងជើង។ បុរសបែបនេះគួរតែត្រូវវិនាស។

ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ គឺជាអ្នកកោតខ្លាចព្រះ។ វាច្បាស់ណាស់ថាបុរសបែបនេះបានទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះ។ អ្វីដែលយើងគួររក្សាទុកនៅក្នុងគំនិតរបស់យើងនៅត្រង់ចំណុចនេះគឺការពិតដែលយើងយកការកោតខ្លាចចំពោះព្រះក៏ដូចជាយើងមានសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះក្នុងចិត្តយ៉ាងច្បាស់។ ការស្រឡាញ់ព្រះ និងកោតខ្លាចព្រះគឺជាការលះបង់ពិត។ (ទំនុកដំកើង ២:១១) ព្រះមិនទាមទារឲ្យយើងមានខ្ញុំបម្រើភ័យខ្លាចទេ។ ហើយសេចក្តីស្រឡាញ់ក៏ខ្លាំងដូចសេចក្តីស្លាប់ដែរ (បទចម្រៀង ៨:៦) យើងអាចកាន់តាមបញ្ជារបស់ព្រះដោយអំណាចដ៏ខ្លាំងក្លាយ៉ាងពិតប្រាកដ។ ដាន 9:4 មានប្រសាសន៍ថា៖ «យើងខ្ញុំមិនបានស្តាប់តាមពួកហោរាជាអ្នកបម្រើរបស់ទ្រង់ ដែលបាននិយាយក្នុងព្រះនាមទ្រង់ចំពោះស្តេច ចៅហ្វាយរបស់យើង និងបុព្វបុរសរបស់យើង និងដល់ប្រជាជនទាំងអស់នៃដែនដីនោះទេ»។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលតបទៅគាត់ថា៖ «ប្រសិនបើអ្នកណាស្រឡាញ់ខ្ញុំ អ្នកនោះនឹងកាន់តាមពាក្យខ្ញុំ ហើយព្រះបិតារបស់ខ្ញុំនឹងស្រឡាញ់អ្នកនោះ ហើយយើងនឹងមកឯអ្នកនោះ ហើយធ្វើផ្ទះរបស់យើងជាមួយនឹងអ្នកនោះ»។ (យ៉ូហាន ១៤:២៣) ១៤ ការប្រៀនប្រដៅរបស់អ្នកប្រាជ្ញជាប្រភពនៃជីវិត ដើម្បីឲ្យអ្នកអាចងាកចេញពីអន្ទាក់នៃសេចក្តីស្លាប់។

ក្នុងលោកនេះ មានអន្ទាក់ និងរណ្តៅសម្រាប់បំផ្លាញមនុស្ស។ (ធីម៉ូថេទី២ ២:២៦) ដូច្នេះ ការបង្រៀនដ៏ឈ្លាសវៃ ដើម្បីធ្វើឲ្យយើងធ្លាក់ចុះទៅក្នុងពួកគេ គឺត្រូវបានហៅសម្រាប់អណ្តូងជីវិត។ បទគម្ពីរចែងថា «ជីវិត» មិនមែនមានន័យថាជាជីវិតលោកីយ៍ទេ តែមានន័យថាជាជីវិតខាងវិញ្ញាណ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត វាគឺជាជីវិតដែលបាននៅជាមួយនឹងព្រះ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា

អ្នកដែលមានជីវិតតែមួយគត់ក្នុងពិភពលោក គឺត្រូវបានហៅសម្រាប់មនុស្ស
ស្លាប់។ (Mt 8:22) ខាងវិញ្ញាណដប់; ជីវិតកើតចេញពីការបង្រៀនរបស់អ្នក
ប្រាជ្ញ។ អ្វីដែលកើតចេញពីការបង្រៀនរបស់អ្នកប្រាជ្ញ គឺធ្វើឲ្យយើងស្គាល់
ព្រះយេហូវ៉ា (សុភាសិត ១:៧ យ៉ូប ២៨:២៨) ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយ
ការបំផុសគំនិត។ (ស្តេចទី១ ៤:២៩) វាមកដល់យើងជាពាក្យនៃជីវិតសព្វថ្ងៃ
នេះ។ ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរធ្វើការជាជីវិតសម្រាប់អ្នកដែលចង់បានវា ហើយ
ជឿលើវាក្នុងពេលវេលាចាស់ និងពេលវេលាថ្មី។ គ្រូគង្វាលដ៏អស្ចារ្យម្នាក់
នៅប្រទេសចិន Nee to Sheng បានបង្កើតចលនាហ្វូងចៀមតូច ហើយត្រូវ
បានចាប់ខ្លួនដោយគណបក្សរួបរួម ហើយត្រូវជាប់គុកក្នុងការឈឺចាប់។ នៅ
ដើមដំបូង គ្រូគង្វាល Nee ព្រួយបារម្ភថាគាត់មិនជឿព្រះបន្ទូលរបស់រ៉ូម 6:6
ថា "យើងដឹងថាខ្លួនឯងចាស់របស់យើងត្រូវបានឆ្កាងជាមួយគាត់ដើម្បីកុំឱ្យ
រូបកាយនៃអំពើបាបត្រូវបាននាំយកទៅដោយគ្មានអ្វីសោះដូច្នេះយើងមិន
ព្រមធ្វើ។ ឃ្យរជាងនេះទៅជាទាសកររនៃអំពើបាប»។ គាត់បារម្ភថា «តើខ្ញុំអាច
គិតថាខ្ញុំបានសុគតជាមួយព្រះគ្រីស្ទដោយរបៀបណា? ״ ហើយបានតមអា
ហារ។ នៅព្រឹកមួយ គាត់បានយល់ថាគាត់ផ្ទាល់បានស្លាប់ជាមួយនឹងព្រះគ្រី
ស្ទនៅបន្ទប់សិក្សាជាន់លើរបស់គាត់។ គាត់បានទទួលជីវិត ហើយសរសើរ
គាត់ ហើយមួយលើកទៀត គាត់កើតជំងឺ ហើយត្រូវរងទុក្ខ ដោយដេកចុះ
ទាំងឈឺចាប់ គាត់គិតពាក្យប្រោសក្នុងគម្ពីរ ហើយជឿលើព្រះបន្ទូល។

ប៉ុន្តែគ្រុនក្តៅបានកើនឡើងថែមទៀត។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់ចាប់
ផ្តើមសង្ស័យលើព្រះបន្ទូលនៃព្រះ (ព្រះបន្ទូលនៃការព្យាបាល)។ ប៉ុន្តែព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ថា៖ «ញែកគេជាបរិសុទ្ធដោយសេចក្តីពិត។ ពាក្យ
របស់អ្នកគឺជាសេចក្តីពិត»។ (យ៉ូហាន ១៧:១៧) ត្រូវបានរំឭកក្នុងចិត្តគាត់។

ដូច្នេះ គាត់ជឿលើពាក្យនេះ ហើយបានប៉ាន់ប្រមាណថា រាល់រោគសញ្ញានៃជំងឺរបស់គាត់ (ឡើងគ្រុនក្តៅ រងទុក្ខ ដេកមិនលក់) គឺមិនពិត។ គាត់បានប្រកាសថា "ឈឺក្បាលមិនពិត គ្រុនក្តៅខ្លាំងមិនពិត ហើយការគេងមិនលក់មិនពិត" បន្ទាប់ពីនោះគាត់បានគេងក្នុងរយៈពេល 5 នាទី ហើយនៅថ្ងៃបន្ទាប់គាត់បានជាសះស្បើយឡើងវិញទាំងស្រុង។ យើងមិនអាចនិយាយបានថាចិត្តដែលប៉ាន់ស្មានថាការគិតដែលគ្រូគង្វាល Nee To Sheng ប៉ាន់ស្មានថាជារោគសញ្ញានៃជំងឺនេះ គឺមិនពិតនោះទេ គួរតែជាស្តង់ដារដែលអ្នកណាគួរយក។ ប៉ុន្តែប្រាកដណាស់ថា គាត់បានជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាការពិត។

១៥ ចិត្តល្អនាំឲ្យគេពេញចិត្ត តែផ្លូវរបស់មនុស្សក្បត់គេបំផ្លាញ។

ត្រង់នេះ គេហៅពាក្យថា "យល់ល្អ" (טֹובtov) គួរតែត្រូវបានកែប្រែទៅជា "ការយល់ដឹងល្អ"។ នេះមានន័យថាភាពល្អក្នុងការគួរសម និងអាកប្បកិរិយាទាក់ទងនឹងអ្នកដទៃ។ (Crawford H. Toy, A Critical and Exegetical Commentary on The Book of Proverbs, Charles Scribner's sos, 1916, p. 271)។ Delitzsch ក៏បាននិយាយដូចគ្នានឹងអត្ថន័យដូចខាងក្រោមដែរ ពោលគឺ "នេះគឺជាអ្វីដែលត្រូវបានហៅសម្រាប់វប្បធម៌ មានន័យសីលធម៌ជ្រៅជ្រះ"។ (សុភាសិត I. Eerdmans ឆ្នាំ 1950 ទំ 279) បុគ្គលិកលក្ខណៈល្អបែបនេះមានឥទ្ធិពលលើអ្នកដទៃ។ ចុះវប្បធម៌ពិតបែបនេះមកពីណា? សាឡូម៉ូនមិនបាននិយាយអំពីវប្បធម៌លោកីយ៍ដូចគំរូនៃលទ្ធិខុងជឺទេ ប៉ុន្តែបង្រៀនពីការគួរសមដែលចេញមកពីសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលផ្តោតលើព្រះ (១ កូរិនថូស ១៣:៥) ការបង្រៀនអំពីប្រាជ្ញាដែលគាត់បានទទួលត្រូវបានបង្កើតឡើង

ដោយការបំផុសគំនិត។ ព្រះយេស៊ូក៏បានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ពីព្រះ និងបុរសផងដែរ ដោយសារការប្រតិបត្តិយ៉ាងល្អក្នុងវ័យកុមារ ដោយប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់។ (លូកា ២:៥២) ក្នុងសាសនានៃសេចក្តីពិត (គ្រិស្តសាសនិក) ជំនឿគឺសំខាន់ ហើយការគួរសមគឺជាសាខារបស់វា។ ប៉ុន្តែនេះ (ការគួរសម) គួរតែត្រូវបានចាត់ទុកជាសំខាន់នៅក្នុងទិដ្ឋភាពនៃជីវិតសង្គម។

ត្រង់ចំណុចនេះ យើងគួររក្សារឿងមួយក្នុងចិត្តយើង។ វាគឺជាការពិតដែលថាយើងមិនអាចមើលងាយភាពគួរសមនៅក្នុងជីវិតជំនឿរបស់យើងបានទេ។ ព្រះគម្ពីរបង្រៀនថា មនុស្សដែលមិនស្រឡាញ់មនុស្សដែលអាចមើលឃើញ មិនអាចស្រឡាញ់ព្រះដែលមើលមិនឃើញនោះទេ។ (១យ៉ូន. ៤:១០-២១) ពិតណាស់ ការគួរសមតាមរយៈការស្រឡាញ់ព្រះ (មនុស្សដែលមានសេចក្តីស្រឡាញ់) គឺគ្រាន់តែជាការគួរសមដែលបទគម្ពីរចែងប៉ុណ្ណោះ។

ការគួរសមរបស់មនុស្សនិយមនៃលទ្ធិខុងជឺ មិនបានមកដល់លើពិភពលោកនិងបច្ចុប្បន្នទេ។

«ផ្លូវរបស់មនុស្សក្បត់ គឺជាការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់គេ»។ តើវាមានន័យយ៉ាងណា? "មនុស្សក្បត់" មិនមែនជាអ្នកដែលនិយាយកុហកក្នុងភាពបរាជ័យបណ្តោះអាសន្ននោះទេ ប៉ុន្តែជាអ្នកដែលមានទម្លាប់កុហក។ បន្ទាប់មក បុរសបែបនេះមិនមានការប្រែចិត្ត ហើយមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាផ្នែកល្អឡើយ។ ត្រង់នេះ អ្វីដែលហៅថាផ្លូវនៃអ្នកបោកបញ្ឆោតគឺ«វិនាស»(អេតយីត) មានន័យថាគាត់មិនផ្លាស់ប្តូរទេសម្រាប់គាត់តែងតែនៅ។ តាមពិតមានន័យថា ត្រូវពង្រឹង។ ចំណុចនេះបញ្ជាក់ថា ចិត្តមនុស្សអាក្រក់គ្មានចិត្តអាណិត

អាសូរអ្នកដទៃ ហើយអនាគតរបស់គេក៏ត្រូវវិនាសដែរ។ អ្នកដែលពង្រឹងការបះបោរនឹងសេចក្តីពិត ត្រូវតែធ្វើឲ្យផ្លូវរបស់ខ្លួនអាក្រក់។ អ្នកមិនជឿទាំងអស់ត្រូវបានបញ្ចប់ដូចជាទុក្ខវេទនា។ សម្រាប់អ្នកមិនជឿព្រះ លោក Voltare មិនសប្បាយចិត្តទេ ដែលគាត់បានទូញសោកថា "វាប្រហែលជាល្អជាងដែលខ្ញុំមិនបានកើត" ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានបញ្ចប់ជីវិតរបស់គាត់ ដោយអ្នកមិនជឿព្រះ លោក Gardiner ទទួលអារម្មណ៍ពីទុក្ខលំបាករបស់គាត់ ហើយពេលខ្លះនឹកដល់ឆ្កែនោះ។ (Charles Bridges)

១៦ មនុស្សដែលមានប្រាជ្ញាតែងប្រព្រឹត្តដោយចំណេះ តែមនុស្សល្ងង់តែងពោលពាក្យល្ងង់ខ្លៅវិញ។

ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះ វាមានសារៈសំខាន់ជាមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ពួកគេ ជាងទង្វើទាំងអស់ដើម្បីបង្ហាញដល់អ្នកដទៃ។ អំពើរបស់មនុស្សក្នុងអំពើល្អ និងអំពើអាក្រក់ចេញពីចិត្តរបស់ខ្លួន។ ដូច្នេះ

ម៉ាថាយ 7:18 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ដើមឈើដែលមានសុខភាពល្អមិនអាចបង្កើតផលអាក្រក់បានទេ ហើយដើមឈើដែលមានជំងឺក៏មិនអាចបង្កើតផលល្អបានដែរ»។ ដូច្នេះ កាលណាមនុស្សខូចពីបុព្វការីជនគួរត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរចេញពីគ្រឹះនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ខ្លួន ទើបអាចក្លាយជាអ្នកប្រាជ្ញដែលបង្កើតផលល្អ។ សូមមើល រ៉ូម ១២:២, ២កូរិនថូស ៥:១៧។

« អំពើដោយចំណេះដឹង » (ខទី ១៦ ក) និង « មនុស្សល្ងីល្ងើបង្ហួតភាពល្ងីល្ងើរបស់ខ្លួន » (ខទី ១៦ ខ) គឺផ្ទុយពីគ្នា។ អ្នកប្រាជ្ញផ្តោតលើសកម្មភាពរបស់ខ្លួន តែមនុស្សល្ងង់និយាយតែពាក្យ។ (DH Strack, Der Kluge handelt, der

Thhor redet) ត្រង់ចំណុចនេះ ពាក្យថា មនុស្សល្ងីល្ងើ "បង្ហូតភាពល្ងីល្ងើរបស់គាត់" គួរតែត្រូវបានបកស្រាយដោយប្រុងប្រយ័ត្ន។ នោះគឺពាក្យ «អូតអាង» ( ) មានន័យថា មានហើយអូតវា ហើយផ្សាយម្តងទៀតដោយក្រអឺតក្រទម។ ដូច្នេះ តើវាមានន័យយ៉ាងណាថា «ធ្វើដោយចំណេះ»? វាគឺជាការកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា (សុភាសិត ១:៧) ក្នុងគោលបំណងសំខាន់នៃគ្រប់សកម្មភាព និងគ្រប់អាកប្បកិរិយា។ ដូច្នោះ វិធីសាស្ត្រនៃសកម្មភាពធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ទោះជាសកម្មភាពមិនកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ាត្រូវបានបង្ហាញឲ្យឃើញដោយឆ្លាតវៃចំពោះបុរសនោះ (ដើម្បីធ្វើដូចជាការអភិវឌ្ឍវិទ្យាសាស្ត្រ) វាជារឿងល្ងង់ខ្លៅសម្រាប់អ្នកនិពន្ធដែលសរសេរសុភាសិត។ ដោយសារការប្រព្រឹត្តដែលមិនកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ានៅទីបំផុតធ្វើឲ្យអ្នកប្រព្រឹត្តនោះធ្វើបាប។ គ្មានទង្វើល្ងង់ដូចមនុស្សធ្វើបាបខ្លួនឡើយ។ ជាឧទាហរណ៍ ទោះជាមានបទគម្ពីរចែងថាមិនយកស្រាស្រឹងក៏ដោយ ប៉ុន្តែដើម្បីក្លាយជាភាពពេញលេញនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ និងកោតខ្លាចព្រះគ្រីស្ទ (អេភេសូរ ៥:១៨, ២១) អ្នកណាដែលផឹកស្រា ទីបំផុតក្លាយជាអ្នកសេពគ្រឿងស្រវឹង។ វាគឺដើម្បីបំបែករាងកាយរបស់គាត់។ វាជាសកម្មភាពល្ងង់ ល្ងង់ជាងសត្វទៅទៀត។ សត្វក៏មិនបែកកាយចេញដោយខ្លួនឯងដែរ។

១៧ អ្នកនាំសារអាក្រក់ធ្លាក់ក្នុងបញ្ហា ប៉ុន្តែបេសកជនស្មោះត្រង់នាំមកនូវការព្យាបាល។

"អ្នកនាំសារអាក្រក់" គឺជាបុរសដូចអ្នកបំពើរបស់អេលីសា។ គាត់បានធ្វើសកម្មភាពដូចការគិតរបស់អេលីសា។ (ស្តេចទី២ ៥:២០-២៥) ដូច្នេះ គាត់បានក្លាយទៅជាមនុស្សឃ្លង់។ (ស្តេចទី២ ៥:២៧) ក្នុងនាមជាអ្នកបម្រើរបស់

ព្រះក៏ប្រព្រឹត្តផ្ទុយនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះដែរ នោះពួកគេគួរទទួលគ្រោះកាចយ៉ាងប្រាកដ។ ដោយសារបូជាចារ្យអេលីមិនបានធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ គាត់បានទទួលការដាក់ទណ្ឌកម្ម។ (១ សាំ ២:២៩-៣៤, ៤:១០-២២)

ប៉ុន្តែ អ្នកនាំសារស្មោះត្រង់ចូលចិត្តប្រោសម្ងាស់។ ពាក្យជាភាសាហេព្រើរនៃការព្យាបាល (מְנַחֵם) មានន័យថាស្រស់ស្រាយនៅទីនេះ (Delitzsch)។ ដោយសារអ្នកបម្រើស្មោះត្រង់ដោះស្រាយបញ្ហាលំបាកក្នុងផ្ទះរបស់ម្ចាស់ វាធ្វើឲ្យម្ចាស់មានកម្លាំងចិត្ត។ សុភាសិត 25:13 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ដូចជាព្រិលត្រជាក់នៅរដូវច្រូតកាត់ នោះជាអ្នកនាំសារដ៏ស្មោះត្រង់ដល់អស់អ្នកដែលចាត់គាត់ឲ្យមក។ គាត់ធ្វើឲ្យព្រលឹងម្ចាស់របស់គាត់ស្រស់ស្រាយ»។ ជាឧទាហរណ៍ អេលីសេលដែលជាអ្នកបម្រើរបស់អ័ប្រាហាំបានប្រហារជីវិតដូច្នេះ។ (លោកុប្បត្តិ ជំពូក ២៤) ហើយពួកអ្នកបម្រើដែលមានចិត្តស្មោះត្រង់នឹងដំណឹងល្អនៃព្រះក៏ខិតខំដើម្បីប្រកាសព្រះបន្ទូលទាំងមូលនៃព្រះ (កិច្ចការ ២០:២៧) នៅចំពោះព្រះ (កាឡាទី ១:១០ អ៊ីកូ ២:១៧) ទទួលយកនៅក្នុងមនសិការរបស់គាត់ចំពោះប្រជាជន។ (កូរិនថូសទី២ ២:១៧) ហេតុនេះហើយបានជាពួកគេបានក្លាយទៅជាការរីករាយនៃព្រះ (ភាពស្រស់ស្រាយ)។

១៨ អ្នកណាដែលមិនអើពើនឹងការប្រៀនប្រដៅនោះ ភាពក្រីក្រ និងសេចក្តីអាប់ឱនមកដល់ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលស្តាប់តាមការដាស់តឿន អ្នកនោះមានកិត្តិយស។

«អ្នកណាដែលមិនអើពើនឹងការណែនាំ» ជាដំបូងនៃការទាំងអស់នោះគឺជាមនុស្សក្រអឺតក្រទម។ ភាពក្រអឺតក្រទមគឺជាអ្នកដឹកនាំនៃការបំផ្លាញ។ (សុភាសិត ១៦:១៨) ព្រះបានបោះចោលមនុស្សក្រអឺតក្រទម។ (យ៉ូហាន ៥:៦)។ ដ្បិតមនុស្សក្រអឺតក្រទមមិនស្តាប់តាមការបង្រៀនត្រឹមត្រូវទេ នោះមិនអាចក្លាយជាមនុស្សត្រឹមត្រូវបានឡើយ។ ប៉ុន្តែទីបំផុតគាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីធ្វើជាសត្វ។ ទំនុកតម្កើង 49:20 មានប្រសាសន៍ថា៖ «មនុស្សដែលមានចិត្តស្លូតបូតតែមិនយល់ នោះប្រៀបដូចជាសត្វដែលត្រូវវិនាសទៅ»។ បុរសបែបនេះជាដំបូងជួបនឹងភាពក្រីក្រខាងវិញ្ញាណ។ អំពីអ្នកដែលមានចិត្តក្រអឺតក្រទម ដោយការបោះបង់ការស្តីបន្ទោស វិវរណៈ ៣:១៧-១៨ បានមានប្រសាសន៍ថា "ផ្លូវរបស់នាងជាផ្លូវនៃសេចក្តីរីករាយ ហើយផ្លូវទាំងអស់របស់នាងក៏មានសន្តិភាព។

នាងជាដើមឈើនៃជីវិតសម្រាប់អស់អ្នកដែលកាន់នាង។ អស់អ្នកដែលកាន់នាងតម នោះគេហៅថាមានពរ»។ ផ្ទុយទៅវិញ បើអ្នកណាគោរពប្រតិបត្តិត្រឹមត្រូវ អ្នកនោះមិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីការចម្រើនរុងរឿងឡើយ។ ដោយសារព្រះទ្រង់ប្រទានការប្រៀនប្រដៅរបស់ទ្រង់ដល់អ្នកដែលព្រះជាទីស្រឡាញ់ ហេតុនេះហើយបានជា យ៉ូប 5:17-18 បានមានប្រសាសន៍ថា "មើលចុះ អ្នកដែលព្រះទ្រង់ប្រដៅនោះមានពរហើយ! ដូច្នេះ កុំមើលងាយវិន័យរបស់ព្រះដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិ។ ដ្បិតគាត់មានរបួស ប៉ុន្តែគាត់ចងឡើង។ គាត់បាក់ ប៉ុន្តែដៃគាត់ជាសះស្បើយ»។ សូមមើល ហូស ៦:១-៣។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ អ្នកដែលគោរពប្រៀនប្រដៅ គឺជាមនុស្សរាបទាប។ ភាពរាបទាបគឺជាអ្នកដឹកនាំនៃកិត្តិយស។ (សុភាសិត ១៥:៣៣)

19 សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដែលបានសម្រេចគឺផ្អែមដល់ព្រលឹង ប៉ុន្តែការបែរចេញពីអំពើអាក្រក់ នោះជាសេចក្តីស្អប់ខ្ពើមដល់មនុស្សល្ងង់។

នោះគឺ កាលដែលអ្នកជឿប្រាថ្នាចង់បានដល់ព្រះ នោះវាបានសម្រេច នោះគេនឹងទទួលបានសេចក្តីអំណរជាខ្លាំង។ ក្នុងន័យនេះ លោកយេស៊ូបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ចូរសុំ នោះអ្នកនឹងទទួលបាន ដើម្បីឲ្យសេចក្តីអំណររបស់អ្នកបានពេញ»។ (យ៉ូហាន ១៦:២៤ ខ)។ សេចក្តីត្រេកអរគឺជាសេចក្តីអំណរដែលរកឃើញព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ដើម្បីធ្វើការ។ ព្រះជារបស់ល្អវិសេសជាងពិភពលោកទាំងអស់។ សេចក្តីប្រាថ្នាត្រូវបានសម្រេចក៏ជារបស់ដែលគួរឲ្យរីករាយដែរ ការដែលព្រះជាព្រះនៃខ្ញុំ នោះជារបស់ដែលគួរឲ្យរីករាយជាង។ ពរជ័យបែបនេះមិនអាចត្រូវបានរំពឹងដោយមនុស្សល្ងង់នោះទេ។ ដោយសារតែគាត់ស្អប់អំពើអាក្រក់លក្ខខណ្ឌជាមុននៃព្រឹត្តិការណ៍នេះ។ (D. G. Wilderboer, Auf solchen Segen Konnen die Thoren nicht rechmen, weil sie vor Erfulung der ersten Bedingung dazu, namlich "Weichen vom Bosen", einen Abscheu haben. – Die Spruche, 1897, s 41) និយាយម្យ៉ាងទៀត មនុស្សល្ងង់ កុំយកសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏ត្រឹមត្រូវនៅចំពោះព្រះ។ ដោយសារគាត់ចូលចិត្តនៅក្នុងអំពើបាប។ យ៉ូហាន 3:19-21 បានមានប្រសាសន៍ថា « ហើយនេះជាការជំនុំជម្រះ: ពន្លឺបានចូលមកក្នុងពិភពលោក ហើយមនុស្សចូលចិត្តភាពងងឹតជាជាងពន្លឺ ដោយសារអំពើរបស់ពួកគេអាក្រក់។ អស់អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត ស្អប់ពន្លឺ ហើយមិនមករកពន្លឺឡើយ ក្រែងលោអំពើរបស់ខ្លួនត្រូវលាតត្រដាង។ ប៉ុន្តែ អ្នកណាដែលធ្វើការពិត

នោះមករកពន្លឺ ដើម្បីឲ្យគេឃើញច្បាស់ថា កិច្ចការរបស់ខ្លួនបានប្រព្រឹត្តទៅក្នុងព្រះ»។

20 អ្នកណាដើរជាមួយនឹងអ្នកប្រាជ្ញ អ្នកនោះនឹងក្លាយជាអ្នកប្រាជ្ញ តែអ្នកណាដែលដើរជាមួយនឹងមនុស្សល្ងីល្ងើនឹងរងគ្រោះ។

ត្រង់នេះ ពាក្យថា «អ្នកប្រាជ្ញ» ប្រាកដណាស់ ចង្អុលប្រាប់អ្នកដែលគោរពព្រះ។ "ដើរជាមួយ" មិនមែនមានន័យថាដើរលើផ្លូវជាមួយគ្នាទេ ប៉ុន្តែដើម្បីទទួលយកភាពស្និទ្ធស្នាល និងភាពស្និទ្ធស្នាល។ បុរសទទួលឥទ្ធិពលពីមិត្តភ័ក្តិខ្លាំងណាស់។ ដាវីឌចង់រួមរស់ជាមួយនឹងមនុស្សសុចរិត ហើយមានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមឲ្យមនុស្សសុចរិតវាយខ្ញុំចុះ នោះជាសេចក្ដីសប្បុរស។ ទុកអោយគាត់ស្តីបន្ទោសខ្ញុំ វាជាប្រេងសម្រាប់ក្បាលខ្ញុំ។ ទុកក្បាលខ្ញុំកុំបដិសេធ។ ក៏ប៉ុន្តែ ការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំគឺបន្តប្រឆាំងនឹងអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេ» ។ (ទំនុកដំកើង ១៤១:៥) ម្យ៉ាងវិញទៀត មនុស្សល្ងីល្ងើ ពោលគឺអ្នកដែលទទួលយកការសេពគប់ជាមួយអ្នកមិនជឿ (ទំនុកតម្កើង ១៤:១) ក្លាយជាអ្នកមិនជឿដោយងាយ។ វាជាការបាត់បង់ដ៏ធំដែលខ្លួនឯងធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលប្រកបដោយធម៌ រមែងមិនដើរតាមមាគ៌ារបស់ទុច្ចរិត មិនក្រោកឈរលើមាគ៌ានៃបាបកម្ម ហើយមិនអង្គុយក្នុងអាសនៈនៃមនុស្សក្រអឺតក្រទម។ (ទំនុកដំកើង ១:១)

ខុងជឺ ក្នុងលទ្ធិខុងជឺក៏បានពោលថា "កាលដែលមនុស្សបីនាក់ (រាប់បញ្ចូលទាំងខ្លួនខ្ញុំ) ប្រតិបត្តិ ប្រាកដជាមានគ្រូរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំជ្រើសរើសមនុស្សល្អក្នុង

ចំណោមពួកគេ ហើយដើរតាមគាត់ ខ្ញុំឃើញមនុស្សអាក្រក់ក្នុងចំណោមពួកគេ ហើយគិតពីកំហុសរបស់ខ្ញុំ ហើយកែវា"។

21 គ្រោះមហន្តរាយតាមរកមនុស្សមានបាប ប៉ុន្តែមនុស្សសុចរិតបានទទួលរង្វាន់។

ត្រង់នេះពាក្យថា "ការដេញតាម" គឺសំខាន់ណាស់។ វាចង្អុលបង្ហាញថាវាជាការពិតដែលថាមនុស្សមានបាបនឹងទទួលបានប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបឆាប់ៗនេះ។ ទោះជាមនុស្សមានបាបព្យាយាមគេចពីវាក៏ដោយ គាត់គួរតែជួបវា។ ប្រសិនបើគាត់មិនបានទទួលវាបន្ទាប់ពីជាច្រើនរយគាត់គួរតែជួបវាច្បាស់។ បន្ទាប់ពីកុលសម្ព័ន្ធអាម៉ាលេកបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ពួកគេបានទទួលវាបន្ទាប់ពីជាច្រើនរយឆ្នាំ។ (និក្ខមនំ ១៧:១៤, ១សាំ ១៥:២-៩) នៅថ្ងៃនៃសង្គ្រាមលោកលើកទី២ Aihiman ដែលបានសម្លាប់ប្រជាជនជ្វីហ្វ ៦០០លាននាក់បានរត់គេចខ្លួនបន្ទាប់ពីបញ្ចប់សង្គ្រាម ហើយចង់ទៅរស់នៅក្នុងរដ្ឋលាក់កំបាំងនៅប្រទេសអាហ្សង់ទីន អាមេរិកខាងត្បូង ទីបំផុតគាត់ត្រូវបានចាប់ខ្លួន។ នៅទីនោះ ហើយបានចូលទៅក្នុងអ៊ីស្រាអែល ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានទទួលទោសប្រហារជីវិត។ ព្រោះវាប្រាកដណាស់ថា នៅពេលដែលពិភពលោកពោរពេញទៅដោយអំពើបាប ពួកគេគួរតែទទួលទណ្ឌកម្មពីស្ថានសួគ៌។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះចេញមកពីការសរសេររបស់អ្នកមិនជឿ។ នោះគឺថា "ពាក្យនោះពេញដោយចិត្តអាក្រក់ ស្ថានសួគ៌គួរកាត់វាចោល។ ប្រាកដ។"

២២ មនុស្សល្អទុកមរតកដល់កូនចៅរបស់ខ្លួន តែទ្រព្យសម្បត្តិរបស់មនុស្សបាបត្រូវទុកសម្រាប់មនុស្សសុចរិត។

ត្រង់នេះ គេហៅថា "មនុស្សល្អ" ចង្អុលប្រាប់អ្នកដែលត្រូវគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ (អ្នកជឿ) ចំពោះមនុស្សល្អនៅតែស្ថិតក្នុងភាពក្រីក្រ នេះមិននិយាយអំពីគោលការណ៍ទូទៅទេ។ នេះជាពាក្យកំណត់ចំពោះករណីពិសេសមួយចំនួន (មនុស្សសុចរិតខ្លះទទួលសម្ភារៈ)។

ប៉ុន្តែនេះគឺជាពាក្យដែលយើងគួរបន្ត។ នេះមិនមែនមានន័យថា ទោះបីកូនចៅរបស់បុរសល្អជាមនុស្សទុច្ចរិតក៏ដោយ ពួកគេអាចទទួលបានផលប្រយោជន៍ពីសម្ភារៈរបស់បុព្វបុរសរបស់ពួកគេ។ ទោះបីមនុស្សល្អផ្តល់ទ្រព្យរបស់ខ្លួនដល់កូនចៅក៏ដោយ ព្រោះថាគេ (កូនចៅ) ជាមនុស្សទុច្ចរិត ក៏មិនអាចរីករាយនឹងវាដែរ ហើយគួរបំផ្លាញចោល។ ដូច្នេះពួជពង្សបុរសល្អដែលបានកត់សម្គាល់នៅទីនេះមិនមានន័យថាមិនមែនជាតំណពូជនៃឈាមទេ តែជាអ្នកស្នងខាងវិញ្ញាណល្អវិញ។ អ្នកស្នងមរតកដ៏ល្អ រក្សាកេរដំណែលរបស់បុព្វបុរស។ នេះគឺដូចជាពាក្យនៅទំនុកតម្កើង ៣៧:២៥ ដែលចែងថា៖ « ខ្ញុំនៅក្មេងឥឡូវចាស់ហើយ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនដែលឃើញមនុស្សសុចរិតត្រូវគេបោះបង់ចោល ឬកូនរបស់គាត់សុំនំប៉័ង»។ នៅទីនេះផងដែរ "ពូជពង្សនៃមនុស្សសុចរិត" គឺជាពូជពង្សដែលបង្ហូរឈាម ហើយក៏ជាអ្នកស្នងជីវិតដ៏សុចរិតផងដែរ។

«ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់មនុស្សមានបាបត្រូវបានទុកសម្រាប់មនុស្សសុចរិត»
ពាក្យនេះបាននិយាយថាវាក្លាយជាដំណើរការដោយការវិនិច្ឆ័យជាប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ព្រះ។ ការជំនុំជំរះជាប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់ព្រះមិនជូនដំណឹងដល់បុរសជានិច្ចនោះទេ។ ការវិនិច្ឆ័យគួរតែមកលើប្រវត្តិសាស្ត្រនៃអំពើបាបដែលបានដំឡើងជាយូរមកហើយ។ ដូច្នេះ មនុស្សអាចត្រូវស្លាប់ដោយមិនបាន

មើលឃើញការពិតនៃការវិនិច្ឆ័យទោសមនុស្សអាក្រក់ក្នុងសម័យលោក
នេះ។ តារាមួយចំនួនមិនត្រូវបានបង្ហាញដោយការមើលឃើញរបស់យើង
ទេ ព្រោះវាស្ថិតនៅចម្ងាយឆ្ងាយពីសកលលោក។ ប៉ុន្តែតើយើងអាចនិយាយ
បានថាផ្កាយមិនមានទេ? កុលសម្ព័ន្ធកាណានត្រូវអ៊ីស្រាអែលដកហូត។
ប៉ុន្តែអ័ប្រាហាំបានទទួលការសន្យាពីព្រះអំពីរឿងនោះ ប៉ុន្តែគាត់មិនបាន
ឃើញការសម្រេចនៃការសន្យាដោយភ្នែកគាត់ទេ។
២៣ដីទំនាបរបស់ជនក្រីក្រនិងផ្តល់អាហារច្រើនប៉ុន្តែវាត្រូវបានបំផ្លាញតាម
រយៈភាពអយុត្តិធម៌។

នៅទីនេះគេហៅថា អត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លាថា "ដីល្បាប់នៃអ្នកក្រ"(רֵאשִׁית
דַּלִּים) គួរតែត្រូវបានកែសម្រួលទៅជា "ដីស្រស់របស់មនុស្សក្រីក្រ"
(Delitzsch)។ ឃ្លានេះមានន័យថា បុរសក្រីក្រខ្លាចព្រះ មានន័យថា ស្រែ
ចម្ការយកដោយការខំប្រឹងប្រែងច្រើន។ ព្រះប្រទានពរដល់បុរសដែលគោរព
ប្រណិប័តន៍ព្រះឲ្យធ្វើការដោយការខិតខំយ៉ាងច្រើនដើម្បីធ្វើការដោយស្មោះ
ត្រង់ដោយការខិតខំច្រើន។ ការខិតខំប្រឹងប្រែងដែលបុរសនោះធ្វើការច្រើន
សម្រាប់ឧស្សាហកម្មរបស់គាត់គឺជាគុណធម៌ដើម្បីគោរពតាមបញ្ជារបស់
ព្រះ។ (លោកុប្បត្តិ 3:19) «ដោយញើសនៃមុខរបស់អ្នកអ្នកនឹងបរិភោគនំបុ័ង
រហូតដល់អ្នកត្រឡប់មកដីវិញសម្រាប់ចេញពីវា ត្រូវបានគេយក; ដ្បិតអ្នក
រាល់គ្នាជាធូលីដី ហើយអ្នកនឹងត្រឡប់មកវិញជាធូលីដី»។ ពីព្រោះស្រុកអេ
ស៊ីបបានយកឈ្នះទុរ្ភិក្សដោយការព្យាយាមដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមរបស់យ៉ូ
សែប រួចផុតពីភាពក្រីក្រ។ (លោកុប្បត្តិ ៤១:៣៣-៣៦, ៥៤) ក្នុងជីវិតខាង
វិញ្ញាណ អ្នកណាដែលខំព្យាយាមដោយឧស្សាហ៍ទទួលបានព្រះគុណជាច្រើ

ន។ អ្នកដែលមិនត្រូវខំប្រឹងគឺដូចជាអ្នកដែលបានទទួលទេពកោសល្យមួយ ហើយមិនអនុវត្តវាទេប៉ុន្តែដំឡើងវាដោយផ្ទាល់។ (ម៉ាថាយ ២៥:២៤-២៦)

ពាក្យថា «វាត្រូវបានរំសាយទៅដោយភាពអយុត្តិធម៌»។ គួរកែប្រែទៅតាមពាក្យនេះថា "សេដ្ឋីត្រូវវិនាសព្រោះអំពើទុច្ចរិត"។ ម្យ៉ាងទៀតវាមានន័យថា ទោះបុរសនោះជាអ្នកមានដោយមិនប្រើទ្រព្យឲ្យបានត្រឹមត្រូវ ទីបំផុតទ្រព្យនោះក៏ត្រូវបាត់បង់។

បុរសបែបនេះធ្វើអំពើបាបដោយទ្រព្យ។ គាត់មិនជឿលើព្រះទេ តែជឿលើទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ ហើយក្លាយជាមនុស្សក្រអឺតក្រទម ហើយមើលងាយមនុស្ស។ ព្រះដកហូតទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់។ គាត់ចាត់ទុកវត្ថុឲ្យអាស្រ័យលើវត្ថុដែលពឹងលើវត្ថុផ្សេងទៀត លើកលែងតែព្រះ។ ដូចដែលយើងឃើញ Is 3: 1 ព្រះមានបន្ទូលថាទ្រង់នឹងដកអ្វីដែលក្រុងយេរូសាឡិមនិងយូដាអាស្រ័យ។ សូមមើល អ៊ីស ៣:២-៣។ ដូច្នេះ សុភាសិត ១៦:៨ មានប្រសាសន៍ថា៖ «បន្តិចដោយសេចក្តីសុចរិត ប្រសើរជាងប្រាក់ចំណូលដ៏ច្រើនដោយអយុត្តិធម៌»។ ទំនុកតម្កើង ៣៧:១៦ ចែងថា៖ «មនុស្សសុចរិតមានតិចជាងច្រើនជាងមនុស្សអាក្រក់ជាច្រើន»។ សុភាសិត 28:6 ចែងថា៖ «អ្នកក្រដែលដើរដោយចិត្តស្មោះត្រង់ នោះប្រសើរជាងអ្នកមានដែលវង្វេងផ្លូវទៅទៀត»។ សូមមើលសុភាសិត ១៩:១, ២២។

24 អ្នកណាដែលលើកដំបងស្អប់កូន តែអ្នកណាដែលស្រឡាញ់កូន អ្នកនោះឧស្សាហ៍ប្រដៅកូន។

យើងមិនគួរយល់ច្រឡំអត្ថន័យនៃឃ្លានេះទេ។ នេះមានន័យថា មាតាបិតាគួរតែប្រព្រឹត្តចំពោះកូនរបស់គាត់យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់។ មានន័យថា មាតាបិតាគួរ

តែប្រដៅវាដោយមិនស្នាក់ស្ទើរចំពោះកំហុសដែលកូនគួរទទួល។ បន្ទាប់មកបញ្ហាគឺពាក្យ "ដំបង" ។ តើយើងគួរប្រព្រឹត្តកំហុសរបស់កូនៗយើងដោយដំបងក្នុងពេលនីមួយៗឬ? តើវាត្រឹមត្រូវទេដែលការវាយដំគឺជាមធ្យោបាយអប់រំ?`

ចំពោះបញ្ហានេះ យើងបកស្រាយដូចតទៅ ពោលគឺពាក្យ «ដំបង» មិនប្រាកដថាវាយទេ ប៉ុន្តែជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃវិន័យទូទៅ។ ប៉ុលក៏បានប្រើពាក្យប្រៀបធៀបចំពោះការប្រៀនប្រដៅទូទៅដែរ។ (១កូ. ៤:២១) ក្នុងការទទួលយកការប្រៀនប្រដៅដែលមាតាបិតាប្រដៅកូនខុស គាត់មិនវាយទេ តែអាចជ្រើសរើសវិធីផ្សេងទៀត។ ឧទាហរណ៍គឺកំណត់គាត់ក្នុងបន្ទប់មានកំណត់។ ក្នុងករណីនេះ មាតាបិតាដែលមានវិន័យព្រមានជាដំបូងចំពោះកូនដែលប្រព្រឹត្តខុស ត្រូវប្រាប់ថា បើកូនប្រព្រឹត្តខុស គប្បីទទួលការប្រដៅកូនជាក្រោយ។ បន្ទាប់មក កុមារគួរឆ្លៀតឱកាសសោកស្តាយដោយសេរី។ បើគាត់ប្រព្រឹត្តកំហុសម្តងទៀត គាត់ផ្ទាល់នឹងជ្រើសរើសវិន័យដោយសេរី។ ជានិច្ចកាល អ្នកអប់រំមិនគួរបំបែកឆន្ទៈសេរីរបស់អ្នកអប់រំឡើយ។ ការបំបែកឆន្ទៈសេរីគឺដូចជាការបំបែកបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់។

ពាក្យ "ឧស្សាហ៍" (יסר) នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងមានន័យថា "ឆាប់"។ នេះចង្អុលបង្ហាញពេលព្រឹកនៃជីវិតដែលជាពេលយុវវ័យ។ ពេលវេលាគ្រប់គ្រងកុមារដោយការប្រៀនប្រដៅត្រូវបានកំណត់ជាមួយនឹងពេលវេលាយុវវ័យ។ ដើម្បីឱ្យកុមារឈានចូលវ័យជំទង់ មានចិត្តបះបោរ វាពិបាកក្នុងការទទួលបានប្រសិទ្ធភាពនៃវិន័យ។ នៅពេលនេះពួកគេគួរតែត្រូវបានដឹកនាំដោយចំណាប់អារម្មណ៍របស់គាត់។

25 មនុស្សសុចរិតគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបំពេញចំណង់របស់ខ្លួន ប៉ុន្តែពោះរបស់មនុស្សអាក្រក់តែងតែចង់បាន។

នៅទីនេះ ពាក្យថា "ល្មមនឹងបំពេញចំណង់អាហាររបស់គាត់" (אֵל לְשֹׂבַע נַפְשׁ)

គួរកែប្រែពាក្យថា «ទោះបីគាត់ស៊ីដើម្បីឲ្យព្រលឹងខ្លួនស្កប់ចិត្តក៏ដោយ»។ នេះមិនមែនមានន័យថាក្នុងការបរិភោគនិងការផឹកនោះការលោភលន់របស់គាត់នឹងត្រូវបានបំពេញដោយ។ ចំណុចនេះបញ្ជាក់ថាមនុស្សសុចរិតក្នុងការស៊ីផឹក គាត់ត្រូវតែស្កប់ចិត្តដោយសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏សុចរិតរបស់ខ្លួន (សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដើម្បីទប់ចិត្ត) ជាឧទាហរណ៍ នៅសម័យស្តេចអហាប់ មនុស្សទាំងអស់ត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងស្ថានភាពទុរ្ភិក្ស អេលីយ៉ា អាចគេចផុតពីភាពស្រេកឃ្លានរបស់គាត់ដោយបរិភោគសាច់ និងនំប៉័ងដែលនាំមកដោយសត្វក្រៀល។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គាត់អាចចំណាយគ្រប់គ្រាន់ដោយការបម្រើស្ត្រីមេម៉ាយជនជាតិកាណានម្នាក់តាមរយៈព្រះពររបស់ព្រះ។ (១គ. (ដាន. ១:៨, ១៥) ចំពោះមនុស្សសុចរិតបានទប់ចិត្តខ្លួនឯងដើម្បីចង់បានអាហារ ប៉ុន្តែគាត់បានទទួលព្រះក្នុងចិត្ត គាត់ពេញចិត្ត។

ត។ (ទំនុកដំកើង ២៣:១) ឯកសារយោង ៦៥:១៣-១៤។ គាត់មានជីវិតនៅកណ្តាលព្រះ។ ទី ១ ធីម ៦:៦-៨ មានប្រសាសន៍ថា « ប៉ុន្តែការគោរពព្រះដោយការស្កប់ស្កល់គឺជាផលដ៏ធំ ៧ ដ្បិតយើងបាននាំអ្វីមកក្នុងលោកីយ៍ ហើយយើងមិនអាចយកអ្វីចេញពីលោកីយ៍បានឡើយ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងមានអាហារ និងសម្លៀកបំពាក់ នោះយើងនឹងស្កប់ចិត្ត»។ ត្រង់នេះ គេហៅថា ពាក្យ «» មានន័យថា វាមានប្រយោជន៍ដែលមនុស្សស្គាល់ការស្កប់

ស្គល់ដោយព្រះតែមួយគត់ដែលអាចរីករាយបាន។ អ្នកដែលមិនទទួលយក ព្រះជាម្ចាស់ បានទទួលពិភពលោកទាំងអស់នៅក្នុងខ្លួននោះ គឺមិនពេញចិត្ត នោះទេ។ ពាក្យថា «តែពោះរបស់មនុស្សអាក្រក់ចង់បាន»។ (ខ. នីវ៉ូ រស់នៅក្នុងផ្ទះមាស គាត់មិនពេញចិត្ត ទីបំផុតគាត់ធ្វើអត្តឃាត។

ដោយសារតែការពិតដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងខទី 25 គឺប្រាកដណាស់ ហើយត្រូវបានដឹងជាប្រវត្តិសាស្ត្រជាញឹកញាប់មានការសរសេរស្រដៀងគ្នា ដូចជារឿងបែបនេះ។ វាមានខ្លឹមសារដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា "ការដឹងថា ការពេញចិត្តគឺជាការកំប្លុកកំប្លែង ខណៈដែលគាត់ព្យាយាមលោភលន់ ការថប់បារម្ភមិនអាចបញ្ចប់បានឡើយ"។ () បុគ្គលដែលបំពេញបាននូវសេចក្តីត្រេកអរ សូម្បីតែភាពក្រីក្រក៏ដោយ អ្នកមិនបំពេញក៏ទទួលនូវសេចក្តីថប់បារម្ភ សូម្បីតែស្ថានភាពទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួន»។ () "ដូចដែលគាត់ដឹងថា ខ្លួនឯងគ្រប់គ្រាន់ ប្រសិនបើគាត់តែងតែគ្រប់គ្រាន់ ពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ គាត់មិនអាចជួបគ្រោះថ្នាក់នោះទេ ហើយដូចដែលគាត់ដឹងពីចំណុចឈប់ ហើយតែងតែគាត់ឈប់ គាត់មិនអាចត្រូវអាម៉ាស់ពេញមួយជីវិតរបស់គាត់ឡើយ។") "កាលដែលគាត់រក្សាការចេះទប់ចិត្តដោយចិត្តសន្តិភាព រូបកាយរបស់គាត់មិនមានភាពអៀនខ្មាសទេ ហើយដូចដែលគាត់ដឹងពីមូលដ្ឋានគ្រឹះចិត្តរបស់គាត់ក៏រក្សាសន្តិភាព។ ទោះជាអ្នកដែលត្រូវធ្វើដូច្នេះក៏រស់នៅក្នុងពិភពមនុស្សក៏ដោយ ក៏គាត់ស្រាតនៅក្នុងពិភពមនុស្សវិញ»។ ពាក្យបែបនេះនៅក្នុង MyungSimbogam បង្រៀនថា វាអាចទៅរួចដែលថា បើគ្មានការបម្រើព្រះទេ ជីវិតគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ខ្លួនគាត់។

ថ្វីត្បិតតែឧត្តមគតិល្អក៏ដោយ ប៉ុន្តែបុរសដែលមិនមានការលះបង់ដើម្បីទទួលយកការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់មិនអាចទៅដល់ទីនោះបានទេ។ ម្យ៉ាង

វិញទៀត បទគម្ពីរគ្រិស្តបរិស័ទបង្រៀនថា ជីវិតគ្រប់គ្រាន់ដោយខ្លួនឯង កើត ចេញពីជីវិតនៅកណ្តាលព្រះ។ (ទំនុកដំកើង ២៣:១)

ជំពូកទី 14

ការបកស្រាយ

1 ស្ត្រីដែលមានប្រាជ្ញាជាងគេសង់ផ្ទះ ប៉ុន្តែភាពល្ងង់ខ្លៅនឹងដៃរបស់នាងធ្វើឲ្យស្រក់ទឹកភ្នែក។

ពាក្យនេះនិយាយថា អ្វីដែលគ្រួសារធ្វើបានល្អ គឺអាស្រ័យលើដៃប្រពន្ធ។ ត្រង់នេះគេហៅថាពាក្យ«មានប្រាជ្ញាបំផុត»មានន័យថាប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណ (សុភាសិត ១:៧, ២:៥-៦) ស្ត្រីត្រូវមានប្រាជ្ញាជាពិសេស (១) លះបង់ខ្លួនដើម្បីជីវិតជំនឿ (សុភាសិត ៣១ :30), (2) ឧស្សាហ៍ព្យាយាមក្នុងអាជីវកម្មរបស់នាង (សុភាសិត 31:13-19, 22-37) (3) លះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីអប់រំកូនរបស់នាង (សុភាសិត 31:26) ហើយនាងបង្រៀនពួកគេជាគំរូដ៏ល្អរបស់នាង។

ស្ត្រីនៅក្នុងតំបន់ដែលបានកត់សម្គាល់ខាងលើស្ត្រីអាចធ្វើសកម្មភាពដោយសេរី។ នេះជាអធិបតេយ្យភាពក្នុងផ្នែកដែលត្រូវបង្កើតឡើងដោយសេចក្តីពិតនៃបទគម្ពីរ។ ក្នុងសកម្មភាពរបស់ស្ត្រីដែលបានកត់ត្រាក្នុងបទគម្ពីរ ស្ត្រីមានប្រាជ្ញាមិនតិចទេ ។ ជាឧទាហរណ៍ ក្រោយនាងរស់បានបាត់បង់ប្តី ហើយក្រោយមក នាងមិនបានចាកចេញពីក្រុមគ្រួសារ ហើយបម្រើព្រះយេហូវ៉ា ហើយប្រមូលស្រូវនៅវាលស្រែ ហើយបម្រើម្តាយក្មេក។ (នាងរស់ ១: ១៦-១៨, ២:៣, ១១-១២, ២៣) ម្តាយរបស់សាំសុនបានជួយចំណុចខ្សោយរបស់ប្តី (ចៅក្រម ១៣:២១-២៣) ព្រីស៊ីលបានប្រហារជីវិតដោយអាកប្បកិរិយាដែលអាចទៅមុខជាងប្តីរបស់នាងនៅក្នុង ជំនឿ។ (កិច្ចការ ១៨:២៦, រ៉ូម ១៦:៣-៥)។

ទោះបីជាវាក៏ដោយ សីលធម៌បូព៌ាចាស់បានមើលងាយសិទ្ធិអំណាចរបស់ស្ត្រី ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានទម្លាក់ចុះទៅក្នុងទំនោរដើម្បីចាត់ទុកស្ត្រីជាទាសករ។ ខ្លឹមសារត្រូវបានណែនាំដូចខាងក្រោម។ ខុងជឺបាននិយាយថា "ប្រពន្ធគឺជាអ្នកត្រូវគេសង្កត់សង្កិននៅចំពោះមុខប្រជាជន"។ () ហើយគាត់ក៏បាននិយាយថា "ព្រោះវាពិបាកនឹងដោះស្រាយតែមនុស្សស្រី និងបុរសតូចតាច នៅពេលដែលយើងនៅជិតពួកគេ ពួកគេនឹងមានភាពក្រអឺតក្រទម ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងនៅឆ្ងាយពីពួកគេ ពួកគេបន្ទោសយើង"។ សម្រាប់ខុងជឺ មិនបាននិយាយអ្វីដែលស្ត្រីប្រតិបត្តិសេចក្តីល្អនោះទេ ប៉ុន្តែនិយាយដូច្នេះ ច្បាស់ណាស់ថាគាត់មានគំនិតលើបុរសលើសស្ត្រី។ មានទាំងបុរស និងស្ត្រីអាចទទួលយកតួនាទីរបស់ខ្លួនបានល្អឬអត់។ មានទាំងស្រីល្ងង់ និងប្រុសល្ងង់។ ពួកគេទាំងស្រីទាំងប្រុសត្រូវវិនាសបាត់បង់គ្រួសារ។ ពួកគេគ្មានជំនឿដើម្បីកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា។ ជាឧទាហរណ៍ ភរិយារបស់វ័ត្តបានចេញពីក្រុងសូដុំម ហើយបានទម្លាយបទបញ្ជារបស់ព្រះ (លោកុប្បត្តិ ១៩:២៦) ភរិយារបស់យ៉ូបមិនបានជួយគាត់ក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាកទេ នាងបាននិយាយពាក្យដើម្បីបំផ្លាញជំនឿរបស់គាត់ ពោលគឺ « ប្រពន្ធនិយាយទៅគាត់ថា៖ «តើអ្នកនៅតែរក្សាចិត្តស្មោះត្រង់ឬ? សូមដាក់បណ្តាសាព្រះហើយស្លាប់»។ (យ៉ូប ២:៩) ហើយអ័ហាប់ និងប្រពន្ធរបស់គាត់ អ៊ីសាបិលបានទទួលយករូបព្រះជាច្រើនចេញពីតំបន់បរទេស ហើយបានធ្វើឲ្យអ៊ីស្រាអែលប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងខាងសាសនាយ៉ាងខ្លាំង។ (I Ki 16:30-33, 18:4, 13, 19, 19:1-2)

2 អ្នកណាដើរដោយទៀងត្រង់ នោះកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា តែអ្នកណាដែលវង្វេងនឹងផ្លូវរបស់ខ្លួន នោះមើលងាយអ្នកនោះ

ពាក្យ «ដើរដោយទៀងត្រង់» ចង្អុលបង្ហាញថា បុរសនោះប្រព្រឹត្តតាមពាក្យសម្តីរបស់ខ្លួន នៅចំពោះមុខព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់។ ឬទោះជាគាត់មានកំហុសក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់ប្រែចិត្តនៅចំពោះព្រះ ហើយថ្វាយខ្លួនគាត់ទៅព្រះម្តងទៀត នោះក៏ជាសកម្មភាពមួយដែលត្រូវធ្វើដោយស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះដែរ។ ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យមនុស្សមានបាបប្រែចិត្ត ហើយត្រឡប់ទៅរកគាត់វិញ។ (អ៊ីស ២:១៨) យោងទៅម៉ាថាយ ៩:១២-១៣។

តើ«ការកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា»មានន័យយ៉ាងណា? ការដែលបុរសនោះកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា មិនមែនកើតឡើងដោយដឹងថានៅពេលបន្ទាន់ខ្លះគាត់ស្វែងរកព្រះដោយគំនិតភ្ញាក់ដឹងខ្លួន។ ការកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយ (១) ការកោតខ្លាចព្រះជាទូទៅមិនឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ (២) ការយកជីវិតតាមព្រះដោយការភ្ញាក់ដឹងខ្លួន ហើយអធិស្ឋានដោយសម្ងាត់។ (៣) មិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបក្នុងចិត្ត (៤) កាលដែលគាត់នៅដោយសុខសាន្ត ជាជាងខ្លាចការចាកចេញពីព្រះអម្ចាស់ ហើយប្រុងប្រយ័ត្ន។ (៥) ពេលដែលគាត់មានបញ្ហា វាត្រូវបានបង្កើតឡើងថាគាត់មិនគេចពីវាទេ ប៉ុន្តែត្រូវរក្សាភាពសុចរិត។

"អ្នកណាដែលវង្វេង» គឺធ្វើតាមបំណងប្រាថ្នា។ អ្វីដែលគាត់មើលងាយព្រះជាម្ចាស់ត្រូវបានបើកបង្ហាញជារឿងមួយចំនួន។ ៩១) គាត់ស្រឡាញ់ការសប្បាយជាងការស្រឡាញ់ព្រះ។ (ធីម៉ូថេទី២ ៣:៤) (២) ទ្រង់ប្រហារជីវិតដោយអំពើពុករលួយរបស់មនុស្សលោកដោយផ្ទាល់ ហើយមិនប្រែចិត្ត ប៉ុន្តែ

មិនជឿព្រះ (យូដាស ១:១០) (៣) ដោយសារព្រះស៊ូទ្រាំជាយូរមកហើយ ទ្រង់មិនដាក់ទោសយ៉ាងឆាប់រហ័សម្តងហើយម្តងទៀតឡើយ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់មើលងាយព្រះជាម្ចាស់ ហើយអះអាងថា គ្មានព្រះទេ។ (រ៉ូម ២:៤) (៤) គាត់មិនខ្លាចព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេ។ (សុភ. ៣:១៣) (៥) គាត់មិនលើកតម្កើងព្រះទេ តែលើកតម្កើងខ្លួនគាត់។ ម្យ៉ាងទៀត គាត់ប្រព្រឹត្តដោយមិនប្រុងប្រយ័ត្ន។ សូមមើល យ៉ូហាន ៥:៤៤ កិច្ចការ ១២:២០-២៣ ។ (3) គាត់មិនអធិស្ឋានដល់ព្រះទេ វាមានន័យថាគាត់មើលងាយការសន្យារបស់ព្រះ (Mt 7: 7-11) ដែលអ្នកស្វែងរកនឹងទទួលបានដោយព្រះ។ (៧) កាលដែលគាត់ថ្វាយបង្គំព្រះ គាត់មិនមានចិត្តស្មោះត្រង់ទេ។ នេះគឺជាការប្រមូលផ្តុំគ្នាជាក្រុមជំនុំដ៏វិសុទ្ធ ប៉ុន្តែប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ (អេ.

3 ដោយមាត់របស់មនុស្សល្ងីល្ងើនឹងមានដំបងសម្រាប់ខ្នងគេ ប៉ុន្តែបបូរមាត់របស់មនុស្សមានប្រាជ្ញានឹងការពារគេ។

ចំពោះ "មនុស្សល្ងង់" តែងតែក្រអឺតក្រទម គាត់ចាត់ទុកអ្នកដ៏ទៃថាទាបជាងខ្លួន។ ដោយសារមនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរូបព្រះ (លោកុប្បត្តិ 1:27, Jm 3:9) អ្នកដែលមើលងាយម្នាក់ទៀតគឺមើលងាយខ្លួនឯង។ គាត់គឺជាមនុស្សល្ងង់។ បុរសបែបនេះមើលងាយការពិត និងការពិត រួចក្អួតពាក្យប្រមាថអ្នកដទៃ។ ពួកគេពោលថា៖ «អស់អ្នកដែលនិយាយថា យើងនឹងឈ្នះដោយអណ្តាតរបស់យើង បបូរមាត់របស់យើងនៅជាមួយយើង។ តើនរណាជាចៅហ្វាយលើយើង? (ទំនុកដំកើង ១២:៤) ទីបំផុតពួកគេទទួលទណ្ឌកម្ម (វិន័យ) ដោយសារភាពក្រអឺតក្រទមរបស់ពួកគេ ភាពក្រអឺតក្រទមជាអ្នកដឹកនាំនៃសេចក្តីវិនាស។ (សុភាសិត ១៦:១៨) សូមមើល ៦៥:៨។

"អ្នកប្រាជ្ញ" និយាយដូចដែលគាត់គួរនិយាយ ហើយនៅពេលគាត់រក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់ គាត់បន្តមាត់របស់គាត់ដើម្បីផ្តល់ផលប្រយោជន៍ខ្លះដល់អ្នកដទៃ។ ដូច្នេះគាត់ផ្ទាល់ទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ខ្លះ។ សូមមើលសុភាសិត ១២:៦ ១៥, ១៨, ១៣:៣, ១៨:២០ (១) អ្នកប្រាជ្ញមិនបន្ទោសអ្នកដ៏ទៃ ជាជាងលាក់បាំងគាត់ព្រោះគាត់ស្រឡាញ់អ្នកដ៏ទៃ។ (ពេត្រុសទី១ ៤:៨) ដូច្នេះ ម្នាក់ទៀតក៏ការពារគាត់តាមរយៈពាក្យសម្តីរបស់ពួកគេ។ សុភាសិត 17:9 ចែងថា៖ «អ្នកណាដែលបិទបាំងការប្រមាថ នោះស្វែងរកសេចក្តីស្រឡាញ់។

ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលនិយាយរឿងដដែលៗ បំបែកមិត្តជិតស្និទ្ធ»។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ (២) អ្នកប្រាជ្ញគឺជាអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ាតែងតែប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដើម្បីឲ្យអ្នកឯទៀតស្គាល់ព្រះយេហូវ៉ា។ ដោយសារគាត់ជាអ្នកថ្លែងទីបន្ទាល់ពីព្រះបន្ទូលនៃព្រះ នោះព្រះក៏ចិញ្ចឹមគាត់ (សុភាសិត 18:20, រ៉ូម 15:27, Gal 6:6 I Tim 5:18) ហើយគាត់ការពារ និងធ្វើឲ្យគាត់ឈ្នះលើកលល្បិចរបស់អារក្ស។ (ធីម៉ូថេទី២ ៤:១៧ វិវរណៈ ១២:១១) គាត់នឹងត្រូវបានការពារជារៀងរហូត។ Dan 12:3 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ហើយអ្នកដែលមានប្រាជ្ញានឹងភ្លឺដូចជាពន្លឺនៃផ្ទៃមេឃ។ ហើយអ្នកដែលបង្វែរមនុស្សជាច្រើនមករកសេចក្តីសុចរិត ដូចជាផ្កាយអស់កល្បជានិច្ច»។

៤ កន្លែងណាដែលគ្មានគោ នោះស្នូកក៏ស្អាត ប៉ុន្តែដំណាំច្រើនកើតឡើងដោយកម្លាំងគោ។

នេះជាពាក្យសង្កត់ធ្ងន់លើការខិតខំ។ "គោ" គឺជានិមិត្តសញ្ញានៃភាពស្មោះត្រង់ និងការប្រឹងប្រែង។ កាលណាមនុស្សធ្វេសប្រហែស ចិត្តរបស់គេទទួល

នូវការពុករលួយ និងបាប ហើយទីបំផុតនឹងត្រូវវិនាស។ ពរជ័យខាងវិញ្ញាណ ក៏ត្រូវបានប្រទានដល់បុរសដែលមានការព្យាយាមដែរ។ (ម៉ាថ. ១១:១២) ព្រះបានពិភាក្សាជាពិសេសអំពីគោក្នុងចំណោមសត្វ ដើម្បីបង្រៀនការខំប្រឹងប្រែងដល់បុរស។ គាត់មានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកមិនត្រូវខាំគោពេលវាកំពុងជាន់គ្រាប់ធញ្ញជាតិឡើយ»។ (ឧច ២៥:៤) អេក ៥:១២បានចែងថា៖ « ការដេករបស់អ្នកធ្វើការគឺផ្អែម ទោះគាត់ស៊ីតិចឬច្រើនក៏ដោយ ប៉ុន្តែពោះអ្នកមានមិនឲ្យគាត់ដេកទេ»។ បុរសគួរធ្វើការដោយឧស្សាហ៍ដូចគោ។ ព្រះសព្វព្រះទ័យឲ្យបុរសលះបង់ខ្លួនដើម្បីការងារល្អ។ ការធ្វើការរហូតដល់ញើសហូរលើមុខរបស់គាត់ គឺជាបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ។ (លោកុប្បត្តិ 3:19) ដូច្នេះ អេក 9:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្វីដែលដៃឯងរកធ្វើនោះ ចូរធ្វើដោយអស់ពីកម្លាំងចុះ ដ្បិតគ្មានការងារ ឬគំនិត ឬចំណេះឬប្រាជ្ញានៅស្ថានសួគ៌ដែលឯងនឹងទៅនោះទេ»។

ធម្មទាន ៥ យ៉ាង! ធ្វើការជាគោ (សុភាសិត ១៤:៤)

បុរសមានគោលបំណងមិនរស់នៅក្នុងពិភពលោកទេ តែលើកតម្កើងព្រះ។ អេភេសូរ 2:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ដ្បិតយើងជាស្នាដៃរបស់ទ្រង់ ដែលបានបង្កើតឡើងក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ សម្រាប់ការល្អ ដែលព្រះបានរៀបចំទុកជាមុន ដើម្បីឲ្យយើងដើរតាមវា។ "

1. គាត់គួរតែផ្តោតលើព្រះអម្ចាស់។

ការរក្សាការងាររបស់គាត់ក៏មានគោលបំណងលើសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែរ។ (១កូរិនថូស ១០:៣១)។ ដូច្នេះគាត់មានអារម្មណ៍ថា អត្ថន័យនៃការងាររបស់គាត់។ អ្នកដែលធ្វើការថ្វាយព្រះអម្ចាស់ មិនអាចជួយអ្វីក្រៅពីការរីករាយនឹងកិច្ចការរបស់ខ្លួនបានឡើយ។ ដោយសារការធ្វើដើម្បីព្រះយេហូវ៉ាគឺជាពរដ៏អស្ចារ្យពេក។ កាលប៉ុលលះបង់ខ្លួនដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អ គាត់ធ្វើការដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម ហើយបានលះបង់ជាច្រើនដើម្បីជួយមិត្តរួមការងារ។ (សកម្មភាព ២០:៣៤) ជួនកាល យើងមានភាពតានតឹងខ្លាំងសម្រាប់ជីវិតរបស់យើងយ៉ាងខ្លាំង។ អាស្រ័យហេតុនេះ យើងលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីធ្វើជីវិតដោយទឹកចិត្ត។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងចាប់អារម្មណ៍គឺការជួយអ្នកដទៃក្នុងន័យធ្វើដើម្បីព្រះអម្ចាស់។

2. គាត់គួរតែប្រឹងប្រែងឱ្យអស់ពីសមត្ថភាពក្នុងការងារ។

តើយើងត្រូវធ្វើការដល់ព្រះយេហូវ៉ាកម្រិតណា? ត្រូវតែស្មោះត្រង់រហូតដល់ស្លាប់។ ដោយសារបុរសនោះតែងតែសម្លឹងមើលការស្លាប់ដែលជិតមកដល់

គាត់ធ្លាប់ធ្វើការសម្រេចចិត្តដ៏អស្ចារ្យ។ សុភាសិត 9:10 ខក៏បានបង្គាប់ថា បុរសត្រូវធ្វើការដោយមើលទៅថ្ងៃដែលគាត់ស្លាប់។ បើយើងស្លាប់ យើងគួរតែស្លាប់បន្ទាប់ពីបំពេញបេសកកម្មដែលព្រះបានប្រទានមកយើង។ មានតែរបស់ដែលយើងបំពេញកិច្ចការរបស់ព្រះ ហើយថ្វាយវាដល់ព្រះប៉ុណ្ណោះ ដែលធ្វើឲ្យយើងសោកស្តាយជីវិតរបស់យើង។ ដូចនេះដែរ កិច្ចការរបស់ព្រះគឺមានតម្លៃ។ តើមានកិច្ចការប៉ុន្មានរបស់ព្រះក្នុងលោក? កិច្ចការនេះនឹងមិនត្រូវបានបញ្ចប់រហូតដល់ចុងផែនដីឡើយ។ ដោយសារការងារច្រើន ហើយជីវិតយើងខ្លី វាជាបញ្ហាធំ។ ប៉ុន្តែអ្វីៗដែលព្រះប្រទានដល់យើងមិនធ្វើដោយខ្លួនឯងទេ ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់ធ្វើឲ្យសម្រេចបាន។ ដូច្នេះ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយដែលថា បន្ទាប់ពីយើងសម្រេចនូវទំនួលខុសត្រូវរបស់យើងតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ហើយយើងនឹងត្រូវស្លាប់។ ដូចដែលយើងស្មោះត្រង់នឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលសក្តិសម បន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់យើង ព្រះត្រូវបានលើកតម្កើងដោយវា។ ព្រះបានបើកសម្តែងនូវអំណាចរបស់ទ្រង់ដើម្បីប្រោសមនុស្សស្លាប់ឲ្យរស់ឡើងវិញ តាមរយៈឆ្អឹងរបស់ព្យាការី អេលីសា ដែលបន្ទាប់ពីគាត់បានស្មោះត្រង់ ហើយបានស្លាប់។ (ស្តេចទី២ ១៣:២០-២១)

5 សាក្សីស្មោះត្រង់មិនកុហកទេ តែសាក្សីមិនពិតនិយាយកុហក។

«សាក្សីដ៏ស្មោះត្រង់» គឺជាអ្នកដែលមានភាពស្មោះត្រង់នៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ (ទំនុកដំកើង ៥១:៦) ដូច្នេះ គាត់មិនផ្លាស់ប្តូរទីបន្ទាល់ដ៏ស្មោះត្រង់របស់គាត់ចំពោះការសូកប៉ាន់ឬការគំរាមកំហែងនោះទេ។ បុរសបែបនេះមិនកែ

ប្រៃពាក្យសច្ចាឡើយ ទោះបីគាត់ទទួលរងគ្រោះខ្លះក៏ដោយ។ (ទំនុកដំកើង ១៥:៤) ព្រះប្រើបុរសជាអ្នកបម្រើរបស់គាត់។

ភាពស្មោះត្រង់មានសារៈសំខាន់ណាស់នៅក្នុងអាជីវកម្មនៃពិភពលោកក៏ដូចជាជីវិតផងដែរ។ ដូច្នេះ "ភាពស្មោះត្រង់គឺជាគោលការណ៍ល្អបំផុត។ នៅក្នុងពិភពនៃឧស្សាហកម្មនេះផងដែរ ដោយសារតែផលិតផលត្រូវបានផលិតឡើងដោយគួរឱ្យទុកចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ការអភិវឌ្ឍន៍ពិតប្រាកដនឹងកើតឡើង។ ដោយសារវាបាត់បង់ឥណទានដែលកំពុងដំណើរការ អាជីវកម្មគួរតែត្រូវបានបំផ្លាញ។ ប្រសិនបើអាជីវកម្មនៅក្នុងពិភពលោកនេះក៏នឹងទទួលបានជោគជ័យដោយចំណុចកណ្តាលនៃឥណទាន តើកិច្ចការរបស់ព្រះមិនត្រូវការបន្ថែមទៀតទេឬ? ដ្បិតព្រះរាជាណាចក្ររបស់ព្រះមិនអាចមើលឃើញដោយភ្នែកយើងទេ នោះសាក្សីគួរតែស្មោះត្រង់ថែមទៀត ដើម្បីធ្វើឲ្យគេជឿលើនោះ។ ភាពស្មោះត្រង់នៃសាក្សីនៃដំណឹងល្អ ធ្វើឱ្យបុរសជឿលើនគរព្រះច្រើនជាងអព្ភូតហេតុទៅទៀត។ ទោះបីជាលោកយ៉ូហានបាទីស្ទមិនបានប្រតិបត្តិអព្ភូតហេតុក៏ដោយ ក៏ភាពស្មោះត្រង់នៃព្រះបន្ទូលរបស់គាត់បានធ្វើឱ្យមនុស្សជាច្រើនជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ (យ៉ូហាន ១០:៤០-៤២)

ម្យ៉ាងវិញទៀត សាក្សីក្លែងក្លាយនិយាយកុហកច្រើន។ ពាក្យថា ដកដង្ហើមចេញ ភូតកុហក មានន័យថា ភូតភរ ចេញមក ដូចដកដង្ហើមចេញ (យក ១)។ នេះមានន័យថាការកុហកចេញមកជាទម្លាប់។ អ្នកកុហកចេញពីតំបន់ជាច្រើន។ (១) គាត់ធ្វើសក្ខីកម្មខុស ព្រោះគាត់មិនដឹងការពិត។ (2) គាត់ដឹងថាវាជាពាក្យផ្ទុយទៅនឹងការពិត ប៉ុន្តែគាត់អះអាងថាវាខ្លាំងដើម្បីផ្តួលអ្នកដទៃដោយបោកប្រាស់។ (៣) គាត់និយាយកុហកច្រើនដងទៀត ដើម្បីកុហកថា

ជាពាក្យពិត។ (៤) គាត់និយាយបំផ្លើស។ នៅពេលនិយាយអំពីការពិតនៅក្នុងស្ថានភាពធំ វាក៏ជាការកុហកដែរ។
ជាពិសេសពេលយើងអួតគឺងាយស្រួលពង្រីក ហើយក៏បន្ទោសអ្នកដទៃទៀតផង។ (៥) ទម្លាយពាក្យសន្យា។ នេះមិនអាចត្រូវបានអនុវត្តយ៉ាងខ្លាំង ។ ប៉ុន្តែវាក៏ក្លាយទៅជាការកុហកជាលទ្ធផល។ (៦) កិរិយាមិនគួរគប្បីជាឧទាហរណ៍ ទោះបីលោកលាតត្រដាងនូវក្តារដ៏អស្ចារ្យក៏ដោយ ក៏វាគ្មានខ្លឹមសារទាក់ទងនឹងវាដែរ។ សៀវភៅយូដាបានប្រៀបធៀបបុរសនេះថាជា« ពពកគ្មានទឹក»។ (ខ១២) (៧) ពុតត្បុត ពោលគឺទោះបីផ្ទៃខាងក្រៅរបស់លោកបង្ហាញពីភាពជាព្រះក៏ដោយ ប៉ុន្តែចិត្តរបស់លោកពេញទៅដោយរបស់មិនពិតទាំងអស់។ (ម៉ាថ. ២៣:២៧) រឿងមិនពិតបែបនេះគឺអាក្រក់និងគ្រោះថ្នាក់ណាស់។ ជាងនេះទៅទៀត សាក្សីនៃដំណឹងល្អគួរតែចាកចេញពីការកុហកបែបនេះ។

៦ មនុស្សំអកស្វែងរកប្រាជ្ញាដោយឥតប្រយោជន៍ តែចំណេះងាយស្រួលសម្រាប់មនុស្សចេះយល់។

ត្រង់នេះ "អ្នកចំអក" មានន័យថា អ្នកដែលមិនស្វែងរកព្រះ ហើយ "ប្រាជ្ញា" មានន័យថា ប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណ ដែលជាប្រាជ្ញាដើម្បីស្គាល់ព្រះ ជាងចំណេះដឹងវិទ្យាសាស្ត្រទូទៅ។ សូម្បីតែមនុស្សក្រអឺតក្រទមក៏អាចយកប្រាជ្ញាដើម្បីយល់ដឹងពីចំណេះវិជ្ជាវិទ្យាសាស្ត្រដែរ។ ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចស្គាល់ព្រះបានទេ។ ព្រះបណ្តេញមនុស្សក្រអឺតក្រទមចេញ។ (យ៉ូហាន ៩:៦) សូមយោងទៅយ៉ូហាន ៩:៣៩-៤១។

គាត់ប្រាប់ខ្លួនគាត់ដល់អ្នករាបទាបដូចទារក។ ហេតុនេះហើយបានជា លោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថា៖ «នៅពេលនោះលោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថា៖ «ខ្ញុំអរព្រះគុណព្រះវរបិតាជាព្រះអម្ចាស់នៃស្ថានសួគ៌និងផែនដីដែលលោកបានលាក់របស់ទាំងនេះពីអ្នកប្រាជ្ញនិងការយល់ដឹងនិងបើកសម្តែងដល់កូនតូច»។ (ម៉ាថ. ១១:២៥) ដូចគ្នានឹងអ្នកដែលមានចិត្តរាបទាបហើយជឿលើព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ហើយស្តាប់តាមនោះ គឺជា«អ្នកដែលមានប្រាជ្ញា»។ ដោយសារគាត់លះបង់ស្ថិយភាពរបស់គាត់នៅចំពោះមុខអំណាចនៃព្រះ (យ៉ូហាន ១៧:៧) ប៉ុន្តែអាកប្បកិរិយារបស់គាត់ក្នុងការស្តាប់បង្គាប់ដោយបន្ទាបខ្លួនគឺជាអាកប្បកិរិយានៃការយល់ដឹងរួចទៅហើយ។ ដ្បិតគាត់យកប្រាជ្ញានៃវិធីដើម្បីស្គាល់ព្រះរួចហើយ គាត់បានទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះនៅតំបន់នេះ។ អ្នកដែលមានព្រះគុណរបស់ព្រះ ទទួលបានព្រះគុណរបស់ព្រះច្រើនជាង។ ដូចដែលព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់មានបន្ទូលថា អ្នកដែលនឹងមានខ្លះ នឹងត្រូវផ្តល់ឱ្យច្រើនជាងនេះទៅទៀត។ (សូមមើល មថ ២៥:២៨-២៩, ម.

7 ចូរចាកចេញពីមនុស្សល្ងីល្ងើទៅ ដ្បិតនៅទីនោះ អ្នករាល់គ្នាមិនបានជួបនឹងពាក្យដែលចេះដឹងឡើយ។

ត្រង់នេះគេហៅថា "មនុស្សល្ងង់" មិនមែនមានន័យថា មនុស្សល្ងង់ ឬអ្នកមិនទំនោរនោះទេ។ ទាំងនេះចង្អុលទៅអ្នកដែលមើលងាយព្រះជាម្ចាស់ (ទំនុកដំកើង ១៤:១) ដោយសារភាពក្រអឺតក្រទមរបស់គាត់។ រឿងបែបនេះមិនអាចជាកម្មវត្ថុនៃមេរៀនបានទេ។ កាលដែលអ្នកជឿនៅជិតអ្នកនោះ នោះគាត់នឹងត្រូវរងគ្រោះ។ សូមយោងទៅ Mt 7:23 II Cor 6:17 Ps 1:1 ។ វាគឺជាមេ

រៀនទូទៅដែលថា អ្នកដែលធ្វើបាបអ្នកដ៏ទៃដោយការបំពុលនៃគំនិតទុច្ចរិត ដោយគ្មានសង្ឃឹមនឹងការប្រែចិត្ត គួរតែត្រូវញែកដាច់ពីគេជាអ្នកជឿ។

ទំនុកតម្កើង 1:1 បានមានប្រសាសន៍ថា "មានពរហើយអ្នកណាដែល... ឬ អង្គុយនៅកន្លែងនៃមនុស្សចំអក។ (អ្នកដែលនិយាយថាព្រះមិនចេញដោយ ព្រៃផ្សៃទេ)» សូមយោងទៅ ម៉ាថាយ ៧:៦, រ៉ូម ១៦:១៧ ១ កូរិនថូស ៥:១៣, វិវរណៈ ១៨:៤។ ក្នុងចំណោមអ្នកដែលជាកម្មសិទ្ធិនៃសាសនាខុសឆ្គង ព្រះគម្ពីរបានចែងថា « ចំពោះអ្នកណាដែលញុះញង់ឲ្យមានការបែកបាក់គ្នា បន្ទាប់ពីព្រមានគាត់ម្តងហើយម្តងជាពីរដង នោះគ្មានអ្វីពាក់ព័ន្ធនឹងគាត់ទៀតឡើយ » (ទីតុស 3:10) ។ យើងគួរអានពាក្យ "មួយ ឬ ពីរដង" ដោយប្រយ័ត្នប្រយែង។ មិនមែនមានន័យថាយើងតែងតែបិទបុរសបែបនេះ ហើយដាស់តឿនគាត់នោះទេ។

" ទោះបីជាយើងដាស់តឿនគាត់ក៏ដោយ វាគ្រាន់តែថា "មួយឬពីរដង។ ដោយសារបុរសបែបនេះអះអាងថា កំហុសរបស់ខ្លួនគឺត្រឹមត្រូវ ហើយប្រាប់ការបំពុលដល់អ្នកដទៃជាវិជ្ជមាន។ ដូចនេះដែរ ព្រោះអ្នកជឿបែបនេះមានហេតុផលស្មោះត្រង់ដែលគាត់គួរចាកចេញពីមនុស្សអាក្រក់រឹងរូស (ជាពិសេសអ្នកដែលទាមទារសាសនាមិនពិត និងខុសឆ្គងខ្លាំង) ហើយមនុស្សអាក្រក់មិនទទួលការបង្រៀនពីអ្នកជឿទេ តែគាត់ធ្វើបាប គាត់។ នេះជាអ្វីដែលយើងចងចាំក្នុងចិត្តរបស់យើង អ្នកជឿគួរយកចិត្តមេត្តាទៅគាត់ ទោះបីជាគេចាកចេញពីគាត់ទៅឆ្ងាយ (គេមិនគួរយកចិត្តអាក្រក់ដាក់គាត់) ព្រោះចិត្តយើងអាក្រក់ ចិត្តយើងក៏អាក្រក់ ហើយទទួលការបាត់បង់ខាងវិញ្ញាណ។ យូដាស 1:23 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ចូរសង្គ្រោះអ្នកឯទៀត ដោយទាញពួកគេ

ចេញពីភ្លើង។ ដល់អ្នកឯទៀតបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាដោយការភ័យខ្លាច ដោយស្អប់សូម្បីតែសម្លៀកបំពាក់ប្រឡាក់ដោយសាច់»។

៨ ប្រាជ្ញារបស់មនុស្សឈ្លាសវៃ គឺចេះយល់ផ្លូវរបស់ខ្លួន តែមនុស្សល្ងីល្ងើជាការបោកបញ្ឆោត។

បុរសនោះដឹងជាដំបូង គួរតែដឹងពីផ្លូវដែលគាត់គួរទៅ (ការងាររបស់គាត់ដើម្បីឱ្យសមនឹងឆន្ទៈរបស់ព្រះ) ត្រឹមត្រូវ ហើយគួរប្រតិបត្តិវា។ (១កូរិនថូស ៧:១៧) ពេលគាត់ប្រតិបត្តិ ដូច្នេះគាត់អាចបំពេញតួនាទីបម្រើដល់អ្នកដទៃ។ សូមមើល Gal 6:4-5 I Cor 12:7 17-21 ។ ដូច្នេះ ដើម្បីយល់ដឹងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះបានត្រឹមត្រូវ យើងគួរប្រតិបត្តិតាមប្រាជ្ញាដែលព្រះប្រទាន។ ប្រាជ្ញាត្រូវបានប្រទានដល់មនុស្សតែម្នាក់ដែលមានចិត្តសាមញ្ញដើម្បីចាកចេញពីលោភលន់ ភាពទុច្ចរិត និងការស្អប់ ហើយបម្រើព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។ ៩ ម៉ាថ ៦:២១-២៤) ចិត្តសាមញ្ញចង្អុលទៅលើចរិតសាមញ្ញដើម្បីបម្រើព្រះតែប៉ុណ្ណោះ។ វាមិនមានន័យថា ក្នុងការស្វែងរកចំណេះដឹងខាងវិញ្ញាណ គាត់គួរតែសិក្សាតែបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែមិនចាំបាច់អធិស្ឋាន និងគោរពតាម ហើយប្រែចិត្តនោះទេ ហើយវាក៏មានន័យថា គាត់គួរតែអធិស្ឋានតែប៉ុណ្ណោះ (ឬលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីស្តាប់បង្គាប់តែប៉ុណ្ណោះ) ប៉ុន្តែ គាត់មិនចាំបាច់រៀនគម្ពីរទេ។ ដើម្បីបម្រើព្រះដោយត្រឹមត្រូវ គាត់គួររៀនគ្រប់យ៉ាងដើម្បីស្គាល់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ហើយគួររស់នៅដូច្នេះ។ (ពេត្រុសទី២ ១:៥-៧)

"ភាពល្ងង់ខ្លៅគឺបោកបញ្ឆោត" ។ "ភាពល្ងីល្ងើ" មានន័យថា គំនិតឆ្លួតៗដើម្បីមើលងាយព្រះជាម្ចាស់ បញ្ឆោតខ្លួនឯង និងអ្នកដទៃ ទោះបីជាវាហាក់ដូចជា

ត្រឹមត្រូវក៏ដោយ។ (ធីមថេ ២ ៣:១៣) ប្រាជ្ញារបស់លោកីយ៍ដែលមើលងាយព្រះគឺដូច្នេះ។ ទោះបីជាបុរសដែលនិយាយបង្កាច់បង្ខូចដានីយ៉ែលស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះក៏ដោយ ក៏មានប្រាជ្ញាដែលពួកគេអាចធ្វើបានយ៉ាងល្អ (ដានីយ៉ែល ៦:៤-៨) នៅទីបំផុតក្នុងអន្ទាក់របស់ពួកគេ ពួកគេត្រូវបានគេចាប់បាន (ដានីយ៉ែល ៦:៤-៨) ហើយពួកគេត្រូវបានគេសម្លាប់។ ដាន ៦:២៤) សូមមើល កូរិនថូសទី១ ៣:១៨-២០។ ហើយអាណាណាស និងសភីរ៉ាក៏បានមើលងាយដល់សមត្ថភាពរបស់ព្រះ និងអ្នកមានអំណាច ហើយបានបញ្ឆោតពួកសាវកឲ្យទទួលបានកិត្តិយសនៅចំពោះមុខប្រជាជន ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញចោល។ (សកម្មភាព ៥:១-១១) សកម្មភាពណាដែលមិនកោតខ្លាចព្រះ នោះជាភាពល្ងង់ខ្លៅ ហើយបញ្ឆោតអ្នកដទៃនិងគាត់។

៩ មនុស្សល្ងីល្ងើចំអកនឹងតង្វាយដែលមានទោស តែមនុស្សទៀងត្រង់ចូលចិត្តទទួល។ តើ "មនុស្សល្ងីល្ងើ" គឺជាអ្វី? ក្នុងចំណោមមនុស្សល្ងីល្ងើ សុភាសិតបានសង្ខេបយ៉ាងខ្លីដូចតទៅ នោះគឺសុភាសិត 10:23 បាននិយាយថា "ការធ្វើខុសគឺដូចជាការលេងសើចរបស់មនុស្សល្ងីល្ងើ ប៉ុន្តែប្រាជ្ញាជាសេចក្តីរីករាយចំពោះមនុស្សដែលមានការយល់ដឹង"។ មូលហេតុដែលគាត់ចូលចិត្តធ្វើអំពើអាក្រក់ គឺដោយសារគាត់មិនដឹងការពិត។ សេចក្តីពិតមិនមែនជាអ្វីផ្សេងទេ ប៉ុន្តែជាព្រះបន្ទូលនៃព្រះដែលបទគម្ពីរបានបើកសម្តែង។ អ្នកដែលព្រងើយកន្តើយនឹងបទគម្ពីរ មិនស្គាល់បាបថាជាបាបទេ តែត្រូវរីករាយ។ សុភាសិត 14:16 មានប្រសាសន៍ថា មនុស្សល្ងង់ជឿដោយខ្លួនឯង ព្រោះតែខ្លួនឯង។ នៅទីនេះ "មនុស្សល្ងីល្ងើ" គឺ kesil (כְּסִיל) ជាភាសាហេព្រើរ ដែលគួរតែត្រូវបានបកប្រែជា "មនុស្សល្ងីល្ងើ" ។ "មនុស្សល្ងីល្ងើ" មិនមាន

សកម្មភាពដើម្បីរក្សាការពិតទេព្រោះគាត់មិនមានបន្ទាត់នៃជីវិតច្បាស់លាស់។ គាត់ជាអ្នកវង្វេងមិនចេះចប់ក្នុងចិត្ត ដោយមិនត្រូវការការយល់ដឹងពីភាពល្អនិងអាក្រក់។ ដូច្នេះ គាត់មិនចាំបាច់ខ្វល់ពីរឿងបាបឡើយ។ សុភាសិត 28:26 មានប្រសាសន៍ថា មនុស្សល្ងង់ជឿក្នុងចិត្ត។ យេរេមា 17:9 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ចិត្តបោកបញ្ឆោតលើសជាងអ្វីៗទាំងអស់ ហើយឈឺយ៉ាងខ្លាំង។ តើអ្នកណាអាចយល់វាបាន?

ការជឿលើចិត្តខ្លួនដោយមិនជឿលើព្រះ គឺត្រូវជឿលើអំពើបាបជាទីបំផុត។

ដូចដែលយើងឃើញពាក្យខាងលើ មនុស្សល្ងីល្ងើមិនមែនជាអ្នកដទៃទេ តែមិនស្គាល់ព្រះ។ ដូច្នេះ ទំនុកតម្កើង ១៤:១ មានប្រសាសន៍ថា "មនុស្សល្ងង់និយាយក្នុងចិត្តថា "គ្មានព្រះទេ"។ ពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើគួរស្អប់ខ្ពើម។ គ្មានអ្នកណាធ្វើបានល្អទេ»។ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកដែលនិយាយថា ព្រះមិនមានមនុស្សល្ងង់? វាមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺអ្នកដែលបដិសេធព្រះព្យាយាមស្គាល់ព្រះដោយចំណេះដឹងវិទ្យាសាស្ត្រ។ ចំនេះដឹងខាងវិទ្យាសាស្ត្រគឺក្មេងដូចយើងគិតដល់គោលដៅចុងក្រោយរបស់វា។ វាគ្រាន់តែជាចំណេះដឹងមេកានិចប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះវាមិនអាចទៅរួចទេដែលយើងមិនអាចយកចំណេះដឹងខាងសម្ភារៈក៏ដូចជាចំណេះដឹងអំពីពិភពលោកដែលមើលមិនឃើញ។

ដោយសារព្រះជាវិញ្ញាណ យើងមិនអាចស្គាល់ទ្រង់តាមវិធីមេកានិកឡើយ។ ព្រះមិនមែនជាសម្ភារៈទេ។ យើងអាចស្គាល់ព្រះដោយគ្រាន់តែការបំផុសគំ

និត។ មនុស្សល្ងីល្ងើមិនស្គាល់ការបំផុសគំនិតទេ ដូច្នោះគេមិនអាចស្គាល់ទ្រង់បានទេ។

«ចំអកនឹងតង្វាយដែលមានទោស» សកម្មភាពដ៏ល្ងីល្ងើរបស់មនុស្សល្ងីល្ងើនេះជាដំបូងប្រឆាំងនឹងព្រះ។ ព្រះប្រព្រឹត្តអំពើបាបយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ កូនប្រុសរបស់ព្រះ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង្ហូរឈាម និងញើសរបស់ទ្រង់ ហើយបានអធិស្ឋាននៅសួនច្បារគែតម៉ាណែត ពីអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃ ហើយបានសុគតនៅលើឈើឆ្កាងនៅកាល់វ៉ារី។ (Charles Bridges) អ្នកដែលដឹងថាអំពើបាបជាអ្វី ហើយប្រែចិត្ត វាមិនចំអកបាបសូម្បីតែមួយភ្លែត។

"មនុស្សទៀងត្រង់រីករាយនឹងការទទួលយក" នោះមានន័យថា មានតែមនុស្សស្មោះត្រង់ប៉ុណ្ណោះដែលប្រែចិត្ត នោះមានព្រះគុណរបស់ព្រះនៅក្នុងពួកគេ។ « ដូច្នេះ ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាថា វានឹងមានអំណរច្រើនជាងនៅស្ថានសួគ៌ចំពោះមនុស្សមានបាបម្នាក់ដែលប្រែចិត្តជាងមនុស្សសុចរិតកៅសិបប្រាំបួនដែលមិនត្រូវការការប្រែចិត្ត » ។ (លូកា ១៥:៧) សុភាសិត ២៨:១៣ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកណាដែលលាក់បាំងការរំលងរបស់ខ្លួន នោះនឹងមិនចម្រើនឡើងឡើយ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលលន់តួហើយបោះបង់ចោលនោះនឹងបានសេចក្តីមេត្តាករុណា»។ អ្នកបំរើរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រសាសនាចក្រទទួលយកព្រះគុណដ៏បរិបូរណ៌គឺជាបុរសដើម្បីប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ពួកគេយ៉ាងលម្អិត។ គោលបំណងដែលព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានយាងមក គឺមិនមែនដើម្បីអំពាវនាវរកមនុស្សសុចរិតនោះទេ ប៉ុន្តែដើម្បីអំពាវនាវរកមនុស្សមានបាប ហើយធ្វើឱ្យទ្រង់ប្រែចិត្ត។ (លូកា ៥:៣២) ព្រះបានតាំងរាស្ត្រទ្រង់ជាអ្នកដែលប្រែចិត្តយ៉ាងសំខាន់។ ព្រោះក្នុងន័យពិត

គ្មានអ្នកសុចរិតទេ។ (រ៉ូម ៣:១០) ទំនុកតម្កើង ១៣០:៣-៤ មានប្រសាសន៍ថា «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ បើទ្រង់គួរសម្គាល់អំពើទុច្ចរិត តើអ្នកណាអាចឈរបាន? ប៉ុន្តែនៅជាមួយអ្នកមានការអត់ទោសដែលអ្នកអាចនឹងត្រូវបានកោតខ្លាច»។ ទោះបីជាមានក៏ដោយ មនុស្សជាច្រើនមិនប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ ដោយស្មោះត្រង់ (1) ពួកគេបានកំណត់អត្តសញ្ញាណអំពើបាបរបស់ពួកគេ ដែលមិនមែនជាអាកប្បកិរិយានៃសេចក្តីស្មោះត្រង់ចំពោះការពិត (2) វាគឺជាអាកប្បកិរិយាដែលមិនទទួលខុសត្រូវចំពោះអំពើបាបរបស់គាត់ ដោយសារគាត់ដោះសារអំពើបាបរបស់គាត់ចំពោះរឿងនេះ។ ផ្លូវ និងផ្លូវនោះ (៣) ម្នាលអ្នកដ៏ទៃ មានបាបកម្មយ៉ាងនេះ ចិត្តរបស់ខ្លួនក៏មិនអាក្រក់ដែរ ព្រោះការវិនិច្ឆ័យមិនត្រឹមត្រូវ (មិនទៀង) មិនប្រកាន់ថាខ្លួនជាអ្នកវិនិច្ឆ័យ។ (ទំនុកដំកើង ៥១:៦) បុរសស្មោះត្រង់នឹងប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់គាត់។

10 ចិត្តដឹងពីភាពល្វីងជូរចត់របស់ខ្លួន ហើយគ្មានមនុស្សចម្លែកណាដែលមានអំណរឡើយ។

ពាក្យនេះជារបស់បុរសពិត។ បុរសមិនដឹងនូវសេចក្តីទុក្ខ ហើយត្រេកអរក្នុងចិត្តអ្នកដទៃ។ ប៉ុន្តែព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវដើម្បីពិសោធបុរសនោះដឹងហើយ។ ដូច្នេះ គាត់គឺជាអ្នកមានសមត្ថភាពតែម្នាក់គត់ដើម្បីសង្គ្រោះបុរសនោះ។ ការពិសោធបុរសនោះមានន័យថា ទ្រង់ជាព្រះ ហើយទ្រង់ផ្ទាល់ក៏បានក្លាយជាមនុស្ស ហើយបានដឹងពីជំងឺទាំងអស់របស់មនុស្ស (Is. 53:4) គាត់បានទ្រាំទ្រនឹងបន្ទុកទាំងអស់របស់មនុស្ស (គឺ 53:5) ហើយគាត់បាននៅជាមួយមនុស្សអស់កល្បជានិច្ច។ (Mt 28:20) នៅពេលដែលគាត់អង្គុយទាបដើម្បីពិសោធបុរសនោះយ៉ាងខ្លាំង ព្រះជាម្ចាស់បានលើកគាត់ឡើងដោយអំណាចរបស់គា

ត់។ (ភីលីព ២:៦-១១) កាលដែលសាវ័កប៉ុលបានអង្គុយក្នុងភាពលំបាកក្នុងនាមជាអ្នកបម្រើរបស់គាត់ដើម្បីជួយអ្នកឯទៀត ព្រះបានសម្រាលទុក្ខគាត់ដោយអំណាចរបស់គាត់។ ដូច្នេះ គាត់អាចលួងលោមអ្នកដទៃ ហើយអាចកាន់ពួកគេបាន។ (២កូរិនថូស ១:៣-៧) អ្នកបម្រើរបស់ព្រះធ្វើតាមគំរូរបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយដូចដែលធ្លាប់មានបទពិសោធន៍ នោះគាត់អាចដឹងពីទុក្ខលំបាក និងការរីករាយរបស់ពួកគេ ហើយគាត់អាចទាក់ទងក្នុងចិត្តពួកគេដោយអំណាចនៃដំណឹងល្អយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ហើយបន្ទាប់មកគាត់ អាចជោគជ័យ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ អ្នកជឿទូទៅក៏គួរប្រាប់គ្នាទៅវិញទៅមកនៅក្នុងពិភពដែលមើលមិនឃើញនៃចិត្តរបស់ពួកគេ (១ គ. ការសម្រេចបាននូវរឿងបែបនេះក៏ត្រូវបានសម្រេចដោយបទពិសោធន៍របស់គ្នាទៅវិញទៅមក។
ដូច្នេះ ក្នុងជីវិតក្រុមជំនុំ គាត់គួរអរសប្បាយជាមួយនឹងមនុស្សទាំងឡាយដើម្បីអរសប្បាយ ហើយយំជាមួយនឹងមនុស្សដែលយំ។ (រ៉ូម ១២:១៥) បានសារភាពអំពើបាបរបស់គាត់ដោយស្មោះត្រង់ ហើយជឿលើព្រះអម្ចាស់ ហើយទទួលសេចក្តីសុចរិតរបស់គាត់។

ពាក្យថា«ត្រសាល»(អាល់ហាល់)មានអត្ថន័យ។ វាខុសគ្នានឹងផ្ទះហើយកក្រើក ហើយក៏ត្រូវកំទេចដែរ។ អ្នកនិពន្ធបង្ហាញពីជីវិតនៃការមកដល់នៃពិភពលោកនៃ "មនុស្សទៀងត្រង់" ។ មនុស្សទៀងត្រង់ដឹងថាជីវិតនៃពិភពលោកនេះស្ថិតនៅបណ្តោះអាសន្ន (២កូរិនថូស 5:1) ហើយផ្លាស់ទីនៅកណ្តាលនៃពិភពលោកខាងមុខ។ ដោយសារតែគាត់រស់នៅដោយការសន្សំសំចៃដូចជាជីវិតលំបាកវេទនា ហើយប្រមូលទានដោយសម្ភារៈរបស់ខ្លួន។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គាត់ស្រែកថា ការប្រែចិត្តចំពោះមនុស្សបច្ចុប្បន្ន ព្រោះគាត់

រស់នៅកណ្តាលនៃពិភពលោកខាងមុខ ហើយត្រូវបានគេបៀតបៀន ហើយអាចរស់នៅក្នុងជីវិតដ៏វេទនាដូចជីវិតនៃតង់។ ដូច្នេះគំនិតនៃការមកដល់ពិភពលោកគ្រប់គ្រងលើគាត់។ គាត់ជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់សាវកប៉ុលពោលគឺ «ប្រសិនបើយើងមានសេចក្តីសង្ឃឹមក្នុងជីវិតនេះក្នុងព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ នោះយើងជាមនុស្សដែលគួរអាណិតបំផុត»។ (១កូរិនថូស ១៥:១៩) ហើយប្រតិបត្តិវា។ ដោយសារតែវា ព្រះជាម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យឲ្យក្លាយជាព្រះរបស់ទ្រង់ ពិភពលោកខាងមុខជាកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់ (ហេព្រើរ ១១:៦, ១៦) ពាក្យនេះ; «ត្រសាលនៃមនុស្សទៀងត្រង់នឹងរីកចម្រើន»។ មានន័យថា។

ពួកបរិសុទ្ធពិតទាំងអស់គឺខ្លាំងចំពោះគំនិតនៃពិភពលោកខាងមុខ។ ដោយសារអ័ប្រាហាំប្រាថ្នាចង់បានពិភពលោកនៅស្រុកកាណាន នោះគាត់ក៏មានគ្រប់គ្រាន់ក្នុងជីវិតក្នុងត្រសាលដែរ ដើម្បីដើរទៅមក។ (ហេ. ១១:៩-១០) ដាវីឌបានស៊ូទ្រាំនឹងការបៀតបៀនដោយមនុស្សក្នុងពិភពលោកបច្ចុប្បន្ន ហើយមិនច្រណែននឹងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួនទេ ហើយបានត្រឹមតែប្រាថ្នាចង់បានពិភពលោកខាងមុខ ហើយអួតខ្លួន។

ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា "ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ ពីមនុស្សដោយដៃទ្រង់ ពីមនុស្សក្នុងលោកនេះ ដែលចំណែកក្នុងជីវិតនេះ។ អ្នកបំពេញស្បូនរបស់ពួកគេដោយទ្រព្យសម្បត្តិ ពួកគេពេញចិត្តនឹងកូន ហើយពួកគេបានបន្សល់ទុកនូវភាពបរិបូររបស់ពួកគេដល់ទារក។ រីឯខ្ញុំវិញ ខ្ញុំនឹងមើលមុខអ្នកដោយសុចរិត។ ពេលខ្ញុំភ្ញាក់ឡើង ខ្ញុំនឹងពេញចិត្តនឹងរូបរាងរបស់អ្នក»។ (ទំនុកដំកើង ១៧:១៤-១៥) តាមពាក្យរបស់លោកយេស៊ូ ឡាសារបានរស់នៅកណ្តាលនៃ

ពិភពលោកខាងមុខ ហើយទីបំផុតលោកបានត្រូវលើកតម្កើងក្នុងពិភពលោកខាងមុខ។ (លូកា ១៦:២២, ២៥) សុភាសិត ១៤:៣២បានចែងថា៖ « មនុស្សអាក្រក់ត្រូវរំលំដោយសារអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន តែមនុស្សសុចរិតរកទីជ្រកក្នុងសេចក្តីស្លាប់»។ សូមមើល កូរិនថូសទី២ ៥:១៦-១៨។

ត្រង់ចំណុចនេះ យើងមានអ្វីដែលយើងគួរចងចាំ។ វាគឺជាការពិតដែលកើតឡើងដើម្បីទទួលការវិនិច្ឆ័យដោយល្អនិងអាក្រក់។ ពោលគឺអ្នកទៀងត្រង់ក៏មានកិត្តិយសក្នុងលោកបច្ចុប្បន្នដែរ។ (ទំនុកដំកើង ៣៧:៣៤-៤០) ប៉ុន្តែ ការជំនុំជម្រះទាំងស្រុងគួរតែកើតឡើងនៅទីបញ្ចប់នៃពិភពលោក។

១២ មានផ្លូវមួយដែលមើលទៅត្រឹមត្រូវចំពោះមនុស្ស ប៉ុន្តែទីបញ្ចប់គឺផ្លូវទៅរកសេចក្តីស្លាប់។

(១) បុរសអះអាងថា ផ្លូវសម្រេចសេចក្តីប្រាថ្នាជាផ្លូវត្រូវដោយងាយ។ ប៉ុន្តែដោយសារផ្លូវដើម្បីសម្រេចបំណងប្រាថ្នារបស់គាត់ដើម្បីប្រឆាំងនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះគឺអាក្រក់ វាជាផ្លូវនៃការបំផ្លាញ។ (២) មាគ៌ានៃអំពើអាក្រក់បណ្តោតបុរសដោយបិទបាំងនូវសេចក្តីល្អ ។ បុរសនោះដើរតាមផ្លូវត្រូវវិនាស។ (៣) បុរសដឹងថាផ្លូវធ្វើបាបធំគឺជាការបំផ្លិចបំផ្លាញ ប៉ុន្តែកំហុសដែលធ្វើបាបតូចបន្តបន្ទាប់គឺឥតគិតថ្លៃ។ ប៉ុន្តែដោយសារសកម្មភាពដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបតូចតាចជាបន្តបន្ទាប់ជាយូរមកហើយក៏ធ្វើឲ្យព្រះពិរោធផង ទីបំផុតគាត់ត្រូវវិនាសទៅ។ (រ៉ូម ២:៤-៥) បុរសជាអ្នកដែលពឹងលើព្រះ ប៉ុន្តែមិនមែនជាអ្នកដែលត្រូវធ្វើដោយគាត់ទេ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត វាច្បាស់ណាស់ថាគាត់មិនមែនជាអ្នកបង្កើតរបស់សកលលោកទេ ប៉ុន្តែជាអ្នកមានបាបជាសត្វ។ ដូច្នេះ

នៅពេលគាត់ធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គាត់នឹងទទួលបានជីវិត។ សុភាសិត 28:26 ចែងថា៖ «អ្នកណាដែលទុកចិត្តក្នុងគំនិតខ្លួន នោះជាមនុស្សល្ងង់ តែអ្នកណាដែលដើរដោយប្រាជ្ញានឹងបានរួចខ្លួន»។

១៣ ទោះបីនៅពេលសើច ចិត្តក៏ឈឺ ហើយទីបញ្ចប់នៃការសប្បាយក៏នឹងកើតទុក្ខដែរ។

ពាក្យនេះចង្អុលបង្ហាញថាការសប្បាយក្នុងលោកនេះមិនបរិសុទ្ធនិងយូរអង្វែងទេ។ សេចក្តីត្រេកអរជារបស់ក្នុងលោកនេះ ពោលគឺបន្ទាប់ពីសេចក្តីត្រេកអរខាងកាយ សេចក្តីសោកក៏កើតឡើង។ ប្រសិនបើបុរសនោះមិនមានសេចក្តីរីករាយនៃសេចក្តីសង្គ្រោះទេ សេចក្តីអំណររបស់វាខាងក្រៅ លទ្ធផលនៃសេចក្តីអំណរនោះ នាំមកនូវគ្រោះកាច។ ក្នុងនាមជាស្តេច បេសាសារបានរីករាយជាមួយនឹងមន្ត្រីរបស់គាត់ជាមួយគ្នាក្នុងពិធីជប់លៀងរបស់គាត់ តើមានអ្វីកើតឡើងទីបំផុត? (ដាន. ៥:១-៦) យើងអាចគិតអំពីការសប្បាយរបស់បុរសអ្នកមានល្ងង់ម្នាក់ ដែលលោកយេស៊ូបាននិយាយជាពាក្យប្រៀបធៀប។ នោះហើយបានជាគាត់ប្រាប់ពួកគេជាប្រស្នាមួយថា "ដីរបស់អ្នកមានបង្កើតបានច្រើន ហើយគាត់គិតក្នុងចិត្តថា 'តើខ្ញុំត្រូវធ្វើយ៉ាងណាសម្រាប់ខ្ញុំគ្មានកន្លែងសម្រាប់ទុកដំណាំរបស់ខ្ញុំ? ខ្ញុំនឹងធ្វើដូច្នេះ គឺខ្ញុំនឹងរុះជង្រុករបស់ខ្ញុំ ហើយសង់ធំជាងនេះ ហើយនៅទីនោះ ខ្ញុំនឹងទុកស្រូវ និងរបស់របររបស់ខ្ញុំទាំងអស់។ ហើយខ្ញុំនឹងនិយាយទៅកាន់ព្រលឹងខ្ញុំថា "ព្រលឹងអើយ! សម្រាក ស៊ី ផឹក សប្បាយ។ យប់នេះព្រលឹងអ្នកត្រូវការពីអ្នក

ហើយរបស់ដែលអ្នកបានរៀបចំ តើវានឹងទៅជាអ្នកណា?»។ (លូកា ១២:១៦-
២០)

ប៉ុន្តែប្រភពនៃសេចក្តីអំណរនៃសេចក្តីសង្គ្រោះគឺគ្មានទីបញ្ចប់។ ទោះជា
យ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏អ្នកជឿមិនអាចបន្តមានអំណរបានឡើយ។ ដូច្នេះ ប៉ុល
ដាស់តឿនឲ្យរក្សាវាដល់អ្នកជឿជាបន្តបន្ទាប់។ យើងគួរព្យាយាមរក្សាភាព
រីករាយនៃសេចក្តីសង្គ្រោះជាបន្តបន្ទាប់។ កិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងមានដូចខាង
ក្រោម។ (1) នៅពេលដែលយើងប្រឈមុខជាមួយនឹងអំពើបាបទាំងអស់ យើង
គួរតែយកឈ្នះវា ជាពិសេសយើងគួរតែយកឈ្នះលើអំពើបាបនៃការមិនជឿ
ការមិនជឿធ្វើឱ្យមនុស្សមិនរក្សាភាពរីករាយនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ (២) យើង
គួរលះបង់ខ្លួនដើម្បីអធិស្ឋាន។ ការអធិស្ឋាននៃជ័យជំនះនាំមកនូវសេចក្តី
អំណរនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។

យើងគួរស្អប់អ្នកដទៃ។ បុគ្គលដែលស្អប់អ្នកដទៃកើតឡើងនូវសេចក្តីមិន
សប្បាយក្នុងចិត្ត ហើយក៏បាត់បង់សេចក្តីរីករាយ។ (4) យើងមិនគួរធ្លាក់ចូល
ទៅក្នុងការល្បួងឡើយ។ កាលដែលយើងត្រូវបានល្បួងម្តង ហើយយើង
ចាកចេញពីព្រះអម្ចាស់ វាពិបាកនឹងទទួលបានសេចក្តីអំណរខាងវិញ្ញាណ
ណាស់។ (5) យើងគួរតែលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះព្រះអម្ចាស់ ហើយរស់នៅ
ដើម្បីទ្រង់។ ដោយសារអ្នកដែលថ្វាយខ្លួនដល់ព្រះយេហូវ៉ាពិតជាបានដើរ
ដោយព្រះ នោះគាត់ត្រេកអរជានិច្ច។ ព្រះតែងតែមានអំណរពេញ។ (ទំនុក.
១៦:១១) (៦) យើងគួរនឹកចាំអំពីសេចក្តីសង្គ្រោះដែលបានទទួលរួចហើយ
ហើយតែងតែបង្ហាញការសរសើរនិងការដឹងគុណ។ នៅពេលដែលយើង
ដាក់ជីវិតរបស់យើងទៅនឹងស្ថានភាពរបស់យើង យើងមិនអាចបន្តរីករាយ

បានទេ។ ដោយសារតែស្ថានភាពតែងតែអាចផ្លាស់ប្តូរបាន។ យើងគួរស្វែងយល់ពីការពិតដោយបញ្ញា ហើយបន្តដំណើរជីវិតរបស់យើងឆ្ពោះទៅរកសេចក្តីពិត នៅពេលយើងគិតពីការពិតថាតើវាគួរឱ្យរីករាយប៉ុណ្ណា! លើសពីនេះទៀត យើងព្យាយាមថ្លែងអំណរគុណ និងសរសើរ។ បន្ទាប់មក សេចក្តីអំណររបស់យើងគួរតែមានច្រើនក្រៃលែង។

១៤ អ្នកដែលដើរថយក្រោយក្នុងចិត្តនឹងពេញដោយផលនៃផ្លូវរបស់ខ្លួន មនុស្សល្អនឹងបានពេញដោយផលនៃផ្លូវរបស់គាត់។

ដោយសារតែបុរសមិនស្គាល់ការសងសឹកនៃល្អនិងអាក្រក់អ្នកនិពន្ធនៅទីនេះសង្កត់ធ្ងន់ថាការសងសឹកគួរតែក្លាយជាពេញលេញ ពោលគឺអ្នកដែលខូចហើយចាកចេញពីព្រះមានថ្ងៃនៃការសងសឹកចំពោះអំពើអាក្រក់របស់គាត់ប៉ុន្តែនៅក្នុង ម្យ៉ាងវិញទៀត វាមានន័យថា អ្នកជឿដ៏ស្មោះត្រង់ (មនុស្សល្អ) ជាដំបូងនៃការទាំងអស់ ទទួលយកមាតិកាដោយកិច្ចការរបស់ព្រះ ដើម្បីសម្រេចនៅក្នុងខ្លួនគាត់។ ដូចដែលយើងនិយាយការពិតទាំងពីរនេះដោយលំអិត (1) អ្នកដែលចាកចេញពីព្រះគួរតែត្រូវបានសងសឹកទាំងស្រុង (ខ្លឹមសារ) នៅក្នុងស្ថានភាពនៃការរិនិច្ឆ័យដោយទង្វើរបស់គាត់។ គំនិតនៃការសងសឹកបែបនេះមានច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរ។ បន្ទាប់ពីបុរសនោះបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយមិនប្រែចិត្ត គាត់អាចបិទបាំងវាបានមួយរយៈ។ ប៉ុន្តែខណៈដែលវាស្រែកថាថ្ងៃចាប់គាត់មកនៅលើ។ (យ. បើមិនធ្វើហើយមិនអើពើនឹងធ្វើបាបតាមខ្លួនហើយគួរតែសងសឹក។ (2) អ្នកជឿដ៏ស្មោះត្រង់ (បុរសល្អ) ទទួលបានខ្លឹមសារ វាត្រូវបានជូនដំណឹងដល់យើងដោយការបកស្រាយ "ដោយផលនៃមាគ៌ារបស់គាត់" នៅក្នុងអត្ថបទដោយត្រឹមត្រូវ ពាក្យ

ហោព្រើរ (יִקְנֶה) នៃពាក្យនេះគួរតែត្រូវបានបកប្រែទៅជា "ពីខ្លួនគាត់" ។ ប៉ុន្តែតើឃ្លា « នឹងបានពេញដោយផលនៃមាគ៌ាទ្រង់ » មានន័យយ៉ាងណា? ចំណុចនេះដែលអ្នកជឿស្មោះត្រង់យកខ្លឹមសារដោយកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះដែលបានសម្រេចក្នុងចិត្តគាត់។ នេះគឺដូចជាពាក្យដែលលោកយេស៊ូបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «តែអ្នកណាដែលផឹកទឹកដែលអញនឹងឲ្យអ្នកនោះនឹងមិនស្រេកទៀតឡើយ
ទឹកដែលខ្ញុំនឹងឲ្យគាត់នឹងក្លាយទៅជាប្រភពទឹកដែលមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច» (យ៉ូហាន ៤:១៤)។ ប៉ុលក្នុងន័យរីករាយនឹងខ្លឹមសារបែបនេះបានមានប្រសាសន៍ថា "សម្រាប់ខ្ញុំដើម្បីរស់ជាព្រះគ្រីស្ទ ហើយការស្លាប់គឺជាការចំណេញ"។ (ភី. ១:២១) ក្នុងន័យបែបនេះ មោទនភាពរបស់អ្នកជឿស្មោះត្រង់ស្ថិតនៅក្នុងខ្លួនគាត់។ (កាឡាទី ៦:៤) អំនួតនេះមិនអួតខ្លួនឯងទេ តែជាកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះដែលមានក្នុងខ្លួនគាត់។ សូមមើល យ៉ូហាន ៣:២១ ។

15 មនុស្សសាមញ្ញជឿលើអ្វីៗទាំងអស់ ប៉ុន្តែមនុស្សមានប្រាជ្ញាគិតដល់ជំហានរបស់ខ្លួន។

ពាក្យនេះបាននិយាយថាអ្វីដែលជាជំនឿរបស់គ្រិស្តសាសនា។ ជំនឿរបស់គ្រិស្តបរិស័ទមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមូលដ្ឋានគ្រឹះនៃចរិតលក្ខណៈរបស់អ្នកដែលជឿលើអ្វីក៏ដោយដោយគ្មានការប្រុងប្រយ័ត្ននោះទេ។ ជំនឿរបស់គ្រិស្តសាសនា គឺជាប្រតិបត្តិការនៃចិត្តបរិសុទ្ធ ដែលមិនជឿ លើកលែងតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត បេះដូងដែលជឿលើអ្វីៗទាំងអស់ដើរតាមអបិយជំនឿ ហើយក៏មិនអាចជួយបាន ក្រៅពីញ័រជាបន្តបន្ទាប់។

ដោយសារជំនឿរបស់មនុស្សមានសារៈសំខាន់ដើម្បីគ្រប់គ្រងអនាគតដ៏អស់កល្បជានិច្ច គាត់គួរតែជឿលើព្រះតែមួយគត់ ហើយស្តាប់បង្គាប់គាត់ ហើយមានសង្ឃឹម។ (ទំនុកដំកើង ៣៩:៧) ដោយសារអ័ដាមនិងអេវ៉ាបានជឿលើពាក្យរបស់អារក្ស ពួកគេបាននាំសេចក្តីស្លាប់មកក្នុងមនុស្សលោកទាំងអស់។ (លោកុប្បត្តិ ៣:១-៦, ១៩)

«អ្នកប្រុងប្រយ័ត្ន» ពិតជាជឿលើតែព្រះអម្ចាស់ ហើយប្រតិបត្តិតាមឆន្ទៈរបស់ទ្រង់។ គាត់យកចិត្តទុកដាក់មិនឲ្យបំបែកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

បន្ទាប់មក ខទី ១៥ ខនិយាយអំពីសេចក្តីជំនឿ ហើយហេតុអ្វីបានជាវគ្គស្របគ្នា ខទី ១៥ ខនិយាយអំពីសកម្មភាព ? វាត្រូវបានដោះស្រាយនៅពេលដែលយើងដឹងពីទំនាក់ទំនងរវាងជំនឿ និងការងារត្រឹមត្រូវ។ នោះគឺជំនឿនិងការងារមិនដាច់ពីគ្នាទេ។

(១) ចំពោះជំនឿមានន័យថាជឿលើព្រះដ៏ល្អនោះគឺជាការល្អ។ នៅពេលយើងទទួលបានសេចក្តីជំនឿដើម្បីជឿលើព្រះអម្ចាស់ ជាដំបូង គំនិតទាំងអស់នៅក្នុងចិត្តរបស់យើងត្រូវបានរលាយបាត់។ ដូច្នេះ អាកប្បកិរិយាល្អចេញមកពីខ្លួន។ អាស្រ័យហេតុនេះ ជំនឿ និងការងារ មិនអាចញែកដាច់ពីគ្នាបានទេ។

(២) កាលណាយើងមិនធ្វើការល្អ ជំនឿគួរតែខ្សោយ។ តាមន័យធៀប ឫសនៃដើមឈើគឺដូចជាជំនឿ ហើយដើមឈើគឺដូចជាការងារល្អ។ ឫសមានសារៈសំខាន់ចំពោះដើមឈើ។ ប៉ុន្តែដើមឈើត្រូវកាត់ឫសក៏ស្លាប់ដែរ។ ទោះបីជាជំនឿ និងការងារត្រូវបានគិតដោយសមហេតុផលក៏ដោយ តាម

ពិតរឿងទាំងពីរមិនអាចញែកដាច់ពីគ្នាបានទេ។ បន្ទាប់មកអ្នកជឿសហសម័យដែលស្អប់ការងារល្អ បង្រៀនខុស ហើយប្រាប់វា ដូចជាការពិតដែលថាជំនឿ និងការងារអាចមានដោយឡែកពីគ្នាដោយការវិភាគជំនឿ និងការងារជាល្ងាន។

(៣) អាកប្បកិរិយាល្អខ្លួនឯងគឺជាទិដ្ឋភាពលម្អិតនៃជំនឿ។ យើងយកសកម្មភាពរបស់យើងដោយវិធីសាស្ត្រដើម្បីជឿលើព្រះអម្ចាស់។ ការងារមិនមែនជាគុណសម្បត្តិនៃការសង្គ្រោះទេ ប៉ុន្តែវាជាផ្នែកនៃសេចក្តីជំនឿ។ (ជំនឿខ្លួនវាមិនមែនជាគុណសម្បត្តិនៃការសង្គ្រោះទេ) យ៉ាកុបបាននិយាយថាសេចក្តីជំនឿដែលគ្មានការងារធ្វើគឺជាសេចក្តីជំនឿដែលលាបពណ៌។ (យ៉ាកុប 2:17)

១៦ អ្នកណាដែលមានប្រាជ្ញារមែងប្រុងប្រយ័ត្ន ហើយងាកចេញពីអំពើអាក្រក់ រីឯមនុស្សល្ងីល្ងើវិញ រមែងមិនខ្វល់ខ្វាយឡើយ។

ការប្រុងប្រយ័ត្នត្រូវសង្កត់ធ្ងន់នៅទីនេះមានន័យថាកោតខ្លាចព្រះ។ ការដែលអ្នកជឿចាកចេញពីអំពើអាក្រក់ គឺជាកិច្ចការដែលធ្វើដោយការកោតខ្លាចព្រះ។ (សុភាសិត ១៦:៦, ១៧, ២៨:១៤, ទំនុក. ៣៧:២៧, ២៨, ភី. ២:១២, ១៣) មូលហេតុដែលគេហៅឲ្យមានអាកប្បកិរិយាដ៏ឈ្លាសវៃ គឺដោយសារអ្នកជឿបានធ្វើ ដូច្នេះគាត់ឈរលើព្រះហស្តនៃព្រះ។ ហើយក៏ទទួលបានពរជ័យពីព្រះដែរ។ រីឯអ្នកដែលមិនស្គាល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ (មនុស្សល្ងីល្ងើ) មិនស្គាល់ការភ័យខ្លាច តែជឿលើខ្លួនឯង។ សកម្មភាពដើម្បីជឿជាក់លើខ្លួនឯងជាបុរសគឺជាការធ្លាក់ផ្លូវ។ នោះគឺ (១) វាជាសកម្មភាពល្ង

ង់។ មនុស្សគ្មានអំណាចបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់នៃស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ហើយក៏មិនបង្កើតវាដែរ។ គាត់មិនអាចធ្វើឱ្យខ្លួនគាត់បានល្អតាមការចង់បាន។ គាត់ជួបរឿងរាប់មិនអស់ ដែលខ្លួនគាត់មិនអាចធ្វើបាន។ គាត់ក៏មិនអាចសង្គ្រោះខ្លួនឯងបានដែរ។ (២) ការជឿលើខ្លួនឯង ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដ៏ក្រអឺតក្រទមដែលជាអំពើបាបដ៏ធំបំផុត។ នៅចំណុចនេះ Jm 4: 13-16 បាននិយាយថា "មកឥឡូវនេះអ្នកដែលនិយាយថា "ថ្ងៃនេះឬថ្ងៃស្អែកយើងនឹងចូលទៅក្នុងទីក្រុងបែបនេះហើយចំណាយពេលមួយឆ្នាំនៅទីនោះហើយជួញដូរនិងរកប្រាក់ចំណេញ" - ប៉ុន្តែអ្នកមិនធ្វើទេ។ ដឹងថាថ្ងៃស្អែកនឹងនាំមកនូវអ្វី។ តើជីវិតរបស់អ្នកជាអ្វី? សម្រាប់អ្នកគឺជាអ័ព្ទដែលលេចឡើងមួយរយៈពេលបន្តិចបន្ទាប់មកបាត់។ ជំនួសមកវិញ អ្នកគួរតែនិយាយថា "ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យ នោះយើងនឹងរស់នៅ ហើយធ្វើការនេះ ឬបែបនោះ"។ ដូចជាអ្នកអួតខ្លួនក្នុងភាពក្រអឺតក្រទមរបស់អ្នក។ ការអួតអាងបែបនេះសុទ្ធតែអាក្រក់។ ដូច្នេះ អ្នកណាដឹងថាត្រូវធ្វើហើយមិនធ្វើ នោះជាអំពើបាប។ "។ (៣) ជាស្ថានទុក្ខដ៏ក្រៃលែង។

មនុស្សមានវត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿ នោះក៏មានសេចក្តីអំណរ និងសេចក្តីសង្ឃឹម។ ប៉ុន្តែការដែលគាត់ជឿលើអ្វីដែលគាត់មិនអាចជឿបានគឺជាស្ថានភាពវេទនាដ៏ធំដែលត្រូវរត់ចេញទៅក្នុងរណ្តៅនៃការបរាជ័យ និងការបំផ្លិចបំផ្លាញយ៉ាងខ្លាំង។ ព្រះជាអ្នកបង្កើតរបស់ទាំងអស់នៅស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ហើយជាព្រះអម្ចាស់ដែលមានអធិបតេយ្យភាព ហើយបានប្រទានព្រះរាជបុត្រាបង្កើត។ ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សមានបាបដោយការជំនួស អ្នកដែលជឿលើទ្រង់មានពរជ័យដ៏អស្ចារ្យបំផុត ។ ទោះជាមានក៏

ដោយ បុរសនោះមិនជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទេ ប៉ុន្តែការជឿលើខ្លួនឯង គឺជាទុក្ខវេទនា ដែលនាំមកនូវទុក្ខវេទនាដ៏ធំបំផុតដោយខ្លួនឯង។

17 មនុស្សមានចិត្តឆាប់ប្រព្រឹត្តដោយល្ងង់ ហើយមនុស្សមានចិត្តអាក្រក់ក៏ត្រូវស្អប់

ត្រង់នេះ ពាក្យថា "ឆាប់ខឹង" ចង្អុលប្រាប់ពីកំហឹង។ ការដែលចិត្តធ្វើឲ្យមានរឿងល្ងង់ខ្លៅអាចបកស្រាយដូចខាងក្រោម។ (១) កាលបុរសមានចិត្តឆេវឆាវ (ម្យ៉ាងទៀតមានចិត្តឆាប់ខឹង) ចិត្តរបស់ខ្លួនងងឹត ហើយមិនយល់ដឹងខុសត្រូវ។ អាស្រ័យហេតុនេះ គាត់ប្រតិបត្តិនូវអាកប្បកិរិយាមិនប្រុងប្រយ័ត្នមួយចំនួន។ សកម្មភាពរបស់ណាម៉ាន (ស្តេចទី ២ ៥:១១-១៣) គឺជាឧទាហរណ៍មួយ។ (២) បុរសនោះចេះតែខឹងនឹងភាពទន់ខ្សោយរបស់ខ្លួនជាមុនសិន ព្រោះមិនបានដោះស្រាយភ្លាមៗ អំពើអាក្រក់ដែលរឹងមាំគួរតែពង្រឹង។ សូមមើល អេភេសូរ ៤:២៦-២៧។ ការចាប់ផ្តើមឈ្លោះគ្នាគឺដូចជាទឹកហូរចេញពីក្រោល។ (៣) កំហឹងគឺជាថ្នាំសម្លាប់អ្នកដទៃ ព្រោះវាសម្លាប់អ្នកនោះដើម្បីរំលត់ព្រលឹង ហើយក៏រាលដាលទៅខាងក្រៅ។ សូមមើល យ៉ូហានទី១ ៣:១៥។

ចុះហេតុអ្វីបានជាបុរសមានចិត្តឆេវឆាវ និងអាថិកំបាំងដើម្បីយកឈ្នះវា? (១) ដោយសារចរិតរបស់គាត់មានចរិតខ្លី គាត់មិនអាចទ្រាំទ្រនឹងរឿងតូចតាចនិងខឹងបាន។ ដោយសារមនុស្សបែបនេះក៏ដឹងថាខ្លួនគាត់គួរតែស្លាប់ជាមនុស្សមានបាប ហើយតែងតែវាយខ្លួនឯងឱ្យស្តាប់បង្គាប់ នោះគាត់អាចទប់ស្កាត់កំហឹងរបស់គាត់។ គ្រូគង្វាល Hyun Bong Kim ដែលផ្តល់សក្ខីកម្មឱ្យ

បង្ហាញកំហឹងយ៉ាងងាយស្រួលសម្រាប់ចរិតរហ័សរបស់គាត់បានលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីគ្រប់គ្រងបេះដូងរបស់គាត់ជានិច្ចដោយរក្សាចំណុចខ្សោយរបស់គាត់នៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ លោកថា លោកមិនធ្វេសប្រហែសនឹងទប់កំហឹងតែងតែមានក្នុងចិត្តតាំងពីដើមមក។ អ្នកដែលមើលថែខ្លួនឯងឲ្យប្រុងប្រយ័ត្នទីបំផុតក្រោយ២០ឆ្នាំបានឈ្នះបាប។ គាត់បានប្រយុទ្ធនឹងអំពើបាបរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ទីបំផុតគាត់បានទទួលជោគជ័យជាគ្រូគង្វាលដ៏ល្អ។(២) បុរសមិនមានចិត្តឆាប់ជូបនឹងធម៌ដ៏វិសេសលើសលប់ដោយមិនអាចនិយាយបាន នោះក៏អាចមានចិត្តក្តៅក្រហាយបាន។ ទោះជាដាវីឌជាមនុស្សដែលសក្តិសមនឹងព្រះហឫទ័យនៃព្រះក៏ដោយ (កិច្ចការ ១៣:២២) ទ្រង់បានយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះបញ្ហានៃអាកប្បកិរិយារបស់ណាបាលដែលបានសងគុណនឹងអំពើអាក្រក់។ (១សាំ. ២៥:៩-១៣) ប៉ុន្តែនៅពេលនោះ គាត់មិនគួរខឹងទេ។ ជាការល្អដែលក្រោយមក ពេលគាត់ស្តាប់ដំបូន្មានរបស់អប៊ីកែល (ប្រពន្ធរបស់ណាបាល) ហើយបានត្រឡប់មកវិញ។ (១សាំ. ២៥:២៣-២៥) អំពើបាបដ៏ខ្លាំងក្លាក្នុងការសងគុណនឹងអំពើអាក្រក់ គួរតែទទួលទោសដោយព្រះផ្ទាល់។ (១សាំ ២៥:៣៦-៣៨)

"មនុស្សដែលមានឧបករណ៍អាក្រក់ត្រូវបានស្អប់" ។ ពោលគឺទោះជាបុរសណាម្នាក់មិនបញ្ចេញកំហឹងពីខាងក្រៅក៏ដោយ ក៏គេគ្រោងធ្វើបាបអ្នកដទៃក្នុងចិត្ត។ ព្រះស្អប់មនុស្សបែបនេះ។ ព្រោះសកម្មភាពទុច្ចរិតរបស់គាត់មិនមែនជាគ្រោះថ្នាក់បណ្តោះអាសន្នទេ ប៉ុន្តែជាការខ្លាំង។ (សុភាសិត ៦:១៦-១៩) សូមយោងទៅទំនុកតម្កើង ៣៦:២-៥, ៦៥:៣-៦ យេ. ៥:២៦។

18 មនុស្សសាមញ្ញល្ងីល្ងើទទួលមរតក តែមនុស្សដែលមានប្រាជ្ញារមែងទទួលបានចំណេះដឹង។

"ភាពល្ងង់ខ្លៅជាមរតកដ៏សាមញ្ញ (ភាពងងឹតដើម្បីមើលងាយព្រះជាម្ចាស់)" មានន័យថា ទទួលវាជាប្រពៃណីតាំងពីជំនាន់បុព្វបុរសរបស់គាត់។ (អាយភី ១:១៨ ក)

បុរសនោះបានទទួលភាពល្ងង់ខ្លៅ មិនស្គាល់ព្រះជាប្រពៃណីរបស់ខ្លួន មុនពេលអ្នកណាកើតជាថ្មី ហើយមានវា។ គាត់មានគម្រោងដោយវា ហើយអួតពីវា ដូច្នេះ វាមិនអាចទៅរួចទេដែលគាត់ត្រឡប់ទៅកាន់ព្រះដោយចិត្តពីកំណើតរបស់គាត់។ គាត់គួរតែត្រលប់មករកព្រះ ហើយគួរតែបង្កើតឡើងវិញដោយកិច្ចការថ្មីនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ មនុស្សទាំងអស់គឺជាមនុស្សមានបាប និងល្ងង់។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់ប្រែចិត្តពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់ គាត់បានក្លាយជា « អ្នកប្រាជ្ញ » (ខទី ១៨ ខ) ទីបំផុតគាត់បានក្លាយជាអ្នកឈ្នះដោយចំណេះដឹងតាមរយៈការប្រែចិត្ត (ដើម្បីស្គាល់ព្រះ) ។ នោះគឺគាត់បានយកឈ្នះលើពិភពលោក អំពើបាប និងសេចក្តីស្លាប់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ។ (យ៉ូហានទី១ ៥:៤)។ វាគឺជាខ្លឹមសារនៃពាក្យ "មកុដ" ។ ការពិតដែលមនុស្សមានបាបប្រែចិត្ត ហើយទទួលបានចំណេះដឹងនៃដំណឹងល្អ ហើយជឿលើព្រះគឺអស្ចារ្យយ៉ាងណា! គាត់ជាមនុស្សដែលត្រូវពាក់មកុដ ហើយនោះគឺជាសង្ឃដូចស្តេច។ (ពេត្រុសទី១ ២:៩) ប្រសិនបើយើងហៅអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រឲ្យនាំអរិយធម៌បច្ចុប្បន្នឲ្យអស្ចារ្យ នោះអ្នកដែលស្គាល់ព្រះគឺអស្ចារ្យជាងពួកគេ ជាភាពខុសគ្នារវាងស្ថានសួគ៌និងផែនដី។ អ្នកជឿគួរមានមោទនភាពចំពោះចំណេះដឹងរបស់ព្រះដោយការដឹងថាជាសិរីរុងរឿងដ៏អស្ចារ្យ។ បទគម្ពីរចែងថា៖ «អ្នកណាដែលអួតខ្លួន ចូរអួតខ្លួនក្នុងព្រះយេហូវ៉ាចុះ»។ (យេ. ៩:២៤, កូរិនថូសទី១ ១:៣១, កូរិនថូសទី២ ១០:១៧) ការអួតអាងនេះ

មិនមែនជាការឆ្មើងឆ្មៃនោះទេ ប៉ុន្តែជាមោទនភាពដែលធានាបានដឹងពីពរជ័យនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដែលគាត់បានទទួល (ពរដើម្បីស្គាល់ព្រះ) ជាសិរីរុងរឿង។ ដោយគ្មានតម្លៃ។

នោះគឺសកម្មភាពដើម្បីមានមោទនភាពចំពោះព្រះក្នុងពេលតែមួយ វាជាអាកប្បកិរិយាដើម្បីបន្ទាបខ្លួនយ៉ាងខ្លាំង។ ដោយសារគាត់មានការធានាបែបនេះ គាត់ទៅចុងផែនដី ហើយក្លាយជាសាក្សីរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ ដូច្នេះ ប៉ុលប្រៀបដូចជាមនុស្សមានបាប ហើយបាននិយាយយ៉ាងក្លាហាននៅចំពោះអគ្រីប៉ា និងអភិបាលក្រុងបេតដូថា «ហើយប៉ុលបាននិយាយថា «ទោះខ្លីឬវែងក្តី ខ្ញុំសូមថ្វាយព្រះ ដើម្បីកុំឲ្យតែអ្នករាល់គ្នាដែលឮខ្ញុំនៅថ្ងៃនេះផងដែរ—លើកលែងតែខ្សែសង្វាក់ទាំងនេះ។ (កិច្ចការ 26:29)

19 មនុស្សអាក្រក់ក្រាបនៅចំពោះមនុស្សល្អ មនុស្សអាក្រក់នៅមាត់ទ្វារមនុស្សសុចរិត។

ក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន រឿងបែបនេះមិនមែនតែងតែកើតឡើងទេ ប៉ុន្តែរឿងបែបនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការជ្រៀតជ្រែករបស់ព្រះ។ នៅចំពោះយ៉ូសែប បងប្អូនរបស់គាត់ត្រូវបានគេសង្កត់សង្កិន (លោកុប្បត្តិ ៤២:៦) ស្តេចជារ៉ោនអេស៊ីប និងប្រជាជនរបស់គាត់ត្រូវបានគេសង្កត់សង្កិននៅចំពោះមុខម៉ូសេ (និក្ខមនំ ៨:២៨, ៩:២៧, ១២:៣១-៣៣) ជាឧទាហរណ៍។ រឿងបែបនេះកើតឡើងក្នុងករណីដែលសកម្មភាពរបស់មនុស្សអាក្រក់ប្រឆាំងនឹងមនុស្សសុចរិតមិនខុសពីការប្រឆាំងនឹងព្រះ។ បងប្អូនរបស់គាត់ដែលមានការច្រណែននឹងការលើកឡើងរបស់យ៉ូសែប គឺដូចគ្នានឹងការប្រឆាំងនឹងព្រះពិតប្រាកដ។ ដោយសារការលើកលោកយ៉ូសែបគឺជាក្រឹត្យរបស់ព្រះ។ (លោកុ

ប្បត្តិ ៣៧:៥-១១, ១៩-២៨) ការពិតដែលជាអ៊ោន ជាស្តេចអេស៊ីបប្រឆាំងនឹង ចលនានិក្ខមនំរបស់ម៉ូសេត្រូវបានប្រហារជីវិត គឺដូចជាប្រឆាំងនឹងព្រះ។ ពីព្រោះចលនានិក្ខមនំ គឺជាកិច្ចការដែលព្រះបានប្រតិបត្តិដោយផ្ទាល់។ (លោកុប្បត្តិ ១៥:១២-១៦ និក្ខមនំ ៣:៧-៨) ដូចកាលពីអតីតកាល ចលនាថ្វាយបង្គំព្រះរបស់ជប៉ុន គ្រូគង្វាល គី ស៊ុនលី ត្រូវបានជាប់គុកនៅពន្ធនាគារ Pyung Yang រយៈពេល ៥ ឆ្នាំ។ ជប៉ុនត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយកូរ៉េត្រូវបានដោះលែង គ្រូគង្វាល Lee ត្រូវបានចេញពីគុក។ អធិការជប៉ុនដែលសូរចម្លើយគ្រូគង្វាល Lee ត្រូវបានជាប់គុកក្នុងបន្ទប់ជាមួយគ្នា។ ដូចជាពួកមនុស្សទុច្ចរិតដ៏ធ្ងន់ធ្ងរបានបៀតបៀនមនុស្សសុចរិតជាបណ្តោះអាសន្ន ស្ថានភាពត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែ រឿងបែបនេះមិនកើតឡើងជានិច្ចទេ ប៉ុន្តែព្រះបានបង្ហាញឧទាហរណ៍មួយពេលខ្លះ

20 សូម្បីតែអ្នកជិតខាងមិនចូលចិត្តអ្នកក្រ ប៉ុន្តែអ្នកមានមានមិត្តភក្តិច្រើន។

នេះនិយាយថាចិត្តមនុស្សក្នុងសង្គមមានអំពើហិង្សាប៉ុណ្ណា។ ប្រជាជនមិនអាចផ្តល់ក្តីមេត្តាដល់ជនក្រីក្រឱ្យពឹងលើខ្លួនឯងបានឡើយ ផ្ទុយទៅវិញពួកគេស្អប់ និងទុកពួកគេរហូតមកដល់ពេលនេះ។ ដូចជាមនុស្សប្រុសខូចដូចចិត្តយោរយៅ។ ពួកគេមិនផ្តល់មេត្តាដល់ជនក្រីក្រ (អ្នកក្រ) ជាជាងគាត់។ នេះគឺជាអំពើបាប។ (សុភាសិត ១៤:២, ៣១, ១៧:៥)

ម្យ៉ាងវិញទៀត ព្រះចាត់ទុកអ្នកក្រដោយចិត្តមេត្តាជាង។ (1) ទ្រង់ធ្វើឱ្យពួកគេមានជំនឿយ៉ាងបរិបូរណ៌។ (យ៉ូហាន ២:៥) (២) ជាពិសេសលោកបានប្រកាសដំណឹងល្អដល់ពួកគេ។ (លូកា ៤:១៨, ១កូរិនថូស ១:២៨) (៣) ទ្រង់

មានពេលតែមួយដើម្បីលើកពួកគេ។ (១សាំ. ២:៨) (៤) ទ្រង់ការពារពួកគេ (សុភាសិត ១៥:៣១, ១៩:១៧) (៥) ទ្រង់ធ្វើឱ្យអ្នកដឹកនាំដ៏អស្ចារ្យចេញពីស្ថានភាពក្រីក្រ។ . ម៉ូសេ ដាវីឌ និងព្យាការីទាំងអស់ជាអ្នកក្រ។ ហើយព្រះយេស៊ូវ ដែលជាព្រះអង្គសង្គ្រោះមនុស្សជាតិ គ្មានកន្លែងអង្គុយដែលទ្រង់ដាក់ក្បាលទេ។ (ម៉ាថ. ៨:២០) ដូច្នេះ ការពិចារណាលើអ្នកក្រដោយចិត្តមេត្តាគឺជាបំណងប្រាថ្នារបស់ព្រះ។

"អ្នកមានមានមិត្តច្រើន" ពាក្យនេះចង្អុលទៅលើអំពើបាបរបស់មនុស្សលោក។ (១) បុរសត្រូវរួមរស់ជាមួយនឹងសេដ្ឋីជាអ្នកលើកសរសើរ។ ពួកគេក្លាយជាមិត្តរបស់គាត់ដើម្បីទទួលបានអ្វីមួយ។ (២) ពួកគេជាមនុស្សមិនពិត។ នៅថ្ងៃដែលសេដ្ឋីត្រូវបំផ្លាញ មិត្តភក្តិជាច្រើនចាកចេញពីគាត់។ បុរសអ្នកមានឲ្យស្គាល់មិត្តបែបនេះក៏មានបាបដែរ។ វាជាអំពើបាបដែលទទួលយកមនុស្សម្នាក់ដើម្បីលើកតម្កើងខ្លួនឯង (មនុស្សអួតខ្លួន) តាមធម្មជាតិគាត់គួរតែស្គាល់បុរសដើម្បីចង្អុលបង្ហាញអំពើបាបរបស់គាត់ជាមិត្តរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែដោយសារគាត់មិនព្រមទទួលពាក្យចែចង់ ទីបំផុតគាត់ត្រូវរងគ្រោះពីមិត្តភ័ក្តិ។ (សុភាសិត ១៨:២៤)

21 អ្នកណាដែលមើលងាយអ្នកជិតខាង អ្នកនោះជាមនុស្សមានបាប តែអ្នកណាដែលមានចិត្តសប្បុរសចំពោះអ្នកក្រ អ្នកនោះមានសុភមង្គល។

ត្រង់នេះ ពាក្យថា "អ្នកជិតខាង" ចង្អុលទៅកម្រិតដូចគ្នាក្នុងសិទ្ធិផ្ទាល់ខ្លួន ប៉ុន្តែមិនមែនជាពាក្យទេ អ្នកដែលនៅក្បែរនោះជាដាច់ខាត។ ដូច្នេះ លោកយេស៊ូបានចង្អុលបង្ហាញអំពីទំនាក់ទំនងរបស់អ្នកជិតខាងរវាងជនជាតិយូដា

និងអរិភាពរបស់ពួកគេ គឺសាសន៍សាម៉ារី។ (លូកា ១០:២៩-៣៧) ដូច្នេះ ទំនាក់ទំនងរបស់អ្នកជិតខាងមិនមែនជាទំនាក់ទំនងជាតិតែមួយ ឬក៏ទំនាក់ទំនងកុលសម្ព័ន្ធដូចគ្នាដែរ។ វាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការពិតដែលថា មនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងរូបភាពនៃព្រះ (Jm 3:9) ដូច្នេះ ប្រសិនបើអ្នកណាដែលមើលងាយគាត់ដោយសារតែរូបរាងខាងក្រៅរបស់អ្នកដទៃនោះគឺជាអំពើបាបដ៏ធំ។ ការរើសអើងជាតិសាសន៍ និងការរើសអើងយេនឌ័រ ជាកម្មសិទ្ធិរបស់អំពើបាបនេះ។ ព្រះបានមានបន្ទូលទៅអ៊ីស្រាអែលឲ្យផ្តល់សេចក្តីមេត្តាដល់ពួកសាសន៍ដទៃ (ជនបរទេស) ដែលរស់នៅក្នុងស្រុករបស់ពួកគេ ដូចជាស្ត្រីមេម៉ាយ និងក្មេងកំព្រា។ (ឌុច ១៤:២៩, ១៦:១១, ១៤, ២៦:១២, ១៣, ២៧:១៩ យ. ៧:៦ ២២:៣)

"ដើម្បីឈ្លបយកការណ៍អ្នកជិតខាងនោះ មួយទៀត (ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ប្រទេសខ្លះ និងកុលសម្ព័ន្ធខ្លះ) គឺដូចគ្នាក្នុងការមើលងាយ Godin ទិដ្ឋភាពផ្សេងទៀត។ (១) អ្នកដែលមើលងាយអ្នកដទៃ នោះជាអ្នកក្រអឺតក្រទមព្រោះអ្នកនោះលើកខ្លួនឡើង។ (២) គាត់ជាមនុស្សល្ងង់ ព្រោះគាត់មិនដឹងការពិតថា ម្នាក់ទៀតក៏ដូចគ្នាដែរ ព្រោះពួកគេត្រូវបានបង្កើតឡើងក្នុងរូបភាពនៃព្រះ។ (សុភាសិត ១១:១២) គាត់ជាមនុស្សងងឹត ព្រោះគាត់មើលឃើញរូបខាងក្រៅ ប៉ុន្តែមិនឃើញព្រលឹងក្នុងខ្លួនទេ។ បើគេមើលងាយអ្នកដទៃដោយសារតែឃើញរូបវេទនាខាងក្រៅ ប៉ុន្តែមិនអាចមើលឃើញព្រលឹងក្នុងខ្លួនទេ នោះជាអំពើបាបដែលធ្ងៃខុស។ (យ. អ្នកណាដែលរីករាយនឹងគ្រោះមហន្តរាយ នោះនឹងមិនទទួលទោសឡើយ»។ ហេតុផលដែលត្រូវនិយាយថា "មានពរហើយអ្នកណាដែលមានចិត្តទូលាយដល់អ្នកក្រ។ "គឺ

សម្រាប់ការផ្តល់សេចក្តីមេត្តាដល់ជនក្រីក្រ គឺដើម្បីគោរពដល់ព្រះអម្ចាស់។ (សុភាសិត ១៤:៣១)។ យោងសុភាសិត ១៩:១៧។ ទំនុកតម្កើង ១៤:១-៣ បាននិយាយថា "មនុស្សល្ងង់និយាយក្នុងចិត្តថា "គ្មានព្រះទេ"។ ពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើគួរស្អប់ខ្ពើម។ គ្មានអ្នកណាធ្វើល្អទេ។ ព្រះអម្ចាស់ទតមើលពីលើមេឃមកលើកូនមនុស្ស

ដើម្បីមើលថាតើមានអ្នកណាដែលយល់ដែលស្វែងរកព្រះ។ ពួកគេទាំងអស់បានងាកទៅម្ខាង; រួមគ្នាពួកគេបានក្លាយទៅជាពុករលួយ។ គ្មានអ្នកណាដែលធ្វើល្អ សូម្បីតែម្នាក់»។

22 តើពួកគេមិនវង្វេងនឹងអ្នកដែលបង្កើតអំពើអាក្រក់ឬ? អ្នកដែលបង្កើតអំពើល្អ ជួបនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួន និងសេចក្តីស្មោះត្រង់។

"អ្នកដែលបង្កើតអំពើអាក្រក់" គឺមិនមែនធ្វើអំពើអាក្រក់ជាបណ្តោះអាសន្នទេ ប៉ុន្តែបន្តទៀត។ ដូចជាចិត្តគាត់ងងឹតព្រោះតែប្រឡាក់ដោយអំពើអាក្រក់។ ដូច្នេះហើយ ផ្លូវដើររបស់គាត់គឺខុសពីការរំពឹងទុករបស់គាត់ ហើយក៏ត្រូវបាននាំទៅរកការបំផ្លិចបំផ្លាញផងដែរ។ នៅក្នុងអត្ថន័យនៃការចង្អុលការពិតនេះយ៉ាងខ្លាំងក្លា អ្នកនិពន្ធបានសង្កត់ធ្ងន់ថាជាពាក្យដែលសួរថា (តើពួកគេមិនវង្វេងអ្នកណាបង្កើតអំពើអាក្រក់ទេ?)។

ម៉្យាងវិញទៀត ព្រះថែរក្សា "អ្នកដែលមានគំនិតល្អ)" ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា និងសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់ (មានន័យថា ភាពស្មោះត្រង់នៃការសម្រេចការសន្យា)។ តថាគតដឹងច្បាស់ថា បុគ្គលធ្វើអំពើល្អ (អ្នកដែលធ្វើអំពើល្អ) ទទួលនូវលាភសក្ការៈរបស់ព្រះក្នុងលោកនេះ ដឹងច្បាស់ដល់ពួកអ្នកមិន

ជឿ។ ដូច្នេះ ក្នុងសំណេរចាស់ក៏បានចែងថា "អ្នកណាធ្វើអំពើល្អនឹងបានពរពីស្ថានសួគ៌" ហើយ "គាត់ដាំគ្រាប់ត្រសក់ គាត់នឹងបានត្រសក់ គាត់ដាំសណ្តែក គាត់នឹងបានសណ្តែក"។ ដូចអ្វីដែលគំនិតនៃលទ្ធិខុងជឺមិនឈានដល់កម្រិតនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (សុភាសិត 14:22 ខ) ដែលព្រះផ្ទាល់ដ៏មានព្រះជន្មរស់នឹងសងវិញក្នុងពិភពលោកបច្ចុប្បន្ន និងពិភពលោកខាងមុខដោយកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់ទ្រង់ វាបាននិយាយថាការប្រព្រឹត្តល្អណាមួយ គួរតែត្រូវបានបង់។ វាគឺជាអ្វីដែលមនុស្សជាតិយល់តាមរយៈព្រះគុណនៃព្រះ។ ត្រង់ចំណុចនេះ អ្វីដែលយើងគួរផ្តោតទៅលើគឺពាក្យ "ឧបករណ៍" (ψαλτ)។ ពាក្យនេះមានន័យថា «ការច្នៃប្រឌិត ការធ្វើសិប្បកម្ម» នេះមិនមែនមានន័យថាធ្វើការងារល្អដោយចៃដន្យទេ ប៉ុន្តែត្រូវធ្វើដោយការរៀបចំជាច្រើនដោយមិនឈប់ងប់ងល់។ បុគ្គលធ្វើអំពើល្អជាបណ្តោះអាសន្ន មិនបានដល់អាសនៈដែលព្រះអង្គទទួល។ ព្រះជាព្រះនៃសេចក្តីសញ្ញា ហើយសេចក្តីសញ្ញារបស់ទ្រង់គួរតែសម្រេចបានចំពោះតែមនុស្សស្មោះត្រង់ប៉ុណ្ណោះដើម្បីរក្សាពាក្យសម្តីរបស់គាត់។

២៣ ក្នុងការខិតខំប្រឹងប្រែងមានផលចំណេញ ប៉ុន្តែការនិយាយនាំតែដល់ភាពក្រីក្រ។

ត្រង់នេះ ពាក្យថា "ការនឿយហត់ទាំងអស់" ចង្អុលទៅការលះបង់ពិត លើកលែងតែការព្យាយាមប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ ការធ្វើការដោយការបែកញើស គឺជាការបង្គាប់របស់ព្រះឲ្យប្រទានដល់មនុស្សឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាប (លោកុប្បត្តិ ៣:១៩) ការដែលបុរសធ្វើការដោយការលះបង់ផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់ជីវិតផ្លូវកាយរបស់ខ្លួនក៏ដូចជាខ្លួនឯងដែរ គឺសីលធម៌ខាងសាសនា។ . ព្រះបង្រៀន

បុរសជាសត្វបូជាក្នុងចំណោមសត្វ។ (សុភ. ៦:៧-១១, ១៤:៤ ឧ. ២៥:៤) ក្នុងកិច្ចការខាងវិញ្ញាណ អ្នកដែលខំប្រឹងទទួលបានព្រះគុណពីព្រះនិងរង្វាន់របស់គាត់។ (Mt 11:12 Phil 2:12 Rev 2:10) ម្យ៉ាងវិញទៀត "គ្រាន់តែនិយាយ" (דִּבְרֵי שְׂפָתַיִם) ដែលនិយាយតែគ្មានការអនុវត្ត (យ៉ូប ១១:១២, ភី. ព្រោះតែនិយាយហើយដើរនោះជាមនុស្សខ្ជិលច្រអូស។ សូមមើល ធីម៉ូថេទី១ ៥:១៣។ ដោយសារតែមនុស្សដែលនៅទំនេរបានទម្លាយបទបញ្ជារបស់ព្រះឲ្យធ្វើការដោយយញ្ញបូជា (លោកុប្បត្តិ 3:19) គាត់បានក្លាយទៅជាភាពក្រីក្រដោយការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះ។ (២) ជីវិតខាងវិញ្ញាណក៏ក្លាយជាភាពក្រីក្រ។ អ្នកដែលនិយាយតែរឿងខាងវិញ្ញាណ តែមិនរស់ដូចព្រះបន្ទូលទេ គឺអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើបាបហៅព្រះនាមព្រះ ដោយអាកប្បកិរិយាប្រមាថ។ (និក្ខមនំ ២០:៧) ព្រះមិនបានប្រទានព្រះគុណដល់មនុស្សបែបនេះទេ។ ចិត្តរបស់មនុស្សបែបនេះ ជាពិសេសក្នុងចំណោមអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រប្រៃជាស្លូត។

ជាពិសេសក្នុងចំណោមអ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ (១) បុរសជាច្រើននិយាយច្រើនដើម្បីបង្រៀនអ្នកដទៃ ប៉ុន្តែពួកគេផ្ទាល់មិនគោរពតាមវាដោយស្មោះត្រង់។ ព្រះមិនបានប្រទានព្រះគុណដល់មនុស្សបែបនេះទេ ដូច្នោះហើយ វិញ្ញាណរបស់គេស្រេកខ្លាំង។ ដោយសារពួកគេជាអ្នកមានដោយខ្លួនគេ ពួកគេធ្វើពុតជាមិនមានអាយុខ្លី ប៉ុន្តែសមាជិកក្រុមជំនុំដែលស្ថិតក្រោមការណែនាំរបស់ពួកគេជួបនឹងការស្រេកទឹកដែលមិនអាចនិយាយបាន។ ពាក្យរបស់អេម៉ុសបានបើកសម្តែងនៅថ្ងៃរបស់ពួកគេ ពោលគឺ «មើលចុះ ថ្ងៃនឹងមកដល់» នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាអម្ចាស់ថា "ពេលដែលយើងនឹងចាត់ទុរ្ភិក្សមកលើដី

មិនមែនជាទន្លេរិក្ស ឬស្រែកទឹកឡើយ។ ប៉ុន្តែដោយការស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេហូវ៉ា។ ពួកគេនឹងវង្វេងពីសមុទ្រមួយទៅសមុទ្រមួយ ហើយពីខាងជើងទៅខាងកើត។ គេនឹងរត់ទៅរកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែរកមិនឃើញ។ «នៅថ្ងៃនោះ ស្ត្រីព្រហ្មចារីគួរឲ្យស្រឡាញ់ និងយុវជននឹងដួលសន្លប់ដោយស្រេកទឹក»។ (Am 8:11-13) (2) ហើយពួកគេ (មេដឹកនាំដែលខូចនៃគ្រិស្តសាសនា) មិនបានទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែធ្វើឱ្យតួលេខនៃការលះបង់ដើម្បីរក្សាកិត្តិយសរបស់ពួកគេជាមួយនឹងពាក្យដែលបានដាក់នៅក្នុងមាត់។ ពួកគេយកអាកប្បកិរិយាលាក់ពុតដូចអ្នកប្រាជ្ញចាស់នៃលទ្ធិខុងជឺបានយកអាកប្បកិរិយាបុរសថ្លៃថ្នូរ។ លោក Jangja បានរិះគន់អ្នកប្រាជ្ញចាស់នៃលទ្ធិខុងជឺ ហើយបាននិយាយថា "ការរក្សាជីវិតដោយការរងទុក្ខដើម្បីរក្សាកិត្តិយសនិងមិនបរិភោគល្អគឺដូចជាវត្ថុដែលមិនស្លាប់ដោយជំងឺរ៉ាំរ៉ៃ" ។ យើងគិតថាទស្សនវិជ្ជារបស់ចាងចាមិនល្អទេ។ ប៉ុន្តែពាក្យរបស់គាត់ចង្អុលបង្ហាញពីជំងឺរបស់អ្នកកិត្តិយសយ៉ាងល្អ។

24 មកុដរបស់អ្នកប្រាជ្ញគឺជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គេ ប៉ុន្តែភាពល្ងង់ខ្លៅនាំមកនូវភាពល្ងង់ខ្លៅ។

«អ្នកប្រាជ្ញ»ក្នុងសុភាសិតចង្អុលឲ្យស្គាល់ព្រះ។ (សុភ. ១:៧) បុរសបែបនេះប្រើសម្ភារៈយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ អាស្រ័យហេតុនេះ វាបង្ហាញពីប្រាជ្ញារបស់គាត់ខ្ពស់ជាង។ ពាក្យ«ល្ងីល្ងើ»មានន័យថាអ្នកដែលមើលងាយព្រះ។ ពាក្យ « ទ្រព្យសម្បត្តិ» នៅក្នុងអត្ថបទនេះ មានន័យថា អ្នកដែលមើលងាយព្រះជាម្ចាស់។ ពាក្យ "ទ្រព្យសម្បត្តិ" នៅក្នុងអត្ថបទមិនត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងអត្ថបទ

ជាភាសាហេព្រើរទេ ជំនួសឱ្យវាមានពាក្យថា "ល្ងីល្ងើ" (Aភ្ញៀ)។ ដូច្នេះ ខនៃឃ្លាទីសគួរត្រូវបានកែប្រែដូចខាងក្រោម ។ នោះគឺ«ភាពល្ងីល្ងើរបស់មនុស្សល្ងីល្ងើត្រូវបានបន្សល់ទុកនៅក្នុងភាពល្ងីល្ងើរបស់ខ្លួន»។ បន្ទាប់មកតើវាមានន័យយ៉ាងណា? លោក Moses Stuart បាននិយាយថា "នៅទីនេះ ពាក្យ "ល្ងីល្ងើ" (Aភ្ញៀ) អាចមានន័យថា "អំណាច" ឬ "ការលើកឡើង" តាមន័យធៀប។ ក្នុងករណីនេះ ប្រយោគនេះ ប្រយោគនេះមានន័យថា អំណាចនៅក្នុងដៃនៃមនុស្សល្ងីល្ងើ ធ្វើឲ្យគេឃើញកាន់តែល្ងង់»។ ប៉ុន្តែ Delitzsch មិនបានបកស្រាយថាគាត់បានដាក់ពាក្យថា « ល្ងីល្ងើ» (אִוֶּלֶת) ខ្លួនឯងនៅទីនោះទេ។ ហើយគាត់បានបកប្រែខនេះជារឿងមួយថា «ភាពល្ងង់ខ្លៅត្រូវបន្សល់ទុកក្នុងភាពល្ងីល្ងើរបស់ខ្លួន»។ មូលហេតុដែលមនុស្សល្ងីល្ងើទទួលឈ្មោះថាល្ងង់គឺដោយសារគាត់មិនកែកំហុសខ្លួន ហើយទុកវាដោយផ្ទាល់។ ទោះបីជាបុរសនោះមានកំហុសអ្វីក៏ដោយ កាលដែលគាត់ប្រែចិត្ត ហើយកែខ្លួនគាត់មិនមែនជាមនុស្សល្ងង់នោះទេ។ រឿងដែលមិនកែកំហុសខ្លួនគឺលក្ខណៈរបស់មនុស្សល្ងង់។ សុភាសិត 27:22 ចែងថា៖ «វាយមនុស្សល្ងីល្ងើក្នុងបាយអជាមួយនឹងចង្រ្កានជាមួយនឹងគ្រាប់ធញ្ញជាតិ ប៉ុន្តែភាពល្ងីល្ងើរបស់វាមិនបាត់ពីគេឡើយ»។

២៥ សាក្សីដ៏ស្មោះត្រង់នឹងសង្គ្រោះជីវិត តែអ្នកណាដែលនិយាយពាក្យកុហក នោះជាអ្នកបោកបញ្ឆោត។

«សាក្សីដ៏គួរឲ្យទុកចិត្ត» ថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីសេចក្តីពិត ហើយគាត់រស់នៅតាមសេចក្តីពិត ហើយប្រកាសវាដល់អ្នកឯទៀត។ សេចក្តីពិតគឺជាដំណឹងល្អរបស់ព្រះគ្រីស្ទ អ្នកដែលរស់នៅតាមសេចក្តីពិត គឺជាអ្នកដែលទទួលព្រះ

វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (កូរិនថូស 12:3 កិច្ចការ 1:8) ដំណឹងល្អគឺជាសេចក្តីពិត ប៉ុន្តែដូចជាអ្នកប្រកាសមិនប្រកាសដោយស្មោះត្រង់ ជាជាងពន្លឺនៃដំណឹងល្អ គួរតែត្រូវបានបិទបាំង។

(១) តើមានមូលហេតុប៉ុន្មានដែលអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកមិនស្មោះត្រង់? [1] ដោយសារតែតួអក្សររបស់គាត់គឺសិប្បកម្ម។ បុរសបែបនេះមិនសក្តិសមនឹងតំណែងបរិសុទ្ធទេ។ មនុស្សបែបនេះក្លាយជាមន្ត្រីដ៏វិសុទ្ធ ទោះបីជាគាត់ប្រព្រឹត្តលើអ្វីៗទាំងអស់យ៉ាងខ្លាំងក្លាក៏ដោយ ផ្ទុយទៅវិញគាត់ធ្វើបាបក្រុមជំនុំ។ បុរសឈ្មោះ Jojo នៅប្រទេសចិនចាស់គឺជារឿរបុរសសិប្បកម្ម ការវាយតម្លៃពិភពលោកចំពោះគាត់គឺ "គាត់គឺជាអ្នកបំពើដែលអាចគ្រប់គ្រងលើពិភពលោកបានហើយជារឿរបុរសនៃសិប្បកម្មធ្វើឱ្យពិភពលោកយល់ច្រឡំ" ។ ហើយគាត់ក៏បានប្រៀបធៀបនឹងសត្វស្លាវថា៖ «ពេលគាត់ឃ្លាន គាត់នៅជាប់នឹងមនុស្ស ហើយពេលគាត់មានច្រើន គាត់ក៏ហើរឡើងដែរ»។ [២] បុគ្គលដែលមានឧបាទានក្ខន្ធក្នុងអត្តនោម័ត មិនអាចរក្សាចរិតស្មោះត្រង់បានឡើយ ព្រោះគាត់មានចំណេះដឹងខ្លី ហើយគាត់គ្មានអំណាចខាងវិញ្ញាណ គាត់មិនអាចបន្តភាពស្មោះត្រង់បានឡើយ។ នៅពេលគាត់បម្រើកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយគ្មានអំណាច គាត់និយាយពាក្យជាច្រើនមិនសក្តិសមនឹងសេចក្តីពិតដោយគ្មានឆន្ទៈដ៏សំខាន់របស់គាត់ ហើយគាត់ក៏បង្ហាញកាយវិការដោយគ្មានឆន្ទៈដ៏សំខាន់របស់គាត់ដែរ។ ដូច្នេះ សាក្សីពិតនៃដំណឹងល្អគួរតែទទួលយកអំណាចខាងវិញ្ញាណ។

(៥) ដូច្នេះ តើអ្វីទៅជាផ្នែកដែលសាក្សីនៃសេចក្តីពិតគួរតែរក្សាការពិត? [1] គាត់គួរតែស្មោះត្រង់នៅចំពោះព្រះ។ ដោយសារគាត់មិនដូច្នេះទេព្រះមិន

ប្រើគាត់ទេ។ គាត់គួរតែប្រតិបត្តិដោយផ្ទាល់នូវអ្វីដែលគាត់បានសម្រេចចិត្ត
នៅចំពោះព្រះនៅក្នុងរដ្ឋសម្ងាត់ដែលអ្នកដទៃមិនដឹងស្របតាមព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះជាម្ចាស់។ [2] គាត់គួរតែស្មោះត្រង់ចំពោះការពិត។ ម្យ៉ាងទៀត
គាត់គួរយល់ពាក្យគម្ពីរឲ្យបានត្រឹមត្រូវ ហើយប្រកាសដោយផ្ទាល់។ អ្នក
ដែលយល់ខុស ហើយណែនាំវាខុស ក៏មិនស្មោះត្រង់ដែរ។ [3] គាត់គួរតែ
ស្មោះត្រង់ចំពោះមនសិការរបស់គាត់។ បើមិនប្រតិបត្តិដោយសតិសម្បជ
ញ្ញៈទេ នោះគាត់មានអារម្មណ៍ខ្មាសខ្លួនឯង ហើយមិនប្រកាន់នូវភាព
ក្លាហាន។ សូមមើល កូរិនថូសទី 2 4:2, 5:11, II Tim 2:15 ។ [៤] គាត់គួរ
ស្មោះត្រង់ចំពោះមុខប្រជាជន។ ដោយសារគាត់មិនដូច្នេះទេ ប្រជាជនមិនផ្ត
ល់កិត្តិយសដល់គាត់ទេ។

ពាក្យថា "ដកដង្ហើមចេញកុហក" (בְּנִבְלָה נָפַח) មានន័យថា និយាយកុហក
ដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរ។ បុរសបែបនេះបញ្ឆោតអ្នកដទៃ។ ត្រង់នេះ ពាក្យ «
បោកបញ្ឆោត» មានន័យថា ភូតភរ។ អញ្ចឹងអ្នកដែលនិយាយកុហក (មិន
មែននិយាយកុហកដោយកំហុសខ្លះទេ) គឺដូចគ្នាដែលខ្លួនឯងនិយាយកុហ
ក។ មនុស្សបែបនេះគ្រោះថ្នាក់ណាស់។

២៦-២៧ ដោយសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា អ្នកនោះមានទំនុកចិត្ត
យ៉ាងខ្លាំង ហើយកូនចៅរបស់គាត់នឹងមានទីពឹង។ សេចក្តីកោតខ្លាចដល់
ព្រះយេហូវ៉ា ជាប្រភពនៃជីវិត ដើម្បីឲ្យគេងាកចេញពីអន្ទាក់នៃសេចក្តីស្លា
ប់។

នៅទីនេះ ពាក្យថា "ក្នុងអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់" គួរតែត្រូវបានកែប្រែឡើងវិញ "ដោយកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់"។ នេះបញ្ជាក់ពីចិត្តកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា ប៉ុន្តែមិនបានចង្អុលប្រាប់បុរសឲ្យកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ាទេ។ ចិត្តកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា មិនមែនជាចិត្តដែលពិបាកចិត្តទេ។ វាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការគោរពប្រណិប័តន៍និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ដូច្នេះវារក្សាចិត្តសុវត្ថិភាព។ នេះខុសពីចិត្តខ្លាចបុរស។ សុភាសិត 29:25 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ការកោតខ្លាចមនុស្សនឹងជាប់អន្ទាក់ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលទុកចិត្តលើព្រះយេហូវ៉ាអ្នកនោះមានសុវត្ថិភាព»។ សូមមើល យ៉ូហានទី១ ៤:១៨។

នៅទីនេះ ពាក្យ «កូនរបស់គាត់» ចង្អុលទៅកូនរបស់ព្រះ។ (zduet 14:1) ទីពឹងរបស់ពួកគេគឺព្រះផ្ទាល់។ ព្រះបានបើកសម្តែងទ្រង់នៅកន្លែងនៃវិវរណៈ: ព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់នៅក្នុងពិភពលោក ហើយធ្វើឲ្យមនុស្សមានជំនឿ ហើយធ្វើឲ្យពួកគេមានសន្តិភាព។ វាគ្រាន់តែជាជម្រករបស់អ្នកជឿប៉ុណ្ណោះ។ ទោះបីជាបែបនេះក៏ដោយ ជួនកាលប្រជាពលរដ្ឋយល់ខុសថាកន្លែងនោះគ្មានសេរីភាពដូចគុកអ៊ីចឹង។ ប៉ុន្តែការពិតគឺការតាំងទីជ្រកកោនដោយកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ានិងជឿលើទ្រង់។ អំពីបញ្ហានេះ ការបកស្រាយរបស់លោក Charles Bridges ត្រូវបានសង្ខេបដូចខាងក្រោម។

188) នោះគឺ "សម្រាប់ពួកយើង កិច្ចការនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ការផ្សះផ្សារបស់ទ្រង់ ការរាប់ជាសុចរិតរបស់ទ្រង់ ការអង្វររបស់ទ្រង់ គឺជាជម្រកដ៏រឹងមាំជាងសេចក្តីស្លាប់ ហើយសេចក្តីត្រូវការសម្រាប់យើងក្នុងការជឿលើការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា។ វាគ្រាន់តែជាជម្រកដែលយើងទាមទារ (ទំនុក. ទីបញ្ចប់ វាគឺជាជម្រករបស់យើង។ ពិតជារាល់ការផ្លាស់ប្តូរ

ជំនឿរបស់យើងបង្កើនសុវត្ថិភាពនៃការជ្រកកោនកាន់តែខ្លាំង។ (សុភាសិត 1:33, 18:10, Is 32:18-19) "(A Commentary on Proverbs, The Banner of Truth Trust, 1968, p 188)

28 នៅក្នុងចំណោមមនុស្សជាច្រើនគឺជាសិរីល្អនៃស្តេច ប៉ុន្តែបើគ្មានមនុស្ស ទេ ព្រះអង្គម្ចាស់ត្រូវបំផ្លាញ។

នេះមិនមែនជាពាក្យលើកទឹកចិត្តឲ្យបន្តធ្វើជាមជ្ឈិមនៃជាតិធំនោះទេ។ នេះ បង្រៀនថា ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់មិនបាត់បង់ចិត្តមនុស្សទេ តែទ្រង់គួរថែរក្សាភាព សុខដុមរមនារបស់មនុស្ស។ ក្នុងនាមជាអ្នកដឹកនាំរក្សាបេះដូងរបស់អ្នក ដឹកនាំ គាត់អាចដឹកនាំពួកគេ។ ពេលនោះអ្នកដឹកនាំមិនទទួលបានបេះដូង ប្រជាជនដោយធ្វើអំពើល្អដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ។ នៅពេលដែលគាត់គោរព កោតខ្លាចព្រះ ហើយកាន់សេចក្តីសុចរិតយ៉ាងរឹងមាំ គាត់អាចគ្រប់គ្រង មនុស្សជាច្រើនបាន។ (សុភាសិត ២៥:៥, ទំនុក. ១០១:១-៨) ជុនវូដុងគីន ឃ្វី ក្នុងនោះកាន់កាប់ផ្នែកម៉ានីនក្នុងពិភពលោកខាងកើត ក៏បង្ហាញពីគោល ការណ៍នៃការគ្រប់គ្រងដើម្បីយកចិត្តមនុស្ស។ វាបាននិយាយថា "នៅក្នុងវិស័ យរួម ដើម្បីស្វែងរកក្រុមហ៊ុនយ៉ាងទូលំទូលាយពីពិភពលោក វានឹងត្រូវបាន អភិវឌ្ឍ។ ហើយវាក៏បាននិយាយថា៖ «ពេលគាត់ស្វែងរកក្រុមហ៊ុនចេញពី សំបុកគាត់មានភាពលម្អៀង និងគ្មានយុត្តិធម៌។ មេរៀនខាងលើមានន័យថា កាលណាព្រះមហាក្សត្រឆ្លងបក្ស ហើយរើសយកមនុស្សពូកែៗមកស្វែងរក ក្រុមហ៊ុន មហាជនត្រូវរួបរួមគ្នា។ "។ នេះជាគោលការណ៍សំខាន់នៃការ បង្រួបបង្រួម ប៉ុន្តែសម្រាប់វាចេញពីគំនិតនៃមនុស្សជាតិ វាគ្មានមូលដ្ឋានរឹង មាំទេ។ ប៉ុន្តែខ្លឹមសារនៃសុភាសិត ១៤:២៨ គឺជាស្តេចនៃស្តេចដែលកោត

ខ្លាចព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់។ (សុភាសិត ១៦:១០, ២១:១) ជាការពិបាកដែលស្តេចមិនស្គាល់ព្រះទ្រង់មានព្រះហឫទ័យទូលាយ ហើយទោះជាទ្រង់មានកម្រិតខ្លះក្នុងទ្រង់ក៏ដោយ ក៏វាងាយស្រួលក្នុងការទម្លាក់ចុះទៅក្នុងភាពទន់ខ្សោយដែរ។ មានតែចិត្តសប្បុរសរបស់ស្តេចដែលយកការកោតខ្លាចព្រះប៉ុណ្ណោះ ទើបមានចិត្តទូលាយ។ (សុភាសិត ២០:២៨, ២៩:៤) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គាត់មិនធ្លាក់ទៅក្នុងភាពទន់ខ្សោយទេ តែដាក់ទោសមនុស្សអាក្រក់។ (សុភាសិត ១៦:១២, ២០:៨, ២៦, ២៥:៥)

២៩ អ្នកណាដែលយឺតនឹងកំហឹង អ្នកនោះមានការយល់ដឹងយ៉ាងខ្លាំង រីឯអ្នកណាដែលមានចិត្តឆេវឆាវ លើកតម្កើងភាពល្ងង់ខ្លៅ។

ត្រង់នេះ អ្វីដែលហៅថា «កំហឹង» មិនសំដៅលើកំហឹងរបស់មនុស្សសុចរិតទេ តែជាកំហឹងដែលខឹង។ កំហឹងមិនមានស្នេហា ហើយនៅជាមួយក្លិនអាក្រក់។ តើបុរសទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍អ្វីខ្លះ? «ដ្បិតកំហឹងរបស់មនុស្សមិនបានបង្កើតសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះឡើយ»។ (យ៉ូហាន ១:២០) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ដ្បិតបុរសនោះមានចិត្តក្តៅក្រហាយ ចិត្តក៏ងងឹត ហើយមិនអាចយល់បាន ហេតុនេះហើយបានជាគាត់មិនចេះពិចារណា។ ដូច្នេះ អ្នកដែលមិនមានចិត្តក្តៅក្រហាយ នោះអាចជាអ្នកចេះយល់បាន។ នៅទីនេះ ពាក្យ "យឺត" (אָרֶךְ) ត្រូវបានទាញដោយការជូនដំណឹងរបស់យើង។ នេះមិនមែនមានន័យថា ទោះជាបុរសខឹងក៏គួរធ្វើយឺតៗដែរ។ នេះមានន័យថា គាត់មិនគួរបង្ហាញកំហឹងឡើយ។ ព្រោះមនុស្សខឹងដោយមិនលេចចេញកំហឹងឆាប់ទ្រាំបាន កំហឹងក៏ថយចុះ។ រាល់សកម្មភាពដែលប្រញាប់ប្រញាល់គឺមានគ្រោះថ្នាក់ (សុភាសិត ១៩:២, ២១:៥ ខ ២៩:២០) ជាពិសេសការខឹងសម្បារនាំឲ្យ

យើងមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំង។ ដូចដែលយើងសង្កេបនូវអ្វីដែល Charles Bridges បាននិយាយអំពីចំណុចនេះ វាមានដូចខាងក្រោម នោះគឺ "កំហឹងបង្កើតឱកាសដោយអារក្ស (អេភេសូរ 4:26-27) វាធ្វើឱ្យព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទទួលយកការថប់បារម្ភ (អេភេសូរ 4:30) ហើយប្រឆាំងនឹង បេះដូងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ (ម៉ាថាយ ១១:២៩, គី.

ពេលនោះ អ្នកដែលមានចិត្តប្រញាប់ប្រញាល់បង្ហាញកំហឹងយ៉ាងរហ័ស។ នេះគឺជាសកម្មភាពឆ្កួត។ វាគឺជាសកម្មភាពបំផ្លាញ ដើម្បីឈានទៅរកការបំផ្លិចបំផ្លាញខ្លួនឯង។

៣០ ចិត្តស្ងប់ផ្តល់ជីវិតដល់សាច់ តែសេចក្តីច្រណែនធ្វើឲ្យឆ្អឹងរលួយ។

ត្រង់នេះ ពាក្យ «ចិត្តស្ងប់ស្ងាត់» (ឡាល់ប៊ី មេរិនភេអ៊ី) មានន័យថា បេះដូងសុវត្ថិភាព និងបេះដូងព្យាបាល (សម្រាប់បេះដូងសុវត្ថិភាពពិតជាយកអំណាចនៃសន្តិភាពគឺចិត្តព្យាបាល) ជាលទ្ធផលដែលអ្នកជឿទទួលយកព្រះក្នុងខ្លួនគាត់ ។ ចិត្តដែលជាចិត្តទទួលអារម្មណ៍ថប់បារម្ភ ហើយបដិសេធមិនញាប់ញ័រខ្លួនឯង ហើយបំពេញចិត្តអ្នកដទៃឲ្យបានល្អ។ បុរសដែលមានចិត្តបែបនេះ មានរបស់ដែលពេញចិត្តជាច្រើន។ គាត់ទុកអំពើហឹង្សា ថប់បារម្ភ អន្ទះអន្ទែង ភាពតានតឹង ជាដើម។ ប៉ុន្តែគាត់ចូលចិត្តសន្តិភាពនៅក្នុងព្រះអម្ចាស់។ បេះដូងបែបនេះជួយដល់សុខភាពរាងកាយ។

អញ្ចឹងតើបេះដូងសុវត្ថិភាពចេញមកដោយរបៀបណា? បុរសម្នាក់ហាក់ដូចជាឈានដល់ជំហានដើម្បីមានបេះដូងសុវត្ថិភាពតាមរយៈផ្លូវរថភ្លើងនៃគំនិតរបស់គាត់។ ពុទ្ធសាសនិកប្រតិបត្តិនូវចិត្តសុវត្ថិភាពតាមរយៈរថភ្លើងសេណា

(ហ្សេន) (រថភ្លើងនៃចិត្ត) ប៉ុន្តែត្រូវតាំងឡើងដោយអំណាចខ្លួនឯងរបស់មនុស្ស។ រឿងរ៉ាវមួយត្រូវបានគេជូនដំណឹងថា ពុទ្ធសាសនិកម្នាក់បានអង្គុយដោយមិនញាប់ញ័រ ហើយបិទភ្នែកយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់ នៅពេលដែលរញ្ជួយដីបានកើតឡើងនៅទីក្រុងតូក្យូក្នុងប្រទេសជប៉ុន។

ប៉ុន្តែទម្លាប់មួយនេះគឺត្រូវឆ្លងកាត់ការបង្ហាត់នៃការប្រមូលផ្តុំចិត្ត ប៉ុន្តែមិនមែនជាសន្តិភាពដើម្បីទទួលយកព្រះក្នុងចិត្តនោះទេ។ ហើយវាត្រូវបានជូនដំណឹងថាអ្នកដែលធ្វើតាមទស្សនវិជ្ជារបស់ Noja បានទទួលសន្តិភាពនៃបេះដូងតាមរយៈអាថិកំបាំងធម្មជាតិ។ ទេវកថាធម្មជាតិមិនមែនជារឿងផ្សេងទៀតទេ ប៉ុន្តែជាចំណុចកណ្តាលនៃភាពឥតប្រយោជន៍របស់ Noja ដែលបានបង្រៀន។ នោះគឺវាប្តេជ្ញាចិត្តរបស់គាត់ទៅនឹងច្បាប់ធម្មជាតិនៃអ្វីៗទាំងអស់ ហើយយកខ្លឹមសាររបស់គាត់ដោយកណ្តាលនៃភាពស្ងប់ស្ងាត់។ នៅពេលដែលយើងអានការសរសេររបស់ Janja ដើម្បីសុំឱ្យ Noja វាបានកត់ត្រាដូចខាងក្រោម។ នោះគឺបុរស Wang Tea នៃប្រទេស Noh ជាជនពិការមិនមានជើង។ ប៉ុន្តែសិស្សរបស់គាត់មានសិស្សខុងជឺច្រើនជាង។ ដោយសារតែគាត់គឺជាមនុស្សម្នាក់ដែលមិនញ័រជាមួយនឹងបេះដូងសុវត្ថិភាព។ គាត់មិនបានបង្អត់ចិត្តដើម្បីស្តាប់និងមើលទេគឺគ្រាន់តែសម្លឹងមើលថាអ្វីៗទាំងអស់គឺតែមួយ។ ប៉ុន្តែគាត់មិនគិតអំពីការខាតបង់ និងប្រយោជន៍ឡើយ។ ដូច្នេះ គាត់បានរក្សាសុវត្ថិភាព មិនថាគាត់មានជើងឬអត់ ហើយគាត់បានចាត់ទុកចោលជើងម្ខាងរបស់គាត់ដូចជីវិត ដូចស្ថានភាពទូទៅ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នេះក៏ជាលទ្ធផលដែលមនុស្សពិសេសម្នាក់បានបង្ហាត់គំនិតរបស់គាត់សម្រាប់ខ្លួនគាត់ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាលទ្ធផលដោយការ

ទទួលយកព្រះអម្ចាស់ដើម្បីទទួលបានសន្តិភាពនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់នោះ
ទេ។ អ្នកប្រាជ្ញ Conficius ក៏ទទួលបានសុវត្ថិភាពនៃបេះដូងតាមរយៈ
ថាមពលខ្លួនឯងផងដែរ។ វាចេញពីវិធីសាស្ត្ររបស់ Gerkyung ។ Gerkyung
ក៏ជាកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងដែលបុរសរួបរួមបេះដូងរបស់គាត់ជាមួយនឹងច្បាប់
នៃ cosmos ។ ក្នុងនាមជាទស្សនវិទូ Ichun Chung ដែលត្រូវបានបណ្តុះប
ណ្តាលដោយវិធីសាស្ត្រនេះ បានជួបនឹងរលកព្យុះ គាត់ស្នាក់នៅក្នុងកប៉ាល់
ដោយមិនញ័រក្នុងភាពស្ងប់ស្ងាត់។ ប៉ុន្តែរឿងបែបនេះកើតចេញពីការហ្វឹក
ហាត់នៃការប្រមូលអារម្មណ៍ដោយបុរសពិសេសមួយចំនួន ហើយជាលទ្ធ
ផលដើម្បីទទួលបានតាមរយៈសមាធិផ្លូវចិត្ត។
ប៉ុន្តែទោះបីជារឿងបែបនេះអាចជាសុវត្ថិភាពនៃចិត្តដែលយើងអាចទទួល
យកបានក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន ប៉ុន្តែមិនមែនជាសន្តិភាពនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏
អស់កល្បជានិច្ចតាមរយៈព្រះនោះទេ។ សន្តិភាពនៃការសង្គ្រោះដ៏អស់កល្ប
គឺជាការពិតដែលថាមនុស្សទាំងអស់ទទួលបានដោយមិនបែងចែក។ (កិច្ច
ការ 2:39, រ៉ូម 3:22, 10:11-12 I Cor 1:26-31 Eph 2:17 Col 3:10-11)

៣១ អ្នកណាគាបសង្កត់អ្នកក្រ អ្នកនោះប្រមាថអ្នកបង្កើតរបស់ខ្លួន តែអ្នក
ណាដែលមានចិត្តទូលាយចំពោះជនទុគ៌ត នោះនឹងលើកតម្កើងអ្នកនោះ។
ត្រង់នេះគេហៅថា តើពាក្យ«សង្កត់សង្កិនអ្នកក្រ»មានសកម្មភាពអ្វីនៅក្នុង
ចិត្ត? វាត្រូវបានចាត់ទុកថាជាសកម្មភាពដូចខាងក្រោម។ (១) ចំពោះកម្មករ
ក្រីក្រ គាត់មិនបានផ្តល់ប្រាក់បៀវត្សរ៍ឱ្យពិតប្រាកដ និងតាមពេលវេលាដែល
បានសន្យា។ យ៉ូហាន 5:4 ស្តីបន្ទោសសេដ្ឋីទុច្ចរិតនោះ ហើយនិយាយថា
មើល ប្រាក់ឈ្នួលរបស់ពួកអ្នកច្រូតស្រែ ដែលឯងបានយកមកវិញដោយការ
បោកប្រាស់ កំពុងស្រែកប្រឆាំងនឹងឯង ហើយសម្រែករបស់អ្នកច្រូតក៏ដល់

ត្រចៀកអ្នកច្រូតដែរ។ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល»។, Duet 24:15 បានមានប្រសាសន៍ថា, "អ្នកត្រូវឱ្យគាត់នៅថ្ងៃដដែលនោះ, មុនថ្ងៃលិច (សម្រាប់គាត់ជាអ្នកក្រនិងពឹងលើវា) ក្រែងលោគាត់ស្រែកប្រឆាំងនឹងអ្នកចំពោះព្រះអម្ចាស់, និង អ្នកមានទោសពីអំពើបាប»។ (២) ទទួលកាតព្វកិច្ចរបស់ខ្លួនយ៉ាងសាហាវពីអ្នកក្រ។ ចំពោះបញ្ហានេះ ពាក្យមិនត្រូវប្រព្រឹត្តដោយឃោរឃៅមាននៅក្នុង Duet 24:10-13។ ខ្លឹមសារដែលត្រូវបង្រៀន គឺក្នុងករណីដែលម្ចាស់បំណុលទទួលបញ្ចាំពីកូនបំណុល មិនគួរចូលក្នុងផ្ទះទេ គួរយកវានៅខាងក្រៅផ្ទះ ហើយពេលថ្ងៃលិចគួរប្រគល់វាមកឱ្យគាត់វិញ។ (៣) ការដកហូតកម្មសិទ្ធិរបស់ជនក្រីក្រ។ អ័ហាប់ និងប្រពន្ធរបស់គាត់ គឺអ៊ីសបទ្បាបានសម្លាប់ណាបោត ហើយដកហូតចំការរបស់គាត់។ (ស្តេចទី១ ២១:១-៦) ដូចគ្នានឹងការប្រព្រឹត្តអាក្រក់នេះបានធ្វើឲ្យព្រះខឹងយ៉ាងខ្លាំង។ សុភាសិត 22:22 មានបន្ទូលថា "កុំប្លន់អ្នកក្រពីព្រោះគាត់ក្រ ឬវាយអ្នកដែលមានទុក្ខនៅមាត់ទ្វារឡើយ" យោងទៅអេម ៥:១១។ មូលហេតុដែលប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត និងឃោរឃៅគឺដូចគ្នានឹងការមើលងាយព្រះយេហូវ៉ា (១) ដោយសារមនុស្សក្រត្រូវបានបង្កើតឡើងតាមរូបព្រះ។ (យ. សូមមើល មថ ២៥:៤១។

ដោយសារសកម្មភាពរបស់អ្នកមានទៅបៀតបៀនអ្នកក្រគឺអាក្រក់ខ្លាំងចំពោះមុខមនុស្សផងដែរ ទើបគេយល់ថាគេគួរទទួលទោសជាប្រាកដ។ កាលពីប៉ុន្មានឆ្នាំមុន ស្ត្រីវ័យចំណាស់ម្នាក់នៅក្នុងទីក្រុងរបស់យើងបានឃើញទារកក្រីក្រម្នាក់រស់នៅជិតខាងរបស់គាត់ ហើយនិយាយថា "បន្ទាប់ពីអ្នកធំឡើងហើយនោះជាការល្អដែលអ្នកក្លាយជាគ្រូបង្វឹកនៅក្នុងផ្ទះរបស់យើង" ។ ពាក្យកំសត់បែបនេះធ្វើបាបចិត្តអ្នកក្រប៉ុណ្ណា! វាងាយនឹងត្រូវទម្លាក់ចុះទៅក្នុងកំហុសដែលគ្រូគង្វាលធ្វើការសម្រាប់ដំណឹងល្អរបស់ព្រះក៏

មើលងាយអ្នកក្រ ហើយក្រោកឈរនៅខាងអ្នកមាន។ ដូចនេះហើយ តើមិនប្រតិបត្តិអំពើទុច្ចរិតដោយឈ្មោះដ៏ស្រស់ស្អាតរបស់ទ្រង់ដើម្បីធ្វើជំនួញបរិសុទ្ធឬ? គ្រូគង្វាលមិនគួរបែងចែកភាពក្រីក្រ និងភាពសម្បូរបែប ហើយគួរប្រព្រឹត្តចំពោះសមាជិកក្រុមជំនុំដោយយុត្តិធម៌។

៣២ មនុស្សអាក្រក់ត្រូវផ្តួលរំលំដោយសារអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន ប៉ុន្តែមនុស្សសុចរិតរកទីពឹងជ្រកក្នុងការស្លាប់របស់ខ្លួន។

ត្រង់នេះពាក្យ «មនុស្សអាក្រក់» (רָשָׁע) ចង្អុលប្រាប់មនុស្សអាក្រក់កុំឲ្យប្រែចិត្តអំពើបាបរបស់ខ្លួនរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ពាក្យ «ត្រូវបានផ្តួលរំលំ» (הֻדָּף) មានន័យថាត្រូវបណ្តេញចេញ ដែលមានន័យថាត្រូវដកចេញដោយបង្ខំ។ ពេលនោះ អ្នកដែលមិនជឿលើព្រះអម្ចាស់ ត្រូវបានលេបត្របាក់ដោយទុក្ខវេទនានាពេលបច្ចុប្បន្ននេះ។ ម៉្យាងវិញទៀត អ្នកជឿ (មនុស្សសុចរិត) ត្រូវបានសង្គ្រោះពីសេចក្តីស្លាប់ ដែលជាចំណុចចុងក្រោយនៃទុក្ខវេទនា។ អត្ថបទជាភាសាហេប្រ៊ូ (ប៍នម៍រតូត) បកប្រែជា "នៅក្នុងការស្លាប់របស់គាត់" មានន័យថាពាក្យ "ការស្លាប់របស់គាត់" ដែលកំណែជាភាសាកូរ៉េរបស់យើងមិនរួមបញ្ចូលពាក្យ "ផងដែរ" ដូច្នេះឃ្លានេះរួមបញ្ចូលអត្ថន័យថាការស្លាប់របស់មនុស្សសុចរិតគឺសង្ឃឹម។ គាត់។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ ចំពោះមនុស្សសុចរិត ដែលជាអ្នកជឿដ៏ស្មោះត្រង់ សេចក្តីស្លាប់មានន័យថាជាសុភមង្គល។ ដោយសារគាត់ចូលទៅក្នុងព្រះតាមរយៈការស្លាប់របស់គាត់។ (សាស. ១២:៧) ដូចយើងឃើញលូកា ១៦:២២ ឡាសារបានស្លាប់ ហើយត្រូវបានទេវតាទទួលយក ហើយចូលទៅក្នុងសុដន់របស់អ័ប្រាហាំ។ ដូច្នេះហើយ អ្នករស់ឡើងវិញនៃជំនឿ Moody បាននិយាយនៅពេលគាត់ស្លាប់ថា នៅពេលដែល

គាត់បានស្លាប់ គាត់គួរតែចូលរួមក្នុងជីវិតពិត។ ប៉ុលបាននិយាយដូចជាន័យថា សូម្បីតែសេចក្តីស្លាប់ជាកម្មសិទ្ធិដ៏វិសេសរបស់គ្រិស្តសាសនិក គាត់បានមានប្រសាសន៍ថា "មិនថាប៉ុល ឬអ័ប៉ុឡូស ឬកេផាស ឬពិភពលោក ឬជីវិត ឬសេចក្តីស្លាប់ ឬបច្ចុប្បន្ន ឬអនាគតឡើយ—ទាំងអស់ជារបស់អ្នករាល់គ្នា"(១កូរិនថូស ៣. :22) សូមមើលទំនុកតម្កើង ១៧:១៥, ភី. ១:២១។

«សម្រាប់ខ្ញុំដែលរស់គឺជាព្រះគ្រីស្ទ ហើយការស្លាប់គឺជាការចំណេញ»។ ពិតជាមានន័យថាទទួលបានជម្រក។ ចំណុចនេះដើម្បីទទួលបានពរជ័យជីវិតបន្ទាប់ពីការសោយទិវង្គតរបស់គាត់ ហើយមិនមែនមានន័យថាការបន្តជីវិតផ្លូវកាយនោះទេ។ ដូចសុភាសិតបង្រៀន ជីវិតដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះផ្តល់ចំណុចដល់ជីវិតខាងវិញ្ញាណដែលមានពរជាងជីវិតខាងរូបកាយ។ (៤:២២, ៦:២៣, ៨:៣៥, ១០:១១, ១៧, ១១:១៩, ១២:២៨, ១៣:១៤, ១៤:២៧)

ធម្មទេសនា 5 ពរជ័យដែលមនុស្សសុចរិតទទួលបាន (សុភាសិត 14:32)

អ្វីដែលគាត់ត្រូវបានហៅសម្រាប់មនុស្សសុចរិតក៏ជាពរជ័យដែរ។

រ៉ូម 3:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ដូចដែលមានចែងទុកមកថា៖ «គ្មានអ្នកណាសុចរិតទេ គ្មានអ្នកណាម្នាក់ឡើយ»។

ដូច្នេះ តើពាក្យ«សុចរិត»ដែលបទគម្ពីរបានបង្ហាញជាច្រើនមានន័យយ៉ាងណា? នេះជាអ្វីដែលយើងគួរគិតឲ្យបានស៊ីជម្រៅ។ បុរសនោះមិនអាចថាខ្លួនឯងបានត្រឹមត្រូវទេ? ព្រះបានថ្កោលទោសអ្នកដែលគាត់អះអាងថាបានសុចរិតសម្រាប់ខ្លួនគាត់។ (លូកា ១៨:៩) ដោយសារជាការត្រឹមត្រូវដែលយើងឃើញការពិតដូចខាងក្រោម។ (១) បុគ្គលមានទំនុកចិត្តថាជាសុចរិតសម្រាប់ការកាន់តាមបញ្ញត្តិត្រូវ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាគំនិតងងឹត។ សេចក្តីសុចរិតមិនត្រូវបានតាំងឡើងដោយការកាន់តាមបញ្ញត្តិខ្លះនោះទេ។ ក្រោយពីបញ្ញត្តិទាំងអស់ត្រូវបានរក្សានៅពេលដែលគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបតែមួយ វាដូចជាគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាំងអស់។ (យ. (៣) លះបង់ស្នេហ៍ តែអាចលុបបំបាត់ស្នេហ៍បាន។ (4) ទោះបីជាគាត់គ្មានកន្លែងដ៏អស្ចារ្យក៏ដោយ គាត់អាចមានកន្លែងតូច។ (៥) បុរសនោះទទួលកំហុសក្នុងការជឿលើព្រះដោយស្មោះស្ម័គ្រ (៦) ទោះបីជាគាត់ស្រឡាញ់អ្នកដ៏ទៃក៏ដោយ គាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបដើម្បីស្រឡាញ់ខ្លួនឯងច្រើនជាងអ្នកដទៃ។ (7) ទោះបីជាគាត់ហាក់ដូចជាគ្មានកំហុសក៏ដោយ គាត់ជួបប្រទះនឹងទុក្ខវេទនា និងការល្បួង ហើយប្រព្រឹត្តកំហុស។ ដូចនេះវាប្រៀបដូចជាការពិតដែលយើងឃើញទឹកដែលប្រមូល

មកជាទឹកថ្លា ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងកូរវា ទឹកភក់កខ្វក់ចេញមកក្រៅ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះគម្ពីរចែងថា គ្មានមនុស្សសុចរិតទេ។

2. គាត់ទទួលបានពរជ័យដែលព្រលឹងរបស់គាត់បានសង្គ្រោះ។

អត្ថបទរបស់យើង ខ ៣២ ខ បាននិយាយថា "តើវាមានន័យយ៉ាងណា? តើមានន័យថាប្រជាជនទះដៃអបអរលោកក្រោយពីមនុស្សសុចរិតស្លាប់ទៅ? ឬមានន័យថា កូនចៅរបស់គាត់នឹងទទួលបានសម្ភារៈជាច្រើន ដែលជាពរជ័យរបស់ព្រះ។ បន្ទាប់ពីគាត់ស្លាប់? រឿងពីរខាងលើមិនអាចជាព្រះគម្ពីរបានទេ។ នៅទីនេះ កាលដែលមនុស្សសុចរិតបានស្លាប់ គាត់ទទួលបានសេចក្តីសង្ឃឹមយ៉ាងច្បាស់ក្នុងខ្លួនគាត់។ វ៉ាសុលបដិសេធការសង្គ្រោះនៃព្រលឹងដែលបទគម្ពីរបាននិយាយថាជាទ្រឹស្តីខុស។ គាត់បាននិយាយថា "ថាមពលនៃការចងចាំរបស់មនុស្សអាចនឹងត្រូវលុបចោល នៅពេលដែលខួរក្បាលរបស់គាត់ត្រូវបានបំផ្លាញ ឬដោយសារកូនដែលភ្លឺស្វាងមិនមានធាតុតិចតួចអ៊ីយ៉ូត គាត់ក្លាយជាមនុស្សល្ងង់។ ដូច្នេះ យើងអាចនិយាយបានថា បន្ទាប់ពីរូបកាយរបស់មនុស្សត្រូវបានបំផ្លាញហើយ មានអ្វីមួយដែលបុរសនោះយល់»។ នៅក្នុងអត្ថន័យគាត់បានបដិសេធព្រលឹងដែលនឹងត្រូវរួចជីវិតជាបន្តបន្ទាប់។ (ហេតុអ្វីខ្ញុំមិនមែនជាគ្រិស្តបរិស័ទ ឆ្នាំ 1957 ទំព័រ 89-90)
ប៉ុន្តែ ទ្រឹស្តីរបស់ វ៉ាសុល បែបនេះ គឺពិតជាវេទនាខ្លាំងណាស់ នៅក្នុងទ្រឹស្តីចំណេះដឹងរបស់គាត់។ ចំណេះទាំងអស់មិនត្រូវបានយល់ដោយការសង្កេតឃើញរូបកាយ ឬដោយការសិក្សាតាមគោលការណ៍ឡើយ។ ការយល់ដឹងខាងវាងកាយ និងបញ្ញាអនុវត្តតួនាទីដើម្បីយល់ពីគោលការណ៍មេកានិក។ ព្រះ និងព្រលឹងមនុស្សមិនអាចមើលឃើញដោយរូបកាយ និងដោយចំណេះ

ដឹងរបស់មនុស្សឡើយ។ ព្រះ និងព្រលឹងមនុស្សត្រូវបានយល់ដោយតែវិវរ
ណៈនៃព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ខ្លឹមសារនៃវិវរណៈនេះគឺគ្រាន់តែជាពាក្យនៃបទគម្ពីរ
ប៉ុណ្ណោះ។ បទគម្ពីរចែងរឿងជាច្រើនអំពីព្រលឹងមនុស្ស។ ជាឧទាហរណ៍ នៅ
ក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ អេក 12:7 បាននិយាយថា "ហើយធូលីក៏ត្រឡប់មកផែន
ដីដូចដើមវិញ ហើយវិញ្ញាណក៏ត្រឡប់ទៅរកព្រះដែលបានប្រទានមក។ «
ហើយទីបន្ទាល់ថ្មីសម្រាប់ឧទាហរណ៍ផ្សេងទៀត។ ២ កូរិនថូស ៥:៨ មាន
ប្រសាសន៍ថា « បាទ យើងមានចិត្តក្លាហាន ហើយយើងសុខចិត្តនៅឆ្ងាយពី
រូបកាយ ហើយនៅផ្ទះជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់»។ ប៉ុលបាននិយាយថា៖ «យើង
ត្រូវបានរកឃើញថាកំពុងបំភាន់ព្រះដោយព្រោះយើងបានថ្លែងទីបន្ទាល់អំពី
ព្រះថាទ្រង់បានប្រោសព្រះគ្រីស្ទដែលទ្រង់មិនបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ
ប្រសិនបើវាពិតថាមនុស្សស្លាប់មិនបានរស់ឡើងវិញទេ។ (១កូរិនថូស ១៥:
១៩) ដូចដែលអ្នកប្រាជ្ញក្នុងឆ្នាំ 1950 បានស្រាវជ្រាវសម្រាប់បុរសនោះ ហើយ
បានបោះពុម្ពវា តម្លៃនៃធាតុដែលបុរសត្រូវបានបង្កើតឡើងគឺ 98 សេន ដែល
ត្រូវបានរាប់ជា 400 រ៉ុនតាមអត្រាបច្ចុប្បន្ន។ កាលដែលជីវិតរបស់មនុស្សជា
ទីបញ្ចប់នៃជីវិតនេះក្នុងលោកនេះ តម្លៃនៃមនុស្សមិនយកអ្វីមកធ្វើឡើយ។ ពិ
ត។ មានតែតម្លៃរបស់មនុស្សទេដែលថាព្រលឹងដែលព្រះផ្តល់ឱ្យដើម្បី
ស្គាល់ព្រះហើយរីករាយនឹងជីវិតដ៏អស់កល្បជានិច្ចជាមួយព្រះដ៏អស់កល្ប
ជានិច្ច។

33 ប្រាជ្ញាស្ថិតនៅក្នុងចិត្តមនុស្សមានប្រាជ្ញា តែវាធ្វើឲ្យគេស្គាល់ ទោះជានៅ
កណ្តាលមនុស្សល្ងង់ក៏ដោយ។

តំណាងប្រជាជនដែលធ្វើឲ្យព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ស្ថិតនៅក្នុងចិត្ត
របស់គាត់ គឺនាងម៉ារី ជាមាតារបស់ព្រះយេស៊ូ។ (លូកា ២:១៩, ៥១) បុរស
ដែលមានប្រាជ្ញាចេះតែយល់សេចក្តីពិតក្នុងចិត្តយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ហើយរស់
នៅតាមនោះ។ រាជាណាចក្ររបស់ព្រះមិនមែនជារបស់មនុស្សទេ គឺមានតែ
អំណាចប៉ុណ្ណោះ។ (កូរិនថូសទី១ ៤:២០) ម្យ៉ាងវិញទៀត មនុស្សល្ងីល្ងើ
បង្ហាញតែអ្វីដែលខ្លួនមានក្នុងចិត្តជាពាក្យសម្តីប៉ុណ្ណោះ។ គាត់គ្មានទំនុកចិត្ត
យ៉ាងជ្រៅចំពោះការពិតទេ គឺមានតែភាពលង់ខ្លៅប៉ុណ្ណោះ។ សុភាសិត ១៧:
២៧-២៨ មានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកណាដែលទប់ពាក្យសម្តីរបស់ខ្លួន អ្នកនោះ
មានចំណេះ ហើយអ្នកណាដែលមានចិត្តត្រជាក់ នោះជាអ្នកដែលមានប្រា
ជ្ញា។ សូម្បីតែមនុស្សល្ងីល្ងើដែលនៅស្ងៀម ក៏ចាត់ទុកថាមានប្រាជ្ញា។ពេល
គាត់បិទបបូរមាត់ គាត់ត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាមនុស្សឆ្លាត»។

«ប្រាជ្ញា»ដែលសុភាសិតនិយាយចង្អុលទៅផ្លូវដើម្បីកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់
នោះគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់។ ចុះតើអ្នកណាដែលកាន់តាមព្រះ
បន្ទូលរបស់ព្រះក្នុងខ្លួននោះ? (១) ជាអ្នកស្រឡាញ់ប្រាជ្ញា។ គាត់រីករាយ និង
ធ្វើសមាធិ។ (ទំនុក. ១:២) (២) គាត់ជាអ្នកដែលត្រូវបន្តវា។ គាត់មានចិត្តក្តៅ
ចំពោះវា ហើយធានាថានឹងទទួលបានជ័យជម្នះ។ ដូច្នោះហើយ គាត់
ប្រតិបត្តិវាដោយផ្ទាល់ដោយជំនះរាល់បញ្ហា។ (៣) អ្នកដែលរក្សាព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះក្នុងចិត្ត រមែងមានសុភមង្គល។ គាត់ទទួលបានសេរីភាពពិត (យ៉ូ
ហាន ៨:២២) ហើយព្រះឆ្លើយតបការអធិស្ឋានរបស់គាត់។ (យ៉ូហាន ១៥:៧)

៣៤ សេចក្តីសុចរិតលើកតម្កើងជាតិសាសន៍មួយ ប៉ុន្តែអំពើបាបជាការ
តិះដៀលដល់មនុស្សទាំងឡាយ។

ពាក្យ «លើកតម្កើង» (בָּרוּךְ) មានន័យថា លើកតម្កើង។ នេះមានន័យថា ព្រះលើកតម្កើងប្រជាជាតិសុចរិត។ តើជាតិសាសន៍ណាទៀតដែលព្រះជាម្ចាស់លើកតម្កើងអាចបន្ទាបខ្លួនបាន? អាថិកំបាំងនៃការលើកតម្កើងគឺត្រឹមតែសុចរិត។ បន្ទាប់មកក្នុងចំណោមអ្នកនយោបាយខាងលោកិយ មានមនុស្សជាច្រើនដែលមានល្បិចដើម្បីលើកតម្កើងខ្លួន។ ប៉ុន្តែលទ្ធផលធ្វើឲ្យខ្លួនឯងនិងជាតិត្រូវវិនាស។ ទីក្រុងរ៉ូមត្រូវបានខូចខាងសីលធម៌របស់នាងយ៉ាងខ្លាំង។ (រ៉ូម ១:២២-៣២) ដូច្នេះ ជាតិសាសន៍ត្រូវបានបំផ្លាញ។

ពាក្យថា "ការតិះដៀល" (חֶרְפָּה) ចេញមកពីរចនាប័ទ្មអារ៉ាម។ ភាសាហេព្រើរមានន័យថា សេចក្តីមេត្តាករុណា។ ចុះតើពាក្យតិះដៀលមានន័យដូចម្តេច? វាចង្អុលទៅការខ្វះខាត ឬបញ្ហា។ ដោយសារមនុស្សមានបាបច្រើន ជីវិតក៏ក្លាយជាបញ្ហា។

៣៥ អ្នកបម្រើណាដែលប្រព្រឹត្តដោយប្រាជ្ញានោះ ទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យពីស្តេច ប៉ុន្តែព្រះពិរោធធ្លាក់មកលើអ្នកដែលប្រព្រឹត្តដោយអៀនខ្មាស។

ពាក្យនេះជាស្តង់ដារសីលធម៌ដែលស្តេចនិងអ្នកបម្រើគួរប្រកាន់ខ្ជាប់។ នេះបង្ហាញពីទិសដៅបច្ចុប្បន្ន និងវិធីត្រឹមត្រូវដែលអ្នកជឿគួរបន្ត។ អ្នកបម្រើគួរជួយស្តេចដោយប្រាជ្ញា ហើយស្តេចគួរសរសើរ តែមិនគួរដាក់ទោសអ្នកបំរើខុសនោះទេ។ ប្រទេសដែលចាត់តាំងជនក្បត់ត្រូវបំផ្លាញ។ ក្នុងចំណុចនេះយើងប្រហែលជាគិតអំពីសកម្មភាពរបស់ដាវីឌដែលជាស្តេចដ៏មានប្រាជ្ញា។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ១០១:៣-៨។ កាលណាប្រទេសមានស្តេចល្អ និងអ្នកបម្រើល្អ នោះនឹងបានរីកចម្រើន ។ ពួកអ្នកបម្រើអាក្រក់លើកសរសើរស្តេច

ហើយធ្វើឲ្យគាត់ធ្វើនយោបាយអាក្រក់។ ឧកញ៉ា ស៊ី នៅរាជវង្ស ជិន នៃប្រទេសចិនក្នុងសម័យបុរាណ បានប្រហារជីវិតការគ្រប់គ្រងដ៏ទុច្ចរិត ដោយពាក្យថាក្បត់ជាតិ។ ប៉ុន្តែស្តេច ហ៊ីយិនឌុក យូ ដែលជាស្តេចនៃរាជវង្សហាន ចុងក្រោយមានចិត្តរាបទាប ហើយបន្ទាប់មកបានទៅលេងនៅត្រសាលរបស់ Zhuge Liang បីដង ហើយតែងតាំងគាត់ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានរីកចម្រើន។

«អ្នកបម្រើដែលប្រព្រឹត្តដោយប្រាជ្ញា» មិនត្រឹមតែមានចំណេះដឹងប៉ុណ្ណោះទេ តែត្រូវកោតខ្លាចព្រះ។ អ្នកនយោបាយយកការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ មិនទទួលយកភាពទុច្ចរិតទេ តែនិយាយពាក្យត្រឹមត្រូវចំពោះព្រះរាជា។ Jojo ដែលគេចពីពាក្យចំៗ ហើយបំពេញតែសេចក្តីលោភលន់ផ្ទាល់ខ្លួនប៉ុណ្ណោះគឺអាចជាបុរសតែក្បត់។ ហេតុនេះហើយបានជាបុរសទាំងនោះនិយាយទៅគាត់ថា គាត់ដូចជាសត្វស្វាំងថា៖ «ពេលគាត់ឃ្លាន គាត់នៅជាប់នឹងបុរស ប៉ុន្តែពេលគាត់ឆ្អែត គាត់ក៏ចេញទៅ»។

ជំពូកទី 15

ការបកស្រាយ

1-2 ចម្លើយទន់ភ្លាត់ចេញពីសេចក្តីក្រោធ តែពាក្យគំរោះគំរើយបង្កកំហឹង។ អណ្តាតរបស់មនុស្សប្រាជ្ញតែងសរសើរចំណេះ តែមាត់របស់មនុស្សល្ងីល្ងើ បញ្ចេញភាពល្ងង់ខ្លៅ។

ត្រង់នេះ វាចង្អុលចំណុចផ្សេងគ្នានៃលទ្ធផល ដោយពាក្យស្រទន់ និងពាក្យ ហឹង្សា។ Charles Bridge បង្ហាញពីឧទាហរណ៍នីមួយៗចំពោះពាក្យទាំងពីរ ខាងលើ ហើយមានដូចតទៅ។ (១) ពាក្យទន់ភ្លន់គឺដូចជាពាក្យដែលយ៉ាកុប បានប្រាប់អេសាវ (លោកុប្បត្តិ ៣២:៣-៥, ១៧-១៨, ៣៣:៨-១៥) ពាក្យដែល អើរ៉ុនបានប្រាប់ម៉ូសេ (លេវីវ ១០:១៦-២០) ដែលគេឌានបានប្រាប់អេប្រាអ៊ីម (ចៅហ្វាយ ៨:១-៣) ជាពាក្យដែលដាវីឌប្រាប់សូល (១សាំ ២៤:៩-១៥, ២៦: ២២-២៤) ជាពាក្យដែលអប៊ីកែលប្រាប់ដាវីឌ (១ សាំ ២៥:២៣-៣១) និង (២) ពាក្យឃោរឃៅគឺដូចជាពាក្យរបស់សូល (១ សាំ ២០:៣០-៣១), ពាក្យរបស់ ណាបាល (១ សាំ ២៥:១០-១១), ពាក្យរបស់អេហ្ស៊ូបោម (១ ស្តេច ១២:១៣-។ ១៤) ហើយពាក្យរបស់ពួកសាវក (កិច្ចការ ១៥:៣៩) (A Commentary on Proverbs, The Banner of Truth Trust, 1968, p 196 foot note) Charles Bridges បានមានប្រសាសន៍ម្តងទៀតថា "អ្នកប្រាជ្ញអះអាងអណ្តាតរបស់ខ្លួន គឺមនុស្សល្ងង់។ ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយអណ្តាតរបស់គាត់" (អ្នកប្រាជ្ញបញ្ជា អណ្តាតរបស់គាត់ មនុស្សល្ងីល្ងើ - អណ្តាតរបស់គាត់បញ្ជាគាត់ - សៀវភៅ ដូចគ្នា ទំព័រ 197)

«សរសើរចំណេះ» មានន័យថានិយាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានល្អ។ ដូចដែលអ្នកនិយាយតែងតែសញ្ជឹងគិតអំពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅក្នុងបទគម្ពីរ (ទំនុកដំកើង 1: 2) គាត់នឹងនិយាយដោយស្មោះនិងទន់ភ្លន់។

ពេត្រុសទី 4:11 បាននិយាយថា "អ្នកណានិយាយ ដូចអ្នកនិយាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ"។ ហើយ«មាត់របស់មនុស្សល្ងីល្ងើបញ្ចេញភាពលង់ខ្លៅ»បញ្ជាក់ពីការពិតដែលបុរសនោះនិយាយច្រើនដោយមិនបានគិត។ ដោយសារតែពាក្យនៃសេចក្តីពិតនៅក្នុងបទគម្ពីរដើម្បីទៅដល់សេចក្តីសង្គ្រោះ ដូចជាបុរសនោះមិនបានសញ្ជឹងគិតនូវបទគម្ពីរ ហើយនិយាយវាដោយផ្ទាល់នោះពាក្យដ៏លង់ខ្លៅគ្មានជម្រើសអ្វីក្រៅពីត្រូវបង្ហូរចេញពីវា។

3 ព្រះនេត្ររបស់ព្រះអម្ចាស់គង់នៅគ្រប់ទីកន្លែង ទាំងឃ្លាំមើលអំពើអាក្រក់និងអំពើល្អ។

ព្រះទតឃើញមនុស្សអាក្រក់នៅកន្លែងណាមួយ។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់និយាយថា៖ «តើយើងជាព្រះដែលនៅជិតព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះដែលមិនមែនជាព្រះនៅឆ្ងាយឬ? តើបុរសម្នាក់អាចលាក់ខ្លួននៅទីស្ងាត់កំបាំង ដើម្បីកុំឲ្យខ្ញុំឃើញគាត់ឬ? ព្រះអម្ចាស់ប្រកាស។ តើខ្ញុំមិនពេញផ្ទៃមេឃនិងផែនដីឬ? ព្រះអម្ចាស់មានព្រះបន្ទូល»។ (យេ. ២៣:២៣-២៤) ដូច្នេះ អំពើបាបរបស់មនុស្សអាក្រក់គួរទទួលការសងសឹក។ ទស្សនវិទូដែលមិនជឿក៏បានយល់ដែរ។ សំណេរចាស់មួយបានពោលថា «ដាំឪឡឹកគួរប្រមូលផល ឬដាំសណ្តែកគួរប្រមូលផល» ។ (មឿងស៊ីមបូហ្គាំ)

ព្រះក៏សង្កេតមើលការល្អដែរ។ គាត់មើលការរងទុក្ខដែលអ្នកជឿជួប លួង លោមគាត់ ហើយក៏សងគាត់ដែរ។ ជាពិសេស ទ្រង់បិទពួកគេក្នុងគ្រាទុក្ខ វេទនារបស់ពួកគេ។ (ទំនុកដំកើង ៥០:១៥) សូមមើល អេ ៤៩:១៥-១៦ មថ ១០:២៩-៣១។

យើងជួបបញ្ហាមួយនៅក្នុងចំណុចនេះ។ វាគឺជាការពិតដែលថានៅក្នុងពិភព លោកនេះការសងសឹករបស់ព្រះហាក់ដូចជាមិនត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញ។ មនុស្សទាំងនោះរស់នៅសម័យនោះ ប៉ុន្តែមិនព្រមទទួលស្គាល់ព្រះទេ គឺរស់ ដោយខ្លួនឯង។ ប៉ុន្តែ ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនធ្លាក់មកលើពួកគេទេ ប៉ុន្តែអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេហាក់ដូចជាយកឈ្នះ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរមាន ដំណោះស្រាយនៃបញ្ហានេះ។ នោះគឺ (១) ពួកគេហាក់ដូចជារីកចម្រើន ដោយសារអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេ ប៉ុន្តែវាពិតជាមិនល្អទេ។

ពួកគេទទួលបានចំណែករបស់ពួកគេតែនៅក្នុងពិភពលោកនេះប៉ុណ្ណោះ។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ១៧:១-២៨។ (២) ពេលខ្លះព្រះហាក់ដូចជាមិនជ្រៀត ជ្រែកសកម្មភាពអាក្រក់របស់មនុស្សលោកីយ៍ដោយព្រងើយកន្តើយចំពោះ ពួកគេ។ នៅពេលនោះ ពួកគេគិតសូម្បីតែរឿងដែលព្រះមិនមាន ហើយវាយ ប្រហារគាត់។ នៅថ្ងៃនោះដែលទំនុកដំកើងជំពូកទី 17 បាននិយាយចង្អុល ទៅពេលនេះ។ ព្រះមានថ្ងៃដើម្បីប្រាប់ការរស់នៅរបស់គាត់ដល់បុរស (ទំនុក ដំកើង ១៤:៥) ប៉ុន្តែថ្ងៃផ្សេងទៀតមិនត្រូវបង្ហាញគាត់ឡើយ។ ព្រះយេស៊ូ ចង្អុលទៅគ្រានោះ ហើយបានអំពាវនាវឲ្យមាន«អំណាចនៃសេចក្តីងងឹត»។ លូកា 22:52-53 មានប្រសាសន៍ថា "បន្ទាប់មក ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅ ពួកនាយកបូជាចារ្យ និងមន្ត្រីនៃព្រះវិហារ និងពួកព្រឹទ្ធាចារ្យ ដែលបានចេញ

មកប្រឆាំងនឹងលោកថា៖ «តើអ្នកចេញមកដូចជាចោរប្លន់ ដោយកាន់ដាវ និង
ដំបងឬ? ពេលខ្ញុំនៅជាមួយអ្នករាល់ថ្ងៃក្នុងព្រះវិហារ អ្នកមិនបានចាប់ដៃខ្ញុំ
ទេ។ ប៉ុន្តែនេះជាម៉ោងរបស់អ្នក ហើយជាអំណាចនៃសេចក្តីងងឹត។" (ថែស្សាឡូ
ទី១ ២:១៥-១៦) មនុស្សដែលត្រូវប្រហារជីវិតដោយអំណាចនៃសេចក្តីងងឹត
មានថ្ងៃជំនុំជំរះ។

៤ អណ្តាតដ៏ទន់ភ្លន់ជាដើមឈើផ្តល់ជីវិត តែសេចក្តីច្រណែននឹងធ្វើឲ្យ
វិញ្ញាណខូច។

នៅទីនេះ ពាក្យ «អណ្តាតដ៏ទន់ភ្លន់» (מַרְפֵּא לָשׁוֹן) គួរតែត្រូវបានហៅសម្រាប់
"អណ្តាតព្យាបាល។ (១) អណ្តាតដ៏ស្មោះត្រង់ និងសន្តិវិធី ដែលសង្គ្រោះអ្នក
ឲ្យស្តាប់ ហើយធ្វើឲ្យគេមានសេចក្តីសង្ឃឹម។ កូល ៤:៦ បាននិយាយអំពី
ពាក្យបែបនេះថា « ចូរឲ្យពាក្យសម្តីរបស់អ្នករាល់គ្នាមានសេចក្តីសប្បុរស
ហើយប្រោះដោយអំបិល ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាដឹងថាអ្នករាល់គ្នាគួរឆ្លើយយ៉ាង
ណា»។ សូមមើល Mk 9:50 ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវជាកម្មសិទ្ធិរបស់
ពាក្យបែបនេះ (ពាក្យព្យាបាល) នៅក្នុងអត្ថន័យនៃពាក្យពេញលេញបំផុត។
ពិតជាអាចត្រូវបានហៅថាដើមឈើនៃជីវិតដើម្បីបង្កើតផលនៃជីវិត។ ពាក្យ
ប្រៀបធៀបដែលថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវគឺជាដើមឈើនៃជីវិត មាន
មកនៅ វិវរណៈ ២២:២។ នៅទីនោះស្លឹកឈើធ្វើឱ្យប្រជាជាតិទាំងអស់រស់
ឡើងវិញ។ សូមមើល អេសេគាល ៤៧:១២។ ហោរាអេសាយបានទាយថា
មនុស្សលោកដូចជាវាលខ្សាច់នឹងត្រូវបានព្យាបាល ហើយទទួលបានជីវិត
ដោយសារដំណឹងល្អ។ (ជំពូកទី 35)

"ភាពច្របូកច្របល់" (ស្តៅ) ចង្អុលទៅការពិតថា ពាក្យមិនពិត ក៏ដូចជាធ្វើឱ្យអ្នកស្តាប់រងទុក្ខ។ បុរសគ្រប់រូបគួរតែដឹងពីការពិតដែលថាអណ្តាតរបស់គាត់មានគ្រោះថ្នាក់ (Jm 3: 6, 8) បន្ទាប់មកគាត់គួរតែរក្សាវាឱ្យល្អ។ (មីក ៧:៥, ១៥១:៣)

5 មនុស្សល្ងីល្ងើមើលងាយការប្រៀនប្រដៅរបស់ឪពុកខ្លួន តែអ្នកណាដែលស្តាប់តាមពាក្យប្រដៅនោះ នោះជាមនុស្សមានប្រាជ្ញា។

សិទ្ធិអំណាចរបស់ឪពុកគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់។ នោះគឺថាគាត់ស្រឡាញ់កូន គាត់ពិតជាគាត់បង្រៀនពួកគេ ដូច្នេះប្រសិនបើពួកគេមិនស្តាប់តាមនោះគឺជាមនុស្សល្ងង់។ ម៉្យាងទៀតនៅពេលដែលពួកគេគោរពតាមនោះ គាត់មិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីធ្វើបានល្អ ដោយសារគាត់បានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ពិត។ នៅក្នុងសីលធម៌សង្គមនៅលោកខាងលិច កុមារត្រូវបានអប់រំមិនឱ្យពឹងផ្អែកលើឪពុកម្តាយតាំងពីក្មេង។ ដូចថា រថភ្លើងមានគុណបំណាច់ក្នុងការបណ្តុះបុគ្គលិកលក្ខណៈឯករាជ្យ វាជាការសោកស្តាយដែលលទ្ធផល ពួកគេមិនចាត់ទុកការបង្រៀនរបស់ឪពុកម្តាយជាសំខាន់ទេ ប៉ុន្តែហូរចូលទៅក្នុងបុគ្គលនិយម។ សកម្មភាពបែបនេះមិនមែនជាព្រះគម្ពីរទេ។ ចំពោះក្នុងសង្គមទំនាក់ទំនងរវាងឪពុកម្តាយនិងកូនមិនសូវស្និទ្ធស្នាលទេ គួរកែតម្រូវ។ ប្រព័ន្ធសង្គមនៅកណ្តាលគ្រួសារគឺព្រះគម្ពីរបរិបទ ដែលរារាំងបុគ្គលនិយមដើម្បីមើលងាយបទគម្ពីរ។

សេចក្តីអធិប្បាយ ៦ អំពីការមិនស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតា (សុភាសិត ១៥:៥)

1. ការមិនស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយមានអំពើបាបជាច្រើនប្រភេទ។

(១) វាគឺជាជម្លោះដើម្បីបំបែកច្បាប់ធម្មជាតិ។ ការពិតដែលថាកូនគួរគោរពឪពុកម្តាយរបស់គាត់ត្រូវបញ្ជាប់ដោយមូលដ្ឋានធម្មជាតិរបស់មនុស្ស។ សាខាមិនអាចជួយបានក្រៅពីមិនអើពើឫស។ កាណុងបាញ់របស់ ខុងជឺ សង្កត់ធ្ងន់លើភាពកតញ្ញូតាធមិយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងសីលធម៌ទាំងអស់។ កាលណាមនុស្សទម្លាយច្បាប់ធម្មជាតិនឹងទទួលវិនាសមេកានិក។ តើការសងសឹកមេកានិចគឺជាអ្វី? ឧទាហរណ៍ ដូចជាបុរសត្រូវគេទម្លាក់ចុះពីកន្លែងខ្ពស់ ខ្លួនគាត់មានរបួស។ សកម្មភាពបំបែកបំបាក់ឪពុកម្តាយគឺរស់នៅដោយគ្មានឪពុកម្តាយ។ វាប៉ះពាល់ដល់ការអភិវឌ្ឍន៍ធម្មតានៃបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់។ បុគ្គលិកលក្ខណៈមិនទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ពីមាតាបិតាគឺខុសប្រក្រតី។

(២) ការមិនស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតា គឺអំពើបាបដែលមើលងាយអំណាច។ រឿងមិនស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយ គឺអំពើបាបមើលងាយអ្នកមានអំណាច។ ដោយសារឪពុកម្តាយខ្ពស់ជាងកូន វាជារឿងចម្រូងចម្រាសដែលផ្ទុយពីឪពុកម្តាយជាកូន។ គឺ 10:15 បាននិយាយថា "តើឰថៅនឹងអួតលើអ្នកដែលដុះជាមួយវា ឬមួយក៏ឃើញឰថៅលើកតម្កើងខ្លួនប្រឆាំងនឹងអ្នកដែលកាន់វា? ដូចជាដំបងកាន់អ្នកដែលលើក ឬក៏ដូចជាដំបងលើកអ្នកដែលមិនមែនជាឈើ! « សូមមើល អេ ៥៥:៩-១០ ។

(៣) ការមិនស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតា គឺជាអំពើបាបនៃការដឹងគុណ។

Sikung ក្នុងខុងជឺបាននិយាយថា "ឪពុកបង្កើតខ្ញុំ ម្តាយចិញ្ចឹមខ្ញុំ... ព្រះគុណគ្មានទីបញ្ចប់ដូចស្ថានសួគ៌"។ អំពើបាបនៃការដឹងគុណគឺជាអំពើអាក្រក់បំផុត។ ព្យាការីអេសាយបានទួញសោកក្នុងន័យថា អ្នកប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះអាក្រក់ជាងសត្វទៅទៀត។ ទ្រង់មានបន្ទូលថា "ឱផ្ទៃមេឃអើយ ចូរស្តាប់ចុះ ឱផែនដីអើយ! ដ្បិតព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «អញបានចិញ្ចឹមនិងចិញ្ចឹមកូន ប៉ុន្តែគេបានបះបោរប្រឆាំងនឹងអញ។ គោស្គាល់ម្ចាស់វា ហើយលាម្ចាស់វា តែអ៊ីស្រាអែលមិនដឹង ប្រជារាស្ត្ររបស់យើងមិនយល់ឡើយ»។ (គី ១:២-៣)។

(4) វាគឺជាអំពើបាបដើម្បីបំបែកចេញនូវបទបញ្ជារបស់ព្រះ។ ក្នុងចំណោមបញ្ញត្តិទាំង ១០ ដែលព្រះបានប្រទានដល់បុរស ជាបញ្ញត្តិទីប្រាំ « ចូរគោរពឪពុកម្តាយរបស់អ្នក»។ (និក្ខមនំ ២០:១២) នេះជាបញ្ញត្តិទីមួយដែលនៅក្នុងបញ្ញត្តិទាំងប្រាំមួយ (បញ្ញត្តិទីប្រាំ ដល់បញ្ញត្តិទីដប់) ដើម្បីរក្សាទំនាក់ទំនងជាមួយមនុស្ស។ ដូច្នេះ អេភេសូរ ៦:២ មានប្រសាសន៍ថា « ចូរគោរពឪពុកម្តាយរបស់អ្នក » (នេះជាបញ្ញត្តិទីមួយដែលមានការសន្យាមួយ) « សូមយោងទៅយ៉ូហាន ១ ៥:២០ ។

2. ការសងសឹកចំពោះអ្នកដែលមិនស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយ។

សុភាសិត 30:17 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ភ្នែកដែលចំអកឲ្យឪពុក ហើយមើលងាយឲ្យស្តាប់បង្គាប់ម្តាយ នឹងត្រូវក្អែកតាមជ្រលងភ្នំ ហើយត្មាតស៊ី។ "។ តើវាមានន័យយ៉ាងណា? មានន័យថា កូនឥតកំណាញ់ ក៏ត្រូវបរាជ័យដូចមនុស្សដែរ ក្នុងជីវិតរបស់គាត់ ហើយវង្វេង ហើយចុងក្រោយក៏ស្លាប់នៅដី

ត្រជាក់ ហើយបន្ទាប់មក ភ្នែកនៅក្នុងសាកសពរបស់គាត់ ត្រូវបានសត្វក្រៀល និងឥន្ទ្រីទាញចេញមកក្រៅ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ចំពោះកូនដែលមិនពេញចិត្តបះបោរឪពុកម្តាយដែលស្រឡាញ់គាត់ខ្លាំង គាត់នឹងធ្វើអ្នកដទៃឲ្យបានច្រើនជាង។ ដូច្នេះ គាត់គ្មានកន្លែងដែលជើងគាត់ដាក់ក្នុងសង្គមដូចកាអ៊ីនទេ ហើយគាត់មិនដែលទទួលយកកិត្តិយសឡើយ។ តើអ្នកណាអាចជួយគាត់បាន? ដូច្នេះ គាត់រង្វេងក្នុងសង្គមមិនទទួលស្វាគមន៍ពួកគាត់ ហើយគាត់មិនអាចជួយបាន ប៉ុន្តែក្លាយជាមនុស្សវេទនា។ ដូច្នេះសត្វក្រៀល និងឥន្ទ្រីនឹងបើកភ្នែកចេញ។

៦ នៅក្នុងផ្ទះរបស់មនុស្សសុចរិត មានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើន តែមានបញ្ហាដល់ប្រាក់ចំណូលរបស់មនុស្សអាក្រក់។

ទោះបីជាពេលខ្លះប្រាក់ចំណូលរបស់មនុស្សសុចរិតតិចតួចក៏ដោយ គាត់ចាត់ទុកថាគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់គាត់។ ដូច្នេះហើយបានជាមានអារម្មណ៍ដូចជាគាត់ច្រើនដែរ។ (ទំនុកដំកើង ៣៧:១៦) ពេលខ្លះ ព្រះឲ្យពរដោយមានសម្ភារជាច្រើនដល់គាត់។ សូមមើលលោកុប្បត្តិ ១៣:២។ ម្យ៉ាងវិញទៀត "មនុស្សអាក្រក់" ដំឡើងសម្ភារៈជាច្រើនដោយប្រើវិធីមិនសុចរិត។ ដូច្នោះហើយ វាក្លាយជាបញ្ហាដែលរងទុក្ខ។ សុភាសិត 20:21 ចែងថា៖ «មរតកដែលបានមកយ៉ាងប្រញាប់ពីដើមដំបូង នឹងមិនបានពរនៅទីបញ្ចប់ឡើយ»។ សុភាសិត 21:4 ចែងថា៖ «ភ្នែកក្រអឺតក្រទម និងចិត្តឆ្មើងឆ្មៃ ជាចង្កៀងនៃមនុស្សអាក្រក់ នោះជាអំពើបាប»។ សុភាសិត 21:6 ចែងថា៖ «ការទទួលបានទ្រព្យសម្បត្តិដោយអណ្តាតកុហក នោះជាចំហាយទឹកមួយរំពេច ហើយជាអន្ទាក់នៃសេចក្តីស្លាប់»។ ពេលដែលអ័កានបានទម្លាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់

ហើយយករឿងនោះមកធ្វើនៅគ្រាដែលអ៊ីស្រាអែលវាយលុកក្រុងយេរីខូ នោះគាត់ត្រូវបំផ្លាញចោល។ (យ៉ូស. ៧:១-២៦) អ័ហាប់បានឆក់យកចំការរបស់ណាបោត ហើយទីបំផុតដោយសារអំពើបាបដែលគាត់ត្រូវបានបំផ្លាញចោលនៅជំនាន់កូនប្រុសរបស់គាត់។ (I Ki ជំពូក 21) យោងទៅ Jm 5:1-6 ។

7 បបូរមាត់របស់មនុស្សមានប្រាជ្ញាផ្សព្វផ្សាយចំណេះដឹង។ មិនដូច្នេះទេ ចិត្តរបស់មនុស្សល្ងីល្ងើ។

ដូចខ្ញុំបានបកស្រាយជាច្រើនដងរួចមកហើយ ពាក្យថា «អ្នកប្រាជ្ញ» ចង្អុលទៅអ្នកដែលជឿលើព្រះ។ (ដាន ១២:៣) ដោយសារតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះកំពុងឆេះក្នុងចិត្តគាត់ (យេ. ២០:៩) គាត់ប្រកាសវា។ ទ្រង់ប្រកាសដោយការបៀតបៀន ហើយបង្កើតផល។ ការបៀតបៀនដែលគាត់បានទទួលដោយខ្លួនវាបានក្លាយទៅជាឆានៃលដើម្បីប្រកាសវា (ព្រះបន្ទូលនៃព្រះ) ។ នៅព្រះវិហារដំបូង អ្នកជឿត្រូវបានគេបៀតបៀន ហើយត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយទៅតាមតំបន់នីមួយៗ ដោយពួកគេបានប្រកាសដំណឹងល្អជាមួយពួកគេនៅទីនោះ។ (កិច្ចការ ៨; ៥)

ពាក្យ "មិនដូច្នេះទេ" (ទ្បៅ ៦-) អាចត្រូវបានបកប្រែទៅជាពាក្យ "មិនដូច្នេះទេ" (ឡាតាំង Vulgate) ។ ប៉ុន្តែ LXX បានបកប្រែទៅជាពាក្យ "មិនប្រាកដ (οὐκ ἀσφαλεῖς)" ដែលស្រដៀងទៅនឹងកំណែភាសាកូរ៉េបច្ចុប្បន្នរបស់យើង។ ចិត្តដែលគ្មានការតាំងចិត្តគឺជាចិត្តមិនមានការធានា វាគ្មានអំណាចដើម្បីប្រកាសព្រះបន្ទូលនៃព្រះឡើយ។ សូមមើលសុភាសិត ២៦:៦-៧។

កាលដែលបុរសនោះចាកចេញពីព្រះបន្ទូលនៃព្រះ គាត់មិនអាចទទួលយក
ការធានាពីសេចក្តីពិតបានឡើយ។ (ធីម៉ូថេទី២ ៣:១៤-១៥) មូលហេតុចេញ
មកពីសេចក្តីអធិប្បាយបន្ទាប់។

ធម្មទេសនា ទី៧ តើការធានាចេញមកពីណា? (សុភាសិត ១៥:៧)

ទស្សនវិជ្ជាមិនអាចផ្តល់ការធានាដល់យើងបានទេ។ ទស្សនវិជ្ជាគ្រាន់តែជាប្រវត្តិនៃការចង់បារម្ភនៅក្នុងមនុស្សជាតិចេញពីសម័យបុរាណប៉ុណ្ណោះ។ ថ្វីត្បិតតែព្យាយាមស្វែងរកប្រភពដើម (តែវ៉ែន) គ្រប់រឿងក៏ដោយ ក៏ទីបំផុតរកមិនឃើញ ហើយមកដល់ថ្ងៃនេះ។ នៅក្នុងទស្សនវិជ្ជាលោកខាងលិចមានបុគ្គលពីរនាក់គឺ Platon និង Kant ។ រចនាប័ទ្មដ៏ល្អបំផុតរបស់ Platon ក៏មិនមែនជាព្រះដែរ។ ការពិតរបស់ Kant ក៏មិនមែនជា "ព្រះ" ដែរ។ និងអ្នកតំណាងនៃទស្សនវិជ្ជាបូព៌ា Noja និងខុងជឺ។ បន្ទាប់មក អ្នកប្រាជ្ញ (Hyunvin) នៃ Noja មិនមែនជាព្រះទេ ហើយស្ថានសួគ៌ (Chun) របស់ខុងជឺក៏មិនមែនជា "ព្រះ" ដែរ។ សៀវភៅនៃការផ្លាស់ប្តូរ (Juyek) ដែលត្រូវបានហៅសម្រាប់ប្រភពនៃទស្សនវិជ្ជាបូព៌ាមិនមែនជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទេតែវាគ្រាន់តែជាទ្រឹស្តីបង្រៀនសិល្បៈនៃការរស់នៅដែលមនុស្សបានបង្កើត។ ដូច្នេះទស្សនវិជ្ជាទាំងអស់នៃទស្សនវិជ្ជាលោកខាងលិច និងទស្សនវិជ្ជាបូព៌ា ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ស្ថិយភាព (ការគិតខុសរបស់មនុស្ស) ហើយវាមិនអាចផ្តល់ការធានាដល់បុរសបានទេ។

សាសនាអាថិកំបាំងទាំងអស់ក៏មិនអាចផ្តល់ការធានាពិតប្រាកដដល់មនុស្សជាតិដែរ។ នៅពេលដែលបុរសប្រើពាក្យ "សាសនា" ពួកគេបានអនុវត្តទៅតំបន់ធំទូលាយ។ ដូច្នេះ សាសនាហៅតាមន័យថា សាសនាអាថិកំបាំង ជាវត្ថុនៃអ្នករិះគន់។ សាសនាស្វយ័តទាំងអស់ (សាសនាអាថិកំបាំងដែលមនុស្សបង្កើត) គឺជាអបិយជំនឿ។

មានតែបទគម្ពីរគ្រីស្ទានទេដែលផ្តល់ការធានាដល់បុរសនោះ។ ដោយសារតែចំណេះអំពីបទគម្ពីរគឺជាសិទ្ធិអំណាចពិត។ សិទ្ធិអំណាចនៃបទគម្ពីរត្រូវបានជូនដំណឹងដូចខាងក្រោម។

1. អធិប្បាយ

ជាពិសេសការសម្រេចទំនាយជារឿងសំខាន់មួយនៃជំនឿអូបី។ នៅទីនេះគ្រាន់តែនិយាយតែពួកគេ។ ការពិតដែលព្រះបានមានបន្ទូលរួចហើយ គឺបានសម្រេចបន្ទាប់ពីពីរបីរយឆ្នាំ និងរាប់ពាន់ឆ្នាំ ប្រាកដណាស់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់បទគម្ពីរគ្រីស្ទាន។ ព្រះបានមានបន្ទូល និងបានប្រកាសវាដល់មនុស្សទាំងអស់តាមរយៈកំណត់ត្រា គឺជាបញ្ហាប្រឈមនៃពិភពលោក ដើម្បីបង្ហាញលក្ខណៈដ៏ស្មោះត្រង់នៃព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់... តាមពិតគ្រិស្តសាសនា គឺជាសាសនាដែលសម្រេចបាននូវទំនាយរបស់ព្រះថា ការសម្រេចសេចក្តីសញ្ញា។ នេះផ្តល់ការធានាពិតប្រាកដដល់មនុស្សជាតិទាំងអស់។

2. ក្រមសីលធម៌

បទគម្ពីរផ្តោតលើដំណោះស្រាយនៃអំពើបាបរបស់មនុស្សជាតិ។ ហេតុផលដែលយើងគួរប្រតិបត្តិតាមក្រមសីលធម៌ គឺការដែលព្រះប្រទានដល់យើង។ ដោយសារវាមានសិទ្ធិអំណាចដ៏ទេវភាព វាផ្តល់ការធានាពិតប្រាកដដល់យើង។ ដូច្នេះហើយបានគេហៅថា សីលធម៌នៃស្ថានភាពនៃសម័យបច្ចុប្បន្ន គឺប្រឆាំងនឹងគ្រិស្តសាសនា។ វាជាកម្មវត្ថុនិយម។ វាមិនយើញបុរសនោះជាការតាំងលំនៅទេ ប៉ុន្តែជាលទ្ធភាពនៃការក្លាយជា។ ឥរិយាបទយើញនូវបច្ចុប្បន្នកាលក្នុងបច្ចុប្បន្ន ហើយស្តាប់ព្រះសម្មាសម្ពុទ្ធក្នុងបច្ចុប្បន្ន យកតែ

សេចក្តីស្រឡាញ់ជាគ្រឿងជម្រុញ និងបង្រៀនឱ្យធ្វើ។ អាស្រ័យហេតុនេះ វាត្រូវបានអំពាវនាវឱ្យមានក្រមសីលធម៌ eschatological ។ នេះមិនជួបប្រទះនឹងច្បាប់គោលបំណងអត្ថិភាព និងច្បាប់ទេ។ នេះរិះគន់ក្រមសីលធម៌គ្រិស្តបរិស័ទចាស់ថាជាក្រមសីលធម៌ប្រឆាំងមនុស្សជាតិ។ ក្រមសីលធម៌ថ្មីនេះចាត់ទុកបុគ្គលិកលក្ខណៈសំខាន់ជាងច្បាប់។

ប៉ុន្តែសេចក្តីស្រឡាញ់គឺជាការសម្រេចតាមក្រឹត្យវិន័យ (រ៉ូម ១៣:៩-១៨) ហេតុអ្វីបានជាវាផ្ទុយពីសេចក្តីស្រឡាញ់នឹងច្បាប់?

3. ប្រព័ន្ធនៃដង្វាយធួន

ប្រព័ន្ធនៃដង្វាយធួនមានតែក្នុងបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះ។ ដ្បិតមនុស្សជាមនុស្សមានបាប គេមិនអាចជួយបានឡើយ គឺត្រូវបំផ្លាញអស់កល្បជានិច្ច។ ប៉ុន្តែព្រះបានចាត់កូនប្រុសបង្កើតរបស់ទ្រង់មក ហើយជំនួសអំពើបាបរបស់ពួកគេ ហើយបន្ទាប់មកអ្នកណាដែលជឿលើការពិត ទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ (យ៉ូហាន ៣:១៦) សេចក្តីពិតនៃដង្វាយធួនត្រូវបានបង្ហាញដោយឈាមនៃការបូជានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ (ឈាមរបស់សត្វ) ជាស្រមោល។ នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី វាត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ តាមការពិត។ ការពិត និងស្រមោល គឺជាសាក្សីពីរ ដើម្បីបញ្ជាក់ការពិត។ យើងមានការធានានូវទំនាក់ទំនងរវាងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។

8 យញ្ញបូជារបស់មនុស្សអាក្រក់ជាទីស្អប់ខ្ពើមដល់ព្រះអម្ចាស់ប៉ុន្តែការអធិស្ឋានរបស់មនុស្សទៀងត្រង់គឺអាចទទួលយកបានចំពោះគាត់។

នៅទីនេះ មនុស្សអាក្រក់ចង្អុលទៅបុរសកុំឱ្យប្រែចិត្ត។ ក្នុងចំណោមមនុស្ស លោក គ្មានអ្នកសុចរិតទេ (រ៉ូម ៣:១០) មានតែមនុស្សដែលប្រែចិត្ត ហើយជឿ លើព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ ដែលត្រូវបានគេទទួលស្គាល់ថាជាមនុស្សសុចរិត នៅចំពោះព្រះ។ "ការបូជា" នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ត្រូវបានអនុវត្តជា សកម្មភាពនៃការអធិស្ឋានរបស់អ្នកជឿគ្រីស្ទានៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។

Crawford Toy ផ្ទុយពីពាក្យ "ការលះបង់" ទៅនឹងពាក្យ "ការអធិស្ឋាន" ។ នោះគឺថា មនុស្សអាក្រក់អាចថ្វាយយញ្ញបូជាដើម្បីបញ្ចប់ជាពិធីខាងក្រៅ ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចថ្វាយការអធិស្ឋានដើម្បីប្រតិបត្តិដោយចិត្តស្មោះត្រង់បាន ឡើយ។

(The International Critical Commentary, Proverbs, Charles Scribner's Sons, 1969, p 306) ចំពោះយញ្ញបូជាដែលត្រូវថ្វាយដោយការលាក់ពុត ដោយគ្មានជំនឿ ព្រះបានប្រើពាក្យដើម្បីស្អប់វា ពេលខ្លះ។ (ទំនុកដំកើង ៥០: ៩-១៣, គឺ ១:១១-១៧, ៦៦:២-៤)

ធម្មទេសនា 8 ការអធិស្ឋានរបស់មនុស្សស្មោះត្រង់ (សុភាសិត 15:8)

ពាក្យ «អ្នកដែលត្រូវស្មោះ» គឺយេសារីម (רָצוֹן)″ ជាភាសាហេព្រើរ ដែល ចង្អុលទៅអ្នកសុចរិត។

1. បំណងប្រាថ្នារបស់មនុស្សសុចរិតគឺភាពឯកកោ។

ដ្បិតព្រះទ្រង់សុចរិត ទ្រង់ជ្រាបនូវការទូលអង្វរដ៏សុចរិតរបស់មនុស្សដែល បានជ្រើសរើស។ បំណងប្រាថ្នាដ៏សុចរិតរបស់មនុស្សដែលបានជ្រើសរើស នេះ មិនមែនជាអ្វីដែលគាត់បំពេញតាមបំណងប្រាថ្នាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ទេ

ប៉ុន្តែមិនមែនដើម្បីធ្វើដូច្នេះទេ ដោយសារគាត់សោកស្តាយចំពោះការពិត ដែលព្រះនាមរបស់ព្រះត្រូវបានគេចំអកនៅក្នុងពិភពលោក។ ទោះបីជាព្រះ បានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ ហើយមនុស្សជាតិបានប្រើវាដូចដែលទ្រង់បានប្រើ យ៉ាងពេញលេញក៏ដោយ ក៏ពួកគេសារភាពថាគ្មានព្រះទេ។ តើអយុត្តិធម៌ បែបនេះនៅឯណា? មនុស្សជាតិដែលធ្វើដូច្នេះ គឺពិតជាចោរ។ មិនត្រឹមតែ ប៉ុណ្ណោះ ព្រះទ្រង់បានចាត់ព្រះរាជបុត្របង្កើតរបស់ទ្រង់ ហើយបោះគាត់ទៅ ឆ្កាងនៅលើឈើឆ្កាងដល់មនុស្សជាតិ។ ទោះជាបែបនេះក៏ដោយ ក៏គេមិន ជឿលើឈើឆ្កាងដែរ តែសើច។

លើសពីនេះទៅទៀត វាជារឿងដែលធ្វើឲ្យព្រះអន់ចិត្ត។ ព្រះបានអន់ចិត្ត ដូច្នេះ។ មនុស្សដែលបានជ្រើសរើសទទួលយកការអាក់អន់ចិត្តរបស់ព្រះជា មនុស្សម្នាក់របស់គាត់។ ដូច្នេះការដាក់ញត្តិរបស់ពួកគេគឺត្រឹមត្រូវសម្រាប់វា មានន័យថាដើម្បីដោះស្រាយការអាក់អន់ចិត្តរបស់គាត់។ ក្នុងចំណោមពាក្យ អង្វរដែលព្រះអម្ចាស់បានបង្រៀន មានព្រះបន្ទូលថា « ដូច្នេះ ចូរអធិស្ឋាន ដូចនេះ ៖ « ព្រះវរបិតានៃយើងខ្ញុំដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌ ព្រះនាមទ្រង់ជាទីស ក្ការៈ។ រាជាណាចក្ររបស់អ្នកបានមកដល់ បំណងប្រាថ្នារបស់អ្នកនឹងត្រូវ បានសម្រេចនៅលើផែនដី ដូចនៅស្ថានសួគ៌។ (Mt 6: 9-10) គឺដូចជាការអង្វរ ដើម្បីដោះស្រាយការអាក់អន់ចិត្តរបស់គាត់។ ព្រះទ្រង់ស្តាប់នូវញត្តិដ៏សុចរិត បែបនេះ ហើយសម្រេចវានៅទីបំផុត ។

2. បុរសដែលអាចថ្វាយការអធិស្ឋានបានត្រឹមត្រូវ។

គាត់លះបង់ខ្លួនដើម្បីធ្វើឲ្យព្រះនាមរបស់ព្រះបានបរិសុទ្ធរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ (១) មិនមែនជាមនុស្សពេញលេញដោយសារមនុស្សនោះទេ គាត់លះបង់ខ្លួនដើម្បីសេចក្តីសុចរិតរហូតដល់ចប់។ (២) គាត់មិនលាក់បាំងកំហុសរបស់គាត់ដោយមិនត្រឹមត្រូវទេ តែប្រែចិត្តពីភាពស្មោះត្រង់។ (៣) គាត់អធិស្ឋានរហូតដល់ទីបញ្ចប់ដើម្បីសម្រេចបាននូវសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏សុចរិត ហើយរក្សាភាពថ្លៃថ្នូររបស់គាត់ជាប់លាប់។ គាត់មិនត្រូវបានទទួលឥទ្ធិពលពីបរិយាកាសដែលខូច ហើយទទួលចម្លើយរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយការអធិស្ឋានរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ ការអធិស្ឋានរបស់គាត់គឺអាចនិយាយពីសេចក្តីសុចរិតដែលមិនអាចអត់ឱនបាន។ ទំនុកតម្កើង ៤០:១ ចែងថា «ខ្ញុំបានរង់ចាំព្រះអម្ចាស់ដោយអត់ធ្មត់។ គាត់បានទំនោរទៅរកខ្ញុំ ហើយបានឮការយំរបស់ខ្ញុំ។ ហើយសុភាសិត 20:22 ចែងថា "កុំនិយាយថា "ខ្ញុំនឹងសងអំពើអាក្រក់"។ ចូររង់ចាំព្រះអម្ចាស់ នោះព្រះអង្គនឹងរំដោះអ្នករាល់គ្នា។ ទំនុកតម្កើង 25:9 មានបន្ទូលថា "ចូរជជែកវែកញែករឿងរបស់អ្នកជាមួយអ្នកជិតខាងខ្លួនឯង ហើយមិនត្រូវបញ្ចេញអាថិកំបាំងរបស់អ្នកដទៃឡើយ" គឺ ២៦:៨ មានបន្ទូលថា "ឱព្រះអម្ចាស់អើយ យើងខ្ញុំរង់ចាំទ្រង់តាមផ្លូវនៃការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់។ ឈ្មោះ និងការចងចាំរបស់អ្នក គឺជាបំណងប្រាថ្នានៃព្រលឹងរបស់យើង។ « យោងទៅ 62:5, គឺ 8:17 33:2 Mich 7:7 ។

៩ មាគ៌ារបស់មនុស្សអាក្រក់ជាទីស្អប់ខ្ពើមរបស់ព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែព្រះអង្គស្រឡាញ់អ្នកដែលដេញតាមសេចក្តីសុចរិត។

ឃ្លានេះគួរតែត្រូវបានបកប្រែតាមលំដាប់នៃឃ្លាខុសគ្នា។ នោះគឺថា៖ «អ្វីដែលព្រះយេហូវ៉ាស្អប់គឺជាផ្លូវរបស់មនុស្សអាក្រក់ ទ្រង់ស្រឡាញ់អ្នកដែល

ដើរតាមសេចក្តីសុចរិត»។ ដូចដែលវាត្រូវបានបកប្រែដោយអត្ថបទដើមនៃ ភាសាហេព្រើរ "ការស្អប់ខ្ពើមចំពោះព្រះអម្ចាស់" បានចេញមកដំបូងតាម លំដាប់នៃឃ្លាហើយត្រូវបានសង្កត់ធ្ងន់។ ពេលគឺការស្អប់ខ្ពើមរបស់ព្រះយេ ហូវ៉ាគឺផ្តោតលើសកម្មភាពរបស់មនុស្សអាក្រក់។ គាត់មិនស្អប់បុរសនោះទេ តែជាអំពើអាក្រក់របស់គាត់។ សូមមើល វិវរណៈ 2:6 ។ ហើយគាត់ស្រឡាញ់ មនុស្សសុចរិត (អ្នកដែលប្រតិបត្តិសេចក្តីសុចរិត) ជាងសេចក្តីសុចរិតចំពោះ មនុស្សសុចរិត។ «ធ្វើតាមសេចក្តីសុចរិត» (אַחֲרֵי) មិនមែនមានន័យថាធ្វើ សេចក្តីសុចរិតបណ្តោះអាសន្នទេ ប៉ុន្តែត្រូវធ្វើសេចក្តីសុចរិតជាបន្តបន្ទាប់ ដោយងប់ងល់។

10 អ្នកណាបោះបង់ផ្លូវមានការប្រដៅយ៉ាងខ្លាំង។អ្នកណាដែលស្អប់ការ បន្ទោសអ្នកនោះនឹងស្លាប់។

ឃ្លានេះគឺមិនត្រូវនិយាយខ្លីមសារដដែលពីរដងជាមួយរចនាប័ទ្មខុសគ្នាម្តង ហើយម្តងទៀត។ ផ្នែកទីមួយនៃខគម្ពីរនេះ មិនមែនមានន័យថា អ្នកដែល ប្រព្រឹត្តខុសជាបន្តបន្ទាប់នឹងត្រូវប្រៀនប្រដៅនោះទេ ហើយផ្នែកចុងក្រោយ នៃខគម្ពីរបង្ហាញពីលទ្ធផលដែលមិនទទួលយកថាជាអ្នកទទួលការប្រៀន ប្រដៅនោះទេ។

ត្រង់នេះ ពាក្យ (អេង់ស) "អ្នកណាដែលលះបង់" និងពាក្យ (ស្តុប) "អ្នកណា ដែលស្អប់ពាក្យតិះដៀល ចង្អុលទៅអ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើមិនល្អជាបន្តបន្ទា ប់។ សុភាសិត 29:1 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកណាដែលត្រូវបន្ទោសជា ញឹកញាប់ តែរឹងក នោះនឹងត្រូវបាក់ភ្លាមៗមិនអាចព្យាបាលបាន»។ ដូច្នេះ

មុននឹងអ្នកជឿត្រូវទទួលទោស គាត់គួរទទួលយកការប្រៀនប្រដៅនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយដឹងគុណ។ យ៉ូប 5:17-18 បានមានប្រសាសន៍ថា « មើលចុះ អ្នកដែលព្រះបានប្រដៅនោះមានពរហើយ! ដូច្នេះ កុំមើលងាយវិន័យរបស់ព្រះដ៏មានមហិទ្ធិឫទ្ធិ។ ដ្បិតគាត់មានរបួស ប៉ុន្តែគាត់ចងឡើង។ គាត់បាក់ ប៉ុន្តែដៃគាត់ជាសះស្បើយ»។ « សូមមើល ហូស ៦:១-៣ ។ យើងមិនគួរស្វែងរកការបញ្ឈប់ការប្រៀនប្រដៅក្នុងអំឡុងពេលប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះឡើយ ប៉ុន្តែយើងគួរស្វែងរកថាខ្លួនយើងគួរតែបរិសុទ្ធ។ (ស្តាន Charles)

11 ស្តានសូគិ និងអ័បាដូនបានបើកចំហនៅចំពោះព្រះភក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ចិត្តកូនមនុស្សខ្លាំងជាង!

នៅទីនេះ ពាក្យ "Sheol" (אֲבַדּוֹן) គួរតែត្រូវបានបកប្រែទៅជា "ការបំផ្លិចបំផ្លាញ" ។ វាមានអត្ថន័យដូចគ្នានៃ "ហាដេស" ។ អត្ថន័យនៃខគម្ពីរនេះត្រូវបានភ្ជាប់ទៅនឹងខគម្ពីរខាងលើ (ខ ១០)។ នោះគឺសម្រាប់ព្រះទ្រង់ជ្រាបគ្រប់ការណ៍ទាំងអស់នៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សយកការប្រដៅនិងដាក់ទោស។ ការដែលគាត់ស្គាល់ចិត្តមនុស្សជាគុណវុឌ្ឍិរបស់ចៅក្រម។ សូមមើល ១៧:១០, វិវរណៈ: ២:២៣។

12 មនុស្សចំអកមិនចូលចិត្តត្រូវគេស្តីបន្ទោស គាត់នឹងមិនទៅរកអ្នកប្រាជ្ញទេ។

ឃ្លានេះក៏ភ្ជាប់ទៅនឹងខ១០ខាងលើដែលស្អប់ការស្តីបន្ទោសគឺអ្នកក្រអឺតក្រទមគួរតែកាត់ទោស។ ដ្បិតព្រះបានបោះចោលមនុស្សក្រអឺតក្រទម

(Jm 4:6) ភាពក្រអឺតក្រទមគឺជាការនាំមុខនៃការបំផ្លាញ។ (សុភាសិត ១៦:
១៨)។

១៣ ចិត្តដែលរីករាយធ្វើឲ្យមានទឹកមុខរីករាយ ប៉ុន្តែដោយចិត្តសោកសង្រេង
នោះវិញ្ញាណត្រូវខ្ទេច។

ពាក្យនេះគួរតែត្រូវបានកែសម្រួលដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា "កំដៅរីករាយ
ធ្វើឲ្យមុខស្អាត ហើយចិត្តត្រូវសង្កត់សង្កិនដោយចិត្តខ្វល់ខ្វាយ"។ អ្វីដែល
មុខរបស់បុរសក្លាយទៅជាល្អមានន័យថាជាអ្វីដែលបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់
គាត់ក្លាយទៅជាល្អ. តើអ្វីទៅជាភាពរីករាយដែលមុខមនុស្សប្រែជាល្អ? (1)
សេចក្តីអំណរពិតដែលកើតចេញពីសេចក្តីជំនឿ ដើម្បីជឿលើព្រះគ្រីស្ទ និង
ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ គួរតែស្ថិតនៅជាប់នឹងវា។ ស្តេចានយកមុខដូចទេវតា
ក្នុងការបៀតបៀន។ (នៅ ៦:១៥) សូមមើល ៦១:៣។ ម៉្យាងវិញទៀត បុរស
នោះបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការថប់បារម្ភនៃពិភពលោក ស្ថិតនៅក្នុងស្ថានភាព
នៃ "ចិត្តសង្កត់សង្កិន" ពោលគឺ ភាពមិនសប្បាយចិត្ត។ ការថប់បារម្ភនៃពិភព
លោកសម្រេចសេចក្តីស្លាប់។ (វគ្គចុងក្រោយនៃ កូរិនថូសទី២ ៧:១០) ដូច្នេះ
បទគម្ពីរលើកទឹកចិត្តឲ្យមានអំណរដោយសារជំនឿ។ ប៉ុលបាននិយាយថា «
ចូរអរសប្បាយជានិច្ច » (ថែស្សាទី១ ៥:១៦) សេចក្តីអំណរនៃដំណឹងល្អពិត
ជាមានឥទ្ធិពលខ្លាំងណាស់។ សេចក្តីអំណរនេះផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ដល់
យើងសម្រាប់សុខភាពរបស់យើងដោយធ្វើឱ្យមានសន្តិភាពនៅក្នុងខ្លួនរបស់
យើង។ លើសពីនេះទៅទៀត វាធ្វើឱ្យយើងមានបុគ្គលិកលក្ខណៈល្អ វា
ប្រៀបដូចជាឱសថដ៏ល្អសម្រាប់ព្រលឹងយើង។ (២) សេចក្តីរីករាយដែលនាំ
ឲ្យមុខរបស់យើងភ្លឺឡើង ក៏កើតមកដោយជីវិតសុចរិត។ (Mt 13:43) ការដក

សេចក្តីអំណររបស់មនុស្សគឺគ្រាន់តែជាអំពើបាបប៉ុណ្ណោះ។ អំពើបាបធ្វើឱ្យ
បុរសមានអារម្មណ៍ ភ័យរន្ធត់ ទន់ខ្សោយ មិនមានសុវត្ថិភាព ការស្អប់ និងការ
ខកចិត្ត។ ប៉ុន្តែមនុស្សសុចរិតទទួលយកអារម្មណ៍សុវត្ថិភាពថា ព្រះជារបស់
ខ្ញុំ និងទំនុកចិត្តថា សតិសម្បជញ្ញៈរបស់មនុស្សជារបស់ខ្ញុំ។ ហើយគាត់ក៏
មានអារម្មណ៍ថាគាត់ទទួលបានពន្លឺនៃអនាគតរបស់គាត់។ មិនត្រឹមតែ
ប៉ុណ្ណោះ ព្រះគង់នៅជាមួយនឹងគាត់ ដូច្នេះហើយគាត់ទទួលបានអំណរ។

14 ចិត្តរបស់អ្នកណាដែលមានការយល់ដឹងស្វែងរកចំណេះប៉ុន្តែមាត់របស់
មនុស្សល្ងីល្ងើស៊ីតែភាពល្ងង់ខ្លៅ។

ពាក្យនេះគួរត្រូវកែប្រែជាបន្តបន្ទាប់។ នោះគឺ «ចិត្តនៃអ្នកដែលមានការយល់
ដឹង» ស្វែងរកចំណេះ ហើយចិត្តនៃមនុស្សល្ងីល្ងើក៏ស៊ីរបស់ដែលល្ងង់ដែរ។ «
អ្នកដែលមានការយល់ដឹង» គឺជាអ្នកដែលមានបញ្ញាខាងវិញ្ញាណ ដើម្បី
ស្គាល់ព្រះក្នុងសុភាសិត។ គាត់ស្រេកទឹកដើម្បីស្វែងរកចំណេះដឹងខាង
វិញ្ញាណជានិច្ច ហើយគាត់ប្រាថ្នាចង់បានព្រះជានិច្ច។ (ទំនុកដំកើង ៤២:១)
Charles Bridges បង្ហាញគំរូរបស់បុរសក្នុងបទគម្ពីរ ពោលគឺតែងតែដាវីឌ
ដើម្បីស្វែងរកមេរៀនពីព្រះ (ទំនុកដំកើង ១១៩:៩៨-១០០) ម្ចាស់ក្សត្រីសេបា
ឲ្យចេញពីចុងផែនដីដើម្បីទទួល ប្រាជ្ញារបស់សាឡូម៉ូន (Inking 10:1, Mt
12:42) នីកូដេមមកពេលយប់ដើម្បីស្វែងរកមេរៀនពីព្រះយេស៊ូ (យ៉ូហាន ៣:
១-២) ម៉ារៀដើម្បីស្តាប់ព្រះបន្ទូលនៅជើងព្រះយេស៊ូ (លូកា ១០៖ ៣៩) អ៊ីនុច
ជនជាតិអេត្យូពី ដែលបានទៅលេងរហូតដល់ក្រុងយេរូសាឡិម ដើម្បី
ថ្វាយបង្គំ ហើយបានត្រឡប់មកអានបទគម្ពីរ (កិច្ចការ ៨:២៨) ហើយលោកកូ
នេលាស ដែលប្រាថ្នាចង់បានព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ បន្ទាប់មកបាននាំពេត្រុស

ដែលស្នាក់នៅក្រុងយ៉ុបប៉ា (កិច្ចការ ១០:៣៣) និង ប្រជាជន Beean ដើម្បីសិក្សាព្រះគម្ពីរជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ (កិច្ចការ ១៧:១១) ជាដើម។ (A

ម្យ៉ាងវិញទៀត «មនុស្សល្ងីល្ងើ» (អ្នកដែលមើលងាយព្រះជាម្ចាស់) ចូលចិត្តអ្វីដែលមិនមែនជាការពិត ហើយទទួលយកវាដូចជាការបរិភោគអាហារ។ ត្រង់នេះ ពាក្យ «ចំណី» (ראֹשׁ) គឺជារបៀបនៃពាក្យប្រៀបធៀប។ ពួកគេចូលចិត្តពាក្យមិនបរិសុទ្ធជាងពាក្យសុទ្ធ។ ដូចជ្រូកយករបស់មិនស្អាតជាងរបស់ស្អាត។ សូមមើល II Pet 2:22 ។

15 អស់ទាំងថ្ងៃនៃអ្នកមានទុក្ខវេទនាគឺអាក្រក់ ប៉ុន្តែអ្នកដែលមានចិត្តរីករាយនោះមានបុណ្យជានិច្ច។

ពាក្យនេះគួរត្រូវបានកែប្រែដូចតទៅ។ ពោលគឺ«មនុស្សដែលរងទុក្ខទាំងប៉ុន្មានតែងតែយោរយៅ តែអ្នកដែលមានចិត្តល្អ តែងតែធ្វើបុណ្យជានិច្ច»។ ត្រង់នេះ ពាក្យ «អ្នករងទុក្ខ» ចង្អុលប្រាប់អ្នកដែលមិនសប្បាយចិត្តក្នុងចិត្តចំពោះអំពើបាប។ បុគ្គលដែលមិនប្រែចិត្តពីអំពើបាបនោះ រងទុក្ខដូចសភាពថា បុគ្គលដែលមានព្រឹត្តិបត្រយ៉ាងជ្រៅក្នុងខ្លួន តែងរងទុក្ខជានិច្ច។ ទំនុកតម្កើង ៣២:៣-៤ មានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិតកាលខ្ញុំនៅស្ងៀម នោះឆ្អឹងរបស់ខ្ញុំបានខ្ជះខ្ជាយ

តាមរយៈការថ្ងូររបស់ខ្ញុំពេញមួយថ្ងៃ។ ដៃអ្នកធ្ងន់លើខ្ញុំទាំងយប់ទាំងថ្ងៃ។ កម្លាំងរបស់ខ្ញុំត្រូវបានរីងស្ងួតដូចនឹងកំដៅនៃរដូវក្តៅ។ សេឡា"។ ម្យ៉ាងវិញទៀត « ចិត្តដែលត្រេកអរ» ពោលគឺអ្នកដែលប្រែចិត្ត ហើយទទួលព្រះអម្ចាស់តែងតែមានអំណរ។ គាត់ក៏អាចច្រៀងនៅក្នុងគុកដែរ។ (សកម្មភាព ១៦:២៥)

ទោះជាគាត់បាត់បង់ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ក៏ដោយ គាត់អាចបន្តមានអំណរ។ (យ៉ូប ១:២១) អំណរខាងវិញ្ញាណមានប្រយោជន៍ក្នុងរូបកាយរបស់គាត់ ហើយជាពិសេសចំពោះបុគ្គលិកលក្ខណៈនៃជំនឿ។ ព្រះអង្គយកឈ្នះអំពើបាបដោយសេចក្តីរីករាយ ហើយប្រតិបត្តិនូវសេចក្តីសុចរិត រួចលុបបំបាត់ការសង្ស័យ។

១៦ ដោយសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាបន្តិច នោះប្រសើរជាងទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ធំ និងការលំបាកក្នុងការនោះ។

«ទ្រព្យសម្បត្តិតិចតួច» និង «ការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់» មានទំនោរទៅជាមួយនឹងគ្នា។ (១) ជនក្រីក្រយកការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ (យ៉ូហាន ២:៥) ។ ដ្បិតអ្នកក្រគ្មានវត្ថុដែលត្រូវជឿលើអ្នកនោះស្វែងរកព្រះឡើយ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីស្ងប់ក្នុងទ្រព្យបរិបូណ៌ហើយ ទើបមានចិត្តក្រអឺតក្រទមដោយខ្លួនឯង ឬនៅស្ងៀម មិនស្វែងរកព្រះសង្គ្រោះដែលជាព្រះ។ (២) អ្នកដែលទទួលយកការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ ស្ថិតក្នុងភាពក្រីក្រ។ ទោះបីគាត់ចំណាយសម្ភារៈច្រើនសម្រាប់អ្នកដទៃ ប៉ុន្តែគាត់រស់នៅក្នុងភាពក្រីក្រ។ គាត់គិតថាការប្រើប្រាស់សម្ភារៈសម្រាប់ការហូបចុករបស់គាត់មានតម្លៃតិចតួច អ្នកដែលផ្តោតលើការហូបចុក និងរស់នៅដូច្នេះគឺល្ងង់ណាស់។ (លូកា ១២:១៩-២០)

ហេតុអ្វីបានជាអ្នកមានទុក្ខ? គាត់ជឿលើសម្ភារៈច្រើនជាងព្រះ។ (1) គាត់មិនអាចគេចផុតពីទុក្ខវេទនានៃចិត្តដែលបានកើតឡើងសម្រាប់អំពើបាប។ (១ធី. ៦:១០) (២) ដោយសារគាត់មិនបានជួបទុក្ខលំបាកដើម្បីបម្រើអ្នកឯទៀតនៅ

ក្នុងព្រះអម្ចាស់ គាត់មិនទទួលបានការសម្រាលទុក្ខខាងវិញ្ញាណទេ។ (២កូរិនថូស ១:៣-៧) (៣) ដោយសារគាត់មិនឃ្យរប៉ុន្មានគាត់ចង់ក្លាយជាអ្នកមាន (១ធីម ៦:៩-១០) គាត់មិនពេញចិត្តទេ។ (៥) ដោយសារគាត់មានចិត្តខ្វល់ខ្វាយនឹងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួន ទើបគ្មានសេចក្តីសុខ។ (ម៉ាថាយ ១៣:២២)

ដូច្នេះ អ្នកណាដែលក្រតែគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ នោះប្រសើរជាងអ្នកមានតែមានទុក្ខ។ ព្រោះផលនៃការលះបង់មានច្រើនណាស់។ ១ធីម ៤:៨-១០ បង្ហាញយ៉ាងច្បាស់អំពីអត្ថប្រយោជន៍នៃការលះបង់។ វាបាននិយាយថា "ដ្បិតខណៈពេលដែលការបង្ហាត់រូបកាយមានតម្លៃខ្លះ ការគោរពព្រះគឺមានតម្លៃគ្រប់បែបយ៉ាង ដូចដែលវាសន្យាសម្រាប់ជីវិតបច្ចុប្បន្ន និងសម្រាប់ជីវិតទៅមុខផងដែរ។ ពាក្យនេះគឺគួរឱ្យទុកចិត្តនិងសមនឹងទទួលយកទាំងស្រុង។ សម្រាប់ទីបញ្ចប់នេះ យើងបានព្យាយាម និងខិតខំដោយព្រោះយើងមានសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងលើព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ ដែលជាព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃមនុស្សទាំងអស់ ជាពិសេសអ្នកដែលមានជំនឿ»។ សូមមើល ធីមទី១ ៦:៦-៨។

១៧ អាហារពេលល្ងាចមានសេចក្តីស្រឡាញ់ប្រសើរជាងគោដែលធាត់ហើយស្អប់វាទៅទៀត។

ពាក្យនេះគួរត្រូវកែប្រែជាបន្តបន្ទាប់។ ពោលគឺ«កាលដែលរស់ដោយបរិភោគបន្លែជាប់តែខ្លួនមានសេចក្តីស្រឡាញ់ ប្រសើរជាងការរស់ដោយស៊ីសាច់គោធាត់ ហើយស្អប់គ្នាទៅវិញទៅមក»។ ដូចដែលវានិយាយនៅទីនេះ ដោយសារតែអ្នកក្រដែលមានកម្រិតក្នុងការញ៉ាំបន្លែ (1) ជួយអ្នកដ៏ទៃបាន

ច្រើនក្នុងការអនុវត្តសេចក្តីស្រឡាញ់ និងផ្តល់សេវាបូជា ទើបគាត់ធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពក្រីក្រ។ ប៉ុន្តែ ពួកគេធ្វើឲ្យព្រះពេញចិត្តដោយសកម្មភាពបែបនេះ។ ដូច្នោះហើយពួកគេស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក។ (២) មិនត្រឹមតែប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយារាបទាប ហើយជួយគ្នាទៅវិញទៅមក និងរួបរួម។

ម្យ៉ាងវិញទៀត ដូចដែលអត្ថបទរបស់យើងគិត អ្នកដែលស៊ីសាច់ខ្លាញ់ គឺជាបុគ្គលនិយម និងជាអ្នកលោភលន់។ ព្រោះបើញ៉ាំនៅតុតែមួយហើយស្អប់គ្នាហើយឈ្លោះគ្នា។

ចុះហេតុអ្វីបានជាអ្នកល្អជាងម្នាក់ទៀត? ដោយសារពួកអ្នកដែលបរិភោគបន្លែ និងស្រឡាញ់គ្នានាំគ្នាកោតខ្លាចព្រះ ទើបជីវិតរបស់ពួកគេមិនឥតប្រយោជន៍ឡើយ។ ទោះជាអ្វីៗទាំងអស់ឥតប្រយោជន៍ក៏ដោយ ប៉ុន្តែការកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ាមានតម្លៃជារៀងរហូត។ (សាស. ១២:១៣-១៤) ម្យ៉ាងវិញទៀត ពួកគេស៊ីគោធាត់ ហើយស្អប់គ្នាទៅវិញទៅមក ប្រៀបដូចជាអ្នកមានដែលចូលចិត្តសប្បាយនិងប្រណិត។ (លូកា ១៦:១៩) ដោយពួកគេខាំគ្នា ហើយបំបែកពួកវា នោះពួកគេត្រូវវិនាស។ (កាឡាទី ៥:១៥)

សេចក្តីអធិប្បាយ ៩ ជីវិតកាន់តែរីករាយ (សុភាសិត ១៥:១៦-១៧)

Ecc 4:6 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ដៃពីរដែលពោរពេញទៅដោយការនឿយហត់ និងការតស៊ូនឹងខ្យល់មួយក្តាប់តូច ប្រសើរជាងដៃពីរដែលពោរពេញដោយការនឿយហត់និងខ្យល់។ ", Ecc 5:12 មានប្រសាសន៍ថា, "ការគេងរបស់អ្នកធ្វើការគឺផ្អែម ទោះបីគាត់ស៊ីតិចឬច្រើនក៏ដោយ ប៉ុន្តែអ្នកមានក្រពះមិនឲ្យគាត់ដេកទេ។ "បុរសអ្នកមាន (10 ខ្វល់ខ្វាយពីការលោភលន់សម្ភារៈ (2) គាត់បារម្ភពីការបាត់បង់បញ្ហា។ Paul Getty ដែលជាមហាសេដ្ឋីធំបំផុតនៅអាមេរិក មិនបានរស់នៅប្រទេសកំណើតរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែបានរត់គេចខ្លួនទៅប្រទេសអង់គ្លេស។ (៣) ហើយដោយសារសេដ្ឋីមានចិត្តក្រអឺតក្រទម តែងតែមានបញ្ហាក្នុងការឡើងខ្ពស់ត្រដែត ព្យាយាមកាន់តំណែងដែលខ្លួនមិនអាចគ្រប់គ្រង ទោះជាបុរសនៅជាមួយគ្នានៅចំពោះមុខព្រះក៏ដោយ ក៏លោកចង់បានហាន:ខ្ពង់ខ្ពស់ដែរ។ កៅអីដែលគាត់ធ្លាក់ទៅក្នុងអាសន:ដ៏ក្រអឺតក្រទមដោយមិនដឹងខ្លួន ព្រោះគាត់ព្យាយាមលើកទីខ្ពស់ ចិត្តមិនអាចមានសេចក្តីសុខបានតែប៉ុណ្ណោះ ព្រោះព្រះមិនដើរជាមួយទេ ចិត្តរបស់គាត់មិនអាចជួយអ្វីបានឡើយ។

សន្តិភាពពិតរបស់យើងគឺមានតែព្រះ។ អ្នកណាដែលទទួលបានព្រះគុណខាងវិញ្ញាណច្រើនក៏អាចហៅអ្នកមានដែរ។ គាត់ក៏អាចលុបបំបាត់ភាពក្រអឺតក្រទមបានដែរ។ អំពើបាបដ៏ក្រអឺតក្រទមនៅក្នុងវត្ថុខាងវិញ្ញាណគឺអាក្រក់ជាងអំពើអាក្រក់នៅក្នុងវត្ថុ។ ដោយសារគាត់បានប្រើវត្ថុខាងវិញ្ញាណដ៏ថ្លៃថ្នូរអាក្រក់ជាងសម្ភារៈ។

ដូច្នេះ អ្នកដែលមានពរច្រើនជាងអ្នកមាន គឺអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា ទោះជាគាត់មានទ្រព្យសម្បត្តិតិចតួចក៏ដោយ។ ផ្ទុយទៅវិញ គាត់ផ្តល់សម្ភារៈដល់ព្រះ ហើយប្រើវាទៅអ្នកដ៏ទៃ នោះគាត់មានការប្រើប្រាស់តិចតួចក្នុងចំណោមទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់។ គាត់គឺគ្រប់គ្រាន់ដោយការទទួលយកព្រះ។ ដូច្នេះ ទោះបីគាត់ជួបទុក្ខលំបាកណាក៏ដោយ ចិត្តរបស់គាត់តែងតែរីករាយ។ ជីវិតដែលគាត់ហូបបន្លែតែស្រលាញ់គ្នាត្រូវប្រហារជីវិតនៅទីនេះ។ ដោយសារពួកគេយកមាតិកាសម្រាប់តែព្រះ នោះទ្រង់មានកន្លែងសម្រាប់ស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក។ ប្រសិនបើគាត់មិនអាចស្រឡាញ់តែព្រះបានទេ គេក៏ទាមទារចិត្តរបស់ខ្លួន ហើយស្អប់គ្នាទៅវិញទៅមក។

18 មនុស្សមានចិត្តក្តៅបង្កជម្លោះ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលឆាប់ខឹង រមែងសូប់ស្ងាត់។

នាង ពាក្យថា "មនុស្សក្តៅក្រហាយ" (אִישׁ חֵמָה) ចង្អុលអ្នកឱ្យក្តៅ។ Septuagint (LXX) ក៏ត្រូវបានបកប្រែទៅជាមួយនេះដែរ។ (ἀνὴρ θυμώδης) តាមពិត ឈាមច្រើនឡើងលើក្បាលមនុស្សក្តៅ ហើយនៅទីនោះវាក្លាយជាសភាពក្តៅ។ ដោយហេតុនោះលោកមិនយល់ដឹងខុសត្រូវ ហើយទោះជាខុសក៏លោកទទួលស្គាល់ថាជារឿងត្រូវដែរ ហើយលោកក៏ពោលពាក្យជេរប្រមាថអ្នកដទៃ។

ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្នកដែលឆាប់ខឹង ធ្វើតាមចរិតរបស់ព្រះដើម្បីស៊ូទ្រាំយូរ។ ដោយសារយើងត្រូវបានសង្គ្រោះដោយគុណធម៌នៃព្រះដើម្បីស៊ូទ្រាំជាយូរមកហើយ (២ពេត្រុស ៣:១៥) ខ្លួនយើងគួរប្រព្រឹត្តចំពោះការស៊ូទ្រាំដ៏វិសេ

ស។ វាអាចជាសញ្ញាណនៃកូនចៅរបស់ព្រះ។ បុរសបែបនេះបានសម្រេចនូវ ភាពសុខដុម។ (មថ ៥:៩) ដោយសារ (១) កាលដែលបុរសនោះកើតមាន កំហឹង គាត់មិនបង្ហាញការខឹងសម្បា ហើយធ្វើឲ្យមនុស្សមានសេចក្តីសុខ សាន្តដើម្បីមើលគុណធម៌ដែលគេស្ងើចសរសើរ។ គ្មានអ្នកណាដែលមិនគួរ ចាប់អារម្មណ៍ចំពោះបុគ្គលិកលក្ខណៈដ៏សប្បុរសរបស់គាត់នោះទេ។ គាត់ មានការព្រួយបារម្ភចំពោះព្រះខ្លាំងជាងបញ្ហាបច្ចុប្បន្ន។ គាត់គឺគ្រប់គ្រាន់ សម្រាប់តែព្រះ។ បុរសបែបនេះគឺដូចជាបក្សីដ៏ធំមួយនៅក្នុង pome នៃ Paljangbu សរសេរដោយ Juja "បក្សីធំនេះឡើងរហូតដល់មួយពាន់ម៉ែត្រ ប៉ុន្តែនាងមិនបរិភោគគ្រាប់តូចទេ" ។ ដូចជាបក្សីធំមិនច្បាំងស៊ីគ្រាប់ ធញ្ញជាតិតូចនោះទេ។ នាងរក្សាឆន្ទៈរបស់នាងដោយថ្លៃថ្នូរ និងល្អឥតខ្ចោះ។ (2) ដោយសារព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយមនុស្សបែបនេះ នៅពេលដែល គាត់ទាក់ទងទៅ នោះមានកិច្ចការនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូច្នេះបញ្ហា ជម្លោះក៏ត្រូវដោះស្រាយដោយការសម្រុះសម្រួលរបស់គាត់ដែរ។ សូមមើល កូរិនថូសទី១ ១៤:៣៣, កាឡាទី ៥:២៥-២៦, យម ៣:១៧-១៨។

១៩ ផ្លូវរបស់មនុស្សខ្ជិលច្រអូសប្រៀបដូចជារបងបន្លា ប៉ុន្តែផ្លូវរបស់មនុស្ស ទៀងត្រង់ជាផ្លូវមួយកម្រិត។

មូលហេតុដែលផ្លូវរបស់អ្នកខ្ជិលច្រអូសមានដូចតទៅ (១) ពេលខ្លះផ្លូវមិនរឹង ប៉ឹង តែចិត្តទន់ខ្សោយគ្មានភាពក្លាហានដើរឆ្លងកាត់បញ្ហាទូទៅ។ (Charles Bridges) (2) គាត់បានទុកស្នាដៃរបស់គាត់ដោយមិនបានដោះស្រាយ ហើយ ពួកគេក៏ត្រូវបានប្រមូលផ្តុំគ្នាបង្កើតភ្នំផងដែរ។

ម្យ៉ាងវិញទៀត "ផ្លូវត្រង់" គឺជាផ្លូវហាយវេមួយ។ ត្រង់នេះ ពាក្យ «មនុស្សទៀងត្រង់» (יָשָׁר) មានន័យថា បុរសនោះត្រូវអនុវត្តទំនួលខុសត្រូវរបស់គាត់ដោយស្មោះត្រង់ (ឬនិយាយដោយស្មោះត្រង់) គាត់ជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយស្មោះត្រង់ ហើយលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីគោរពតាមវាដោយផ្ទាល់។ គាត់ជឿលើព្រះ ប៉ុន្តែគាត់លះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីជឿលើព្រះ ហើយស្តាប់តាមទ្រង់ ដែលជួយអ្នកដែលខំ។ នេះគឺជាជំនឿត្រឹមត្រូវ និងជីវិតត្រឹមត្រូវ។

តើអ្វីទៅជាមូលហេតុដែលផ្លូវនៃអ្នកដែលជឿលើព្រះ ហើយស្តាប់តាមទ្រង់នឹងបានចម្រើន? (១) ពីព្រោះផ្លូវរបស់គាត់គឺជាការពិតដែលថាគាត់នៅជាមួយព្រះ។ ភ្នំនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ គឺជាទីវាល ហើយជ្រលងភ្នំនឹងពេញ។ (លូកា ៣:៤-៦) (២) ការសង្គ្រោះរបស់លោកសម្រាប់ព្រះគ្រីស្ទផ្ទាល់ក្លាយជាផ្លូវដ៏អស្ចារ្យរបស់លោក។ (យ៉ូហាន ១៤:៦) នេះជាខ្លឹមសារនៃការសម្រេចដែលព្យាការីអេសាយបានទាយយ៉ាងលម្អិត។ (អ៊ីស. ៣៥:៨) (៣) ព្រោះគាត់រក្សាកម្រិតរបស់គាត់ ហើយដើរបានត្រឹមត្រូវ។ គាត់មិនយកសកម្មភាពទុច្ចរិតចេញពីសមាមាត្រទេ។ ដូច្នោះហើយគាត់មិនរអិលដោយអ្វីមួយទេ។

ធម្មទេសនា 10 ភាពផ្ទុយគ្នាពីរយ៉ាង (សុភាសិត ១៥:១៨-១៩)

1. បង្ហាញឲ្យឃើញពីការខឹងយ៉ាងងាយ ហើយឆាប់ខឹង (ខ១៨)

អត្ថបទនោះបានចែងថា៖ «អ្នកដែលមានចិត្តក្តៅក្រហាយ តែងបង្កជម្លោះ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលឆាប់ខឹង រមែងស្ងប់ស្ងាត់។ "។ ចិត្តយឺតក្នុងការខឹងជាចរិតរបស់ព្រះ។ (ទំនុកដំកើង ១០៣:៨) ដូច្នេះ ធីបភីត ៣:១៥ មានប្រសាសន៍ថា «ហើយរាប់សេចក្តីអត់ធ្មត់របស់ព្រះអម្ចាស់នៃយើងជាសេចក្តីសង្គ្រោះ ដូចប៉ុល ជាបងប្រុសជាទីស្រឡាញ់របស់យើងក៏បានសរសេរមកអ្នកដែរ តាមប្រាជ្ញាដែលទ្រង់ប្រទានមក»។ ប្រសិនបើព្រះយេហូវ៉ាមិនមានចរិតដែលត្រូវស៊ូទ្រាំជាយូរមកហើយនោះ យើងត្រូវតែបំផ្លាញចោលហើយ។ ដូច្នេះ យើងក៏ជាកូនរបស់ព្រះដែរ។ យើងគួរតែឆាប់ខឹងដោយធ្វើតាមគំរូរបស់គាត់។ សូមមើល មថ ៥:៥។

មូលហេតុដែលបុរសបញ្ចេញកំហឹងបានយ៉ាងងាយ, (១) គឺចង់ទទួលបានសភាពត្រជាក់ក្នុងចិត្ត ប៉ុន្តែក្រោយពេលខឹង ចិត្តក៏ធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីថប់បារម្ភ ព្រោះតែសេចក្តីខ្មាស និងគំនិតសោកស្តាយ។ (២) គឺតបនូវរឿងអយុត្តិធម៌របស់គាត់ គាត់បញ្ចេញកំហឹងយ៉ាងងាយ។ ប៉ុន្តែកំហឹងជំរុញដល់ភាគីម្ខាងទៀតរួចប្រើដើម្បីវាយតប់។ អាស្រ័យហេតុនេះ នៅពេលដែលរឿងធ្លាក់ចូលទៅក្នុងស្ថានភាពខុស ស្ថានភាពមិនអាចជួយបានក្រៅពីការយល់ច្រលំនោះទេ។

(3) គឺជាការបង្ហាញពីកំហឹងសម្រាប់បរិយាកាសធ្លាក់ទឹកចិត្តនៃច្បាប់ផ្សេងទៀតមកលើយើងប៉ុន្តែវាលួងណាស់ដែលសកម្មភាពបែបនេះមិនមែនជា

រឿងផ្ទាល់ខ្លួនទេតែចាំបាច់។ (៤) គឺបង្ហាញកំហឹងចំពោះចិត្តរឹងរូសរបស់ខ្លួន ដើម្បីទទួលកំហុសខ្លះចេញពីពាក្យសម្តីរបស់អ្នកដទៃ ដោយឥតន័យ។ ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់បានបំផ្លាញបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់ដោយខ្លួនឯង។ បុរសបែបនេះមិនដឹងថាត្រូវបានប្រមូលផ្តុំដោយមនសិការដើម្បីលើកព្រះទេតែដើម្បីលើកខ្លួនគាត់បានក្លាយជាអ្នកបំរើនៃមោទនភាព។

យើងអាចប្រៀបធៀបកំហឹងជាមួយនឹងភ្លើង។ ដើម្បីពន្លត់ភ្លើងយើងត្រូវចាក់ទឹកលើវា។ បន្ទាប់មកមិនមាននៅក្នុងបុរសដូចទឹក។ អេសាយបានមានប្រសាសន៍ថា "ដ្បិតអ្នកនឹងបានដូចជាដើមអុកដែលស្លឹកក្រៀមស្វិត ហើយដូចជាសួនច្បារដែលគ្មានទឹក។ (គឺ ១:៣០)។ ព្រះគុណដូចទឹកជារបស់តែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ យើងទទួលបានព្រះគុណដ៏ច្រើនពីព្រះ យើងគួរតែក្លាយជាសួនទឹក (យេរេមា ៣១:១២)

2. ភាពខ្ជិលច្រអូសនឹងមនុស្សសុចរិត (ខ ១៩)

អត្ថបទរបស់យើងចែងថា៖ «ផ្លូវរបស់មនុស្សខ្ជិលច្រអូសប្រៀបដូចជារបងបន្លា ប៉ុន្តែផ្លូវនៃមនុស្សទៀងត្រង់ជាផ្លូវមួយកម្រិត។ "។ "មនុស្សខ្ជិល" គឺជាមនុស្សដែលមិនដើរតាមផ្លូវត្រូវ ដោយត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយអំពើពុករលួយរបស់មនុស្ស។ សុភាសិត 26:13-14 មានប្រសាសន៍ថា៖ «មនុស្សខ្ជិលនិយាយថា៖ «មានសិង្ហនៅតាមផ្លូវ! មានតោនៅតាមផ្លូវ!" កាលទ្វារមួយបើកទ្វារបិទទ្វារ មនុស្សខ្ជិលក៏នៅលើគ្រែដែរ។ «អ្នកដែលក្លាយជាទាសករនៃអំពើពុករលួយរបស់មនុស្សមិនអាចឈានទៅរកក្តីសង្ឃឹមបានទេ។ ប៉ុន្តែ "មនុស្សទៀងត្រង់" នោះគឺជាអ្នកដែលមិនជឿលើខ្លួនឯង ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់ជំរុញសេ

ចក្តីជំនឿ សេចក្តីសង្ឃឹម និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយបន្ទាប់មកបានកាន់កាប់ពិភពលោកជាមួយនឹងព្រះ។ ដល់សេរូបាបិល ដែលបានទទួលបេសកកម្មនៃការស្តាបនាព្រះវិហារឡើងវិញ សាការី 4:6-7 មានប្រសាសន៍ថា «បន្ទាប់មក គាត់មានប្រសាសន៍មកខ្ញុំថា «នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ដល់សេរូបាបិល៖ មិនមែនដោយកម្លាំង ឬដោយឫទ្ធានុភាពទេ គឺដោយព្រះវិញ្ញាណរបស់ខ្ញុំ។ ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូលមានព្រះបន្ទូល។ ៧ ភ្នំធំអើយ អ្នកជានរណា? នៅមុខសេរូបាបិល អ្នកនឹងក្លាយទៅជាទីវាល។ ហើយគាត់នឹងនាំយកថ្មកំពូលមកមុខចំពេលស្រែកឡើងថា 'ព្រះគុណ!

20 កូនប្រុសមានប្រាជ្ញាធ្វើឲ្យឪពុករីករាយ តែមនុស្សល្ងង់មើលងាយម្តាយ។

នៅទីនេះ អ្វីដែលហៅថា "ប្រាជ្ញា" ចង្អុលទៅការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។ (១:៧, ២:៥-៦) ការកោតខ្លាចព្រះនិងកិត្តិយសរបស់មាតាបិតាដើរជាមួយគ្នា។ (លេវី. ១៩:៣២) កាលដែលកូនគោរពសិទ្ធិអំណាចរបស់ឪពុកម្តាយ ហើយធ្វើតាមនោះ គាត់ធ្វើឲ្យព្រះពេញចិត្ត។ ឪពុកម្តាយគឺជាឫស ហើយកូនគឺជាមែក។ អញ្ចឹងតើអ្នកណាអាចមើលងាយច្បាប់ធម្មជាតិបាន? គឺ 45:9-10 បាននិយាយថា "វេទនាដល់អ្នកណាដែលខំប្រឹងជាមួយនឹងអ្នកដែលបានបង្កើតគាត់ គឺជាសក្តានុពលមួយនៅក្នុងចំណោមផើងដី! តើដីឥដ្ឋនិយាយទៅកាន់អ្នកដែលបង្កើតវាថា 'តើអ្នកកំពុងធ្វើអ្វី?' ឬ 'ការងាររបស់អ្នកគ្មានដៃ'? វេទនាដល់អ្នកណាដែលប្រាប់ឪពុកថា កូនកើតអ្វី? មានន័យថា កាលណាយើងឃើញច្បាប់ធម្មជាតិ យើងគួរគោរពមាតាបិតា។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ការដែលកូនៗគួរគោរពឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ គឺជាព្រះបន្ទូលពិសេសនៃវិវរ

ណៈពិសេសរបស់ព្រះ។ (និក្ខមនំ ២០:១២-១៣ អេភេ. ៦:១-៣) សូមមើលការបកស្រាយខទី ៥ ខាងលើ។

២១ ភាពល្ងង់ខ្លៅជាការសប្បាយសម្រាប់អ្នកណាដែលខ្វះការយល់ដឹង តែអ្នកដែលមានប្រាជ្ញាដើរទៅមុខ។

ត្រង់នេះ អ្វីដែលគេហៅថាពាក្យ «ល្ងីល្ងើ» (לֵב־חָסַר) មានន័យថាអ្នកដែលមានចិត្តខ្លី។ បន្ទាប់មក "បេះដូង" (ឡាប) ចង្អុលឱ្យយល់ការពិត (ប្រាជ្ញាដើម្បីស្គាល់ព្រះ) ដោយក្តីស្រឡាញ់។ បុគ្គលដែលមានរបស់មួយនេះ ប៉ះពាល់ដល់សច្ចៈផ្លូវអារម្មណ៍ មិនមែនជាបញ្ញាទេ។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលមានអាយុខ្លី ចូលចិត្តភាពល្ងីល្ងើ (ជាការមើលងាយព្រះជាម្ចាស់)។ ទោះបីជាគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបក៏ដោយ គាត់មិននៅកម្រិតដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយការល្បួងទេ ប៉ុន្តែដើម្បីរីករាយនឹងអំពើបាប ហើយដោយមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាប គាត់នៅតែស្ថិតក្នុងកម្រិតដែលគាត់មិនអាចដេកបាន។ (សុភាសិត ៥:១៦) ដូចដែលលោកបានពង្រឹងដោយអំពើអាក្រក់ សុភាសិតចង្អុលបង្ហាញថាមនុស្សបែបនោះជា«មនុស្សល្ងង់»ឬ«មនុស្សល្ងង់»។

ពាក្យថា "មនុស្សមានការយល់ដឹង" (נָבוֹן אִישׁ) (១) មិនចង្អុលបង្ហាញអ្នកដែលមិនយល់តាមទ្រឹស្តីទេ។ នេះគឺជាភោគីដើម្បីយល់ដោយការប្រតិបត្តិនៃសកម្មភាព។ (2) ហើយខ្លឹមសារនៃការយល់ដឹងដែលពាក្យនេះចង្អុលមិនមែនជាចំណេះដឹងវិទ្យាសាស្ត្រទេ ប៉ុន្តែជាចំណេះដឹងខាងសីលធម៌ខាងសាសនាអំពីព្រះនិងភាពអស់កល្បជានិច្ច។ ការយល់ដឹងថាជាប្រធានបទនៃបទគម្ពីរមានតម្លៃអស់កល្បជានិច្ច។

"ដើរត្រង់ទៅមុខ" នេះចង្អុលជីវិតពិតដែលត្រូវធ្វើត្រឹមត្រូវ។ បេះដូងស្រឡាញ់សេចក្តីពិត មានអំណាចក្នុងជីវិតពិតរបស់គាត់។

22 បើគ្មានការប្រឹក្សាទេក៏បរាជ័យដែរ ប៉ុន្តែដោយមានទីប្រឹក្សាជាច្រើនក៏ទទួលបានជោគជ័យ។

ត្រង់នេះ ពាក្យ «ប្រឹក្សា» (សូដ) មានន័យថា ការប្រជុំ។ ការប្រឹក្សារបស់យើងជាពិសេសគឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ (គឺ ៩:៦) សំខាន់ជាងនេះទៅទៀត យើងដឹងសេចក្តីពិតដោយការអធិស្ឋានទៅទ្រង់ ហើយដឹងពីផ្លូវដើររបស់យើង។ (យ៉ូហាន ១៤:៦)។ បន្ទាប់មក យើងគួរតែស្វែងរកការណែនាំពីបងប្អូនឲ្យជឿបានល្អ។ ការប្រជុំនៅក្នុងក្រុមជំនុំដំបូងបានធ្វើតាមវា។ (សកម្មភាព ១៥:៦-៣០) ការគោរពយោបល់របស់អ្នកដទៃ ហើយរៀនវាជាលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់អ្នកដឹកនាំ។ ទោះបីអ្នកឯទៀតស្តីបន្ទោសខ្ញុំក៏ដោយ បើត្រូវខ្ញុំគួរទទួលដោយចិត្តអរព្រះគុណ។ (ទំនុកដំកើង ១៤១:៥)

យើងអាចរារាំងរដ្ឋខុសមួយចំនួនដោយទទួលយកលំដាប់នៃការពិភាក្សា។ (1) រារាំងការបរាជ័យដោយការរឹងចចេសរបស់យើង។ បើមិនទទួលយកដំបូន្មានពីថ្នាក់ដឹកនាំទេ នោះមានការបរាជ័យជាច្រើនដោយការរក្សាភាពរឹងចចេសរបស់ខ្លួន។ មេដឹកនាំបែបនេះប្រៀបបាននឹងរបបផ្តាច់ការក្នុងសម័យដើម។ ឧកញ៉ាមិនស្តាប់ដំបូន្មានរបស់មនុស្សស្មោះត្រង់ ហើយប្រហារជីវិតដោយបំណងប្រាថ្នារបស់ខ្លួន។ ពួកគេបានបាត់បង់អធិបតេយ្យភាពឆាប់ៗនេះ ឬបំផ្លាញជាតិរបស់គាត់។ (2) រារាំងអាកប្បកិរិយាខុសដោយការចាកចេញបណ្តោះអាសន្ន។ ដោយសារបុរសមានអារម្មណ៍តានតឹងខ្លាំងពេក

គាត់មានអាកប្បកិរិយាខុសយ៉ាងឆាប់រហ័ស។ អ្វីដែលគាត់គិតថាត្រឹមត្រូវ អាចនឹងរកឃើញថាជារឿងខុសបន្ទាប់ពីឆ្លងកាត់ពេលវេលា។ ការបរាជ័យបែបនេះអាចត្រូវបានរារាំងដោយការស្តាប់យោបល់របស់អ្នកដទៃពីមុន។ ដោយសារតែគាត់ឆ្លៀតពេលត្រឹមត្រូវដើម្បីស្តាប់យោបល់របស់អ្នកដទៃ ចិត្តដែលគាត់រំភើបអាចស្ងប់បាន។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គំនិតរបស់បុរសជាច្រើនគឺល្អជាងការគិតផ្ទាល់ខ្លួន។ ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរចែងថា «កុំធ្វើអ្វីដោយមហិច្ឆតាឬការគិតតែប្រយោជន៍ខ្លួនឡើយ ប៉ុន្តែដោយចិត្តរាបទាប រាប់អ្នកឯទៀតសំខាន់ជាងអ្នក»។ (ភីលីព ២:៣) ត្រូវបានអនុវត្តចំពោះករណីនេះ។

២៣ ការឆ្លើយតបឲ្យបានត្រឹមត្រូវគឺជាសេចក្តីអំណរដល់មនុស្ស ហើយពាក្យតាមរដូវកាល តើល្អយ៉ាងណា!

នេះចង្អុលបង្ហាញនូវអំណរនៃលទ្ធផលល្អ ដែលបុរសនោះបង្រៀនដោយពាក្យល្អ គាត់នាំមក។ Charles Bridges ចង្អុលឧទាហរណ៍នៃបទគម្ពីរ ហើយបាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ « ចម្លើយរបស់ភរិយារបស់ម៉ាណូអាបានជួយដល់សេចក្តីជំនឿរបស់ប្តី ហើយបាននាំមកនូវលទ្ធផលល្អ (ចៅក្រម ១៣:២៣) ព្រះបន្ទូលរបស់អ័ប៊ីកែលបានផ្លាស់ប្តូរចិត្តរបស់ដាវីឌឲ្យមកសម្លាប់ប្តីរបស់ខ្លួន (១សាំ ២៥:២៣-៣៣)។ អ្នកបំរើរបស់ណាម៉ានបាននាំគាត់ទៅកាន់ផ្លូវនៃសេចក្តីជំនឿ។ (ស្តេចទី២ ៥:១៣-១៤)។ (II King 5:13-14) (អត្ថាធិប្បាយអំពីសុភាសិត បដានៃការទុកចិត្តលើសេចក្តីពិត ឆ្នាំ 1968 ទំព័រ 214)

24 មាគ៌ានៃជីវិតឈានទៅមុខសម្រាប់អ្នកដែលមានប្រាជ្ញា ដើម្បីឲ្យគាត់អាចងាកចេញពីស្ថានសួគ៌ដែលនៅខាងក្រោម។

ពាក្យនៃឃ្លានេះមិនអាចកែប្រែដូចខាងក្រោមបានទេ។ នោះគឺថា "មាគ៌ាជីវិតនៅខាងលើគឺសម្រាប់អ្នកប្រាជ្ញដែលនឹងចាកចេញនូវឋាននៅខាងក្រោម"។ «ផ្លូវនៃជីវិតនៅខាងលើ» ចង្អុលទៅផ្លូវទៅកាន់ឋានសួគ៌។ ដូចនោះ ភាពផ្ទុយគ្នានៃពិភពលោកខាងលើ និងពិភពលោកខាងក្រោមមិនត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ច្រើនទេ ប៉ុន្តែនៅទីនេះវាត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ជាពិសេស។ នេះគឺដូចជាការគិតអំពីដំណឹងល្អរបស់យ៉ូហាននៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ (យ៉ូហាន ៨:២៣) កន្លែងដែលព្រះគង់គឺពិភពនៃជីវិតនៅខាងលើ ដែលពួកបរិសុទ្ធដែលបានសង្គ្រោះឡើងមក។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់បាននិយាយដោយប្រយោលជាច្រើនអំពីពិភពលោកនេះ។ (លោកុប្បត្តិ ១១:៥, ២១:១៧, ២២:១១, ២៨:១២, ១៣, និក្ខ ១៩:១១, ១៨, ២០ Duet ៥:៣៦, I Kig ៨:២៧, ៣០, ៣២, ៣៦, ៣៩, ៤៣, ៤៥ , ៤៩)

លោក Crawford H. Toy បាននិយាយថា ពាក្យ «ជីវិតដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់» នៅក្នុងឃ្លានេះ មិនមែនមានន័យថា ជីវិតនៃស្ថានសួគ៌ជាងផែនដី តាមពិតវាចង្អុលទៅអាយុវែងក្នុងពិភពលោកនោះទេ។

( ) ប៉ុន្តែការបកស្រាយបែបនេះមិនមែនជាធម្មជាតិទេ។ ការបកស្រាយរបស់ Toy កើតចេញពីហេតុផលដែលគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានគិតខ្លីអំពីពិភពលោកខាងមុខ។ ប៉ុន្តែគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានគិតច្រើនអំពីពិភពលោកខាងមុខ។ ជាបឋម តើព្រឹត្តិការណ៍ឡើងរបស់ហោណុកដែលបានសរសេរនៅលោកុប្បត្តិ

5:24 មិនបានចង្អុលបង្ហាញទេឬ? លើកលែងតែវា គំនិតជាក់ស្តែងនៃការមក ដល់ពិភពលោកគឺចេញពីគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ជាការពិតណាស់ សម្រាប់ព្រះ គម្ពីរសញ្ញាចាស់មានប្រភេទនៃវិវរណៈ ប៉ុន្តែផ្លែផ្ការបស់វា គោលលទ្ធិខ្លះបើ ប្រៀបធៀបនឹងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគួរតែត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងភ្លឺស្វាង ។ ប៉ុន្តែ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់សន្មតថាបន្ទាប់ពីការស្លាប់នៃជីវិតក៏ព្រលឹងរបស់គាត់គួរ នៅមាន ហើយផ្តល់មេរៀនទាំងអស់។ ( )

នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ដូចដែលយើងឃើញថាពាក្យថា "ផ្លូវនៃជីវិតឆ្ពោះ ទៅមុខ" គឺផ្ទុយទៅនឹងពាក្យ "Sheol ខាងក្រោម" ដែលមានន័យថាវាចង្អុល ទៅកន្លែងដែលព្រះគង់។

សេចក្តីអធិប្បាយ ១១ ផ្លូវជីវិតឆ្ពោះទៅរកស្ថានសួគ៌ (សុភាសិត ១៥:២៤)

តើផ្លូវមួយណាជាផ្លូវជីវិតខាងលើ? នេះជាផ្លូវទៅកាន់កន្លែងដែលព្រះគង់។ ពាក្យនេះបង្ហាញពីអាកប្បកិរិយានៃព្រលឹងអ្នកជឿ និងសកម្មភាពរបស់វា។ យើងរស់នៅក្នុងរូបកាយក្នុងពេលតែមួយ យើងរស់នៅក្នុងព្រលឹងដែលបាន បង្កើតឡើងវិញ។

1. ព្រលឹងនៃអ្នកជឿ

អ្នកមិនជឿមិនស្គាល់ព្រលឹងរបស់ពួកគេទេ។ មុននឹងយើងជឿលើព្រះ យេស៊ូវ យើងក៏ដូច្នោះដែរ។ ខ្ញុំមិនដឹងថាអ្វីទៅជា caecum រហូតដល់អាយុ 20 ឆ្នាំ។ មុនពេលយើងជឿលើព្រះយេស៊ូវ យើងមិនបានដឹងពីសេចក្តីពិតដ៏អ ស្ចារ្យនៃបទគម្ពីរ និងការពិតនោះទេ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីយើងជឿលើព្រះយេស៊ូវ ពេលយើងទទួលបានបទគម្ពីរ ហើយជឿលើសេចក្តីពិត នោះយើងដឹងពី

ភាពអស្ចារ្យនៃបទគម្ពីរ និងថាភាពអស្ចារ្យនៃសេចក្តីពិត។ ការពិតនៃបទគម្ពីរមិនកើតមកលើយើងតែបញ្ញាប៉ុណ្ណោះទេ។ វាផ្តល់ឱ្យយើងនូវសន្តិភាព (ធ្វើឱ្យយើងត្រជាក់ដូចទឹក) ដូចជាទឹក ហើយរលាយអំពើបាបរបស់យើងដូចជាភ្លើងដោយការបំផុសគំនិតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ មូលហេតុដែលបុរសមិនស្គាល់ព្រលឹងគឺការមិនអើពើនឹងព្រះ។ ប្រសិនបើពួកគេស្គាល់ព្រះជាដំបូង ប្រាជ្ញាដែលទទួលបានពីព្រះគឺដូចជាពន្លឺ នោះពួកគេអាចស្គាល់ខ្លួនឯង។ (ព្រលឹង) នៅពេលដែលយើងស្ថិតនៅក្នុងភាពងងឹត យើងមិនដឹងថាអ្វីដែលនៅចំពោះមុខយើងទាំងស្រុងនោះទេ។ ប៉ុន្តែពន្លឺភ្លឺមកកាន់យើងរាល់គ្នាបានបើកសម្តែង។ ដូចពន្លឺចែងចាំងមកយើង យើងស្គាល់ព្រះ យើងអាចស្គាល់ខ្លួនយើង (ព្រលឹងរបស់យើង) ការពិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបំភ្លឺយើង វាមានន័យថាបទពិសោធន៍នៃព្រះបន្ទូល ដូចជាកម្រិតដែលថាយើងខ្លួនឯងក្លាយជាពន្លឺ។ នេះគឺជាការបង្កើតឡើងវិញ។ អេភេសូរ 5:13 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ប៉ុន្តែនៅពេលអ្វីមួយត្រូវបានលាតត្រដាងដោយពន្លឺ នោះវានឹងមើលឃើញ»។ មុនពេលបុរសនោះកើតម្តងទៀត ព្រលឹងគាត់ស្លាប់យ៉ាងម៉េចទើបគាត់ស្គាល់?

2. នៃការពិតដែលថាព្រលឹងដើរឆ្ពោះទៅរកផ្លូវនៃជីវិតនៅលើខាងលើ។

(១) ការឆ្ពោះទៅរកចំណុចខាងលើមានន័យថា អ្នកជឿដើរទៅរកព្រះដោយមនសិការល្អ។ (ពេ. បុរសមិនគួរលើកខ្លួនឡើងទេ វាមានន័យថាខ្លួនគាត់ក្លាយដូចជាព្រះ។ វាគឺដើម្បីទៅកាន់មាគ៌ា។ ចំពោះអារក្សអះអាងថាខ្លួនគាត់គឺជាព្រះនៅកៅអីរបស់គាត់វាគួរតែត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងរណ្តៅដែលគ្មានបាត។ (បប. ២០:២-៣) អ្វីដែលយើងចង់លើកឡើងទាំងអស់នោះមិន

មែនជាកំហុសទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ យើងគួរតែធ្វើវា។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងលើក ដោយខ្លួនឯង។ យើងគួរតែចង់ត្រូវបានលើកឡើង។ ប្រសិនបើយើងចង់ ត្រូវបានគេលើកឡើង យើងគួរតែធ្វើការដែលព្រះពេញចិត្តប៉ុណ្ណោះ។ បន្ទាប់ មក យើងអាចជួបប្រទះនឹងស្ថានភាពដែលបានលើកឡើង (ស្ថានសួគ៌) នៅ កន្លែងទាប។ ដូច្នេះ ហោរា ហាបាគុក មានប្រសាសន៍ថា៖ «ទោះជាដើម ឧទុម្ពរមិនរីក

គ្មានផ្លែនៅលើវល្លិ ផលនៃដើមអូលីវមិនបានផល ហើយស្រែក៏គ្មានអាហារ ដែរ ហ្វូងចៀមត្រូវបានកាត់ចេញពីក្រោល ហើយគ្មានហ្វូងនៅក្នុងតូបទេ ខ្ញុំ នឹងអរសប្បាយក្នុងព្រះអម្ចាស់ ខ្ញុំនឹងរីករាយក្នុងព្រះនៃការសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំ។ ព្រះជាអម្ចាស់ ជាកម្លាំងរបស់ខ្ញុំ។ គាត់ធ្វើឱ្យជើងរបស់ខ្ញុំដូចជាសត្វក្តាន់។ គាត់ធ្វើឲ្យខ្ញុំដើរលើទីខ្ពស់របស់ខ្ញុំ។ (ហាប ៣:១៧-១៩ ក)

(1) (២) ការរស់នៅជាមួយព្រះគ្រីស្ទដែលរស់ឡើងវិញ គឺជាជីវិតដែល ត្រូវមានជីវិត។ កូល៉ុស ៣:១-៤ មានប្រសាសន៍ថា « ប៉ុល ជាសាវ័ករបស់ព្រះ គ្រីស្ទយេស៊ូវ តាមព្រះហឫទ័យនៃព្រះ និងធីម៉ូថេ ជាប្អូនរបស់យើង ដល់ពួក បរិសុទ្ធ និងបងប្អូនដ៏ស្មោះត្រង់ក្នុងព្រះគ្រីស្ទនៅក្រុងកូល៉ុស ៖ សូមព្រះគុណ ដល់អ្នក និងសេចក្តីសុខសាន្តមកពីព្រះជាព្រះវរបិតានៃយើង។ យើងតែងតែ អរព្រះគុណដល់ព្រះ ជាព្រះវរបិតានៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ជាព្រះអម្ចាស់នៃ យើង ពេលយើងអធិស្ឋានឲ្យអ្នក 4 ចាប់តាំងពីយើងបានឮពីសេចក្តីជំនឿ របស់អ្នកទៅលើព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ និងសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលអ្នកមានចំពោះ ពួកបរិសុទ្ធទាំងអស់»។ ដើម្បីទៅខាងលើគឺល្អសម្រាប់យើង។ ប៉ុលបាន

និយាយថា៖ «សម្រាប់ខ្ញុំដែលរស់គឺជាព្រះគ្រីស្ទ ហើយការស្លាប់គឺជាការចំណេញ»។ (ភីលីព ១:២១)

25 ព្រះអម្ចាស់ធ្វើឲ្យផ្ទះរបស់មនុស្សឆ្មើងឆ្មៃ តែរក្សាព្រំដែនរបស់ស្ត្រីមេម៉ាយ។

ព្រះជាម្ចាស់វិនិច្ឆ័យទោសមនុស្សក្រអឺតក្រទម ព្រោះមនុស្សក្រអឺតក្រទមលើកគាត់នៅចំពោះមុខមនុស្សទាំងអស់។ ការដែលលើកគាត់ឡើងលើមនុស្សទាំងអស់គឺអាកប្បកិរិយាមិនប្រុងប្រយ័ត្នដែលអះអាងថាខ្លួនគាត់ដូចព្រះ។ អ្នកដែលត្រូវលើកឡើងលើប្រជាជនគឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ជានិច្ចកាល ព្រះមិនបង្អត់សិរីរុងរឿងរបស់ព្រះអង្គ ដល់មនុស្សឡើយ។ គឺ 48:11 មានប្រសាសន៍ថា "សម្រាប់ខ្ញុំផ្ទាល់ ខ្ញុំធ្វើវាដោយប្រយោជន៍ខ្លួនខ្ញុំផ្ទាល់។

តើត្រូវបង្អាប់ឈ្មោះខ្ញុំយ៉ាងណា? សិរីល្អរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងមិនប្រគល់ឲ្យអ្នកដទៃឡើយ»។ ហើយគាត់ដោះស្រាយភាពអយុត្តិធម៌របស់អ្នកជិះជាន់។ (ស្តេចទី២ ៥:១-៧) អាស្រ័យហេតុនេះ លោកជ្រៀតជ្រែកក្នុងនាមជាក្មេងកំព្រា ស្ត្រីមេម៉ាយ និងមនុស្សចម្លែក ដែលជាមនុស្សសុចរិតជួបនឹងបញ្ហាអយុត្តិធម៌។ (ឌូតេ ១០:១៨, អ៊ីស ១:១៧, អេសេក ២២:៧, ១៤, សេក ៧:១០) ទោះជាមនុស្សអយុត្តិធម៌បែបនេះត្រូវបានលាតត្រដាងនៅចំពោះមុខបុរសនោះយ៉ាងឆាប់រហ័សក៏ដោយ ប្រាកដណាស់ថានឹងសម្រេចបានភ្លាមៗ។

26 គំនិតរបស់មនុស្សអាក្រក់ជាទីស្អប់ខ្ពើមចំពោះព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែពាក្យសប្បុរសគឺបរិសុទ្ធ។

មុនពេលគំនិតអាក្រក់របស់មនុស្សមិនត្រូវបានបើកបង្ហាញដោយព្រះបន្ទូល វាបានក្លាយជាកម្មវត្ថុនៃការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះរួចទៅហើយ។ ព្រះប្រើការគិតរបស់ពួកគេជាបញ្ហានៃការវិនិច្ឆ័យរបស់ទ្រង់ ក្នុងការប្រព្រឹត្តចំពោះបុរសដូចដែលព្រះប្រព្រឹត្តចំពោះបុរសនោះ ស្របតាមបទគម្ពីរចែងថា គុណវុឌ្ឍិនៃការវិនិច្ឆ័យ ទ្រង់បានចង្អុលទៅកណ្តាលនៃអំណាចទាំងអស់របស់ទ្រង់ចំពោះគំនិតរបស់មនុស្ស។ (បប. ២:២៣ យ. (ម៉ាថ. ៥:៨) ស្ថានភាពចិត្តរបស់មនុស្សគ្រប់គ្រងលើបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់។ ដូច្នេះ សុភាសិត ២៣:៧ មានប្រសាសន៍ថា៖ «ដ្បិតគាត់ដូចជាអ្នកដែលគិតក្នុងចិត្ត។ "ញុំាហើយផឹក!" គាត់និយាយទៅកាន់អ្នក ប៉ុន្តែចិត្តគាត់មិននៅជាមួយអ្នកទេ»។

ហើយ "ពាក្យសប្បុរស" (אִמְרֵי נֹעַם) គឺជាពាក្យសប្បុរស។ (សុភ. ១៦:២៤) វាគួរតែមកដល់ជាដង្វាយដ៏បរិសុទ្ធរបស់ព្រះ។ ពេលអ័ប្រាហាំទទួលយកមនុស្សចម្លែកនោះ គាត់បាននិយាយយ៉ាងសប្បុរស។ (លោកុប្បត្តិ ១៨:១៩) ព្រះចាត់ទុកការពិតនេះយ៉ាងមានតម្លៃ ហើយចងចាំវាជារៀងរហូត។ (ហេព្រើរ ១៣:២) ពាក្យ «បរិសុទ្ធ» (קדוש) ត្រូវបានប្រើសម្រាប់ដង្វាយ (D. G. Wilderboer, eigentlich ein Mehr kultischer Begriff) វាចង្អុលបង្ហាញថាព្រះទទួលយកពាក្យល្អជាតង្វាយដែលបានសម្អាត។

២៧ អ្នកណាលោភចង់បានផលដោយអយុត្តិធម៌ ធ្វើឲ្យគ្រួសារខ្លួនលំបាក តែអ្នកណាដែលស្អប់សំណូកនឹងមានជីវិត។

ឆាល ប្រ៊ីដស៍ បានភ្ជាប់ការពន្យល់ដ៏មានតម្លៃដូចតទៅនេះ គឺការលោភលន់គឺជាការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ (កូល ៣:៥) ធ្វើឱ្យមនុស្សមានភាពក្រីក្រ (សុភាសិត

២៨:២២) និងជាឫសគល់នៃអំពើអាក្រក់គ្រប់ប្រភេទ។ (ធីមទី១ ៦:៩-១០) ដូចជាកំណត់ត្រាបទគម្ពីរ បុរសជាច្រើននាក់ដែលត្រូវបំផ្លាញចោលដោយសារលោភនោះ ត្រូវបានបើកសម្តែងដូចខាងក្រោមគឺ រ័ត្ន (លោកុប្បត្តិ ១៣:១០-១១, ១៩:១៤-២៨), អាកាន (យ៉ូស ៧:១ ១៥, ខ.ស. ២៤-២៦), សូល (១ សាំ ១៥:១៩-២៦), អហាប់ (ស្តេចទី១ ២១:១-១៤, ១៩-២២ ស្តេចទី២ ៩:២៤-២៦, កេហាស៊ី (ស្តេចទី២ ៥:២០-២៧) ជាដើម។

ទោះជាយ៉ាងណា អ្នកដែលរក្សាភាពសុចរិតសម្រាប់សិរីល្អរបស់ព្រះ ស្អប់សំណូក។ ផ្ទុយទៅវិញ ពួកគេចាត់ទុកការចំអកដើម្បីទទួលព្រះគ្រីស្ទដ៏វិសេសជាឯតង្វាយច្រើន។ (ហេព្រើរ ១១:២៦) អ័ប្រាហាំមិនទទួលអំណោយពីស្តេចសូដុំមទេ (លោកុប្បត្តិ ១៤:២២-២៣) អេលីសាបដិសេធអំណោយរបស់ណាម៉ាន (ស្តេចទី២ ៥:១៥-១៦) ពេត្រុសមិនព្រមទទួលប្រាក់របស់គ្រូទាយស៊ីម៉ូន (កិច្ចការ 8:18-20) (A Commentary m Proverbs, The Banner of Truth Trust, 1968, p 217)។

28 ចិត្តរបស់មនុស្សសុចរិតសញ្ជឹងគិតពីរបៀបឆ្លើយ ប៉ុន្តែមាត់របស់មនុស្សអាក្រក់តែងបញ្ចេញអំពើអាក្រក់។

មុននឹងនិយាយអំពី«មនុស្សសុចរិត» គាត់គិតថាតើពាក្យរបស់គាត់ជាសិរីល្អនៃព្រះ ឬជាប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គាត់ព្យាយាមនិយាយពាក្យធម្មជាតិរបស់គាត់ ដើម្បីបង្កើតគុណធម៌ ដោយធ្វើតាមការដឹកនាំរបស់ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ (ពេត្រុសទី១ ៤:១១) គាត់និយាយយឺតៗ ដោយសារគាត់និយាយដូច្នេះ។ (យ. អ្នកជឿទទួលបានជីវិតអស់កល្បជា

និច្ច។ គាត់បានទទួលពេលវេលាដ៏អស់កល្បជាចំណែករបស់គាត់។ បន្ទាប់មកអ្នកជឿយកចន្លោះនៃពេលវេលាដ៏អស់កល្បជានិច្ច។ គាត់គួរតែនិយាយយឺតៗ ហើយប្រតិបត្តិយឺតៗ។ ពាក្យ «យឺត» ដែលខ្ញុំប្រើនេះ គ្រាន់តែជាពាក្យប្រឆាំងនឹងចរិតប្រញាប់ ប៉ុន្តែមិនមែនមានន័យថា សរសើរអ្នកខ្ជិល និងមិនទទួលខុសត្រូវនោះទេ។ កាលដែលគាត់និយាយពាក្យត្រូវ អ្វីដែលគាត់និយាយមិនត្រូវគឺជាគុណធម៌។ ក្នុងករណីដែលបន្ទាប់ពីគាត់ចំណាយពេលគិតហើយនិយាយវានៅពេលត្រឹមត្រូវសម្រាប់ការបាត់បង់ឱកាសមួយចំនួននោះអ្នកជឿពិតប្រាកដអាចទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ដោយវា។ អ្នកជឿស្រឡាញ់ព្រះត្រូវធ្វើការទាំងអស់គ្នាដើម្បីភាពល្អប្រសើរ។ (រ៉ូម ៨:២៨)

ប៉ុន្តែ«មនុស្សអាក្រក់»និយាយពាក្យអាក្រក់ដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរដូចទឹកដែលចាក់នោះទេ។ (1) គាត់មិនដឹងពីសារៈសំខាន់នៃការនិយាយនិងប្រើវាដោយគ្មានការប្រុងប្រយ័ត្ន; គាត់ធ្វើឱ្យពាក្យរបស់គាត់មិនមានតម្លៃ។ កាលណាមានពាក្យច្រើន សំឡេងល្ងង់ក៏លាតត្រដាង។ (សាស. ៥:៣) ពាក្យដែលមិនអាចកាត់ថ្លៃបានគឺមិនមានប្រយោជន៍ ហើយក្លាយទៅជាមនុស្សអាក្រក់។ ខ្ញុំគួរតែត្រូវបានថ្កោលទោស (Mt 12: 36) (2) គាត់ក្អួតពាក្យអាក្រក់ដល់អ្នកដទៃដោយមិនដឹងពីគ្រោះថ្នាក់។ ប៉ុន្តែតើពាក្យនេះគួរឲ្យរន្ធត់ប៉ុណ្ណា? James បាននិយាយថា "អណ្តាតគឺភ្លើង" ។ (យម ៣:៦)

29 ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់គង់នៅឆ្ងាយពីមនុស្សអាក្រក់ តែទ្រង់ព្រះសណ្តាប់ពាក្យអធិស្ឋានរបស់មនុស្សសុចរិត។

ព្រះមិនគង់នៅជាមួយអំពើអាក្រក់ជាមួយគ្នាទេ។ (ទំនុកដំកើង ៥:៤) ដូច្នេះ គាត់មិនស្តាប់សេចក្តីអធិដ្ឋានរបស់មនុស្សអាក្រក់ដែលចង់ចាកចេញពីអំពើបាបនោះទេ។ ប៉ុន្តែ បើមនុស្សអាក្រក់ប្រែចិត្តពិតប្រាកដ គាត់នឹងស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់គាត់។ គឺ 55:7 មានបន្ទូលថា៖ «ចូរឲ្យមនុស្សអាក្រក់លះចោលផ្លូវរបស់ខ្លួន ហើយមនុស្សទុច្ចរិតនឹងគិតតាមគំនិតរបស់ខ្លួន។

សូមឲ្យគាត់ត្រឡប់ទៅឯព្រះយេហូវ៉ាវិញ ដើម្បីឲ្យគាត់មានចិត្តអាណិតអាសូរ ហើយចំពោះព្រះនៃយើង ត្បិតទ្រង់នឹងលើកលែងទោសជាបរិបូរ»។ យោងទៅគឺ 1:18 ។ ក្នុងអត្ថបទអ្វីដែលព្រះយេហូវ៉ាស្តាប់«សេចក្តីអធិដ្ឋានរបស់មនុស្សសុចរិត»ចង្អុលឲ្យស្តាប់ការអធិស្ឋានរបស់អ្នកដែលពឹងលើព្រះគ្រីស្ទដោយការប្រែចិត្ត? សុភាសិត 28:13 បានចែងថា៖ «អ្នកណាដែលលាក់បាំងការរំលងរបស់ខ្លួន អ្នកនោះនឹងមិនបានចម្រើនឡើងឡើយ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលលន់តួ ហើយលះចោលនឹងបានសេចក្តីមេត្តាករុណា»។ បន្ទាប់ពី យ៉ាកុប 5:16 ខ- 17 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ការអធិស្ឋានរបស់មនុស្សសុចរិតមានអំណាចយ៉ាងខ្លាំងដូចដែលវាកំពុងតែធ្វើ។ អេលីយ៉ាជាមនុស្សដែលមានធម្មជាតិដូចយើង ហើយគាត់បានអធិស្ឋានយ៉ាងក្លៀវក្លាដើម្បីកុំឲ្យមានភ្លៀងធ្លាក់ ហើយរយៈពេលបីឆ្នាំប្រាំមួយខែវាមិនមានភ្លៀងធ្លាក់មកលើផែនដីឡើយ»។ វាបានបង្ហាញពីឧទាហរណ៍មួយ ចម្លើយនៃការអធិស្ឋានរបស់អេលីយ៉ា។ បន្ទាប់មក អត្ថបទនោះបាននិយាយថា "អេលីយ៉ាជាមនុស្សដែលមាននិស្ស័យដូចយើង" អេលីយ៉ាក៏ជាមនុស្សមានបាបនៅក្នុងខ្លឹមសាររបស់គាត់ដែរ វាមានន័យថាគាត់ជាមនុស្សសុចរិតក្នុងអត្ថន័យនៃការប្រែចិត្តពិតប្រាកដរបស់គាត់។

″ ដូចដែលយើងអធិស្ឋានពិតប្រាកដ យើងគួរតែជឿថា វាគួរតែឆ្លើយតប ហើយគួរតែរង់ចាំវាផងដែរ។ ពេលខ្លះរហូតដល់ការអធិស្ឋានត្រូវបានឆ្លើយតប វាគួរតែចំណាយពេលខ្លះ។ គឺ 30:18 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ហេតុនេះ ហើយបានជាព្រះយេហូវ៉ាទន្ទឹងចាំដើម្បីមានព្រះហឫទ័យសប្បុរសចំពោះ អ្នកដូច្នេះហើយលោកលើកខ្លួនគាត់ដើម្បីបង្ហាញសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់ អ្នក។ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់ជាព្រះនៃយុត្តិធម៌។ អស់អ្នកដែលរង់ចាំទ្រង់មានពរ»។

30 ពន្លឺនៃភ្នែកធ្វើឲ្យចិត្តរីករាយ ហើយដំណឹងល្អក៏ធ្វើឲ្យឆ្អឹងស្រស់ស្រាយ។

នៅទីនេះ អ្វីដែលគេហៅថា "ពន្លឺនៃភ្នែក" ចង្អុលបង្ហាញថាភ្នែកនៃដួងចិត្តភ្លឺ ដោយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ កាលដែលភ្នែកចិត្តភ្លឺ ចិត្តក៏មានចិត្តរីករាយ។ (ទំនុក. ១៩:៨) ដូច្នេះ តើអ្វីជាមូលហេតុដែលមានចិត្តរីករាយ? ដោយសារតែភ្នែកនៃចិត្តដើម្បីឱ្យភ្លឺគឺបរិសុទ្ធ (ឬស្អាត) គាត់មើលឃើញព្រះ។ (ម៉ាថ ៥:៨) ព្រះជាព្រះដែលមានចិត្តរីករាយយ៉ាងខ្លាំង។ (ទំនុកដំកើង ៤៣:៤) ហើយនៅទីនេះអ្វីដែលហៅថា «ដំណឹងល្អ» ចង្អុលប្រាប់ដំណឹងល្អថាជារឿងពេញលេញបំផុត។ ពេលយើងទទួលដំណឹងល្អ យើងរីករាយនឹងសេចក្តីសុខសាន្ត ដូចជាឆ្អឹងរបស់យើងមានភាពស្រស់ស្រាយ។ សូមមើល ទំនុកតម្កើង ៨៩:១៥ មថ ៥:១០-១២ ថែស្សា ១:៦។

៣១-៣៣ ត្រចៀកដែលស្តាប់សេចក្តីដាស់តឿនដែលផ្តល់ជីវិត នឹងនៅក្នុងចំណោមអ្នកប្រាជ្ញ។ អ្នកណាមិនអើពើនឹងការប្រៀនប្រដៅ អ្នកនោះមើលងាយខ្លួនឯង តែអ្នកណាដែលស្តាប់បង្គាប់នោះនឹងបានប្រាជ្ញា។ ការកោត

ខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាគឺជាការបង្ហាត់បង្រៀនដោយប្រាជ្ញា ហើយការបន្ទាបខ្លួនមកចំពោះមុខកិត្តិយស។

ផ្នែកនេះសង្កត់ធ្ងន់ថា បុរសគួរត្រូវបានបង្រៀនដោយការបន្ទោសដោយបន្ទាបខ្លួន។ ត្រង់នេះ «ការប្រៀនប្រដៅ» ត្រូវបានពន្យល់ថា «ការកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ គឺជាការណែនាំដោយប្រាជ្ញា»។ (ខ ៣៣ ក) (១) សម្រាប់ការបន្ទោសគឺអាស្រ័យទៅលើជីវិត និងសេចក្តីស្លាប់នៃព្រលឹង ដែលត្រូវបានហៅសម្រាប់ « ការព្រមានអំពីជីវិត» (ខទី ៣១ ក) (២) សម្រាប់ព្រះលើកអ្នកណាឲ្យស្តាប់តាមដោយបន្ទាបខ្លួន គឺជា អំពាវនាវឱ្យមាន«ការបន្ទាបខ្លួនមកចំពោះមុខកិត្តិយស»។ (ខ ៣៣ ខ)

ជំពូកទី 16

ការបកស្រាយ

១-៤ ឃ្លានេះនិយាយអំពីអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះ។ នោះគឺខ្ញុំនិយាយថា (១) ព្រះដែលអះអាងថាការគ្រប់គ្រងមនុស្សតាមឆន្ទៈរបស់លោក ហើយសម្រេចវា (ខ ១) (២) ព្រះដែលវិនិច្ឆ័យស្ថានភាពចិត្តមនុស្សយ៉ាងត្រឹមត្រូវ (ខ ៣) (៣) ព្រះដែលសម្រេចកិច្ចការ ការគ្រប់គ្រងដោយជំនឿ។ (ខ៣) (៤) ព្រះដែលជាព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ (ខ៤)។ ក្នុងចំណោមខទាំង៤នេះ ព្រះនាមដ៏បរិសុទ្ធ «ព្រះយេហូវ៉ា»បានមកបួនដង។

1 ផែនការនៃចិត្តជារបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែចម្លើយនៃអណ្តាតគឺមកពីព្រះអម្ចាស់។

នៅទីនេះ អ្នកបកប្រែជាក់លាក់អះអាងថា ពាក្យ "ផែនការ" មានន័យថា "ផែនការត្រឹមត្រូវ" ។ (A.B Ehrlich, Randglossen Zur Hebraischen Bibel, Sechster Band, 1968, s. 88) ប៉ុន្តែជាងនេះទៅទៀត វាសមហេតុផលដែលវារួមបញ្ចូលសូម្បីតែផែនការខុសរបស់មនុស្ស ព្រោះវាត្រឹមត្រូវទៅនឹងខ្លឹមសារនៃ 19:21។ វាបាននិយាយថា៖ «ផែនការជាច្រើននៅក្នុងគំនិតរបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែវាជាគោលបំណងនៃព្រះយេហូវ៉ាដែលនឹងឈរ»។ សូមមើលសុភាសិត ១៦:៩, ៣៣, ២០:២៤, ២១:១។

2 ផ្លូវទាំងប៉ុន្មានរបស់មនុស្សសុទ្ធតែបរិសុទ្ធដោយភ្នែកខ្លួន ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់ថ្លឹងវិញ្ញាណ។

បុរសមិនឃើញតែទិដ្ឋភាពខាងក្រៅរបស់ខ្លួនទេ តែមិនឃើញទិដ្ឋភាពខាងក្រៅរបស់ខ្លួន។ មិនត្រឹមតែមិនអភ័យទោសឲ្យអ្នកដទៃនោះទេ ប៉ុន្តែក្នុងការចងចាំវាបំភ្លេចកំហុសរបស់ខ្លួន ហើយមានការរើសអើងដើម្បីរំលងកំហុសរបស់ខ្លួនយ៉ាងងាយ។ ដូច្នេះហើយពេលខ្លះគាត់គិតថាខ្លួនឯងសុចរិត។ ប៉ុន្តែ ព្រះចាត់ទុកចិត្តរបស់ពួកគេយ៉ាងសំខាន់ជាពិសេស ហើយចាំយាមយ៉ាងខ្លាំង។ (១ សាំ ២:៣, ១៦:៧, ॥ របាក្សត្រ ១៦:៩, ទំនុកតម្កើង ៧:១០, ១៣៩:២៣ សុភាសិត ២១:២, ២៤:១២ យេរេមា ១៧:១០ កូរិនថូស ៤:៤)

ដូច្នេះ គាត់ឃើញអ្នកដែលទទួលការទះដៃពីមនុស្សដោយស្អប់។ (លូកា ១៦:១៥) ដោយសារបុរសដែលគ្មានសមត្ថភាពទទួលការអបអរនោះទទួលយកដោយផ្អែមល្ហែមនិងចង់បានកិត្តិយស។ មនុស្សទាំងអស់សុទ្ធតែមានបាប។ (រ៉ូម ៣:១០)។ គឺ 64:6 ចែងថា "យើងទាំងអស់គ្នាបានក្លាយទៅជាមនុស្សមិនបរិសុទ្ធ ហើយការប្រព្រឹត្តសុចរិតទាំងអស់របស់យើងគឺដូចជាសម្លៀកបំពាក់ដែលកខ្វក់។

យើងទាំងអស់គ្នារសាត់ដូចស្លឹកឈើ ហើយអំពើទុច្ចរិតរបស់យើងដូចជាខ្យល់បានដកយើងចេញ»។ យេរេមា 17:9 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ចិត្តបោកបញ្ឆោតលើសជាងអ្វីៗទាំងអស់ ហើយឈឺយ៉ាងខ្លាំង។ តើអ្នកណាអាចយល់វាបាន? យើងត្រូវបានសង្គ្រោះដោយសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ តាមរយៈការជឿលើព្រះគ្រីស្ទ។ (រ៉ូម ៣:២១-២២)

3 ចូរប្រគល់កិច្ចការរបស់អ្នកថ្វាយព្រះអម្ចាស់ នោះផែនការរបស់អ្នកនឹងត្រូវបានសម្រេច។

វិធីដើម្បីរំងាប់ចិត្តមនុស្សគឺសេចក្តីជំនឿ។ (ទំនុកដំកើង ៥៧:១, ៧, ១១២:៧, ២៦:៣) ជំនឿគឺជាចិត្តនិងសកម្មភាពដែលសម្រាកក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់ ភាពស្មោះត្រង់ និងអំណាចរបស់ទ្រង់។ ព្រះស្រឡាញ់អ្នកជឿបែបនេះ ហើយផ្តល់ឱ្យអ្នកដែលនៅសល់។ "វាឥតប្រយោជន៍ទេ ដែលអ្នកក្រោកពីព្រលឹម ហើយចូលសម្រាកយឺត

បរិភោគនំប៉័ងនៃការងារថប់បារម្ភ; ព្រោះគាត់បានដេកលក់ជាទីស្រឡាញ់»។ (ទំនុកដំកើង ១២៧:២) ចង្អុលទៅអត្ថន័យ។ អ្នកដែលដេកលក់យកសន្តិភាពពិតប្រាកដ។

អត្ថបទជាភាសាហេប្រ៊ូ (ហ្គាឡ) នៃពាក្យ "ប្តេជ្ញា" មានន័យថា "រមៀល" ។ នៅពេលដែលបុរសនោះរមៀលអ្វីមួយ វាមានន័យថាមិនត្រូវថែរក្សាវាទេ ប៉ុន្តែត្រូវយកវាចេញពីដៃរបស់គាត់។ យើងមិនគួរស្វែងរកការព្រួយបារម្ភរបស់យើងបន្ទាប់ពីយើងបានធ្វើវាចំពោះព្រះអម្ចាស់ដូចដែលយើងរំកិលវាទៅកាន់ទ្រង់នោះទេ។ ប៉ុន្តែ យើងមិនគួរបោះបង់គោលបំណងល្អដោយបេះដូងនៃវិធី «ធ្វើដូចវាឡើយ»។ ពេលនោះ យើងគួរលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីអធិស្ឋាន ហើយយើងគួរតែផ្ទុយពីអំពើបាបក្នុងការរងទុក្ខ។ 1 ពេត្រុស 5:7-9 មានប្រសាសន៍ថា « ចូរដាក់ការព្រួយបារម្ភទាំងអស់របស់អ្នកទៅលើគាត់ ពីព្រោះគាត់យកចិត្តទុកដាក់នឹងអ្នក។ មានចិត្តស្ងប់; ប្រយ័ត្ន។ មារសត្រូវរបស់អ្នកដើរជុំវិញដូចជាសិង្ហកំពុងគ្រហឹម ស្វែងរកអ្នកណាមកលេបត្របាក់។ ចូរតស៊ូប្រឆាំងនឹងគាត់ ចូររឹងមាំក្នុងសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នក ដោយដឹងថាការរងទុក្ខបែបនេះកំពុងត្រូវបានជួបប្រទះដោយភាតរភាពរបស់អ្នកទូទាំងពិភពលោក»។ ទំនុកតម្កើង ៣៧:៥។

យើងមិនគួរស្វែងរកការព្រួយបារម្ភរបស់យើងបន្ទាប់ពីយើងបានធ្វើវាចំពោះព្រះអម្ចាស់ដូចដែលយើងរំកិលវាទៅកាន់ទ្រង់នោះទេ។ ប៉ុន្តែ យើងមិនគួរបោះបង់គោលបំណងល្អដោយបេះដូងនៃវិធី «ធ្វើដូចវាឡើយ»។ ពេលនោះ យើងគួរលះបង់ខ្លួនយើងដើម្បីអធិស្ឋាន ហើយយើងគួរតែផ្ទុយពីអំពើបាបក្នុងការរងទុក្ខ។ 1 ពេត្រុស 5:7-9 មានប្រសាសន៍ថា « ចូរដាក់ការព្រួយបារម្ភទាំងអស់របស់អ្នកទៅលើគាត់ ពីព្រោះគាត់យកចិត្តទុកដាក់នឹងអ្នក។ មានចិត្តស្ងប់; ប្រយ័ត្ន។ មារសត្រូវរបស់អ្នកដើរជុំវិញដូចជាសិង្ហកំពុងគ្រហឹមស្វែងរកអ្នកណាមកលេបត្របាក់។ ចូរតស៊ូប្រឆាំងនឹងគាត់ ចូររឹងមាំក្នុងសេចក្តីជំនឿរបស់អ្នក ដោយដឹងថាការរងទុក្ខបែបនេះកំពុងត្រូវបានជួបប្រទះដោយភាតរភាពរបស់អ្នកទូទាំងពិភពលោក»។ ទំនុកតម្កើង ៣៧:៥។

សេចក្តីអធិប្បាយ ១២ ចូរយើងរស់នៅតាមខ្នាតតម្រារបស់ព្រះ (សុភាសិត ១៦:១-៥)

ពេលព្រះបង្កើតមនុស្ស ទ្រង់បានបង្កើតទ្រង់តាមរូបទ្រង់។ (លោកុប្បត្តិ ១: ២៦) គោលបំណងបង្កើតមនុស្សដូច្នេះមានគោលបំណងរស់នៅតាមព្រះ។ ដូច្នេះ គោលបំណងរបស់មនុស្សគឺព្រះ។

1. យើងគួរតែទទួលបានចម្លើយនៃការអធិស្ឋានរបស់យើងស្របតាមខ្នាតតម្រានៃព្រះ (ខទី 1)

«ផែនការនៃចិត្តជារបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែចម្លើយនៃអណ្តាតគឺមកពីព្រះយេហូវ៉ា។ « (ខ ១) ប្រសិនបើចម្លើយនៃការអធិស្ឋានបានមកដោយបំណងប្រាថ្នារបស់យើង នោះយើងនឹងត្រូវបំផ្លាញដោយចម្លើយរបស់អ្នកបង់ប្រាក់។ យ៉ូហាន 1:15 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «កាលណាសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាបានកើតជាអំពើបាប ហើយអំពើបាបដែលធំពេញវ័យនឹងកើតសេចក្តីស្លាប់។ «យើងជាព្រះបានឆ្លើយតបនឹងការអធិស្ឋានរបស់យើង ដែលទ្រង់សម្រេចវាដោយវិធីដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់។ គឺ 55:9 បាននិយាយថា "ដ្បិតថាភ្លៀង និងព្រិលធ្លាក់ពីស្ថានសួគ៌ ហើយមិនត្រលប់មកទីនោះវិញទេ គឺត្រូវស្រោចទឹកផែនដី បង្កើតជាពន្លក ហើយផ្តល់គ្រាប់ពូជដល់អ្នកសាបព្រោះ និងនំបុ័ងដល់អ្នកបរិភោគ" ។ ការអធិស្ឋានរបស់យើងត្រូវតែឆ្លើយតបដោយវិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះជាដាច់ខាត។ មថ ២១:២២ មានប្រសាសន៍ថា «បើអ្នករាល់គ្នាមានសេចក្តីជំនឿ នោះអ្នកនឹងទទួលនូវអ្វីដែលអ្នកសូម»។ ទោះបីជាយើងបានអធិស្ឋានខ្លះក្នុងជីវិតរបស់យើងក៏ដោយ ក៏មានករណីដែលយើងមិនបានទទួលចម្លើយ យើង

អាចចាកចេញពីពិភពលោកបាន។ ប៉ុន្តែក្នុងករណីនេះ យើងគួរគិតថា ចម្លើយរបស់ព្រះនឹងកើតឡើងដោយវិធីអាថ៌កំបាំងរបស់ទ្រង់។

នៅទីក្រុង Philadelphia ស្ត្រីម្នាក់មានកូនប្រុសអាក្រក់។ ទោះបីជាគាត់បានធំធាត់នៅសាលា Lord's Day របស់ក្មេងៗក៏ដោយ យុវវ័យរបស់គាត់ត្រូវបានខូច ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានក្លាយជានាវិកដើម្បីជិះកប៉ាល់។ ម្តាយរបស់គាត់ព្យាយាមទៅជួបគាត់ ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចជួបគាត់បានទេ។ នៅថ្ងៃមួយ ម្តាយរបស់គាត់បានភ្ញាក់ពីដំណេក គាត់បានយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះកូនប្រុសរបស់គាត់។ លទ្ធផលដែលនាងបានបន់ស្រន់អស់រយៈពេលបីម៉ោង នាងបានទទួលសេចក្តីសុខសាន្តក្នុងចិត្ត ហើយនាងបានដេកម្តងទៀត។ ប៉ុន្មានខែក្រោយមក ពេលនាងស្តាប់សំឡេងគោះទ្វារ រួចនាងក៏បើកទ្វារ កូនប្រុសដែលកំពុងរង់ចាំរបស់នាង ក៏ត្រឡប់មករកនាងវិញ។ កូនប្រុសក្នុងទឹកមុខរីករាយនិយាយថា «ម្តាយ ខ្ញុំបានរួចហើយ»។ ម្តាយរបស់គាត់បានស្តាប់ពាក្យរបស់គាត់ហើយបន្ទាប់មកវាគឺតាម។ នោះគឺនៅពេលដែលគាត់បានជួបព្យុះនៅលើសមុទ្រជ្រៅ បន្ទាប់មកគាត់ជាមួយនឹងនាវិកផ្សេងទៀតបានបណ្តាសាព្រះ។ មួយសន្ទុះនោះ រលកដ៏ធំបានបោកបក់លើនាវា ស្រាប់តែកូនប្រុសលង់ទឹកស្លាប់។ គាត់ដឹងថាគាត់នឹងត្រូវស្លាប់ហើយក៏បានគិតផងដែរ។ «ខ្ញុំត្រូវបានបំផ្លាញអស់កល្បជានិច្ច» គាត់បានរំឭកទំនុកតម្កើងមួយដែលគាត់ជាអ្នកដឹកនាំក្នុងវ័យក្មេងក្នុងចិត្តគាត់។ វាគឺ "មានជីវិតក្នុងការមើលទៅលើអ្នកដែលឆ្កាង។ មានជីវិតនៅពេលនេះសម្រាប់អ្នក។ បន្ទាប់មក មើលចុះមនុស្សមានបាប ចូរមើលទៅកាន់ទ្រង់ ហើយបានសង្គ្រោះ។ ដល់ព្រះអង្គដែលត្រូវគេវាយនឹងដើមឈើ។ រួចគាត់ស្រែកឡើងក្នុងចិត្តថា «ឱព្រះអើយ ខ្ញុំមើលទៅ ខ្ញុំមើលទៅព្រះយេស៊ូ»។ មួយសន្ទុះ រលកដ៏ធំបានទាញគាត់ដាក់

ខ្លួននៅលើនាវាម្តងទៀត។ ប្រាកដណាស់ ពេលនោះគាត់បានបាត់បង់ស្មារតី បន្ទាប់មកគាត់ត្រូវបានសង្គ្រោះដោយការដកដង្ហើមសិប្បនិម្មិតដោយនាវិក ដែលពាក្យដំបូងរបស់គាត់គឺ "ព្រះជាម្ចាស់ អរគុណ ខ្ញុំត្រូវបានសង្គ្រោះ" ដូចពេលដែលម្តាយបានអធិស្ឋាននៅពេលយប់។ ថ្ងៃនោះ។ ដូចដែលយើងឃើញការពិត ចម្លើយនៃការអធិស្ឋានរបស់ព្រះត្រូវបានសម្រេចដោយព្រឹត្តិការណ៍ដែលមិនអាចវាស់វែងបាន។

2. យើងគួរតែវិនិច្ឆ័យខ្លួនយើងតាមខ្នាតតម្រារបស់ព្រះ។ (ខ ២)

បុរសមិនស្គាល់ខ្លួនឯងជាពិសេសក្នុងចំណោមភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់។ ដូចដែលគ្រប់គ្នាបានទទួលដំបូន្មានខ្លះៗពីកំហុសរបស់គាត់ គាត់មិនសប្បាយចិត្តទេ។ វាចេញពីបេះដូងមិនទទួលស្គាល់កំហុសរបស់គាត់។ បុរសឃើញខ្លួនឯងជាមនុស្សស្អាតស្អំ។ ហេតុនេះហើយបានជាអត្ថបទរបស់យើងបានចែងថា៖ «គ្រប់ទាំងផ្លូវរបស់មនុស្សសុទ្ធតែបរិសុទ្ធដោយភ្នែកខ្លួនឯង ប៉ុន្តែព្រះយេហូវ៉ាថ្លឹងវិញ្ញាណ។ «ដ្បិតព្រះទតឃើញចិត្តយើង ទ្រង់ទតឃើញការខូចខាតនៃចិត្តយើង ដើម្បីជាប្រភពនៃអំពើបាប។ អំពើបាបដែលត្រូវលាតត្រដាងតាមរយៈអំពើរបស់យើង តាមពិតជាបំណែកនៃអំពើបាប អំពើពុករលួយនៃចិត្តរបស់យើង គឺជាប្រភពនៃអំពើបាប។ ហេតុនេះហើយបានជា John Bunyan មានប្រសាសន៍ថា "អំពើអាក្រក់របស់មនុស្សគឺដូចជាពពុះទឹករបស់គេ"។ ច្រើនដែលគាត់ឃើញអំពើបាបតាមខ្នាតតម្រារបស់ព្រះ។ រ៉ូម 3:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ដូចមានចែងទុកមកថា៖

3. "គ្មានអ្នកណាសុចរិត ទេ មិនមែនមួយទេ។ "។ ហេតុនេះហើយបានជា លោកប៉ូលមានប្រសាសន៍ថា៖ «ខ្ញុំជាមនុស្សអាក្រក់! តើនរណានឹងរំដោះខ្ញុំ ចេញពីរូបកាយនៃសេចក្តីស្លាប់នេះ? "។ (រ៉ូម ៧:២៤) យើងទទួលបាន សេចក្តីសង្គ្រោះពីតែព្រះយេស៊ូគ្រិស្ត។ យើងលើកតម្កើងតែគាត់ប៉ុណ្ណោះ។ យើងគួរវិនិច្ឆ័យខ្លួនយើងតាមខ្នាតតម្រារបស់ព្រះ។ (ខ ២)

បុរសមិនស្គាល់ខ្លួនឯងជាពិសេសក្នុងចំណោមភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់។ ដូចដែលគ្រប់គ្នាបានទទួលដំបូន្មានខ្លះៗពីកំហុសរបស់គាត់ គាត់មិន សប្បាយចិត្តទេ។ វាចេញពីបេះដូងមិនទទួលស្គាល់កំហុសរបស់គាត់។ បុរសឃើញខ្លួនឯងជាមនុស្សស្អាតស្អំ។ ហេតុនេះហើយបានជាអត្ថបទ របស់យើងបានចែងថា៖ «គ្រប់ទាំងផ្លូវរបស់មនុស្សសុទ្ធតែបរិសុទ្ធដោយភ្នែក ខ្លួនឯង ប៉ុន្តែព្រះយេហូវ៉ាថ្លឹងវិញ្ញាណ។ «ដ្បិតព្រះទតឃើញចិត្តយើង ទ្រង់ ទតឃើញការខូចខាតនៃចិត្តយើង ដើម្បីជាប្រភពនៃអំពើបាប។ អំពើបាប ដែលត្រូវលាតត្រដាងតាមរយៈអំពើរបស់យើង តាមពិតជាបំណែកនៃអំពើ បាប អំពើពុករលួយនៃចិត្តរបស់យើង គឺជាប្រភពនៃអំពើបាប។ ហេតុនេះ ហើយបានជា John Bunyan មានប្រសាសន៍ថា "អំពើអាក្រក់របស់មនុស្សគឺ ដូចជាពពុះទឹករបស់គេ"។ ច្រើនដែលគាត់ឃើញអំពើបាបតាមខ្នាតតម្រា របស់ព្រះ។ រ៉ូម 3:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ដូចមានចែងទុកមកថា៖

គ្មាននរណាសុចរិត, គ្មាន, មិនមែនមួយ; "។ ហេតុនេះហើយបានជាលោក ប៉ូលមានប្រសាសន៍ថា៖ «ខ្ញុំជាមនុស្សអាក្រក់! តើនរណានឹងរំដោះខ្ញុំចេញពី រូបកាយនៃសេចក្តីស្លាប់នេះ? "។ (រ៉ូម ៧:២៤) យើងទទួលបានសេចក្តីស ង្គ្រោះពីតែព្រះយេស៊ូគ្រិស្ត។ យើងលើកតម្កើងតែគាត់ប៉ុណ្ណោះ។

4. ចូរយើងដោះស្រាយបញ្ហាកង្វល់របស់យើងដោយអំណាចនៃព្រះ។ (ខ៣)

"ចូរប្រគល់កិច្ចការរបស់អ្នកថ្វាយព្រះអម្ចាស់

ហើយផែនការរបស់អ្នកនឹងត្រូវបានបង្កើតឡើង។« (ខ៣) យើងគួរប្រព្រឹត្តនូវព្រឹត្តិការណ៍ដែលយើងមិនអាចដោះស្រាយចំពោះព្រះ។ បញ្ហាដែលគួរឲ្យព្រួយបារម្ភបែបនេះ ប្រសិនបើយើងមិនដាក់ចិត្តចំពោះព្រះ វាជាការក្រអឺតក្រទមដែលយើងមិនជឿលើព្រះ ព្រោះយើងគិតថាទ្រង់អាក្រក់ជាងយើង។ អ្វីដែលយើងមិនអាចធ្វើបាន អាចត្រូវបានដោះស្រាយដោយព្រះដោយខ្លួនឯង។ ដូចដែលព្រះបានបង្កើតសត្វទាំងអស់ គាត់បានពិភាក្សាជាមួយមនុស្សនោះ? យើងគួរតែប្រគល់រឿងលំបាកក្នុងអាជីវកម្មរបស់យើងថ្វាយព្រះ។ យើងគួរតែធ្វើវាដោយសេចក្តីជំនឿ ក្នុងការប្រកបអាជីវកម្មបុរសនេះប្រើល្បិចបោកប្រាស់ពេលខ្លះដោយសារប្រាក់ចំណូលតិចតួច។ ប៉ុន្តែ វាមិនមែនជាវិធីសុវត្ថិភាពទេ ដែលបញ្ហាលំបាកត្រូវបានដោះស្រាយដោយអំណាចរបស់ព្រះ។ នៅក្នុងបញ្ហានៃភាពបរិសុទ្ធរបស់យើង យើងមិនត្រូវការការថប់បារម្ភខ្លាំងនោះទេ។ ការដែលយើងមិនតាំងចិត្តចំពោះព្រះអម្ចាស់ គឺជាអាកប្បកិរិយាក្រអឺតក្រទម ដែលយើងខ្លួនឯងក្លាយជាអ្នកប្រាសលោះ។ វាដូចជាសកម្មភាពខ្លាំងរបស់ Ussa ពោលគឺ Ussa មានការព្រួយបារម្ភអំពីរឿងដែលហិបត្រូវបានទម្លាក់ចេញពីទំនិញ ហើយនៅពេលដែលគាត់កាន់វានោះ គាត់ត្រូវបានគេដាក់ទោស ហើយបានស្លាប់។ ទោះបីជា Ussa ព្យាយាមធ្វើបានល្អតាមទស្សនៈរបស់គាត់ក៏ដោយ សម្រាប់សកម្មភាពរបស់គាត់បានលុកលុយមន្ត្រីសង្ឃ ព្រះជាម្ចាស់មិនពេញចិត្តវា

ទេ។ ហិបគួរតែត្រូវបានព្យាបាលដោយបូជាចារ្យប៉ុណ្ណោះ។ (២សាំ. ៦:៦-៧) យើងគួរថ្វាយកូនរបស់យើងចំពោះព្រះយេហូវ៉ា ហើយគួរអធិដ្ឋានដល់ព្រះ។

5. យើងគួរតែឃើញបុរសនោះតាមស្តង់ដាររបស់ព្រះ។ (ខ ៤)

ពេលយើងប្រព្រឹត្តចំពោះបុរសនោះ យើងមិនគួរក្រអឺតក្រទម និងមើលងាយគាត់ឡើយ។ យើងជាអ្នកធ្វើការរបស់ព្រះធ្វើឲ្យអ្នកឯទៀតត្រឹមត្រូវ យើងគួរតែប្រកាសសេចក្តីពិត។ យើងមិនគួរវិនិច្ឆ័យអ្នកដទៃ ហើយខកចិត្តដោយខ្លួនឯងឡើយ។ ចំពោះមនុស្សដែលព្រះមានការព្រួយបារម្ភខ្លាំងជាងយើងទៅទៀត។ ដូចព្រះជាម្ចាស់បានចាត់មនុស្សមកពិភពលោក ដោយសារគាត់បានបង្កើតពួកគេតាមស្តង់ដាររបស់គាត់ យើងមិនគួរមើលងាយស្តង់ដារនោះទេ។ អត្ថបទរបស់យើង (ខទី ៤) បាននិយាយថា "ព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់សម្រាប់គោលបំណងរបស់វា សូម្បីតែមនុស្សអាក្រក់សម្រាប់ថ្ងៃនៃបញ្ហា។ « ព្រះទ្រង់អនុញ្ញាតរហូតដល់អារក្សនៅក្នុងលោកីយ៍របស់វាដែលបានបង្កើត។ ជូនកាលគាត់ប្រើសកម្មភាពរបស់អារក្សផងដែរ។ Calvin បាននិយាយថា "ទោះជាអារក្សអាក្រក់យ៉ាងនេះក៏ដោយ អ្នកដែលដាក់កំណប់នៅក្នុងមាត់របស់វា ហើយគ្រប់គ្រងវា គឺគ្រាន់តែជាព្រះ"។

5 អស់អ្នកណាដែលមានចិត្តក្រអឺតក្រទម នោះជាសេចក្តីស្អប់ខ្ពើមដល់ព្រះយេហូវ៉ា ត្រូវប្រាកដថា គាត់នឹងមិនទទួលទោសអ្វីឡើយ។

ចំពោះ "ភាពក្រអឺតក្រទម" ដែលបង្ហាញនៅក្នុងបុរសគឺមិនគួរឱ្យគោរព វាជាការស្អប់នៅក្នុងទិដ្ឋភាពរបស់យើង។ ហើយ "ភាពក្រអឺតក្រទម" ដែលលាក់នៅក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សក៏ជាសិប្បកម្មផងដែរ។ វាគួរឱ្យស្អប់នៅក្នុងទិដ្ឋភាព

របស់យើង។ វាពិបាកណាស់ព្រោះការពិតនៃភាពក្រអឺតក្រទមនេះមិនត្រូវ
បានបង្ហាញឱ្យឃើញនៅខាងក្រៅទេ ទើបគាត់ត្រូវតែទទួលស្គាល់វា។ ជា
ពិសេសវាងាយស្រួលណាស់ដែលបុរសល្អខាងក្រៅមានភាពក្រអឺតក្រទម
បែបនេះ។ ដោយសារគេមានជំនឿ គុណធម៌ និងអំណាចល្អជាងអ្នកដទៃ វា
ងាយនឹងមានចិត្តក្រអឺតក្រទមក្នុងចិត្ត។ ដូច្នេះ ពួកគេអរព្រះគុណដល់ព្រះ
ចំពោះព្រះគុណដែលទ្រង់បានទទួល ព្រមទាំងគិតពីការសោកស្តាយដែល
ទ្រង់គួរញាប់ញ័រចំពោះអ្នកដទៃ ហើយក៏គួរមានចិត្តរាបទាបជាងដែរ។
ដោយសារពួកគេបានទទួលព្រះគុណពីព្រះអម្ចាស់ ទោះជាអ្នកដទៃជា
មនុស្សមានបាបដូចគ្នាក៏ដោយ។

"ត្រូវប្រោកដថា" ចង្អុលបង្ហាញការរួបរួមជាមួយនឹងពួកគេគ្នាទៅវិញទៅមក។
ហ្វូងមនុស្សដែលមានចិត្តក្រអឺតក្រទមក្នុងការសាងសង់ប៉មបាបិលរួបរួមជា
មួយគ្នា ពួកគេត្រូវបរាជ័យ។ ខ្លាញ់រួបរួមរបស់ពួកគេត្រូវបានបង្ហាញដោយ
ពាក្យរបស់ពួកគេ។ នោះគឺក្នុងចំណោមពាក្យរបស់ពួកគេនៅក្នុង លោកុប្បត្តិ
១១:១-៤ ពាក្យ «តោះ» បានមកពីរដង (៣, ៤)។

6 ដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួន និងសេចក្តីទុច្ចរិត នោះនឹងបានធ្វើ
ជាធួនដោយសារសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា ហើយដោយសារ
សេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះ

ត្រង់នេះ ពាក្យ «សេចក្តីស្រឡាញ់ និងភាពស្មោះត្រង់» ចង្អុលបង្ហាញពី
សកម្មភាពនៃការប្រោសលោះរបស់ព្រះ។ នោះគឺវាមានន័យថាគាត់ទទួល
បានអត្ថប្រយោជន៍នៃប្រព័ន្ធដង្វាយធួន (សេចក្តីពិត) ដោយឈាមនៃការ

លះបង់តាមរយៈគាត់ (ឈាមរបស់អ្នកជំនួស) ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់គាត់ចំពោះមនុស្សនៅក្នុងធម្មជាតិដ៏ជាទីស្រឡាញ់របស់គាត់។ ប៉ុន្តែ Delitzsch សារភាពថាពាក្យ "សេចក្តីស្រឡាញ់និងភាពស្មោះត្រង់" គឺជាសីលធម៌ដែលបុរសគួរអនុវត្ត។ បន្ទាប់មក គាត់បាននិយាយថា ការបកស្រាយរបស់គាត់នៃឃ្លានេះ មិនលើកលែងតែប្រព័ន្ធជំនួសរបស់ព្រះទេ។ (Keil & Delitsch, Commentaries on the Old Testament, Proverbs I, Eerdmans, 1950, p 338) ជាហេតុផលដែលគាត់បានអះអាងដូច្នេះ មានតែបុរសដែលបានទទួលគុណសម្បត្តិនៃការជំនួសរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះដែល ប្រតិបត្តិសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីពិត (ភាពស្មោះត្រង់) ជាចុងក្រោយចាំបាច់។ សូមមើល Is 27:9, Jer 7:22-23, Dan 4:27, Mi 6:6-8 Lk 7:47។

«ដោយសេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា អ្នកនោះបែរចេញពីសេចក្តីអាក្រក់»។ ពាក្យនេះក៏បង្ហាញពីលក្ខណៈនៃសាសនាពិតនៅកណ្តាលព្រះ។ ប្រសិនបើបុរសទទួលបានព្រះគុណនៃព្រះ (ខទី ៦ ក) ដោយការដង្ហាយធួន (នោះគឺដើម្បីឲ្យប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាប ហើយសងវាវិញ) នោះគាត់ទទួលការកោតខ្លាចដល់ព្រះ។ ដូច្នេះ ទំនុកតម្កើង 130:3-4 បានមានប្រសាសន៍ថា ៖ «ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាមានការអត់ទោស ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាភ័យខ្លាច។ ខ្ញុំរង់ចាំព្រះយេហូវ៉ា ព្រលឹងខ្ញុំរង់ចាំ ហើយខ្ញុំសង្ឃឹមតាមពាក្យរបស់ទ្រង់»។ ហើយអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ាចេញពីអំពើបាបជាចាំបាច់។

ម្យ៉ាងវិញទៀត សាសនាមនុស្សធម៌បង្រៀនខុសដោយបុរសអាចទុកបាបកម្មសម្រាប់ខ្លួនឯងបាន។ ព្រះពុទ្ធសាសនាបង្រៀនខុសថា «ទឹកដែលនៅសល់ជាចិត្ត តែការសម្អាតឲ្យបានទាំងស្រុងក៏ជាទឹកដែរ។ ចិត្តដែល

ប្រព្រឹត្តបាបគឺចិត្ត ការជម្រះបាបក៏ជាចិត្តដែរ។ "(ពាក្យប្រៀបធៀបរបស់ព្រះពុទ្ធកូសា, បោះពុម្ពផ្សាយ ទំព័រ ១៧៥) ប៉ុន្តែបទគម្ពីរគ្រិស្តសាសនាតែងតែ "ហើយស្រែកដោយសំឡេងខ្លាំងៗថា "សេចក្តីសង្គ្រោះជារបស់ព្រះនៃយើងដែលគង់លើបល្ល័ង្ក និងដល់កូនចៀម!" (បប. ៧:១០) ដូច្នេះ យើងជឿលើព្រះគ្រីស្ទដែលបានជំនួស ហើយស្តាប់បង្គាប់ទ្រង់តែប៉ុណ្ណោះ។

7 កាលណាផ្លូវរបស់មនុស្សគាប់ព្រះហឫទ័យព្រះយេហូវ៉ា គាត់ក៏ធ្វើឲ្យខ្មាំងសត្រូវនៅជាមួយគាត់ដែរ

អ្នកជឿមានពេលខ្លះដើម្បីទម្លុះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះដើម្បីយកចិត្តអ្នកមិនជឿមកបៀតបៀនពួកគេ។ ក្នុងពាក្យនេះ គេសម្រុះសម្រួលគំនិតខុសពីសត្រូវ។ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាផ្លូវនៃសន្តិភាព និងសុវត្ថិភាពនោះទេ។ វាគឺជាការជ្រើសរើសផ្លូវនៃការបំផ្លាញជាមួយនឹងអ្នកមិនជឿជាមួយគ្នា។ អ្នកជឿគួរតែបន្តជាប់លាប់ ទោះជាមានការបៀតបៀនមកលើគាត់ក៏ដោយ ប្រសិនបើវាជាវិធីដើម្បីផ្គាប់ចិត្តព្រះដោយផ្ទាល់។ ដោយសារព្រះនៅជាមួយខ្ញុំ រាល់សកម្មភាពផ្ទុយគ្នារបស់បុរសអាចដោះស្រាយបាន។ ជាលទ្ធផល យ៉ាកុបបានអធិស្ឋានហួសពីទន្លេយ៉ាបបក់ ដែលជាបេះដូងរបស់អេសាវ សត្រូវរបស់គាត់បានរលាយ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានបញ្ជូនគាត់ទៅដោយសន្តិភាព។ (លោកុប្បត្តិ ២៧:៤១, ៣៣:១-៤) នេះជាដំណោះស្រាយដ៏អស្ចារ្យ។ ហេតុអ្វីបានជាយើងមិនត្រឹមតែសារភាពជំនឿចំពោះអព្ភូតហេតុរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែធ្វើសកម្មភាពដើម្បីជឿអព្ភូតហេតុរបស់ទ្រង់? គ្រិស្តបរិស័ទតាមទ្រឹស្តីសហសម័យចាត់ទុកជាដំបូង អំណោយពីរ (ប្រាជ្ញា និងចំណេះដឹង) ក្នុងចំណោមអំណោយជាច្រើនដែលសំខាន់ ប៉ុន្តែជំនឿ និងអំណាចដើម្បីធ្វើតាមវាមិន

ទាក់ទងនឹងជីវិតពិតរបស់គាត់ទេ។ អាស្រ័យហេតុនេះ ពួកគេត្រូវបានប្រកាន់ខ្ជាប់ ហើយត្រូវបានដកហូតកៅអី។ (១កូរិនថូស ៤:២០)។

8 ភាពសុចរិតបន្តិចបន្តួច ប្រសើរជាងប្រាក់ចំណូលដ៏ច្រើនដោយភាពអយុត្តិធម៌។

បុរសនោះមានសេចក្តីសុចរិតក៏គ្មានទ្រព្យច្រើនដែរ។ ដោយសារគាត់កោតខ្លាចព្រះ (សុភាសិត ១៥:១៦) ប៉ុន្តែគាត់បានប្រើប្រាក់ចំណូលច្រើនក្នុងការជួយអ្នកដទៃ តែមិនបានដំឡើងវាទេ។ គាត់ព្យាយាមរស់នៅក្នុងភាពប្រណីត។ ប៉ុន្តែគាត់រីករាយនឹងខ្លឹមសារនិងសុភមង្គលក្នុងជីវិតបែបនេះ។ ព្រោះព្រះគង់នៅជាមួយគាត់។

ខុងជឺ ព្យាយាមរីករាយនឹងផ្លូវដោយសុវត្ថិភាពក្នុងជីវិតក្រីក្រ។ ខុងជឺបានសាទរសិស្សរបស់គាត់ឈ្មោះ អាន់ យឿន ដើម្បីរស់នៅដូច្នេះ។ ( ) ប៉ុន្តែនៅក្នុងគំនិតនៃលទ្ធិខុងជឺបែបនោះ ផ្លូវត្រូវបានហៅសម្រាប់ទស្សនវិជ្ជាសីលធម៌ប៉ុន្តែមិនមែនជាព្រះពិតទេ។

នៅខទី ៨ ខនៃអត្ថបទរបស់យើង ពាក្យ « ចំណូលដ៏ច្រើនដោយភាពអយុត្តិធម៌ »

ជាពាក្យដែលត្រូវចងចាំអ្នកមានទុច្ចរិត។ សេដ្ឋីទុច្ចរិត (១) ព្រោះគេប្រមូលទ្រព្យដោយលោភលន់ មនសិការតែងតែមានទុក្ខ (១ ធីម ៦:១០) (២) ព្រោះស្រឡាញ់ទ្រព្យសម្បត្តិច្រើនជាងព្រះ ចិត្តតែងងងឹតងងុលមានទុក្ខ (ម. ៦: ២៣-២៤) ជាការត្រឹមត្រូវដែលបុរសនោះមានទ្រព្យសម្បត្តិដោយលទ្ធផលនៃការខិតខំរបស់គាត់។ (ទំនុកដំកើង ១២៨:២) ប៉ុន្តែ គាត់មិនថ្វាយរបស់គាត់

ថ្វាយព្រះអម្ចាស់ មិនយកទានសម្រាប់អ្នកក្រីក្រទេ តែការយកតែគ្រឿងបរិក្ខាររបស់គាត់ទៅថ្វាយនោះជារឿងមិនសុចរិត។ (យម ៥:១-៥)

9 ចិត្តមនុស្សមានផែនការផ្លូវរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែព្រះអម្ចាស់កំណត់ជំហានរបស់ខ្លួន។

នោះគឺទោះបីជាបុរសធ្វើមួយនេះ ឬមួយនោះតាមការគិតរបស់គាត់ ព្រះមានកិច្ចការផ្សេងទៀតដែលព្រះបានអនុវត្តតាមរយៈវា។ (ទំនុកដំកើង ១២៨:២) នេះកើតចេញពីអំណាចគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះ។ ជាឧទាហរណ៍ កូនរបស់យ៉ាកុបបានធ្វើសកម្មភាពលក់យ៉ូសែបទៅស្រុកអេស៊ីប។ ប៉ុន្តែព្រះបានធ្វើឲ្យយ៉ូសែបក្លាយជារដ្ឋមន្ត្រីចម្បងនៃប្រទេសអេស៊ីប (លោកុប្បត្តិ ៣៧:២៦-២៨, ៤៥:៥-៨) ដោយសកម្មភាពនោះ ទីបំផុតទ្រង់បានធ្វើឲ្យគ្រួសារយ៉ាកុបទាំងអស់បានចុះមកក្នុងស្រុកអេស៊ីប។ ទីបំផុតវាបានសម្រេចតាមការសន្យារបស់ព្រះដើម្បីឲ្យអ័ប្រាហាំ។ (លោកុប្បត្តិ ១៥:១២-១៦) ជនជាតិយូដាទុច្ចរិតបានចាប់លោកយេស៊ូ ហើយសម្លាប់លោកតាមផែនការរបស់ពួកគេ ហើយឆ្កាងទ្រង់នៅលើឈើឆ្កាង។ ប៉ុន្តែ ព្រះបានសម្រេចកិច្ចការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ទ្រង់ ដែលធ្វើឲ្យព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ (ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ) ថ្វាយយញ្ញបូជាដោយព្រឹត្តិការណ៍នេះ។ (សកម្មភាព ២:៣៦, ៣:១៣-១៥, ៤:២៥-២៨, ១០:៣៩-៤០) យើងក៏អាចឃើញករណីជាច្រើនក្នុងបទគម្ពីរ លើកលែងតែពួកគេដែរ។ នៅពេលដែលយើងជឿលើអធិបតេយ្យភាពរបស់ព្រះជាម្ចាស់ យើងអាចទទួលបានសន្តិភាពគ្រប់ពេលវេលាគ្រប់ទីកន្លែង។ គាត់តែងតែបំពេញបំណងល្អរបស់គាត់។ អ្នកជឿជឿលើការសន្យាដើម្បីធានារឿងនេះ។ នោះគឺ « ហើយយើងដឹងថាសម្រាប់អស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ព្រះគ្រប់យ៉ាងធ្វើការ

ជាមួយគ្នាដើម្បីសេចក្តីល្អ សម្រាប់អ្នកដែលត្រូវបានហៅតាមគោលបំណងរបស់ទ្រង់»។ (រ៉ូម ៨:២៨) អ្វីដែលភាពល្អរបស់ព្រះសម្រេចគឺជាប្រយោជន៍សម្រាប់អ្នកជឿខ្លួនឯង។ មនុស្សដែលមិនបានជ្រើសរើស មិនគិតថាសេចក្តីល្អរបស់ព្រះមិនផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់ពួកគេឡើយ។

10-15 ព្រះអម្ចាស់ស្ថិតនៅលើបបូរមាត់របស់ស្តេច; មាត់របស់គាត់មិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបក្នុងការវិនិច្ឆ័យទេ។ សមតុល្យ និងជញ្ជីង គឺជារបស់ព្រះអម្ចាស់។ ទម្ងន់ទាំងអស់នៅក្នុងកាបូបគឺជាការងាររបស់គាត់។ ស្តេចប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់គួរស្អប់ខ្ពើម ព្រោះបល្ល័ង្កត្រូវបានតាំងឡើងដោយសេចក្តីសុចរិត។ បបូរមាត់សុចរិតជាទីគាប់ចិត្តរបស់ស្តេច ហើយទ្រង់ស្រឡាញ់អ្នកណាដែលនិយាយត្រូវ។

កំហឹងរបស់ស្តេចគឺជាអ្នកនាំសារនៃសេចក្តីស្លាប់ ហើយអ្នកប្រាជ្ញនឹងធ្វើឲ្យចិត្តស្ងប់។ នៅចំពោះព្រះភក្ត្ររបស់ស្តេចមានជីវិត ហើយការពេញចិត្តរបស់ទ្រង់គឺដូចជាពពកដែលនាំភ្លៀងរដូវផ្ការីក។ពាក្យនេះទាក់ទងនឹងស្តេចល្អ។

(១) ស្តេចល្អគ្រប់គ្រងជាតិដោយព្រះបន្ទូល។ (10-12)

ដូចដែលយើងឃើញ Duet 17:18-19 វាបាននិយាយថាស្តេចគួរតែរក្សាសៀវភៅច្បាប់របស់ព្រះ។ គ្រប់ច្បាប់នៃយុត្តិធម៌ដែលប្រជាជាតិនានាប្រើដើម្បីមិនស្គាល់ព្រះ ក៏កើតចេញពីព្រះជាសំខាន់ដែរ។ ហេតុនេះហើយបានជាស្តេចគ្រប់គ្រងលើប្រជាជាតិនានាក្នុងទិដ្ឋភាពនេះក៏អាចត្រូវហៅឲ្យធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែរ។ ពួកគេតាមព្រះគុណទូទៅរបស់ព្រះអាចរក្សាសណ្តាប់ធ្នាប់សង្គមដ៏សុចរិតរបស់ព្រះ។

"គ្រាន់តែសមគុណ្យ ជញ្ជីង និងទម្ងន់ក្នុងកាបូប" ជាដើម គឺជាប្រភេទឧបករណ៍វាស់ស្ទង់ដើម្បីកែតម្រូវពន្លឺ និងធ្ងន់យ៉ាងពិតប្រាកដ ហើយប្រៀបធៀបជាមួយនឹងស្តង់ដារនៃនិយមន័យសង្គមទូទៅ។ ស្តង់ដារបែបនេះអាចត្រូវបានទទួលយកដោយប្រជាជាតិមិនឱ្យស្គាល់ព្រះដោយព្រះគុណ។ ពួកគេក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់បទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះដែរ។ (ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ) ដូច្នេះ សាវកប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ចូរឲ្យមនុស្សគ្រប់រូបចុះចូលនឹងអាជ្ញាធរគ្រប់គ្រង។ ដ្បិតគ្មានសិទ្ធិអំណាចអ្វីក្រៅពីព្រះឡើយ ហើយអំណាចទាំងឡាយដែលមានត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ។

ដូច្នេះ អ្នកណាប្រឆាំងនឹងអាជ្ញាធរ នោះនឹងប្រឆាំងនឹងអ្វីដែលព្រះបានកំណត់ទុក ហើយអ្នកណាដែលប្រឆាំងនឹងត្រូវទទួលទោស។ សម្រាប់អ្នកគ្រប់គ្រងមិនមែនជាការភ័យខ្លាចចំពោះការប្រព្រឹត្តល្អទេ ប៉ុន្តែក៏អាក្រក់ដែរ។ តើអ្នកមិនខ្លាចអ្នកដែលមានអំណាចទេ? ដូច្នេះ ចូរធ្វើអ្វីដែលល្អ នោះអ្នកនឹងទទួលបានការពេញចិត្តពីគាត់ ដ្បិតគាត់ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់អ្នក។ ប៉ុន្តែ បើអ្នកធ្វើខុស ចូរខ្លាចចុះ ដ្បិតគាត់មិនកាន់ដាវដោយឥតប្រយោជន៍ទេ។ ដ្បិតគាត់ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ ជាអ្នកសងសឹកដែលបញ្ចេញកំហឹងរបស់ព្រះមកលើអ្នកប្រព្រឹត្តខុស។ ដូច្នេះ មនុស្សម្នាក់ត្រូវចុះចូល មិនត្រឹមតែដៀសវាងពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ដោយប្រយោជន៍សតិសម្បជញ្ញៈផងដែរ» (រ៉ូម ១៣:១-៥) ជាពិសេសប៉ុលបានសង្កត់ធ្ងន់ថា ក្នុងទិដ្ឋភាពនៃការប្រព្រឹត្តអំពើល្អនិងសេចក្តីសុចរិត សិទ្ធិអំណាចនយោបាយមានតួនាទីជាតួនាទី។ នៃគណៈប្រតិភូរបស់ព្រះ។

(២) ស្តេចល្អទទួលឱវាទពីអ្នកស្មោះត្រង់យ៉ាងល្អ។ (១៣-១៥) ក្នុងចំណោមបុរសកាន់អំណាច វាងាយស្រួលដែលអ្នកណាម្នាក់អាស្រ័យលើអំណាច ហើយប្រព្រឹត្តកំហុស។ ប៉ុន្តែដោយគាត់ក៏ទទួលបានការណែនាំពីអ្នកជិតជិតផងដែរ ទើបគាត់អាចយកឈ្នះការបរាជ័យបាន។ ដូច្នេះ គេគួរទទួលបបូរមាត់សុចរិត» ដែលជាដំបូន្មានផ្ទាល់របស់អ្នកបម្រើ។

នៅពេលគាត់ប្រតិបត្តិដូច្នេះ គាត់អាចគេចផុតពីនយោបាយហិង្សាដោយចេតនា ពោលគឺស្ថានភាពដូចជា "ភ្នាក់ងារសម្លាប់" ហើយអាចចាប់ផ្តើមអនុវត្តដោយមេត្តាករុណា។ (១៤-១៥)

ក្នុងទិសបូព៌ា ក៏ស្តេចល្អទទួលពាក្យដែលអ្នកបម្រើដ៏ស្មោះត្រង់ទូន្មាន។

១៦ បើមានប្រាជ្ញាប្រសើរជាងមាសទៅទៀត! ដើម្បីទទួលបានការយល់ដឹង គឺត្រូវជ្រើសរើសជាជាងប្រាក់។

យើងអាចនិយាយដូចខាងក្រោម។ (១) មាស និងប្រាក់ ម្យ៉ាងវិញទៀត ប្រាក់គឺត្រូវការជាចាំបាច់ក្នុងការការពារជីវិតខាងរូបកាយ និងរក្សាវាខ្លះ ប៉ុន្តែប្រាជ្ញាក្នុងការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើឱ្យព្រលឹងបានសង្គ្រោះ។ (១ពេ. ១:៧-៩) (២) លុយមិនត្រូវការក្នុងខ្លួនក្នុងករណីសង្គ្រោះបន្ទាន់ទេ ប៉ុន្តែការកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ាជួយយើងឲ្យរួចពីសេចក្តីស្លាប់។ (សុភ. ១៤:២៧) (៣) ការស្រឡាញ់ប្រាក់គឺជាឫសគល់នៃអំពើអាក្រក់គ្រប់បែបយ៉ាង ប៉ុន្តែការកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ាធ្វើឱ្យយើងចាកចេញពីអំពើបាប។ (សុភ. ១៦:៦) (៤) ក្នុងចំណោមមនុស្សដែលប្រមូលលុយ បុរសជាច្រើនមិនបានប្រមូលទេ ទោះជាពួកគេព្យាយាមធ្វើវាពេញមួយជីវិតក៏ដោយ។ ប៉ុន្តែ បុរសដែលទទួល

បានប្រាជ្ញាដើម្បីកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ាស្វែងរកដោយអំណាចរបស់គាត់ ដែលគាត់ទទួលបានទាំងអស់។ (លូកា ១១:៩-១៣)

17 ផ្លូវនៃមនុស្សទៀងត្រង់បែរចេញពីអំពើអាក្រក់។ អ្នកណារក្សាផ្លូវខ្លួន អ្នកនោះរក្សាជីវិត។

ត្រង់នេះពាក្យថា ផ្លូវខ្ពស់ មានន័យថាផ្លូវបើកក្នុងពេលដំណាលគ្នា ផ្លូវគ្មានឧបសគ្គ និងផ្លូវមិនជាប់អន្ទាក់ នោះជាការចង្អុលប្រាប់ផ្លូវឱ្យមានសុវត្ថិភាព។ វាគឺជាការប្រឆាំងមួយនៃ "ផ្លូវរបស់មនុស្សខ្ជិល" នោះគឺ "ផ្លូវដូចជារបងបន្លា" ។ អ្នកជឿស្មោះត្រង់គឺអ្នកជឿស្មោះត្រង់ដើរជាមួយនឹងព្រះដោយចាកចេញពីអំពើអាក្រក់។ វាធានាការសង្គ្រោះនៃព្រលឹង។ សម្រាប់យ៉ូសែបបានចាកចេញពីអំពើអាក្រក់ផ្លូវរបស់គាត់បានរីកចម្រើន (លោកុប្បត្តិ 39: 9-10) ដាវីឌមិនបានចាកចេញពីអំពើអាក្រក់ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងទីនោះគាត់បានជួបទុក្ខលំបាកជាច្រើន។ (២សាំ ១២:១០-១៨:៣៣)

ការចាកចេញពីអំពើអាក្រក់គឺជាសកម្មភាពដ៏ក្លាហានដែលបុរសមិនត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងទីនោះប៉ុន្តែចាកចេញពីការល្បួងនៃអំពើបាប។ ព្រះប្រទានសិរីល្អដល់អ្នកដែលធ្វើដូច្នេះ។ យ៉ូហាន 1:12 ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា «មានពរហើយអ្នកណាដែលនៅជាប់នឹងការសាកល្បង ដ្បិតកាលណាបានឈរក្នុងការល្បងល នោះនឹងបានមកុដនៃជីវិត ដែលព្រះបានសន្យានឹងអស់អ្នកដែលស្រឡាញ់គាត់»។ ហើយទំនុកតម្កើង 34:12-14 បាននិយាយថា "តើមានបុរសណាដែលប្រាថ្នាចង់បានជីវិត ហើយស្រឡាញ់រាប់ថ្ងៃ ដើម្បីឲ្យគាត់បានឃើញល្អ? ចូររក្សាអណ្តាតរបស់អ្នកពីអំពើអាក្រក់ ហើយបបូរមាត់របស់

អ្នកកុំឱ្យនិយាយកុហក។ ងាកចេញពីអំពើអាក្រក់ ហើយធ្វើល្អ ស្វែងរកសន្តិភាព ហើយបន្តវា»។

18-19 មោទនភាពនៅចំពោះមុខសេចក្តីវិនាស ហើយមានចិត្តក្រអឺតក្រទមមុននឹងការដួលរលំ។ ការមានចិត្តរាបទាបជាមួយនឹងអ្នកក្រ ប្រសើរជាងចែកទ្រព្យសម្បត្តិជាមួយនឹងមនុស្សឆ្មើងឆ្មៃ។

Charles Bridges បានបកស្រាយឃ្លានេះដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា "បុរសក្រអឺតក្រទមមិនពិនិត្យមើលផ្លូវដែលខ្លួនដើរទេ តែសម្លឹងមើលកន្លែងខ្ពស់ដោយចិត្តស្មោះ។ ដូច្នេះគាត់ធ្លាប់ជំពប់ដួល។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ព្រះបានដកវត្តុរបស់ទ្រង់ចេញដើម្បីចាត់ទុកជារបស់ដែលអួតខ្លួននោះទេ។ ដូច្នេះគាត់បរាជ័យ។ ដូចដាវីឌអួតអំពីមនុស្សជាច្រើនរបស់គាត់ ព្រះបានបញ្ជូនគ្រោះកាចរបស់គាត់ទៅប្រទេសជាតិ ហើយបន្ទាប់មកបានកាត់បន្ថយប្រជាជន។ (សាំ.ទី២ ២៤:១០-១៥) កាលដែលហេសេគាអួតពីទ្រព្យសម្បត្តិនៃវាំង ហើយមានចិត្តក្រអឺតក្រទម នៅទីបំផុត ព្រះបានអនុញ្ញាតឲ្យវើកំណប់ដោយដៃរបស់បាប៊ីឡូន។ (គឺ ៣៩:១-៧)។ ដោយសារអំពើបាបដែលស្ត្រីក្រុងយេរូសាឡិមមានចិត្តក្រអឺតក្រទម និងអួតខ្លួនដោយការតុបតែងខ្លួនរបស់ពួកគេ ព្រះបានមានបន្ទូលថានឹងធ្វើឲ្យពួកគេក្លាយជាតួអង្គដ៏អាម៉ាស់។ (គឺ ៣:២៤) (អត្ថាធិប្បាយលើសុភាសិត បដានៃសេចក្តីពិត ការទុកចិត្ត ឆ្នាំ ១៩៦៨ ទំព័រ ២៣៨)

ការមានចិត្តរាបទាបជាមួយនឹងមនុស្សរាបទាបគឺជាបញ្ហាបណ្តោះអាសន្ន ហើយមិនមានចិត្តរីករាយឡើយ។ ប៉ុន្តែវាជាសកម្មភាពនៃសន្តិសុខសុវត្ថិ

ភាព ហើយបន្ទាប់មកនៅពេលអនាគតដ៏ខ្លីគាត់គួរតែត្រូវបានប្រទានពរពីព្រះ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្នកក្រអឺតក្រទម ចូលចិត្តភាពរីករាយជាបណ្តោះអាសន្ន ប៉ុន្តែមិនគួរនៅយូរឡើយ។ សូមមើល ១៨:៧, ៨, ២១-២៣ ។

20 អ្នកណាដែលគិតដល់ព្រះបន្ទូល អ្នកនោះនឹងបានឃើញសេចក្តីល្អ ហើយ អ្នកណាដែលទុកចិត្តលើព្រះយេហូវ៉ា អ្នកនោះមានពរ។

នៅទីនេះ ពាក្យជាភាសាហេព្រើរ dabal (דָּבָר) "ពាក្យ" អាចត្រូវបានបកប្រែទៅជា "បញ្ហា" ប៉ុន្តែជាភាសាកូរ៉ែរបស់យើង "ពាក្យ" គឺត្រឹមត្រូវ។ ព្រោះពាក្យនៃឃ្លានេះគឺផ្អុយពីសុភាសិត ១៣:១៣។ (Keil & Delitzsch) Ter, dabal (דְּבַר) មានន័យថា ពាក្យ (ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ) ជាក់ស្តែង។

"ផ្តល់ការគិត" (כַּמֵּyl) ដល់ពាក្យ" ចង្អុលទៅមើលវាឱ្យបានត្រឹមត្រូវ និងគោរពតាមវា។ ការដែលបុរសដើរដូច្នេះ គឺគោរពសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ និងកោតខ្លាច និងចិត្តផ្អែមល្ហែម។ នេះគឺជាជំនឿ។ ក្នុងន័យនេះ វាជារឿងសំខាន់សម្រាប់យើងក្នុងការសញ្ជឹងគិតអំពីបទគម្ពីរ ហើយសិក្សាវា ហើយក៏សំខាន់ជាងក្នុងការជឿលើវា ហើយគោរពតាមដើម្បីដឹងវាយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។

«នឹងរកឃើញរបស់ល្អ» មិនមែនមានន័យថាទទួលបានខ្លះដោយអំណាចនៃមនុស្សទេ ប៉ុន្តែដើម្បីទទួលវត្ថុខាងវិញ្ញាណ ឬវត្ថុពីដៃរបស់គាត់ដើម្បីសម្រេចតាមការសន្យារបស់ព្រះ។ Luther បាននិយាយថា "ខ្ញុំមានរបស់ជាច្រើននៅក្នុងដៃ ប៉ុន្តែខ្ញុំបានបាត់បង់ទាំងអស់។ ប៉ុន្តែ អ្វីក៏ដោយដែលខ្ញុំត្រូវបានការពារដោយព្រះហស្តរបស់ព្រះ ខ្ញុំមានរបស់ណាក៏ដោយ»។ (Charles Bridges)

នោះគឺអ្វីដែលគាត់មើលមកព្រះមានន័យថា ការពិតដែលគាត់កាន់កាប់ខ្ពុំជាអចិន្ត្រៃយ៍។

«មានពរហើយអ្នកណាដែលទុកចិត្តលើព្រះយេហូវ៉ា» នេះគឺជាពាក្យផ្សេងទៀតនៃអត្ថន័យដូចគ្នានៃពាក្យនៃខខាងលើ។ «ការទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់» មិនមែនមានន័យថាអ្នកដទៃនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវគោរពសិទ្ធិអំណាចនៃពាក្យរបស់ទ្រង់ ហើយពិនិត្យមើលវាឲ្យបានល្អ ហើយធ្វើតាមវា។ (ខគម្ពីរខាងលើ) ទោះបីជាមនុស្សជឿលើព្រះអម្ចាស់ក៏ដោយ ប្រសិនបើពួកគេមិនបានប្រយ័ត្ននឹងការធ្វើតាមព្រះបន្ទូលទ្រង់ (បទគម្ពីរ) តើពួកគេនឹងទៅជាយ៉ាងណា? លោក ចន ប៊ុនយ៉ាន ថា ការបំបែកពាក្យមួយឃ្លានៃគម្ពីរនេះគឺអាក្រក់ជាងយោធា។

២១-២៣ ផ្នែកនេះនិយាយអំពីការបង្ហាញពីគុណធម៌របស់អ្នកប្រាជ្ញយ៉ាងលម្អិត។

21 ចិត្តដែលមានប្រាជ្ញា ហៅថាចេះពិចារណា ហើយពាក្យផ្អែមល្ហែមនឹងបង្កើនការបញ្ចុះបញ្ចូល។

ពាក្យថា «ប្រាជ្ញានៃចិត្ត» មិនមែនជាប្រាជ្ញាតាមទ្រឹស្តីទេ គឺជាប្រាជ្ញាពិតប្រាកដក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្ន។ អ្នកប្រាជ្ញក្នុងជីវិតពិត មិននិយាយដោយពាក្យសម្តីទេ គឺនិយាយដោយការប្រតិបត្តិ។ ខណៈដែលគាត់និយាយតែពាក្យមិនបានអនុវត្ត គាត់មានអារម្មណ៍ថប់បារម្ភចំពោះភ្ញៀរបស់គាត់ ខណៈគាត់និយាយកុហក។ ដូច្នេះ គាត់មិនទទួលពាក្យថា «ដ្បិតព្រះរាជ្យនៃព្រះមិនស្ថិតនៅក្នុងការនិយាយទេ គឺស្ថិតនៅក្នុងអំណាច»។ (កូរិនថូសទី១ ៤:២០) នឹមដ៏ធ្ងន់

ប៉ុន្តែទទួលដំណឹងល្អដ៏រីករាយ។ បុរសបែបនេះត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជា "មនុស្សឆ្លាត" ជាក់ស្តែង។ ពាក្យ "ហៅ" មានន័យថា។

ពាក្យថា "មាត់ល្អ" ( ) គួរតែកែប្រែទៅជាពាក្យផ្អែម (מְתֹ֣ק) មនុស្សល្ងង់ធ្វើបាបអ្នកដ៏ទៃដោយពាក្យ ពោលគឺពាក្យថា "អ្នកប្រាជ្ញនៃចិត្ត ហៅថា បញ្ញា" (ខ. ២១ ក) មានន័យថា មេត្តា។ អ្នកប្រាជ្ញប្រោសអ្នកខូចចិត្តដោយពាក្យរបស់ខ្លួន ហើយគួរលើកឡើង។
ពាក្យថា "ការចេះដឹងរបស់អ្នកដទៃ" (ឡាល់កាល់) គួរតែបកប្រែទៅជាការបញ្ចុះបញ្ចូល (W. H. Gispen) ពាក្យនេះ (ពាក្យផ្អែមល្ហែម បង្កើនការបញ្ចុះបញ្ចូល" មិនមែនមានន័យថា សរសើរទេពកោសល្យនៃពាក្យសម្តីទេ ប៉ុន្តែវាយតម្លៃពាក្យពេចន៍ដ៏ប្រពៃរបស់អ្នកប្រាជ្ញ។ (បុរសដែលត្រូវកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា) អូស្ទីនស្ងើចយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការអធិប្បាយដ៏សប្បុរសរបស់អាំប្រូស ដែលជាប៊ីស្សពនៃព្រះវិហារមីឡាន ហើយបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់ត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរ (កំណត់សម្គាល់របស់កំណែទម្រង់)។
២២ សេចក្តីល្អជាប្រភពនៃជីវិតដល់អ្នកណាដែលមានវា ប៉ុន្តែសេចក្តីប្រៀនប្រដៅរបស់មនុស្សល្ងង់នោះជាសេចក្តីល្ងង់។

"សុភវិនិច្ឆ័យ" មិនខុសពី "អ្នកប្រាជ្ញ" ខ្លាំងនោះទេ។ នេះក៏ជាពាក្យដែលត្រូវកោតខ្លាចព្រះ។ (សុភាសិត ២:៥-៦) គាត់មិនមែនជាអ្នកដែលស្គាល់ទ្រឹស្តីទ្រឹស្តីនោះទេ ប៉ុន្តែតាមពិត គាត់ស្ងើចចំពោះព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងខ្លាំង ហើយបានទទួលការដឹកនាំពីព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ ដូច្នោះហើយ ចិត្តរបស់គាត់មិនស្ងួត ហើយធឹកអណ្តូងនៃជីវិត។ ដ្បិតគាត់បានអណ្តូងជីវិត មនុស្ស

ដែលទ្បោមព័ទ្ធគាត់បានរួចផុតពីសេចក្តីស្រេកខាងវិញ្ញាណ។ (Charles Bridges)

ម្យ៉ាងវិញទៀត "មនុស្សល្ងីល្ងើ" មានន័យថា ទង្វើល្ងង់ដែលមិនទទួលយកព្រះនៅក្នុងចិត្ត គឺជាការដាក់ទណ្ឌកម្ម (វិន័យ) សម្រាប់ខ្លួនគាត់។ ក្នុងចំណោមមេដឹកនាំមានបុរសបែបនេះ។ បុរសបែបនេះនាំគាត់និងម្នាក់ទៀតចូលទៅក្នុងសក្តានុពលនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញ។ (Mt 15:14) អ្នកដឹកនាំទាំងអស់ចាត់ទុកសាសនាជាគោលគំនិត ហើយមិនរស់នៅតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនាំឲ្យមានសោកនាដកម្មបែបនេះចូលក្នុងក្រុមជំនុំ។

២៣ ចិត្តរបស់អ្នកប្រាជ្ញធ្វើឲ្យពាក្យសម្តីរបស់ខ្លួនមានការវិនិច្ឆ័យ ហើយបន្ថែមការបញ្ចុះបញ្ចូលដល់បបូរមាត់។

ត្រង់នេះ ពាក្យថា «អ្នកប្រាជ្ញ» ចង្អុលប្រាប់មនុស្សដែលគោរពព្រះក្នុងចិត្ត។ គាត់មិនមែនជាអ្នកទ្រឹស្តីទេ តែជាអ្នកគ្រប់គ្រងដោយការចាប់អារម្មណ៍ខាងវិញ្ញាណក្នុងចិត្តគាត់។ ដូច្នោះហើយបេះដូងរបស់គាត់គឺជាកន្លែងផ្តុំថាមពល។ អំណះអំណាងរបស់គាត់មិនយកតម្រាប់តាមលក្ខខណ្ឌរបស់អ្នកទ្រឹស្តីនិងតក្កវិជ្ជារបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែជារឿងដែលចេញពីចិត្តគាត់យ៉ាងខ្លាំង។ អត្ថបទរបស់យើង "ការបញ្ចុះបញ្ចូលបបូរមាត់របស់គាត់" មានន័យថាវា។ យោងតាមហេតុផលបែបនេះបបូរមាត់របស់គាត់តែងតែបង្ហាញចំណេះដឹងថ្មីៗជាច្រើន។ ម្យ៉ាងវិញទៀត មនុស្សជាច្រើនមិនបានពិនិត្យមើលស្ថានភាពនៃចិត្តរបស់គាត់ទេ គឺនិយាយតែពាក្យសំដី និងស្ទីលនៅក្នុងពាក្យតែ

ប៉ុណ្ណោះ។ ដូចវាអញ្ចឹង ជីវិតរបស់ពួកគេមិនទាក់ទងទៅពិភពនៃជីវិតដ៏ជ្រៅនោះទេ ដូចជាសត្វក្អែកដែលគ្មានជីវិត ផ្លាស់ទីដោយស្រ្តីមលោកិយ។

Charles Bridges បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ "សាសនារបស់មនុស្សចាប់ផ្តើមពីក្បាល។ សាសនារបស់ព្រះចាប់ផ្តើមដោយចិត្តរបស់គាត់។ យើងគួរដឹងថាយើងរស់នៅក្នុងបរិយាកាសខ្លះ និងនៅក្រោមការបង្រៀនខ្លះ។ ទ្រឹស្តីទ្រឹស្តីនាំខ្ញុំទៅក្នុងពិភពទឹកកកដ៏ត្រជាក់ ប៉ុន្តែជីវិតសេចក្តីជំនឿពិសោធន៍នាំខ្ញុំចូលទៅក្នុងពន្លឺនៃដំណឹងល្អ និងការឆាបឆេះរបស់វា »។ (អត្ថាធិប្បាយលើសុភាសិត ផ្នាំងបដានៃសេចក្តីពិត ការជឿទុកចិត្ត ឆ្នាំ ១៩៦៨ ទំព័រ ២៤៥)

24 ពាក្យដែលគួរឲ្យអាណិតប្រៀបដូចជាស្នែងឃ្មុំ ផ្អែមដល់ព្រលឹង និងដល់រូបកាយ។

"ពាក្យសប្បុរស" (אִמְרֵי־נֹעַם) ជាពាក្យដែលលោករក្សានូវពាក្យមេត្តាករុណា ហើយពាក្យដែលលើកទឹកចិត្តក្នុងចិត្តរបស់គាត់ អ្នកដែលពិបាកចិត្តបានស្តាប់នូវពាក្យសម្រាលទុក្ខ ហើយទទួលបានអំណាចម្តងទៀត។ ក្នុងន័យនេះ ពាក្យបែបនេះប្រៀបដូចជាឱសថដ៏ល្អ។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ «ពាក្យសប្បុរស» ចង្អុលប្រាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានព្យាបាលព្រលឹងនៃផ្នែកមួយចំនួនរបស់មនុស្ស។ សូមអានទំនុកតម្កើង ១៩:៧-១០ យ៉ាងលម្អិត។ ព្រះទ្រង់មានព្រះបន្ទូលជាច្រើនថា ទ្រង់ប្រោសមនុស្សមានបាបដោយសារទ្រង់។ សូមមើលទំនុកតម្កើង 41:4, 103:3, 147:3, Prov 4:22 Hos 6:1។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមិនបាននិយាយមិនត្រឹមតែការសម្រាលទុក្ខនិងលើក

ទឹកចិត្តប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងការព្រមាន និងការជឿជាក់ផងដែរ។ ប៉ុន្តែ សម្រាប់ពាក្យនេះកើតឡើងដោយសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ និងការបំផុសគំនិត អ្នកដែលទទួលវាដោយផ្អែមល្ហែម ទទួលបានសេចក្តីរីករាយជាជាងទទួល ព្រះគុណ។ ហេតុនេះហើយបានជាយ៉ូបមានប្រសាសន៍ថា៖ «ខ្ញុំមិនបានចាក ចេញពីបញ្ញត្តិនៃបបូរមាត់គាត់ទេ។ ខ្ញុំបានរក្សាទុកពាក្យសម្តីរបស់គាត់ជា ជាងចំណែកអាហាររបស់ខ្ញុំ»។ (យ៉ូប ២៣:១២) យេរេមាបាននិយាយថា៖ « ពាក្យរបស់អ្នកបានរកឃើញ ហើយខ្ញុំបានស៊ីវា ហើយពាក្យរបស់អ្នកបាន ក្លាយជាអំណរដល់ខ្ញុំ។

ហើយជាសេចក្តីរីករាយនៃចិត្តខ្ញុំ» (យេ. ״ ទោះបីជាវាមិនទាន់ដល់ស្តង់ដារនៃ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក៏ដោយ វាគឺជាពាក្យត្រឹមត្រូវដែលព្រះប្រទានឱ្យវាដូច ជាវិវរណៈទូទៅ ដើម្បីចេញពីសតិសម្បជញ្ញៈ និងបទពិសោធន៍។

25 មានផ្លូវមួយដែលមើលទៅត្រឹមត្រូវចំពោះមនុស្ស ប៉ុន្តែទីបញ្ចប់គឺផ្លូវទៅរក សេចក្តីស្លាប់។ ត្រង់ចំណុចនេះ យើងចង្អុលទៅផ្លូវត្រូវបីយ៉ាង ដែលបុរស ឃើញដូចតទៅនេះ នោះគឺ (១) មាគ៌ានៃការមិនស្តាប់បង្គាប់ (២) មាគ៌ារបស់ ពួកផារិស៊ី (៣) មាគ៌ាអ្នកប្រាជ្ញដែលពោលពាក្យអសុរសក្នុងមាត់ ប៉ុន្តែ កុំរស់ នៅដូច្នេះ។ ពួកគេព្យាបាលតែទ្រឹស្តីដោយគ្មានជីវិតខាងវិញ្ញាណ ហើយដឹង ថាជឿលើវាដោយខ្លួនឯងបានយ៉ាងល្អ។ ពួកគេស៊ីផេះដូចទំនាយរបស់អេ សាយ។ (គី ៤៤:២០) (Charles Bridges, A Commentary on Proverbs, The Banner of Truth Trust, 1968, ទំព័រ 245-246) សូមមើលការបកស្រាយ សុភាសិត ១៤:១២។

Crawford H. Toy បាននិយាយថាពាក្យនៃឃ្លានេះគឺជាតួអក្សរបញ្ឆោតនៃជីវិតអសីលធម៌តែប៉ុណ្ណោះ។ (The International Critical Commentary, Proverbs, 1916, Chaes Sceibner's son p. 289) ប៉ុន្តែនេះគឺជាការបកស្រាយខុសដើម្បីចាត់ទុកព្រះបន្ទូលនៃព្រះជាពាក្យសីលធម៌សាសនារបស់ព្រះ ដោយគ្រាន់តែបង្រៀនអំពីបញ្ហាសីលធម៌ប៉ុណ្ណោះ។

បុរសនោះប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកខ្លះដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ខ្លាំងណាស់ គាត់មិនអាចវិនិច្ឆ័យអំពើល្អ និងអាក្រក់ខុសបានឡើយ។ (ធីម៉ូទី១ ៦:១០) ហើយដូចដែលគាត់ស្អប់អ្នកខ្លះខ្លាំងពេក គាត់អាចបង្ហាញអំពីភាពត្រឹមត្រូវចំពោះការរើសអើងរបស់គាត់។ (យ៉ូហានទី១ ២:១១) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ បុរសនោះបានរាប់ជាសុចរិតនូវអំពើខុសឆ្គងដោយសារភាពតានតឹងខ្លាំងក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ ជាឧទាហរណ៍ នៅពេលដែលគាត់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយកំហឹងរបស់គាត់ គាត់អាចទទួលយកគ្រោះថ្នាក់ដ៏អាក្រក់ដើម្បីយល់ច្រឡំថាវាសមហេតុផលចំពោះទង្វើដែលគាត់បានវាយគាត់ ឬសម្លាប់គាត់។

26 ចំណង់របស់កម្មករធ្វើការសម្រាប់គាត់; មាត់របស់គាត់ជំរុញគាត់។

ពាក្យនេះបង្ហាញពីគោលការណ៍ការងារ។ នៅទីនេះ ពាក្យ "ចំណង់អាហារ" (ល្ង) ត្រូវបានកែសម្រួលដោយផ្ទាល់គឺ "សម្រាប់ខ្លួនគាត់" ។ ជាការពិតណាស់ ពាក្យនេះគឺដើម្បីរក្សាគោលបំណងមួយនៃការធ្វើការនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ កម្មករបម្រើអ្នកដ៏ទៃដោយលះបង់ ជាពិសេសនៅទីនេះ គឺចាត់ទុកការងាររបស់មនុស្សចំពោះបញ្ហាហូបចុករបស់គាត់ជាប្រធានបទ។ បុរសបរិភោគជាតម្លៃពលកម្ម។ (ទំនុកដំកើង ១២៨:២) គឺជាច្បាប់របស់ព្រះ។

(លោកុប្បត្តិ ៣:១៩) ហេតុនេះហើយបានជាបទគម្ពីរចែងថា មនុស្សដែលគ្មានពលកម្ម គឺជាមនុស្សដែលគ្មានច្បាប់កំណត់។ (ថែស្សាទី២ ៣:១១) ហើយវាបាននិយាយថា៖ «ទោះជាយើងនៅជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នាក៏ដោយ យើងនឹងបង្គាប់អ្នកថា បើអ្នកណាមិនព្រមធ្វើការ ចូរកុំឲ្យអ្នកនោះបរិភោគឡើយ»។ (ថែស្សាទី២ ៣:១០) គឺសមហេតុផលដែលបទប្បញ្ញត្តិបែបនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងសម្រាប់មនុស្សជាតិដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ ព្រោះតែមនុស្សស៊ីតែលេង ចិត្តគួរពេញដោយគំនិតអាក្រក់។ (លោកុប្បត្តិ ៦:៥) ដូច្នេះសកម្មភាពរបស់គាត់គួរតែប្រើអំពើហិង្សាដោយឆ្លុតៗ។ Amaxim "អារក្សធ្វើសំបុកនៅក្នុងចិត្តខ្ជិល" ។ ហេតុនេះហើយបានជាមនុស្សត្រូវធ្វើការដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមនៅលើផែនដី និងស្ថានសួគ៌ដែលលោកបានសម្រាកជារៀងរហូត។ (Charles Bridges)

បទគម្ពីរចែងថា កាលដែលបុរសធ្វើការនិងជីវិតនោះ ផ្តល់នូវខ្លឹមសារច្រើនជាងការលេងជីវិតរបស់អ្នកមាន។ Ecc 5:10-12 បាននិយាយថា "អ្នកណាដែលស្រលាញ់លុយ នឹងមិនស្កប់ចិត្តនឹងលុយ ហើយអ្នកណាដែលស្រលាញ់ទ្រព្យសម្បត្តិដោយចំណូលរបស់គេ។ នេះក៏ជាភាពឥតប្រយោជន៍ផងដែរ។ ពេលទំនិញកើនឡើង អ្នកណាស៊ីអីក៏មានប្រយោជន៍អ្វីដល់ម្ចាស់តែឃើញផ្ទាល់ភ្នែក? ការដេករបស់អ្នកធ្វើការគឺផ្អែម ទោះគាត់ស៊ីតិចឬច្រើនក៏ដោយ ប៉ុន្តែអ្នកមានពេញពោះមិនឲ្យគាត់ដេកទេ»។

27-30ឃ្លាទាំងនេះប្រាប់ពីសកម្មភាពអាក្រក់ជាច្រើនរបស់មនុស្សអាក្រក់ដែលអ្នកអានពាក្យនេះគួរឆ្លុះបញ្ចាំងពីខ្លួនគាត់។

27 មនុស្សឥតប្រយោជន៍តែងតែធ្វើអាក្រក់ ហើយពាក្យសម្តីរបស់ខ្លួនប្រៀបដូចជាភ្លើងដែលឆេះ។ បុរសបែបនេះមានចរិតប្រឆាំងនឹងព្រះគ្រីស្ទ។

ត្រង់នេះ ពាក្យថា "មនុស្សគ្មានតម្លៃ" (אִישׁ בְּלִיַּעַל) ចង្អុលទៅបុរសមិនមានសីលធម៌។ (Keil & Delitzsch, អំពើអាក្រក់, I.e. ចង់បានចរិតលក្ខណៈសីលធម៌) "គ្រោងអាក្រក់" (כֹּרֶה רָעָה) មានន័យថា ជីកជុំវិញអំពើអាក្រក់ ដែលមានន័យថា ធ្វើសិប្បកម្មអាក្រក់ ដូចជាជីកអន្ទាក់ ដើម្បីអោយគាត់រអិល។ បាបកម្មរបស់ខ្លួនមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបសម្រាប់ការបរាជ័យបណ្តោះអាសន្ន ដោយចេតនា និងក្នុងជំនួញនោះទេដែលជាអំពើរបស់អ្នកក្បត់សាសនា។ (ហេព្រើរ ១០:២៦)

«សម្តីគាត់ដូចជាភ្លើងឆេះ» នេះជាពាក្យអាក្រក់ដែលធ្វើបាបអ្នកដទៃ។ ដោយសារវាមានអំពើឃោរឃៅនៃការបំផ្លាញ ហើយផុតពូជ វាធ្វើឲ្យអ្នកដទៃមើលងាយអ្នកដទៃដោយមិនស្ងាក់ស្មើរ។ . ពួកគេ (1) និយាយពាក្យខាំអ្នកម្ខាងទៀតពេញមួយជីវិត (2) ស្អប់ដោយគ្មានហេតុផល ហើយរិះគន់ពួកគេ។ អណ្តាតរបស់គេសាហាវដូចភ្លើង។ ហេតុផលដែលពាក្យរបស់គេក្លាយទៅជាអាក្រក់ គឺសម្រាប់មិនលើកតម្កើងព្រះទេ គឺសម្រាប់ខ្លួនគេ។ ពួកគេលះបង់ប្រយោជន៍នៃក្រុមជំនុំ ដើម្បីកិត្តិយស អំណាច និងផលប្រយោជន៍របស់ពួកគេ។ ព្រះសាស្តាគឺបែបនេះ។ មាត់របស់គេទទួលស្គាល់ព្រះ ប៉ុន្តែគេមិនខ្លាចព្រះឡើយ។ (ទីតុ 1:6)

២៨ មនុស្សមិនទៀងត្រង់នាំគ្នាឈ្លោះប្រកែកគ្នា ហើយមនុស្សខ្សឹបខ្សៀវបំបែកមិត្តជិតស្និទ្ធ។

ត្រង់នេះ ពាក្យ «មនុស្សទុច្ចរិត» (אִישׁ מְעוֹנִים) មានន័យថា «លំពែង» (Keil & Delitzsch) the lair ផ្សព្វផ្សាយពាក្យល្អដោយនិយាយអាក្រក់។ ហេតុនេះ ហើយបានជាប្រជាជនដែលរងគ្រោះដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ ឈ្លោះប្រកែកជាមួយនឹងព្រះអង្គ។ (ធីម. ៥:១៣) ដូចជាបុរសនិយាយពាក្យច្រើនដោយមិនប្រយ័ត្ន ហើយពាក្យកុហកនិងពាក្យបំផ្លើសជាច្រើន។ ដូច្នេះ ហើយបានជាអ្នកស្មោះត្រង់និយាយតិច។ ភាពស្ងៀមស្ងាត់ប្រសើរជាងពាក្យ សម្តី។ សូមមើលសុភាសិត ១៧:២៨។

"ខ្សឹបខ្សៀវបំបែកមិត្តជិតស្និទ្ធ" ។ នេះបង្ហាញជាពាក្យខុសគ្នាមួយចំនួននៃ ខគម្ពីរខាងលើ ហើយពន្យល់ម្តងទៀត។ ត្រង់នេះ ពាក្យ «ខ្សឹបខ្សៀវ» (ណៅរ៍ ហ្គាស) ចង្អុលប្រាប់អ្នកដែលកំពុងខ្សឹបខ្សៀវនោះ គឺអ្នកខ្សឹបខ្សៀវ។ មនុស្ស បែបនេះនិយាយច្រើន ហើយនិយាយកុហកច្រើន។ អ្នកដែលនិយាយមិន ស្រលាញ់ ម្ខាងនិយាយពីក្រោយមិននិយាយមិនយុត្តិធម៌។ ដូច្នោះវាងាយ ដែលពាក្យលាយឡំនឹងការភូតភរច្រើន (ពាក្យបំផ្លើស ពាក្យដោយការ សង្កេតខាងក្រៅ ពាក្យដើម្បីបកស្រាយការពិតខុស)។

ម្យ៉ាងវិញទៀត កូនចៅរបស់ព្រះគួរតែមានទាំងភាពបរិសុទ្ធ និងសន្តិភាព ជាមួយគ្នា។ យើងគួរបដិសេធខាងលោកិយ ដើម្បីរក្សាភាពបរិសុទ្ធនៃគោល លទ្ធិ និងភាពបរិសុទ្ធនៃជីវិត ។ ហើយយើងមិនគួរបាត់បង់ព្រះគុណនៃសេច ក្តីស្រឡាញ់ (សន្តិភាព) ដែលចេញពីបេះដូងនោះទេ។ យ៉ាកុប 3:17-18 បាន មានប្រសាសន៍ថា « ប៉ុន្តែប្រាជ្ញាដែលមកពីស្ថានលើដំបូងគឺបរិសុទ្ធ បន្ទាប់ មកមានសន្តិភាព សុភាព បើកចិត្តទូលាយចំពោះហេតុផល ពោរពេញទៅ

ដោយសេចក្តីមេត្តាករុណា និងផលល្អ មិនលំអៀង និងដោយស្មោះ។ ហើយ អ្នកដែលធ្វើឲ្យមានសន្តិភាពបានសាបព្រោះនូវសេចក្តីសុចរិត»។

២៩ បុរសដែលប្រើអំពើឃោរឃៅបានល្បួងអ្នកជិតខាង ហើយនាំគាត់ទៅ ក្នុងផ្លូវមិនល្អ។

"មនុស្សឃោរឃៅ" គឺជាមនុស្សអាក្រក់ដែលធ្វើបាបអ្នកដទៃ។ គាត់ល្បួង អ្នកដទៃ ហើយឈានទៅរក«ផ្លូវដែលមិនល្អ» នោះគឺជាផ្លូវនៃការបំផ្លាញ។ សូមមើលសុភាសិត ១:១០-១៩។ វាជាទម្លាប់នៃការទទួលវិញ្ញាណរបស់អារក្ស។ មារដើរជុំវិញដូចសិង្ហកំពុងគ្រហឹម ស្វែងរកអ្នកណាមកលេបត្របាក់។ (ពេត្រុសទី១ ៥:៨) ដូចដែលយើងឃើញយ៉ូប ១:៧, ២:២ អារក្ស«ចេញពីផែនដីទៅវិញ»ដើម្បីបំផ្លាញមនុស្សជាច្រើន។ ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលទៅពួកផារិស៊ីឲ្យទទួលវិញ្ញាណនៃអារក្ស (យ៉ូហាន ៨:៤៤)៖ «វេទនាដល់អ្នករាល់គ្នា ពួកអាចារ្យ និងពួកផារិស៊ី ជាមនុស្សមានពុត! សម្រាប់អ្នកធ្វើដំណើរឆ្លងកាត់ សមុទ្រនិងដីដើម្បីបង្កើតអ្នកកាន់សាសនាតែមួយ ហើយពេលគាត់ក្លាយជា អ្នកកាន់សាសនា អ្នកធ្វើឲ្យគាត់ក្លាយជាកូននរកទ្វេដង»។ (មថ ២៣:១៥) អាថិកំបាំងដែលបុរសយកឈ្នះចលនាអាក្រក់នោះ គឺការជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ដោយស្មោះត្រង់។ (យ៉ូហាន ៥:៤) សូមយោងទៅយ៉ូហានទី១ ២:១៤។

៣០ អ្នកណាដែលងើយភ្នែកអ្នកនោះមានគំនិតទុច្ចរិត។ អ្នកណាដែលបបូរ មាត់ នាំឲ្យមានអំពើអាក្រក់កន្លងមក។

សកម្មភាព « បើកភ្នែកមើល » របស់មនុស្សអាក្រក់ គឺដើម្បីស្វែងរកផែនការ អាក្រក់នៅទីនេះ។ ដើម្បីសញ្ជឹងគិតព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ អ្នកដែលបិទភ្នែកគឺ

មានពរ។ (ទំនុកដំកើង ១:១-២) អ្នកដែលត្រូវបិទភ្នែកបើកបង្ហាញអំពើអាក្រក់ មិនអាចជួយបានក្រៅពីទទួលសេចក្តីវេទនានោះទេ។ បុរសបែបនេះគឺជាមនុស្សដែលផ្ទុយពីភាពល្អ។ អេសាយ ៥:២០ បាននិយាយអំពីអំពើអាក្រក់ថា "វេទនាដល់អ្នកណាដែលហៅអាក្រក់ថាល្អ និងអាក្រក់!

អ្នកណាដាក់ភាពងងឹតជាពន្លឺ ហើយពន្លឺសម្រាប់ភាពងងឹត អ្នកណាដាក់ល្វីងឲ្យផ្អែម ហើយផ្អែមសម្រាប់ល្វីង!»។ វត្ថុដែលគេបិតបបូរមាត់របស់គាត់គឺជាតួអង្គដើម្បីប្រតិបត្តិផែនការអាក្រក់យ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់ និងខ្លាំងក្លា។ ពាក្យដដែលនេះថា៖ «ពរនៅលើក្បាលមនុស្សសុចរិត តែមាត់របស់មនុស្សអាក្រក់បិទបាំងអំពើហិង្សា»។ (សុភាសិត ១០:៦) គាត់បិទភ្នែក ហើយបិទមាត់ គឺមិនមានអំណរអ្វីឡើយ តែមានទុក្ខលំបាក។ ភស្តុតាង ១៣:១៥ ក៏បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ការល្អរមែងទទួលបានការពេញចិត្ត ប៉ុន្តែផ្លូវនៃមនុស្សក្បត់គឺជាការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់គេ»។ ផ្លូវដើរទៅកាន់ហាដេស មានទុក្ខច្រើនជាងដូច្នេះ។ ផ្លូវគ្មានការសន្យានៃស្ថានសួគ៌ដើម្បីកាន់ និងលួងលោមពេលរងទុក្ខនោះទេ។ ហើយចំណុចបញ្ចប់នៃផ្លូវគឺសេចក្តីស្លាប់អស់កល្បជានិច្ច។ (Charles Bridges)

៣១ សក់ស្កូវជាមកុដនៃសិរីល្អ វាត្រូវបានទទួលនៅក្នុងជីវិតដ៏សុចរិតមួយ។

រង្វាន់នៃអាយុវែងត្រូវបានសន្យាសម្រាប់អ្នកសុចរិត។ (សុភ. ៣:១-២, ១៦, ៥:១០, ៩:១១, ១០:២៧) ប៉ុន្តែនេះជាពាក្យដែលមិនដឹងថាមនុស្សអាក្រក់មានអាយុវែង។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ៧៣:១-១៦។

កាលដែលបុរសនោះរស់នៅក្នុងព្រះគ្រីស្ទ ហើយជាមនុស្សសុចរិត គាត់ទទួលបានសន្តិភាពនៃស្ថានសួគ៌។ (សុភ. ៣:៧-៨, ១៤:២៧, ១៩:២៣) មិនត្រឹមតែទ្រង់រីករាយនឹងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ (១ កូរិនថូស ១៣:៦) ចិត្តនិងរូបកាយរបស់គាត់មានសន្តិភាព។ អាស្រ័យហេតុនេះ ក្នុងជីវិតរូបកាយ មិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីមានសុខភាពល្អ និងអាយុយឺនយូរ។ ពាក្យនៃឃ្លានេះគឺមិនមែនដើម្បីបដិសេធរឿងដែលព្រះនាំមកនូវជីវិតរបស់មនុស្សសុចរិត. (គឺ ៥៧:១-២) អ្វីដែលព្រះធ្វើគឺមិនមែនជាគ្រឿងម៉ាស៊ីនទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានសម្រេចដោយសេដ្ឋកិច្ចនៃឆន្ទៈដ៏បរិសុទ្ធរបស់ទ្រង់។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់ធ្វើឱ្យគាត់មានអាយុវែង ប៉ុន្តែដោយសារហេតុផលពិសេសមួយចំនួនគាត់មិនធ្វើដូច្នេះទេ។

បន្ទាប់មក ពាក្យ «មកុដនៃសិរីល្អ» មានន័យថា អាយុវែងរបស់បុរស គឺជាព្រឹត្តិការណ៍គួរឱ្យគោរព។ លេវីវិន័យ 19:32 «ពាក្យ» មានន័យថា។ ការមិនគោរពមនុស្សចាស់គឺជាអំពើបាបដែលទម្លាយបញ្ញត្តិទីប្រាំ (ពាក្យថា "មាតាបិតា" រួមទាំងមនុស្សចាស់ និងចាស់ទុំដែលគួរគោរពផង) លទ្ធផលគឺសេចក្តីវិនាស។ (ស្តេចទី១ ១២:១២-២០)។ សំណេរបូព៌ាចាស់បានពោលថា «រឿងមួយនៃនយោបាយល្អគឺការដែលបុរសខ្ពង់ខ្ពស់ក្នុងប្រទេសគោរពមនុស្សចាស់។ ពេលនោះ មនុស្សទូទៅអាចគោរពអ្នកចាស់ទុំដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់បាន»។ គំនិតគួរឱ្យគោរពរបស់បុរសចំណាស់នៅក្នុងពិភពបូព៌ាកើតឡើងចេញពីមនុស្សជាតិនៅក្នុងផ្នែខាងក្រោយនៃមនសិការនិងបទពិសោធន៍។ ប៉ុន្តែការគិតគួរឲ្យគោរពចំពោះមនុស្សចាស់ក្នុងសាសនាគ្រឹស្ត គឺផ្តោតទៅលើការកោតខ្លាចព្រះ ដើម្បីឲ្យអាយុវែង។ (និក្ខមនំ ២០:២០)

32 អ្នកណាដែលយឺតនឹងកំហឹង អ្នកនោះប្រសើរជាងអ្នកខ្លាំង ហើយអ្នកណាដែលគ្រប់គ្រងវិញ្ញាណរបស់ខ្លួន ជាងអ្នកដែលដណ្តើមយកទីក្រុង។

សម្រង់ខ្លះចេញពីការអត្ថាធិប្បាយរបស់ Ch. Bridges គឺដូចខាងក្រោម នោះគឺបេះដូងគឺជាការប្រយុទ្ធបន្ត។ បំណងប្រាថ្នាចេញពីចិត្តគឺសត្រូវដ៏ខ្លាំងក្លាដែលអាចយកឈ្នះបានដោយអំណាចនៃព្រះ។ ព្រះបាទដាវីឌទៅបំផ្លាញផ្ទះរបស់ណាបាល។ ផ្ទុយទៅវិញ វាត្រូវបានប្រតិបត្តិយ៉ាងល្អ ដើម្បីគ្រប់គ្រងកំហឹងរបស់គាត់ និងបញ្ឈប់ផែនការរបស់គាត់។ (១សាំ ២៥:៣៣)។ ខុងជឺជាអ្នកមានសីលធម៌ខាងពិភពលោកបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «បុរសយកឈ្នះលើខ្លួនឯង ហើយយកមកវិញនូវការគួរសមគឺជាសេចក្តីល្អ»។ ដូច្នេះ ខុងជឺគិតថា បុរសនោះអាចយកឈ្នះសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ខ្លួនដោយអំណាចរបស់ខ្លួន។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបានចែងថា លុះត្រាតែយើងពឹងលើព្រះចេស្តានៃព្រះ នោះយើងអាចយកឈ្នះសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា ហើយបន្ទាប់មកវាអះអាងថាមានជំនឿដើម្បីជឿលើសេចក្តីល្អ។ (យ៉ូហានទី១ ៥:៤) សូមយោងទៅ ២ធីម៉ូថេ ២:២២។

33 ឆ្នោតត្រូវបានបោះចូលក្នុងភ្លៅ ប៉ុន្តែការសម្រេចចិត្តទាំងអស់គឺមកពីព្រះអម្ចាស់។

នៅសម័យបុរាណមានប្រព័ន្ធឆ្នោតដើម្បីព្យាបាលព្រឹត្តិការណ៍សំខាន់របស់មនុស្សបរិសុទ្ធ។ តាមរយៈវាការងារបានកើតឡើង។ (ជនគណនា 26:55, យ៉ូស. នៅសម័យរបស់យើងមានតែព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរប៉ុណ្ណោះដែលក្លាយជាពន្លឺដឹកនាំយើង។ (ទំនុកដំកើង ១១៩:១០៥) នៅថ្ងៃដែលស្គាល់ព្រះ

ហឫទ័យរបស់ព្រះតាមប្រព័ន្ធឆ្នោត ទោះជាបុរសនោះចាប់ឆ្នោតក៏ដោយ ការតាំងទីលំនៅពិតត្រូវបានសម្រេចដោយព្រះ។ ម្យ៉ាងទៀត អ្វីក៏ដោយមិនគួរដោះស្រាយដោយឆន្ទៈរបស់មនុស្សទេ ប៉ុន្តែត្រូវដោះស្រាយដោយឆន្ទៈរបស់ព្រះ។ អ្វីៗក្នុងលោកនេះ ហាក់បីដូចជាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយដៃមនុស្សដូចនេះហើយនោះ។

" ប៉ុន្តែនៅពេលក្រោយ ការពិតដែលថាដៃនៃការគ្រប់គ្រងអធិបតេយ្យភាពដាច់ខាតនៃកិច្ចការរបស់ព្រះនឹងត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងពួកគេ។ លោក Charles Bridges បាននិយាយតាមឧទាហរណ៍ថា (១) កាលយ៉ូសែបត្រូវបានគេបោះចូលក្នុងរណ្តៅ ឈ្មួញអ៊ីសម៉ាអែលចុះទៅស្រុកអេស៊ីបបានស្លាប់ក្នុងរណ្តៅ។ បន្ទាប់មក អ្នកដែលដឹកនាំពួកអ៊ីសម៉ាអែលនៅទីនោះ គឺគ្រាន់តែជាព្រះប៉ុណ្ណោះ។ (លោកុប្បត្តិ ៣៧:២៥) (២) កាលម៉ូសេត្រូវបានគេបោះចោលទៅក្នុងចំការដើមត្រែងក្នុងទន្លេនីល អ្នកដែលដឹកនាំបុត្រីរបស់ផារ៉ោននោះមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ (និក្ខមនំ ២:៣-៥) (៣) កាលយ៉ូណាសត្រូវគេបោះទៅក្នុងសមុទ្រ អ្នកដែលរៀបចំត្រីធំនៅទីនោះក៏មានតែព្រះដែរ។ (យ៉ូន. ១:១៧) (A Commentary on Proverbs, The Banner of Truth Trust, 1968, p 253) សម្រាប់រឿងនេះ អ្នកជឿគួរជឿថាព្រះស្គាល់វា ហើយជ្រៀតជ្រែកទោះបីជាគាត់ជួបរឿងអ្វីក៏ដោយ។ ហើយយើងគួរតែរីករាយនឹងសន្តិភាពនៅក្នុងដៃរបស់គាត់។ Mt 10:28-31 បាននិយាយថា "ហើយកុំខ្លាចអស់អ្នកដែលសម្លាប់រូបកាយ តែមិនអាចសម្លាប់ព្រលឹងបានទេ។ ជាជាងខ្លាចព្រះអង្គដែលអាចបំផ្លាញទាំងព្រលឹង និងរូបកាយនៅក្នុងនរក។ ចាបពីរក្បាលលក់មួយកាក់អត់? ហើយគ្មាននរណាម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេនឹងធ្លាក់ដល់ដីដាច់

ពីព្រះវរបិតារបស់អ្នកឡើយ។ ប៉ុន្តែសូម្បីតែសក់ក្បាលរបស់អ្នកក៏ជាប់លេខដែរ។ ដូច្នេះកុំភ័យខ្លាច; អ្នកមានតម្លៃជាងចាបជាច្រើន»។

ជំពូក 17

ការបកស្រាយ

1 ផ្ទះដែលពេញដោយការជប់លៀងនឹងការឈ្លោះប្រកែក នោះល្អប្រសើរជាងផ្ទះដែលមានជម្លោះ។

ឃ្លានេះអាចត្រូវបានកែសម្រួលដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា៖ «ទោះបីមាននំប៉័ងស្ងួតក៏ដោយ ប៉ុន្តែការរក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់ នោះប្រសើរជាងនៅក្នុងផ្ទះដែលដង្ហាយនោះពេញទៅហើយ ប៉ុន្តែត្រូវមានជម្លោះ»។ ទោះបីជាគ្រួសាររស់នៅក្នុងភាពក្រីក្រដើម្បីរក្សាភាពសុខសាន្តក៏ដោយក៏កើតចេញពីខ្លឹមសាររបស់ខ្លួនដែរ។ ម្យ៉ាងទៀត សម្រាប់ពួកគេគឺគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់តែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ទំនុកតម្កើង ២៣:១ មានប្រសាសន៍ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកគង្វាលរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំនឹងមិនចង់»។ ទី ១ ធីម ៦:៦-៨ មានប្រសាសន៍ថា « ប៉ុន្តែការគោរពព្រះដោយការស្កប់ស្កល់គឺជាផលដ៏ធំ ដ្បិតយើងមិនបាននាំអ្វីមកក្នុងលោកីយ៍ ហើយយើងមិនអាចយកអ្វីចេញពីលោកីយ៍បានឡើយ។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើយើងមានអាហារ និងសម្លៀកបំពាក់ នោះយើងនឹងស្កប់ចិត្ត»។ ត្រង់ចំណុចនេះ យោងទៅលោកុប្បត្តិ ១៣:៨-៩។

«ផ្ទះដែលពេញដោយការជប់លៀងដោយការឈ្លោះប្រកែកគ្នា» ឆ្លុះបញ្ចាំងពីជីវិតរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅសម័យបុរាណ។ បន្ទាប់មក វត្ថុនៅសេសសល់នៃយញ្ញបូជាដែលគេថ្វាយដល់ព្រះបរិភោគ ដោយចែកឲ្យក្រុមគ្រួសារ។ (លេវី. ៧:១៦, ១៩:៦, ១សាំ. ៩:២៤) សូម្បីតែនៅកន្លែងដែលគេថ្វាយយញ្ញបូជានិងបរិភោគដោយសប្បាយចិត្ត គ្រួសារដែលមានជម្លោះមានការ

ត្អូញត្អែរយ៉ាងខ្លាំង។ ជាឧទាហរណ៍ វាដូចជាក្រុមគ្រួសារដែលហាណាដែលជាម្តាយរបស់សាំយូអែលរស់នៅ។ (អាយ. សម្រាប់អ្នកដែលស្រឡាញ់ពិភពលោកតែងតែគ្មានខ្លឹមសារ។ ពួកគេខ្លួនឯងគឺជាបញ្ហានៃការច្រណែននិងការច្រណែនដូចភ្លើង។

២ អ្នកបម្រើដែលប្រព្រឹត្តដោយប្រាជ្ញា នឹងគ្រប់គ្រងលើកូនប្រុសដែលប្រព្រឹត្តដោយអៀនខ្មាស ហើយនឹងចែកមត៌កជាបងប្អូន។

នេះបើតាមច្បាប់របស់ព្រះមានន័យថា ភាពស្មោះត្រង់គឺប្រសើរជាងថ្នាក់និងឋានៈ។ ព្រះប្រទានរង្វាន់យ៉ាងពិតប្រាកដដល់អ្នកស្មោះត្រង់។ យ៉ូសែបជាអ្នកបម្រើក្នុងផ្ទះរបស់ប៉ូទីផារ ប៉ុន្តែដោយសារគាត់មានចិត្តស្មោះត្រង់ គាត់បានទទួលពរពីព្រះ គាត់គ្រប់គ្រងផ្ទះនោះជាមេផ្ទះ (លោកុប្បត្តិ ៣៩:៤-៥) នៅទីបំផុត ព្រះបានលើកគាត់ឡើងធ្វើជាអ្នកបម្រើដំបូង។ នៃប្រទេសអេហ្ស៊ីប។ (លោកុប្បត្តិ ៤១:៤១-៤៣) សូមយោងទៅ ម៉ាថ ២៥:២១, ២៣។

នៅក្នុងការបម្រើរបស់ព្រះវិហារ សេចក្តីពិតនេះនៅមានជីវិត ហើយធ្វើការជាពិសេស។ (១) បុរសដែលទទួលបានតំណែងបរិសុទ្ធ គឺមានចិត្តក្រអឺតក្រទមហើយមិនបម្រើដោយសេចក្តីកោតខ្លាចចំពោះព្រះ ទីបំផុតពួកគេត្រូវខូចខាតហើយបាត់បង់មរតកនៃស្ថានសួគ៌។ (២) ដោយប្រើលទ្ធិអសុរស និងដោយគ្រាន់តែនិយាយសភានៃកូនច្បងរបស់ព្រះ និកាយដែលមិនស្មោះត្រង់នឹងសច្ចៈនឹងត្រូវទម្លាក់ចេញពីជួរនៃសន្និបាតដ៏បរិសុទ្ធ។ មានតែបុរសដែលបន្ទាបខ្លួន ហើយបម្រើតាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះប៉ុណ្ណោះដែលរីករាយនឹងមរតករបស់ព្រះ។ នៅក្នុងនគរនៃតំណែងរបស់ព្រះ កិត្តិយស និងបណ្តាញខាងក្រៅមិន

សំខាន់ទេ។ រ៉ូម 2:26-29 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ដូច្នេះ បើអ្នកណាដែលមិនកាត់ស្បែកកាន់តាមច្បាប់ នោះការមិនកាត់ស្បែករបស់ខ្លួននឹងត្រូវចាត់ទុកថាជាការកាត់ស្បែកឬ? ពេលនោះ អ្នកណាដែលមិនកាត់ស្បែក ប៉ុន្តែកាន់តាមច្បាប់ អ្នកនោះនឹងផ្តន្ទាទោសអ្នករាល់គ្នាដែលមានច្បាប់ជាលាយលក្ខណ៍អក្សរ ហើយកាត់ស្បែក ប៉ុន្តែប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងច្បាប់។ ពីព្រោះគ្មានអ្នកណាជាសាសន៍យូដាដែលមានតែខាងក្រៅទេ ហើយក៏មិនកាត់ស្បែកខាងក្រៅនិងរូបកាយដែរ។ ប៉ុន្តែសាសន៍យូដាគឺជាមនុស្សម្នាក់នៅខាងក្នុង ហើយការកាត់ស្បែកគឺជាបញ្ហានៃចិត្ត ដោយសារព្រះវិញ្ញាណមិនមែនដោយសំបុត្រទេ។ ការសរសើររបស់គាត់មិនមែនមកពីមនុស្សទេ គឺមកពីព្រះ។

3 ឈើឆ្កាងគឺសម្រាប់ប្រាក់ ហើយចង្ក្រានគឺសម្រាប់មាស ហើយព្រះអម្ចាស់សាកល្បងចិត្ត។

ឈើឆ្កាង និងចង្ក្រានយកវត្ថុមិនបរិសុទ្ធចេញពីប្រាក់ និងមាសដោយភ្លើង។ ដូចជាព្រះទ្រង់ប្រទានសេចក្តីទុក្ខលំបាក និងទុក្ខលំបាកដល់មនុស្ស ហើយលុបបំបាត់អំពើបាបដែលលាក់កំបាំងរបស់មនុស្សនោះ។ អំពើបាបដែលលាក់កំបាំង មិនត្រូវបានប្រាប់ដោយគាត់ទេ ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់ជ្រាប។ សូមមើល ១ របាក្សត្រ ២៩:១៧, ទំនុកតម្កើង ៧:៩, ១៧:៣, ៦៦:១០, សុភា ១៥:១១, ២១:២ ២៥:១២, ២៧:២១ យែរ ១៧:១០ សេក ១៣:៩ ម៉ាល់ ៣:៣ ពេត្រុស ១:៧

ដូច្នេះ ទោះបីជាអ្នកជឿត្រូវរងទុក្ខដោយការល្បួងដែលមានទុក្ខលំបាកក៏ដោយ ពួកគេគួរដឹងថា ព្រះបង្ហាត់ពួកគេ ហើយគួរស៊ូទ្រាំនឹងពួកគេដោយប្រាជ្ញា។ នៅពេលដែលពួកគេបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាល ហើយជំនឿរបស់ពួកគេត្រូវបានពង្រឹង ហើយគុណធម៌របស់ពួកគេក៏ត្រូវបានភ្លឺផងដែរ។ (រ៉ូម ៥:៣-៤) ដើមឈើនៅលើកំពូលភ្នំត្រូវខ្យល់បក់បោកយ៉ាងខ្លាំង។ ឫសត្រូវបានដាំយ៉ាងជ្រៅ។ យ៉ូប 23:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ «តែគាត់ស្គាល់ផ្លូវដែលខ្ញុំដើរ។ ពេលគាត់សាកល្បងខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងចេញមកដូចមាស»។ សូមមើល Is 32:9, Jer 9:7 ។ គឺ 1:25 បាននិយាយថា: "ខ្ញុំនឹងបង្វែរដៃរបស់ខ្ញុំប្រឆាំងនឹងអ្នកហើយនឹងធ្វើឱ្យប្រឡាក់កាកសំណល់របស់អ្នកដូចជាជាមួយសារធាតុ lye ហើយយកលោហធាតុទាំងមូលរបស់អ្នកចេញ" ។ ការដែលអ្នកជឿទទួលទុក្ខវេទនាជាច្រើនគឺជាភស្តុតាងដែលព្រះបានជ្រើសរើស។
(គឺ ៤៨:១០) សូមយោងទៅ ហេព្រើរ ១២:៧-១៣។ ដូច្នេះ ពួកបរិសុទ្ធពិតចាស់បានទទួលទុក្ខវេទនាបែបនេះ ដើម្បីមានអត្ថន័យនៃការសាកល្បងយ៉ាងផ្អែមល្ហែម។ យេរេមាបាននិយាយក្នុងន័យចង់មានទុក្ខលំបាកថា "ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមកែទូលបង្គំឲ្យបានត្រឹមត្រូវចុះ! កុំខឹងអ្នកឡើយ ក្រែងអ្នកនាំខ្ញុំទៅរកអ្វីមួយ»។ (យេ. ១០:២៤) ក្នុងចំណុចនេះ យើងមានគំនិតមួយ។ វាគឺជាអាកប្បកិរិយារបស់យើងចំពោះពួកបរិសុទ្ធដើម្បីទទួលយកទុក្ខលំបាក និងការរងទុក្ខ។ នោះគឺថាយើងគួរតែកម្សាន្តចិត្តអ្នកជឿដើម្បីយកឈ្នះសេចក្តីវេទនាបានយ៉ាងល្អ។ ហើយក្នុងចំណោមពួកគេ អ្នកជឿដែលបរាជ័យផងដែរ (ប្រសិនបើពួកគេប្រែចិត្ត) យើងគួរតែស្រឡាញ់ពួកគេ។ ពួកគេត្រូវបានបង្ហាត់បង្រៀនដោយវិធីបែបនេះក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនា។ ដោយសារតែពួកគេបានទទួលរបួសជាច្រើនសម្រាប់ការបរាជ័យ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះពួកគេ

ក៏អាចក្រោកឈរឡើងក្នុងការពង្រឹង។ សាវកពេត្រុសក៏បានបោះចោលព្រះគ្រីស្ទជាបណ្តោះអាសន្នក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាក ប៉ុន្តែគាត់បានស្គាល់ខ្លួនឯងយ៉ាងច្បាស់ ហើយក្រោយមកគាត់បានក្រោកឈរឡើងយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ (យ៉ូហាន ២១:១៥-១៧)

4 មនុស្សអាក្រក់ស្តាប់បបូរមាត់អាក្រក់ ហើយមនុស្សកុហកក៏ស្តាប់អណ្តាតអាក្រក់។

ពាក្យនេះលាតត្រដាងការពិតថា មនុស្សអាក្រក់និងមនុស្សកុហកប្រាស្រ័យទាក់ទងគ្នាយ៉ាងល្អ ។ តាមពិតទាំងពីរជាកម្មសិទ្ធិរបស់ធម្មជាតិដូចគ្នាជាសំខាន់។ គ្មានមនុស្សអាក្រក់ណាដែលមិនមានការក្លែងក្លាយ ហើយគាត់មិនអាចទទួលយកការកុហកដោយគ្មានអំពើអាក្រក់នោះទេ។ Charles Bridges បាននិយាយថាបានស្នើឧទាហរណ៍សំខាន់ៗចំនួនបួននៅចំណុចនេះ។ នោះគឺជាការពិតដែលអាំម៉ូន ជាបុត្ររបស់ព្រះបាទដាវីឌបានធ្វើតាមពាក្យរបស់យ៉ូណាដាប់ក្លែងក្លាយ ហើយបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប (២ សាំយូអែល ១៣:១-៥) ជាការពិតដែលអហាប់ ជាស្តេចទុច្ចរិតបានស្តាប់តាមពាក្យរបស់ភរិយាទ្រង់ គឺអ៊ីសាបិលយ៉ាងល្អ។ (ស្តេចទី១ ២១:៤-៧) ការពិតដែលថាជនជាតិយូដាស្តាប់តាមព្យាការីក្លែងក្លាយយ៉ាងល្អ (គឺ ៣០:៩-១១ យេ. (Mt 26:59-62) ជាដើម។ (A Commentary on Proverbs, The Banner of Truth Trust, 1968, ទំព័រ 256-257)

នៅពេលដែលយើងអានប្រវត្តិសាស្ត្របូព៌ា អធិរាជស៊ីក្នុងជាតិជិនក្នុងសម័យបុរាណជាស្តេចបានស្តាប់ពាក្យខុសរបស់អ្នកបំរើអេសា ហើយបានដុត

សៀវភៅរបស់អ្នកប្រាជ្ញ ហើយកប់អ្នកប្រាជ្ញចំនួន 464 នាក់នៅក្នុងផ្នាំង។ ហើយអធិរាជ HoWhey ដែលជាកូនប្រុសរបស់អធិរាជ Si of Jin បានស្តាប់ពាក្យអ្នកបំរើដ៏មានល្បិចកល Choko ហើយបានសម្លាប់អ្នកបំរើដ៏មានគុណធម៌ទាំងអស់ និងព្រឹត្តិការណ៍បះបោរនៅតាមតំបន់នីមួយៗ ប្រទេស Jin ត្រូវបានបំផ្លាញ (គ.ស. 207) (គ.ស.)។ ដូចប្រទេសនោះ Jin មានអ្នកបម្រើដែលមានល្បិចកលដើម្បីលើកសរសើរដោយធ្វើតាមបំណងប្រាថ្នាអាក្រក់របស់ស្តេច មិនមែននិយាយចំៗទេ។ ពួកគេឆ្លើយថាបាទ ហើយតាមត្រង់ដូចស្តេចថាក្តាន់ដូចសេះ។ ឧកញ៉ាបានបំពេញបំណងរបស់គាត់ជាមួយនឹងអ្នកបម្រើដែលមានល្បិចកល ហើយទីបំផុតប្រទេសជាតិត្រូវបានបំផ្លាញ។
5 អ្នកណាដែលចំអកឲ្យអ្នកក្រ អ្នកនោះនឹងប្រមាថអ្នកបង្កើតរបស់ខ្លួន។ អ្នកណាដែលរីករាយនឹងគ្រោះមហន្តរាយ នោះនឹងមិនទទួលទោសអ្វីឡើយ។

ត្រង់នេះតើអ្វីទៅជាអំពើបាបដែលចំអកឲ្យអ្នកក្រ គឺចំអកអ្នកបង្កើត? ចំពោះអ្នកបកប្រែមួយចំនួនបាននិយាយថា ដោយសារតែព្រះបានជួយដល់ភាពក្រីក្ររបស់អ្នកក្រ។ (Keil & Delittzsch, Charles Bridges, C. H. Toy) ប៉ុន្តែខ្ញុំគិតថាការបកស្រាយបែបនេះមិនល្អទេ។ ដូច្នេះ ខ្ញុំគិតដូចខាងក្រោម។ មានន័យថា ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ប្រទានសេចក្តីមេត្តាករុណាដល់ជនក្រីក្រយ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរដូចជាការចំអក ទ្រង់ត្រូវបានគេចាត់ទុកដូចជាចំអកខ្លួនឯង (ព្រះទ្រង់ផ្ទាល់) ។ សូមមើល Jm 2: 5 ។

សីលធម៌ខាងកើតមានពាក្យសីលធម៌ស្រដៀងគ្នានេះ។ ជាឧទាហរណ៍ « ដើម្បីមើលឃើញពិការភាពនៃរាងកាយរបស់អ្នកដទៃ និងចំណុចខ្សោយរបស់វា ហើយការចំអកនោះគឺជាអំពើបាប » ។ (Shin-sin-luh II p 44) នេះគឺ

ជាពាក្យរបស់ Doka; ពិតណាស់ Do kou ជាសាសនាងងឹត ប៉ុន្តែនិយាយ
ពាក្យបែបនេះ។ ដូចយើងឃើញហើយ តើបាបដ៏ធំប៉ុនណាដែលចំអកឲ្យអ្នក
ដទៃវេទនា? ការមើលងាយបុគ្គលដែលគួរប្រព្រឹត្តដោយចិត្តមេត្តា គឺជា
សកម្មភាពបះបោរវិជ្ជមានចំពោះការពិត។ សូមមើល លេវីវិន័យ ១៩:១៤ ។

ពាក្យ «នឹងមិនទទួលទោស» មានន័យថា ទីបំផុតគាត់គួរតែទទួលទោស។
ការគិតថាមនុស្សអាក្រក់ខ្លាំងគួរតែទទួលទោសពីស្ថានសួគ៌មកពីលទ្ធិខុង
ជឺ។ Myngsimbogam បាននិយាយថា "កាលណាចិត្តអាក្រក់បានពេញ
ហើយ នោះស្ថានសួគ៌នឹងកាត់វាចេញជាប្រាកដ។ () ទោះបីជាទស្សនៈរបស់
ព្រះនៃលទ្ធិខុងជឺមិនត្រឹមត្រូវក៏ដោយ ក៏វាប្រាកដថាគំនិតរបស់អ្នកប្រាជ្ញលទ្ធិ
ខុងជឺបានបង្ហាញពីការដាក់ទណ្ឌកម្មស្ថានសួគ៌ដោយសតិសម្បជញ្ញៈរបស់
ពួកគេ និងបទពិសោធន៍របស់ពួកគេថាជាការបំលាស់ទីនៃមាត់។
ជាការពិតណាស់ យើងគួរតែបន្តនៅលើការពិតដែលថា "ស្ថានសួគ៌" នៃលទ្ធិ
ខុងជឺគឺជាទស្សនៈមិនច្បាស់លាស់នៃព្រះនៅក្នុងគំនិតរបស់យើង។ អ្វីដែល
លទ្ធិខុងជឺថ្វាយបង្គំស្ថានសួគ៌មិនមែនជាលទ្ធិនៃលទ្ធិមនោទេវៈទេ ប៉ុន្តែជា
កម្មសិទ្ធិនៃការថ្វាយបង្គំវត្ថុ ឬជាទ្រឹស្តីរបស់យិនយ៉ាង។ ខុងជឺបាននិយាយ
អំពីព្រះថា "គុណធម៌របស់អារក្សគឺល្អ។ ទោះបីជាយើងព្យាយាមមើលវាប៉ុន្តែ
មើលមិនឃើញហើយដូចដែលយើងស្តាប់វាប៉ុន្តែវាមិនបានស្តាប់នោះទេប៉ុន្តែ
សម្រាប់វានៅតែជាខ្លឹមសារនៃរបស់ទាំងអស់របស់ទាំងអស់មិនអាចមើល
រំលងវា។ ក្នុងចំណោមពាក្យរបស់ខុងជឺនេះ ពាក្យ«សម្រាប់អារក្សសម្រាប់វា
នៅតែជាខ្ញុំជាសារធាតុនៃអ្វីៗទាំងអស់ របស់ទាំងអស់មិនអាចព្រងើយ
កន្តើយបានឡើយ»សំដៅទៅលើប្រតិបត្តិការនៃអំណាចពីរនៃយិនយ៉ាង។

ទ្រឹស្តីបែបនេះគឺខុសសម្រាប់ការធ្វើឱ្យព្រះ និងថាមពលច្រឡំ។ ព្រះដែលខុងជឺបាននិយាយថា មិនមែនជាព្រះពិតទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ព្រះមានបុគ្គលិកលក្ខណៈដោយមនសិការ តើអាចប្រព្រឹត្តិទៅដោយថាមពលដែលមិនមែនជាបុគ្គលដោយរបៀបណា? វាមិនអាចធ្វើដូច្នេះបានទេ។

6 ចៅជាមកុដរបស់មនុស្សចាស់ ហើយសិរីល្អនៃកូនគឺជាឪពុករបស់ពួកគេ។ នៅទីនេះ អត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃពាក្យ "ចៅៗ" (בָּנִים) គួរតែត្រូវបានបកប្រែទៅជា "កូនចៅរបស់កូនចៅ" ដូច្នេះវាចង្អុលទៅកូនចៅជាច្រើន។ ត្រង់នេះ ពាក្យនៃខខាងលើនេះមានន័យថា កាលកូនរស់បានត្រឹមត្រូវតាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះ នោះជាសិរីល្អដល់ឪពុក។ កូនដែលមិនត្រូវត្រឡប់មកបោកប្រាស់ដូនតាវិញ។ អេបិលប្រៀបដូចជាមកុដដល់មាតាបិតារបស់គាត់ ប៉ុន្តែកាអ៊ីនជាការខ្មាសគេ។ (លោកុប្បត្តិ ៤:១-១២) យ៉ូអែល និងអប៊ីយ៉ាបានបង្ហាប់សាំយូអែលជាឪពុក (១សាំយូអែល ៨:១-៣)។ អាំម៉ូន និងអាប់សាឡុមបានខ្មាសដល់ស្តេចដាវីឌ។ (២សាំ. ១៣:១-១៨:១៨) ប៉ុន្តែ កូនស្តាប់តាមមេរៀនដែលមាតាបិតាទទួលបានយ៉ាងល្អ វាជាសិរីល្អដល់មាតាបិតានេះ។ ជាពិសេសឪពុកម្តាយវ័យក្មេងមានពេលច្រើនដើម្បីបង្រៀន និងដឹកនាំពួកគេ។ ដូច្នេះ ទំនុកតម្កើង 127:4 បានចែងថា៖ «ដូចជាព្រួញនៅក្នុងដៃរបស់អ្នកចម្បាំងជាកូនចៅរបស់ខ្លួន»។ អ្វីដែលយើងគួររក្សានៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ទោះបីជាមាតាបិតាបង្រៀនកូនយ៉ាងល្អក៏ដោយ ការស្តាប់បង្គាប់របស់ពួកគេចេញមកពីព្រះគុណរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែឪពុកម្តាយគួរតែបង្រៀនកូនរបស់ពួកគេឱ្យបានល្អ។ ការដែលគ្រាប់ធញ្ញជាតិដុះលូតលាស់ល្អគឺអាស្រ័យលើពរជ័យរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែបុរសគួរដាំដុះដី ហើយដាំគ្រាប់ពូជលើវា។

ចៅជាមកុដរបស់មនុស្សចាស់ ហើយសិរីល្អនៃកូនគឺជាឪពុករបស់ពួកគេ។

នៅទីនេះ អត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃពាក្យ "ចៅៗ" (בָּנִים) គួរតែត្រូវបានបកប្រែទៅជា "កូនចៅរបស់កូនចៅ" ដូច្នេះវាចង្អុលទៅកូនចៅជាច្រើន។ ត្រង់នេះ ពាក្យនៃខខាងលើនេះមានន័យថា កាលកូនរស់បានត្រឹមត្រូវតាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះ នោះជាសិរីល្អដល់ឪពុក។ កូនដែលមិនត្រូវត្រឡប់មកបោកប្រាស់ដូនតាវិញ។ អេបិលប្រៀបដូចជាមកុដដល់មាតាបិតារបស់គាត់ ប៉ុន្តែកាអ៊ីនជាការខ្មាសគេ។ (លោកុប្បត្តិ ៤:១-១២) យ៉ូអែល និងអប៊ីយ៉ាបានបង្ហាប់សាំយូអែលជាឪពុក (១សាំយូអែល ៨:១-៣)។ អាំម៉ូន និងអាប់សាឡុមបានខ្មាសដល់ស្តេចដាវីឌ។ (២សាំ. ១៣:១-១៨:១៨) ប៉ុន្តែ កូនស្តាប់តាមមេរៀនដែលមាតាបិតាទទួលបានយ៉ាងល្អ វាជាសិរីល្អដល់មាតាបិតានេះ។ ជាពិសេសឪពុកម្តាយវ័យក្មេងមានពេលច្រើនដើម្បីបង្រៀន និងដឹកនាំពួកគេ។ ដូច្នេះ ទំនុកតម្កើង 127:4 បានចែងថា៖ «ដូចជាព្រួញនៅក្នុងដៃរបស់អ្នកចម្បាំងជាកូនចៅរបស់ខ្លួន»។ អ្វីដែលយើងគួររក្សានៅក្នុងចិត្តរបស់យើង ទោះបីជាមាតាបិតាបង្រៀនកូនយ៉ាងល្អក៏ដោយ ការស្តាប់បង្គាប់របស់ពួកគេចេញមកពីព្រះគុណរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែឪពុកម្តាយគួរតែបង្រៀនកូនរបស់ពួកគេឱ្យបានល្អ។ ការដែលគ្រាប់ធញ្ញជាតិដុះលូតលាស់ល្អគឺអាស្រ័យលើពរជ័យរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែបុរសគួរដាំដុះដី ហើយដាំគ្រាប់ពូជលើវា។

7 ពាក្យល្អមិនក្លាយជាមនុស្សល្ងង់ទេ។ ការនិយាយមិនពិតទៅកាន់ព្រះអង្គម្ចាស់នៅតែតិចជាង។

នៅទីនេះ អត្ថបទជាភាសាហេព្រើរនៃ "សុន្នរកថាដ៏ល្អ" (דְּבַר־טוֹב) គឺជា "ពាក្យដែលលើសលប់"។ នេះជាករណីដែលជាការពិត ហើយនិយាយពាក្យខ្ពង់ខ្ពស់ថាជា «មនុស្សល្ងង់»។ ការដែលមនុស្សល្ងង់និយាយពាក្យថ្លៃថ្នូរបែបនេះ គ្រាន់តែជាការលេងសើចប៉ុណ្ណោះ ដែលហៅព្រះនាមព្រះដោយប្រមាថ។ លោក Charles Bridges បាននិយាយថានៅចំណុចនេះ "ពាក្យខ្លាំង" ដូចជាការសារភាពរបស់អារក្សចំពោះព្រះគ្រីស្ទ។ (A Commentary on Proverbs, The Banner of Truth Trust, 1968, p 259) ប៉ុលក៏មិនចូលចិត្តនិយាយពាក្យពិតរបស់អារក្សទេ ហើយបានបដិសេធវាដែរ។ (សកម្មភាព ១៦:១៦-១៨) ប្រសិនបើក្នុងចំណោមបុរស បុរសដែលត្រូវបន្តជីវិតដែលមានបាបក្នុងសង្គមថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីដំណឹងល្អ នោះជាជាងនាំមកនូវផលអាក្រក់។ សុភាសិត 26:7 ចែងថា៖ «ជើងមនុស្សខ្វិនដែលព្យួរឥតប្រយោជន៍ នោះជាសុភាសិតនៅមាត់មនុស្សល្ងីល្ងើ»។ "ព្រះអង្គម្ចាស់" ចង្អុលទៅអ្នកដឹកនាំ។ (សុភ. ៨:១៦) ដោយសារគាត់ជាអ្នកដឹកនាំ គាត់បានទទួលកិត្តិយសនិងការគោរពពីមនុស្សជាច្រើន។ ដូច្នេះ ភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់គឺជាបុគ្គលដែលមានសមត្ថភាពសំខាន់បំផុត។ ទោះបីជាបែបនេះក្តី បើគាត់ខូចខាត ហើយនិយាយកុហកគឺចង់ទម្លាយនូវអ្វីដែលមនុស្សជាច្រើនរំពឹងទុក។ ដ្បិតមនុស្សជាច្រើននឹងត្រូវធ្លាក់ចុះ។ ជាងនេះទៅទៀត មេដឹកនាំក្រុមជំនុំជាជាងមេដឹកនាំសង្គមត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើជា«ព្រះអង្គម្ចាស់»។ តំណែងដ៏បរិសុទ្ធដែលពួកគេបានទទួលការបញ្ជាក់ជាប្រវត្តិសាស្ត្រសម្រាប់មនុស្សជាច្រើនបានប្រព្រឹត្តលើព្រលឹងរបស់ពួកគេ។ ទោះបីជាវាដូច្នេះក៏ដោយ ពេលខ្លះពួកគេភាគច្រើនខូចខាងលោកិយ ហើយដឹកនាំក្រុមជំនុំដោយគ្មានអំណាចជីវិតខាងវិញ្ញាណ និងចំណេះដឹងជ្រៅជ្រះនៃសេចក្តីពិត។

បុរសដែលគ្មានអំណាចដឹកនាំក្រុមជំនុំដោយប្រើប្រាស់របស់មិនពិតចាំបាច់។ ទិសដៅនៃកិច្ចបម្រើផ្សាយរបស់ពួកគេគឺមនុស្សជាតិ ហើយមិនអាចជួយបានក្រៅពីទាមទារវិធីសាស្ត្រនយោបាយមធ្យមនោះទេ។ នៅពេលពួកគេធ្វើដូច្នេះ ពួកគេធ្វើឱ្យព្រះវិហារខូច ក៏ដូចជាធ្វើឱ្យអ្នកមិនជឿចាកចេញពីដំណឹងល្អរហូតមកដល់ពេលនេះ។ សូមមើល មថ ២៣:១៣ ។ « ពួកគេប្រកាសថាស្គាល់ព្រះ ប៉ុន្តែពួកគេបដិសេធទ្រង់ ដោយសារតែកិច្ចការរបស់ខ្លួន។ ពួកគេគួរឲ្យស្អប់ខ្ពើម មិនស្តាប់បង្គាប់ និងមិនស័ក្តិសមនឹងការងារល្អណាមួយ»។ (ទីតុស ១:១៦) វាគឺជាចលនានៃអំពើពុករលួយ។ ចំណុចកណ្តាលនៃអំពើពុករលួយគឺពិតជាគ្មានព្រះ។ បុរសដើរតាមកណ្តាលនៃអំពើពុករលួយ ធ្វើឲ្យបុរសប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គង។

8 សំណូកប្រៀបដូចជាថ្មរអេទមន្តនៅចំពោះភ្នែកអ្នកដែលឲ្យវាគ្រប់ទីកន្លែងដែលគាត់បែរទៅ គាត់បានចម្រើនឡើង។

នេះមិនអបអរចំពោះការប្រើសំណូកនិងទទួលនោះទេ ប៉ុន្តែបង្ហាញពីគ្រោះថ្នាក់នៃការស្វែកប៉ាន់។ បទគម្ពីរហាមឃាត់ការស្វែកប៉ាន់។ (និក្ខមនំ ២៣:៨ អ៊ីសាំ ១២:៣ យ៉ូប ៥:៣៥) យោងទៅអ៊ីសាំ ៨:៣ ទំនុកតម្កើង ២៦:១០-១១ ព្រឹក ៥:១២។

ត្រង់នេះ ពាក្យថា "អ្នកឲ្យ" ចង្អុលទៅអ្នកដែលទទួលសំណូក។ មន្ត្រីទទួលសំណូកអនុញ្ញាតឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតតាមផ្លូវច្បាប់។ ប្រជាជាតិរបស់ពួកគេមិនអាចត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសុចរិតទេ ផ្ទុយទៅវិញភាពទុច្ចរិតគ្រប់គ្រងលើប្រទេសនោះ។ មូលហេតុមានដូចខាងក្រោម។ (១) ជាអ្នក

ប្រព្រឹត្តនូវច្បាប់ជាតិ ប្រើសំណូក ដើម្បីបានសុខ អនាគតកាល ប្រើអំពើទុច្ចរិតជាបន្តបន្ទាប់។ (២) ជនណាមិនប្រើសំណូក យករបស់អយុត្តិធម៌ទោះបីខ្លួនសុចរិតក៏ដោយ ក៏គេមិនយល់អំពីអត្ថន័យនៃសេចក្តីសុចរិតដែរ។ ដូច្នេះ គាត់មិនព្យាយាមរក្សាភាពសុចរិតឡើយ។ (៣) ព្រោះមន្ត្រីទទួលសំណូក មានទម្លាប់ទទួលសំណូក រឿងមិនទទួលសំណូក ទោះជាសំខាន់ក៏ដោយ ក៏មិនចាត់ការលឿនដែរ។

តិបង្កើតអំពើទុច្ចរិតមិនអាចជួយបាន ក្រៅពីបំផ្លាញ តើជាតិសាសន៍មិនមានសេចក្តីសុចរិតចម្រើនដោយរបៀបណា? សុភាសិត 14:34 ចែងថា៖ « សេចក្តីសុចរិតលើកតម្កើងជាតិសាសន៍មួយ ប៉ុន្តែអំពើបាបជាការតិះដៀលដល់មនុស្សទាំងឡាយ»។

នៅទីនេះ ពាក្យថា "កំណប់ទ្រព្យ" (Aṯ-ṯā) គឺជា "ថ្មសំណាង" ដែលមានន័យថា "ថ្មវេទមន្ត" CH Toy បាននិយាយថា។ ប៉ុន្តែដូចដែល Toy ខ្លួនឯងទទួលស្គាល់វា ពាក្យនេះនៅក្នុងផ្នែកផ្សេងទៀតនៃបទគម្ពីរមិនប្រើអត្ថន័យបែបនេះទេ។ ហេតុនេះបានន័យថាមានតែទ្រព្យដ៏វិសេសប៉ុណ្ណោះដែលកើតឡើងនូវលោភ:។ សំណូកប្រៀបដូចជាកំណប់ទ្រព្យយ៉ាងនេះ ព្រោះធ្វើឲ្យចិត្តទទួលបានជារីករាយ ព្យាយាមសម្រេចនូវអ្វីដែលខ្លួនបានប្រព្រឹត្តដោយអ្នកឲ្យ។ "កន្លែងណាដែលគាត់ងាកគាត់រីកចម្រើន" មានន័យថាវា។ ពាក្យ «ចម្រើន» (ṣ̌ālyl) មានន័យថា ធ្វើឲ្យបានសម្រេចដោយប្រាជ្ញា។ (W. H. Gispen, Korte Verklaring Der Heilige Sch rift, Spreuken, J. H. Kok, Kampen, 1954, p. 34)

ពួកអ្នកមិនជឿក៏ដឹងពីគ្រោះថ្នាក់នៃសំណួរដែរ។ ភីលីពនៅស្រុកម៉ាសេដូន បាននិយាយថា៖ «ទោះជាវាជាបន្ទាយដ៏រឹងមាំក៏ដោយ បើយើងយកសត្វលាមកកាន់មាស យើងអាចដកហូតបាន»។ (Charles Bridges) ម្យ៉ាងទៀតវាមានន័យថា អ្នកសំណួរអាចកាន់កាប់បន្ទាយដ៏រឹងមាំ។ ដូច្នេះ ពួកអ្នកគ្រប់គ្រងសុចរិតហាមមិនឲ្យសំណួរ ហើយតែងតែបង្កើតយុត្តិធម៌។ (ទំនុកដំកើង ១០១:១-៨)

9 អ្នកណាបិទបាំងការប្រមាថ នោះស្វែងរកសេចក្ដីស្រឡាញ់ តែអ្នកណាដែលនិយាយដដែលៗ នោះញែកអ្នកជិតស្និទ្ធចេញ។

"អ្នកណាបិទបាំងកំហុស ស្វែងរកសេចក្តីស្រឡាញ់" នេះមិនមានន័យថាលទ្ធផលដែលអ្នកណាបិទបាំងកំហុសរបស់អ្នកខ្លះ បានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ពីខ្លួននោះទេ។ ការគិតថាខ្លួនគួរប្រព្រឹត្តអំពើល្អចំពោះបុរសដើម្បីទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ពីមនុស្សមិនមែនជាគម្ពីរបរិបទទេ។ ពាក្យនេះមានន័យថា «អ្នកបិទបាំងកំហុសអ្នកដទៃ មានន័យថាស្រឡាញ់អ្នកដទៃ»។ សុភាសិត 10:12 ក៏«សេចក្តីស្អប់នាំឲ្យមានការទាស់ទែង ប៉ុន្តែសេចក្តីស្រឡាញ់គ្របបាំងរាល់ការប្រមាថ»។ បញ្ហាធំដំបូងដែលបុរសមានគឺអំពើបាប។ យើងអាចនិយាយបានថាបញ្ហារបស់មនុស្សគឺជាបញ្ហានៃអំពើបាប។ គោលបំណងតែមួយគត់ដែលព្រះគ្រីស្ទបានយាងមកក្នុងពិភពលោកនេះគឺដើម្បីជំនួសអំពើបាបរបស់មនុស្សជាតិ និងដើម្បីឱ្យពួកគេរួចផុតពីបាប។

វាគឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ ដូច្នេះតើការលើកលែងទោសនោះមានតម្លៃប៉ុណ្ណាទៅ! ព្រះបានប្រទានអ្វីៗទាំងអស់មកយើង។ (កូរិនថូសទី១ ៣:

២១) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ទ្រង់បានប្រទានព្រះគ្រីស្ទដល់យើង ដើម្បីប្រទានព្រះគុណនៃការលើកលែងទោសដល់យើង។ (យ៉ូហាន ៣:១៦) ព្រះគ្រីស្ទគឺធំជាងអ្វីៗទាំងអស់។ សូមមើល យ៉ូហាន 3:31, 35 ដូច្នេះ អ្នកជឿដើម្បីក្លាយជាកូនរបស់ព្រះ ធ្វើតាមសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ (យ៉ូហានទី 1 4:9-11) ហើយដឹងថាសេចក្តីស្រឡាញ់គឺជាដំបូង (1 កូរិនថូស 13:1-3) គាត់គួរតែ អនុវត្តនៅកណ្តាលនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយលះបង់។ ពាក្យថា "អ្នកស្វែងរក" នៅក្នុងអត្ថបទមានន័យថា "អ្នកដែលត្រូវលះបង់ខ្លួនឯង" ។

ម៉្យាងវិញទៀត អ្នកណានិយាយដដែលៗ កំហុសរបស់អ្នកដទៃ គឺជាសកម្មភាពដ៏ឃោរឃៅ ដើម្បីពីរសកន្លែងឈឺចាប់របស់អ្នកដទៃ។

ពិតហើយ បុរសនោះត្រូវរងគ្រោះថ្នាក់ដោយការសើចចំអកលើបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់ ច្រើនជាងការធ្វើបាបលើរាងកាយរបស់គាត់។ ដោយសារតែគាត់ អ្នកដែលរងគ្រោះបានចាកចេញពីអ្នកវាយប្រហារ។ ពាក្យចាស់ពោលថា "ពាក្យធ្វើឲ្យបុរសបានប្រយោជន៍ កក់ក្តៅដូចសំឡី ហើយពាក្យធ្វើបាបបុរសនោះ ប្រៀបបាននឹងមាសមួយពាន់ទម្ងន់ ហើយពាក្យថា ធ្វើឲ្យមនុស្សឈឺ ប្រៀបដូចជាកាត់ដោយកាំបិត។" ( )

គាត់ចង្អុលទៅការពិតថា បុរសដែលមិនស្គាល់ព្រះក៏មិនគួរធ្វើបាបអ្នកដទៃដោយបទពិសោធន៍និងមនសិការរបស់គាត់ដែរ។ ពេលខ្លះ Augustine បានអញ្ជើញមិត្តរួមការងារជាច្រើននាក់ ហើយញ៉ាំនៅលើតុតែមួយជាមួយពួកគេជាមួយគ្នា។ លោកបានភ្ជាប់លិខិតមួយច្បាប់នៅលើកៅអីដូចខាងក្រោមពោលគឺ "ត្រង់នេះ កុំនិយាយពីកំហុសអ្នកដទៃ"។

10 ការស្តីបន្ទោសចូលជ្រៅទៅក្នុងមនុស្សមានប្រាជ្ញា ជាងការវាយប្រហារមនុស្សល្ងង់មួយរយទៅទៀត។

អត្ថន័យនៃឃ្លានេះ គឺអ្នកចេះដឹងទទួលដំបូន្មាន តែមនុស្សល្ងង់បដិសេធ។ នៅទីនេះ អ្វីដែលគេហៅថា "បុរសម្នាក់នៃការយល់ដឹង" (មូរបើរិន) ចង្អុលទៅបុរសនៃការយល់ដឹង" ដែលមានន័យថាមានភាពរសើបនៅក្នុងសកម្មភាពរបស់គាត់ច្រើនជាងទិដ្ឋភាពបញ្ញា។ ថ្វីត្បិតតែដំបូន្មានត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែមានបុរសជាច្រើនមិនធ្វើតាមដោយផ្ទាល់ ពួកគេជាមនុស្សល្ងង់ដូចជាពួកគេទាត់កែងជើង។ Charles Bridges បានដកស្រង់គំរូល្អចេញពីបទគម្ពីរ។ នោះគឺ « ដាវីឌបានទទួលដំបូន្មានមួយពីព្យាការី ណាថានយ៉ាងផ្អែមល្ហែម ហើយបានប្រែចិត្ត (២ សាំយូអែល ១២:១-៧, ១៣ ទំ. ៥១ :) ពេត្រុសប្រែចិត្តដោយក្រឡេកមើលព្រះយេស៊ូវ។ (លូកា ២២:៦១-៦២)

ខុងជឺបាននិយាយក្នុងអត្ថន័យដើម្បីទទួលដំបូន្មានរបស់គាត់យ៉ាងផ្អែមល្ហែមថា «អ្នកដែលនិយាយថាព្រះរបស់ខ្ញុំគឺជាចោរសម្រាប់ខ្ញុំ ហើយអ្នកដែលនិយាយអាក្រក់របស់ខ្ញុំគឺជាគ្រូរបស់ខ្ញុំ»។ វាជាការពិតដែលពាក្យរបស់ខុងជឺគឺនៅជិតការពិត។ ជាការពិតណាស់នេះគឺសក្តិសមទៅនឹងឃ្លាខាងលើជាទម្រង់។ ប៉ុន្តែស្តង់ដារនៃភាពល្អដែលខុងជឺគិតគឺខុសពីសុភាសិតមួយ។ ស្តង់ដារនៃភាពល្អនៅក្នុងសុភាសិតគឺការកោតខ្លាចដល់ព្រះ (សុភាសិត 1:7) ប៉ុន្តែចំណុចកណ្តាលនៃខុងជឺគឺជាពិភពលោកនេះ។

ជាការពិតណាស់ វត្ថុទាំងពីរត្រូវបានកំណត់ចំពោះព្រះគុណធម្មតា ហើយវាមានមុខមាត់ដែលត្រូវគ្នានៅក្នុងចំណុចសីលធម៌។ នៅក្នុងផ្នែកនៃព្រះគុណ

ទូទៅ គ្រិស្តសាសនាអាចបោះជំហានរួមគ្នាជាមួយអ្នកប្រាជ្ញលទ្ធិខុងជឺ ជាមួយគ្នា។

តើពាក្យ«មួយរយវាយទៅជាមនុស្សល្ងីល្ងើ»មានន័យយ៉ាងណា? នេះជា ពាក្យឧទ្ទេស ដើម្បីឲ្យនូវទុក្ខនៃទម្រង់ខ្លះ ដើម្បីឲ្យប្រៀនប្រដៅចំពោះកំហុស ជាមធ្យោបាយនៃទុក្ខ និងទុក្ខ។ ដោយសារបុរសរងគ្រោះ មានករណីជា ច្រើនដែលបុរសនោះកែបានត្រឹមត្រូវ។ ដូច្នេះ ទំនុកតម្កើង 119:67 មាន ប្រសាសន៍ថា "មុនពេលទូលបង្គំរងទុក្ខ ទូលបង្គំបានវង្វេង ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ ទូលបង្គំកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអង្គ"។ ជាមួយគ្នានេះ មានន័យថា អ្នក ដែលមានសិទ្ធិអំណាចវិន័យ អាចមានន័យថា វាយអ្នកបះបោរឹងរូសដោយ ស្របច្បាប់។ ជាឧទាហរណ៍ វាដូចជាការពិតដែលឪពុកម្តាយគ្រប់គ្រងលើ កូនដែលមិនស្តាប់បង្គាប់ដោយដំបងត្រឹមត្រូវ។ ខ្ញុំនៅទីនេះប្រើពាក្យ "ត្រឹម ត្រូវ" ជាអត្ថន័យដូចខាងក្រោម។ (1) ជាទូទៅការប្លន់មានប្រសិទ្ធភាព សម្រាប់កុមារអាយុក្រោម 2-3 ឆ្នាំ។ (២) កាលដែលកូនមានកំហុស ជាដំបូង ក្នុងការផ្តល់ឱកាសនៃការត្រឡប់មកវិញដោយពាក្យទូន្មាន ហើយគាត់គួរតែ ព្រមានពួកគេ នៅពេលដែលគាត់ទទួលកំហុសម្តងទៀត ពួកគេគួរតែទទួល ទោស។ នេះ។

គឺគោរពសេរីភាពតាមឆន្ទៈរបស់គាត់។ ក្រោយមកដោយសារកូនមាន កំហុស គាត់ត្រូវទទួលទោសដូចជាការព្រមាន។ កាលដែលគាត់ប្រដៅគាត់ ឪពុកម្តាយមិនបំបាក់បុគ្គលិកលក្ខណៈគាត់ទេ។ (3) ហើយនៅពេលដែល គាត់ធ្វើឱ្យផ្នែកដូចជា * និងដៃរបស់គាត់ឈឺចាប់ហើយផ្តល់មេរៀនប៉ុន្តែមិន គួរប្រយ័ត្នកុំបង្ហាញកំហឹង។ សូមមើល Jm 1:20 ។

11-13 មនុស្សអាក្រក់រកតែការបះបោរប៉ុណ្ណោះ ហើយអ្នកនាំសារដ៏ឃោរឃៅនឹងត្រូវបញ្ជូនមកប្រឆាំងនឹងគាត់។ ឲ្យបុរសម្នាក់បានជួបខ្លាឃ្មុំដែលត្រូវចោរលួចកូនរបស់នាងជាជាងមនុស្សល្ងង់នៅក្នុងភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់។ បើអ្នកណាត្រឡប់មករកអំពើល្អវិញ អំពើអាក្រក់មិនចាកចេញពីផ្ទះឡើយ។

ពាក្យនេះចង្អុលទៅ "មនុស្សអាក្រក់" ដែលបះបោរតែ (ឬអំពីសេចក្តីល្អរបស់ព្រះ) ព្រះជាម្ចាស់។ (១) គាត់ប្រាកដជាជួបនឹងគ្រោះកាច (ខ១១) (២) គាត់គឺជាមនុស្សគ្រោះថ្នាក់ដែលគ្រាន់តែធ្វើបាបអ្នកដទៃប៉ុណ្ណោះ។ (ខ១២), (៣) គាត់ជួបគ្រោះកាចក្នុងគ្រួសារ។ (ខ១៣)។

« ត្រឡប់មករកអំពើល្អវិញ » (ខទី ១៣) គឺជាលក្ខណៈនៃការបះបោរ ។ អ្នកដែលប្រតិបត្តិសកម្មភាពបែបនេះ អាក្រក់ជាងគោ និងលាទៅទៀត។ (អេ. (ទំនុកដំកើង ៥១:៩, យ៉ូន. ១៣:១៨) សូមមើល ធីម៉ូថេទី២ ៣:៤។ អំពើបាបនេះគឺអាក្រក់ខ្លាំងណាស់ ទោសគឺធំណាស់។ នោះគឺវាបាននិយាយថា "អំពើអាក្រក់ (វាមានន័យថាប៉េស្ត) នឹងមិនចាកចេញពីផ្ទះរបស់គាត់ទេ" ។ ប្រាកដណាស់ ជំងឺនេះត្រូវបានបញ្ជូនទៅមនុស្សអាក្រក់។ «អ្នកនាំសារដ៏ឃោរឃៅនឹងត្រូវបញ្ជូនមកប្រឆាំងនឹងគាត់»។ (ខទី ១១) ត្រង់នេះ «អ្នកនាំសារ» មានន័យថាអ្នកដែលអនុវត្តគ្រោះកាចជាអ្នកនាំសាររបស់ព្រះ។ ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា អ្នកនាំសារនោះនឹងត្រូវបញ្ជូនមក ហើយពាក្យថា « អំពើអាក្រក់នឹងមិនចាកចេញពីផ្ទះរបស់ខ្លួនឡើយ»។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ អំពើបាបដែលបះបោរធ្វើឱ្យព្រះជាម្ចាស់មានកំហឹងយ៉ាងខ្លាំង។ ការដាក់ទណ្ឌកម្ម កូរេ

(ជនគណនា ជំពូកទី 16) អាប់សាឡុម (សាំយ៊ូអែលទី 2 18:9-15) យូដា (Mt 27:3-5) ដែលបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះ បង្ហាញការពិតនេះ។

១៤ ការចាប់ផ្តើមនៃការឈ្លោះប្រកែកគ្នាប្រៀបដូចជាការបញ្ចេញទឹក ដូច្នេះ ចូរឈប់មុនពេលឈ្លោះប្រកែកគ្នា។

នេះមានន័យថា ការឈ្លោះប្រកែកគ្នាចាប់ផ្តើមពីរឿងតូចតាច ហើយរីកធំបន្តិចម្តងៗ ហើយទីបំផុតរឿងធំក៏កាន់តែអាក្រក់ទៅៗ។ ដូច្នេះ ជម្លោះប្រៀបដូចជាភ្លើង។ ដូចជាការពិតដែលភ្លើងឆេះទៅម្ខាងទៀត វាមិនអាចបញ្ឈប់បានទេ។ ការឈ្លោះប្រកែកគ្នាបន្តិចបន្តួចនឹងត្រូវចាប់ផ្តើម ហើយរាលដាលទៅម្ខាងទៀត។ ដូច្នេះប្រជាពលរដ្ឋត្រូវប្រយ័ត្នប្រយែងបន្តិចកុំឲ្យឈ្លោះគ្នា។ ឬទោះជាជម្លោះត្រូវបានចាប់ផ្តើមពួកគេគួរតែផ្តល់ផលដំបូងដោយការឈរនៅខាងណាមួយដើម្បីកុំឱ្យជម្លោះរីកធំ។ ឧបទ្វរហេតុដ៏អស្ចារ្យអាចកើតឡើងចេញពីព្រឹត្តិការណ៍តូចមួយជាញឹកញាប់។ ភ្លើងដែលគោប៉ះចង្កៀងក្នុងតូបផ្ទះគេនៅទីក្រុងឈីកាហ្គោ ហើយបានកើតឡើងបាននាំឲ្យភ្លើងឆេះយ៉ាងសន្ធោសន្ធៅនៅពាក់កណ្តាលទីក្រុង (ឆ្នាំ ១៨៧១) សង្គ្រាមលោកលើកទី ១ ត្រូវបានចាប់ផ្តើមដោយព្រឹត្តិការណ៍ដែលអ្នកឃុបឃិតប្រទេសស៊ែប៊ី។ បានសម្លាប់ព្រះអង្គម្ចាស់។ (ឆ្នាំ ១៩១៤)

១៥ អ្នកដែលប្រោសមនុស្សអាក្រក់ និងអ្នកដែលកាត់ទោសមនុស្សសុចរិត អ្នកទាំងពីរគឺជាការស្អប់ខ្ពើមចំពោះព្រះយេហូវ៉ា។

នេះហើយជាពាក្យដែលថាការកាត់ទោសដ៏ទុច្ចរិតធ្វើឲ្យព្រះមានសេចក្តីក្រោធ។ ជាពិសេសព្រះទ្រង់ស្វែងរកសេចក្តីសុចរិតក្នុងកិច្ចការរបស់ពួកជំនុំ។ ប៉ុន្តែលោកចង់បានយុត្តិធម៌ និងការអនុវត្តតាមរបៀបរបបសង្គម។ ដោយ

សារគាត់ចង់ឲ្យបំណងប្រាថ្នារបស់គាត់បានសម្រេចនៅលើផែនដីផងដែរ (Mt 6:10) គាត់ចង់ឲ្យកណ្តឹងសេះបានបរិសុទ្ធ។ (សេក ១៤:២០-២១) ដោយសារការជំនុំជម្រះ«អ្នកណាដែលប្រោសមនុស្សអាក្រក់ និងអ្នកណាដែលថ្កោលទោសមនុស្សសុចរិត» ជាសកម្មភាពលើកទឹកចិត្តមនុស្សអាក្រក់ជាវិជ្ជមាន នោះគឺជាសកម្មភាពអាក្រក់និងអាក្រក់បំផុត។ អំពើអាក្រក់ដើម្បីសម្រេចបាននូវស្ថានភាពដ៏ក្រៀមក្រំនោះ ធ្វើឱ្យព្រះដាច់ចេញពីព្រះយ៉ាងក្រៃលែង វាគឺជាមេរៀននៃបទគម្ពីរដែលថា ការជំនុំជំរះភ្លាមៗរបស់ព្រះគួរតែមកលើពួកគេ។

នេះជាពាក្យនៃបទគម្ពីរបានលាតត្រដាងជាសិរីរុងរឿងដើម្បីប្រកាសអំពីវេទនា។ (គឺ ៥:២០)

ការជំនុំជំរះដ៏ទុច្ចរិត «អ្នកណាដែលប្រោសមនុស្សអាក្រក់ និងអ្នកដែលថ្កោលទោសមនុស្សសុចរិត» គឺជាការជំនុំជំរះរបស់ព្រះយេស៊ូវ ដែលត្រូវបានចាត់ទុកជាអំពើអាក្រក់នៅក្នុងពិភពលោក។ (Charles Bridges) នៅឯការវិនិច្ឆ័យ បារ៉ាបាស (ចោរប្លន់) ត្រូវបានដោះលែង ហើយព្រះយេស៊ូវត្រូវបានកាត់ទោសប្រហារជីវិត។ (មថ ២៧:២៦) ត្រង់ចំណុចនេះ លោកយេស៊ូត្រូវបានគេវិនិច្ឆ័យថាជារឿងអយុត្តិធម៌បំផុត។

ការជំនុំជំរះដ៏ទុច្ចរិត «ដើម្បីរាប់ជាសុចរិតដល់មនុស្សអាក្រក់ និងដើម្បីថ្កោលទោសមនុស្សសុចរិត» គឺជាអំពើបាបដ៏អាក្រក់។ ដូច្នេះ អ្នកប្រព្រឹត្តអំពើបាបនេះ ត្រូវវិនាសទៅ។ អ័ហាប់បានបណ្តេញណាបោតចេញពីព្រោះជាមនុស្សមានបាប ហើយបានសម្លាប់គាត់ ហើយដកហូតចំការរបស់គាត់។ ដោយ

សារអំពើបាបនេះ គ្រួសារគាត់ទាំងមូលនៅជំនាន់កូនចៅរបស់គាត់ត្រូវបានព្រះជាម្ចាស់វិនិច្ឆ័យទោស ហើយត្រូវបំផ្លាញ។ (២សាំ. ២១:១-២៤) កាលដែលរដ្ឋាភិបាលនៃប្រជាជាតិមួយប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងនោះ នោះនឹងត្រូវវិនាសមិនឆ្ងាយប៉ុន្មាន។ ស្តេចយ៉ូវ៉ាគីមនៅថ្ងៃបញ្ចប់នៃសាសន៍យូដាបានបៀតបៀនយេរេមាដ៏សុចរិត ហើយបានសម្លាប់អ៊ូរីយ៉ា។ (យេរេមា ២៦:២២-២៤) ស្តេចស៊ីឌគាបានបៀតបៀនយេរេមា (៣៨:៥-៦) ដូច្នេះ យើងអាចនិយាយបានថា វាជាមេដឹកនាំនៃការបំផ្លាញ។ អំពើបាបបែបនេះត្រូវបានប្រព្រឹត្តឡើងដោយអ្នកទទួលសំណូក (និក្ខមនំ ២៣:៧-៨) ហើយអ្នកដែលមិនយល់ពីភាពល្អ និងអាក្រក់ ដោយសារភាពក្រអឺតក្រទម និងភាពងងឹតរបស់ពួកគេ។

16 ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សល្ងង់ត្រូវមានលុយក្នុងដៃដើម្បីទិញប្រាជ្ញា ពេលដែលខ្លួនគ្មានប្រាជ្ញា?

ឃ្លានេះគួរតែត្រូវបានកែសម្រួលដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា "ហេតុអ្វីបានជា "មនុស្សល្ងីល្ងើ" គួរទិញប្រាជ្ញាដោយគ្មានចិត្ត ហើយដោយតម្លៃនៅក្នុងដៃ? ត្រង់នេះពាក្យ «គ្មានបេះដូង» (וְלֵב־אָיִן) មានន័យថាចិត្តរបស់គាត់មិនចង់បានដោយចិត្តរបស់គាត់។ ពាក្យភាសាហេព្រើរនៃ«ចិត្ត» (ឡាប) ចង្អុលទៅលើចិត្តដើម្បីមានសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ក្តៅគគុក។ បុរសយករូបដើម្បីស្វែងរកព្រះ (រូបដើម្បីស្វែងរកប្រាជ្ញា) ។ ពេលនោះចិត្តគេលែងមានចិត្តក្តៅក្រហាយ។ ដូច្នេះគេហៅថាជា«មនុស្សល្ងង់»។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់ស្វែងរកកំណប់ទ្រព្យពិតដោយលាក់ពុត? ពីឡាតនិយាយដូចជាតស៊ូមតិលោកយេស៊ូ ប៉ុន្តែនៅទីបំផុតលោកបានផ្ទេរលោកយេស៊ូទៅឲ្យគេឆ្កាងលោក។ (លូក. ២៣:៤, ១៤, ២០, ២២, ២៤ យ៉ូន. ១៩:១៥-១៦) បេលីកចង់ស្តាប់ដំណឹងល្អរបស់ប៉ុល

ប៉ុន្តែគាត់មិនមានចិត្តចង់ក្តៅក្នុងចិត្តទេ។ ទីបំផុតគាត់មិនទទួលយកទេ។ (កិច្ចការ ២៤:២៥) ក្នុងចំណោមអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកសម័យនេះ មានបុរសជាច្រើនដែលមិនប្រាថ្នាចង់បានព្រះរស់ចេញពីចិត្តរបស់គាត់ ប៉ុន្តែអនុវត្តតួនាទីរបស់អ្នកជឿខាងក្រៅ។ ដូចដែលបុរសនោះជឿលើព្រះគ្រីស្ទដោយបេះដូងរបស់គាត់ គាត់បានទទួលការសង្គ្រោះ។ (រ៉ូម ១០:៩-១០) បេះដូងមិនមែនជាខួរក្បាលទេ តែជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលបង្ហាញដោយចិត្ត។ វាជាចំណុចកណ្តាលនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់យើង។ ព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះទ័យចង់បានចិត្តក្តៅរបស់យើង។ ដូច្នេះនៅពេលដែលគាត់បានព្យាបាលអ្នកជំងឺអាយុ 38 ឆ្នាំបានដេកនៅលើកន្លែងក្បែរបឹង Bethesda សំណួរដែលគាត់បានសួរដំបូងតើអ្នកចង់ជាសះស្បើយទេ? ហើយបានពិនិត្យមើលការពិតថាគាត់មានចំណង់ក្តៅក្នុងចិត្ត។

17 មិត្តស្រឡាញ់គ្រប់ពេល ហើយបងប្អូនកើតមកសម្រាប់ទុក្ខលំបាក។

Delitzsch បានបកប្រែខគម្ពីរនេះដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ «មិត្តពិតតែងតែស្រឡាញ់ ដែលគាត់បង្កើតក្នុងពេលមានបញ្ហាជាបងប្រុស»។ ប៉ុន្តែកំណែភាសាកូរ៉េរបស់យើងមានលក្ខណៈធម្មជាតិ និងវេយ្យាករណ៍ជាង។ ខនេះរួមបញ្ចូលពាក្យទៅកាន់មិត្តក្នុងពេលតែមួយ និងពាក្យទៅបងប្រុស។

នៅទីនេះ អត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃពាក្យ "មិត្ត" (ﭫﻌﺭ) គឺជារចនាប័ទ្មពាក្យដែលអត្ថបទ (ﭫﻌ) ត្រូវបានបន្ថែមទៅមិត្ត (ר) ។ Delitzsch ស្វែងរកអត្ថន័យនៃមិត្តពិសេស (នោះគឺជាមិត្តត្រូវបានហៅសម្រាប់មិត្តភក្តិ) ។ ដូច្នេះគាត់បានបកប្រែពាក្យនេះទៅជា "មិត្តត្រឹមត្រូវ" ។

"( )តែងតែមិនងាយទេដែលយើងមានមិត្តដែលយើងស្រលាញ់ជានិច្ច។ យ៉ូណាថានបានជួយដាវីឌដែលបានជួបក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាកជាបន្តបន្ទាប់ ជាពិសេសកាលដែលឪពុករបស់គាត់ស្អប់ដាវីឌ គាត់មិនបានស្តាប់បង្គាប់ដោយខ្វាក់ភ្នែកទេ ប៉ុន្តែបានជួយដាវីឌរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ , វាពិតជាអស្ចារ្យណាស់។ យ៉ូណាថានបានដើរតាមសេចក្តីសុចរិតជាងពូជពង្សទៅទៀត។ សូមមើល អ៊ីសាំ ១៨:៣, ១៩:២, ២៣:១៦។ ការប្រកបរបស់ដាវីឌនិងយ៉ូណាថានជាផ្លែផ្កាដែលត្រូវជឿលើព្រះយេហូវ៉ា។ ជំនឿរបស់ដាវីឌមិនអាចត្រូវការបានទេ ហើយយ៉ូណាថានក៏ជាអ្នកមានជំនឿដែរ។ (១សាំ. ២០:១២) ក្នុងចំណោមអ្នកមិនជឿដែលមិនស្គាល់ព្រះ ជួនកាលមានអ្នកដែលត្រូវបន្តរួមរស់ជាមួយនឹងមិត្តដោយត្រឹមត្រូវតាមមនសិការដែលព្រះប្រទាន។ ក្នុងសម័យចិនចាស់ ការប្រកបរបស់ភ្នាន់ជួង និងប៉ូសូកក្នុងសម័យវ៉ាងកុង នៃប្រទេសជេ គឺជាគំរូមួយនៃមនុស្សជំនាន់ក្រោយ។ នៅពេលដែលពីរនាក់បានលក់ជាមួយគ្នា និងបំបែកប្រាក់ចំណូលគ្នាទៅវិញទៅមក Kwanjoong បានកាន់កាប់កាន់តែច្រើន។ បន្ទាប់មក Posook បានយល់ពី Kwanjoong ដោយចិត្តល្អរបស់គាត់ ហើយនិយាយថា "គាត់បានធ្វើដូច្នេះដោយសារតែ Kwanjoong ក្រីក្រពេក" ។ បន្ទាប់ពីនោះ

នៅពេលដែល Kwanjoong ប្រតិបត្តិសង្គ្រាម ហើយត្រូវបានចាញ់ ហើយរត់គេចពីគាត់ Posook មិនបាននិយាយថាគាត់ជាមនុស្សកំសាកទេ ប៉ុន្តែនិយាយបានល្អថា "មូលហេតុដែល Kawnjoong ត្រូវបានចាញ់ក្នុងសង្គ្រាម ហើយត្រូវបានរត់គេចខ្លួន គឺដោយសារតែគាត់មានម្តាយរបស់គាត់ ហើយគួរតែបម្រើអ្នកចាស់របស់គាត់

"() សីលធម៌ទិសបូព៌ាក៏គោរពសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាន។ ខុងជឺបានសាទរ Pyung Joong Anh ដែលជាអ្នកនយោបាយល្អក្នុងសម័យ Kyunggong ដូចតទៅ។ នោះគឺថា "Pyung joong Anh យកការប្រកបរបស់មនុស្សមកបានល្អដែលគាត់គោរពជាយូរមកហើយ"។ ( ) ពាក្យរបស់ខុងជឺបែបនេះគឺស្រដៀងនឹងពាក្យសុភាសិតក្នុងការបង្រៀនអំពីគោលការណ៍នៃការប្រកប។ ចំណុចខុសគ្នាតែមួយគត់នៃវត្ថុទាំងពីរគឺទំនាក់ទំនងនៃផ្នែខាងក្រោយ។ ខុងជឺបាននិយាយយ៉ាងសាមញ្ញក្នុងទស្សន:នៃមនុស្សនិយម ប៉ុន្តែអ្នកនិពន្ធសុភាសិតបាននិយាយក្នុងទស្សន:នៃលទ្ធិទេវនិយម។

ចុះតើអ្វីទៅជាអាថិកំបាំងដើម្បីរក្សាចំណងមិត្តភាពឲ្យបានយូរ? ដូចជាបទគម្ពីរបានចែងថា ពាក្យបិទបាំងអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃ (១ពេត្រុស ៤:៨) និងពាក្យស្រឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវ (Mt 5:44-48) សូមយោងទៅទំនុកដំកើង ១០៩:៤-៥។ យើងមិនគួរយកការប្រកបជាមួយអ្នកដទៃដើម្បីទទួលបានអ្វីនោះទេ។ ការប្រកបបែបនេះគួរតែត្រូវបែកបាក់ព្រោះមិនដល់ការរំពឹងទុក។ ប៉ុន្តែអ្នកដែលស្រឡាញ់សត្រូវរបស់ខ្លួនបានជម្នះបញ្ហាបែបនេះ។ ខុងជឺក៏មានមេរៀនបង្រៀនជាអាថិកំបាំងដើម្បីរក្សាមិត្តភាពជាបន្តបន្ទាប់។ ការមានចិត្តបរិសុទ្ធក្នុងមិត្តភាព។ តាមអត្ថន័យ MyungSimbogam បាននិយាយថា "ការប្រកបរបស់បុរសដ៏ថ្លៃថ្នូគឺដូចជាភាពបរិសុទ្ធនៃទឹក ការប្រកបរបស់មនុស្សតូចគឺផ្អែមដូចស្រាផ្អែម" ។ មានន័យថា ក្នុងការរាប់អានមិត្តភក្តិ យើងមិនគួរលើកសរសើរអ្នកដទៃដូចស្រាផ្អែមឡើយ ហើយគួរធ្វើដោយបរិសុទ្ធ។

នេះជាមេរៀនសំខាន់ណាស់ ដែលវាមិនមកដល់ស្តង់ដារនៃពាក្យនៃបទគម្ពីរ ដើម្បីសង្កត់ធ្ងន់លើការអភ័យទោសពីអំពើបាប និងសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះសត្រូវ។

"បងប្រុសកើតមកសម្រាប់ភាពលំបាក" នៃពាក្យនេះ Delitzsch អះអាងការបកប្រែថា "ដូចជាបងប្រុសកើតមកសម្រាប់ជំងឺប៉េស្ត" ។ ពោលគឺមិត្តពិតប្រៀបដូចជាបងប្អូនជួយក្នុងគ្រោះកាច។ ប៉ុន្តែការបកប្រែបែបនេះមិនមែនជាធម្មជាតិក្នុងវេយ្យាករណ៍ទេ។ ពាក្យនេះនិយាយអំពីបងជារបស់ដែលគេសម្គាល់ខុសគ្នាក្នុងមិត្ត។ ពោលគឺបងប្អូនក្នុងត្រកូលមួយសហការគ្នាដោយស្មគ្រគិត្ត។ វានិយាយរឿងដែលត្រូវក្លាយជានៅក្នុងពិភពលោកដោយផ្ទាល់។ Sykyung ក្នុងលទ្ធិខុងជឺក៏បាននិយាយផងដែរថា "ដើម្បីភាពភ្លឺស្វាង ផ្កា cherry ដែលមានជីវិតត្រូវបានរីកពេញដោយពន្លឺ ក្នុងចំណោមបុរសលើលោកនេះ វាមិនដូចបងប្អូនទេ។ ពេលយើងជួបជ្រលងភ្នំមរណៈ បងប្អូនពិចារណាមើល កន្លែងដែលសាកសពពេញបូស បងប្រុសដើរឆក ព្រោះយាយបក្សីនៅវាលរហោស្ថានរវល់ណាស់ បងប្រុសជួយសង្គ្រោះកន្លែងពិបាកយ៉ាងរហ័ស។ ទោះយើងមានមិត្តល្អក៏ដោយ នៅពេលនោះយើងទិញតែពាក្យទូញសោកប៉ុណ្ណោះ។ បងប្អូនឈ្លោះគ្នាក្នុងផ្ទះ ខាងក្រៅយកដៃមើលងាយការពារ។ ទោះយើងមានមិត្តល្អក៏ដោយ ក៏នៅពេលនោះគេមិនជួយយើងដែរ។ ឃ្លាខាងលើបាននិយាយពីស្ថានភាពសីលធម៌គ្រួសារ ប្រតិបត្តិជីវិតគ្រួសារតាមត្រកូលផ្ទាល់។ នេះជាអ្វីដែលបុរសក្នុងពិភពលោកអាចយល់បានតាមរយៈបទពិសោធន៍របស់ពួកគេ។ នេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់វិរៈណៈធម្មជាតិ ប៉ុន្តែមិនមែនជារឿងដែលបំផុសគំនិតទេ។

18 អ្នកណាដែលខ្វះការយល់ដឹងបានសន្យា ហើយដាក់សន្តិសុខនៅចំពោះមុខអ្នកជិតខាង។

នេះមិនមានន័យថាសកម្មភាពធានាណាមួយគួរតែត្រូវបានបញ្ឈប់នោះទេ។ ដីកាត្រឹមត្រូវជួយអ្នកដទៃ។ បុរសជនជាតិសាម៉ារីដ៏ល្អនោះប្រាប់ពាក្យធានាដល់អ្នកមើលផ្ទះសំណាក់ឲ្យអ្នកនោះជួបចោរ។ (លូក. ១០:៣៥) ប៉ុលបានធ្វើដូច្នេះសម្រាប់អូណេស៊ីម៉ូ។ (ម៉ូន ១:១៨) លោកយេស៊ូបានក្លាយជាការធានាសម្រាប់ការសង្គ្រោះរបស់យើង។ (ហេព្រើរ ៧:២២)

ព្រះបន្ទូលនៃ ខ១៨ បង្រៀនតែថា អ្នកណាដែលមិនត្រូវធានាដោយគ្មានការទទួលខុសត្រូវ។ វាមិនស័ក្តិសមទេដែលបុរសមិនអាចធានាដោយគ្មានការទទួលខុសត្រូវសម្រាប់ហេតុផលពីរ។ ពោលគឺ (១) ព្រោះជាកិត្តិយសរបស់ខ្លួនក្នុងការជួយអ្នកដទៃ ដែលជារបស់ឥតប្រយោជន៍។ (2) ចំពោះសកម្មភាពដែលគាត់ដឹងថាមានអំណាចហិរញ្ញវត្ថុនៅពេលអនាគត ហើយទទួលយកនោះ តើការផ្សងព្រេងផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុមួយណា? វាងាយស្រួលដែលបុគ្គលនិងសហគមន៍ក្នុងការផ្សងព្រេងផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុគួរតែត្រូវវិនាស។ សព្វថ្ងៃនេះមូលហេតុនៃការក្ស័យធននៃអាជីវកម្មជាច្រើនក្នុងប្រទេសកូរ៉េខាងត្បូងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ក្រុមហ៊ុននេះ។ . ដូច្នេះ សុភាសិត 28:6 មានប្រសាសន៍ថា៖ « អ្នកក្រដែលដើរដោយចិត្តស្មោះត្រង់ នោះប្រសើរជាងអ្នកមានដែលវង្វេងផ្លូវទៅទៀត»។

ពាក្យ «ឲ្យការសន្យា» (רָעַ עֵרֶב) ក្នុងអត្ថបទមានន័យសាមញ្ញថា «វាយបាតដៃ» ។ ដូច្នេះ Septuagint (LXX) និង Virgate (ភាសាឡាតាំង) បានឃើញតែ

សកម្មភាពដើម្បីផ្គាប់ចិត្តមួយនេះ។ (C. H. Toy) ប៉ុន្តែ យ៉ូប ១៧:៣ មានន័យ ថាត្រូវប៉ះបាតដៃដើម្បីធានា។

១៩ អ្នកណាស្រឡាញ់ការរំលង ចូលចិត្តឈ្លោះប្រកែកគ្នា។ អ្នកណាដែលធ្វើ ទ្វារឲ្យខ្ពស់ អ្នកនោះស្វែងរកសេចក្តីវិនាស។

ត្រង់នេះហើយបានអំពាវនាវថា "អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ការរំលង នោះ ស្រឡាញ់ការឈ្លោះប្រកែកគ្នា" (19a) គឺជាមនុស្សតែមួយនៃ "អ្នកណាដែល ធ្វើទ្វារឲ្យខ្ពស់ស្វែងរកសេចក្តីវិនាស"។

(មនុស្សក្រអឺតក្រទម) នៅក្នុង ខ ១៩ ខ. ក្នុងចំណោមមនុស្សមានបុរស ដែលមានបញ្ហាដោយស្មាក់ស្ទើរ។ ប៉ុន្តែមានអ្នកចូលចិត្តឈ្លោះគ្នា មនុស្ស បែបនេះជាមនុស្សក្រអឺតក្រទម។ កាលដែលគាត់តែងតែមើលងាយអ្នក ដទៃ ធ្វើឱ្យខូចសិទ្ធិអ្នកដទៃ។ ដូច្នោះហើយ សកម្មភាពទុច្ចរិតទាំងអស់ចេញ មកក្រៅ។ (សុភ. ២៩:២២-២៣) ដោយសារគាត់ស្រឡាញ់អំពើបាប គាត់ បានពេញដោយអំពើបាបយ៉ាងខ្លាំង។ អ្នកដែលក្រអឺតក្រទមបែបនេះ (ដែល ធ្វើឲ្យទ្វារខ្ពស់) ត្រូវបានបំផ្លាញនៅទីបំផុត។

នៅក្នុងខគម្ពីរនេះ អ្វីដែលយើងគួរមើល មានទាំងពាក្យ «ស្រឡាញ់» (អាហា រ៉ា) និងពាក្យ «ដើម្បីស្វែងរក» (បឺរ៉ុកឆេស)។ ការបញ្ចេញមតិបែបនេះចង្អុល បង្ហាញពីភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់មនុស្សក្រអឺតក្រទម។ ទោះបីជាគាត់ចូលចិត្តការ ឈ្លោះប្រកែកគ្នាសម្រាប់ខ្លួនគាត់ក៏ដោយ វាមិនកើតចេញពីការយល់ឃើញ នៃយុត្តិធម៌ទេ គឺចេញពីការបំផុសគំនិតនៃអំពើបាប។ ជាមនុស្សទូទៅមិន ឈ្លោះជាមួយអ្នកដទៃដោយខ្លួនឯងជាចំណែកនៃសេចក្តីសុចរិត។ ស្នេហា

មិនស្វែងរកផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនទេ។ (១កូរិនថូស ១៣:៥) សូមមើល ១កូរិនថូស ១០:៣៣ ភីលីព ២:២១។ ប៉ុន្តែចំពោះមនុស្សក្រអឺតក្រទមចូលចិត្តឈ្លោះប្រកែកជាមួយខ្លួន វាស្រដៀងនឹងអំពើបាបដែរ (អត្ថបទភាសាហេព្រើរនិយាយថាស្រឡាញ់អំពើបាប) ហើយវាស្រដៀងនឹងការស្វែងរកការបំផ្លាញខ្លួនឯង។ ដូច្នេះ ច្បាស់ជាគាត់ជាមនុស្សល្ងង់។

Suk kyung នៅក្នុងសំណេរចាស់ទិសបូព៌ាបាននិយាយថា "សម្រាប់គុណធម៌ផ្លាស់ទីមេឃមិនមានអ្វីដែលមិនមកដល់វាទេការពិតដែលក្រអឺតក្រទមទាមទារឱ្យបាត់បង់ប៉ុន្តែការបន្ទាបខ្លួនទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍គឺជាផ្លូវនៃស្ថានសួគ៌។ ( ) នៅពេលដែលយើងឃើញពាក្យនេះ ខ្ញុំបង្ហាញថា ដោយសារការជំនុំជំរះនៃស្ថានសួគ៌ មនុស្សក្រអឺតក្រទមត្រូវតែបំផ្លាញចោល។ ចុះតើហានសួគ៌នៅស៊ូយ្យុងមានន័យដូចម្តេច? ទិដ្ឋភាពនៃព្រះនៅក្នុង Suh kyung គឺមិនច្បាស់លាស់។ វាមិនសក្តិសមនឹងលទ្ធិទេវៈ។ Suh kyung បាននិយាយពេលខ្លះថា អ្នកគ្រប់គ្រងសកលលោកគឺជាស្ថានសួគ៌។ ប៉ុន្តែពាក្យដែលស្ថានសួគ៌បញ្ជា អ្វីដែលសៀវភៅបាននិយាយដូច្នេះ ចង្អុលបង្ហាញតែទម្រង់នៃបុព្វបទដ៏ល្អបំផុត ប៉ុន្តែវាមិនបានកត់សម្គាល់វិវរណៈដែលមានខ្លឹមសារវិជ្ជមានទេ។ ហើយនៅពេលផ្សេងទៀត សៀវភៅនេះបង្ហាញពីអ្នកផលិតរួមទាំងព្រះនៃស្ថានសួគ៌ និងព្រះនៃផែនដី។ ជាឧទាហរណ៍ វាគឺជា«ស្ថានសួគ៌ហើយផែនដីជាមាតាបិតា ប៉ុន្តែមនុស្សជាវិញ្ញាណនៃគ្រប់ទាំងអស់»។ (Hyunaksa 1970, TaKey ទំ 211)

ដូច្នេះ តើយើងគួរវាយតម្លៃយ៉ាងណាចំពោះការគិតអំពីអត្ថន័យដែលថាមនុស្សក្រអឺតក្រទមនឹងត្រូវនិទ្ទ័យដោយស្ថានសួគ៌? យើងអាចនិយាយ

បានថា វាជាសំឡេងនៃសតិសម្បជញ្ញៈដោយព្រះគុណទូទៅ ទោះបីជាមនុស្សជាតិត្រូវបានខូច។ ទោះបីជាវាមិនឈានដល់សិទ្ធិអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលសរសេរដោយការចាប់អារម្មណ៍នៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធក៏ដោយ វាជាធម្មជាតិដែលអ្វីដែលយើងគួរចងចាំនៅក្នុងចិត្តរបស់យើង នៅចំណុចនេះ ព្រះគុណធម្មតាត្រូវបានប្រទានដោយព្រះ យើងគួរតែគោរពវា។ 20 មនុស្សចិត្តគំនិតមិនបានល្អទេ ហើយមនុស្សដែលមានអណ្តាតមិនទៀងត្រង់នឹងធ្លាក់ទៅក្នុងគ្រោះមហន្តរាយ។

នៅទីនេះវានិយាយរឿងពីរដែលបុរសមិនអើពើជានិច្ច។ ជាទូទៅ បុរសត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នចំពោះសកម្មភាពរបស់ពួកគេក្នុងកម្រិតខ្លះ ខនៅក្នុងការគ្រប់គ្រងបេះដូងរបស់ពួកគេ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គេមិនប្រយ័ត្ននិយាយផងដែរ។ ប៉ុន្តែព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរបានចាត់ចែងរឿងសំខាន់ពីរយ៉ាងសំខាន់ (ឌូតឺរ៉ូម ៦:៥, រ៉ូម ១០:៩-១០, យម ៣:២ ម. ក្នុងរឿងទាំងពីរនេះ អ្វីដែលយើងគួរបន្តគឺភាពស្មោះត្រង់។

ក្នុងអត្ថបទពាក្យ«ច្របូកច្របល់»(អេតកាសស)មានន័យថាមិនពិតហើយក៏«ទុច្ចរិត»(ד֖וּ)ចង្អុលទៅមិនពិត។ អ្នកដែលមានចិត្តមិនពិត មិនជឿលើសេចក្តីពិតរបស់ព្រះឡើយ។ ព្រោះជំនឿមិនពិតគឺផ្ទុយគ្នាទាំងស្រុង។ (ទំនុកដំកើង ៥១:៦) ហើយដូចជាពាក្យរបស់បុរសនោះមិនពិត នោះមានន័យថាការធ្វើអត្ថឃាតនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់។ ព្រោះតម្លៃនៃពាក្យមនុស្សដោះស្រាយតម្លៃនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់។ អ្នកណាមិនអាចធ្វើការជាមួយគ្នាបាន ហើយមិនអាចរស់នៅជាមួយគ្នា។ លើសពីនេះទៅទៀត បុរសបែប

នេះអាចប្រាស្រ័យទាក់ទងជាមួយព្រះ។ គាត់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់អារក្ស។ (យ៉ូ ហាន ៨:៤៤)

២១ អ្នកណាដែលធ្វើជាមនុស្សល្ងីល្ងើនឹងកើតទុក្ខចំពោះខ្លួនឯង ហើយឪពុក របស់មនុស្សល្ងីល្ងើក៏គ្មានអំណរដែរ។

សុភាសិតបង្ហាញពាក្យស្រដៀងគ្នាជាច្រើនដូចនោះ។ (១០:១, ១៥:២០, ១៧: ២៥, ១៩:១៣) ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់កូនគាត់កើតចេញពីកំណើត ដូច្នេះវាមិន អាចធ្វើបានដោយអំណាចមនុស្សទេ។ ព្រោះក្នុងចំណោមកូនដែលត្រូវ ចិញ្ចឹមដោយឪពុកម្តាយ នោះឆ្លាតល្អ និងល្ងង់ល្ងង់ក៏លាយឡំគ្នា។ មិនត្រឹម តែប៉ុណ្ណោះ ព្រោះក្នុងចំណោមកូនចៅដែលមានជំនឿខ្លាំងនោះ មានមនុស្ស ល្ងង់។

២២ ចិត្តដែលរីករាយជាថ្នាំដ៏ល្អ ប៉ុន្តែវិញ្ញាណដែលខ្ទេចខ្ទាំធ្វើឲ្យឆ្អឹងស្ងួត។

លោក Charles Bridges បាននិយាយថា នៅទីនេះ "សេចក្តីរីករាយ" មិនមែន ជាសេចក្តីអំណរខាងរូបកាយ (សេចក្តីរីករាយនៃសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងសាច់ ឈាមក្នុងលោកីយនេះ) ប៉ុន្តែជារបស់ខាងវិញ្ញាណ (សេចក្តីរីករាយដោយ ព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ) ពីព្រោះសាឡូម៉ូនបានចាត់ទុកសេចក្តីអំណរខាងរូប កាយជារោគសញ្ញាឆ្លុតៗ។ (អត្ថាធិប្បាយលើសុភាសិត បដានៃសេចក្តីពិត ការជឿទុកចិត្ត ឆ្នាំ ១៩៦៨ ទំព័រ ២៧២)

តាមពិតទៅ ភាពរីករាយខាងរាងកាយរបស់បុរសអាចក្លាយជាថ្នាំធ្វើឱ្យរាង កាយរបស់គាត់មានសុខភាពល្អ។ មនុស្សប្រុសទទួលបានការសប្បាយខាង ផ្លូវកាយមិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីមានការសោកស្តាយ និងទុក្ខផ្លូវចិត្តច្រើន ដែលអ្នកម្ខាងទៀតមិនដឹង។ តើអធិរាជនីរ៉ូ រស់នៅក្នុងផ្ទះមាសមានបញ្ហា

កម្រិតណា ដើម្បីធ្វើអត្តឃាត? ចំពោះអ្នកដែលដេញតាមការសប្បាយគឺទន់ខ្សោយ គ្មានកម្លាំងតទល់នឹងបញ្ហាខាងក្រៅឡើយ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារការរីករាយដែលទទួលបានដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធគឺពិតដោយមិនស្តាយ ក្រោយរូបកាយរបស់យើងក៏មានសុខភាពល្អ ហើយព្រលឹងរបស់យើងក៏ត្រូវបានពង្រឹងដែរ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ សេចក្តីត្រេកអរក្នុងសេចក្តីរីករាយខាងក្រៅ ក៏ដើរដោយសេចក្តីអត់ធន់។ គាត់ឃើញឥន្ធនូនៅក្នុងពពក។ (Charles Bridges)

«វិញ្ញាណដែលខ្ទេចខ្ទាំ»បាននិយាយថាការថប់បារម្ភចំពោះអ្វីៗនៃពិភពលោកនេះ។ វាគឺដើម្បីសម្លាប់ព្រលឹង។ (ម៉ាថ ១៣:២២) ពាក្យថា«ធ្វើឲ្យឆ្អឹងស្ងួត»។ មានន័យថាកាត់បន្ថយរចនាសម្ព័ន្ធបុគ្គលិកលក្ខណៈច្រើនជាងរចនាសម្ព័ន្ធនៃរាងកាយ។ ម្យ៉ាងទៀត រូបកាយនិងព្រលឹងត្រូវបានកាត់បន្ថយរួមគ្នា។ ការថប់បារម្ភនៃពិភពលោកនេះគឺមិនជឿ (ម៉ាថាយ 6:34) ហើយសម្រាប់វាជាគ្រោះថ្នាក់ដែលព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀនអ្នកជឿថាពួកគេមិនគួរមានការថប់បារម្ភចំពោះអាកប្បកិរិយាមិនស្លៀកពាក់និងអាហារផងដែរ។ (ម៉ាថាយ ៦:២៥) ហើយពួកគេក៏មិនគួរខ្វល់ខ្វាយនឹងរឿងនៅថ្ងៃស្អែកដែរ។ (ម៉ាថាយ ៦:៣៤)

ខុងជឺបាននិយាយថា៖ «បុរសដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់មិនមានការថប់បារម្ភ ហើយក៏មិនខ្លាចដែរ»។ ហើយទ្រង់ក៏មានព្រះបន្ទូលថា បើបុរសដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ពិនិត្យមើលចិត្តហើយមិនមានកំហុស តើហេតុអ្វីបានជាគាត់បារម្ភ ហើយខ្លាចអ្វី? មានន័យថាបើបុរសនោះគ្មានកំហុសមុននឹងអ្នកដទៃនោះ គាត់មិនបាច់ព្រួយបារម្ភទេ។ ប៉ុន្តែនេះមិនអាចដោះស្រាយបញ្ហាសំខាន់របស់បុរស និងបញ្ហា

នៃការថប់បារម្ភរបស់គាត់បានទេ។ ការថប់បារម្ភសំខាន់របស់មនុស្សគឺសាសនា។ គាត់គួរតែអាចយកសន្តិភាពទៅវត្ថុនៃព្រះដោយទទួលបានដំណោះស្រាយ។ ដំណោះស្រាយត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយជំនឿតែប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកណាដឹងថាខ្លួនឯងជាមនុស្សមានបាប ហើយចូលទៅជិតព្រះគ្រីស្ទ ហើយជឿព្រះជាបិតារបស់ខ្លួន នោះនឹងបាត់ការព្រួយបារម្ភ និងភ័យរន្ធត់។ ព្រះយេស៊ូវបានប្រទានដល់ពួកគេនូវវិធីដែលមនុស្សមានបាបយកឈ្នះការថប់បារម្ភ និងការភ័យខ្លាច ហើយរីករាយនឹងសន្តិភាព។ គាត់ទាមទារផ្លូវនៃជំនឿ។ (ហេព្រើរ ១២:២)

23 មនុស្សអាក្រក់ទទួលសំណូកដោយសម្ងាត់ ដើម្បីបង្វែចមាគ៌ានៃយុត្តិធម៌។ សូមមើល អ៊ីសៃ ៣៣:១៥-១៦។ សម្រាប់ទីនេះ មន្ត្រីទទួលសំណូក គឺជាមនុស្សទុច្ចរិត។ ការទទួលសំណូក គឺជាអំពើបាបដ៏ធំមួយ។ ព្រះស្អប់អាកប្បកិរិយារបស់បុរសដែលមិនអើពើនឹងយុត្តិធម៌ជាខ្លាំង។ សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃខ ៨ ខាងលើ។

សីលធម៌នយោបាយនៃលទ្ធិខុងជឺក៏ចាត់ទុកការទទួលសំណូកគឺជាអំពើបាបដ៏ធំ។ Suhkyung បាននិយាយថា "ការធ្វើតាមសំណូកដោយមិនពិនិត្យមើលបុគ្គលិកលក្ខណៈធ្វើឱ្យកៅអីផ្លូវការរបស់គាត់កខ្វក់ មិនគោរពស្តេចគឺអស្ចារ្យណាស់ ដូច្នេះខ្ញុំនឹងដាក់ទោសអ្នក" ។ ( ) គំនិតនៃលទ្ធិខុងជឺបែបនោះមិនអាចហៅសម្រាប់ព្រះបន្ទូលដែលបំផុសគំនិតរបស់ព្រះបានទេ។ វាកើតចេញពីមនសិការដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានមក ដែលយើងអាចនិយាយបានថាវាជាកម្មសិទ្ធិរបស់វិវរណៈទូទៅរបស់ព្រះ។

24 ប្រាជ្ញាបែរមុខទៅរកប្រាជ្ញា តែភ្នែកមនុស្សល្ងង់នៅចុងផែនដី។

ការដែលប្រាជ្ញាតាំង«មុខឆ្ពោះទៅរកប្រាជ្ញា» (១) នោះមានន័យថាការឈ្លាសវៃដើរតាមតែប្រាជ្ញាប៉ុណ្ណោះ។ ម្យ៉ាងទៀត គាត់មិនគិតដល់អ្នកឯទៀតទេ លើកលែងតែការកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា (ប្រាជ្ញា)។ គាត់មិនបម្រើម្ចាស់ពីរនាក់ទេ (Mt 6:24) គាត់ប្រាថ្នាចង់បានតែព្រះយេហូវ៉ាប៉ុណ្ណោះ (ក្នុងថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ)។ (ទំនុកដំកើង ២៧:៤) សូមអានទំនុកតម្កើងរបស់ដាវីឌ (៦២:១-១២) ដើម្បីនិយាយឲ្យមើលតែព្រះដោយលម្អិត។ នៅទីនោះពាក្យ«តែ»ចេញមកបួនដង (១, ២, ៥, ៦) ដាវីឌគឺគ្រប់គ្រាន់ក្នុងនាមជាព្រះយេហូវ៉ាតែប៉ុណ្ណោះ។ (ទំនុកដំកើង ២៣:១) (២) ប្រាជ្ញាគឺនៅជិតប្រាជ្ញា។ ដូចសុភាសិតបានពោលថា "ការត្រិះរិះពិចារណា" មិនបានចង្អុលបង្ហាញថាបុគ្គលមានប្រាជ្ញាក្នុងលោកនេះទេ គឺជាអ្នកមានប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណ។ ព្រះមិននៅឆ្ងាយពីគាត់ទេ ព្រោះគាត់បានទទួលព្រះគុណនៃបញ្ញាខាងវិញ្ញាណ គាត់មានអារម្មណ៍ថាព្រះគង់នៅទីនោះគ្រប់ទីកន្លែង។ សូមមើលទំនុកដំកើង ១៣៩:១-១៨, រ៉ូម ១០:៨ កិច្ចការ ១៧:២៤-២៧។

ម្យ៉ាងវិញទៀត មនុស្សល្ងីល្ងើផ្តោតទៅលើអ្វីៗទាំងអស់ ដើម្បីស្វែងរកអ្វីៗទាំងអស់នៅលើផែនដី។ វាគឺជាតួលេខដែលត្រូវទាញដោយភាពឥតប្រយោជន៍ និងការលោភលន់។ វាមានន័យថា "តែភ្នែករបស់មនុស្សល្ងីល្ងើគឺនៅលើចុងផែនដី" ។ គាត់មិនជោគជ័យក្នុងការទទួលបានអ្វីៗទាំងអស់ដោយស្វែងរកពួកគេ។ តាមនោះ គាត់ក៏គ្មានខ្លឹមសារដែរ។ បុរសនោះទទួលយកតែព្រះជាម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ គាត់ទទួលយកការពេញចិត្ត។ (សាស. ៣:១១) ផ្លូវទៅរកព្រះគឺមានតែលោកយេស៊ូគ្រិស្ត។ (យ៉ូហាន ១៤:៦) ដូច្នេះ គាត់គួរតែយើញតែព្រះយេស៊ូប៉ុណ្ណោះ។ (ហេព្រើរ ១២:២)

25 កូនលួងជាទុក្ខដល់ឪពុក ហើយក៏ជូរចត់ចំពោះនាងដែលបានសំរាលកូន។ ឃ្លានេះជាពាក្យដាស់តឿនដល់មាតាបិតា និងកូនគ្រប់រូប។

(1) ការព្រមានកុមារ។ នោះគឺពួកគេមិនគួរផ្តល់ការថប់បារម្ភ និងទុក្ខដល់ឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេឡើយ។ បុរសដើម្បីក្លាយជាកូនរបស់ខ្លួន គួរតែផ្គាប់ចិត្តឪពុកម្តាយ ដោយការស្តាប់បង្គាប់ឲ្យបានល្អ។ (អេភ. ៦:១) កូនៗគួរដឹងថាការស្តាប់បង្គាប់គឺជាវត្ថុដ៏មានតម្លៃបំផុតនៃការគោរព។ ការស្តាប់បង្គាប់នេះមិនមែនជាការស្តាប់បង្គាប់ដោយងងឹតងងុលនោះទេ ប៉ុន្តែជាសកម្មភាពដើម្បីទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយគោរពតាមសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ឪពុកម្តាយ។ ដោយសារតែឪពុកម្តាយស្រឡាញ់កូន មិនបង្គាប់ឲ្យប្រព្រឹត្តតែផលប្រយោជន៍។ លទ្ធិខុងជឺបង្រៀនរឿងជាច្រើនអំពីការគោរពឆន្ទៈរបស់មាតាបិតា និងការផ្គាប់ចិត្តពួកគេ។ Jeung ja មានប្រសាសន៍ដូចខាងក្រោមនោះគឺ "បុរសដែលមានចិត្តអំនួតមើលថែឪពុកម្តាយគឺធ្វើឲ្យចិត្តឪពុកម្តាយពេញចិត្ត ហើយមិនទម្លាយឆន្ទៈរបស់ខ្លួនឡើយ"។ ហើយគាត់បាននិយាយថា "កូនកតញ្ញូស្រឡាញ់អ្វីដែលឪពុកម្តាយស្រឡាញ់ ហើយគាត់គោរពអ្វីដែលឪពុកម្តាយគោរព"។

ហើយគាត់ក៏និយាយម្តងទៀតថា "ក្នុងនាមឪពុកម្តាយស្រលាញ់ខ្ញុំ ខ្ញុំមិនគួរភ្លេចការផ្គាប់ចិត្តនោះទេ ព្រោះឪពុកម្តាយស្អប់ខ្ញុំ ខ្ញុំខ្លាចគេ ហើយខ្ញុំក៏មិនគួរត្អូញត្អែរដែរ ព្រោះឪពុកម្តាយមានកំហុសខ្លះ ខ្ញុំគួរតែសុំហើយ មិនគួរបំបែកពួកគេ។

មេរៀននៃ JeugJa ខាងលើគឺជាផ្នែកមួយនៃវិវរណៈធម្មជាតិនៃព្រះដែលបានបង្ហាញនៅក្នុងបទពិសោធន៍របស់មនុស្ស និងមនសិការរបស់គាត់។ ទោះបីជាវាមិនមែនជាការសរសេរដែលបំផុសគំនិតក៏ដោយ ក៏វាបង្ហាញពីចំនេះដឹងត្រឹមត្រូវអំពី filial ។

(1) (២) ដាស់តឿនឪពុកម្តាយ។ នោះគឺឪពុកម្តាយធ្វើឲ្យកូនស្ងើចសរសើរ ហើយក៏ដោយការបង្ហាត់បង្រៀនគួរធ្វើឲ្យកូនលង់។ បរិយាកាសអប់រំដែលកុមារតូចៗគួរទទួលបានការអប់រំគឺគ្រួសារ ឬតាមផ្លូវ។ ប្រសិនបើពួកគេទទួលបានការរីករាយនៅក្នុងគ្រួសាររបស់គាត់ ទីបំផុតពួកគេចូលទៅក្នុងផ្លូវ។ ផ្លូវគឺមានគ្រោះថ្នាក់ព្រោះវាមានអំពើបាបកខ្វក់ច្រើន។ ដូច្នេះ កុមារតូចៗគួរទទួលបានភាពរីករាយក្នុងគ្រួសារ។ ទោះបីជាពួកគេមានច្បាប់តឹងរឹងក៏ដោយ វាគួរតែមានសេចក្តីស្រឡាញ់ច្រើន។ ការបម្រើដ៏គួរឱ្យភ័យខ្លាច និងការគោរពព្រះគួរត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរយ៉ាងខ្លាំងក្លា។ ការអប់រំតាមផ្នែកប្រហែលជាមិនបង្ហាញពីប្រសិទ្ធភាពនោះទេ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ការបន់ស្រន់នោះមិនមែនឥតប្រយោជន៍ទេ ដូចជាឪពុកម្តាយបន់ស្រន់កូនរហូតដល់ចប់ពេលវេលាមកដល់ ផ្លែនឹងត្រូវច្រូតកាត់។ Ecc 11:1 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ចូរបោះនំប៉ុងរបស់អ្នកទៅលើទឹក ដ្បិតអ្នកនឹងឃើញវាច្រើនថ្ងៃក្រោយមក»។ កាឡាទី 6:9 មានប្រសាសន៍ថា៖ «កុំឲ្យយើងនឿយណាយនឹងការប្រព្រឹត្តល្អឡើយ ដ្បិតនៅរដូវកាលកំណត់ យើងនឹងច្រូតកាត់ បើយើងមិនចុះចាញ់»។ សម្រាប់ម៉ូនីកាបានអធិស្ឋានទាំងទឹកភ្នែកសម្រាប់កូនប្រុសដែលពុករលួយរបស់គាត់ Augustine តែងតែមិនមែនជាឥតប្រយោជន៍នោះទេ ទីបំផុត Augustine បានប្រែចិត្ត ហើយបានក្លាយជាអ្នកដឹកនាំដ៏អស្ចារ្យនៃគ្រិស្តសាសនា។

26 ការជាកពិន័យលើមនុស្សសុចរិតក៏មិនល្អដែរ ហើយក៏មិនត្រូវពិន័យអ្នកខ្ពង់ខ្ពស់ចំពោះភាពទៀងត្រង់ដែរ។

រដ្ឋាភិបាលមានដើម្បីលើកទឹកចិត្តអំពើល្អ (រ៉ូម ១៣:១-៣) បន្ទាប់មកមានពេលវេលាមួយដែលមានរដ្ឋាភិបាលដើម្បីដាក់ទោសមនុស្សសុចរិត។ ប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គង ប្រើរដ្ឋាភិបាលខុស រដ្ឋាភិបាលធ្វើបែបនេះ ត្រូវព្រះដាក់ទោស ហើយនឹងត្រូវវិនាសមិនឆ្ងាយ។ កាលពីដើម ជាតិសាងត្រូវបានបំផ្លាញដោយការជិះជាន់របស់ស្តេចជូ ជាតិជិនត្រូវបានបំផ្លាញដោយការជិះជាន់របស់អធិរាជស៊ី។ លើកលែងតែមួយនេះ មានឧទាហរណ៍ជាច្រើនក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។

27-28 អ្នកណាឃាត់ពាក្យរបស់ខ្លួន អ្នកនោះមានចំណេះ ហើយអ្នកណាដែលមានចិត្តត្រជាក់ អ្នកនោះជាមនុស្សមានប្រាជ្ញា។ សូម្បីតែមនុស្សល្ងីល្ងើដែលនៅស្ងៀម ក៏ចាត់ទុកថាមានប្រាជ្ញា។ ពេលគាត់បិទបបូរមាត់ គាត់ត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាមនុស្សឆ្លាត។

ពាក្យនេះហៅថា "ចិត្តត្រជាក់" (គ្រីរ៉ូអៅ) ចង្អុលទៅភាពត្រជាក់នៃចរិតរបស់គាត់ (ភាពស្ងប់ស្ងាត់)។ ហើយពាក្យ «អ្នកណាដែលមានចិត្តត្រជាក់» (A ש֣וֹמֵ֣ר ר֔וּחַ) គួរត្រូវបានបកប្រែជា «អ្នកនោះជាមនុស្សដែលចេះយោគយល់»។ ឃ្លានេះលើកទឹកចិត្តថា បុរសគួររក្សាភាពស្ងប់ស្ងាត់ ហើយគួរមានពាក្យតិចតួច។ ព្រោះអំពើនោះមានតម្លៃជាងការនិយាយ។ អ្នកជឿគួរតែធ្វើពាក្យតិចៗ ប៉ុន្តែផ្តោតចិត្តធ្វើកិច្ចការល្អ។ កាលដែលលោកយេស៊ូបានជួបរឿងអយុត្តិធម៌

បំផុត នោះលោកជាជាងនៅស្ងៀម។ (លូកា ២៣:៩, មថ ២៦:៥៩-៦៣, ២៧:
១៤) សូមយោងទៅ យម ១:១៩។

ខុងជឺ បាននិយាយថា "សុភាពបុរសនិយាយយឺតៗ ប៉ុន្តែប្រតិបត្តិលឿន"។ ( )
ទោះបីជាវាមិនមែនជាពាក្យខាងវិញ្ញាណក៏ដោយ ព្រោះវាត្រូវបានយល់
ដោយបទពិសោធន៍របស់មនុស្ស និងមនសិការរបស់គាត់ វាគឺជាពន្លឺនៃព្រះ
គុណទូទៅ។

ជំពូក 18

ការបកស្រាយ

1-2 អ្នកណាដែលនៅដាច់ពីគេ ស្វែងរកសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់ខ្លួន។ ព្រះអង្គ
ទម្លាយការវិនិច្ឆ័យដ៏ត្រឹមត្រូវទាំងអស់។ មនុស្សល្ងីល្ងើមិនរីករាយក្នុងការ
យល់ដឹងទេ គឺគ្រាន់តែបញ្ចេញយោបល់ប៉ុណ្ណោះ។

ការបកស្រាយរបស់ Charles Bridges ចំពោះពាក្យ "អ្នកណាដែលនៅដាច់ពី
គេ" គឺមិនត្រឹមត្រូវទេ។ គាត់បាននិយាយថានេះចង្អុលទៅបុរសឱ្យចាកចេញ
ពីសង្គមដ៏ស្មុគស្មាញហើយស្វែងរកកន្លែងដាច់ដោយឡែកសម្រាប់ការហ្វឹក
ហាត់និងការអធិស្ឋានរបស់គាត់។ (អត្ថាធិប្បាយលើសុភាសិត បដានៃការ
ជឿទុកចិត្តលើសេចក្តីពិត ឆ្នាំ ១៩៦៨ ទំព័រ ២៨០)។ ប៉ុន្តែក្នុងបរិបទ ការបក
ស្រាយមិនត្រឹមត្រូវទេ។ « ទ្រង់ទម្លុះចេញប្រឆាំងនឹងការវិនិច្ឆ័យដ៏ត្រឹមត្រូវ
ទាំងអស់ » (ខទី 1 ខ) អាចជាការត្រឹមត្រូវដែលបុរសនោះទៅកន្លែងដាច់
ស្រយាល ហើយអធិស្ឋាន ។ (ខ ១ ក)។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ អត្ថបទជា
ភាសាហេព្រើរ (ណៅភៅរ៍) នៃពាក្យ «អ្នកណាដែលនៅដាច់ពីគេ» ចង្អុលទៅ
អ្នកដែលរឹងរូស ហើយដកខ្លួនចេញដោយស្ម័គ្រចិត្ត។ (Keil & Delitzsach)
ពាក្យនេះចង្អុលបង្ហាញថាអ្នកបំបែកខ្លួនបែកក្រុមហើយនៅជាប់។ គាត់ចង់
បំបែកក្រុមដោយរំភើប។ ដូច្នេះ គាត់នៅតែរឹងរូស ហើយសម្រេចវា គាត់
បោះចោលការពិត។ ពាក្យថា "រីករាយតែក្នុងការបញ្ចេញមតិ" មានន័យថា
វា។ ភាគីដែលបង្កើតសាសនាខុសឆ្គងជាកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកនេះ។ ពួកគេ
អះអាងថាខ្លួនឯងដូចជាមនុស្សមានប្រាជ្ញា តែតាមពិតគេល្ងង់។ (ខ២) ការ

រឹងរូសជានិច្ច គឺនាំឲ្យអន្តរាយដល់ខ្លួននិងសង្គម។ វាមិនមែនជាការរក្សាការពិតទេ តែជាការទាមទារពីខ្លួនឯង។ ពេលខ្លះបទគម្ពីរបង្ហាញពាក្យហាមឃាត់អំពើបាប។ (ទីត 1:7 II Pet 2:10)

អ្នកដឹកនាំល្អតែងតែគោរពការពិត។ ១ សាំ ១៥:២២ បាននិយាយថា ការស្តាប់បង្គាប់គឺប្រសើរជាងការថ្វាយ។ ហើយពួកគេសម្រុះសម្រួលគ្នាឱ្យបានល្អ ដើម្បីធ្វើឱ្យមានភាពចុះសម្រុងនឹងបញ្ហាគ្មានការពិត ។ (១កូរិនថូស ៩:១៩-២៣)

3 កាលណាអំពើអាក្រក់មកដល់ ការមើលងាយក៏មកដល់ ហើយសេចក្តីអាម៉ាស់ក៏មកដល់ដែរ។

នោះគឺមានន័យថាមនុស្សអាក្រក់ទទួលការមើលងាយនិងប្រមាថ។ ចំពោះមនុស្សប្រុសខុសហើយគិតថាអំពើអាក្រក់ងាយស្រួលក៏ដើរចូលទៅក្នុងផ្លូវ។ ប៉ុន្តែទីបំផុតពួកគេទទួលបានការមើលងាយ និងប្រមាថចំពោះវា។ ជាការពិត វាជាគូរលេខដ៏លំបាកក្នុងការស៊ូទ្រាំវា។ ដោយសារមនុស្សមិនមែនជាដង្កូវ ហើយសត្វក៏មិនអាចរស់នៅក្នុងការមើលងាយ និងប្រមាថបានដែរ។

បុរសគួរប្រកាន់យកនូវសតិសម្បជញ្ញៈដែលមិនប្រតិបត្តិនូវសេចក្តីខ្មាស។ លទ្ធិខុងជឺបានបង្រៀនការគួរសមដល់បុរសមិនឱ្យគេចពីភាពអៀនខ្មាស។ ខុងជឺ បាននិយាយថា "ប្រសិនបើការគួរសមគ្រប់គ្រងមនុស្ស ចិត្តដ៏អៀនខ្មាស់ត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាលនៅក្នុងពួកគេ ហើយនឹងក្លាយទៅជាសេចក្តីល្អផងដែរ។ "() នេះគ្រាន់តែជានយោបាយនៅកណ្តាលនៃគុណធម៌ប៉ុណ្ណោះ។

ប៉ុន្តែគ្រិស្តសាសនាចាត់ទុកបញ្ហាសំខាន់របស់មនុស្សច្រើនជាងវា។ នេះគឺជាមាគ៌ានៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ពោលគឺបន្ទាប់ពីបុរសនោះបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ភាពវេទនាដែលគេដាក់ទណ្ឌកម្មឆាប់ៗនេះ គឺជាការអាម៉ាស់នៅចំពោះព្រះ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:៧-៨) ប៉ុន្តែ ព្រះបានដាក់សម្លៀកបំពាក់នៃសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទមកលើអ្នកជឿ។ (រ៉ូម ១:១៧, ៣:២៣-២៤, ៨:១, ១៣:១៤)

4 ពាក្យសម្តីរបស់មនុស្សជាទឹកជ្រៅ។ ប្រភពនៃប្រាជ្ញាគឺជាជ្រោះពពុះ។

ពាក្យនេះហៅថា "អ្នកប្រាជ្ញ" ដូចពាក្យផ្សេងទៀតបាននិយាយថា គាត់គឺជាអ្នកដឹកនាំដែលត្រូវបានបំផុសគំនិតដោយព្រះតាមរយៈការទទួលយកការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។ សម្រាប់ពាក្យរបស់អ្នកដឹកនាំបែបនេះត្រូវបានផ្តល់ជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាបន្តបន្ទាប់វាជាការចាំបាច់ (វាមានន័យថាជម្រៅ) និងមានជីវិតនិងមានបរិបូរណ៌។ "ប្រភពនៃប្រាជ្ញា" គឺជាពាក្យប្រៀបប្រដូចនៃជីវិត វាប្រៀបដូចជា "ជ្រោះពពុះ" ប្រៀបធៀបទៅនឹងជីវិតដ៏បរិបូរណ៌។ គ្រូអធិប្បាយដើម្បីឱ្យមានព្រះគុណ និងជីវិតជាបន្តបន្ទាប់ ពិតប្រាកដណាស់ ជាមនុស្សមានពរ។ បុរសបែបនេះគឺជាអ្នកដែលយ៉ូហាន ៧:៣៨ និយាយ។ នៅទីនោះ វាបាននិយាយថា "អ្នកណាដែលជឿលើខ្ញុំ ដូចមានចែងក្នុងបទគម្ពីរថា 'ទឹកនៃជីវិតនឹងហូរចេញពីចិត្ត'។ ពីការពិតដែលថាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវដែលគាត់ទទួលយកគឺមានច្រើនក្រៃលែងនិងមិនចេះអស់។
សាវកយ៉ូហានបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ឥឡូវនេះមានរឿងជាច្រើនទៀតដែលព្រះយេស៊ូវបានធ្វើ។ កន្លែងដែលត្រូវសរសេររៀងៗខ្លួន ខ្ញុំគិតថាពិភពលោកខ្លួនឯងមិនអាចមានសៀវភៅដែលនឹងត្រូវសរសេរនោះទេ»។ (យ៉ូ

ហាន ២១:២៥) អ្នកដែលទទួលព្រះយេស៊ូមិនអាចជួយអ្វីក្រៅពីឲ្យមកតាមព្រះបន្ទូលនៃជីវិតដូចជាប្រភពទឹក។ អេសាយបាននិយាយថា៖ «ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់បានប្រទានឲ្យខ្ញុំនូវអណ្តាតនៃអ្នកដែលត្រូវបានបង្រៀន ដើម្បីឲ្យខ្ញុំចេះទ្រាំទ្រដោយពាក្យសម្តីអ្នកដែលនឿយហត់។ ព្រឹកព្រលឹមគាត់ភ្ញាក់; គាត់ដាស់ត្រចៀកខ្ញុំឲ្យឮដូចអ្នកដែលត្រូវបានបង្រៀន»។ (50:4) នៅលើពិភពលោកមានគ្រូអធិប្បាយជាច្រើនដែលត្រូវបង្រៀន និងផ្សព្វផ្សាយដោយវិជ្ជាជីវៈដោយមិនកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។ អណ្តាំងនៃសេចក្តីពិតត្រូវបានបញ្ឈប់ចំពោះបុរសបែបនេះ។ ការបង្រៀនរបស់ពួកគេអាចត្រឹមត្រូវតាមគោលលទ្ធិ។ ប៉ុន្តែ ពាក្យរបស់ពួកគេគ្មានប្រេងនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធទេ ហើយក៏គ្មានបញ្ហាអ្វីដែលខ្វះខាតដែរ។

5 ការមិនរើសមុខមនុស្សអាក្រក់ ឬដកហូតអ្នកសុចរិតពីយុត្តិធម៌នោះមិនល្អទេ។

ពាក្យស្រដៀងគ្នានៃខនេះចេញមកពីសុភាសិត ១៧:១៥, ២៦។ សូមអានការបកស្រាយនៃឃ្លានេះ។ គំរូគោលបំណងជាច្រើនដែលបុរសធ្វើឱ្យមនុស្សសុចរិតត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយអយុត្តិធម៌ត្រូវបានសរសេរនៅក្នុងបទគម្ពីរ។ ការជំនុំជំរះចំពោះណាបោត (១គីប ២១:១៣) ការប្រព្រឹត្តចំពោះប៉ូល (កិច្ចការ ២៤:២៧) ការជំនុំជំរះចំពោះព្រះយេស៊ូវ (Mk15:15 Lk 23:24-25) ជាដើម។

ការវិនិច្ឆ័យដោយយុត្តិធម៌អាចត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយមនុស្សតែម្នាក់ដែលកោតខ្លាចព្រះ។ (២សាំ. ២៣:៣) ព្រះស្អប់ការវិនិច្ឆ័យអយុត្តិធម៌យ៉ាងខ្លាំង។ សូមមើល និក្ខមនំ ២៣:៣, លេវី ១៩:១៥, ឌើត ១:១៧, ១០:១៧, ១៦:១៩, ॥

របាក្សត្រ ១៩:៧, ទំនុក ៨២:២, អ៊ីសា ១:២៣, យេរេមា ២២:៣, និក្ខមនំ ២២:
១២ , ព្រឹក 5:12, ម៉ាល់ 2:9 ។

6-8 បបូរមាត់របស់មនុស្សល្ងីល្ងើដើរចូលទៅក្នុងការវាយតប់ ហើយមាត់
របស់វានឹងមានការវាយដំ។មាត់របស់មនុស្សល្ងីល្ងើគឺជាការបំផ្លិចបំផ្លាញ
របស់គាត់ ហើយបបូរមាត់របស់គាត់ជាអន្ទាក់សម្រាប់ព្រលឹងគាត់។ ពាក្យ
ខ្សឹបខ្សៀវប្រៀបដូចជាអាហារឆ្ងាញ់ៗ; ពួកគេចូលទៅក្នុងផ្នែកខាងក្នុងនៃរាង
កាយ។

នៅទីនេះ គ្រោះថ្នាក់នៃការនិយាយខុសត្រូវបានបង្ហាញជាអាកប្បកិរិយាមួយ
ចំនួន។ (១) មាត់របស់មនុស្សល្ងង់កើតមានជម្លោះ។ (ខ៦ក) មនុស្សល្ងង់មិន
ធ្វើឲ្យអ្នកដទៃចុះសម្រុងនឹងគ្នាទេ តែធ្វើឲ្យគេបែកការរួបរួម។ ដូច្នេះលទ្ធផល
នៃការនិយាយរបស់គាត់គឺឈ្លោះគ្នា។ ដូច្នោះហើយខ្លួនឯងត្រូវរងគ្រោះ។ (ខ
៦) ដូចអ្នកឯទៀតទទួលបានសន្តិភាព ខ្ញុំក៏បានសុខដែរ។ (២) មាត់របស់
មនុស្សល្ងីល្ងើធ្វើឲ្យគាត់ត្រូវវិនាស (ខ៧) Charles Bridges បាននិយាយទៅ
កាន់ចំណុចនេះថា "យើងមិនចាំបាច់ដាក់អន្ទាក់ដើម្បីបំផ្លាញមនុស្សល្ងង់
នោះទេ។ ព្រោះខ្លួនឯងត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងអន្ទាក់របស់ខ្លួន»។ (៣) ពាក្យអ្នក
ភ្នាល់ប្រៀបដូចជាអាហារពិសេស។ (ខ ៨) ម្យ៉ាងទៀត អ្នកឯទៀតលើកលែង
តែអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកពិតដែលខូចចិត្តចង់ស្តាប់ពាក្យសម្ងាត់របស់អ្នកដ
ទៃ។ ពាក្យបែបនេះត្រូវបានរំលាយដោយពួកគេដូចជាអាហាររសជាតិ។
ត្រង់នេះ ពាក្យថា ម្រះព្រៀឆ្ងាញ់ (מַתְלֻהֹמוֹת) ត្រូវបានបកប្រែជាពាក្យថា
"របួស (វាយដំ)" ដូច្នេះឃ្លានេះមានន័យថា ពាក្យរិះគន់ផ្តល់របួសជ្រៅដល់អ្នក
រិះគន់។

ពាក្យដែលត្រូវបានគេវាយតម្លៃទាបដល់ការរិះគន់។

9 អ្នកណាដែលខ្ជិលនឹងការងារ អ្នកនោះជាបងប្អូននឹងអ្នកណាដែលបំផ្លាញ។

ពោលគឺមានន័យថា កូនខ្ជិល និងកូនខ្ជះខ្ជាយគឺដូចគ្នា។ ដោយសារអ្នកដែលទទួលបានមាសមួយថាលិននោះមិនបានដូចពាក្យម្ចាស់ទេ ក្រោយមកគាត់ត្រូវបានគេដកហូតសូម្បីតែមួយទេពកោសល្យក៏ដោយ។ (មថ. ២៥:២៦) ហើយកូនដែលខ្ជះខ្ជាយបានបាត់បង់ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់ដើម្បីទទួលពីឪពុក។ (លូកា ១៥:១៦) បន្ទាប់មក មនុស្សទាំងពីរនាក់នេះបានក្លាយទៅជាស្ថានភាពដូចគ្នា។ ព្រះទ្រង់បន្ទោសមនុស្សខ្ជិលច្រអូសយ៉ាងខ្លាំង ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា មនុស្សល្ងង់នោះជាមនុស្សអាក្រក់។ (Mt 25:26) ទោះបីជាគាត់ចូលចិត្តគ្រិស្តអូស្សូដក់ និងជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពូជពង្សក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់មិនរស់នៅតាមគោលលទ្ធិគ្រិស្តអូស្សូដក់ទេ គាត់មិនអាចគេចផុតពីភាពទំនេរបានទេ។ ទោះបីគាត់និយាយថា "ព្រះអម្ចាស់" "ព្រះអម្ចាស់" ដោយមាត់ប៉ុន្តែហេតុអ្វីបានជាគាត់គោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់? បុរសបែបនេះគួរត្រូវបានបំផ្លាញខាងវិញ្ញាណ។ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលថា "មិនមែនអស់អ្នកណាដែលនិយាយមកកាន់ខ្ញុំថា 'ព្រះអម្ចាស់អើយ' នោះនឹងចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ទេ គឺអ្នកដែលធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះវរបិតាខ្ញុំដែលគង់នៅស្ថានសួគ៌» (Mt 7:21) នូវអ្វីដែលយើងជឿ។ ព្រះអម្ចាស់គួរតែតាំងចិត្តដោយភាពស្មោះត្រង់របស់យើង។ ពាក្យដើម្បីជឿលើខ្លួនវារួមបញ្ចូលទាំងការស្មោះត្រង់នៅក្នុងពាក្យរបស់យើង; ក្រិក (πίστος) ក៏មានន័យថា ភាពស្មោះត្រង់។

.

10-11 ព្រះនាមរបស់ព្រះអម្ចាស់ជាប៉មដ៏រឹងមាំ; មនុស្សសុចរិតរត់ចូលទៅក្នុងនោះ ហើយមានសុវត្ថិភាព។ ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកមានគឺជាទីក្រុងដ៏រឹងមាំរបស់គាត់ ហើយដូចជាកំពែងខ្ពស់ក្នុងការស្រមៃរបស់គាត់។

ពាក្យ«នាមរបស់ព្រះយេហូវ៉ា»ចង្អុលបង្ហាញអំពីលក្ខណៈរបស់ព្រះយេហូវ៉ា និងអំណាចរបស់លោក។ ចំពោះព្រះយេហូវ៉ាធ្វើការជាមួយនាម នោះមនុស្សសុចរិតដែលស្គាល់នាមនោះជឿលើនាមរបស់លោក ហើយអាស្រ័យលើនាមនោះ។ សកម្មភាពដែលគាត់ជឿលើព្រះយេហូវ៉ាពិតជារំភើបចិត្តនិងជាក់ស្តែង។ ពាក្យថា "រត់ចូលទៅក្នុងវាហើយមានសុវត្ថិភាព" មានន័យថាវា។ ជំនឿរបស់គាត់គឺមិនមែនជាទស្សនៈគោលគំនិតទេ ប៉ុន្តែជាក់ស្តែង។ គាត់មានជំនឿដែលបានដំណើរការ។ ដោយសារគាត់ស្គាល់ព្រះនាមរបស់ព្រះដោយពិសោធន៍ ជីវិតរបស់គាត់មុនពេលឈ្មោះរបស់គាត់ដំណើរការម្យ៉ាងវិញទៀត សេដ្ឋីមានជំនឿថា ការការពារដ៏ខ្លាំងបំផុតដើម្បីការពារគាត់គឺជាបញ្ហា។ ដូច្នោះហើយគាត់ក្លាយជាអ្នកក្រ អ្នកសុចរិតពឹងលើព្រះ និងអ្នកមានមិនជឿលើព្រះ គឺផ្ទុយស្រឡះពីគ្នា។

Noja បាននិយាយថា "វិធីគឺជាអាថិកំបាំងដើម្បីរួមបញ្ចូលអ្វីៗទាំងអស់។ វាជាទ្រព្យសម្បត្តិសម្រាប់មនុស្សល្អ ប៉ុន្តែសម្រាប់មនុស្សអាក្រក់គឺជាការការពារ»។ ពាក្យរបស់ Noja នេះគឺជាពាក្យទាស់ទែងគ្នាដែលទាំងមនុស្សសុចរិត និងមនុស្សទុច្ចរិតរួមគ្នាដោយមិនទទួលបានការរិនិច្ឆ័យ។ នេះគឺជាទស្សនៈនៃការយល់ឃើញនៃការប្រឌិត-ទស្សនវិជ្ជាដែលផ្លូវជាប្រភពនៃអ្វីៗ

ទាំងអស់ (ល្អ និងអាក្រក់)។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ ពាក្យនៃសុភាសិតដែលព្រះការពារមនុស្សសុចរិត មិនមែនជាទស្សន:គំនិតទេ។ ប៉ុន្តែសេចក្តីថ្លែងការណ៍ប្រវត្តិសាស្ត្រដែលការពារមនុស្សសុចរិតដោយសកម្មភាពស្មោគ្រគិតគួរបស់គាត់។ ព្រះដែលបើកសម្តែងនៅក្នុងបទគម្ពីរ មិនមែនជាព្រះដែលយកការបំផុសគំនិតទេ ប៉ុន្តែជាព្រះផ្ទាល់ខ្លួនដើម្បីបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់ដោយឆន្ទ:។

12 មុននឹងការបំផ្លិចបំផ្លាញ ចិត្តមនុស្សក្រអឺតក្រទម ប៉ុន្តែការបន្ទាបខ្លួនមកចំពោះមុខកិត្តិយស។

អ្នកជឿគួររក្សាភាពរាបទាបរហូតដល់គាត់ស្លាប់។ តើអ្វីទៅជាការបន្ទាបខ្លួន? (១) ការបន្ទាបខ្លួនគឺជាការមានអាកប្បកិរិយាត្រឹមត្រូវរបស់គាត់។ យោងទៅ 15:33 ។ បុគ្គលគប្បីប្រកាន់នូវសេចក្តីថា ខ្លួនជាសត្វមានបាបក្នុងចិត្ត។ ដូច្នោះហើយ គាត់គួរតែជឿលើព្រះតែមួយគត់ដែលជាអ្នកបង្កើត និងជាអ្នកប្រោសលោះ។ វាជាអាកប្បកិរិយាដ៏ត្រឹមត្រូវរបស់គាត់។ (២) ភាពរាបទាបគឺជាការពិតដែលថាខ្ញុំចាត់ទុកអ្នកដទៃមានតម្លៃជាងខ្ញុំ។ (ភីលីព ២:៣) យ. ព្រះទ្រង់ស្វែងរករបស់ជាច្រើនចេញពីវត្ថុមួយ គឺបានប្រទានរបស់ជាច្រើន។ (លូក. ១២:៤៨) ជេ. វ៉ាស៊ីនតោន ដែលជាប្រធានាធិបតីទីមួយនៅសហរដ្ឋអាមេរិក ក្នុងនាមជាអ្នកបម្រើរបស់គាត់បានស្វាគមន៍គាត់ បានឆ្លើយតបគាត់ឱ្យដោះមួករបស់គាត់។ បន្ទាប់មក មេទ័ព Lafayette នៅប្រទេសបារាំងភ្ញាក់ផ្អើល ហើយបានសួរហេតុផលទៅគាត់ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានឆ្លើយថា "ខ្ញុំខ្លាចការពិតដែលថាគាត់នឹងក្លាយជាមនុស្សអស្ចារ្យជាងខ្ញុំ" ។ ម្យ៉ាងទៀតវាមានន័យថា អ្នកដែលលើកអ្នកម្ខាងទៀតឡើងទៅជាអ្នកខ្ពស់នៅចំពោះ

ព្រះអម្ចាស់។ ប្រាកដណាស់ គាត់ជាពួកបរិសុទ្ធដែលសម្លឹងមើលពេលដែល ព្រះអម្ចាស់លើកឡើង។

J. Bunyan បានប្រៀបធៀបគុណធម៌នៃភាពរាបទាបនៃជ្រលងភ្នំមួយ។ វា មានន័យថាវត្ថុនៅជ្រលងភ្នំមិនត្រូវបានលាតត្រដាងឲ្យបានច្បាស់ទេ។ បុរសបែបនេះនឹងត្រូវបើកសម្តែងឲ្យឃើញផងដែរ។ គេមានមោទនភាព ដោយការប្រៀបធៀបនឹងអ្នកដទៃយ៉ាងល្អតើវាគ្រោះថ្នាក់ប៉ុណ្ណា! អ្នកដែល បើកបង្ហាញគាត់ គឺអ្នកដែលបំផ្លាញគាត់។ សូមមើល Jm 4: 6 ។

13 ប្រសិនបើអ្នកណាឆ្លើយមុននឹងស្តាប់ នោះជាភាពល្ងង់ខ្លៅ និងអាម៉ាស់ របស់គេ។

វាងាយស្រួលណាស់ដែល "មនុស្សម្នាក់ផ្តល់ចម្លើយមុនពេលគាត់ស្តាប់" ប្រព្រឹត្តកំហុសដូចខាងក្រោម។ (១) ទ្រង់សំដែងនូវសេចក្តីឆេវឆាវ ព្រោះទ្រង់ និយាយដោយប្រញាប់។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានមានបន្ទូលថា "បងប្អូន ជាទីស្រឡាញ់អើយ ចូរដឹងការនេះ ចូរឲ្យមនុស្សគ្រប់រូបឆាប់ស្តាប់ យឺតនឹង និយាយ យឺតនឹងខឹង"។ (យ. នៅទីសាធារណៈ អ្នកណាយល់ខុស ហើយ និយាយទៅកាន់គាត់ រួចគាត់មិនអាចបញ្ចុះបញ្ចូលអ្នកដ៏ទៃបានទេ (៣) គាត់ ក្រអឺតក្រទម។ មុននឹងអ្នកស្តាប់ការគិតរបស់អ្នកម្ខាងទៀត អាកប្បកិរិយា ដែលត្រូវឆ្លើយមុនគេគឺសកម្មភាពក្រអឺតក្រទមដើម្បីមើលងាយអ្នកដទៃ។ (4) គាត់ត្រូវបានជួបរឿងអាម៉ាស់។ ការយល់ខុសពីអ្នកដទៃ និងវិនិច្ឆ័យ បង្ហាញពីចំណុចខ្សោយរបស់គាត់នៅទីបំផុត។

សម្រាប់ក្នុងចំណោមអ្នកប្រាជ្ញបាននិយាយថា Amen-em-ope អក្សរសិល្ប៍នៃប្រាជ្ញាអេហ្ស៊ីបមានពាក្យស្រដៀងគ្នានេះសុភាសិតត្រូវបានជះឥទ្ធិពលដោយអក្សរសិល្ប៍នៃប្រាជ្ញាអេហ្ស៊ីប។ ការពិតដែលអក្សរសិល្ប៍នៃប្រាជ្ញាអេហ្ស៊ីបបាននិយាយចំណុចនេះគឺ "មុនពេលជូបគាត់ យើងមិនគួរវាយប្រហារគាត់ដើម្បីជូបគាត់ទេ" ។ (XXII XXII. 22–XX III. I) ប៉ុន្តែយើងអាចនិយាយបានថាវាដូចជាសុភាសិត ១៨:១៣។ ឬទោះបីជាពាក្យនេះស្រដៀងនឹងវាក្នុងកម្រិតខ្លះក៏ដោយ វាមិនដែលមានហេតុផលដើម្បីបញ្ជាក់ពីទំនាក់ទំនងរបស់អ្នកទាំងពីរនោះទេ។

14 វិញ្ញាណរបស់មនុស្សនឹងស៊ូទ្រាំនឹងជំងឺ ប៉ុន្តែវិញ្ញាណដែលត្រូវគេវាយនោះតើអ្នកណាអាចទ្រាំបាន?

នៅទីនេះ អ្វីដែលគេហៅថា "វិញ្ញាណ" (רוּחַ) បាននិយាយថា វិញ្ញាណដែលព្រះបានបង្កើតយ៉ាងសំខាន់។ ដោយសារតែខ្លួនវាមានអំណាចដើម្បីឆ្លងផុតពិភពនៃបញ្ហា និងទទួលយកព្រះ នោះវាអាចយកឈ្នះជំងឺបាន។ ដោយសារតែវា ព្រះបានតាំងមនុស្សជាអ្នកកាន់កាប់អ្វីៗទាំងអស់តាំងពីដើមដំបូង។ (លោកុប្បត្តិ ១:២៨) បន្ទាប់មក មនុស្សជាតិបានប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គង ចិត្តរបស់គេត្រូវបានបំផ្លាញ ហើយក៏បាត់បង់អំណាចដែរ។ ដូច្នេះវាមិនអាចឈរដោយខ្លួនឯងបានទេ។

ត្រង់នេះ អ្វីដែលគេហៅថាជាពាក្យ «គាំង» (נָכֵה) មានន័យថា «អន់ចិត្ត ។ បន្ទាប់មក នៅទីនេះ ״ វិញ្ញាណដែលខ្ទេចខ្ទាំ״ ចង្អុលបង្ហាញថាមានការខកចិត្ត និងគ្មានអំណាចមុនពេលមានបញ្ហា។ នេះគឺជាលទ្ធផលដែលបុរសបាន

ចាកចេញពីព្រះ។ ប្រសិនបើគាត់ប្រែចិត្តឥឡូវនេះ ហើយពឹងផ្អែកលើព្រះអស់ពីចិត្ត នោះចិត្តនឹងមានអំណាច។ ដាវីឌបានទទួលអំណាចនៅក្នុងសេចក្តីវេទនាដោយពឹងលើព្រះ (១ សាំ ៣០:៦) ហើយយ៉ូបក៏បានទទួលអំណាចក្នុងគ្រោះកាចដ៏ធំ ហើយសរសើរតម្កើងព្រះ។ (យ៉ូប ១:២១) ប៉ុលក៏អរសប្បាយជាជាងក្នុងចំណោមទុក្ខវេទនា។ (២កូរិនថូស ១២:១០) អត្ថបទមិនចែងថាចិត្តរបស់មនុស្សអាចយកឈ្នះលើទុក្ខវេទនា និងបញ្ហាដោយអំណាចស្ងប់ភាពនោះទេ។ ដោយសារវិញ្ញាណទទួលអំណាចក្នុងព្រះ គាត់មានអំណាចកាន់កាប់។

ក្នុងចំណោមជនជាតិអាមេរិកនាពេលថ្មីៗនេះ អ្នកខ្លះវាយតម្លៃ Ze និងពុទ្ធសាសនាខ្ពស់ក្នុងការទាមទារអំណាចនៃចិត្តមនុស្ស។ Croswell Bowen បានកត់ត្រាឧទាហរណ៍នៅក្នុងសៀវភៅរបស់គាត់ (Zen បង្ហាញខ្ពុំពីផ្លូវ) ដើម្បីប្រកាស Zen និងព្រះពុទ្ធសាសនា។ ខ្លឹមសារមានដូចតទៅ។ នៅឆ្នាំ 1923 នៅតំបន់តូក្យូមានការរញ្ជួយដី។ បន្ទាប់មកសាស្ត្រាចារ្យ Eugene Herrigel ដែលបានទៅលេងវានៅអឺរ៉ុបកំពុងនិយាយជាមួយជនជាតិជប៉ុននៅបន្ទប់សណ្ឋាគារមួយ។ ដោយសាររញ្ជួយដី ប្រជាជនបានស្រែកឡើង ហើយចេញពីទ្វារចូល។ ថ្វីដ្បិតតែបែបនេះ ជនជាតិជប៉ុនមិនមានអាកប្បកិរិយាគួរឲ្យភ្ញាក់ផ្អើលឡើយ ប៉ុន្តែបានអង្គុយនៅកន្លែងអង្គុយក្នុងសភាពបិទភ្នែកផ្ទាល់។ សាស្ត្រាចារ្យ Hrrigel មានការភ្ញាក់ផ្អើលនៅពេលឃើញរូបជនជាតិជប៉ុនដោយមិនញ័រ។ ដែលក្រោយមកគាត់បានដឹងថាគាត់ជាពុទ្ធសាសនិកដើម្បីជឿលើ Zen ។ ចាប់ពីពេលនោះមក សាស្ត្រាចារ្យ Herrigel បានចាប់អារម្មណ៍ Zen ចាប់ពីពេលនោះមក គាត់ផ្ទាល់បានគោរពបូជា Zen ។ ( )

"ហ្សេន" នេះគ្រាន់តែជាជំនាញនៃការផ្តោតអារម្មណ៍ដែលព្យាយាមអភិវឌ្ឍ ថាមពលនៃបេះដូងដោយខ្លួនឯងរបស់មនុស្សដោយមិនមានទំនាក់ទំនងជា មួយព្រះ។ ជាការពិតណាស់ ប្រសិនបើបុគ្គលនោះត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាល លើការផ្តោតអារម្មណ៍នៃចិត្តរបស់គាត់ ថាមពលនៃចិត្តរបស់គាត់អាចត្រូវ បានពង្រឹង។ ទោះបីជាមនុស្សម្នាក់ទទួលបានភាពងាយស្រួលខ្លះនៅក្នុង ជីវិតនៃពិភពលោកនេះក៏ដោយ ក៏វាមិនអាចដោះស្រាយបញ្ហានៃសេចក្តី សង្គ្រោះរបស់គាត់បានដែរ។ ការពិតដែលថាបុរសនោះប្រែចិត្តហើយត្រ ឡប់ទៅរកព្រះវិញ (ជឿ) គឺជាវិធីសាស្ត្រដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ; សេចក្តីសង្គ្រោះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ និងព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ អ្នកជឿដើម្បី ទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះនេះ មិនត្រូវការការផ្តោតអារម្មណ៍បែបនេះទេ។

15 ចិត្តឆ្លាតទទួលបានចំណេះ ហើយត្រចៀករបស់អ្នកប្រាជ្ញស្វែងរកចំ ណេះ។

ត្រង់នេះ ពាក្យថា "អ្នកប្រាជ្ញ" គឺដូចគ្នាទៅនឹងពាក្យ "អ្នកប្រាជ្ញ" ដែលចង្អុល ប្រាប់អ្នកឱ្យកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។ ការស្គាល់ព្រះគឺជាការយល់ដឹងដំបូង។ បុគ្គលដែលមានប្រាជ្ញានេះ ទទួលបាននូវចំណេះ (ចំណេះដឹងព្រះ) កាន់តែ ច្រើន នោះនឹងចម្រើនឡើងជាក់ជាមិនខាន។ (១) ព្រោះអ្នកដែលយល់ពាក្យ នេះក្លាយជាមនុស្សរាបទាប ហើយប្រាថ្នាចង់បានការយល់ដូចគ្នានេះច្រើន ជាង។ តាមន័យនេះ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ «ដ្បិតអ្នកណាដែលមាននឹង បានច្រើនជាង ហើយអ្នកនោះនឹងមានបរិបូរ។ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលមិនមាន សូ ម្បីតែរបស់ដែលគាត់មានក៏នឹងត្រូវដកចេញដែរ»។ (Mt 25:29) (2) អ្នកដែល យល់វាមិនព្យាបាលវាដោយខូរក្បាលត្រជាក់ទេ តែព្យាបាលវាដោយបេះដូង

ពោលគឺសរីរាង្គនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលចង្អុលបេះដូងជាវត្ថុតំណាងរបស់
វា។ សូមផ្តោតលើពាក្យ « ចិត្ត » នៃ ខទី ១៥ ក. ដូចមនុស្សស្គាល់ព្រះដោយ
បេះដូង ចិត្តរបស់គាត់ សកម្មភាពរបស់គាត់នឹងត្រូវធ្វើតាម។ បេះដូងក្តៅ
ហើយ សរីរាង្គដុតភ្លើងស្នេហ៍។ គាត់យកការកោតខ្លាចព្រះនៅក្នុងជីវិតពិត
របស់គាត់។ ដ្បិតគាត់គោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ គាត់
ប្រៀបដូចជាអ្នកដែលទទួលបានមាសប្រាំតម្លឹង ហើយបានធ្វើការលក់ចេញ
ហើយលទ្ធផលប្រាំណែនត្រូវនៅសល់ដោយការគោរពតាមបញ្ជារបស់ម្ចា
ស់។ ត្រង់ចំណុចនេះពាក្យថា «ត្រចៀករបស់អ្នកប្រាជ្ញស្វែងរកចំណេះ»។

មានសារៈសំខាន់ណាស់។ នេះមានអត្ថន័យនៃការស្តាប់បង្គាប់។ ពាក្យ
ដែលត្រូវស្តាប់តាមអ្វីដែលបទគម្ពីរបានប្រើមានន័យថាគោរពប្រតិបត្តិជា
និច្ច។

ដូចដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ "បេះដូង" និង "ត្រចៀក" មានសារៈសំខាន់
នៅក្នុងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ។ រ៉ូម 10:10 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ដ្បិតអ្នក
ណាជឿដោយចិត្ត ហើយបានរាប់ជាសុចរិត ហើយដោយមាត់អ្នកនោះ
សារភាព ហើយបានសង្គ្រោះ»។ ហើយរ៉ូម ១០:១៧ ក៏បានមានប្រសាសន៍
ថា៖ «ដូច្នេះសេចក្តីជំនឿកើតចេញពីការស្តាប់ ហើយការឮតាមរយៈព្រះ
បន្ទូលនៃព្រះគ្រីស្ទ»។ ជឿដោយចិត្តមិនមែនជឿតាមគោលគំនិតរបស់ខ្លួន
ទេ តែមានន័យថាជឿដោយចិត្តបង្កើតអំណាចនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈ។ ហើយ
ការដែលសេចក្តីជំនឿចេញមកពីការស្តាប់ក៏មិនកើតឡើងដោយការស្តាប់
ពាក្យផ្សាយដំណឹងល្អខាងក្រៅដែរ។ វាមានន័យថាសេចក្តីជំនឿកើតចេញពី
ការបើកចិត្តស្តាប់ដោយវិជ្ជមាន

16 អំណោយរបស់មនុស្សធ្វើឲ្យមានកន្លែងសម្រាប់គាត់ ហើយនាំគាត់ទៅមុខអ្នកធំ។

នៅទីនេះ ពាក្យជាភាសាហេព្រើរនៃ "អំណោយ" (שֹׁחַד) គឺខុសគ្នាទៅនឹងពាក្យសំណូក (כֹּפֶר) ទាំងស្រុង។ ឆាល ប្រឺដស៍ បាននិយាយថា វាមានន័យថាជាការសរសើរនៃការគោរពយ៉ាងសាមញ្ញ ហើយបានរៀបរាប់ឧទាហរណ៍អំណោយដែលអេលីសេលបានផ្តល់ដល់គ្រួសាររេបិកា (លោកុប្បត្តិ 24:53) ដែលជាអំណោយរបស់យ៉ាកុបដែលផ្តល់ឱ្យអេសាវ (លោកុប្បត្តិ 33:8-11)។ អំណោយរបស់អប៊ីកែលដែលត្រូវថ្វាយដល់ដាវីឌ (១ សាំ ២៥:១៨-២៧) ។ល។ (A Commentary on Proverbs, The banner of Truth Trust, 1968, p 295)

ប៉ុន្តែខ្ញុំគិតថាពាក្យ«អំណោយ»មិនគួរត្រូវបកស្រាយដូច្នេះទេ ប៉ុន្តែគួរបកស្រាយដូចតទៅ។ នោះគឺអ្នកណាជាអ្នកផ្តល់អំណោយខ្លះដល់ម្នាក់ទៀត ប៉ុន្តែគាត់មិនរំពឹងប្រាក់ខែអ្វីទេ គឺផ្តល់ឱ្យគាត់ដោយហេតុផលនៃការគោរពដ៏បរិសុទ្ធ និងហេតុផលនៃសេចក្តីស្រឡាញ់។ ជាលទ្ធផល ស្ត្រី Shunem គោរព Elisa ហើយធ្វើឱ្យគាត់រីករាយ នាងបានទទួលព្រះគុណយ៉ាងច្រើន។ (I Ki 4:8-13, 14-17) Phoebe នៅក្នុងព្រះវិហារ Cangrea ស្រឡាញ់ពួកបរិសុទ្ធ ហើយបានកម្សាន្តច្រើន ហើយបន្ទាប់មកនាងបានទទួលយ៉ាងច្រើន។ (រ៉ូម ១៦:១-២) អ្នកណាដែលចូលចិត្តឲ្យអ្នកឯទៀត ទីបំផុតនឹងបានប្រាក់។ Ecc 11:1 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ចូរបោះនំបុ័ងរបស់អ្នកទៅលើទឹក ដ្បិតអ្នកនឹងឃើញវាច្រើនថ្ងៃក្រោយមក»។ (កិច្ចការ 20:35)

17 អ្នកដែលនិយាយរឿងរបស់ខ្លួនមុនគេហាក់ដូចជាត្រឹមត្រូវរហូតដល់អ្នកផ្សេងមកពិនិត្យ។

ពាក្យនេះគួរតែត្រូវបានកែសម្រួលដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា "អ្នកដែលចេញមកមុនគឺត្រូវក្នុងការការពារ ប៉ុន្តែម្នាក់ទៀតមករកគាត់ ហើយពិនិត្យមើលគាត់ឲ្យច្បាស់"។ (Keil & Delitzsch) ពាក្យនេះ មានន័យថា បុរសគិតដោយខ្លួន គិតត្រូវ ក្រោយមកទៀត ពេលស្តាប់យោបល់អ្នកដ៏ទៃ នោះនឹងលេចចេញជាចំណុចខុស។ នោះគឺដោយសារបុរសនោះមិនដឹងពីចំណុចខ្សោយរបស់ខ្លួន ទើបក្លាយជាដូច្នេះ។ សម្រាប់បុរសនោះមានការរើសអើងក្នុងការប្រព្រឹត្តចំពោះគាត់ សំខាន់គាត់វាយតម្លៃសកម្មភាពល្អរបស់គាត់ខ្លាំងណាស់ ប៉ុន្តែវាយតម្លៃកំហុសគាត់តិចណាស់?

ដូច្នេះ អ្នកជឿគួរមានអាកប្បកិរិយាត្រឹមត្រូវ។ (1) ក្នុងករណីដែលអ្នកជឿជួបរឿងអយុត្តិធម៌ គាត់គួរតែទទួលស្គាល់ចំណុចខ្លីរបស់គាត់នៅចំពោះព្រះ ប៉ុន្តែមិនគួរទទួលស្គាល់ភាពសុចរិតរបស់គាត់ដោយខ្លួនឯងឡើយ។

យ៉ូបបាននិយាយដូចតទៅ។ នោះគឺថា "ខ្ញុំដឹងច្បាស់ថាវាដូច្នោះមែន ប៉ុន្តែតើមនុស្សអាចនៅខាងមុខព្រះយ៉ាងដូចម្តេច? ប្រសិនបើអ្នកណាចង់តតាំងនឹងគាត់ អ្នកនោះមិនអាចឆ្លើយតបគាត់ម្តងក្នុងមួយពាន់ដងឡើយ»។ (យ៉ូប ៩:២-៣)។ ទោះបីជាអ្នកជឿអាចនិយាយលេសចាំបាច់របស់គាត់ក្នុងករណីណាក៏ដោយ ប៉ុន្តែគាត់មិនគួរគិតថាវាជាធម្មជាតិទេ ប៉ុន្តែធ្វើឱ្យវាជាចំណុចកណ្តាល។ ពាក្យថា "អ្នកណានិយាយអំពីករណីរបស់ខ្លួនមុន" (ראשון) ក្នុងអត្ថបទចង្អុលទៅអ្នកដែលត្រូវទៅមុខសម្រាប់លេសរបស់គាត់ (អ្នកដែលធ្វើវាជា

បបម); ខចែងថាគាត់នឹងត្រូវបរាជ័យ។ អ្នកជឿគួរតែរស់នៅដោយស្ងប់ស្ងាត់ដើម្បីទទួលបានកិច្ចព្រមព្រៀងរបស់គាត់។ (2) អ្នកជឿគួរចាត់ទុកការរិះគន់ដ៏ត្រជាក់របស់អ្នកដទៃចំពោះបញ្ហាបុគ្គលិកលក្ខណៈ និងសកម្មភាពរបស់គាត់។ ពេលខ្លះការរិះគន់អ្នកដ៏ទៃចំពោះខ្ញុំគឺត្រឹមត្រូវ។ ដោយសារតែការរិះគន់របស់ពួកគេ ខ្ញុំខ្លួនឯងក្លាយជាមនុស្សរាបទាប ហើយប្រសិនបើខ្ញុំកែផ្នែកខ្លះ ខ្ញុំអាចត្រូវបានគេប្រព្រឹត្តដោយមេត្តាករុណា។ (សុភាសិត ២៨:១៣) (៣) អំពីបញ្ហានៃសេចក្តីពិត ដូចដែលគាត់ប្រកែកខ្លះ គាត់មិនគួរទាមទារដោយប្រញាប់ប្រញាល់នូវអ្វីដែលគាត់ដឹងច្រើនជាងនោះទេ។ ជាការឈ្លាសវៃដែលដំបូងត្រូវស្តាប់នូវអ្វីដែលអ្នកដទៃយល់។ ពេលខ្ញុំស្តាប់អ្វីដែលខ្ញុំបានយល់ ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ខ្ញុំនឹងត្រូវបានកែដំរូវ ហើយការយល់ដឹងថ្មីដែលខ្ញុំមិនយល់រហូតមកដល់ពេលនេះអាចកើតឡើងនៅក្នុងចិត្តរបស់ខ្ញុំថ្មី។

18 ការចាប់ឆ្មោតបញ្ចប់ការឈ្លោះប្រកែកគ្នា ហើយសម្រេចចិត្តរវាងគូប្រជែងដែលមានអំណាច។

សូមមើលការបកស្រាយរបស់សុភាសិត ១៦:៣៣។ សកម្មភាពចាប់ឆ្មោតគឺយកតែបុរសធ្វើតាមព្រះហឫទ័យព្រះ។ គណបក្សពីរដែលត្រូវកត់សម្គាល់នៅទីនេះ គឺជាបុគ្គលខ្លាំង។ ទោះជាបែបនេះក្តី ក៏ពួកគេមិនចាត់ទុកបញ្ហានេះនៅតុលាការដែរ។ ដូច្នេះហើយពេលភាគីទាំងសងខាងរើសបានលទ្ធផលអាចបញ្ឈប់ជម្លោះក្នុងចិត្តបាន។ ដូច្នេះ ចិត្តគំនិតរបស់គេគឺសក្តិសមនៅចំពោះព្រះ។

បុរសដែលចង់គោរពតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ មិនអាចជួយបានក្រៅពីទទួលបានពរជ័យពីព្រះ ជាចំណែក (ឬផលដែលមិនមានប្រយោជន៍) ដើម្បីកាន់កាប់ជាលទ្ធផលនៃការចាប់ឆ្នោត។ ពីព្រោះចិត្តខ្លួនឯងដែលគេចង់ធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាចិត្តដែលមានពរ។ ទោះបីជាពួកគេជា "គូប្រជែងដ៏មានឥទ្ធិពល"; ពួកគេមិនចង់បានការប្រជែងអំណាចរបស់ខ្លួនរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ប៉ុន្តែចង់ធ្វើតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ នៅក្រោមអំណាចរបស់ព្រះ។ ការពិតដើម្បីធ្វើដូច្នេះគឺជាវិធីសាស្ត្រមួយដែលនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ រាស្ត្ររបស់ព្រះបានស្តាប់បង្គាប់។

ដោយសារអ្នកជឿក្នុងព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានពេញលេញ ពួកគេគួរមានចិត្តគោរពតាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះគម្ពីរដោយរីករាយ ។ ដោយសារតែព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរគឺជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ អាកប្បកិរិយាមិនគោរពតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ គឺការបំបាក់ព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ មិនមានពរជ័យណាមួយពីព្រះឡើយ។ ចន ប៊ុនយ៉ាន មានការភ័យខ្លាចនឹងការទម្លាយបទគម្ពីរមួយឃ្លា ច្រើនជាងការវាយប្រហារលើទាហាន។

19 បងប្អូនដែលធ្វើឲ្យខូចចិត្ត នោះជាអ្នកមិនព្រមចុះសម្រុងគ្នាជាជាងក្រុងដ៏រឹងមាំ ហើយការឈ្លោះប្រកែកគ្នាប្រៀបដូចជារនាំងប្រាសាទ។

នោះគឺទំនាក់ទំនងស្និទ្ធស្នាលត្រូវបានបំផ្លាញដោយការបង្ខិតបង្ខំខ្លះវាពិបាកក្នុងការធ្វើឱ្យមានសន្តិភាព។ Charles Bridges ក្នុងចំណុចនេះបានលើកឡើងពីឧទាហរណ៍មួយ។ នោះគឺនៅក្នុងប្រទេសអង់គ្លេសមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាយ៉ាងយូរវាងគ្រួសារ York និងគ្រួសារ Lancaster ដោយផ្ទុយគ្នា

ទៅវិញទៅមក។ ពេលដែលអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនាចាប់ផ្តើមឈ្លោះគ្នាជាយូរ យារណាស់មកហើយ វាដូចជាទំនាក់ទំនងនឹងទុកចោលយូរទៅ។

អ្នកនិពន្ធសុភាសិតមិនបង្ហាញអំពីភាពផ្ទុយគ្នាជាបន្តបន្ទាប់ទេ ប៉ុន្តែធ្វើឱ្យវាគ្រាន់តែជាបញ្ហានៃការទូញសោកប៉ុណ្ណោះ។ នៅពេលដែលបុរសបានទទួលរបួសពីទំនាក់ទំនងស្និទ្ធស្នាល ពួកគេគួរតែចងចាំពីទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធ ហើយគួរតែព្យាយាមបង្កើតសន្តិភាព។ ទោះបីជាដូច្នេះក៏ដោយ ការចាកចេញជាបន្តបន្ទាប់ក៏ជាខ្លឹមសារនៃមនុស្សជាតិដែលខូចដែរ។ ហេតុអ្វីបានជាគេចាំថាបញ្ហាជម្លោះបានកើតឡើងក្នុងពេលមួយបរាជ័យជាអចិន្ត្រៃយ៍? ហើយតើគេចាំវាព្រមទាំងយកសកម្មភាពសងសឹកពេញមួយជីវិតដែរឬទេ? ដូចជាអំពើអាក្រក់ដែលធ្វើឲ្យខូចជំនឿ។

ក្នុងចំណុចនេះ យើងគួរធ្វើតាមយ៉ូសែប។ គាត់បានទទួលការស្អប់ខ្ពើមក្នុងការសម្លាប់គាត់ដោយបងប្អូនរបស់គាត់ ទីបំផុតគាត់ត្រូវបានលក់ទៅឱ្យជនជាតិអ៊ីសម៉ាអែល ហើយបានទៅទឹកដីអេស៊ីប ហើយគាត់បានជួបប្រទះនូវទុក្ខវេទនាយ៉ាងខ្លាំង។ (លោកុប្បត្តិ ៣៧:១៨-២៨, ៣៩:១-២០)។ ប៉ុន្តែ បន្ទាប់ពីគាត់បានក្លាយជារដ្ឋមន្ត្រីចម្បងនៃប្រទេសអេស៊ីប គាត់មិនបានសងសឹកបងប្អូនរបស់គាត់ទេ គឺគាត់បានលួងលោមពួកគេ (លោកុប្បត្តិ ៤៥:៣-៨)។

20-21 ពោះរបស់គាត់ឆ្អែតតាមមាត់មនុស្ស។ គាត់ពេញចិត្តនឹងទិន្នផលនៃបបូរមាត់របស់គាត់។ សេចក្តីស្លាប់និងជីវិតស្ថិតនៅក្នុងអំណាចនៃអណ្តាត ហើយអ្នកដែលស្រឡាញ់វានឹងស៊ីផលរបស់វា។

នេះមិនមែនមានន័យថាចាត់ទុកភាពឧឡារិកសំខាន់នោះទេ។ គម្ពីរមិនមែនជាសៀវភៅសម្រាប់លើកទឹកចិត្តដល់ជំនាញណាមួយនោះទេ ប៉ុន្តែវាគឺជាសៀវភៅសម្រាប់លើកទឹកចិត្តដល់សីលធម៌ខាងសាសនាយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ ឃ្លានេះចាត់ទុកខ្លឹមសារនៃពាក្យជាជាងទម្រង់នៃពាក្យដែលសំខាន់ជាង។ នោះគឺខ្លឹមសារនៃពាក្យនេះជាសច្ច: មានន័យថាសម្រាប់ភាពគ្រប់គ្រាន់ និងសុភមង្គលបានមកដល់គាត់ ។ ជាពិសេសអ្នកដែលបង្រៀនដំណឹងល្អបានល្អធ្វើឲ្យវិញ្ញាណ និងរូបកាយរបស់គាត់សកម្មដោយប្រសិទ្ធភាពនៃព្រះបន្ទូល។ (កាឡាទី ៦:៦ រ៉ូម ១:១១-១២) រ៉ូម ១០:១៧បានមានប្រសាសន៍ថា៖ « ដូច្នេះសេចក្តីជំនឿកើតចេញពីការឮ ហើយការឮតាមរយៈព្រះបន្ទូលនៃព្រះគ្រីស្ទ»។ វាជារឿងធម្មតាទេដែលអ្នកដែលប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទទួលបានការកម្សាន្តអំពីរឿងដែលបុរសអាចស្តាប់បានយ៉ាងល្អ។ (ម៉ាថ ១០:១០) បន្ទាប់មក យើងមានរឿងមួយដែលយើងគួរចងចាំក្នុងចំណុចនេះ។ វាជាការពិត នៅពេលដែលបុរសនោះប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ គាត់គួរតែធ្វើវាបន្ទាប់ពីគាត់ក្លាយជាមនុស្សដែលមានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់។ ប៉ុន្តែ ដោយសារគាត់ធ្វើការជាកម្លាំងចិត្តដើម្បីទទួលបានតម្លៃជាអ្នកផ្សាយនោះគាត់មិនមានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់ទេ។ គាត់តាមន័យនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់ថា « ប្រោសអ្នកជំងឺ ប្រោសមនុស្សស្លាប់ឲ្យជាសះស្បើយ ហើយសម្អាតមនុស្សឃ្លង់ ដេញអារក្សចេញ។

អ្នកបានទទួលដោយមិនបង់ប្រាក់; ផ្តល់ឱ្យដោយមិនបង់ប្រាក់។ (Mt 10:8) គួរតែទទួលការរងទុក្ខ ហើយលះបង់ដោយផ្អែមល្ហែម ហើយគួរតែប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ គាត់ដឹងថាប្រសិនបើគាត់មិនប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់

ព្រះជាម្ចាស់ទេនោះវេទនានឹងមកដល់គាត់ហើយប្រកាសវា។ សូមមើល រ៉ូម ១:១៥ ១កូរិនថូស ៩:១៦។

«សេចក្តីស្លាប់ និងជីវិតស្ថិតនៅក្នុងអំណាចនៃអណ្តាត» ពាក្យនេះចង្អុលបង្ហាញថាអំណាចនៃអណ្តាតគឺអស្ចារ្យណាស់។ មានន័យថា កាលណាបុរសនោះប្រើអណ្តាតយ៉ាងត្រឹមត្រូវ នោះគេនិងម្នាក់ទៀតត្រូវបានធ្វើឱ្យសកម្ម ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេប្រើវាខុស នោះគាត់ និងម្នាក់ទៀតនឹងត្រូវវិនាស។ ឧទាហរណ៍នៃការប្រើអណ្តាតយ៉ាងត្រឹមត្រូវ មានច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរ។ ជាពិសេសពាក្យថាធ្វើឲ្យមានសន្តិភាពនាំមកនូវផ្លែផ្កាដ៏ស្រស់ស្អាត។ ស្ត្រីម្នាក់ឈ្មោះអប៊ីកែលបានធ្វើឲ្យចិត្តរបស់ដាវីឌស្ងប់ស្ងាត់ ហើយបានរួចផុតពីការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃផ្ទះរបស់នាង។ (១សាំ. នៅទីនេះ ព្រឹត្តិការណ៍ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រខាងលោកិយ ត្រូវបានលើកឡើងថាជាការយោង។

វាគឺថានៅក្នុងប្រទេសចិនបុរាណដែលជាថ្ងៃនៃដប់ប្រជាជាតិ Sojin ដែលជាបុរស Anyang ក្នុងប្រទេស Jo បានស្វែងរក 5 ជាតិហើយបន្តការរួបរួមរបស់ពួកគេពួកគេបានគេចផុតពីការឈ្លានពានរបស់ជាតិ Jin ។ ហើយគាត់ផ្ទាល់បានក្លាយជារដ្ឋមន្ត្រីចម្បងក្នុង៦ប្រទេស។ ដោយសារអណ្តាតមានតួនាទីដ៏សំខាន់ ដូច្នេះបទគម្ពីរមើលឃើញវាយ៉ាងខ្លាំងថាជា «លោកីយ» (យ៉ូហាន ៣:៦)។

ដូច្នេះ កាលណាមនុស្សប្រើអណ្តាតខុស នោះអាចនឹងត្រូវស្លាប់។ ម៉ាថាយ 12:36 បាននិយាយថា "ខ្ញុំប្រាប់អ្នកថា នៅថ្ងៃជំនុំជំរះ មនុស្សនឹងទទួលខុស

ត្រូវចំពោះរាល់ពាក្យដែលមិនចេះខ្វល់ខ្វាយរបស់ពួកគេ" ហោរាអេសាយ បានប្រែចិត្តនៅកណ្តាលនៃការមិនស្អាតនៃបបូរមាត់របស់គាត់ជាងអំពើបាបផ្សេងទៀត (គឺ 6:5 ។ ដាវីឌមានប្រសាសន៍ថា៖ «ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមដាក់ឆ្មាំការពារមាត់ទូលបង្គំ។ ចាំយាមទ្វារបបូរមាត់ខ្ញុំ!» (ទំនុកដំកើង ១៤១:៣) Chrysostom បាននិយាយថា ការរក្សាអណ្តាតរបស់អ្នកគួរតែរក្សាជាជាងរក្សាភ្នែករបស់អ្នក។ (Charles Bridges, A Commentary on Proverbs, the Banner of Truth Trust, 1968, p 299)

អ្នកប្រាជ្ញខ្លះបានបកស្រាយថាពាក្យ«និងអ្នកដែលស្រឡាញ់វា»(ខ២១ខ)គឺជាន័យដូចគ្នានៃពាក្យថាស្រឡាញ់ព្រះយេហូវ៉ា។ (Keil & Delitzsch) ប៉ុន្តែអត្ថន័យអក្សរសាស្ត្រនៃអត្ថបទគឺមិនដូច្នេះទេ ប៉ុន្តែអ្នកដែលប្រើអណ្តាតរបស់គាត់យ៉ាងណាក៏ដោយ (នៅក្នុងល្អនិងអាក្រក់) នឹងនាំមកនូវលទ្ធផល។ ដូច្នេះ បុរសត្រូវប្រយ័ត្ននឹងពាក្យនេះឲ្យច្រាកដ។

22 អ្នកណារកប្រពន្ធឃើញរបស់ល្អ ហើយទទួលការពេញចិត្តពីព្រះយេហូវ៉ា។

ត្រង់នេះ ពាក្យ «ភរិយា» មានន័យថា ជាភរិយាល្អ ។ (Keil; & Delitzsch) កំណែចាស់ (LXX, Syr, Targ, និង Vulgate) ត្រូវបានបកប្រែជាពាក្យ, ប្រពន្ធ, ដើម្បីមានគុណនាម, ល្អ។ ភរិយាល្អគឺជាពរជ័យដែលព្រះប្រទាន។ ពរជ័យដែលបានផ្តល់ឱ្យព្រងើយកណ្តើយចំពោះបុរសម្នាក់ៗ។ Manoa បានឱ្យប្រពន្ធរបស់គាត់មានជំនឿល្អដែលជាពរជ័យរបស់គាត់។ (ចៅក្រម ១៣:២១-

២៣) ទោះជាយ៉ូបជាបុរសដ៏ស្មោះត្រង់ម្នាក់ក៏ដោយ ប្រពន្ធគាត់មិនល្អទេ។ (យ៉ូប ២:៩-១០) អ្វីដែលយើងចាំក្នុងចិត្ត ភាពពិតដែលបុរសនោះទទួលពរដោយខ្លួនឯង គឺទាក់ទងនឹងការធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដើម្បីទទួលវា និងចិត្តចង់ស្វែងរកដោយស្មោះ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺលើសពីគ្រប់សរីរាង្គនៃពរដល់មនុស្ស។ ដូចថាទៅចាប់ត្រី យើងគួរទៅទឹកដើម្បីទទួលពរពីព្រះ យើងគួររក្សាតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ប្រាកដណាស់ វាជាការពិតដើម្បីរក្សាពាក្យរបស់គាត់ក៏ចេញមកពីព្រះគុណរបស់ព្រះដែរ។ ព្រះគុណរបស់ព្រះលើកទឹកចិត្តដល់ការខិតខំរបស់មនុស្ស។ ដូច្នេះសរុបមក យើងគួរនិយាយថា ដើម្បីបានប្រពន្ធល្អត្រូវតែជាពរជ័យ ហើយត្រូវបានតាំងឡើងដោយការទទួលបានព្រះគុណពីព្រះយេហូវ៉ា (ខ ២២ ខ)។ អ៊ីសាកបានលះបង់ខ្លួនដើម្បីស្វែងរកព្រះដើម្បីបានប្រពន្ធដ៏ល្អរបស់គាត់។ ពេលអេលីស៊ើរនាំរេបិកា គាត់បានអធិស្ឋាននៅទីវាល ហើយធ្វើសមាធិ។ (លោកុប្បត្តិ ២៤:៦៣-៦៤)

ឥឡូវនេះអ្វីដែលអ្នកត្រូវប្រឹងប្រែងដើម្បីបានប្រពន្ធល្អគួរបន្តក្នុងចិត្តគឺត្រូវដឹងថាប្រពន្ធល្អជានរណា។ ភរិយាល្អគឺជាអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា។ (សុភ. ៣១:២៩-៣០) អ្នកដែលត្រូវជ្រើសរើសប្រពន្ធគួរធ្វើតាមខ្នាតតម្រានៃជំនឿ។ ដូច្នេះ គាត់រក្សាពាក្យថាគាត់មិនត្រូវដើរជាមួយនឹងអ្នកមិនជឿឡើយ (២កូរិនថូស ៦:១៤) ហើយគួរជ្រើសរើសមនុស្សស្មោះត្រង់។ សូមមើលលោកុប្បត្តិ ៦:១-៣។ ចំពោះអត្ថបទរបស់យើង (18:22) Charles Bridge បាននិយាយថាជាអត្ថន័យថាផ្ទះដើម្បីទទួលបានអាពាហ៍ពិពាហ៍ដើម្បីធ្វើតាមបំណងប្រាថ្នាខាងលោកិយនឹងត្រូវបណ្តាសា។

ក្រុមយុវជនគ្រីស្ទានសម័យទំនើបក៏ជ្រើសរើសប្រពន្ធរបស់ពួកគេដែរ។ ពួកគេទំនោរទៅរកទំនោរក្នុងការផ្តោតលើតែរូបរាងកាយរបស់នារីម្នាក់ប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែមិនខ្វល់ពីជំនឿ និងគុណធម៌របស់ពួកគេនោះទេ។ ចរន្តបែបនេះគឺជាអំពើបាបនៃថ្ងៃចុងក្រោយដើម្បីនាំមកនូវការបំផ្លិចបំផ្លាញ។ ដូចយើងឃើញ សុភាសិត ៣១:១០-៣១ សម្រស់របស់ស្ត្រីដែលមានប្រាជ្ញាគឺជាសម្រស់នៃការងាររបស់នាង (១៣-២៧) និងជំនឿរបស់នាង (ខ ៣០ ខ) «ភាពទាក់ទាញគឺជាការបោកបញ្ឆោត ហើយសម្រស់ក៏ឥតប្រយោជន៍»។ របស់ព្រះ។ (ខ៣០ ក) ទោះបីជាក្រុមយុវវ័យសម័យនេះជ្រើសរើសរូបសម្រស់ជាដំបូងក៏ដោយ។ នេះគឺជាការដើរតាមរឿងមិនពិត និងឥតប្រយោជន៍។ តើអ្វីទៅជាសកម្មភាពរបស់អរិជ្ញា? ចុះហេតុអ្វីបានជាគេនិយាយថាប្រពន្ធល្អក្លាយជាពរ? (១) ដោយសារស្ត្រីនោះធ្វើការល្អចំពោះប្តី (សុភាសិត ៣១:១២) (២) ដោយសារគ្រួសារគាត់ក៏នាំមកនូវការរស់ឡើងវិញនៃជំនួញ។ (សុភ. ៣១:១៣-២៧) (៣) ដោយសារអ្វីដែលសំខាន់បំផុតគឺការដែលគាត់កោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា។ (សុភាសិត ៣១:៣០ ខ)

23 មនុស្សក្រប្រើពាក្យអង្វរ ប៉ុន្តែអ្នកមានឆ្លើយយ៉ាងប្រឌិត។

ដោយសារបុរសក្រីក្រ គាត់មានចិត្តរាបទាប ហើយសុំអ្វីដែលគាត់ត្រូវការ គាត់ក៏មានចិត្តស្មោះត្រង់។ នេះគឺប្រសើរជាងភាពក្រអឺតក្រទមនិងភាពត្រជាក់។ បុរសបែបនេះគឺនៅជិតស្ថានសួគ៌។ យ៉ាកុប 2:5 មានប្រសាសន៍ថា "បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់អើយ ចូរស្តាប់ចុះ តើព្រះមិនបានជ្រើសរើសពួកអ្នកក្រក្នុងលោកនេះ ឲ្យធ្វើជាអ្នកមានដោយសេចក្តីជំនឿ និងជាអ្នកស្នងនគរ ដែលទ្រង់បានសន្យានឹងអស់អ្នកដែលស្រឡាញ់ទ្រង់ឬទេ? ព្រះយេស៊ូបាន

ប្រកាសដំណឹងល្អដល់ជនក្រីក្រ។ (ម៉ាថ. ១១:៥, លូកា ៤:១៨) នេះមិនមាន
ន័យថាគាត់មិនបានប្រកាសដំណឹងល្អដល់អ្នកមាននោះទេ។ វាមានន័យថា
សម្រាប់អ្នកក្រមានអារម្មណ៍ថាស្រេកទឹករបស់មនុស្ស ហើយស្វែងរក
ដំណោះស្រាយដោយស្មោះពីបញ្ហាដែលដំណឹងល្អត្រូវបានប្រកាសយ៉ាងល្អ
ដល់ពួកគេ។ សុភាសិត 19:1 បានចែងថា៖ «អ្នកក្រដែលដើរដោយចិត្តស្មោះ
ត្រង់ល្អប្រសើរជាងអ្នកដែលនិយាយកុហក ហើយជាមនុស្សល្ងីល្ងើ»។ ដើរ
ដោយសុចរិតជាងអ្នកមានដែលវង្វេងក្នុងផ្លូវរបស់ខ្លួន»។ សុភាសិត ១៦:៨
ចែងថា៖ «បន្តិចបន្តួចដោយសេចក្តីសុចរិត ប្រសើរជាងប្រាក់ចំណូលដ៏ច្រើន
ដោយអយុត្តិធម៌»។ ដូច្នេះការពិតដែលសង្គមមនុស្សមានអ្នកក្រមិនមែនតែង
តែមានជម្លោះនោះទេ។ ល្បាយនៃភាពក្រីក្រ និងអ្នកមាន គឺជាសេដ្ឋកិច្ច
របស់ព្រះជាម្ចាស់។ (សុភាសិត ២២:២) ការរួបរួមដែលព្យាយាមលុបបំបាត់
ភាពខុសគ្នារវាងភាពក្រីក្រនិងភាពសម្បូរបែប ហូរចូលទៅក្នុងវត្ថុនិយម
ហើយបំផ្លាញសេរីភាពរបស់មនុស្សដែលមានតម្លៃជាងសម្ភារៈ។

"អ្នកមានឆ្លើយយ៉ាងប្រឌិត" នេះជាភាពត្រជាក់របស់គាត់ចំពោះការដាក់ថង់
អ្នកក្រ។ នេះហាក់ដូចជាអាកប្បកិរិយារបស់សេដ្ឋីក្រអឺតក្រទមមិនហ៊ានបើក
ភ្នែកមើលសំណើរបស់សេដ្ឋី។ (លូក. ១៦:១៩-២១) ករណីជាច្រើនដែលអ្នក
ណាគួរសមគួរសមក៏បដិសេធដោយឈ្លើយនិងគ្មានចិត្តបានកើតឡើងក្នុង
ពិភពលោក។ វប្បធម៌របស់គាត់គឺបង្កើតឡើងតែពីអត្មានិយម។ (Charles
Bridges, ការបង្កាត់ពូជដ៏ល្អរបស់គាត់គឺច្រើនតែជាភាពអាត្មានិយម - A
Commentary on Proverbs, The Banner of Truth Trust, 1968, p. 301)
អាកប្បកិរិយាដ៏ត្រជាក់នៃអ្នកមានគឺជាសកម្មភាពដ៏គ្រោះថ្នាក់។ ពៅ 14:31

មានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកណាដែលជិះជាន់អ្នកក្រ អ្នកនោះនឹងជេរប្រមាថអ្នកបង្កើតខ្លួន ប៉ុន្តែ អ្នកណាដែលមានចិត្តទូលាយចំពោះអ្នកទុគ៌តនោះ ទ្រង់លើកតម្កើងគាត់»។ សុភាសិត ១៧:៥ មានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកណាដែលចំអកឲ្យអ្នកក្រ នោះជេរប្រមាថអ្នកបង្កើតរបស់ខ្លួន។ អ្នកណាដែលរីករាយនឹងគ្រោះមហន្តរាយ នោះនឹងមិនទទួលទោសអ្វីឡើយ។ សុភាសិត 21:13 ចែងថា៖ «អ្នកណាដែលបិទត្រចៀកនឹងការស្រែករបស់អ្នកក្រ អ្នកនោះនឹងស្រែករកតែមិនបានឆ្លើយ»។

ឬឲ្យអ្នកមាន នោះនឹងមានតែភាពក្រីក្រ»។

24 មនុស្សដែលមានគូកនច្រើនអាចនឹងមកបំផ្លាញ ប៉ុន្តែមានមិត្តម្នាក់ដែលនៅជិតជាងបងប្អូនទៅទៀត។

អ្នកដែលទទួលមិត្តត្រូវប្រហារជីវិតទីបំផុតដើម្បីទទួលបានផលប្រយោជន៍របស់ខ្លួន។ ទោះបីជាបុរសនោះទទួលបានមិត្តភក្តិជាច្រើននៅកណ្តាលខ្លួនគាត់ក៏ដោយក៏មិត្តភក្តិបែបនេះគួរតែត្រូវបានកាត់ផ្តាច់នៅពេលនេះ។ អ្នកដែលស្វែងរកផលប្រយោជន៍របស់ខ្លួន គួរតែបរាជ័យ។ តើអ្នកណានឹងត្រូវនៅរហូតដល់ទីបញ្ចប់ដើម្បីផលប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់អ្នកដ៏ទៃ? អ្នកដែលស្និទ្ធស្នាលនឹងអ្នកដទៃគួរយកជាមិត្តដើម្បីស្រឡាញ់គាត់។ វាគឺជាគំនិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ ទ្រង់បានតាំងមនុស្សមានបាបជាមិត្តរបស់ទ្រង់។ (យ៉ូហាន ១៥:១៥) មិត្តភក្តិដែលមានគំនិតបែបនេះ អាចស្និទ្ធស្នាលជាងបងប្អូនរបស់គាត់។ កាលដែល ខុងជឺ បង្កើតមិត្ត គាត់បានពោលថា យើងមិនគួរយកមិត្តភាពជាមិត្តដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់ទេ (មិត្តផ្តល់ផលអាក្រក់) ។ ក្នុងពាក្យ

របស់គាត់ តើអ្វីទៅជាមិត្តអាក្រក់? ព្រះអង្គទ្រង់ត្រាស់ថា "មិត្តដែលមានគ្រោះថ្នាក់ដល់ទៅ៣យ៉ាង គឺមិត្តដែលប្រកាន់ទោស មិត្តដែលមិនប្រកបដោយសេចក្តីសុចរិតនៃមិត្តដោយការលើកសរសើរ និងមិត្តដាក់ពាក្យមុនតែគ្មានផល"។ ( ) ប៉ុន្តែពាក្យរបស់ខុងជឺមិនអាចគេចផុតពីការលើកទឹកចិត្តនៃមិត្តភាពក្នុងភាពអត្មានិយមបានឡើយ។ Mencius ក៏បាននិយាយថា "ធ្វើចៀនគឺត្រូវយកមិត្តភាពមើលគុណធម៌របស់អ្នកដទៃ។ " ( ) ។ ក្នុងមិត្តភាពការប្រៀនប្រដៅរបស់មេនស៊ីសក៏មានន័យថាយកមិត្តភាពដើម្បីផលប្រយោជន៍របស់យើងតែប៉ុណ្ណោះ។ ជាការពិតណាស់ ទោះបីជាពាក្យរបស់ខុងជឺ និង ម៉ែនស៊ីស អាចត្រូវបានអនុវត្តចំពោះស្ថានភាពសហសម័យរបស់យើងក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនឈានដល់ស្តង់ដារសីលធម៌របស់ព្រះយេស៊ូវដែរ។

គំនិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលធ្វើឱ្យមនុស្សមានបាបជាមិត្តរបស់គាត់ តាមពិតវាធ្វើឱ្យមានមិត្តជិតស្និទ្ធជាងបងប្អូនរបស់ពួកគេ។ ទុក្ករបុគ្គល Cranmer បានអនុវត្តគំនិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដើម្បីធ្វើឱ្យបុរសផ្ទុយពីខ្លួនគាត់ជាមិត្តរបស់គាត់ ប៉ុន្តែគ្រិស្តសាសនាមានមនុស្សជាច្រើនដូចគាត់ជាប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ការស្លាប់សម្រាប់សត្រូវរបស់គាត់ គឺជាគំនិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ (យ៉ូហាន ១៥:១៣-១៥ រ៉ូម ៥:១០)។ មួយនេះថ្លៃប៉ុន្មាន? ឬ រូបកាយខ្លះអាចសួរថា "ដោយសារអ្នកជឿពិបាកធ្វើស្តង់ដារសីលធម៌ ប៉ុន្តែតើស្តង់ដារសីលធម៌ពិតជាចាំបាច់ឬ?"

ប៉ុន្តែយើងអាចឃើញថាសំណួរបែបនេះកើតចេញពីភាពល្ងង់ខ្លៅ។ អ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិកជាច្រើនព្យាយាមរស់នៅតាមគំនិតរបស់ព្រះយេស៊ូ ហើយនាំយកផលនៃការបូជារបស់ខ្លួន។ ហើយទោះបីជាអ្នកដែលមិនប្រតិបត្តិតាម

ស្តង់ដាររបស់ព្រះយេស៊ូវក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់ជាអ្នកជឿពិតប្រាកដ យ៉ាងហោចណាស់គាត់ប្រហែលជាទទួលយកអារម្មណ៍នៃភ្លុយមិនឱ្យប្រតិបត្តិវាដោយការទួញសោក។ អ្វីដែលគាត់យកភ្លុយមកធ្វើដោយខ្លួនឯងនោះគឺជាផ្លែឈើដ៏អស្ចារ្យដែលដឹងពីសីលធម៌នៃគ្រិស្តសាសនា។ ដោយសារអារម្មណ៍ស្រទន់បែបនេះ គាត់បានបន្ទាបខ្លួន ហើយគាត់ក៏ទទួលយកអាកប្បកិរិយាខាងវិញ្ញាណនៃការប្រែចិត្តនៅចំពោះព្រះ។ បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់គឺជាភាពខុសគ្នានៃស្ថានសួគ៌និងផែនដីទៅនឹងមួយដើម្បីផ្តោលទោសអ្នកផ្សេងទៀតនិងមើលងាយគាត់ចេញពីបេះដូងរបស់គាត់។

ជំពូកទី 19

ការបកស្រាយ

1 មនុស្សក្រដែលដើរដោយចិត្តស្មោះត្រង់ នោះប្រសើរជាងអ្នកដែលនិយាយកុហក ហើយជាមនុស្សល្ងង់។

អត្ថបទហេព្រើរនៃឃ្លានេះគួរត្រូវបានកែប្រែជាបន្តបន្ទាប់។ នោះគឺថា៖ «អ្នកក្រដែលធ្វើដោយចិត្តស្មោះត្រង់ ប្រសើរជាងមនុស្សល្ងង់ដែលនិយាយមិនពិតក្នុងមាត់ នៅទីនេះ ភាគច្រើនភាពស្មោះត្រង់ (תם)″ និង "មិនពិត (עקש)″ ត្រូវបានផ្ទុយគ្នា។ ត្រង់នេះ ពាក្យ «សុចរិតភាព» ចង្អុលទៅភាពស្របគ្នានៃផ្នែកខាងក្រៅ និងផ្នែកខាងក្នុង ដែលជាលក្ខណៈនៃជីវិតនៅចំពោះព្រះ។ ជីវិតដើម្បីរស់នៅមុនពេលព្រះនាំមកនូវអាកប្បកិរិយានៃចិត្តនិងទង្វើរបស់វា។ (Georg Fohrer, Stets bedeutet… die rechte)។

ហើយអត្ថបទជាភាសាហេព្រើរ (עקש) បកប្រែទៅជា "កោង" មានន័យថា "កោង" (សុភាសិត 10:9) ដែលចង្អុលបង្ហាញថាការនិយាយរបស់គាត់មិនត្រូវបានបង្ហាញដោយការពិតទេ ប៉ុន្តែដើម្បីបង្ខូចទ្រង់ទ្រាយវា។ សូមយោងទៅ ខទី 22. អ្នកណាដែលមិននិយាយការពិត មិនស្គាល់ព្រះដើម្បីស្គាល់ចិត្តមនុស្ស។ តាមនោះគាត់ជាមនុស្សល្ងង់។ (ទំនុកដំកើង ១៤:១) សូមមើល ១៣៩:១-១២ បប ២:២៣។

ស្តង់ដារនៃការប្រៀបធៀបនៃផ្នែកពីរគឺគ្រាន់តែជាព្រះ។ ទោះគាត់ក្រក៏ដោយ បើគាត់មានព្រះ គាត់មានសុភមង្គលជាងមនុស្សដែលមានពិភពលោក។ ពាក្យនៃបទគម្ពីរទទួលស្គាល់ភាពសម្បូរបែបនៃសេចក្តីជំនឿថាមាន

សុភមង្គលជាងអ្វីទាំងអស់។ (យ៉ូហាន ២:៥) ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្នកដែលមិនមានព្រះគឺជាទុក្ខ សូម្បីតែគាត់ជាអ្នកមានក៏ដោយ។ (លូកា ១២:១៦-២១)

«មនុស្សក្រដែលដើរក្នុងសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួន» ចាត់ទុកការពិតថា ព្រលឹងរបស់គាត់ (ខ្លួនគាត់) គឺសក្តិសមនៅចំពោះព្រះជាសារៈសំខាន់ជាង។ វាជាការវាយតម្លៃត្រឹមត្រូវទៅនឹងការពិត។ ទោះគាត់ក្រក៏គាត់មិនចង់បានទ្រព្យដោយការកុហកដែរ។ ព្រោះវានឹងនាំគាត់ទៅរកសេចក្តីវិនាស ដើម្បីបានទ្រព្យដោយការកុហករបស់គាត់។ វាជាការពិតដែលព្រលឹងមានតម្លៃជាងទ្រព្យសម្បត្តិ។ សូមមើល មថ ១០:២៨ ។ «អ្នកដែលវង្វេង» គឺល្ងង់ព្រោះគាត់មិនដឹងការពិតនេះ។

2 ការប្រាថ្នាដោយមិនចេះដឹង នោះមិនល្អទេ ហើយអ្នកណាដែលប្រញាប់នឹងជើងរបស់ខ្លួន នោះនឹងវង្វេងផ្លូវទៅ។

ដូចដែលអត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃផ្នែកនេះត្រូវបានកែសម្រួល វាមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា៖ «ភាពល្ងីល្ងើរបស់មនុស្សបំផ្លាញផ្លូវរបស់ខ្លួន ហើយចិត្តរបស់គាត់ប្រឆាំងនឹងព្រះយេហូវ៉ា ហើយគាត់ដកកំហឹងចេញ»។ ត្រង់នេះ ពាក្យ "និង (ហ្គេ)" គឺជាកន្សោមដើម្បីចង្អុលបង្ហាញពីបញ្ហាកាន់តែធ្ងន់ធ្ងររបស់មនុស្សល្ងង់។ (Charles Bridges) ពាក្យ "ព្រលឹង" (ណេហ្វីសសស) ដែលនៅទីនេះត្រូវបានកត់សម្គាល់អាចត្រូវបានបកប្រែទៅជា "ជីវិត" ដែលជាភាពផ្ទុយគ្នានៃរូបកាយ។ ប៉ុន្តែដូចដែលគេប្រើចំពោះបុរស ជាទូទៅគេនិយាយជាទូទៅក្នុងការរក្សាខ្លឹមសារនៃជីវិត ហើយវាឲ្យតម្លៃក្នុងចិត្ត។ ខ្លឹមសារ និងតម្លៃរបស់វាគឺអស់កល្បជានិច្ច។ (ម៉ាថាយ ១០:២៨)។ ចំណេះដែលព្រលឹង

គួរយកគឺចំណេះខាងវិញ្ញាណដែលជាចំណេះដែលព្រះជាមជ្ឈមណ្ឌល។ Charles Bridges ចង្អុលបង្ហាញពីចំណេះដឹងទាំងប្រាំនៃព្រលឹងមិនឱ្យមានចំណេះដឹងខាងវិញ្ញាណ ដែលយើងអាចយោងទៅលើវាបាន។ ពោលគឺ (១) ព្រលឹងមិនចេះដឹង វិញ្ញាណមិនស្គាល់ផ្លូវពិតនៃជីវិត។ (មនុស្សមិនមានបញ្ជីសម្រាប់ផ្លូវរបស់គាត់ទេ។) ម្យ៉ាងវិញទៀត គាត់មិនរស់នៅសម្រាប់ព្រះទេ គឺសម្រាប់ខ្លួនគាត់។ (២) ទ្រង់មិនចេះវិធីប្រព្រឹត្តអំពើបាបឡើយ។ (ទ្រង់គ្មានមធ្យោបាយដោះស្រាយ) ម្យ៉ាងវិញទៀត ទ្រង់មិនស្គាល់សេចក្តីពិតនៃការជំនួសព្រះគ្រីស្ទ ការប្រែចិត្ត សេចក្តីជំនឿ។ (គាត់មិនមានការគាំទ្រក្នុងបញ្ហារបស់គាត់ទេ។) មានន័យថា ទុក្ខវេទនាអាចក្លាយជាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ ដោយវាបុរសអាចបន្ទាបខ្លួន ហើយនៅក្នុងទុក្ខលំបាក គាត់អាចឈានជំហាននៃដំណើរការរាប់ជាបរិសុទ្ធ គាត់មិនស្គាល់វា។ (4) គាត់មិនដឹងថាអំណាចនៃការទទួលខុសត្រូវគឺជាអ្វី។ (គាត់គ្មានកម្លាំងសម្រាប់ភារកិច្ចរបស់គាត់ទេ។

គាត់មិនដឹងតែពីអំណាចរបស់គាត់ទេ។ ប៉ុន្តែអំណាចមនុស្សពិតជាមិនមែនជាអំណាចទេ តែជាភាពទន់ខ្សោយ។ គាត់មិនដឹងថាអ្នកណាដែលគាត់មានកម្លាំងក្នុងព្រះអម្ចាស់ទេ។ យោង ៤:១៣ ។ (៥) គាត់មិនស្គាល់សេចក្តីសង្ឃឹមពិត។ (គាត់គ្មានសង្ឃឹមនៅទីបញ្ចប់) អ្វីៗទាំងអស់គឺគ្រាន់តែមិនប្រាកដសម្រាប់គាត់ប៉ុណ្ណោះ។ គាត់មិនដឹងពីភាពស្មោះត្រង់នៃការសន្យារបស់ព្រះទាំងស្រុងទេ។ (អត្ថាធិប្បាយលើសុភាសិត បដានៃសេចក្តីពិត ការជឿទុកចិត្ត ឆ្នាំ ១៩៦៨ ទំព័រ ៣០៥)

ពាក្យថា «ប្រញាប់ប្រញាល់នឹងជើង» បង្ហាញពីអំពើដែលប្រញាប់ប្រញាល់ទៅលើអ្វីក៏ដោយ ។ នោះគឺវាមានន័យថាសកម្មភាពដើម្បីធ្វើតាមការបង្ខិតបង្ខំនៃចិត្តរបស់គាត់ដោយមិនដឹងពីឆន្ទៈរបស់ព្រះហើយអធិស្ឋានការអធិស្ឋានរបស់គាត់។ ការបរាជ័យបែបនេះគឺងាយស្រួលសម្រាប់បុរសដែលគោរពព្រះ ដែលអ្នកជឿគួរតែធ្វើឱ្យពួកគេស្តាប់បង្គាប់ដោយការវាយខ្លួនឯង។ អ្នកដែលគិតថាខ្លួនឯងក្រោកឈរគួរប្រយ័ត្នរអិលដួល។ (១កូរិនថូស ១០:១២) យោងទៅតាមលោក Charles Bridges ការបរាជ័យនៃអ្នកតំណាងនៃមនុស្សគោរពព្រះនៅក្នុងបទគម្ពីរត្រូវបានរៀបចំដូចខាងក្រោម។ ទាំងនោះគឺ (១) ការបរាជ័យរបស់យ៉ូស្វេ (យ៉ូស្វេ ៩:១៤-១៥) (២) ការបរាជ័យរបស់មនុស្សរបស់ព្រះក្នុងការមកដល់បេតអែលពីស្រុកយូដា។ (គ. ១៣:១៨-១៩) (៣) យ៉ូសាផាត ជាស្តេចយូដាបានតាំងទីលំនៅយ៉ាងឆាប់រហ័សដើម្បីវាយលុករ៉ាម៉ូតគីលាតជាមួយស្តេចអហាប់របស់អ៊ីស្រាអែល។ (២របាក្សត្រ ១៨:១-៣ ១៩:២) (៤) ការបរាជ័យរបស់ស្តេចសូល។ ជាដើម គាត់ចង់រង់ចាំស្តេចសូល ប៉ុន្តែគាត់មិនបានរង់ចាំរហូតដល់ទីបញ្ចប់ទេ។ (១សាំ. ១៣:១២) ដោយសារគាត់មិនចេះអត់ធ្មត់ គាត់បានបាត់បង់ការគ្រប់គ្រងរបស់គាត់។ អ្នកជឿគួរធ្វើកិច្ចការសំខាន់ដើម្បីដឹងពីព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះជាធម្មជាតិ មុននឹងដឹងច្បាស់។

3 កាលណាអំពើលួងខ្លៅរបស់មនុស្សនាំឲ្យខូចផ្លូវ ចិត្តរបស់គេខឹងនឹងព្រះយេហូវ៉ា។

អត្ថបទជាភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះគួរតែត្រូវបានកែសម្រួលដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ«ភាពលួងខ្លៅរបស់មនុស្សបំផ្លាញផ្លូវរបស់ខ្លួន ចិត្តរបស់គាត់បញ្ចេញ

កំហឹងប្រឆាំងនឹងព្រះយេហូវ៉ា»។ បន្ទាប់ពីបុរសនោះប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គង ព្រះជាម្ចាស់បានយាងមកពីអ័ដាម ជាបុព្វបុរសនៃអំពើបាប។ គាត់បានគ្នាញត្បែរពីព្រះ ដោយសារអំពើបាបរបស់គាត់ដែលបានស៊ីផ្លែឈើល្អនិងអាក្រក់ចេញពីស្ត្រីដែលព្រះបានប្រទានមកគាត់។ (លោ. (គឺ ៥៥:៩) នេះជាសកម្មភាពដ៏ល្ងីល្ងើក្នុងការវាយកែងជើង។

អ្នកដែលរក្សាសតិសម្បជញ្ញៈ ក្នុងចំណោមមនុស្សមិនអើពើនឹងព្រះជាម្ចាស់។

ក្នុងកម្រិតខ្លះ ប្រតិបត្តិដោយការយល់ដឹង ដើម្បីឲ្យជិតស្និទ្ធនឹងមនសិការ។ ខុងជឺ នៃលទ្ធិខុងជឺ បាននិយាយថា ដូចជារឿងបរាជ័យ "បុរសដ៏ថ្លៃថ្នូ កាត់ទោសខ្លួនឯង ប៉ុន្តែបុរសតូច ស្វែងរកហេតុផលពីអ្នកដទៃ។ "() ហើយគាត់សោកស្តាយចំពោះមនុស្សតិចណាស់ ដែលទទួលស្គាល់ខ្លួនឯង ហើយមិនគ្នាញត្បែរដល់ឋានសួគ៌ និងមនុស្សទេ តែគាត់ថាឲ្យផ្តោតទៅលើការសិក្សា ហើយគាត់ថា ស្ថានសួគ៌ស្គាល់ខ្លួនឯង។ ( )

ដូចដែលពាក្យខាងលើរបស់ខុងជឺត្រូវបានប្រៀបធៀបជាមួយនឹងការពិតនៃអត្ថបទ (សុភាសិត 19:3) វាមិនត្រឹមត្រូវតាមទស្សនៈរបស់ព្រះ។ ព្រះដែលអ្នកនិពន្ធសុភាសិតជឿលើគឺព្រះយេហូវ៉ា ប៉ុន្តែព្រះដែលខុងជឺជឿលើគឺស្ថានសួគ៌។ ព្រះយេហូវ៉ាបានបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់នៅស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ហើយក៏ជាព្រះនៃវិវរណៈដែលមានបន្ទូលដល់មនុស្សលោកទាំងអស់។ ប៉ុន្តែស្ថានសួគ៌ដែលខុងជឺបាននិយាយថាមិនមែនជាព្រះផ្ទាល់ខ្លួនទេ ប៉ុន្តែជាច្បាប់ទ្រឹស្តីមិនត្រូវមានពាក្យ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងសំដៅលើនេះគឺការពិតដែលថា

ទស្សនវិជ្ជានៃសិល្បៈនៃការរស់នៅរបស់ខុងជឺក៏មិនគួរញែកនិងបង្ខំឱ្យមានការឆ្លុះបញ្ចាំងខ្លួនឯងដែរ។ បន្ទាប់មកយើងអាចដឹងថាអ្វីដែលហៅថាសម្រាប់, អ្នកជឿគួរញែកព្រះជាម្ចាស់និងមិនថែរក្សាខ្លួនឯងគឺល្ងង់ណាស់។

ដូច្នេះ តើការគួរញែកពីព្រះយេហូវ៉ាមានន័យយ៉ាងណាក្នុងអត្ថបទ?

ការពិតដែលថាសម្រាប់បុរសត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងបញ្ហាដោយកំហុសរបស់គាត់គាត់បាននិយាយថាព្រះដោយផ្ទាល់ហើយគួរញែកគាត់អាចនឹងកើតឡើង។ ប៉ុន្តែសម្រាប់រឿងប្រយោលត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅទីនេះ វាមិនមែនជាការទទួលយកបញ្ហាពិតប្រាកដរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែជាអាកប្បកិរិយាទប់ទល់។ ចំពោះបញ្ហាដែលបុរសជួបជាទូទៅគឺជាការប្រៀនប្រដៅនៃការផ្គត់ផ្គង់ដ៏សុចរិតរបស់ព្រះ គាត់គួរទទួលយកដោយផ្អែមល្ហែម។ ប្រសិនបើឆ្កែខាំដំបងដែលម្ចាស់កាន់ក្នុងដៃ វាគឺដូចគ្នាទៅនឹងការបះបោររបស់ម្ចាស់។ នៅសម័យបុរាណ ពួកបរិសុទ្ធពិតបានទទួលយកបញ្ហាដែលកើតឡើងដោយសារកំហុសរបស់ពួកគេយ៉ាងផ្អែមល្ហែម។ ក្នុងចំណោមពួកគេ ដាវីឌជាគំរូមួយ។ (II សាំ 12:15-23, 16:5-14)

4 ទ្រព្យសម្បត្តិនាំមិត្តភក្តិថ្មីជាច្រើន ប៉ុន្តែបុរសក្រីក្រត្រូវមិត្តភក្តិបោះបង់ចោល។

ការកែប្រែអត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា "ទ្រព្យសម្បត្តិកើនមិត្តច្រើន ប៉ុន្តែអ្នកក្រនឹងត្រូវបែកពីមិត្តភក្តិ។ "នៅទីនេះ "បុរសក្រីក្រ" ( ) ចង្អុលទៅអ្នកដែលនឹងត្រូវទម្លាក់ចុះក្នុងស្ថានភាពហិរញ្ញវត្ថុ

ក៏ដូចជានៅក្នុងបរិយាកាសសង្គម។ (Georg Fohrer) ។ ដូច្នេះ Septuagint (LXX) បានបកប្រែពាក្យនេះថាជា "អ្នកដែលមិនអាចធ្វើបានខ្លះ" ( )។

នៅទីនេះ វានិយាយអំពីតម្លៃនៃមិត្តមិនស្មោះត្រង់។ (សុភាសិត ១៨:២៤) មិត្តដែលទៅលេងដោយឃើញទ្រព្យនោះមិនមែនជាមិត្តពិតនោះទេ គឺជាមិត្តសម្លាញ់ដើម្បីទទួលបានប្រយោជន៍ខ្លះ ដោយចូលមកជិតគាត់។ ដូច្នេះ អ្នកដែលដឹងសេចក្តីពិតមិនពេញចិត្តនឹងពួកគេឡើយ។ ហើយកាលគាត់ក្រីក្រ មិត្តភក្តិក៏បោះគាត់ចោលទៅ គាត់មិនត្រូវការចិត្តសោកស្តាយ និងថប់បារម្ភឡើយ។ ដោយសារតែពួកគេលាតត្រដាងការពិតថាពួកគេមិនមែនជាមិត្តពិតរបស់គាត់នៅពេលនោះ។ ពួកគេប្រៀបដូចជាកូនស្រីពីរនាក់របស់សត្វកន្លាតដែលនិយាយថា "ផ្តល់ឱ្យនិងផ្តល់ឱ្យ" ។ (សុភ. ៣០:១៥) ការដែលពួកគេចាកចេញឥឡូវនេះជារឿងដ៏រីករាយ។ មិត្តបែបនេះគឺជាមិត្តដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់។

អ្នកជឿមិនគួរគិតពីការពិតដែលថាពួកគេពឹងផ្អែកលើបុរសជាដាច់ខាត។ គាត់គួរតែយកតែព្រះប៉ុណ្ណោះ គាត់មិនគួរគិតថាភាពឯកោជាបញ្ហារបស់គាត់ទេ។ ដូច្នេះ តើអ្នកជឿនឹងមិនអើពើនឹងបុរសដែលមិនមែនជាមិត្តពិតឬ? តើគាត់អាចទាក់ទងប្រជាជនយកមិត្តភាពដោយស្វែងរកតែមិត្តពិតឬ? គាត់មិនអាចធ្វើដូច្នេះបានទេ។

ទោះបីជាគាត់មិនទទួលបន្ទុករបស់គាត់នៅលើស្មារបស់មនុស្សមិនមែនជាមិត្តពិតនិងពឹងផ្អែកលើគាត់ក៏ដោយគាត់បានជួយពួកគេនិងធ្វើឱ្យពួកគេជាមិត្តរបស់គាត់។

គាត់គួរតែធ្វើដូចជនជាតិសាម៉ារីដ៏ល្អម្នាក់។ (លូកា ១០:៣០-៣៥) សកម្មភាពនេះគ្រាន់តែជាសេចក្តីស្រឡាញ់របស់លោកយេស៊ូគ្រិស្ត។ ព្រះយេស៊ូជ្រាបថាពួកសិស្សរបស់ទ្រង់នឹងត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយចេញ ហើយទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា៖ «មើលចុះ វាបានមកដល់ហើយ ពេលដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវខ្ចាត់ខ្ចាយ ម្នាក់ៗទៅផ្ទះរៀងខ្លួន ហើយនឹងទុកឲ្យខ្ញុំនៅតែម្នាក់ឯង។ ប៉ុន្តែ ខ្ញុំមិននៅតែម្នាក់ឯងទេ ដ្បិតព្រះវរបិតាគង់នៅជាមួយខ្ញុំ»។ (យ៉ូហាន ១៦:៣២) ។ គាត់មិនរំពឹងថានឹងមានជំនួយពីមនុស្សទេ ហើយគាត់ក៏មិនពឹងលើពួកគេដែរ (យ៉ូហាន 2:24-25) ប៉ុន្តែគាត់ស្រឡាញ់មនុស្សមានបាប ហើយធ្វើជាមិត្តរបស់គាត់ (Mt 11:19) គាត់បានស្លាប់ជំនួសពួកគេ។ (យ៉ូហាន ១៥:១៣-១៤) សូមយោងទៅរ៉ូម ៥:៦-១០។ Cranmer ដែលជាប៊ីស្សពនៃ Canterbury មានគុណធម៌ខ្ពស់ដើម្បីធ្វើឱ្យអ្នកប្រឆាំងរបស់គាត់ក្លាយជាមិត្តរបស់គាត់។

5 សាក្សីក្លែងក្លាយនឹងមិនទទួលទោសទេ ហើយអ្នកណាដែលនិយាយកុហកក៏មិនរួចខ្លួនដែរ។

ការកែប្រែឃ្លានេះមានដូចតទៅ។ នោះគឺ «សាក្សីនៃការកុហកនឹងរួចផុតពីការផ្តន្ទាទោស ហើយអ្នកដែលដកដង្ហើមចេញពីការកុហកនឹងមិនត្រូវបានសង្គ្រោះឡើយ»។ ពាក្យនេះមិនមែនមានន័យថានិយាយកុហកដោយមិនចូលបន្ទាត់ទេ។ ដោយសារមនុស្សបែបនេះអាចប្រែចិត្ត ព្រះក៏អត់ទោសឲ្យគាត់។ ប៉ុន្តែសាក្សីនៃការភូតភរ (ψευδομάρτυς) និយាយកុហកច្រើនដើម្បីបញ្ជាក់ការកុហករបស់ពួកគេ (អ្វីដែលវាមិនពិត)។ ដូច្នេះ សតិសម្បជញ្ញៈរបស់បុរសបែបនេះត្រូវខ្វិនដោយសារភ្លើងឆេះ។ (ធីម៉ូទី១ ៤:២) ហើយពួកគេគ្មាន

សង្ឃឹមថានឹងប្រែចិត្តដោយសារមនសិការរឹងប៉ឹងរបស់គាត់ឡើយ។ ដូច្នោះ ហើយ គាត់មិនអាចគេចផុតពីការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះបានទេ។

"អ្នកណាដកដង្ហើមចេញ កុហក" (ក។ខ្) ក៏ដូចគ្នាដែរ។ ការពិត "ដកដង្ហើមចេញ" មានន័យថាដកដង្ហើមចេញច្រើនដោយមិនស្ងាក់ស្ងើរ។ អ្នកដែលត្រូវធ្វើដូច្នេះក៏មានចិត្តរឹងដែរ។ បុរសនេះបាត់បង់ការស្តីបន្ទោសនៃមនសិការរបស់គាត់។ សម្រាប់បុរសបែបនេះបានបាត់បង់ឱកាសនៃការប្រែចិត្តក្នុងរយៈពេលបណ្តោះអាសន្ន (រ៉ូម 2:4) ឥឡូវនេះ សូម្បីតែសកម្មភាពកុហករបស់គាត់ គាត់មិនមានអារម្មណ៍ថាមានសតិសម្បជញ្ញៈរបស់គាត់ទេ។ គាត់មិនអាចត្រូវបានរក្សាទុក (ជ។ង្ស = មិនអាចគេចផុត)។

តួលេខនៃសកម្មភាពដែលគាត់និយាយកុហកយ៉ាងអៀនខ្មាសត្រូវបានកត់ត្រាក្នុងបទគម្ពីរ។ សម្រាប់ឧទាហរណ៍មួយចំនួន ការកុហករបស់មនុស្សអាក្រក់ដែលបានទិញដោយគម្រោងសិប្បកម្មរបស់ Isabella ដែលជាភរិយារបស់ស្តេចអហាប់បានថ្កោលទោស Naboth ដែលស្លូតត្រង់។ (ស្តេចទី១ ២១:១-១៦) តួអង្គនៃតុលាការជាន់ខ្ពស់និងក្រុមប្រឹក្សាដើម្បីរកឃើញភ័ស្តុតាងមិនពិតដើម្បីថ្កោលទោសលោកយេស៊ូ ហើយធ្វើគុតទ្រង់ (មថ. ជាមនុស្សបះបោរដោយបំភ្លៃពាក្យរបស់ព្រះយេស៊ូវ (យ៉ូហាន ២:១៩) ហើយបានប្រែទៅជាអត្ថន័យផ្សេងទៀត (មថ ២៦:៦០-៦១) និងរូបសាក្សីក្លែងក្លាយដែលបានធ្វើឲ្យស្ទេផាន ដែលស្មោះត្រង់នឹងព្រះរហូតដល់កន្លែងរបស់គាត់។ ការស្លាប់ (កិច្ចការ 6:12-14) ចូលទៅក្នុងមនុស្សបះបោរ ដែលអ្វីៗទាំងអស់គឺជាសកម្មភាពដ៏អៀនខ្មាស ដើម្បីដើរលើការពិត និងការពិត។ នៅសម័យបច្ចុប្បន្ន បុរសដែលមើលងាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយមិនប្រកាសដោយ

ផ្ទាល់ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ប្រភេទនៃសាក្សីក្លែងក្លាយ ប្រសិនបើពួកគេប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ ពួកគេមិនត្រូវបានរក្សាទុក ហើយទទួលការជំនុំជំរះពីព្រះឡើយ។ (បប. ១៩:២០, ២១, ២១:៨ ២៧, ២២:១៥) ត្រង់ចំណុចនេះ អ្វីដែលយើងចាំបានគឺការពិតដែលសមាជិកសាសនាចក្រទូទៅមិនដឹងការពិតដែលពួកគេបញ្ឆោតអ្នកដទៃ ហើយបញ្ឆោតខ្លួនឯង។ (ធីមទី២ ៣:៦-១៣) បុរសបែបនេះក៏ជាប្រភេទសាក្សីក្លែងក្លាយដែរ។ មនុស្សបែបនេះនឹងត្រូវវិនិច្ឆ័យដូចព្យាការីក្លែងក្លាយ។ និយាយកុហកគឺគ្រោះថ្នាក់ណាស់។ បើបុរសនោះមិនប្រែចិត្តពាក្យកុហករបស់ខ្លួន ទីបំផុតគាត់និយាយកុហកបន្ថែមទៀតដើម្បីគេចពីវា។ ដូចថាការកុហករបស់គាត់កាន់តែខ្លាំងឡើងបន្តិចម្តងៗ ហើយមិនឆ្ងាយប៉ុន្មាន គាត់នឹងក្លាយទៅជាជម្រកដោយមនសិការរបស់គាត់រឹងមាំ។ ទីបំផុត គាត់គួរតែទទួលការវេទនាពីសាក្សីមិនពិត។

6-7 មនុស្សជាច្រើនស្វែងរកការពេញចិត្តពីមនុស្សសប្បុរស ហើយអ្នករាល់គ្នាជាមិត្តសម្លាញ់នឹងបុរសដែលឲ្យអំណោយ បងប្អូនរបស់បុរសក្រីក្រទាំងអស់ស្អប់គាត់។ តើមិត្តភក្តិរបស់គាត់ទៅឆ្ងាយពីគាត់ប៉ុន្មានទៀត! គាត់បានដេញតាមពួកគេដោយពាក្យសំដីប៉ុន្តែមិនមានពួកគេ។

ផ្នែកនេះពិពណ៌នាអំពីចរិតអាក្រក់របស់បុរសដោយផ្ទាល់។ ពោលគឺគេចង់ទទួលបានតែជំនួយពីអ្នកដទៃ ប៉ុន្តែគេចផុតពីមនុស្សវេទនាមិនបានជួយគាត់។ នេះគឺដូចជាសកម្មភាពរបស់សង្ឃ និងពួកលេវីដែលឃើញតែចោរត្រូវចោរវាយស្ទើរស្លាប់ (លូកា ១០:៣១-៣២) ហេតុអ្វីបានជាពួកគេរួចផុតពីទុក្ខវេទនាដោយមិនជួយ? នៅពេលដែលបុរសនោះធ្វើតាមការជំរុញរបស់អារក្ស និងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាម ហើយសង្កត់សង្កិនមនសិការ

របស់គាត់ ទីបំផុត សតិសម្បជញ្ញៈរបស់គាត់ក៏រឹង ហើយមិនដំណើរការ។ បន្ទាប់មកគាត់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយគំនិតដើម្បីប្រឆាំងនឹងការពិត។ ចាប់ពីពេលនេះទៅ គាត់ត្រូវបានបោកប្រាស់។ (យម ១:២២)។ (១) ដោយការបញ្ឆោតដោយខ្លួនឯង គាត់មិនចាត់ទុកបុរសកំសត់នោះដោយចិត្តមេត្តា ជាជាងមិនចូលចិត្ត (ស្អប់) ហើយចាកចេញ។ (២) ដោយការបញ្ឆោតដោយខ្លួនគាត់ គាត់ទទួលបានបទបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ ស្រឡាញ់អ្នកដទៃជាបន្ទុកដ៏ធ្ងន់។ តាមពិតបទបញ្ញត្តិមិនមែនជាបន្ទុកធ្ងន់ទេ។ (យ៉ូហានទី១ ៥:៣) បញ្ញត្តិគឺដូចជាស្លាបរបស់ឥន្ទ្រី។ ទោះបីជាស្លាបឥន្ទ្រីហាក់ដូចជាធ្ងន់វាធ្វើឱ្យឥន្ទ្រីហោះយ៉ាងខ្លាំង។ កាលដែលមនុស្សកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ គាត់កាន់តែជិតព្រះ។ យ៉ូហាន ១៤:២៦)

(៣) គាត់មិនដឹងថាការឲ្យអ្នកឯទៀតមានពរជាងការទទួលពីអ្នកឯទៀតទេ។ គាត់ទទួលបានតែមួយចំនួនប៉ុណ្ណោះដែលគាត់មិនបានមើលថែអ្នកក្រ។ (ខ) ប៉ុន្តែតាមពិតការឲ្យខ្លះមានពរជាងទទួលអង្គុយឲ្យអ្នកផ្សេង។ (កិច្ចការ ២០:៣៥) ព្រះបានប្រទានពរ។ ព្រះអង្គប្រទានតែរបស់ល្អគ្រប់យ៉ាងដល់បុរស។ យើងបានទទួលរបស់ល្អជាច្រើនពីព្រះ។ យើងបានទទួលព្រលឹងពីគាត់។ ព្រលឹងមនុស្សមានតម្លៃជាងពិភពលោកទាំងអស់។ (ម៉ាថ. ១៦:២៦) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ យើងបានយកសាកសពពីគាត់ដែរ។ តើរាងកាយរបស់យើងមានតម្លៃប៉ុន្មាន? ដោយមិនប្រៀបធៀបជាមួយសត្វទាំងអស់នៅលើផែនដី វាត្រូវបានបង្កើតយ៉ាងមានតម្លៃ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ យើងបានទទួលដង្វាយធួនដោយព្រះលោហិតដ៏មានតម្លៃរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ តាមរយៈដង្វាយធួនរបស់ទ្រង់ យើងបានទទួលជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ យើងទទួលអ្វីៗទាំងអស់នោះដោយសេរីពីព្រះ។ ដូច្នេះ យើងគួរព្យាយាមផ្ត

ល់របស់ល្អបំផុតដល់ពួកគេដោយគ្មានតម្លៃ។ (មថ ១០:៨) ដូច្នេះ យើងធ្វើតាមព្រះជាគំរូរបស់យើង ហើយយើងបានចូលរួមក្នុងពររបស់លោក។

8 អ្នកណាយល់ដឹង នោះស្រឡាញ់ព្រលឹងខ្លួន។ អ្នកណាដែលរក្សាការយល់ដឹង អ្នកនោះនឹងបានឃើញការល្អ។

ការកែប្រែអត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ « ចំពោះអ្នកណាដែលទទួលបានបេះដូង ស្រឡាញ់ព្រលឹងខ្លួន ហើយអ្នកដែលបន្តយល់ដឹង ចូរស្វែងរកពរជ័យ ហើយនឹងបានជួបនឹងវា » ។ នៅទីនេះ ពាក្យ បេះដូង (ឡាប)″ ត្រូវបានប្រើជំនួសឱ្យពាក្យ ប្រាជ្ញា។ ពាក្យ (ឡាប) បកប្រែទៅជាប្រាជ្ញានៅក្នុងយ៉ូប ១២:១២ គឺជាពាក្យដូចគ្នា ពាក្យ (ឡាប) បកប្រែទៅជា ″បញ្ញា″ គឺដូចគ្នា។ ដូចពាក្យថា «ប្រាជ្ញា» បង្ហាញជាពាក្យថា ចិត្ត ពីព្រោះប្រាជ្ញា (ការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា) ជាប្រភពនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ ពោលគឺត្រូវមានចិត្ត ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាចំណេះដឹងត្រជាក់ទេ។ សព្វថ្ងៃនេះ ប្រាជ្ញាដើម្បីមកដល់សេចក្តីសង្គ្រោះនៅក្នុងយើងគឺជាសេចក្តីជំនឿដែលជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ (២ធីម៉ូថេ ១០:៩) ដែលនៅក្នុងចិត្តយើង ប៉ុន្តែមិនមែនជាចំណេះដ៏ត្រជាក់ទេ។ ដូច្នេះ រ៉ូម 10:9 មានប្រសាសន៍ថា៖ « ព្រោះបើអ្នកសារភាពដោយមាត់ថាព្រះយេស៊ូវគឺជាព្រះអម្ចាស់ ហើយជឿក្នុងចិត្តថាព្រះបានប្រោសទ្រង់ឲ្យរស់ឡើងវិញ នោះអ្នកនឹងបានសង្គ្រោះ»។ ″ជឿលើចិត្តរបស់យើងគឺមានតម្លៃណាស់។ ពាក្យក្រិកនៃពាក្យ "បេះដូង" (ឡាប) គឺជាប្រភពនៃបរិស្ថាន និងសេចក្តីស្រឡាញ់ ដូចជាពាក្យនៃបេះដូង (ឡាប) ជាភាសាហេព្រើរនៅក្នុងបុគ្គលិកលក្ខណៈ អារម្មណ៍ និងសេចក្តីស្រឡាញ់មានតម្លៃ។ ខួរក្បាលយល់ឃើញតែការពិត តែមិនស្រលាញ់។

ទោះបីជាយើងមានអំណោយល្អនៅក្នុងខ្លួនយើងដោយគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ក៏ដោយ វាមិនសក្តិសមនោះទេ។ (១ កូរិនថូស ១៣:១-៣) ហើយជំនឿរបស់យើងដែលគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់គឺគ្មានតម្លៃ។ យើងគួរតែជឿដោយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះយេស៊ូ។

នៅពេលដែលកូនៗជឿជាក់លើម្តាយ ពួកគេជឿជាក់លើនាងដោយក្តីស្រលាញ់។ ដោយសារគាត់ជឿលើម្តាយរបស់ខ្លួន ដូច្នេះហើយពេលម្តាយរបស់ពួកគេមិននៅនោះពួកគេយំហើយលេចមកពួកគេរីករាយ។ ដូចជាខួរក្បាលយល់ឃើញថាការពិតមិនកាន់សេចក្តីពិតទេ។ កាន់តាមសេចក្តីពិត គឺត្រូវបានតាំងឡើងដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ (ចិត្ត)។ ជំនឿដើម្បីកាន់ព្រះយេស៊ូវគឺជាសេចក្តីជំនឿដើម្បីផ្លាស់ទីដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ ។ ហេតុនេះហើយបានជាលោកប៉ូលមានប្រសាសន៍ថា៖ «ប្រសិនបើអ្នកណាមិនមានសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះអម្ចាស់ទេ ចូរឲ្យអ្នកនោះត្រូវបណ្តាសាចុះ។ ព្រះអម្ចាស់នៃយើងអើយ សូមយាងមក!»។ (១កូរិនថូស ១៦:២២)

យើងគួរស្រឡាញ់អ្វីដែលយកតម្លៃមកស្រឡាញ់។ តើព្រះយេស៊ូជានរណា? គាត់បានជំនួសអំពើបាបរបស់យើង ហើយបានសុគតជំនួសអំពើបាបរបស់យើង ប៉ុន្តែគាត់បានរស់ឡើងវិញ។ យើងគួរតែដើរតាមទ្រង់អស់កល្បជានិច្ចដែលបានប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញនៅពិភពស្លាប់ ហើយធ្វើឲ្យសូម្បីតែយើងរស់ឡើងវិញ។ ដោយសារតែបុរសស្រឡាញ់កូនរបស់គាត់ ឈាមបេះដូងត្រូវបានបូមពេញមួយជីវិត។ ប៉ុន្តែបុរសត្រូវស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់បម្រើកូនចៅរបស់ពួកគេ។ វាគឺជាការថ្វាយបង្គំព្រះ។

ចូរយើងចងចាំការពិតថា នៅពេលយើងស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ កូនរបស់យើងនឹងបានពរ! « ប៉ុន្តែការបង្ហាញសេចក្តីស្រឡាញ់យ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនដល់អស់អ្នករាប់ពាន់នាក់ដែលស្រឡាញ់ខ្ញុំ ហើយកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ខ្ញុំ » ។ (និក្ខមនំ ២០:៦) «ហើយអស់អ្នកណាដែលបានចាកចេញពីផ្ទះ ឬបងប្អូនប្រុសស្រី ឬឪពុក ម្តាយ កូន ឬស្រុកដោយយល់ដល់នាមខ្ញុំ នោះនឹងទទួលបានមួយរយដង ហើយនឹងទទួលជីវិតអស់កល្បជានិច្ច»។ (Mt 19:29) «គ្មាននរណាម្នាក់ដែលបានចាកចេញពីផ្ទះ បងប្អូនប្រុសស្រី ឬម្តាយ ឪពុក កូន ឬដីសម្រាប់ខ្ញុំ និងសម្រាប់ដំណឹងល្អទេ អ្នកណានឹងមិនទទួលបានមួយរយដងក្នុងពេលនេះ ផ្ទះ និង បងប្អូនប្រុសស្រី ម្តាយ កូន និងដី ដោយមានការបៀតបៀន ហើយនៅអាយុខាងមុខ ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច»។ (ម៉ាកុស ១០:២៩-៣០)

"អ្នកណាយល់ នោះនឹងរកឃើញសេចក្តីល្អ"។ ត្រង់នេះ ពាក្យ «ការយល់ដឹង» (ថែងបូនណាល់) គឺស្មើរតែដូចគ្នាទៅនឹងខ្លឹមសារខាងលើ «ប្រាជ្ញា»។ នោះគឺវាជាខ្លឹមសារ «ការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា» ដែលជាសេចក្តីជំនឿចំពោះព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី (វារួមបញ្ចូលទាំងការកោតខ្លាចដល់ព្រះគ្រីស្ទ។—អេភ. ដើម្បីបន្តវា។ ការដែលយើងស្រឡាញ់ពិភពលោកច្រើនជាងយើងស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់គឺងាយស្រួល។ យោងទៅខ្ញុំ យ៉ូហាន 2:15–17 ។ នៅពេលដែលយើងធ្វើដូច្នេះ យើងបាត់បង់សេចក្តីជំនឿ (នៅថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ជាចម្បងវានិយាយថា ការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា) ដូច្នេះ ប៉ុលបានរក្សាជំនឿរបស់គាត់ដូចជាគាត់រត់នៅលើទីលានប្រកួត។ (ធីម៉ូថេទី២ ៤:៧) សូមមើល កូរិនថូសទី១ ៩:២៤-២៧ ហេ. ២:១, ១២:១-៣។ យើងគួរតែ

ខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីរក្សាជំនឿលើពិភពលោកដូចជាសង្គ្រាម។ ហេព្រើរ 12:4 បានមានប្រសាសន៍ថា យើងគួរធ្វើខុសនឹងអំពើបាបរហូតដល់បង្ហូរឈាម។

9 សាក្សីក្លែងក្លាយនឹងមិនទទួលទោសទេ ហើយអ្នកណាដែលនិយាយកុហកនឹងត្រូវវិនាស។

ពាក្យដែលមានខ្លឹមសារដូចគ្នានៃឃ្លានេះចេញនៅខាងលើខទី ៥។ យោងទៅលើអធិប្បាយ។ នេះជាមូលហេតុអ្វីដែលខ្លឹមសារនៅទីនេះដដែលៗ? ដោយសារព្រះជាម្ចាស់ស្មោះត្រង់ ពិត និងផ្ទុយពីការភូតភរ គាត់បានសង្កត់ធ្ងន់ដូច្នេះ ដើម្បីធ្វើឱ្យបុរសទាំងនោះចាកចេញពីការកុហករហូតមកដល់ពេលនេះ។ និយាយម្តងហើយម្តងទៀត មានន័យថា រចនាប័ទ្មអក្សរសាស្ត្រដើម្បីសង្កត់ធ្ងន់លើខ្លឹមសារនៃពាក្យ។ អ្នកដែលធ្វើការដោយភូតភរ គាត់ប្រៀបដូចជាអ្នកធ្វើសម្លៀកបំពាក់ដោយសំណាញ់ពីងពាង (អេសាយ ៥៩:៥-៦) ហើយដូចជាអ្នកស៊ីខ្យល់។ (ហូស ១២:១) សកម្មភាពបែបនេះជាប់ទាក់ទងនឹងការបំផ្លាញដោយផ្ទាល់ ពីព្រោះព្រះដាក់ទោសចំពោះសកម្មភាពមិនពិតរបស់មនុស្ស។ (១) សម្រាប់ជាតិដែលអ្នកនយោបាយមិនពិតគ្រប់គ្រងលើនោះគ្មានភាពសុចរិតដូចព្រះជាម្ចាស់វិនិច្ឆ័យប្រជាជាតិទេនោះ (អ្នកនយោបាយក្លែងក្លាយ)នឹងត្រូវបំផ្លាញទាំងអស់គ្នា។ សូមមើលសុភាសិត ១៤:៣៤។ (២) គ្រូគង្វាលនិយាយកុហកបានល្អ គឺជាសត្រូវនឹងព្រះរួចទៅហើយ។ ពួកគេនឹងត្រូវបណ្តាសានៅមិនឆ្ងាយទេ។ (យេ. ២៣:៣២, ៤០) យោងទៅសុភាសិត ២១:២៨។ (៣) ដោយសារឈ្មួញក្លែងក្លាយមិនបានទទួលព្រះពរពីព្រះជាម្ចាស់ មួយរយៈក្រោយមកគាត់នឹងត្រូវបរាជ័យ

ដោយសារទំនិញរបស់ពួកគេមិនត្រូវបានលក់។ សុភាសិត 12:19 ចែងថា៖ «បបូរមាត់ដ៏ពិតស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត ប៉ុន្តែអណ្តាតកុហកស្ថិតនៅតែមួយភ្លែត»។ ហើយលើកលែងតែពួកគេនូវអ្វីដែលពួកគេប្រព្រឹត្តដោយមិនពិត នោះគាត់នឹងត្រូវបំផ្លាញដោយសារព្រះស្រឡាញ់ភាពស្មោះត្រង់ (ទំនុកតម្កើង 51:6) ហើយស្អប់ការមិនពិត។ (សុភាសិត ៦:១៧)

10 មនុស្សល្ងីល្ងើរស់នៅក្នុងភាពប្រណិត វាមិនសមទេសម្រាប់ខ្ញុំបម្រើដែលគ្រប់គ្រងលើចៅហ្វាយនាយ។

ការកែប្រែអត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា៖ «វាមិនសក្តិសមទេដែលមនុស្សល្ងីល្ងើពេញចិត្ត ហើយអ្នកបម្រើគ្រប់គ្រងលើស្តេចក៏មិនសក្តិសមជាងនេះដែរ»។ ពាក្យ «មនុស្សល្ងីល្ងើ» ក្នុងសុភាសិត (ֹנָבָל) មានន័យថា មនុស្សខូចខ្លាំង។ អ្នកបែបនេះគួរត្រូវវាយរហូតដល់គាត់ប្រែចិត្ត។ (សុភាសិត ១០:១៣, ២៦:៣) បន្ទាប់មក បុរសបែបនេះរីករាយនឹងពិភពលោកនេះ ហើយមានរឿងជាច្រើនដើម្បីផ្គាប់ចិត្តវា។ ហេតុផលដែលគេត្រេកអរមិនសក្តិសមគឺ (១) ព្រោះកាលដែលមនុស្សល្ងង់យកសេចក្តីសុខនោះគេនឹងត្រូវវិនាសព្រោះតែវា។ (សុភ. ១:៣២) ហេតុអ្វីបានជាគាត់ទទួលបានសន្តិភាព? សូមមើលសុភាសិត ៣:៣៥។ (២) ព្រោះគេត្រេកអរនឹងអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន នោះមិនសមទេ។ (សុភាសិត ១០:២៣, ២៤:៩) (៣) ចំពោះមនុស្សល្ងីល្ងើ ឪពុកម្តាយមិនសប្បាយចិត្តទេ តែគាត់ពេញចិត្តដែលមិនសក្តិសម។ (សុភាសិត ១៧:២១) (៤) ដ្បិតព្រះមានបន្ទូលថា ព្រះមិននៅក្នុងលោកីយ៍ដែលព្រះបានបង្កើតទេ តែទ្រង់បរិភោគរបស់ព្រះហើយរីករាយនោះមិនសក្តិសមទេ។ (ទំនុកដំកើង ១៤:១)។ (៥) ទោះបីពេលខ្លះនៅពេល

ដែលគាត់ស្លាប់ទៅ មិនបានប៉ះពាល់ពីកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ទាំងស្រុងក៏ដោយ ហេតុអ្វីបានជាគាត់រីករាយនឹងកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់? សូមមើល លូកា ១២: ១៦-២១។

លើកលែងតែមួយនេះ ហេតុផលដែលថាការរីករាយរបស់គាត់មិនសក្តិសមនៅទីនោះ។
ព្រោះគាត់បានប្រតិបត្តិតែរឿងទទួលទោសពេញមួយជីវិត។ ដូច្នេះបើគាត់ពេញចិត្ត វាមិនសក្តិសមទេ។ សុភាសិត 19:29 ចែងថា៖ «ការថ្កោលទោសបានត្រៀមខ្លួនជាស្រេចសម្រាប់មនុស្សចំអក ហើយការវាយដំសម្រាប់មនុស្សល្ងីល្ងើវិញ»។

«តិចជាងខ្ញុំបម្រើគ្រប់គ្រងលើសម្តេច»។ ការដែលអ្នកបម្រើគ្រប់គ្រងលើស្តេចមិនមែនជារឿងដែលគាត់មិនអាចយកឈ្នះបានឡើយ។ ការដែលវត្ថុនោះត្រូវបានបង្កើតឡើងដូច្នេះគឺជារឿងមិនប្រក្រតី និងជាការដាក់ទោសរបស់ព្រះ។ (Ish 3:4-5) Bi Kwy in Juyek (សៀវភៅនៃការផ្លាស់ប្តូរ) បង្ហាញពីគោលការណ៍ស្រដៀងគ្នានៃគោលការណ៍មួយនេះ។ គោលការណ៍របស់ប៊ីយ៉ូ បង្ហាញថា មនុស្សតូចតាចគ្រប់គ្រងរដ្ឋាភិបាល ប៉ុន្តែពួកអភិជនត្រូវបានបណ្តេញចេញ។

ប៉ុន្តែនេះជាវដ្តនៃវាសនាដោយការសង្កេតទ្រឹស្តីនៃច្បាប់ធម្មជាតិនៃយិននិងយ៉ាង។ ប៉ុន្តែមេរៀននៃសុភាសិត ១៩:១០ ខ គឺជាការវិនិច្ឆ័យនៃការរស់នៅដោយការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ។ កិច្ចការគ្រប់គ្រងលើស្តេចអាចនឹងកើតឡើងដោយការអនុញ្ញាតពីព្រះ។ ប៉ុន្តែការធ្វើដូចអ្នកបម្រើនោះមិនសក្តិសមទេ។

ព្រះបានសង្កត់ធ្ងន់ថា បុរសទាំងនោះគួរតែបន្តបេសកកម្មរបស់ខ្លួនឯង (១កូរិនថូស ៧:២៤) ហើយមិនគួរធ្វើលើសចំណុះឡើយ។ (យេ. ៤៥:៥) សូមមើលទំនុកដំកើង ១៣១:១-៣។

11 ការយល់ចិត្តល្អធ្វើឲ្យអ្នកណាឆាប់ខឹង ហើយជាសិរីល្អរបស់ខ្លួនដែលមើលរំលងការប្រមាថ។

ការកែប្រែអត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា៖ « ប្រាជ្ញារបស់មនុស្សធ្វើឲ្យសេចក្តីក្រោធរបស់ខ្លួនយឺត សិរីល្អទ្រង់អត់ទោសកំហុស»។ ត្រង់នេះ ពាក្យ "យល់" (שכל) ចង្អុលបង្ហាញការយល់ឃើញដោយស្មោះ។ ហើយ«ធ្វើឲ្យអ្នកណាឆាប់ខឹង»មិនមានន័យថាគាត់ដាក់កំហឹងដោយសម្ងាត់ដើម្បីសងសឹកដោយកំហឹងនោះទេ។ មានន័យថា ត្រូវយកឈ្នះដោយការសង្កត់សង្កិន (កំហឹង) ដែលកំពុងឆេះ និងដោយការស៊ូទ្រាំយូរ។ មានតែអ្នកប្រាជ្ញទេដែលយល់ឃើញដោយចិត្តស្មោះ ទើបអាចធ្វើដូច្នេះបាន។ លើសពីនេះទៅទៀត យើងគួរសង្កេតមើលដោយឈ្លាសវៃនូវកំហឹងដែលបានលើកឡើងក្នុងខ្លួនយើង។ ដោយយើងមិនបានប្រយ័ត្នចំពោះកំហឹងនោះ វាចេញមកដោយមិនដឹងខ្លួនភ្លាមៗ។ ហើយយើងគួរបន្តនៅលើការពិតដែលបង្ហាញពីកំហឹងក្នុងអារម្មណ៍ខ្លីក្នុងចិត្តរបស់យើងថាល្ងង់ហើយ។

បុរសនោះមិនរស់នៅក្នុងកណ្តាលនៃព្រះទេ ប៉ុន្តែរស់នៅក្នុងកណ្តាលនៃគាត់គាត់ត្អូញត្អែរ និងបង្ហាញកំហឹងយ៉ាងងាយស្រួល។ ព្រោះអ្វីៗក្នុងលោកនេះមិនល្អសម្រាប់មនុស្សតែម្នាក់ទេ។ ប៉ុន្តែការឆាប់ខឹង មិនមែនល្ងង់ទេ តែមិនមែនជាប្រាជ្ញាទេ។ តើអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងលោកនេះអាចវិលមករកតែទ្រង់វិញ?

តាមធម្មជាតិ គាត់គួរតែបកស្រាយអ្វីៗទាំងអស់ដោយប្រាជ្ញានៅកណ្តាលព្រះ។ ដោយសារយ៉ូណាសបានឃើញការប្រព្រឹត្តរបស់ព្រះជាញឹកញាប់ចំពោះក្រុងនីនីវេ មិនមែននៅកណ្តាលព្រះទេ ប៉ុន្តែនៅកណ្តាលខ្លួនគាត់ គាត់បានបង្ហាញការត្អូញត្អែរ និងកំហឹងជាញឹកញាប់។ (យ៉ូហាន ៤:១, ៨-៩)

"វាជាសិរីរុងរឿងរបស់គាត់ក្នុងការមើលរំលងការប្រមាថ" ។ នេះមានន័យថាខ្លួនឯងមានបុគ្គលិកលក្ខណៈដ៏ប៉ិនប្រសប់ដោយអត់ទោសកំហុសរបស់អ្នកដទៃ។ ជាការពិតណាស់ ភាពអស្ចារ្យនេះ (១) មានន័យថា ស្អាតដូចព្រះទតមើល។ តែក្រោយមកគាត់ស្អាតដូចមនុស្សប្រុសឃើញ។ (២) ការដែលព្រះស៊ូទ្រាំនឹងមនុស្សមានបាបជាយូរមកហើយ ហើយអត់ទោសឱ្យពួកគេ គឺជាគុណធម៌ចម្បងរបស់ទ្រង់។ (និក្ខមនំ ៣៤:៦, ជនគណនា ១៤:១៨, ទំនុកតម្កើង ៨៦:១៥, ១៣០:៤ យ. ១៥:១៥ យ៉ូហាន ៤:២ ម. ពីអ្នកផ្សេងទៀតទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ពីព្រះ និងពររបស់គាត់។ ព្រោះពួកគេស្រដៀងនឹងព្រះ។ ការពិតនេះគឺជាកិត្តិយសដ៏អស្ចារ្យ (សិរីល្អ) ខាងលើទាំងអស់។ សូមមើល មថ ៦:១៥ ។

12 កំហឹងរបស់ស្តេចគឺដូចជាការបន្លឺឡើងរបស់សិង្ហ ប៉ុន្តែការពេញចិត្តរបស់វាគឺដូចជាទឹកសន្សើមលើស្មៅ។

នេះមិនមែនជាពាក្យដែលគាត់រក្សាមេដឹកនាំផ្តាច់ការក្នុងចិត្តទេគឺចង្អុលទៅលើការគ្រប់គ្រងរបស់ស្តេចឧត្តមគតិ។ អ្នកនិពន្ធសុភាសិតនិយាយអំពីស្តេចលោកថាស្តេចដ៏ឧត្តមជាគោលការណ៍។ សូមមើលសុភាសិត ១៦:១០-១៥, ២១:១។

ពាក្យនេះលាតត្រដាងពីរយ៉ាង គឺសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីសុចរិត ដែលការគ្រប់គ្រងរបស់ស្តេចត្រូវការ។ ត្រង់នេះ "កំហឹងរបស់ស្តេច" មិនបានចង្អុលបង្ហាញពីកំហឹងរបស់ជនផ្តាច់ការ ដូចដែលលោក Charles Bridges បាននិយាយខុសនោះទេ នេះមានន័យថា ស្តេចដ៏សុចរិតស្អប់អំពើបាបរបស់នគរ និងកាន់សេចក្តីក្រោធ។ (សុភ. ១៦:១២) អ្នកគ្រប់គ្រងទាំងអស់គួរយកសេចក្តីថ្លៃថ្នូរមកដាក់ទោសអំពើបាប។ ព្រះបាទដាវីឌជាស្តេចដ៏បរិសុទ្ធរបស់ជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមានវា។ (ទំនុកដំកើង ១០១:១-៨) ដោយសារព្រះមានសេចក្តីថ្លៃថ្នូរក្នុងការដាក់ទោសអំពើបាប ក្រុមមនុស្សអាក្រក់មិនអាចក្រោកឈរនៅចំពោះទ្រង់បានឡើយ។ (វិវរណៈ ៦:១៥-១៦)

ហើយអ្នកគ្រប់គ្រងគួរតែមានសេចក្តីស្រឡាញ់ និងមេត្តាចំពោះបុរសខាងក្រោម។ ពាក្យថា "ប្រៀបដូចជាទឹកសន្សើមលើស្មៅ" គឺជាអត្ថន័យ។ ស្មៅជាពាក្យប្រៀបធៀបរបស់មនុស្សទូទៅដែលទន់ខ្សោយ និងមានឈ្មោះ។ ដូច្នេះ ព្រះរាជាមិនយាងមកដោយឫទ្ធានុភាពរបស់ព្រះអង្គទេ តែមកដោយភាពស្ងប់ស្ងាត់ដូចទឹកសន្សើមដែលមានចិត្តមេត្តាចំពោះគេ។ ទ្រង់មិនទទួលបានតែការបម្រើប្រជាជនរបស់ទ្រង់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែទ្រង់ស្រឡាញ់ពួកគេ និងគោរពពួកគេ ។ វាជាសេចក្តីសុចរិតរបស់គាត់។ បុរសដែលទទួលពន្ធពីប្រជាជនរស់នៅយ៉ាងប្រណីត ហើយផ្តល់បញ្ហាតែមួយគត់ គឺគ្មានលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់អ្នកគ្រប់គ្រងឡើយ។ អ្នកគ្រប់គ្រងពិតស្រឡាញ់ប្រជាជន និងអ្នកបម្រើ ហើយរក្សាភាពសុចរិតរបស់ព្រះអង្គ។ ភាពសុចរិតបែបនេះអាចរក្សាបានដោយអ្នកដែលទទួលយកការកោតខ្លាចព្រះ។

ភ្លៀងធ្លាក់តិចៗ។ (ឌូត ៣២:១-២)។

13 កូនប្រុសល្ងីល្ងើនឹងបំផ្លាញឪពុក ហើយការឈ្លោះប្រកែកគ្នារបស់ប្រពន្ធ គឺជាភ្លៀងធ្លាក់ឥតឈប់ឈរ។

ការកែប្រែអត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ "កូនប្រុសល្ងង់" គឺជាគ្រោះកាចដល់ឪពុករបស់គាត់។ ការឈ្លោះប្រកែកគ្នារបស់ប្រពន្ធ គឺជាភ្លៀងធ្លាក់ជាបន្តបន្ទាប់»។ ត្រង់នេះ ពាក្យថា "កូនល្ងង់" ចង្អុលទៅដែលមិនគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ ហើយមិនស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតាក៏ដូចជាប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ជានិច្ច។ ពិតណាស់ គាត់មិនមែនជាអ្នកដែលមិនត្រូវប្រែចិត្តនោះទេ។ "គឺបំផ្លាញដល់ឪពុករបស់គាត់" ត្រូវបានបកស្រាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺពាក្យភាសាហេព្រើរនៃពាក្យ«វិនាស»(ហិប)គឺជាសំណាងអាក្រក់ដែលជាមូលហេតុនៃការទួញសោក។ (E. Dhorme, A Commentary on the Book of Job, 1967, Leiden, p 75)

មូលហេតុដែលកូនល្ងង់ជាគ្រោះកាចដល់ឪពុក (១) ព្រោះទុក្ខដែលឪពុកម្តាយបានទទួលពីកូននោះ មិនអាចគេចផុតពីអំណាចមនុស្សបានឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវជួបដោយគ្មានហេតុផល។ (២) ព្រោះបាត់បង់កិត្តិយស និងទ្រព្យសម្បត្តិ (៣) ព្រោះអំពើល្អក៏កើតមានលើមនុស្សល្អដែរ។ ជំងឺប៉េស្តកើតមានលើមនុស្សគ្រប់រូបជាទូទៅ។ គ្រួសាររបស់អ័ដាមមានកាអ៊ីន (លោកុប្បត្តិ ៤:១-១៤) គ្រួសារណូអេមានហាំ (លោកុប្បត្តិ ៩:២០-២២, ២៥) គ្រួសារយ៉ាកុបមានរូបេន។ (លោកុប្បត្តិ ៤៩:៣-៤) គ្រួសាររបស់អេរ៉ុនមានណាដាប និងអប៊ីហ៊ូវ (បប ១០:១-២)

គ្រួសាររបស់អេលីមានមនុស្សអាក្រក់ពីរនាក់ គឺហ្វបនី និងប៊ីនហាស (១សាំ. (១សាំ. ៨:១-៣) គ្រួសាររបស់ដាវីឌមានកូនប្រុសទុច្ចរិត គឺ អាំណូន និងអាប់សាឡុម។ (២សាំ ១៣:១-១៤, ១៨:១-១៥, ៣៣)

ហេតុនេះហើយបានជាឪពុកម្តាយដែលមានកូនសុចរិតនិងស្លូតត្រង់មិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីខ្លាចឡើយ ព្រោះកូនលួងអាចនឹងចេញមក។ ក្នុងចំណោមកូនរបស់អេសេ គាត់គ្មានកូនលួងទេ ប៉ុន្តែកូនប្រុសដែលសុចរិតបំផុតមានចៅប្រុសលួង។ មានករណីជាច្រើនដែលបុរសបានចាកចេញពីព្រះដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុខសាន្តក្នុងក្រុមគ្រួសារនិងភាពរីករាយរហូតមកដល់ពេលនេះ។ ដូច្នេះហើយដែលព្រះបានចាត់គ្រោះកាចនោះមកជាសេដ្ឋកិច្ចរបស់ទ្រង់។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលជឿលើព្រះកាន់តែច្រើន ហើយគួរស្រឡាញ់អ្នកនោះថែមទៀត។ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ «ហើយអ្នកណាដែលបានចាកចេញពីផ្ទះ ឬបងប្អូនប្រុសស្រី ឬឪពុកម្តាយ កូន ឬស្រុកដោយយល់ដល់នាមខ្ញុំ នោះនឹងទទួលបានមួយរយដង ហើយនឹងទទួលជីវិតអស់កល្បជានិច្ច»។ (Mt 19:29) យោងទៅ Mt 10:37-38 Elk 14:25-26, 33។

«ជម្លោះប្រពន្ធគឺភ្លៀងធ្លាក់ឥតឈប់» ដោយប្រើនាមពហុវចន: "ការឈ្លោះប្រកែកគ្នា" ចង្អុលបង្ហាញការប្រយុទ្ធច្រើនពេក។ ដូច្នេះហើយទើបដឹងច្បាស់ថា ប្រពន្ធយកទម្លាប់ឈ្លោះជាមួយប្តី។
15. ដោយសារតែប្រពន្ធអាក្រក់មានទម្លាប់ឈ្លោះជាមួយប្តីគ្មានថ្ងៃសុខ ទើបនាងឈ្លោះជាមួយប្តី ពេលខ្លះក៏ចាប់ផ្តើមឈ្លោះប្រកែកគ្នា ក៏នាងមិនឈប់និយាយដូចភ្លៀងធ្លាក់ជាបន្តបន្ទាប់។ ដូច្នោះការឈ្លោះប្រកែកគ្នាងាយបន្តជាច្រើនថ្ងៃ ។ ដូចថាគ្រួសារដែលឈ្លោះគ្នាតែងតែជួបរឿងសោកសៅដូចជា

ការដែលខ្លួនឯងនិងកូនមិនអាចប្រព្រឹត្ត។ ពួកគេរស់នៅក្នុងភាពថប់បារម្ភ ដូចផ្ទះដែលភ្លៀងកំពុងធ្លាក់ចុះមិនឈប់។ សូមមើលសុភាសិត ២១:៩, ១៩, ២៥:២, ២៧:១៥។

14 ផ្ទះនិងទ្រព្យសម្បត្តិបានមកពីឪពុក ប៉ុន្តែប្រពន្ធដែលមានប្រាជ្ញាបានមកពីព្រះយេហូវ៉ា។

ពាក្យនេះមិនមើលងាយការពិតដែលថាទ្រព្យសម្បត្តិក៏បានទទួលតាមរយៈបុព្វបុរសរបស់ព្រះដែរ។ សូមមើល កូរិនថូសទី១ ៤:៧, យម ១:១៧។ កេរដំណែលដូនតាមិនត្រូវបានបាត់បង់ទេ ប៉ុន្តែត្រូវបានទ្រទ្រង់ ហើយត្រូវបានទទួលមរតកពីកូនចៅ គឺជារង្វាន់របស់ព្រះជាម្ចាស់ជាទូទៅចំពោះភាពល្អរបស់បុព្វបុរសរបស់ពួកគេ។ (ទោះបីវាជាករណីពិសេសក៏ដោយ) សូមមើលសុភាសិត ១៣:២១-២៣។ ដូចយើងឃើញហើយ បញ្ហានៃអំពើល្អ និងអំពើអាក្រក់មានឥទ្ធិពលមកលើកូនចៅយ៉ាងខ្លាំង។ ទំនុកតម្កើង 37:25 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ខ្ញុំនៅក្មេង ហើយឥឡូវចាស់ហើយ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនដែលឃើញមនុស្សសុចរិតត្រូវបោះបង់ចោល ឬកូនចៅគាត់សុំនំបុ័ង»។ កាលដែលបុព្វបុរសសុចរិតបានប្រគល់ទ្រព្យសម្បត្តិដល់ជនក្រីក្រ ព្រះក៏តបស្នងដល់កូនចៅរបស់ខ្លួន។ (សាស. ១១:១) ទ្រឹស្តីខាងលើមិនបដិសេធការពិតដែលថាមនុស្សអាក្រក់ក៏ផ្ទេរទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួនទៅឲ្យកូនចៅក្នុងកម្រិតណាមួយតាមព្រះគុណទូទៅដែរ។ (ទំនុកដំកើង ១៧:១៤)។ មានតែព្រះគុណនៃព្រះដែលថ្វាយរង្វាន់ដល់អ្នកដទៃប៉ុណ្ណោះដែលមានបរិបូរណ៌ដល់កូនចៅរបស់ខ្លួន។ សូមមើល និក្ខមនំ ២០:៦។

«ប្រពន្ធដែលមានប្រាជ្ញាគឺមកពីព្រះយេហូវ៉ា»។ នោះគឺវាមានន័យថាការជួប ប្រពន្ធដែលចេះប្រយ័ត្នមិនកើតចេញពីកេរដំណែលរបស់ដូនតាទេ ប៉ុន្តែវាជា ពរជ័យរបស់ព្រះដែលបានចេញមកពីទ្រង់ផ្ទាល់។ អ្នកដែលទទួលពរពីព្រះ គួរទទួលខុសត្រូវតាមធម្មជាតិរបស់ខ្លួន។

(1) (១) ក្នុងការជួបប្រពន្ធដែលមានប្រាជ្ញា ដើម្បីទទួលបានពរពីព្រះ គាត់គួរតែជ្រើសរើសប្រពន្ធដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបង្រៀនដោយសក្តិស ម។ នៅពេលនេះគាត់មិនគួរធ្វើដោយខ្លួនឯងទេ។ វាចាំបាច់ដែលគាត់គួរតែ ដឹងពីបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់វត្ថុនិងពិនិត្យមើលប្រវត្តិផ្ទាល់ខ្លួនរបស់នាងឱ្យ បានច្បាស់។ គាត់គួរតែស្វែងយល់ពីចំណេះដឹងអំពីបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ វត្ថុតាមបទគម្ពីរខាងលើទាំងអស់។ ក្នុងចំណោមពាក្យនៃបទគម្ពីរ ជា ពិសេសសុភាសិត ៣១:១០-៣១ គឺសំខាន់ណាស់ចំពោះបញ្ហានេះ។ មាន គុណធម៌សំខាន់ៗដែលស្ត្រីគួរបំពាក់នោះគឺ (១) គុណធម៌នៃការឧស្សាហ៍ ព្យាយាម (១៣-២៧) (២) គុណធម៌នៃការគោរពព្រះ (ខ៣០) (សូមយោងទៅ ទី ១ ធីម ២:៩-១៥, IPet ៣:១-៦)។ សម្រស់រាងកាយរបស់មនុស្សស្រី មិន ត្រឹមតែត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាលក្ខខណ្ឌសំខាន់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែសម្រស់ រាងកាយក៏មិនពិតដែរ។ (ខ៣០)។ ព្រោះជាឧទាហរណ៍ ក្នុងករណីដែល មនុស្សស្រីមានរបស់តែមួយគឺខ្លីនៅក្នុងបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់នាង ជាជាង ធ្វើបាបគាត់។ (សុភាសិត ១១:២២)

(៣) អ្នកណាស្វែងរកភរិយាដែលមានប្រាជ្ញា គប្បីអធិស្ឋានដល់ព្រះ។ នៅក្នុង រឿងសំខាន់ ដូចជាអ្នកជឿមិនអធិស្ឋានដល់ព្រះ ហើយទទួលយកដោយ អន្ទះអន្ទែង នោះគាត់អាចនឹងបរាជ័យ។ (សុភាសិត ១៩:២) អេលាស៊ើរដែល

ជាអ្នកបម្រើរបស់អ័ប្រាហាំ ដើម្បីទៅម្នាក់ទៀតដើម្បីរើសប្រពន្ធអ៊ីសាក បានអធិស្ឋានទៅព្រះនៅតាមផ្លូវ។ (លោកុប្បត្តិ ២៤:១២-១៤)

15 សេចក្តីខ្ជិលច្រអូសចូលទៅក្នុងការងងុយដេក ហើយមនុស្សខ្ជិលនឹងមានសេចក្តីស្រេកឃ្លាន។

អត្ថបទភាសាហេព្រើរដែលបានកែប្រែផ្នែកនេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ "ភាពខ្ជិលច្រអូស ធ្វើឲ្យយើងធ្លាក់ចូលគេងជ្រៅ។ ព្រលឹងដែលនៅទំនេរនឹងស្រេកឃ្លាន។ ត្រង់នេះពាក្យថា «ភាពខ្ជិលច្រអូសចូលទៅក្នុងដំណេក» ប្រៀបធៀបនឹងការពិត (1) បុរសខ្ជិលចង្អុលឲ្យងងុយដេកដើម្បីខ្លួននឿយហាត់នឹងជីវិតខូចរបស់ខ្លួន។ អ្នកដែលស្អប់ការងារនោះមានទំនោរធ្លាក់ចូលទៅក្នុងកៅអីខូចខ្លាំងណាស់។ ហើយ (2) នេះប្រៀបធៀបទៅនឹងការពិតដែលថាបុរសចំណាយពេលដោយមិនគិតនិងបោះចោលទេពកោសល្យ អំណាចនិងឱកាសរបស់គាត់ដោយមិនប្រើវាឱ្យបានត្រឹមត្រូវ។ នៅពេលដែលបុរសនោះមិនប្រើទេពកោសល្យរបស់គាត់ អំណាចរបស់គាត់ និងឱកាសរបស់គាត់ ពួកគេគួរតែហាក់ដូចជាកំពុងដេកលក់។ អាជីវកម្មរបស់គាត់តែងតែមិនអាចជួយបាន ប៉ុន្តែត្រូវកាត់បន្ថយ។ ម្យ៉ាងទៀតនៅក្នុងផ្នែកខាងវិញ្ញាណ ការពិតបែបនេះពិតជាវេទនាណាស់។ នោះគឺប្រសិនបើអ្នកជឿមិនអធិស្ឋាន មិនប្រែចិត្ត ហើយមិនព្យាយាមដោយស្មោះត្រង់ ដូចជាពាក់អាវរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នោះពួកគេហាក់ដូចជាដេកលក់ ហើយមិនមានការភ្ញាក់ពីដំណេកឡើយ។ សូមមើលរ៉ូម ១៣:១១-១៤, ១កូរិនថូស ១៦:១៣-១៤ អេភេសូរ ៥:៨-១៤ ១ថែ ៥:៥-៨។

អាចត្រូវបានបកប្រែទៅជា "បុរស" ដូចកំណែភាសាកូរ៉េ ប៉ុន្តែនៅទីនេះ សម្រាប់វាចង្អុលទៅចំណុចកណ្តាលនៃជីវិតខាងក្នុងរបស់មនុស្ស ខ្ញុំបានកែសម្រួលវាជា "ព្រលឹង"។ "នឹងទទួលរងការស្រេកឃ្លាន" ។ អំពីស្ថានភាពស្រេកឃ្លានរបស់គាត់ ខ្ញុំជំនួសវាដូចការអធិប្បាយខ្លី។។

សេចក្តីអធិប្បាយ ១៣ ការងារ និងជីវិត (សុភាសិត ១៩:១៥)

1. ពលកម្មគឺជាសីលធម៌

(1) ការងារគឺជាសកម្មភាពគុណធម៌ដែលព្រះបានបង្កើត។ លោកុប្បត្តិ 2:15 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះបានយកបុរសនោះទៅដាក់ក្នុងសួនអេដែន ដើម្បីធ្វើការ ហើយរក្សាទុក»។ ប៉ុន្តែ ព្រះទ្រង់មិនបានមានព្រះបន្ទូលថា ស្រមោចដែលបុរសនោះបរិភោគបានល្អ ហើយរីករាយនឹងការកម្សាន្តនោះទេ នេះជាចំណុចខុសគ្នានៃសាសនាមិនពិត។ ព្រះធម៌ទេសនា សម្តែងអំពីថ្ងៃដែលហានមាសដំបូងរបស់មនុស្ស គឺជាពេលវេលាដែលមនុស្សអាចលេងបានល្អ។ លោកយេស៊ូធ្វើការជាកម្រិតដែលគ្មានពេលបរិភោគ។ (ម៉ាកុស ៣:២០) ព្រះនឹកចាំពីសត្វដែលធ្វើការក្នុងចំណោមពួកគេ។ គាត់បានមានប្រសាសន៍ថា "អ្នករាល់គ្នាមិនត្រូវខាំគោនៅពេលដែលវាកំពុងជាន់ស្រូវនោះឡើយ"។ (ឧ. នៃគោ»។ ដោយសារការងារជាគុណធម៌ដ៏វិសេស ព្រះបានត្រាស់បង្គាប់ថាយើងត្រូវធ្វើការដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម៦ថ្ងៃ។ (និក្ខមនំ ២០:៩) ដោយសារការធ្វើការគឺជាគុណធម៌ដ៏ល្អដែលព្រះប្រទានឲ្យ ខណៈដែលបុរសនោះគោរពតាមទំនួលខុសត្រូវនៃការធ្វើការយ៉ាងល្អ គាត់អាចគេងលក់ស្រួល។ ដូច្នេះ អេក 5:12 បាននិយាយថា៖ «ដូច្នេះខ្ញុំបានងាកទៅពិចារណាអំពីប្រាជ្ញា ភាពឆ្កួត និងភាពល្ងង់ខ្លៅ។ តើអ្នកដែលមកតាមស្តេចអាចធ្វើអ្វី? មានតែអ្វីដែលបានធ្វើរួចហើយ។ "

(1) " (៥) ការនឿយហត់គឺជាគុណធម៌នៃការគោរពប្រតិបត្តិតាមបញ្ជារបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដែលបន្ទាប់ពីយញ្ញបូជារួច អ្នកគួរតែបរិភោគ។ បុរសដែល

តាំងចិត្តគួរបរិភោគក្រោយពេលបូជា។ ព្រះមានបន្ទូលថា៖ «ដោយញើសនៃមុខអ្នកនឹងស៊ីនំប៉័ងរហូតដល់អ្នកត្រឡប់ទៅដីសម្រាប់អ្នកត្រូវបានយកចេញពីវា។ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាជាធូលីដី ហើយអ្នកនឹងត្រឡប់មកវិញជាធូលីដី»។ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៩) មនុស្សដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបត្រូវបានគ្រប់គ្រងលក្ខណៈខុសឆ្គងដោយការងារ ហើយគុណធម៌ដែលទទួលបានប្រាក់ខែត្រឹមត្រូវគឺជាគុណធម៌។ ១ ថែស្សា ៤:១១-១២ ថា «ហើយប្រាថ្នាចង់នៅស្ងៀម ហើយគិតអំពីកិច្ចការរបស់ខ្លួន ហើយធ្វើការដោយដៃឯង ដូចយើងបានណែនាំអ្នកដែរ ១២ ដូច្នេះអ្នករាល់គ្នាអាចដើរបានត្រឹមត្រូវចំពោះមុខអ្នកក្រៅ ហើយមិនពឹងអ្នកណាឡើយ។ . អេភេសូរ ៤:២៨ មានប្រសាសន៍ថា "កុំឲ្យចោរលួចទៀតឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវឲ្យគាត់ធ្វើការដោយស្មោះត្រង់នឹងដៃខ្លួនឯង ដើម្បីឲ្យគាត់មានអ្វីមួយចែកដល់អ្នកដែលខ្វះខាត។ « ដោយសារតែវាសាវ័កប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា "ដ្បិតនៅពេលយើងនៅជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នា យើងនឹងបង្គាប់អ្នកថា បើអ្នកណាមិនព្រមធ្វើការ នោះកុំឲ្យគាត់ស៊ីអីឡើយ"(ថែស្សាទី ២ ៣:១០)។ ដូច្នេះ មនុស្សអាចរួចផុតពីអំពើបាបនៅចំពោះព្រះដោយការបរិភោគដោយការងារ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី រូបកាយខ្លះបានសន្សំទ្រព្យហើយនាំគ្នាលេង ស៊ី ហើយសម្រាប់លោភលន់នីមួយៗ ក៏មិនមានសេចក្តីសុខក្នុងចិត្តដែរ។ Ecc 5:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ប្រាក់នឹងមិនស្កប់ចិត្តនឹងប្រាក់ ហើយអ្នកណាដែលស្រឡាញ់ទ្រព្យសម្បត្តិដោយប្រាក់ចំណូល នេះក៏ជាភាពឥតប្រយោជន៍ដែរ»។

2. ខ្ជិលគឺជាបាបកម្ម

បុរសគួរជ្រើសរើសមុខរបរនេះតាមទេពកោសល្យរបស់គាត់ ហើយគាត់មិនគួរធ្វើការបណ្តោះអាសន្នទេ ប៉ុន្តែដោយសារគាត់ធ្វើការទៀងទាត់ គាត់អាចទទួលបានគោលបំណង។ ទំនៀមទម្លាប់បុរាណក្នុងប្រទេសក្រិកបានចាត់ទុកថាគ្មានការងារធ្វើគឺជាទម្លាប់ដ៏ល្អបំផុត។ ចម្រៀងនៃសេចក្តីវិនាសមានចំណងជើងថា "លេងលេងឲ្យយើងលេងកាលនៅក្មេង បើយើងចាស់ យើងលេងមិនបានទេ"។ គួរតែចាកចេញពីប្រទេស។ ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរបានថ្កោលទោសមនុស្សខ្ជិល។ សុភាសិត 6:6 មានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកខ្ជិលអើយ ចូរទៅរកស្រមោចចុះ! ចូរពិចារណាផ្លូវរបស់នាង ហើយមានប្រាជ្ញា។» សុភាសិត ៦:៧-១១ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ដោយគ្មានមេ មន្ត្រី ឬមេណាម្នាក់ទេ នាងរៀបចំនំបុ័ងនៅរដូវក្តៅ ហើយប្រមូលអាហារនៅរដូវច្រូតកាត់។ ឱមនុស្សខ្ជិលអើយ តើអ្នកនឹងដេកនៅទីនោះយូរប៉ុណ្ណា? តើអ្នកនឹងក្រោកពីដំណេកនៅពេលណា? គេងបន្តិច ងងុយគេងបន្តិច លើកដៃសម្រាកបន្តិច ភាពក្រីក្រនឹងមកលើអ្នកដូចចោរ ហើយចង់បានដូចអ្នកប្រដាប់អាវុធ»។ ហើយ "ដោយចិត្តទុច្ចរិត បង្កើតអំពើអាក្រក់ ដោយបន្តសាបព្រួសជម្លោះ។ ដូច្នេះ គ្រោះមហន្តរាយនឹងមកលើគាត់ភ្លាមៗ។ ក្នុងពេលបន្តិចទៀត គាត់នឹងត្រូវខូចហួសពីការជាសះស្បើយ។ មានប្រាំមួយយ៉ាងដែលព្រះយេហូវ៉ាស្អប់ ប្រាំពីរយ៉ាងដែលគួរស្អប់ខ្ពើមចំពោះគាត់» (សុភាសិត 26:14-16) «ដៃដែលខ្ជិលធ្វើឲ្យមានភាពក្រីក្រ តែដៃរបស់អ្នកឧស្សាហ៍ធ្វើឲ្យមាន។ (សុភាសិត ១០:៤) ព្រះយេស៊ូបានចង្អុលទៅអ្នកណាដែលកុំស្អប់ការងារ ហើយមានបន្ទូលថា "អ្នកបម្រើអាក្រក់ ហើយខ្ជិលច្រអូស" (ម៉ាថាយ ២៥:៤៦)។

16 អ្នកណាកាន់តាមបញ្ញត្តិ អ្នកនោះរក្សាជីវិត។ អ្នកណាដែលមើលងាយ
មាគ៌ារបស់ខ្លួន អ្នកនោះនឹងត្រូវស្លាប់។

អត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះត្រូវបានកែសម្រួលដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ
«អ្នកដែលកាន់តាមបញ្ញត្តិគឺត្រូវរក្សាព្រលឹងខ្លួន ហើយអ្នកណាដែលមើល
ងាយផ្លូវរបស់ខ្លួនត្រូវស្លាប់»។ នៅទីនេះ ពាក្យ "បញ្ញត្តិ" (מִצְוָה) ជាការពិត
សំដៅទៅលើបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ។ អញ្ចឹងតើនេះសំដៅលើតែច្បាប់ ច្បាប់
ការងារទេ? ឬ តើវារួមបញ្ចូលច្បាប់ និងការសន្យា (ដំណឹងល្អ) ដែរឬទេ?
លោកម៉ូសេបានប្រើពាក្យនេះជាខ្លឹមសាររបស់អ្នកផ្សេង។ (ទុតិយភូមិ ៣០:
១១-១៤, រ៉ូម ១០:៦-១១) លោកយេស៊ូបានមានប្រសាសន៍ថា ការពិតដែល
លោកយេស៊ូបានប្រាប់ដល់មនុស្សឲ្យជឿលើខ្លួនលោក (លោកយេស៊ូផ្ទាល់)
(យ៉ូហាន ១២:៤៤-៤៨) គឺគ្រាន់តែជាការបង្គាប់របស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។) ហើយ
នេះគឺជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ នេះមានន័យថា ការជឿលើព្រះគ្រីស្ទ គឺ
គ្រាន់តែរក្សាតាមបញ្ញត្តិប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះ យ៉ូហាន 3:23 ទ្រង់មានបន្ទូលថា
"ហើយនេះជាបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ គឺឲ្យយើងជឿដល់ព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវគ្រី
ស្ទ ជាព្រះរាជបុត្រាទ្រង់ ហើយត្រូវស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក ដូចទ្រង់បាន
បង្គាប់មកយើងរាល់គ្នា"។ ដូចដែលយើងឃើញពាក្យខាងលើ ដោយសារ
ពាក្យបញ្ជាត្រូវបានប្រើប្រាស់ជាអត្ថន័យដែលបទបញ្ញត្តិផ្តល់សេចក្តីសង្គ្រោះ
វាច្បាស់ណាស់ថាវារួមបញ្ចូលបទបញ្ជានៃដំណឹងល្អដើម្បីជឿលើការសន្យា
របស់ព្រះ។ សូមមើល រ៉ូម ៤:១៣-១៦។

«រក្សាជីវិត» ត្រង់នេះ អ្នកនិពន្ធសុភាសិតចង្អុលទៅការពិតដែលថា ការរក្សា
តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះគឺសំខាន់ណាស់។

វាមានន័យថាវាដូចគ្នាដើម្បីរក្សានៅលើព្រលឹង។ ពីព្រោះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះគ្រាន់តែជាផ្លូវនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។ សូមមើលការបកស្រាយនៃខខាងលើ ក. ដូច្នេះ ពួកបរិសុទ្ធមិនគួរកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះដោយបង្ខំឡើយ ហើយគួររក្សាវាដោយអំណរ និងសេចក្តីស្រឡាញ់។ យ៉ូបមានប្រសាសន៍ថា៖ «ខ្ញុំមិនបានចាកចេញពីបញ្ញត្តិនៃបបូរមាត់គាត់ទេ។ ខ្ញុំបានទុកចិត្តពាក្យសម្តីរបស់គាត់ជាជាងចំណែកអាហាររបស់ខ្ញុំ។ (យ៉ូប ២៣:១២) សូមមើលទំនុកដំកើង ១១៩:១៦, ២៤, ៩៧, ១៣៦, ១៦២។

កាលដែលយើងកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ (បញ្ញត្តិរបស់គាត់ឲ្យជឿលើព្រះគ្រីស្ទ និងបញ្ញត្តិឲ្យស្រឡាញ់គ្នាទៅវិញទៅមក - IJn 3:23) យើងក្លាយជាកូនរបស់លោក ហើយទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ ហើយការគោរពតាមបទបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់ដូចជាកូនរបស់ទ្រង់គឺជាឯកសិទ្ធិដើម្បីទទួលបានពីព្រះ។ ពីព្រោះការស្តាប់បង្គាប់គឺគ្រាន់តែជាវិធីដើម្បីទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ការពិតនេះត្រូវបានដឹងដោយព្រះយេស៊ូវ។ ព្រះយេស៊ូវបានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ទាំងអស់ពីព្រះវរបិតាផ្ទេរមកទ្រង់ដោយការស្តាប់បង្គាប់ព្រះវរបិតា។ សូមមើល យ៉ូហាន ១០:១៧ ។ ដូច្នេះអាកប្បកិរិយានៃការស្តាប់បង្គាប់របស់គាត់គឺអាចត្រូវបានហៅសម្រាប់អំណាចរបស់គាត់ដែលបានទទួលដោយបិតា (យ៉ូហាន 10:18 ខ) បទគម្ពីរចែងថា ដោយសារការស្តាប់បង្គាប់នេះមានតម្លៃណាស់ គាត់បានរៀនម្នាក់នេះតាមរយៈការរងទុក្ខរបស់គាត់។ នោះគឺ ហេព្រើរ ៥:៨-៩ បានមានប្រសាសន៍ថា « ទោះជាគាត់ជាកូនក្តី គាត់បានរៀនស្តាប់បង្គាប់តាមរយៈអ្វីដែលគាត់រងទុក្ខ ហើយបានធ្វើឲ្យបានល្អឥតខ្ចោះ នោះគាត់បានក្លាយជា

ប្រភពនៃសេចក្តីសង្គ្រោះដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ចដល់អស់អ្នកដែលស្តាប់
បង្គាប់»។

មនុស្សជាច្រើនយល់ថាការស្តាប់បង្គាប់គឺជាសីលធម៌របស់មនុស្សទន់ខ្សោយ។ ប៉ុន្តែការស្តាប់បង្គាប់ព្រះគឺជាការស្តាប់តាមការពិតសម្រាប់ការស្តាប់តាមអំណាចនោះគឺជាអំណាច។ លូសើរបានមានប្រសាសន៍ថា "ការស្តាប់បង្គាប់គឺប្រសើរជាងអព្ភូតហេតុ"។ ព្រះយេស៊ូវបានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ពីឪពុក ដោយការគោរពតាមបញ្ញត្តិដើម្បីទទួលចេញពីព្រះវរបិតា (បញ្ញត្តិឲ្យស្លាប់ និងការប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ)។

(យ៉ូហាន ១០:១៧) ដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ឪពុក ដែលកូនប្រុសបានទទួល គឺជាការស្តាប់បង្គាប់របស់គាត់។ ហើយសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះចំពោះកូនប្រុសបង្កើតឲ្យមានការរួបរួមគ្នារវាងខ្លួនគាត់ និងកូនប្រុសរបស់គាត់។ យ៉ូហាន 3:35 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ព្រះវរបិតាស្រឡាញ់ព្រះរាជបុត្រា ហើយបានប្រគល់អ្វីៗទាំងអស់មកក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់ទ្រង់»។

«អ្នកណាដែលមើលងាយផ្លូវរបស់ខ្លួន អ្នកនោះនឹងស្លាប់»។ ពោលគឺមានន័យថា កាលណាមនុស្សមិនប្រយ័ត្ននឹងអំពើរបស់ខ្លួន នោះនឹងត្រូវវិនាស។ នេះជាការព្រមានដល់ការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់បុរសដើម្បីប្រឆាំងនឹងពាក្យនៃផ្នែកខាងលើ។

17 អ្នកណាដែលមានចិត្តសប្បុរសចំពោះអ្នកក្រ អ្នកនោះឲ្យខ្ចីដល់ព្រះអម្ចាស់ នោះអ្នកនោះនឹងសងអ្នកនោះតាមអំពើដែលខ្លួនប្រព្រឹត្ត។

អត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃផ្នែកនេះត្រូវបានកែសម្រួលដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា "អ្នកណាដែលផ្តល់សេចក្តីមេត្តាដល់អ្នកក្រ គឺត្រូវឲ្យព្រះយេហូវ៉ាខ្ចី ហើយទ្រង់ (ព្រះ) នឹងសងអ្វីដែលទ្រង់បានប្រទានដល់គាត់។ ត្រង់នេះ ពាក្យថា « សប្បុរស» គឺសំខាន់។ បុគ្គលមានចិត្តសប្បុរស ពិតជាបានយកនូវធម៌ជាទានមែន។ ចិត្តមេត្តារបស់គាត់ធ្វើឲ្យគាត់ខំប្រឹងប្រែងជួយជនក្រីក្រ (១ថែស្សា ១:៣) ហើយវាធ្វើឲ្យគាត់លះបង់ការខិតខំ។ ជនជាតិសាម៉ារីដ៏ល្អម្នាក់បានយកជាការបញ្ជាទិញដំបូង បេះដូងមេត្តារបស់គាត់ក្នុងការជួយសង្គ្រោះចោរប្លន់។ (លូក. ១០:៣៣) ម្យ៉ាងវិញទៀត សកម្មភាពនៃការផ្តល់ទានដោយមិនមានការស្រឡាញ់ គឺជាទង្វើលាក់ពុតដែលគ្មានជីវិត ហើយគ្រាន់តែជាសកម្មភាពរបស់មេកានិកប៉ុណ្ណោះ។ ព្រះមិនពេញចិត្តការបម្រើដោយគ្មានជីវិតទេ។ ព្រះវាយតម្លៃសកម្មភាពដ៏មេត្តាករុណារបស់អ្នកជឿដែលបម្រើយ៉ាងខ្លាំង។
ដូច្នេះ គាត់ចាត់ទុកវាថាជាការកម្សាន្តរបស់គាត់ផ្ទាល់។ ពាក្យ«ខ្ចីថ្វាយព្រះយេហូវ៉ា»មានន័យថាវា។ សូមមើល មថ ២៥:៣៤-៤០។ ហើយវាថាព្រះផ្ទាល់នឹងសងវាទៅគាត់។ ការសងរបស់គាត់ត្រូវតែប្រាកដ។ (សុភ. ១១:២៤-២៥, ២៨:៣៧) ហើយគាត់ក៏ឲ្យអ្វីដែលល្អជាងទៅគាត់។ (មថ ៦:៣-៤) នេះមិនមែនជាការតបស្នងជាមួយនឹងវត្ថុលោកីយ៍ទេ គឺជាវត្ថុស្ថានសួគ៌។ ព្រះយេស៊ូវ ជាព្រះរាជបុត្រានៃព្រះចង់ឱ្យ អំពើដ៏មេត្តាករុណារបស់អ្នកជឿនឹងបានសងវិញដោយវត្ថុលោកិយ ប៉ុន្តែរបស់នៃពិភពលោកខាងមុខ។ (លូកា ១៤:១២-១៤) សូមយោងទៅ ម៉ាថ ៦:១។

18 ចូរប្រដៅកូនចុះ ដ្បិតមានសេចក្តីសង្ឃឹម កុំដាក់ចិត្តដាក់គាត់ទៅ។

ការកែប្រែអត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា៖ « កាលដែលអ្នកទទួលយកការប្រៀនប្រដៅ ធ្វើឲ្យគាត់មានសង្ឃឹម។ ប៉ុន្តែកុំយកចិត្តអ្នករាល់គ្នាទៅប្រហារជីវិត»។ ពាក្យជាច្រើនដែលកូនប្រព្រឹត្តខុសមាតាបិតាគួរដាក់ទោសពួកគេចេញមកក្នុងសុភាសិត។ បន្ទាប់មក ពាក្យ « មានសង្ឃឹម» គឺសំខាន់ណាស់ សេចក្តីសង្ឃឹមគឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ដូច្នេះក្នុងការប្រៀនប្រដៅកូន មាតាបិតាគួរប្រដៅកូនដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសុចរិត។ ចំពោះការមិនធ្វើដូច្នេះហូរចូលទៅក្នុងអំពើអាក្រក់ វាធ្វើឲ្យអ្នកដទៃបះបោរក្នុងចិត្ត។ វាជាអ្វីដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ហាមឃាត់។ (អេភេសូរ ៦:៤)

«កុំតាំងចិត្តសម្លាប់វាឲ្យសោះ» នេះគឺដូចជាពាក្យដែលឪពុកម្តាយប្រដៅកូនគាត់ខឹងហើយក៏មិនគួរស្អប់គាត់ដែរ។ សូមមើល អេភេសូរ ៦:៤ ។ ចិត្តស្អប់គឺចិត្តធ្វើឃាត។ (យ៉ូហានទី១ ៣:១៥) ហើយចិត្តដ៏អាក្រក់បែបនេះត្រូវសម្តែងដោយកំហឹងយ៉ាងខ្លាំងពាក្យអាក្រក់ បណ្តាសា។

នៅក្នុងពិភពបូព៌ា ការអប់រំគ្រួសាររបស់ខុងជឺគឺតឹងរ៉ឹងបំផុត។ សំណេរចាស់មួយពោលថា "ឪពុករឹងរូស ធំឡើងបុរសកតញ្ញូ ហើយម្តាយរឹងរូស ធំឡើងជាកូនកុលសម្ព័ន្ធ។ «ហើយវាក៏បាននិយាយថា «ដំបងគួរឲ្យដល់ក្មេងស្អាត ស្រូវគួរឲ្យដល់ក្មេងដែលស្អប់»។ ( ) ពាក្យបែបនេះគឺត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែលទ្ធិខុងជឺមិនមែនជាមជ្ឈមណ្ឌលរបស់ព្រះទេ។ ប៉ុន្តែនៅកណ្តាលឪពុកម្តាយ ហើយវាជារឿងខុសដែលឪពុកម្តាយប្រកាន់ជំហរតឹងរ៉ឹងក្នុងកម្រិតដើម្បីមើលងាយសិទ្ធិផ្ទាល់ខ្លួនរបស់កូន។ ជាឧទាហរណ៍ ពាក្យថា "កាលណាឪពុកម្តាយស្មាក់នៅបើកូនៗរមាស់ ការពិតថាគេមិនគួរកោសវាជារឿងគួរសម។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរ

គ្រិស្តសាសនាបង្រៀនថា ទោះបីឪពុកម្តាយប្រដៅកូនខុសក៏ដោយ ក៏ពួកគេគួរធ្វើតាមដោយសមហេតុផល ហើយមិនគួរបំបាក់ឆន្ទៈរបស់ខ្លួនឡើយ។ ជាឧទាហរណ៍ ពាក្យថា « ឱឪពុកអើយ កុំធ្វើឲ្យកូនខឹងឡើយ តែត្រូវនាំគេឡើងតាមការប្រៀនប្រដៅ និងការណែនាំរបស់ព្រះអម្ចាស់ » (អេភេសូរ ៦:៤) ជាកម្មសិទ្ធិរបស់វា។

19 មនុស្សដែលមានកំហឹងជាខ្លាំងនឹងសងទោសវិញ ដ្បិតបើអ្នកប្រគល់វា អ្នកនឹងត្រូវធ្វើម្តងទៀត។

ពោលគឺទោះបីបុរសដែលមានចិត្តឃោរឃៅជាទម្លាប់ត្រូវដាស់តឿន (ឲ្យដោះចេញក៏ដោយ) ក៏មិនត្រូវបានកែដែរ។ ដូច្នេះវាមានន័យថាគាត់ត្រូវបានប្រដៅនៅទីបំផុត។ ប៉ុន្តែខ្ញុំកែប្រែឃ្លានេះដូចតទៅ។ នោះគឺ "សេចក្តីក្រោធដ៏ក្រៃលែង គួរតែត្រូវបានដាក់ទណ្ឌកម្ម ប្រសិនបើអ្នកជៀសវាងវា (កំហឹង) អ្នកនឹងបង្កើនវាបន្ថែមទៀត" ។ នេះគឺតាមរយៈពាក្យខាងលើក្នុងបរិបទ។ នោះគឺថា "កាលដែលអ្នកប្រដៅកូនអ្នកនោះ អ្នកមិនគួរដាក់ចិត្តដាក់គាត់ឲ្យស្លាប់ទេ (ខឹងខ្លាំងពេក) កំហឹងខ្លាំងគួរតែទទួលទោស។ ប្រសិនបើអ្នកគេចផុតពីកំហឹងខ្លាំង កំហឹងរបស់អ្នកនឹងកើនឡើងបន្តិចម្តងៗ នោះវាមានគ្រោះថ្នាក់។

ព្រះបន្ទូលនៃខទី ១៩ បង្ហាញពីគ្រោះថ្នាក់នៃកំហឹង។ ដោយសារបុរសនោះមិនរួចផុតពីកំហឹងយ៉ាងលឿន ហើយមានវានៅក្នុងខ្លួននោះ អារក្សបានវាយប្រហារវា ហើយអាចធ្វើឱ្យរឿងដ៏សោកសៅដ៏អស្ចារ្យមិនអាចសង្គ្រោះបានពេញមួយជីវិត។ ដូច្នេះ អេភេសូរ ៤:២៦-២៧ មានប្រសាសន៍ថា « ចូរខឹងហើយកុំធ្វើបាបឡើយ! កុំទុកឲ្យថ្ងៃលិចមកលើកំហឹងរបស់អ្នក ហើយកុំទុកឱកាសដល់អារក្សឡើយ»។ កំហឹងចាប់ផ្តើមដោយរឿងតូចតាចអាចរួម

បញ្ចូលគ្រោះថ្នាក់ដែលនាំមកនូវសោកនាដកម្ម។ នេះជាអ្វីដែលយើងគួរចងចាំជាពិសេសគឺពាក្យដែលព្រះដាក់ទោសអ្នកមានកំហឹងនៅខគម្ពីរខាងលើ។ មេរៀននៃលទ្ធិខុងជឺបាននិយាយថា៖ «កាលដែលអ្នកប្រៀនប្រដៅកំហឹងនោះអ្នកគួរតែពន្លត់ភ្លើង»។ ( ) ប៉ុន្តែនេះមិនមែននិយាយក្នុងចេតនាខ្លាចព្រះទេ ហើយវាគ្រាន់តែបង្រៀនថាកំហឹងជាគ្រោះថ្នាក់ដល់មនុស្សប៉ុណ្ណោះ។ ក្នុងន័យនេះមានពាក្យថា « កំហឹងខ្លាំងធ្វើឲ្យអំណាចរងគ្រោះ»។
21-22 ចូរស្តាប់ដំបូន្មាន ហើយទទួលយកការណែនាំ ដើម្បីឲ្យអ្នកបានប្រាជ្ញានៅថ្ងៃអនាគត។ ផែនការជាច្រើនក្នុងគំនិតរបស់មនុស្ស ប៉ុន្តែវាជាគោលបំណងរបស់ព្រះអម្ចាស់ដែលនឹងឈរ។

អត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះត្រូវបានកែប្រែដូចតទៅនេះ ពោលគឺ « អ្នកស្តាប់តាមផែនការ ទទួលការប្រៀនប្រដៅ ។ អ្នកនឹងមានប្រាជ្ញានៅពេលបញ្ចប់របស់អ្នក។ ទោះជាចិត្តមនុស្សមានផែនការច្រើនក៏ដោយ ក៏មានតែផែនការរបស់ព្រះយេហូវ៉ាប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានតាំងឡើងជារៀងរហូត»។ នៅទីនេះយើងគួរតែប្រយ័ត្ននឹងពាក្យ "អនាគត" (אַחֲרִית) នេះគឺជាអត្ថន័យនៃចុងបញ្ចប់ដែលចង្អុលទៅការបញ្ចប់របស់មនុស្ស។ ទីបញ្ចប់របស់មនុស្សមានន័យថា ពេលវេលាចាស់ និងការស្លាប់របស់គាត់។ បុរសគួរតែរៀបចំការបញ្ចប់របស់គាត់នៅពេលចាប់ផ្តើមរបស់គាត់។ វាគឺជារថភ្លើងដើម្បីទទួលយកផែនការរបស់ព្រះ និងការប្រៀនប្រដៅរបស់ទ្រង់។ បុរសមិនគួរប្រកាន់យកតែក្នុងជីវិតបច្ចុប្បន្នឡើយ ហើយគួររៀបចំខ្លួនដោយការខ្វល់ខ្វាយអំពីពេលវេលាបញ្ចប់។ ចង្អុលទៅបុរសអ្នកមានដែលបង្កើតផែនការជីវិតបច្ចុប្បន្ន។ (លូកា ១២:២០) ព្រះមានបន្ទូលថា៖ «តែព្រះមានបន្ទូលទៅគាត់ថា ‹លង់!

យប់នេះព្រលឹងអ្នកត្រូវការពីអ្នក ហើយរបស់ដែលអ្នកបានរៀបចំ តើវានឹងទៅជាអ្នកណា?»។ (លូកា ១២:២០) ដូច្នេះ អេក ១២:៧ មានប្រសាសន៍ថា៖ «ហើយធូលីក៏ត្រឡប់មកផែនដីដូចដើមវិញ ហើយវិញ្ញាណក៏ត្រឡប់ទៅឯព្រះដែលបានឲ្យវាវិញ»។

វាសំខាន់ណាស់ដែលលើសពីនេះបុរសនោះបានរៀបចំពេលវេលាបញ្ចប់រួចហើយ។ (អេម ៤:១២) ដោយសារពិភពលោកនេះខ្លី ហើយឥតប្រយោជន៍ ហើយមានតែព្រះយេហូវ៉ាប៉ុណ្ណោះដែលជាសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើង។ បន្ទាប់មក ការរៀបចំមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអ្នកដ៏ទៃទេ គឺធ្វើឡើងដោយផែនការ និងការប្រៀនប្រដៅដែលព្រះប្រទាន។ ព្រោះបើមនុស្សមានគំនិតច្រើនក៏ឥតប្រយោជន៍ តែមានតែព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះដែលពិត ហើយមិនប្រែប្រួលឡើយ។ (ខ២១) ហេតុនេះ យើងគួរទទួលយកវាដូចជាទឹកឃ្មុំ ហើយគួរតែស្តាប់តាម។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះបាទដាវីឌទូលថា៖ «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ សូមដាក់ឆ្មាំការពារមាត់ទូលបង្គំ! ចូរចាំយាមទ្វារបបូរមាត់ខ្ញុំចុះ!» (ទំនុកដំកើង ១៤១:៣)។

22 អ្វីដែលមនុស្សប្រាថ្នាចង់បានគឺសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួន ហើយមនុស្សក្រប្រសើរជាងមនុស្សកុហក។

ការកែប្រែអត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា៖ «ព្រោះសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់មនុស្សគឺសេចក្តីសប្បុរសរបស់ខ្លួន អ្នកក្រប្រសើរជាងអ្នករក»។ អត្ថន័យនៃពាក្យនេះ សេចក្តីប្រាថ្នាដែលបុរសប្រតិបត្តិសេចក្តីល្អ (សេចក្តីស្រឡាញ់) យកតណ្ហាខ្លាំងក្នុងចិត្ត ជនក្រីក្រចង់បានសេ

ចក្តីប្រាថ្នាយ៉ាងនេះ ប្រសើរជាងអ្នកមានមិនមានចិត្តបែបនេះ។ នេះគឺជាការវាយតម្លៃរបស់ព្រះដែលចង់បានភាពស្មោះត្រង់នៅក្នុងចិត្តមនុស្ស។ (ទំនុកដំកើង ៥១:៦) ព្រះសព្វព្រះហឫទ័យនឹងរឿងតូចតាចដែលមនុស្សក្រីក្រផ្តល់ជូនដោយស្មោះអស់ពីចិត្ត ច្រើនជាងការថ្វាយច្រើនដល់មនុស្សលាក់ពុត។ (ម៉ាកុស ១២:៤១-៤៤)

"អ្នកក្រ ប្រសើរជាងមនុស្សកុហក"។ យើងត្រូវគិតពីពាក្យនេះឱ្យបានលំអិត។ ជាការពិតណាស់នៅទីនេះ "អ្នកក្រ" គឺជាបុរសដែលមិនត្រូវកុហក ទោះបីជាគាត់ក្រីក្រក៏ដោយ។ ដូច្នេះអត្ថបទនេះប្រៀបធៀបគាត់ទៅនឹង«អណ្តូង។ យើងអាចនិយាយបានថាអ្នកក្រគឺល្អជាងឡមួយនៅចំណុចខ្លះ។ (១) ជនទុគ៌តពោលក្នុងទីនេះ ជាអ្នកស្មោះត្រង់។ គាត់នៅខាងព្រះ។ (រ៉ូម ៣:៤) អណ្តូងមួយនៅខាងអារក្ស។ (ន. ៨:៤៤) (២) «អ្នកក្រ»ដ៏ស្មោះត្រង់មានសតិសម្បជញ្ញៈដោយសន្តិវិធី ម្យ៉ាងវិញទៀត កន្លែងដែលមានសតិសម្បជញ្ញៈរបស់គាត់មានការថប់បារម្ភក្នុងមនសិការរបស់គាត់។ (៣) អ្នកក្រមានទ្រព្យសម្បត្តិតាមជំនឿ (យ៉ូហាន ២:៥) អណ្តូងបដិសេធព្រះគ្រីស្ទ។ (១យន ២:២២)។ (៤) ជនក្រីក្រស្មោះត្រង់ ប្រតិបត្តិនូវគុណធម៌ទាំងអស់ក្នុងកណ្តាលនៃសេចក្តីរាបទាប ប៉ុន្តែអ្នកក្រ តែងដំឡើងបាបកម្ម ធ្វើបាបអ្នកដទៃ។ (៥) បុរសក្រីក្រស្មោះត្រង់ រក្សាសុភមង្គល លះបង់ការនឿយហត់។ «ការទទួលបានទ្រព្យសម្បត្តិដោយអណ្តាតកុហកគឺជាចំហាយទឹក ហើយជាអន្ទាក់នៃសេចក្តីស្លាប់»។ (សុភាសិត ២១:៦)

ប្រៃ ពាក្យថា សច្ច: មិនមែនមានន័យថា អ្នកក្រទាំងអស់មានសេចក្តីសុខទេ គឺមានតែអ្នកក្រ មានតែមនុស្សស្មោះទេ ទើបសប្បាយចិត្ត។ ហើយក៏

គំនិតខុងជឺ មានគំនិតយកភាពក្រីក្រជាសន្តិភាព និងរីករាយនឹងផ្លូវ។ ខុងជឺ បាននិយាយថា "ភាពក្រីក្រគឺជាសេចក្តីរីករាយ"។ ហើយ«ការទទួលបានទ្រព្យសម្បត្តិដោយអំពើទុច្ចរិត ប្រៀបដូចជាពពកវិលមករកគាត់»។ ដោយសារតែគាត់ចូលចិត្តវិធីមិនចាត់ទុកភាពក្រីក្រជាបញ្ហាខ្លះ។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលគេហៅថា "ផ្លូវ" គឺគ្រាន់តែជាទស្សនវិជ្ជាសីលធម៌នៃមនុស្សនិយមប៉ុណ្ណោះ។ ទោះបីជាគាត់មានការយល់ដឹងខ្លី ប៉ុន្តែគាត់គ្រប់គ្រាន់ហើយបាននិយាយថា "ពេលយើងស្តាប់ផ្លូវនៅពេលព្រឹក វាល្អណាស់ដែលស្លាប់នៅពេលល្ងាច។ « ដូច្នេះតើអ្នកជឿគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីស្គាល់ព្រះពិតគួរនៅបានប៉ុន្មាន!

23 ការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ានាំឲ្យមានជីវិត ហើយអ្នកណាដែលបានសេចក្តីនោះក៏ស្កប់ចិត្ត។ គាត់នឹងមិនត្រូវបានមកលេងដោយគ្រោះថ្នាក់ទេ។

នៅក្នុងពាក្យនេះ លោក Charles Bridges បានចង្អុលបង្ហាញនូវផ្លែផ្កាបី នោះគឺ ជីវិត និងភាពគ្រប់គ្រាន់ និងសុវត្ថិភាពសុវត្ថិភាព។ (ផ្លែផ្កាបីគឺនៅទីនេះនៅចំពោះមុខយើង – ជីវិត – ការពេញចិត្ត – សន្តិសុខ។ – សេចក្តីអធិប្បាយស្តីពីសុភាសិត។ ផ្ទាំងបដានៃសេចក្តីពិតទុកចិត្ត ឆ្នាំ 1968 ទំព័រ 327)

(1) នៅក្នុងបញ្ហានៃការរស់នៅរបស់យើង (ជីវិតដែលមានពរក្នុ

ពិភពលោកខាងមុខនិងរហូតដល់ការរស់ឡើងវិញ) មានតែព្រះទេដែលល្អគ្រប់គ្រាន់។ (ខ២៣ ក) ដូច្នេះ គម្ពីរសញ្ញាចាស់បង្ហាញព្រះបន្ទូលជាច្រើនរបស់ព្រះ។ ការបញ្ចេញមតិបែបនេះគឺជាលក្ខណៈនៃសេចក្តីពិតក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ ដើម្បីឱ្យបុរសមិនអាចស្វែងរកជីវិតដែលមានពរពីអ្នកដទៃលើកលែងតែព្រះជាម្ចាស់ កំណត់ត្រា (កំណត់ត្រានៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់) ក៏ធ្វើ

នៅកណ្តាលព្រះដៃរ។ នៅពេលបច្ចុប្បន្ននេះ f យើងទទួលយកតែព្រះជាជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច (ដើម្បីរស់អស់កល្បជានិច្ចដោយការចាកចេញពីពិភពលោកនិងការរស់ឡើងវិញនៃពិភពលោកខាងមុខ) ត្រូវបានរួមបញ្ចូលទាំងស្រុងនៅក្នុងវា។ ទស្សន:នៃជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនៅកណ្តាលនៃព្រះគឺខុសពីទស្សន:ចំពោះអំពើអសីលធម៌នៃព្រលឹង។ សូក្រាតបានចាត់ទុកជីវិតដ៏អស់កល្បនៃព្រលឹងយ៉ាងជ្រាលជ្រៅនៅពេលគាត់ស្លាប់ ហើយបានបង្ហាញពីរឿងបួនយ៉ាង។ ម្នាក់ក្នុងចំនោមពួកគេនៅពេលគាត់ពិនិត្យមើលភាពសាមញ្ញនៃព្រលឹង (តួអក្សរមិនត្រូវបែកបាក់និងមិនរលាយ) គាត់បានបង្ហាញពីជីវិតអស់កល្បនៃព្រលឹង។ Platon ក៏បង្ហាញដូច្នេះដែរ។ ប៉ុន្តែវាជាការខុសសម្រាប់គំនិតរបស់ពួកគេពិភាក្សាអំពីជីវិតអស់កល្បនៃមនុស្ស
ស្ថ័យភាព ពួកគេមិនបានដឹងការពិតថាការស្លាប់របស់មនុស្សគឺជាការដាក់ទណ្ឌកម្មនោះទេ។ ម្យ៉ាងទៀត ពួកគេមិនបានដឹងថា ជីវិតពិតរបស់មនុស្សជារបស់តែព្រះទេ។ ព្រះគម្ពីរតែងតែចែងថា គ្មានសេចក្តីស្លាប់ណាមានតែព្រះទេ (១ធីម៉ូថេ ៦:១៦)។

(២) ព្រះប្រទានឲ្យយើងនូវខ្លឹមសាររបស់ទ្រង់។ (ខ ២៣ ខ) ដ្បិតអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងលោកីយ៍នេះបានកន្លងផុតទៅ អ្នកដែលនឹងយកវាទៅជាសេចក្តីសង្ឃឹមរបស់គេ ទីបំផុតនឹងត្រូវខកចិត្ត។ សូមមើល យ៉ូហានទី១ ២:១៦-១៧។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ព្រះគឺមិនត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរគាត់បានផ្តល់នូវមាតិកាអស់កល្បជានិច្ចដល់គាត់។ ទំនុកតម្កើង ២៣:១-៦ មានប្រសាសន៍ថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកគង្វាលរបស់ខ្ញុំ។ ខ្ញុំនឹងមិនចង់បានទេ។ គាត់ធ្វើឱ្យខ្ញុំដេកនៅក្នុងវាលស្មៅបៃតង។

គាត់នាំខ្ញុំទៅក្បែរទឹក ទ្រង់ប្រោសព្រលឹងខ្ញុំឡើងវិញ។ ទ្រង់នាំខ្ញុំទៅក្នុងផ្លូវនៃសេចក្តីសុចរិត សម្រាប់ជាប្រយោជន៍ដល់ព្រះនាមទ្រង់។ ទោះបីខ្ញុំដើរកាត់ជ្រលងនៃស្រមោលសេចក្តីស្លាប់ក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំមិនខ្លាចអំពើអាក្រក់ដែរ ដ្បិតអ្នកនៅជាមួយខ្ញុំ។ ដំបងរបស់អ្នក និងដំបងរបស់អ្នក ពួកគេលួងលោមខ្ញុំ។ អ្នករៀបចំតុនៅមុខខ្ញុំនៅចំពោះមុខខ្មាំងសត្រូវរបស់ខ្ញុំ។ អ្នកលាបក្បាលខ្ញុំដោយប្រេង។

ពែងរបស់ខ្ញុំហៀរ។ ប្រាកដណាស់ សេចក្តីសប្បុរស និងសេចក្តីមេត្តាករុណានឹងមកតាមខ្ញុំពេញមួយជីវិត ហើយខ្ញុំនឹងនៅក្នុងព្រះដំណាក់នៃព្រះយេហូវ៉ាជារៀងរហូត»។

(៣) ព្រះជាម្ចាស់ផ្តល់សុវត្ថិភាពដល់អ្នកជឿពិត។ (ខ ២៣ ខ) ផ្ទុយទៅវិញទុក្ខវេទនាក៏មិនបានកាត់ផ្តាច់ពួកបរិសុទ្ធចេញពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះដែរ ផ្ទុយទៅវិញ វាគ្រាន់តែធ្វើឱ្យពួកគេចូលទៅជិតព្រះកាន់តែជិតស្និទ្ធប៉ុណ្ណោះ។ (រ៉ូម ៨:៣៥-៣៩) សូមយោងទៅទំនុកដំកើង ៩១:១-១៦, ១២១:១-៨។ ដូច្នេះអត្ថបទរបស់យើងលាតត្រដាងពាក្យថា«គាត់នឹងមិនត្រូវបានមកជួបដោយគ្រោះថ្នាក់»។ នោះគឺអ្នកជឿពិតទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ខ្លះពីគ្រោះកាចនៅទីបំផុត ប៉ុន្តែវាមិនត្រូវបានសន្និដ្ឋានថាជារឿងដែលបង្កគ្រោះថ្នាក់នោះទេ។ សូមមើល រ៉ូម ៨:២៨។

24 មនុស្សខ្ជិលយកដៃដាក់ក្នុងចានក៏មិនយកមកមាត់ដែរ។

ពាក្យនេះបញ្ជាក់ពីពាក្យប្រៀបធៀបនៃសកម្មភាពរបស់ជនស្លូតត្រង់។ ហេតុផលដែលថានេះជាពាក្យប្រៀបធៀប គឺដោយសារតែមនុស្សខ្ជិលស៊ីលើតុទេវ: ជាជាងឧស្សាហ៍។ បន្ទាប់មក ពាក្យប្រៀបធៀបនេះបង្រៀនពីរចំណុចដូច

តទៅ (១) មនុស្សខ្ជិលស្អប់ សូម្បីតែគាត់ត្រូវតែធ្វើឥឡូវនេះពិតប្រាកដ។ តើអ្នកអង្គុយលើតុមុជទឹកយកម្ហូបមកដាក់ក្នុងមាត់ដោយខ្លួនឯងមានតម្លៃប៉ុន្មាន? មនុស្សល្ងីល្ងើមិនធ្វើវាទេ ទោះបីជាវាជារឿងចាំបាច់ក៏ដោយ។ ការមិនប្រតិបត្តិសេចក្តីសង្គ្រោះដែលបុរសត្រូវការសម្រាប់ខ្លួនគេគឺជាសកម្មភាពឥតប្រយោជន៍។ (២) មនុស្សខ្ជិលស្អប់ សូម្បីតែការខំប្រឹងក៏ទទួលនូវអ្វីដែលខ្លួនរៀបចំ។ ភាពខ្ជិលខាងវិញ្ញាណក៏ដូចគ្នាដែរ។ ទោះបីជាព្រះគ្រិស្តរៀបចំព្រះគុណនៃសេចក្តីសង្គ្រោះគ្មានទីបញ្ចប់សម្រាប់មនុស្សជាតិ ហើយផ្តល់ឱ្យពួកគេក៏ដោយ ក្នុងចំណោមមនុស្សជាតិមនុស្សជាច្រើនមិនខិតខំប្រឹងប្រែងដើម្បីទទួលបានវាទេ។ ពួកគេលង់ដូចបុរសដែលស្នាក់នៅក្នុងឃ្លាំងដាំដំណាំដ៏បរិបូរណ៍ ត្រូវស្លាប់ដោយការអត់អាហារ។ សេចក្តីសង្គ្រោះដែលយើងទទួលបានគឺត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះគុណរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែយើងអាចរីករាយនឹងព្រះគុណនៅពេលយើងព្យាយាមទទួលវា។ ព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់គ្រាន់តែធ្វើឱ្យយើងមានការខិតខំប្រឹងប្រែងប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែធ្វើឱ្យយើងក្លាយជាមនុស្សឥតប្រយោជន៍។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលប្រើព្រះគុណ អ្នកដែលដេញតាមភាពខ្ជិលច្រអូស នោះជាអ្នកមិនស្គាល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ លោក Charles Bridges បាននិយាយថា "សាសនាដែលមិនមានសេចក្តីពិតនៃការលះបង់ និងការព្យាយាម មិនបើកទ្វារនៃស្ថានសួគ៌ទេ។ » (អត្ថាធិប្បាយលើសុភាសិត ផ្ទាំងបដា Truth Trust ឆ្នាំ 1968 ទំព័រ 328)

គម្ពីរគ្រិស្តបរិស័ទបានអះអាងនូវព្រះគុណរបស់ព្រះជាម្ចាស់ថាជាគម្ពីរទីមួយនៅក្នុងបញ្ហានៃការសង្គ្រោះ។ វាគឺជាព្រះគុណនៃអធិបតេយ្យភាព។ ប៉ុន្តែព្រះគុណនៃអធិបតេយ្យភាពធ្វើឲ្យមនុស្សជាតិស្លាប់ដោយកំហុស និងអំពើបាប

(អេភេសូរ ២:១) បានប្រោសពួកគេឲ្យរស់ឡើងវិញ ហើយធ្វើឲ្យពួកគេក្លាយជាមនុស្សនៃការព្យាយាម។ នគររបស់ព្រះត្រូវបានដកហូតដោយមនុស្សដែលខំប្រឹង។ (Mt 11:12, Phil 2:12 ICor 15:58)។

25 ចូរវាយអ្នកចំអក ហើយមនុស្សសាមញ្ញនឹងរៀនសូត្រ ចូរប្រដៅមនុស្សដែលមានការយល់ដឹង នោះនឹងបានចំណេះដឹង។

ត្រង់នេះ ពាក្យថា កូដកម្ម ចង្អុលទៅគ្រប់គ្រងដោយអំណាចក្នុងច្បាប់សាសនាគឺវិន័យ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ធម៌នេះមិនត្រូវប្រតិបត្តិដោយព្រះអង្គឡើយ។ គោលបំណងដើម្បីព្យាបាលមនុស្សក្រអឺតក្រទម ដូច្នេះជាដំបូងនៃការទាំងអស់ដើម្បីរក្សានៅលើលំដាប់។ ពោលគឺមនុស្សល្ងង់ (មនុស្សមិនយល់ត្រូវខុសដោយចិត្តបើកចំហ) សម្លឹងមើលធម៌វិន័យនោះ ហើយក្រោកឈរនៅខាងស្តាំដោយភ្ញាក់។ (ធីមទី១ ៥:២០) អ្នកដឹកនាំគួរប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សដែលមានការយល់ដឹងជាពិសេស។ បុរសដែលចេះយោគយល់ត្រូវបរាជ័យដោយគ្មានចេតនា ព្រោះគាត់ត្រូវគេស្តីបន្ទោសមិនយូរប៉ុន្មានគាត់ត្រឡប់មកវិញ។ ព្រោះមនុស្សដែលចេះយោគយល់នោះមានចិត្តរាបទាប។

២៦-២៩ អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើហិង្សាលើឪពុក ហើយដេញតាមម្តាយ អ្នកនោះជាកូនដែលនាំឲ្យមានសេចក្តីអាម៉ាស់ និងពាក្យតិះដៀល។ កូនអើយ ចូរឈប់ស្តាប់បង្គាប់ចុះ នោះកូននឹងវង្វេងចេញពីពាក្យនៃការចេះដឹង។ សាក្សីឥតតម្លៃចំអកឲ្យយុត្តិធម៌ ហើយមាត់មនុស្សអាក្រក់លេបយកអំពើ

ទុច្ចរិត។ ការថ្កោលទោសបានត្រៀមខ្លួនជាស្រេចសម្រាប់មនុស្សចំអក ហើយការវាយដំសម្រាប់មនុស្សល្ងីល្ងើ។

នៅទីនេះវានិយាយអំពីសកម្មភាពបីយ៉ាងរបស់មនុស្សអាក្រក់។ នោះគឺ សកម្មភាពរបស់ក្មេងទុច្ចរិត (ខទី ២៦) ការបង្រៀនរបស់គ្រូក្លែងក្លាយ (ខទី ២៧) សកម្មភាពនៃសាក្សីក្លែងក្លាយ (ខទី ២៨) ។ល។ ពីព្រោះពួកគេគឺជា មនុស្សអាក្រក់បំផុតគួរទទួលការជំនុំជំរះ (ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះ) និង whip (ការគ្រប់គ្រងដោយហឹង្សាដោយច្បាប់និងវិន័យរបស់ព្រះ) ។ (ខ ២៩)

ដោយសារតែក្មេងដែលមិនពេញវ័យមុខជាមនុស្សមានបាបដែលបះបោរយ៉ាង ខ្លាំង ហើយគាត់ត្រូវបះបោរយ៉ាងប្រាកដ ហើយគ្រូក្លែងក្លាយជាចចកដែល ពាក់អាវចៀម ហើយលួច (Mt 7:15) ជាវត្ថុនៃការថ្កោលទោស ហើយសាក្សី ក្លែងក្លាយប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ (អ្នកកុហក) ដូចជាការបរិភោគអាហារផ្អែម (ខទី 28 ខ) វាក៏គួរត្រូវបានវិនិច្ឆ័យយ៉ាងប្រាកដ។

ជំពូកទី 20

ការបកស្រាយ

1 ស្រាជាអ្នកចំអក ធឹកខ្លាំងជាអ្នកឈ្លោះគ្នា ហើយអ្នកណាដែលនាំឲ្យវង្វេង នោះមិនមានប្រាជ្ញាឡើយ។

ដូចដែលអត្ថបទភាសាហេព្រើរនៅក្នុងឃ្លានេះត្រូវបានកែប្រែក្នុងវាមានដូច ខាងក្រោម។ នោះគឺថា៖ «ស្រាធ្វើឲ្យមានចិត្តក្រអឺតក្រទម ភេសជ្ជៈខ្លាំងធ្វើឲ្យ មានជម្លោះ អ្នកណាដែលបោកបញ្ឆោតដោយវាគ្មានប្រាជ្ញាឡើយ»។ ទាំង នេះចង្អុលបង្ហាញពីសកម្មភាពខុសរបស់បុរសប្រមឹក។ វាអាក្រក់ណាស់ ដែលភាពក្រអឺតក្រទមរបស់អ្នកប្រមឹកនិងការប្រយុទ្ធរបស់គាត់គឺអាក្រក់។ វាមិនសក្តិសមនឹងនគរព្រះទេ។ (កូរិនថូសទី១ ៦:១០) ដូច្នេះ អ្នកប្រមឹកគឺជា អ្នកដែលបញ្ឆោតវា។ ដូច្នេះកាលនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ពួកសង្ឃត្រូវបានហាម មិនឲ្យធឹកស្រា។ (លេវី. ១០:៩) គម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានហាមប្រាមអ្នកជឿទាំងអស់ ត្រូវហាមឃាត់អ្នកប្រមឹក។ (អេភ. ៥:១៨) មូលហេតុដែលព្រះបន្ទូលរបស់ ព្រះហាមឃាត់មនុស្សប្រមឹកគឺ (១) ដោយសារបុរសមិនអាចយល់ដឹងពី សេចក្តីពិតដ៏បរិសុទ្ធបានត្រឹមត្រូវ។ (២) ព្រោះវាងាយស្រួលដែលអ្នកប្រមឹក ធ្វើបាបថែមទៀត។ ហើយ (3) ដោយសារគាត់ញៀនស្រា គាត់ស្រឡាញ់ការ សប្បាយនៃស្រាច្រើនជាងការស្រឡាញ់ព្រះ។ (ធីម៉ូថេទី២ ៣:៤) ការពិត ដែលបុរសទាំងនោះត្រូវបានទាក់ទាញឱ្យចូលចិត្តស្រាស្រឹង ហើយក្រោយ មកត្រូវបានបំផ្លាញនៅក្នុងពិភពលោកនេះ គឺបង្ហាញឱ្យឃើញដោយសម័យ កាលដ៏ខ្ពស់នៃប្រវត្តិសាស្ត្រមនុស្សជាតិ។ ស្តេចមួយអង្គ ឈ្មោះ Junggang

នៃប្រទេស Ha នៃប្រទេសចិន សម័យបុរាណបានដាក់ទណ្ឌកម្មរដ្ឋមន្ត្រីតំបន់ Whiwhoa ដោយសារតែ Whiwhoa ត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងអ្នកប្រមឹក ហើយបន្ទាប់មកបានធ្វើឱ្យរដ្ឋបាលមានការភ័ន្តច្រឡំ។ () ហើយក៏ជាស្តេចមួយអង្គដែរ លោក Kuel រីករាយត្រូវបានទម្លាក់ទៅក្នុងស្រា ហើយរីករាយហើយទីបំផុតប្រទេសត្រូវបានបំផ្លាញ។ បន្ទាប់ពីនោះមានករណីជាច្រើននៅក្នុងគំនិតបូព៌ា។ សូមមើលសុភាសិត ៣១:៤-៥។ ក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន មានបុរសជាច្រើនដែលក្លាយជាមនុស្សប្រមឹក ហើយបន្ទាប់មកគ្រួសាររបស់គាត់ត្រូវបានបំផ្លាញអស់មួយជីវិត។ ដោយសារបុរសប្រមឹកត្រូវបរាជ័យក្នុងការនិយាយច្រើន។ MyungSinbogam ដែលនិយាយថាផ្នែកខ្លះនៃប្រាជ្ញានៃពិភពលោកបាននិយាយថា "ការបរាជ័យក្នុងការនិយាយពាក្យជាច្រើនគឺចេញពីស្រា។ ( ) សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខទី 29–35 នៅពីក្រោយវា។

2 ការភ័យខ្លាចរបស់ស្តេចគឺដូចជាការស្រែករបស់សិង្ហ; អ្នកណាធ្វើឲ្យគាត់ខឹង អ្នកនោះនឹងបាត់បង់ជីវិត។

"ស្តេច" ដែលបានលើកឡើងនេះមិនបានចង្អុលទៅលើជនផ្តាច់ការទេ។ ពាក្យស្រដៀងគ្នានេះចេញមក ១៩:១២ កំហឹងរបស់ស្តេចគឺដូចជាសត្វតោដែលកំពុងតែស្រែក ហើយមានឥទ្ធិពលដល់មនុស្សជាច្រើន។ ព្រះបន្ទូលនៃរ៉ូម ១៣:២-៤ គាំទ្រការបកស្រាយនេះ។ វាបាននិយាយថា៖ «ដូច្នេះអ្នកណាដែលប្រឆាំងនឹងអាជ្ញាធរ នោះនឹងប្រឆាំងនឹងអ្វីដែលព្រះបានចាត់ទុក ហើយអ្នកណាដែលប្រឆាំងនឹងទទួលការជំនុំជម្រះ។ សម្រាប់អ្នកគ្រប់គ្រងមិនមែនជាការភ័យខ្លាចចំពោះការប្រព្រឹត្តល្អទេ ប៉ុន្តែក៏អាក្រក់ដែរ។ តើអ្នកមិនខ្លាចអ្នកដែលមានអំណាចទេ? ដូច្នេះ ចូរធ្វើអ្វីដែលល្អ នោះអ្នកនឹងទទួលបានការ

ពេញចិត្តពីគាត់ ដ្បិតគាត់ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់អ្នក។ ប៉ុន្តែ បើអ្នកធ្វើខុស ចូរខ្លាចចុះ ដ្បិតគាត់មិនកាន់ដាវដោយឥតប្រយោជន៍ទេ។ ដ្បិតគាត់ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ ជាអ្នកសងសឹកដែលធ្វើឲ្យព្រះពិរោធលើអ្នកប្រព្រឹត្តខុស»។

អំណាចគ្រប់គ្រងរបស់អ្នកគ្រប់គ្រងគួរតែភ្លឺដូចគោក្នុងទិដ្ឋភាពនៃយុត្តិធម៌។ ការស្រែកថ្ងូររបស់សត្វគោត្រូវបានស្តាប់នៅលើភ្នំណាមួយដែលវាស្នាក់នៅ។ ដូចថាអំណាចរដ្ឋបាលរបស់អ្នកគ្រប់គ្រងគួរតែធ្វើឲ្យមនុស្សអាក្រក់ក្នុងជាតិរបស់ខ្លួនខ្លាចដែរ។ ភស្តុតាង ១៤:៣៤ បានចែងថា «សេចក្តីសុចរិតលើកតម្កើងប្រជាជាតិមួយ ប៉ុន្តែអំពើបាបជាការតិះដៀលដល់មនុស្សទាំងឡាយ»។ សូមមើលសុភាសិត ២០:៨, ២៩:៤។

«អ្នកណាធ្វើឲ្យគាត់ខឹង អ្នកនោះនឹងបាត់បង់ជីវិត»។ វាគឺជាការបញ្ជារបស់គាត់ទៅកាន់អ្នកជឿថា "សម្រាប់ព្រះក្នុងចំណោមមនុស្សលោកយកការកោតខ្លាចដល់អ្នកដែលគួរតែមានការភ័យខ្លាច" ។ (រ៉ូម ១៣:៧)

3 ជាកិត្តិយសសម្រាប់មនុស្សដែលនៅឆ្ងាយពីការឈ្លោះប្រកែក ប៉ុន្តែមនុស្សល្ងីល្ងើនឹងឈ្លោះប្រកែកគ្នា។

អត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះត្រូវបានកែសម្រួលដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ «ការបញ្ឈប់ការឈ្លោះប្រកែកគ្នាជាសិរីល្អសម្រាប់បុរស ប៉ុន្តែរាល់មនុស្សល្ងីល្ងើចូលជ្រៀតជ្រែកក្នុងរឿងនោះ»។ "ដើម្បីជៀសវាងពីជម្លោះ" គឺត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការយោគយល់ពីភាគីម្ខាង។ ពាក្យនៃអត្ថបទរបស់យើងមានន័យថាសិរីល្អត្រឡប់ទៅគណបក្សដែលផ្តល់ផល។ ការដែលបុរស

ទទួលនូវសិរីដែលខ្លួនលើកឡើងដោយការទទួលនូវសិរី (ទទួលការសរសើរ ការទទួលការកម្សាន្ត ការទទួលរង្វាន់ជាដើម) ពីអ្នកដទៃ។ ចុះក្នុងស្ថានភាពឈ្លោះគ្នាវិញ ហ៊ានឲ្យអ្នកម្ខាងទៀតកាត់បន្ថយម្ចាស់សម្បទានខ្លួនឯង? ទីបំផុតវាមិននាំមកនូវសិរីរុងរឿងនៃការទទួលបានជ័យជម្នះប៉ុន្តែតើវាដកថយក្នុងការដកថយ? មើលមួយភ្លែត យើងប្រហែលជាមិនយល់ពាក្យនៃឃ្លានេះទេ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (សុភាសិត 19:11) វានឹងត្រូវបានដោះស្រាយ។ នោះគឺ សុភាសិត ១៩:១១បានចែងថា៖ «វាជាសិរីល្អរបស់ទ្រង់ដែលមើលរំលងការប្រមាថមួយ»។ កាលដែលអ្នកនោះទទួលរឿងអយុត្តិធម៌ពីអ្នកម្ខាងទៀតវាយតប់នឹងអ្នកវាយប្រហារហើយទទួលបានជ័យជម្នះ វាហាក់ដូចជាមានចិត្តត្រេកអរនិងបានលើកតម្កើង។ ប៉ុន្តែដូចជាអ្នកជឿដែលរស់នៅចំពោះព្រះ ហើយចង់ទទួលស្គាល់ដោយព្រះបានទទួលផល និងចាញ់ នោះគឺជាសិរីរុងរឿង។ ដោយសារតែការអនុវត្តសេចក្តីស្រឡាញ់ដើម្បីផ្តល់របស់របស់គាត់ទៅឱ្យអ្នកផ្សេងទៀត (ស្រឡាញ់ដើម្បីអភ័យទោសឱ្យអ្នកផ្សេងទៀត) គាត់ទទួលយកព្រះ។ (យ៉ូហានទី១ ៤:១២) គាត់ជឿលើសេចក្តីពិតថា បុរសស្លូតបូតកាន់កាប់ផែនដី។ (មថ ៥:៥) អ័ប្រាហាំបានរារាំងការឈ្លោះប្រកែកជាមួយនឹងវត្ថុ ដែលជាក្មួយប្រុសរបស់គាត់ចំពោះបញ្ហាទ្រព្យសម្បត្តិ ហើយបាននិយាយថា «តើដីទាំងមូលនៅចំពោះមុខអ្នកឬ? ញែកខ្លួនអ្នកពីខ្ញុំ។ បើឯងយកដៃឆ្វេង ខ្ញុំទៅស្តាំ ឬបើឯងយកដៃស្តាំ ខ្ញុំទៅឆ្វេង»។ (លោកុប្បត្តិ ១៣:៩) គាត់តែងតែផ្តល់ផលនោះ។ ប៉ុន្តែក្រោយមក អ្នកដែលទទួលពរពីព្រះ ហើយក្លាយជាធំជាង (អ្នកដែលទទួលបានសិរីល្អ) គឺគ្រាន់តែលោកអ្រាហាំប៉ុណ្ណោះ។ ហើយអ៊ីសាកបានប្រគល់អណ្តាំងរបស់គាត់ទៅឱ្យកុលសម្ព័ន្ធប៉ាឡេស្ទីនជាច្រើនដង ទីបំផុត

ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់បានក្លាយទៅជាយ៉ាងទូលំទូលាយ។ (លោកុប្បត្តិ ២៦:
១៧-២២) វាជាសិរីល្អរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែម្យ៉ាងវិញទៀត មនុស្សល្ងង់ធ្វើឲ្យមាន
ជម្លោះ។
4 មនុស្សខ្ជិលមិនភ្ជួរនៅរដូវស្លឹកឈើជ្រុះទេ។ គាត់នឹងស្វែងរកនៅពេលច្រូត
កាត់ ហើយគ្មានអ្វីសោះ។

ការកែប្រែអត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា៖ «
មនុស្សខ្ជិលមិនភ្ជួររកភាពត្រជាក់ដូចគេរើសទេ ទោះវាអង្វរក៏មិនអាចទទួល
បានដែរ»។ ពាក្យនេះពណ៌នាអំពីចិត្តខុសនៃ«មនុស្សខ្ជិលច្រអូស»។ ទោះបី
គាត់មានលេសមិនឲ្យភ្ជួរដីក៏មិនអាចរកយុត្តិធម៌បានដែរ។ គាត់មិនសារភាព
ពីចរិតអាក្រក់របស់គាត់ដែលស្អប់ការងារដោយត្រង់ៗទេ ប៉ុន្តែគាត់ចាត់ទុក
ការទទួលខុសត្រូវរបស់គាត់ចំពោះអាកាសធាតុ។ គាត់អះអាងដូចជាការពិត
ដែលផ្ទុយពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដើម្បីកាន់កាប់អ្វីៗទាំងអស់ (បរិស្ថាន) (លោ
កុប្បត្តិ ១:២៨) ប៉ុន្តែគាត់ផ្ទាល់ត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយអ្វីៗទាំងអស់ (បរិស្ថាន
ជាឧទាហរណ៍ ភាពត្រជាក់)។ ការគិតផ្ទុយពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺតែងតែ
ត្រូវទម្លាក់ចុះទៅក្នុងការល្បួងរបស់អារក្ស។ វាប្រៀបដូចជាការល្បួង "មនុស្ស
ខ្ជិលនិយាយថា "មានតោនៅតាមផ្លូវ! មានតោនៅតាមផ្លូវ!" (សុភាសិត ២៦:
១៣)។

«គាត់នឹងស្វែងរកនៅពេលច្រូតកាត់ ហើយគ្មានអ្វីសោះ» ដោយសារព្រះមាន
ព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណា ព្រះធ្វើឲ្យពួកគេប្រមូលផលដែលពួកគេបានដាំ។
បើគេច្រូតកាត់អ្វីដែលគេមិនបានដាំ នោះនឹងក្លាយទៅជាឥតប្រយោជន៍។

ដូច្នេះហើយនៅក្នុងលោកនេះគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់ណាមួយនិងគ្មានសេចក្តីសុចរិតណាមួយឡើយ។

ហើយនៅក្នុងជីវិតខាងវិញ្ញាណផងដែរ យើងប្រមូលផលដែលយើងដាំ។ កាឡាទី ៦:៧-៩ មានប្រសាសន៍ថា «កុំត្រូវគេបោកបញ្ឆោតឡើយ ព្រះជាម្ចាស់មិនត្រូវគេចំអកឡើយ ដ្បិតអ្នកណាព្រោះអ្វីក៏ដោយ ក៏នឹងច្រូតដែរ។ ដ្បិតអ្នកណាដែលសាបព្រោះសាច់ខ្លួនឯង នោះនឹងច្រូតពីសាច់ឈាម ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលសាបព្រោះដល់ព្រះវិញ្ញាណ នឹងច្រូតបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដោយព្រះវិញ្ញាណវិញ។ ហើយកុំឲ្យយើងនឿយណាយនឹងការប្រព្រឹត្តល្អឡើយ ដ្បិតដល់រដូវកាលហើយ យើងនឹងច្រូតបាន បើយើងមិនចុះចាញ់»។ ទោះជាបែបនេះក្តី អ្នកជឿគេចផុតពីការលះបង់និងការខំប្រឹងប្រែងដោយលេសជាច្រើនក្នុងជីវិតជំនឿរបស់ពួកគេ។

5 គោលបំណងក្នុងចិត្តមនុស្សប្រៀបដូចជាទឹកជ្រៅ ប៉ុន្តែមនុស្សដែលមានប្រាជ្ញានឹងទាញវាចេញ។

មនុស្សធម្មជាតិ (មនុស្សមិនទទួលនូវព្រះគុណដ៏ពិសេសរបស់ព្រះ) មិនដឹងពីចិត្តដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់អ្នកដទៃឡើយ។ ដោយសារតែសំណេរចាស់ពោលថា "ពេលគាត់គូរខ្លាវាងាយនឹងគូរ តែវាពិបាកគូរឆ្អឹង ដូចគាត់ស្គាល់មនុស្សស្គាល់មុខងាយ តែមិនចេះចិត្ត " ហើយ«គាត់ប្រាប់និងយកពាក្យខ្លះដោយឃើញមុខ ប៉ុន្តែបេះដូងរបស់គាត់ត្រូវបានរារាំងដោយភ្នំរាប់ពាន់។ ( )

ប៉ុន្តែ អត្ថបទរបស់យើង (សុភាសិត 20:5) បាននិយាយថា មានបុរសដើម្បីដឹងពីគោលបំណងដ៏ជ្រាលជ្រៅនៅក្នុងបុរសនោះ។ វាខុសគ្នានឹងពាក្យ

លោក មឿង ស៊ីមបូហ្គាម។ ចុះតើមនុស្សប្រភេទណាដែលអាចធ្វើវាបាន? គាត់គឺជា "អ្នកចេះដឹង" ពោលគឺជាមនុស្សដែលបានបង្កើតឡើងវិញដើម្បីស្គាល់ព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ គាត់គឺជាមនុស្សដែលទទួលប្រាជ្ញាពីព្រះ។ (ពាក្យនៃគម្ពីរ) ។ គាត់អាចដឹងពីចិត្តដ៏ជ្រាលជ្រៅរបស់មនុស្សតាមរយៈព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ និងការបំភ្លឺនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ។ ជាឧទាហរណ៍ ស្តេចសាឡូម៉ូនបានទទួលប្រាជ្ញារបស់ព្រះក្នុងការវិនិច្ឆ័យព្រឹត្តិការណ៍មួយចំនួន បានដឹងពីបេះដូងនៃដើមចោទនិងចុងចោទ។ ខ្លឹមសារនៃសាលក្រមមានដូចតទៅ។ នោះគឺថា "ពេលនោះ ស្រីពេស្យាពីរនាក់ចូលមកគាល់ស្តេច ហើយឈរនៅចំពោះទ្រង់។ ស្ត្រីម្នាក់និយាយថា "ឱលោកម្ចាស់ ស្ត្រីនេះនិងខ្ញុំរស់នៅក្នុងផ្ទះតែមួយ ហើយខ្ញុំសម្រាលបានកូនម្នាក់កាលនាងនៅក្នុងផ្ទះ។

នៅថ្ងៃទីបីបន្ទាប់ពីខ្ញុំសំរាលកូន ស្ត្រីនេះក៏សម្រាលកូនដែរ។ ហើយយើងនៅម្នាក់ឯង។ នៅក្នុងផ្ទះនោះគ្មាននរណានៅជាមួយយើងទេ។ មានតែយើងពីរនាក់នៅក្នុងផ្ទះ។ ហើយកូនប្រុសរបស់ស្ត្រីនេះបានស្លាប់ទាំងយប់ ព្រោះនាងដេកលើគាត់។ នាងក្រោកឡើងនៅពាក់កណ្តាលអធ្រាត្រ ហើយយកកូនប្រុសរបស់ខ្ញុំចេញពីក្បែរខ្ញុំ ចំណែកអ្នកបម្រើរបស់លោកកំពុងដេកលក់ ហើយដាក់កូនប្រុសដែលស្លាប់នៅទ្រូងខ្ញុំ។ ពេលព្រឹកឡើងដើម្បីបំបៅកូន មើលចុះ គាត់បានស្លាប់បាត់ទៅហើយ។ ប៉ុន្តែពេលព្រឹកខ្ញុំមើលគាត់យ៉ាងជិតដល់ មើលចុះ គាត់មិនមែនជាកូនដែលខ្ញុំកើតនោះទេ»។ ប៉ុន្តែស្ត្រីម្នាក់ទៀតនិយាយថា៖ «ទេ កូនដែលនៅរស់ជារបស់ខ្ញុំ ហើយកូនដែលស្លាប់ជារបស់អ្នក»។ អ្នកទីមួយនិយាយថា «ទេ កូនដែលស្លាប់ជារបស់អ្នក ហើយកូនដែលនៅរស់ជារបស់ខ្ញុំ»។ ដូច្នេះ គេនិយាយនៅចំពោះមុខស្តេច។ ស្តេចមាន

រាជឱង្ការថា៖ «អ្នកនោះនិយាយថា នេះជាកូនរបស់ខ្ញុំដែលនៅរស់ ហើយកូនរបស់អ្នកក៏ស្លាប់»។ ហើយម្នាក់ទៀតនិយាយថា 'ទេ; ប៉ុន្តែកូនរបស់អ្នកបានស្លាប់ ហើយកូនរបស់ខ្ញុំក៏ជាមនុស្សរស់ដែរ»។ ព្រះរាជាមានរាជឱង្ការថា៖ « យកដាវមកខ្ញុំ»។ ដូច្នេះ ដាវមួយត្រូវបាននាំមកនៅចំពោះមុខស្តេច។ ព្រះរាជាមានរាជឱង្ការថា៖ «ចែកកូនដែលនៅរស់ជាពីរ ហើយចែកឲ្យមួយពាក់កណ្តាលទៅម្នាក់ទៀត»។ ពេលនោះ ស្ត្រីដែលកូននៅរស់នោះទូលស្តេចដោយព្រោះចិត្តប្រាថ្នាចង់បានបុត្រថា៖ «បពិត្រលោកម្ចាស់ សូមប្រទានកូនដែលនៅរស់មកដល់នាងទៅ កុំឲ្យគេសម្លាប់ចោលឡើយ»។ ប៉ុន្តែ ម្នាក់ទៀតពោលថា៖ «គាត់នឹងមិនមែនជារបស់ខ្ញុំ ឬរបស់អ្នកឡើយ។ ចែកគាត់»។ ព្រះរាជាមានរាជឱង្ការថា៖ «សូមយកកូនដែលនៅរស់នោះទៅស្ត្រីទីមួយ ហើយមិនអាចសម្លាប់កូននោះបានឡើយ។ នាងជាម្តាយរបស់គាត់»។ ហើយជនជាតិអ៊ីស្រាអែលទាំងមូលបានឮអំពីការកាត់ទោសដែលស្តេចបានកាត់នោះ ហើយពួកគេឈរស្ញប់ស្ញែងនឹងស្តេច ពីព្រោះគេយល់ឃើញថា ព្រះប្រាជ្ញាញាណរបស់ព្រះស្ថិតនៅក្នុងទ្រង់ក្នុងការកាត់ទោសទ្រង់» (១ ស្តេច ៣:១៦-២៨)

ចំណេះដឹងរបស់អ្នកដែលទទួលបានប្រាជ្ញារបស់ព្រះគឺអស្ចារ្យណាស់។ ចំណេះដឹងដ៏អស្ចារ្យដែលអ្នកនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីយកគឺការដឹងពីចិត្តរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយប្រកាសវា។ មានតែអ្នកដែលទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះដែលអាចធ្វើវាបាន។ (១កូរិនថូស ១២:៣) កូរិនថូស ២:១៦ បានមានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិតអ្នកណាបានយល់ពីគំនិតរបស់ព្រះយេហូវ៉ា ដើម្បីនឹងបង្គាប់គាត់?»។ ប៉ុន្តែយើងមានគំនិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ»។ សូមមើល

កូរិនថូសទី១ ២:១១-១៥។ បុរសដែលត្រូវជឿព្រះយេស៊ូវជាព្រះអង្គសង្គ្រោះ បានទទួលប្រាជ្ញារបស់ព្រះរួចហើយ (ប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណដែលទទួលបានដោយការទទួលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ)។ ម្យ៉ាងទៀត បុរសនោះដឹងពីចិត្តរបស់គាត់តាមរយៈព្រះបន្ទូលនៃដំណឹងល្អ (ពាក្យនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មី) ហើយទទួលយកគាត់ជាអ្នកសង្គ្រោះរបស់គាត់។ យើងគិតថាវាជាគ្រឹះនៃប្រាជ្ញា ហើយអួតខ្លួន។ (សុភាសិត ១:៧ យេ. ៩:២៤, កូរិនថូសទី២ ១០:១៧) សូមមើល ១ កូរិនថូស ៣:១៩-២១។ ដូច្នេះ ប៉ុលបាននិយាយថា «ដ្បិតខ្ញុំបានសម្រេចចិត្តមិនដឹងអ្វីក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នាលើកលែងតែព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយទ្រង់បានឆ្កាង» (១កូរិនថូស ២:២) ដើម្បីដឹងថាព្រះគ្រីស្ទពិតជាជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច។ (យ៉ូហាន ១៧:៣) ដ្បិតប្រាជ្ញានេះជ្រៅណាស់ វាមានឈ្មោះអាថិកំបាំង (១ធីម ៣:១៦)។

6 មានបុរសជាច្រើនប្រកាសសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែបុរសស្មោះត្រង់អាចរកបាន?

ការកែប្រែអត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះមានដូចតទៅ។ នោះគឺថា "បើទោះជាមានមនុស្សជាច្រើនប្រាប់ពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ខ្លួនក៏ដោយ តើអ្នកណាអាចស្វែងរកបុរសស្មោះត្រង់បាន? អត្ថន័យនៃពាក្យនេះគឺដើម្បីបិទបាំងកំហុសរបស់គេ ហើយប្រាប់តែពីភាពល្អរបស់គេប៉ុណ្ណោះគឺគេមិនស្មោះត្រង់។ ទោះបីជាគេប្រាប់ពីភាពល្អរបស់គេក៏ពិតជាមិនដូច្នោះដែរ។ ពួកវាជាកម្មសិទ្ធិរបស់សំណួរខាងក្រោម។ (1) ទោះបីខ្ញុំគ្មានកំហុសធំក៏ដោយ តើខ្ញុំមានកំហុសតិចតួចទេ? កំហុសតូចៗជាច្រើនបានបំបែកបុគ្គលិកលក្ខណៈយ៉ាងខ្លាំង។ ដោយសារមេរោគតូចតាចរាលដាលខ្លាំង បុរសនោះក៏ស្លាប់ទៅ

។ (២) ទោះបីខ្ញុំរក្សាច្បាប់ខាងក្រៅក៏ដោយ តើខ្ញុំប្រតិបត្តិសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលជាគំនិតសំខាន់នៃច្បាប់ប៉ុន្មាន? ប្រសិនបើបុរសនោះមិនស្រឡាញ់ព្រះ ហើយស្រឡាញ់បងប្អូនដោយអស់ពីចិត្ត ប៉ុន្តែអួតខ្លួនថាកាន់តាមច្បាប់តិចតួច នោះក៏មិនខុសពីជារិស៊ីដែរ។ សកម្មភាពខាងក្រៅរបស់គាត់គឺដូចជាការពិតដែលព្យួរផ្កាសិប្បនិម្មិតនៅលើដើមឈើដែលស្លាប់។ (៣) ទោះបីខ្ញុំរក្សាការហាមឃាត់របស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងកម្រិតណាក៏ដោយ តើគាត់រក្សានូវបទបញ្ជាដែលគាត់គួរធ្វើប៉ុន្មាន? ព្រះបញ្ញត្តិរបស់ព្រះមានបន្ទូលថាត្រូវស្រឡាញ់អ្នកជិតខាងដូចរូបកាយរបស់អ្នក។ (ម៉ាថ. ២២:៣៩) (៤) ទោះជាអ្នកបង្ហាញពីសេចក្តីល្អដែលត្រូវបានគេហៅថា«សេចក្តីល្អរបស់អ្នក»ក៏មិនរួមបញ្ចូលចំណុចខ្សោយរបស់អ្នកដែរឬទេ?

បុរសនោះមានគុណធម៌មួយដែលខ្លួនធ្វើបានល្អ ហើយប្រកាន់និន្នាការអួតខ្លួនយ៉ាងខ្លាំង។ ប៉ុន្តែព្រះបន្ទូលនៃព្រះ និងបញ្ញត្តិរបស់ទ្រង់មានភាពចុះសម្រុងគ្នាទាក់ទងនឹងគុណធម៌មួយចំនួនទៀតឬទេ? ជាឧទាហរណ៍ បុរសនោះគួរតែរក្សាភាពស្អាតស្អំ។ បន្ទាប់មកគាត់មិនគួរបោះចោលការប្រកបនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ដើម្បីទំនាក់ទំនងជាមួយអ្នកដទៃទេ។ នៅពេលដែលគាត់បន្តការសម្អាតដ៏បរិសុទ្ធ ប្រសិនបើសកម្មភាពនៃគោលការណ៍នៃសកម្មភាពផ្សេងទៀតមិនមែនជាអំពើបាប គាត់គួរតែទទួលយកវា ហើយសហការពួកគេ។ ដូចដែលគាត់មិនបានធ្វើដូច្នេះ គាត់គួរត្រូវបានទម្លាក់ចុះទៅក្នុងភាពសុចរិតដោយខ្លួនឯងនិងត្រូវបាននៅឯកោ។ សំណេរចាស់ពោលថា "ទឹកថ្លាខ្លាំង គ្មានត្រីទេ ព្រោះមនុស្សពិចារណាយ៉ាងមុតមាំថា គ្មានមនុស្សដើរតាមលោកឡើយ"។ ( ) នេះជាអ្វីដែលយើងអាចយោង

ដោយសារតែបទពិសោធន៍របស់មនុស្សជាតិ។ ជាការពិតណាស់ សម្រាប់ស្តង់ដារសីលធម៌នៅក្នុង Myngsimbogam គឺជាមនុស្សជាតិ ដូច្នេះយើងគួរតែចងចាំក្នុងចិត្តរបស់យើងអំពីការពិតដែលថាចិត្តសំខាន់របស់វាខុសពីលទ្ធិសាសនានៃបទគម្ពីរ។ ទោះបីជាយើងសង្កត់ធ្ងន់លើសកម្មភាពគុណធម៌ក៏ដោយ យើងមិនគួរបន្ថយគុណធម៌មួយទៀតដោយសង្កត់លើគុណធម៌មួយឡើយ។ Ecc - Ecc 7:16 "កុំត្រូវសុចរិតពេក ហើយកុំធ្វើខ្លួនឱ្យមានប្រាជ្ញាពេក។ ហេតុអ្វីត្រូវបំផ្លាញខ្លួនឯង? ព្រមានសកម្មភាពខុសនេះផងដែរ។ ពាក្យនេះមិនមែនគ្រប់គ្រងសកម្មភាពសុចរិតទេ ប៉ុន្តែវាជាការព្រមានថាគាត់គិតថានៅខាងក្រៅត្រូវធ្វើសកម្មភាពរបស់ខ្លួនជាមុន ហើយមើលងាយចំណុចល្អរបស់អ្នកដទៃ។

"មនុស្សស្មោះអាចរកបាន?" ក្នុងនាមជាមនុស្សស្មោះត្រង់ គាត់គួរតែទទួលស្គាល់ថាខ្លួនគាត់គឺជាមនុស្សមានបាបដែលខូចទាំងស្រុង ហើយមានចិត្តរាបទាប ហើយតាមនោះ គាត់មិនជឿលើខ្លួនគាត់ទេ ហើយគួរតែជឿលើតែព្រះគ្រីស្ទប៉ុណ្ណោះ។ ការដឹងការពិត និងសច្ចភាព ហើយត្រូវគោរពតាមវាត្រូវការបន្ទាបខ្លួន។ ដូច្នេះការបន្ទាបខ្លួនត្រូវបានហៅសម្រាប់ភាពប្រាកដនិយម។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ភាពក្រអឺតក្រទមគឺត្រូវដឹងថានឹងក្លាយទៅជា ទោះជាគាត់មិនបានក្លាយជាដូច្នោះក៏ដោយ (កាឡាទី ៦:៣) នោះគឺជាសកម្មភាពល្បួងដោយមិនពិត។

បំណងផ្ទៃក្នុងនៃការលះបង់របស់គាត់គាត់បានយកជីវិតនៅក្នុងកណ្តាលនៃព្រះ។ (យ៉ូប ១:២១, ២:៩-១០)

យោងតាមអត្ថបទរបស់យើង (សុភាសិត ២០:៧)

7 កូនចៅនៃពួកសុចរិតដែល«ដើរក្នុងចិត្តស្មោះត្រង់»នឹងទទួលពរ

តើកូនប្រុសរបស់យ៉ូបបានដើរដោយសុចរិតយ៉ាងណា? តើពួកគេមិនបានជួបនឹងទុក្ខវេទនាភ្លាមៗ ហើយមិនបានស្លាប់ទាំងអស់គ្នាឬ? (យ៉ូប ១:១៨-១៩) នៅត្រង់ចំណុចនេះ ខ្ញុំលេងដូចតទៅ។ នោះគឺជាព្រឹត្តិការណ៍ដែលកូនរបស់យ៉ូបជួបនឹងទុក្ខលំបាក ហើយត្រូវស្លាប់មិនប្រាកដថាជាទុក្ខលំបាកនោះទេ។ តើបទគម្ពីរចែងថា៖ «ថ្ងៃស្លាប់ប្រសើរជាងថ្ងៃកើតទៅទៀត»ឬ? (សាស. ៧:១) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ យ៉ូបផ្ទាល់មិនបាននិយាយថា៖ «ហើយគាត់បាននិយាយថា៖ «ខ្ញុំបានមកពីផ្ទៃម្តាយខ្ញុំដោយអាក្រាត ហើយខ្ញុំនឹងត្រឡប់មកវិញដោយអាក្រាតវិញ។

ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ ហើយព្រះអម្ចាស់បានដកយកទៅ។ សូមលើកតម្កើងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់»។ (យ៉ូប ១:២១)? ទោះបីជាព្រឹត្តិការណ៍ខ្លះអាចជាទុក្ខវេទនាក្នុងអត្ថន័យជាក់លាក់ក៏ដោយ វាមិនមែនជាបញ្ហានោះទេ។ ទោះជាយ៉ូបបានជួបទុក្ខលំបាកភ្លាមៗក៏ដោយ ព្រះបានអនុញ្ញាតឲ្យកូនដប់នាក់ក្រោយមកគាត់។ (យ៉ូប ៤២:១៣-១៥) អ័ប្រាហាំក៏ជាមនុស្សសុចរិតក្នុងការប្រតិបត្តិដោយបរិសុទ្ធ (អត្ថន័យនៃភាពល្អឥតខ្ចោះ) នៅចំពោះព្រះ (កិច្ចការ ១៧:១); ព្រះបានសន្យាថា ពូជពង្សរបស់គាត់នឹងបានពរ។ (លោកុប្បត្តិ ១២:២-៣, ២២:១៦-១៨) ប៉ុន្តែ តើយើងគិតថាពូជពង្សរបស់គាត់ទាំងអស់នឹងបានពរឬទេ? យើងមិនអាចនិយាយបានទេ។ វាគ្រប់គ្រាន់ហើយដែលយើងដឹងតែការពិតដែលថាពូជពង្សដែលមានពរជ័យនៃកូនចៅរបស់គាត់ទាំងអស់នឹងកើតឡើង។ ពរជ័យមិនមែនជារបស់ផ្សេងទៀតទេ ប៉ុន្តែជាពរជ័យខាងវិញ្ញាណដើម្បីលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ ការសន្យារបស់ព្រះខាងលើគឺជាខ្លឹម

សារដែលបុរសដើម្បីចូលរួមក្នុងពរនេះគឺបានកើតឡើងច្រើន។ នៅពេលនិយាយអំពីអ្នកដែលមានពរនៅក្នុងកូនចៅរបស់គាត់គឺម៉ូសេ ដាវីឌ និងពួកហោរា និងពួកបរិសុទ្ធពិតទាំងអស់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងព្រះយេស៊ូវ។ ហើយកូនចៅខាងវិញ្ញាណទាំងអស់របស់គាត់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាព័ត៌មានជាកម្មសិទ្ធិរបស់វា។ (រ៉ូម ៤:១៦)

ពាក្យថា«ជាកូនរបស់គាត់តាមគាត់! នៅក្នុងអត្ថបទគឺមានសារៈសំខាន់ណាស់។ មានន័យថា កូនចៅសុចរិតជំនាន់ក្រោយនឹងបានពរជាងការដែលកូនចៅសុចរិតមានពរ។ វាបង្ហាញពីគំនិតដែលថាយញ្ញបូជាដ៏សុចរិត ដាំនៅក្នុងសម័យរបស់គាត់ ហើយបន្ទាប់មកកូនចៅរបស់គាត់គួរតែត្រូវបានយកនៅទីនេះ។ នៅសម័យបច្ចុប្បន្ននេះដែរ អ្នកដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទជាអ្នកដែលមានចិត្តស្មោះត្រង់ គឺជាមនុស្សសុចរិត។ គាត់គួរតែត្រូវបានរងទុក្ខដោយការដាំសេចក្តីសុចរិតដោយជំនឿនៅក្នុងថ្ងៃសហសម័យរបស់គាត់។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីអស់មួយជីវិតរបស់គាត់បានស្លាប់ទៅក្នុងចំណោមកូនចៅរបស់គាត់ មនុស្សជាច្រើនគួរតែទទួលបានពរជ័យខាងវិញ្ញាណ។

8-9 ស្តេចដែលគង់លើបល្ល័ង្កនៃការជំនុំជម្រះ ទ្រង់ឈ្នះគ្រប់ការអាក្រក់ដោយភ្នែករបស់ទ្រង់។ តើអ្នកណាអាចនិយាយបានថា "ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យចិត្តខ្ញុំបរិសុទ្ធ។ ខ្ញុំបានស្អាតពីអំពើបាបរបស់ខ្ញុំ?
នៅទីនេះ អ្វីដែលគេហៅថា «ស្តេច» គឺជាស្តេចដ៏ស័ក្តិសមដូចព្រះបាទដាវីឌ (២ សាំយូអែល ៨:១៥, ១ ស្តេច ១៥:៥, ទំនុកតម្កើង ១០១:១-៨) និងសាឡូម៉ូន (ស្តេចទី១ ៣:២៨, ១០:៩)។ . គេមិនទទួលយកអំពើបាបនៅក្នុងរាជាណាចក្ររបស់ខ្លួន ហើយប្រតិបត្តិការនិច្ឆ័យដោយសុចរិត ដោយប្រាជ្ញាដែល

ព្រះបានប្រទានឲ្យ។ ពេលនោះ ដាវីឌគឺជាប្រភេទទំនាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (អេសេក ៣៧:២៤-២៥ លក ១:៣២-៣៣) ហើយសាឡូម៉ូនក៏បានធ្វើដូច្នេះដែរ។ (២សាំ. ៧:១២-១៣) ដូច្នេះ យើងអាចឃើញឃ្លានេះ (សុភាសិត ២០:៨-៩) ជាទំនាយរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (មេស្ស៊ី)។ ត្រង់ចំណុចនេះ យើងគួរតែរក្សាការពិតសំខាន់ៗមួយចំនួននៅក្នុងចិត្តរបស់យើង។ (1) ព្រះគ្រីស្ទជាស្តេចដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាបរបស់មនុស្សជាតិ។ ម៉ាល 3:1-4 មានប្រសាសន៍ថា៖ «មើលចុះ ខ្ញុំចាត់ទូតរបស់ខ្ញុំមក ហើយគាត់នឹងរៀបចំផ្លូវនៅមុខខ្ញុំ។ ព្រះអម្ចាស់ដែលអ្នកស្វែងរកនឹងយាងមកឯព្រះវិហាររបស់ព្រះអង្គភ្លាម។ ហើយអ្នកនាំសារនៃសេចក្តីសញ្ញាដែលអ្នករាល់គ្នាពេញចិត្ត មើលចុះ គាត់កំពុងតែមក នេះជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល។ ប៉ុន្តែ តើអ្នកណាអាចទ្រាំទ្រថ្ងៃដែលទ្រង់យាងមក ហើយតើអ្នកណាអាចឈរនៅពេលទ្រង់លេចមក? ដ្បិតគាត់ដូចជាភ្លើងរបស់អ្នកចម្រាញ់ ហើយដូចជាសាប៊ូរបស់អ្នកឆ្អែត។ គាត់នឹងអង្គុយជាអ្នកចម្រាញ់ និងបន្សុទ្ធប្រាក់ ហើយគាត់នឹងបន្សុទ្ធពួកកូនចៅលេវី ហើយចម្រាញ់ពួកគេដូចជាមាស និងប្រាក់ ហើយគេនឹងយកតង្វាយទាំងនោះមកថ្វាយព្រះយេហូវ៉ា។ ពេលនោះ តង្វាយរបស់យូដា និងក្រុងយេរូសាឡិមនឹងគាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះអម្ចាស់ ដូចកាលពីបុរាណ និងដូចកាលពីមុនដែរ។ « សូមមើល វិវរណៈ ១:១៣-១៨។ ការដកអំពើបាបរបស់មនុស្សជាតិចេញត្រូវបានសម្រេចដោយការសុគតរបស់ព្រះគ្រីស្ទដែលត្រូវបានគេឆ្កាងលើឈើឆ្កាង។

″ (២) មនុស្សជាតិមិនអាចសង្គ្រោះដោយខ្លួនឯងបានទេ។ អំពើបាបរបស់មនុស្សជាតិត្រូវបានដកចេញដោយការលះបង់ដង្វាយធួនរបស់ព្រះគ្រីស្ទ តើ

អ្នកណាអាចនិយាយការពិតដែលបានចាកចេញពីអំពើបាបរបស់គាត់
សម្រាប់ខ្លួនគាត់? (ខ ៩) តើអ្នកណាមិនអាចលោះបាបដោយអំណាចរបស់
មនុស្ស? (ទំនុកដំកើង ៤៩:៧-៨) ដូច្នេះ ការដែលបុរសនោះត្រឡប់មកព្រះ
គ្រីស្ទវិញ ហើយពឹងផ្អែកលើតែគាត់អស់ពីចិត្ត គឺជាវិធីនៃសេចក្តីសង្គ្រោះ។
(កិច្ចការ ៤:១២) រ៉ូម ៣:២០-២២ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ដ្បិតនឹងគ្មាន
មនុស្សណានឹងបានរាប់ជាសុចរិតនៅចំពោះព្រះនេត្រដោយសារក្រឹត្យវិន័យ
ឡើយ ពីព្រោះតាមរយៈក្រិត្យវិន័យបានមកនូវចំណេះអំពីអំពើបាប។ ប៉ុន្តែ
ឥឡូវនេះ សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះជាម្ចាស់បានត្រូវបង្ហាញឱ្យឃើញក្រៅពីក្រិ
ត្យវិន័យ ទោះបីជាក្រិត្យវិន័យ និងពួកហោរាធ្វើបន្ទាល់អំពីវា — សេចក្តី
សុចរិតរបស់ព្រះ តាមរយៈសេចក្តីជំនឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ សម្រាប់
អស់អ្នកដែលជឿ។ ព្រោះមិនមានភាពខុសគ្នានោះទេ៖”។

(៣) ព្រោះការពិតថា ព្រះគុណដែលត្រូវដង្ហាយធួនដោយព្រះគ្រីស្ទ គឺបាន
សម្រេចដោយការព្យាករណ៍ នោះប្រាកដណាស់។ សម្រាប់ម្នាក់ទៀត (ព្រះ
គ្រីស្ទ) ជំនួសដោយ “ខ្ញុំ” ហើយបានសុគតជំនួសខ្ញុំ សេចក្តីពិតដែលខ្ញុំត្រូវ
បានដកចេញ គឺដូចគ្នាទៅនឹងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ និងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ នៅក្នុង
គម្ពីរសញ្ញាចាស់ សេចក្តីពិតត្រូវបានគេយកប្រភេទ (ប្រភេទនៃព្រះគ្រីស្ទ
ដែលនឹងយាងមកនៅពេលអនាគត) ជាតង្វាយ (ត្រូវស្លាប់ដោយការបង្ហូរ
ឈាម) ការបូជា (ចៀម និងគោ) ហើយនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺ បានសម្រេច
ដោយព្រះគ្រីស្ទ ដើម្បីយាងមកដោយការព្យាករណ៍។ ដូច្នេះ ហេព្រើរ 9:22
មានប្រសាសន៍ថា៖ «តាមច្បាប់ អ្វីៗស្ទើរតែត្រូវបានបរិសុទ្ធដោយឈាម
ហើយបើគ្មានការបង្ហូរឈាមទេ នោះគ្មានការអត់ទោសបាបឡើយ»។

(7) ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានទិញរាស្ត្ររបស់ទ្រង់ (ក្រុមជំនុំ) ដោយព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ (កិច្ចការ 20:28) ហើយឥឡូវនេះទ្រង់គឺជាស្តេចរបស់ពួកគេ (វិវរណៈ 17:14) ហើយទ្រង់បានបន្ទោសអំពើបាបនៃពិភពលោកដោយភ្នែកភ្លើង (វិវរណៈ 5: 6, ភ្នែករបស់គាត់គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ) ។ (មកវា ១៦:៨-៩)។ ដោយកិច្ចការរបស់គាត់បែបនេះ បុរសដើម្បីយកភួយជឿលើគាត់ ហើយទទួលបានការលើកលែងទោស ហើយមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ នៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនៃពិធីបុណ្យ Pentecostal បានមកដល់ បន្ទាប់ពីពេត្រុសបានផ្សព្វផ្សាយព្រឹត្តិការណ៍នៃព្រះគ្រីស្ទ (កិច្ចការ 2:14-36) ទស្សនិកជន 3000 មានអារម្មណ៍ស្ងប់ ហើយបានសារភាពថា « តើយើងត្រូវធ្វើអ្វី? ហើយបានជឿលើព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ (កិច្ចការ 2:37-41)

(8) សេចក្តីសង្គ្រោះនៃដង្វាយធួនដែលអ្នកជឿបានទទួល មិនត្រូវបានរង្គោះរង្គើជារៀងរហូតឡើយ។ ការពិតដែលថាបុរសនោះជាមនុស្សមានបាបក្នុងន័យសាសនាត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅចំពោះព្រះដែលជាអ្នកបង្កើតច្បាប់ (ទំនុកតម្កើង 51:4 យ៉ូហាន 1 3:4) អ្នកដែលអាចថ្កោលទោសយើងបានពិតប្រាកដគឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ អាស្រ័យហេតុនេះផងដែរ អំណាចដែលអាចដោះលែងចេញពីការកាត់ទោសរបស់យើងពិតជាជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់តែម្នាក់គត់ជាអ្នកបង្កើតច្បាប់។ ដប់ គាត់ពិតជាបានតាំងកូនប្រុសបង្កើតរបស់គាត់ជាអ្នកធ្វើដង្វាយធួន ហើយប្រគល់អ្នកដែលជឿលើគាត់។ សូមមើល រ៉ូម ៨:៣១-៣៩, យន ១០:៣១។

(៩) តើអ្នកដែលដង្វាយធួនមានអាកប្បកិរិយាបែបណាក្នុងចិត្ត? ព្រះគុណនៃដង្វាយធួនត្រូវបានប្រទានដល់មនុស្សតែម្នាក់គត់ដើម្បីដឹងថាគាត់ជាមនុស្ស

មានបាប (Lk 18:13-14) ដែលនិយាយថា៖ «អ្នកណាអាចនិយាយថា៖ «ខ្ញុំបានធ្វើឲ្យចិត្តខ្ញុំបរិសុទ្ធ

ខ្ញុំបានបរិសុទ្ធពីអំពើបាបរបស់ខ្ញុំ?»។ (សុភាសិត ២០:៩) មិនបានទទួលព្រះគុណទេ។ ដោយសារតែគ្មានអ្នកសុចរិតនៅចំពោះព្រះនេត្រនៃព្រះគ្រីស្ទទេ (រ៉ូម ៣:១០, ស្តេចទី ១ ៨:៤៦ យ៉ូប ៤:១៧-១៩ ទំនុកតម្កើង ៥១:៥, ១៣០:៣ អេក ៧:២០) ព្រះអង្គផ្ទាល់អះអាងថាទ្រង់សុចរិត។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «ប្រសិនបើអ្នកងងឹតភ្នែក អ្នកនឹងគ្មានទោសអ្វីឡើយ។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ អ្នកនិយាយថា 'យើងឃើញ' កំហុសរបស់អ្នកនៅតែមាន»។ (យ៉ូហាន ៩:៤១) សូមយោងទៅ ម៉ាថ ៩:១២-១៣

10 ទម្ងន់មិនស្មើគ្នា និងរង្វាស់មិនស្មើគ្នា នោះជាការគួរស្អប់ខ្ពើមចំពោះព្រះយេហូវ៉ា។

សូមយោងទៅ លេវី ១៩:៣៥-៣៦, Duet 25:13-15, Prov11:1, 16:11, 20:23 ។ ពាក្យនេះសង្កត់ធ្ងន់ថា បុរសគប្បីមានចិត្តស្មោះត្រង់ក្នុងសកម្មភាពឈ្មួញ។ វាគឺជាអ្វីដែលព្រះស្អប់ដែលអ្នកលក់បញ្ឆោតគុណភាពនៃទំនិញ និងបរិមាណ និងទម្ងន់របស់វា។ គម្ពីរបង្រៀនរឿងខាងវិញ្ញាណ ព្រមទាំងជំនួញខាងរូបកាយ។ លម្អិត។ ចលនានៃនគររបស់ព្រះបានញែកតំបន់នៃព្រះគុណធម្មជាតិផងដែរ។ កាលដែលអ្នកជឿកាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទាំងស្រុងនោះជំនួញខាងរូបកាយរបស់គាត់ក៏នឹងរីកចម្រើនដែរ។

ក្នុងចំណោមអ្នកមិនជឿ បុរសស្មោះត្រង់បានទទួលពរជ័យខាងសម្ភារៈក្នុងអាជីវកម្មខាងរូបកាយ។ ប៉ុន្តែបុរសមិនស្មោះត្រង់បានផ្សព្វផ្សាយទំនិញល្អ

មុនគេ ហើយលក់ចេញ ហើយបន្ទាប់ទៀតគាត់បានផ្តល់ទំនិញខូចគុណភាព គាត់បាត់បង់កិត្តិយស។ នេះគឺជាការបំផ្លាញខ្លួនឯងនៅក្នុងអាជីវកម្ម។

ការពិតដែលថាគាត់ទទួលបានពរជ័យពីព្រះដោយស្មោះត្រង់ត្រូវបានអនុវត្ត ចំពោះពិភពខាងវិញ្ញាណ។ តើអ្នកជឿរបស់យើងនៅតែរក្សាភាពស្មោះត្រង់ និងទៀងត្រង់ក្នុងរឿងខាងវិញ្ញាណឬ? ម្យ៉ាងវិញទៀត តើគាត់រក្សាជំនឿ ដោយស្មោះត្រង់ឬ? តើគាត់បន្តការអធិស្ឋានដោយស្មោះត្រង់ឬ? តើគាត់ប្រែ ចិត្តដោយស្មោះត្រង់ទេ? តើពួកគេអនុវត្តទំនួលខុសត្រូវរបស់គាត់ដោយ ស្មោះត្រង់នៅក្នុងក្រុមជំនុំឬ?

១១ សូម្បីតែក្មេងក៏ស្គាល់ខ្លួនដោយការប្រព្រឹត្តដែរ ដោយថាការប្រព្រឹត្តរបស់ ខ្លួនបរិសុទ្ធ និងទៀងត្រង់ឬអត់។

នេះមានន័យថាសម្រាប់កុមារផងដែរត្រូវបានបង្កើតឡើងជាបាតនៃការអប់រំ សីលធម៌ (បាតដើម្បីបង្ហាញពីការសម្អាតនិងភាពស្មោះត្រង់) ដូចដែលគាត់ ត្រូវបានបង្រៀនត្រឹមត្រូវគាត់អាចធំឡើងដល់បុគ្គលិកលក្ខណៈសក្តិសម ខាងសីលធម៌ខាងសាសនា។ សុភាសិត 22:6 ចែងថា៖ «ចូរបង្ហាត់កូនតាមផ្លូវ ដែលត្រូវទៅ។

ទោះគាត់ចាស់ក៏មិនចាកចេញពីវាដែរ»។ ទោះជាបែបនេះក្តី សម្រាប់ឪពុក ម្តាយជាច្រើនមិនបង្រៀនដោយស្មោះត្រង់ អនាគតរបស់ពួកគេពោរពេញ ទៅដោយកង្វល់ជាខ្លាំង។ លទ្ធិខុងជឺ ទិសបូព៌ាក៏បានប្រមូលផ្តុំដើម្បីបង្រៀន ក្មេងៗផងដែរ។ មានពេលមួយមានរឿងមួយអំពីកាលនៅក្មេងរបស់ Mencius ។ ថ្ងៃមួយគាត់បានឃើញនៅក្នុងទីក្រុងរបស់គាត់ អ្នកខ្លះសម្លាប់

ជ្រូក ហើយសួរទៅម្តាយរបស់គាត់ថា "ហេតុអ្វីបានជាពួកគេសម្លាប់ជ្រូក?" ម្តាយរបស់គាត់បានលេងម្តងទៀតដោយមិនបានគិតថា៖ «គេសម្លាប់ដើម្បីឲ្យអ្នកចិញ្ចឹម។ ម្តាយរបស់ Mencius និយាយពាក្យនេះ ទិញសាច់មកចិញ្ចឹមកូន កុំឲ្យពាក្យរបស់នាងខុស។ នេះជាឧទាហរណ៍មួយដែលម្តាយផ្តោតលើការអប់រំគ្រួសារ។ ដូចដែលយើងឃើញពីប្រវត្តិសាស្ត្រនៃគ្រិស្តសាសនា ពួកបរិសុទ្ធស្រីដ៏ស្មោះត្រង់បានលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីការអប់រំគ្រួសារ។ នោះគឺជារៀងរាល់ល្ងាចនៃថ្ងៃរបស់ព្រះអម្ចាស់ ម្តាយរបស់ស្តីជិនបានបង្រៀនព្រះគម្ពីរម្តាយរបស់ វេសលី ដែលបានអធិស្ឋានរយៈពេលមួយម៉ោងជារៀងរាល់ថ្ងៃ ហើយបានបង្រៀនកូន 17 នាក់ដោយស្មោះត្រង់ ម្តាយរបស់ អូស្ទីន ម៉ូនីកា ដែលបានប្រែចិត្តកូនប្រុសរបស់គាត់ដោយការអធិស្ឋានដោយទឹកភ្នែកជាបន្តបន្ទាប់។ គឺជាម្តាយដ៏អស្ចារ្យដែលបានលះបង់ក្នុងការអប់រំរបស់កុមារ។

ក្នុងចំណោមកូនៗរបស់យើង មានកុមារមួយចំនួនអាក្រក់ ហើយវាជាបញ្ហាក្នុងការព្យាបាលពួកគេ។ ប៉ុន្តែ មាតាបិតាទទួលការប្រៀនប្រដៅដោយវិធីល្អដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម (សុភាសិត ២២:១៥) ហើយគួរអធិស្ឋានឲ្យគាត់ដោយស្មោះត្រង់។ ឆស. Bridges បាននិយាយថា "ព្រះជាម្ចាស់គឺជាលោត។ ដូច្នេះ ទោះបីជាចម្លើយនៃការអធិស្ឋានយឺតក៏ដោយ ក៏គួរតែដឹងច្បាស់ដែរ។ យើងមិនគួរសង្ស័យពីភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់ទេ»។
12 ព្រះអម្ចាស់បានបង្កើតអ្នកទាំងពីរគឺត្រចៀកដែលបានស្តាប់ និងភ្នែកដែលឃើញ។

ត្រង់នេះ ពាក្យថា "ត្រចៀក និងភ្នែក" ដែលហៅថា "ត្រចៀក និងភ្នែក" ចង្អុលបង្ហាញថា ត្រចៀក និងភ្នែកខាងវិញ្ញាណត្រូវបានបើក ហើយស្គាល់ព្រះ

ហើយទទួលយកការកោតខ្លាចព្រះ។ (Mt 13:6) អ្នកដែលទទួលបានព្រះគុណនេះ មានការធានាអំពីពិភពខាងវិញ្ញាណ។ ដូចជាមនុស្សខ្វាក់ខាងរូបកាយក៏បានបើក ហើយបានឃើញវា គាត់បានធានាដល់ព្រះអម្ចាស់។ គាត់បាននិយាយដោយក្លាហាន នៅចំពោះមុខពួកផារិស៊ី ដើម្បីផ្តន្ទាទោសព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទថាជាមនុស្សមានបាប «គាត់បានឆ្លើយថា «តើគាត់ជាមនុស្សមានបាបដែរឬទេ ខ្ញុំមិនដឹងទេ។ រឿងមួយដែលខ្ញុំដឹងថា ទោះជាខ្ញុំពិការភ្នែកក៏ដោយ ឥឡូវខ្ញុំឃើញ»។ (យ៉ូហាន ៩:២៥)

ព្រះបើកភ្នែកខាងរូបកាយ ក៏ដូចជាភ្នែកខាងវិញ្ញាណ។ (ស្តេចទី២ ៩:២៥) យើងគួរបើកភ្នែកឡើងខាងវិញ្ញាណ ហើយទទួលយកការធានាខាងលើដើម្បីឃើញព្រះ។ ដូចដែលអ្នកជឿអះអាងតែទ្រឹស្តីនៃសេចក្តីជំនឿដោយគ្មានបទពិសោធន៍របស់គាត់ គាត់ផ្ទាល់ក៏មិនរស់ដែរ ហើយគាត់មិនអាចដឹកនាំអ្នកដទៃចូលទៅក្នុងជីវិតបានទេ។ មានតែព្រះទេដែលអាចធ្វើឲ្យយើងស្តាប់តាមវិញ្ញាណ ហើយធ្វើឲ្យយើងឃើញ។ ព្រោះតែគាត់ជាអ្នកបង្កើត។ ហេតុនេះហើយបានជាយើងទៅរកគាត់ នោះគាត់ក៏ស្តាប់ ហើយផ្តល់គុណដល់យើង។ ទំនុកតម្កើង 94:9 មានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកណាដាំត្រចៀកមិនឮឬ? អ្នកដែលបង្កើតភ្នែក គាត់មើលមិនឃើញឬ?»។ នៅពេលយើងទទួលបានចម្លើយនៃការអធិស្ឋានដូច្នេះ យើងមានទំនុកចិត្តចំពោះពិភពលោកខាងវិញ្ញាណ។

13 កុំស្រឡាញ់ដេកលក់ឡើយ ក្រែងលោអ្នកធ្លាក់ទៅក្នុងភាពក្រីក្រ។ បើកភ្នែករបស់អ្នក នោះអ្នកនឹងមាននំបុ័ងច្រើន។

សូមមើលសុភាសិត ៦:៦-១១, ១៥:១៩, ១៩:១៥, ២៤, ២១:២៥, ២២:១៣, ២៤:៣០-៣៤, ២៦:១៣-១៦។ នៅទីនេះវានិយាយថា "ស្រឡាញ់មិនដេក" វាមានន័យថា "មិនស្រឡាញ់ការគេង" (ᎤᏣᏯᏗ) ។ មនុស្សល្ងីល្ងើមិនធ្វើការសុចរិតទេ តែត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងភាពថោកទាប អំពើបាបផ្សេងទៀត ហើយចំណាយថាមពលរបស់គាត់។ ដូច្នេះគាត់ចូលចិត្តគេង។ សុភាសិតលាតត្រដាងជាច្រើនដងនៃការព្រមានអំពីភាពខ្ជិលច្រអូស ព្រោះសេចក្តីខ្ជិលជាបាបដ៏ធំជាងអំពើដទៃ។ សម្រាប់ឧទាហរណ៍ខ្លះ (១) កាលព្រះអម្ចាស់វិនិច្ឆ័យព្រះបន្ទូលដែលព្រះអម្ចាស់បានហាមប្រាមដល់មនុស្សមានបាបមិនឲ្យប្រែចិត្តគឺ « អ្នកបម្រើដ៏ទុច្ចរិត និងខ្ជិលច្រអូស» (មថ. ជាមួយនឹងអ្នក យើងនឹងបង្គាប់អ្នកថា បើអ្នកណាមិនព្រមធ្វើការ ចូរកុំឲ្យគេស៊ីឡើយ»។ (ថែស្សាទី២ ៣:១០) នេះជាពាក្យដែលគិតថា ខ្ជិលជាបាបដ៏ធំ។ (3) យេរេមាមានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកណាដែលធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះយេហូវ៉ាដោយស្លុតបូតអ្នកនោះត្រូវបណ្តាសា ហើយអ្នកណាដែលរក្សាដាវរបស់ខ្លួនកុំឲ្យបង្ហូរឈាមអ្នកនោះត្រូវបណ្តាសា»។ (យេ. ៤៨:១០) ភាពខ្ជិលច្រអូសគឺជាអំពើបាបដ៏ធំលើសពីអ្វីទាំងអស់។

14 អ្នកទិញនិយាយថា "អាក្រក់ អាក្រក់" ប៉ុន្តែពេលគាត់ចេញទៅ គាត់អួតខ្លួន។

ដូចពាក្យដែលនិយាយថា ពេលអ្នកទិញរបស់និយាយអាក្រក់ ប៉ុន្តែក្រោយទិញរបស់ល្អហើយក្រោយមកវិញក៏ទះដៃអបអរដែរ។

វាគឺជាគំនិតនៃពិភពលោកនេះដើម្បីរស់នៅតាមស្តង់ដាររបស់គាត់។ ហេតុអ្វីគាត់និយាយរបស់ដដែលនិយាយអាក្រក់? ព្រោះប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនជាស្តង់ដាររបស់គាត់។ បុរសទាំងអស់ក្នុងលោកនេះនិយាយតាមស្តង់ដាររបស់

លោក។ ដូចដែលយើងគិតថាប្រភពដើមនៃពាក្យ ជម្លោះ វាបង្ហាញការពិតយ៉ាងច្បាស់ដល់យើងផងដែរ។ នោះគឺជា។ កាលពីដើមមានបុរសលក់លំពែង និងខែល។ នៅពេលមួយនៅពេលដែលគាត់បានប្រកាសដោយកាន់លំពែងថា "នេះអាចទម្លុះខែលណាមួយ" ។ បន្ទាប់មក គាត់កាន់ខែល ហើយបានប្រកាសថា "វាអាចការពារពីលំពែងណាមួយ" ការប្រកាសរបស់គាត់គឺផ្ទុយគ្នា។ ដូច្នេះចាប់ពីពេលដែលពាក្យ Mo (វាមានន័យថាលំពែង) មិនយូរប៉ុន្មាន (វាមានន័យថាខែល) ត្រូវបានបង្កើតឡើង។ ស្តង់ដារខ្លួនឯងតែងតែជាវិវាទដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងជានិច្ច។ ថ្វីត្បិតតែមនុស្សក្នុងលោកនេះធ្លាក់ទៅក្នុងវិវាទនេះហើយ ក្លាយជាឆ្កួតដោយហឹង្សា ដោយផ្ងង់ចិត្តខ្លួនឯង ចិត្តសុចរិត ជិះខ្លួនឯង មានទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯង រីករាយនឹងខ្លួនឯង រឹងរូសការពារខ្លួនឯង ការពារខ្លួនឯង។ អស់សង្ឃឹម ជាដើម ទោះបីជាអ្នកជឿលះបង់អ្វីៗទាំងអស់ថ្វាយព្រះក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់មិនលះបង់ខ្លួនចំពោះព្រះទេ ពួកគេនៅតែមិនលះបង់អំពើបាបរបស់គាត់ដើម្បីរស់នៅតាមស្តង់ដាររបស់គាត់។

15 មានមាស និងថ្មដ៏ច្រើនសន្ធឹកសន្ធាប់ ប៉ុន្តែបបូរមាត់នៃចំណេះដឹងជាត្បូងដ៏មានតម្លៃ។

នៅទីនេះ ពាក្យ «បបូរមាត់នៃចំណេះដឹង» មានន័យថា «ពាក្យនៃប្រាជ្ញា»។ "ប្រាជ្ញា" សុភាសិតនិយាយចង្អុលបង្ហាញថាស្គាល់ព្រះ និងកោតខ្លាចព្រះ (ជឿលើព្រះ) ត្រង់នេះគេហៅថាមានតម្លៃជាងមាស និងគុជទៅទៀត។ នេះគឺជាការបោះចោលរបស់ល្អបំផុតក្នុងលោក ប៉ុន្តែទទួលយកព្រះ។ តើបុរសព្យាយាមយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់លោកមកប៉ុន្មាន? ពួកគេចំណាយការខិតខំ

ប្រឹងប្រែងខ្លាំងបំផុតដើម្បីទទួលបានវា។ យ៉ូប ជំពូក ២៨ លាតត្រដាងការពិត នេះយ៉ាងល្អ ពោលគឺគេធ្វើរន្ធក្នុងដី ហើយចុះទៅក្នុងទីនោះ ដើម្បីយក កំណប់ប្រាក់ និងមាស (៣-៤) ហើយកំទេចភ្នំរហូតដល់បាត ជីកព្រែកក្នុង ដីស្រែ និងបិទព្រែកមិនឱ្យចូលទៅក្នុងដី។ (៩-១១) ក្នុងការស្វែងរកប្រាក់ និង មាស ដោយលះបង់ការប្រឹងប្រែង និងការលះបង់បែបនេះ។ បើដូច្នោះមែន កាលដែលយើងទទួលយកព្រះដ៏វិសេសជាងប្រាក់ និងមាស តើយើងអាច ស្វែងរកព្រះដោយមិនស្មោះត្រង់យ៉ាងដូចម្តេច? អ្នកដែលស្វែងរកព្រះ ហើយទទួលយកគាត់ គួរស្វែងរកគាត់នៅកណ្តាលនៃព្រះដោយស្មោះ។ យ៉ូប 22:24-25 មានប្រសាសន៍ថា « បើអ្នកដាក់មាសនៅក្នុងធូលីដី ហើយមាស នៃអូហ្វីរនៅក្នុងថ្មនៃត្រែទឹកនោះ នោះព្រះដ៏មានឫទ្ធានុភាពនឹងក្លាយជា មាស និងប្រាក់ដ៏មានតម្លៃរបស់អ្នក»។

16 ចូរយកសម្លៀកបំពាក់របស់បុរសម្នាក់ ពេលគាត់បានការពារជនបរទេស

ហើយកាន់វានៅក្នុងការសន្យានៅពេលដែលគាត់បានការពារជនបរទេស។

ពាក្យនេះក៏ព្រមានដល់ការបរាជ័យដែលសកម្មភាពធានារបស់បុរសអាចនឹង កើតឡើង។ មានពាក្យព្រមាននៅក្នុងសុភាសិត ៦:១-៥, ១១:១៥, ១៧:១៨, និង ២៧:១៣។ ត្រង់ចំណុចនេះ ជាពិសេសយោងទៅលើការអធិប្បាយនៃ ៦: ១-៥។ នេះមិនមែនជាការហាមឃាត់រាល់សកម្មភាពធានានោះទេ ប៉ុន្តែ សកម្មភាពនៃការធានាការផ្សងព្រេងរបស់អ្នកដែលមិនទទួលខុសត្រូវផ្នែក ហិរញ្ញវត្ថុ។ ទោះបីជាគាត់មិនមានលទ្ធភាពសងបំណុលរបស់គាត់ក៏ដោយ ប៉ុន្តែការខ្វីលុយពីអ្នកដទៃ និងធ្វើអាជីវកម្មដ៏អស្ចារ្យ គឺជាសកម្មភាពធានា

បែបនេះ។ ព្រោះពេលគាត់ខ្វៃលុយច្រើនបែបនេះ គាត់បានសន្យាដោយ អះអាងថាមានអំណាចសងគេ។ សកម្មភាពបែបនេះគឺជាការផ្សងព្រេងផ្នែក ហិរញ្ញវត្ថុ។ នៅពេលដែលបុរស (ជាពិសេសអ្នកជឿ) ធ្វើការផ្សងព្រេងផ្នែក ហិរញ្ញវត្ថុ ភាគច្រើននៃទាំងអស់ត្រូវបានបរាជ័យជាទូទៅ។ ហេតុផលដើម្បី ក្លាយជាដូច្នេះ ការផ្សងព្រេងហិរញ្ញវត្ថុខ្លាំងគឺជាប្រភេទនៃការមិនជឿ។ ការ ផ្សងព្រេងបែបនេះគិតថា បុរសនោះអាចគ្រប់គ្រងរឿងថ្ងៃស្អែកដោយខ្លួនឯង ប៉ុន្តែមើលងាយព្រះ។ (យ. ព្រះមិនប្រទានពរដល់អាជីវកម្មដែលមានការងារ ធ្វើដោយមិនត្រឹមត្រូវនោះទេ។

17 នំប៉័ងដែលបានដោយការបោកបញ្ឆោតនោះ ផ្អែមដល់មនុស្ស តែក្រោយ មក មាត់នឹងពេញទៅដោយក្រួស។

នៅទីនេះ "មាត់របស់គាត់នឹងពោរពេញដោយក្រួស" ។ មានន័យថា អាហារ ដែលគាត់យកមកមិនមែនជាពរទេ តែត្រូវវេទនា។ បុរសព្យាយាមទទួលបាន ភាពសម្បូរបែបដោយមិនមានការប្រឹងប្រែងភ្លាមៗ។ ប៉ុន្តែវាដូចជាការស្វែង រកសេចក្តីស្លាប់។ សុភាសិត 21:6 ចែងថា៖ «ការទទួលបានទ្រព្យសម្បត្តិ ដោយអណ្តាតកុហក នោះជាចំហាយទឹក ហើយជាអន្ទាក់នៃសេចក្តីស្លាប់»។ ដូចដែលព្រះគម្ពីរបានកត់ត្រាទុក នៅពេលដែលអ៊ីស្រាអែលវាយលុកទីក្រុង អៃ ពួកគេបានបរាជ័យ។ មូលហេតុមកពីសកម្មភាពលួចរបស់អាចាន់ ។ (យ៉ូស. ៧:១) អំពើអាក្រក់របស់អាកានបានធ្វើឲ្យខ្លួនគាត់និងអ៊ីស្រាអែលទាំង មូលត្រូវវេទនា។ (យ៉ូស្វេ ៧:២១-២៤) កេហាស៊ីក៏បានបញ្ឆោតអេលីសា ហើយយកអំណោយពីណាម៉ាន ដែលជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដ៏អស្ចារ្យនៃការ វេទនារបស់គាត់។ (ពង្សាវតារក្សត្រទី២ ៥:២០-២៧) សៀវភៅបុរាណក្នុង ពិភពបូព៌ាបានចែងថា៖ «ដើម្បីបានមាសមួយពាន់នោះ វាមិនមែនជាពរជ័យ

ដ៏អស្ចារ្យនោះទេ ប្រាកដជាវេទនាជាខ្លាំងនឹងមកដល់។ « នេះជាពាក្យដែល បានមកតាមរយៈបទពិសោធន៍នៃមនុស្សជាតិ ប៉ុន្តែគ្មានសិទ្ធិអំណាចដូច សុភាសិតនោះទេ។ ប៉ុន្តែនេះជាពាក្យត្រឹមត្រូវដែលយល់ដោយបទពិសោធន៍ របស់ពួកគេតាមរយៈព្រះគុណទូទៅ។
18 ផែនការត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយអ្នកប្រឹក្សា។ ដោយការណែនាំដ៏ ឈ្លាសវៃ ធ្វើសង្គ្រាម។

សូមមើលសុភាសិត ១១:១៤, ១៥:២២, ២៤:៦។ ពាក្យនេះចង្អុលបង្ហាញថា កាលដែលមនុស្សជាតិចាប់ផ្តើមសង្គ្រាម គេគួរធ្វើដោយស្មោះ។ វារួមបញ្ចូល ពាក្យថា បើគ្មានការប្រឹក្សា ពួកគេមិនគួរធ្វើសង្គ្រាមឡើយ។ សូមមើល លូកា ១៤:៣១-៣២។ ដោយមនុស្សជាតិមានប្រាជ្ញាបែបនេះក្នុងកម្រិតខ្លះ តាម ទម្រង់ដែលព្រះប្រទាន។ នៅសម័យបុរាណ វិធីសាស្ត្រយោធារបស់ Son Muja ដ៏អស្ចារ្យនៅក្នុងពិភពបូព៌ាបាននិយាយថា "សង្គ្រាមគឺជាបញ្ហាសំខាន់ របស់ប្រទេសមួយ។ ជីវិត សេចក្តីស្លាប់ ការរស់ និងសេចក្តីវិនាស អាស្រ័យ ទៅលើបុគ្គលនេះឯង។ វាមិនអាចជួយបានក្រៅពីពិនិត្យដោយស្មោះ។ ហើយលោកក៏បានមានប្រសាសន៍ថា "ហេតុដូច្នេះហើយបានជាវិធីសាស្ត្រ នៃសង្គ្រាមដ៏ល្អបំផុតគឺការបំបែកផែនការរបស់ខ្មាំងសត្រូវ"។ ពាក្យរបស់ Son Muja បែបនេះមានន័យថា ផែនការជារឿងដំបូង»។

ពាក្យក្នុងអត្ថបទយើងនិយាយថា ជាពិសេសសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណ ជាងស ង្គ្រាមនៃជាតិសាសន៍ក្នុងលោកនេះ។ ជីវិតជំនឿរបស់យើងគឺជាប្រភេទនៃស ង្គ្រាម។ វាគឺជាការប្រយុទ្ធដើម្បីគ្រប់គ្រងលើអំណាចខ្យល់, អារក្ស។ (អេភ. ៦: ១០-១៧) ការប្រយុទ្ធគ្នានេះគ្មានពេលសម្រាកទៀតទេ។ នៅក្នុងសង្គ្រាមនេះ

ទីប្រឹក្សាគឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ (គឺ ៩:៦) ផែនការដែលលោកធ្វើឲ្យយើងយកឈ្នះគឺត្រូវបំពាក់គ្រឿងសឹកពេញខ្លួន។ យោងទៅលើការអធិប្បាយរបស់ខ្ញុំ (អធិប្បាយរបស់ Pauline Epistles) ទៅ អេភេសូរ ៦:១៤-១៧។
១៩ អ្នកណានិយាយបង្កាច់បង្កាច់បង្ខូចអាថិកំបាំង។ ដូច្នេះ កុំទាក់ទងនឹងអ្នកនិយាយសាមញ្ញ។

នោះគឺទោះបីជាអ្នកដែលមានកំហឹងរ៉ាំរ៉ៃត្រូវបានដាស់តឿន (ទោះបីជាគាត់ត្រូវបានបញ្ជូនក៏ដោយ) គាត់មិនអាចកែតម្រូវបានទេ។ ដូច្នេះហើយបានន័យថាគាត់ត្រូវប្រដៅ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំកែប្រែឃ្លានេះដូចតទៅនេះ ពោលគឺ «កំហឹងដ៏យោរយៅត្រូវដាក់ទោសដូចជាអ្នកមិនគេចចេញពីវា (កំហឹង) អ្នកបង្កើនវាបន្ថែមទៀត»។ នេះត្រូវបានភ្ជាប់ទៅនឹងបរិបទនៃខគម្ពីរខាងលើ។ នោះគឺថា៖ «កាលដែលឯងប្រដៅកូនប្រុសឯង អ្នកមិនគួរមានចិត្តសម្លាប់វាទេ។ (ខឹងខ្លាំង)។ កំហឹងខ្លាំងទទួលទណ្ឌកម្ម។ ប្រសិនបើអ្នកគេចផុតពីកំហឹងរបស់អ្នក កំហឹងរបស់អ្នកនឹងកើនឡើងបន្តិចម្តងៗ ដែលវាមានគ្រោះថ្នាក់"។

ព្រះបន្ទូលនៃខទី ១៩ បង្ហាញពីគ្រោះថ្នាក់នៃកំហឹង។ ដោយសារបុរសនោះមិនរួចផុតពីកំហឹងយ៉ាងឆាប់រហ័ស ហើយអ្នកមានវានៅក្នុងចិត្តរបស់អ្នក អារក្សវាយប្រហារក្នុងឱកាស អ្នកអាចបង្កើតរឿងដ៏អស្ចារ្យដើម្បីនាំមកនូវលទ្ធផលគួរឱ្យសោកស្តាយពេញមួយជីវិតរបស់អ្នក។ ដូច្នេះ អេភេសូរ ៤:២៦-២៧ មានប្រសាសន៍ថា « ចូរខឹង ហើយកុំធ្វើបាបឡើយ! កុំទុកឲ្យថ្ងៃលិចទៅលើកំហឹងរបស់អ្នក ហើយកុំទុកឱកាសដល់អារក្សឡើយ។ "។ កំហឹងចាប់ផ្តើមដោយរឿងតូចតាចអាចរួមបញ្ចូលតួអក្សរគ្រោះថ្នាក់ដើម្បីនាំមកនូវសោកនាដកម្មនេះ។ នេះជាអ្វីដែលយើងគួរចងចាំទុកក្នុងចិត្តគឺពាក្យនៃខទី

១៩ ដែលព្រះដាក់ទោសអ្នកដែលខឹង។ នៅក្នុងមេរៀននៃលទ្ធិខុងជឺបានពោលថា "កាលណាអ្នកប្រៀនប្រដៅអ្នកក្រោធ ធ្វើដូចជាពន្លត់ភ្លើង"។ ប៉ុន្តែនេះមិនមែនជាការលើកទឹកចិត្តដើម្បីយកការកោតខ្លាចដល់ព្រះទេ ប៉ុន្តែគឺដើម្បីបង្រៀនក្នុងទស្សនៈថា កំហឹងធ្វើបាបមនុស្សប្រុស។ នៅក្នុងអត្ថន័យមានពាក្យថា "កំហឹងខ្លាំងធ្វើឱ្យថាមពលមានគ្រោះថ្នាក់" ។
20-21 ប្រសិនបើអ្នកណាដាក់បណ្តាសាឪពុក ឬម្តាយរបស់ខ្លួន នោះចង្កៀងរបស់គាត់នឹងត្រូវរលត់ទៅក្នុងភាពងងឹត។ មរតកដែលបានទទួលយ៉ាងប្រញាប់ពីដើមដំបូងនឹងមិនត្រូវបានពរនៅទីបញ្ចប់។

ខទាំងពីរនេះនិយាយអំពីបញ្ហាដែលមនុស្សអាក្រក់បះបោរចំពោះមាតាបិតាប្រឆាំងនឹងរឿងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួន។ ភាគច្រើនមនុស្សអាក្រក់តែងតែកើតមានជម្លោះរឿងទ្រព្យសម្បត្តិក្នុងគ្រួសារ។ ពួកគេមិនទទួលខុសត្រូវទេ ប៉ុន្តែបង្ខំសិទ្ធិរបស់គាត់ ហើយបើមិនគោរពតាម គាត់ទាមទារតែសេរីភាពរបស់គាត់ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ។ ហេតុនេះហើយបានជាពួកគេទាស់នឹងឪពុកម្តាយ ហើយប្រើពាក្យអាក្រក់ និងជេរប្រមាថទៀត។ វាគឺជារឿងនៃចិត្តឈឺចាប់ និងសោកស្តាយអំពើបាបនៃការបះបោរ។ ដោយសារព្រះជាម្ចាស់ស្អប់អំពើបាបបែបនេះយ៉ាងខ្លាំង នៅថ្ងៃនៃប្រជាជាតិនិយម (អ៊ីស្រាអែលនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់) ទ្រង់បានបញ្ជាឱ្យគេសម្លាប់មនុស្សបែបនេះយ៉ាងខ្លាំង។ (និក្ខមនំ ២១:១៥) សម្រាប់គម្ពីរសញ្ញាថ្មីគឺជាថ្ងៃដែលព្រះគ្រប់គ្រងលើក្រុមជំនុំខាងវិញ្ញាណ ការព្យាបាលមនុស្សអាក្រក់គឺខុសគ្នា។ ប៉ុន្តែអំពើបាបនៃការមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាប គឺជាអំពើបាបដ៏គួរឲ្យស្អប់ខ្ពើមបំផុតនៅចំពោះព្រះដោយគ្មានចំណុចខុសពីមុនឡើយ។ ក្នុងលោកនេះ មនុស្សអាក្រក់គួរត្រូវ

បំផ្លាញដោយការផ្តត់ផ្តង់របស់ព្រះ។ ពាក្យថា «ចង្កៀងរបស់គាត់នឹងត្រូវរលត់ទៅក្នុងភាពងងឹត»។ មានន័យថា។

"មរតកដែលទទួលបានដោយប្រញាប់ពីដើមដំបូងនឹងមិនត្រូវបានប្រទានពរនៅទីបញ្ចប់" មានន័យថាទោះបីជាមនុស្សអាក្រក់បះបោរឪពុកម្តាយរបស់គាត់ហើយបង្ខំគាត់ឱ្យទទួលមរតកក៏ដោយក៏គាត់មិនអាចរស់នៅដោយពរបានទេ។

ក្នុងចំណុចនេះ Charles Bridges លើកឧទាហរណ៍អំពីអាប់សាឡុម និងអាដូនី ដែលបានបង្ហត់ជាតិសាសន៍ជាបណ្តោះអាសន្នដោយសកម្មភាពបះបោររបស់គាត់។ (ស្តេចទី១ ១:៥-៩, ២:២៥ ទី២ សាំ ១៥:១០, ១៨:៩-១៧) ទីបំផុតពួកគេបានស្លាប់ យើងអាចគិតនៅទីនេះ ដែលជាពាក្យប្រៀបប្រដូចនៃភាពអូតអាង។ (លូកា ១៥:១១-១៦) ប៉ុន្តែការបះបោរបែបនេះប្រែចិត្ត ហើយត្រឡប់មករកព្រះយេស៊ូគ្រីស្ទ គាត់ទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។ (លូកា ១៥:១៧-៣២)

22 កុំនិយាយថា "ខ្ញុំនឹងសងអំពើអាក្រក់"។ ចូររង់ចាំព្រះអម្ចាស់ នោះព្រះអង្គនឹងរំដោះអ្នករាល់គ្នា។

នេះជាពាក្យមិនសងសឹក។ ក្នុងករណីខាងខ្ញុំរួចហើយ យើងមិនគួរសងសឹកទេ។ (១) ពីព្រោះវាមិនមែនជាអ្វីដែលកូនរបស់ព្រះគួរធ្វើ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានមានបន្ទូលថាត្រូវស្រឡាញ់សត្រូវរបស់អ្នក។ (ម៉ាថាយ ៥:៤៣-៤៨, រ៉ូម ៦:២៧-២៨) (២) ដោយសារគាត់ជាព្រះដែលនឹងសងសត្រូវរបស់គាត់។ (រ៉ូម ១២:១៩-២១) (៣) ដោយសារយើងព្យាយាមតបស្នងនូវអ្វីដែល

អយុត្តិធម៌ នោះយើងអាចបង្ហាញពីគុណវិបត្តិដែលហួសហេតុ។ យើងមិនមែនជាចៅក្រមដ៏មានអំណាចសុចរិតដើម្បីសងសឹកដោយយុត្តិធម៌នោះទេ។ (៤) ព្រោះមិនសងសឹកសត្រូវជាមធ្យោបាយមួយក្នុងការការពារ (៥) ព្រោះយើងមិនសងសឹកសត្រូវទេ ទើបយើងអាចធ្វើសត្រូវជាមិត្តបាន។ សូមមើល សុភាសិត ១៦:៧។

(៩) ព្រោះអ្នកដែលត្រូវធ្វើការសងសឹក បាត់បង់ព្រះគុណរបស់ព្រះ។ ម៉ាថាយ ហេនរី បាននិយាយថា «នៅពេលដែលយើងទទួលយកការចំអករបស់សត្រូវដោយទន់ភ្លន់ វាដូចជាជុំថ្មបោះចោលទៅក្នុងគំនរសំឡី»។ ត្រង់ថាសត្រូវស្ងើចឬ។ សកម្មភាពមិនល្អរបស់គាត់អាចត្រូវបានបញ្ឈប់ដោយសារមានអារម្មណ៍នឿយហត់។

ខុងជឺបាននិយាយថា «សងការគ្នុញគ្នែរជាពាក្យចំ។ ហើយសងគុណដោយគុណធម៌»។ មានន័យថា សងសឹកសត្រូវដោយសុចរិត។ ដ្បិតគាត់ស្គាល់ព្រះយ៉ាងពិតប្រាកដ ទំនាក់ទំនងដែលបុរសប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សនោះ មិនអាចរំលងស្តង់ដារពីមួយទៅមួយបានឡើយ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរគ្រិស្តសាសនាបង្រៀនអំពីសីលធម៌នៅកណ្តាលព្រះ។ ពោលគឺមនុស្សទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមានរូបព្រះ។ (លោកុប្បត្តិ ១:២៦) ដូច្នេះ អ្នកដែលមានជំនឿគួររក្សាសីលធម៌ខ្ពស់ដើម្បីស្រឡាញ់សត្រូវរបស់ខ្លួន។ សូមមើល លេវី ១៩:១៨, មថ ៥:៤៣-៤៨ រ៉ូម ១២:១៧-២០។

23ទម្ងន់មិនស្មើគ្នាជាទីស្អប់ខ្ពើមរបស់ព្រះយេហូវ៉ា ហើយជញ្ជីងក្លែងក្លាយក៏មិនល្អដែរ។

សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃខ១០ខាងលើ។ គោលបំណងដែលពាក្យនេះមកដល់ទីនេះ គឺដើម្បីសង្កត់ធ្ងន់។

24 ជំហានរបស់មនុស្សមកពីព្រះអម្ចាស់ ដូច្នេះ តើមនុស្សអាចយល់ផ្លូវរបស់ខ្លួនដោយរបៀបណា?

នៅទីនេះ វានិយាយថា អធិបតេយ្យភាព ភាពជាម្ចាស់នៃព្រះ និង លក្ខណៈអាស្រ័យរបស់មនុស្ស។ បុរសអាចប្រតិបត្តិដូចអ្នកដែលខ្លួនឯងជាម្ចាស់អធិបតេយ្យ។ អ្វីៗទាំងអស់មិនបានសម្រេចដោយគោលបំណងរបស់គាត់ទេ។ ទោះបីជាបុរសនោះប្រើរបស់ខ្លះក៏ដោយ ក៏គាត់ជួបនឹងពេលវេលាដែលព្រះបានបញ្ចប់ជំហានរបស់គាត់ខុសពីវា។ Charles Bridges ផ្តល់ឧទាហរណ៍មួយចំនួនដល់ចំណុចនេះ។ នោះគឺ (1) Rebecca បានទៅយកទឹក ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់បានធ្វើឱ្យនាងជួបអ្នកបំរើរបស់ព្រះដោយចៃដន្យនេះ។ (លោកុប្បត្តិ ២៤:១៥-២៧) (២) ពេលដែលបុត្រីរបស់ផារ៉ោនទៅលាងសម្អាតក្នុងទន្លេនីល ប៉ុន្តែព្រះបានប្រើឱកាសដើម្បីសង្គ្រោះទារកម៉ូសេ។ (និក្ខមនំ ២:១-៥) (៣) បុរសដែលសង់ប៉មបាបិលបានប្រហារជីវិតមិនឲ្យរារាំងការខ្ចាត់ខ្ចាយរបស់ព្រះទេ នោះបានធ្វើការដើម្បីឲ្យគេខ្ចាត់ខ្ចាយនៅជុំវិញ។ (លោកុប្បត្តិ ១១:៤-៩) (អធិប្បាយអំពីសុភាសិត បដានៃសេចក្តីពិតនៃការជឿទុកចិត្ត ឆ្នាំ ១៩៦៨ ទំព័រ ៣៥៨)

ខ្មាំងសត្រូវនៅក្នុងសាសនាចក្រសម័យដើមបានបៀតបៀនអ្នកជឿដើម្បីបំផ្លាញគ្រិស្តសាសនា (កិច្ចការ 6:8-8:3) ព្រះបានធ្វើឲ្យអ្នកជឿខ្ចាត់ខ្ចាយទៅគ្រប់ជាតិសាសន៍ ហើយបានធ្វើឲ្យដំណឹងល្អបានប្រកាសដល់ពិភពលោក

ទាំងមូល។ (សកម្មភាព ៨:៤) ដូច្នេះ អ្នកជឿគួរស្វែងរកការដឹកនាំរបស់ព្រះ ដោយស្មោះ ហើយគួរចាប់ផ្តើមដោយប្រុងប្រយ័ត្ន។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ គាត់មិនគួរអួតពីសមិទ្ធិផលរបស់គាត់ក្នុងការសម្រេចរឿងនេះទេ ហើយគួរតែមើលការសម្រេចរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយបន្ទាបខ្លួន។ សូមមើលយ៉ូប ២៣:១៤-១៥, ទំនុកដំកើង ២៣:១-៦, ៣៧:២៣-២៤, សុភាសិត ១៦:១, ២-៤, ៩, ២០:២៤។

25 វាជាអន្ទាក់ដែលនិយាយដោយញញើតថា "បរិសុទ្ធហើយ" ហើយចាំតែក្រោយពេលស្បថប៉ុណ្ណោះ។

ពោលគឺក្រោយបុរសនោះប្រកាសថ្វាយព្រះម្តងហើយ នោះមិនប្រតិបត្តិតាមពាក្យសច្ចា ហើយស្វែងរកថាខ្លួនឯងនឹងទទួលនូវវេទនានោះ ។ ត្រង់នេះ គេហៅពាក្យថា "ឆ្លុះ" (បូរ) មានន័យថា ស្វែងរក" សាស្តាពោលថា "ខ្ញុំនិយាយលេងសើចថា ឆ្កួតហើយ" ហើយរីករាយថា "ប្រើអ្វី?" (ស. ៥:២)។ ហើយវានិយាយថា៖ «ខ្ញុំបានធ្វើសួនច្បារ និងសួនឧទ្យាន ហើយដាំដើមឈើហូបផ្លែគ្រប់ប្រភេទនៅក្នុងវា»។ (សាស. ៥:៥) អ្នកជឿក្នុងជីវិតជំនឿគួរស្មោះត្រង់ក្នុងការសម្រេចចិត្តអ្វីក៏ដោយ។ ទំនុកតម្កើង 15:4 ចែងថា៖ «គេមើលងាយមនុស្សអាក្រក់នៅក្នុងភ្នែក តែអ្នកដែលគោរពកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់។ ដែលស្បថនឹងការឈឺចាប់របស់ខ្លួនហើយមិនផ្លាស់ប្តូរ; លោកយ៉ាកុបបានស្បថនៅបេតអែលថា លោកទៅក្រុងបាតដាណាអ៊ាម ហើយទទួល

ព្រះពររបស់ព្រះ ហើយត្រឡប់ទៅបេតអែលវិញ ហើយបម្រើព្រះ។ ប៉ុន្តែក្រោយមក ដោយគាត់មិនបានធ្វើតាមពាក្យសម្បថរបស់គាត់ទេ គាត់បានទទួលវេទនា។ (លោកុប្បត្តិ ជំពូក ៣៥)

នៅពេលអ្នកជឿអធិស្ឋាន ពួកគេមានទម្លាប់អាក្រក់មិននិយាយវាដោយប្រុងប្រយ័ត្ន។ សព្វថ្ងៃនេះ ទោះបីជាអ្នកស្វែងរកខ្លះចំពោះព្រះក៏ដោយ ពួកគេពិតជាមិនស្វែងរកស្របតាមព្រះបន្ទូល និងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ទេ។ អ្វីដែលពួកគេស្វែងរកគឺពេលនៃការអធិស្ឋានរបស់គាត់ ហើយនៅពេលផ្សេងទៀត សកម្មភាពប្រឆាំងនឹងខ្លឹមសារនៃការអធិស្ឋានត្រូវបានប្រតិបត្តិដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរ។ វាគឺជាអំពើបាបដែលចំអកព្រះ។ (កាឡ. ៦:៧) ពេលយើងអធិដ្ឋានទៅព្រះ យើងគួរប្រយ័ត្នពាក្យសម្តី។ ហើយយើងគួរតែលាតត្រដាងនូវញត្តិដ៏ស្មោះបែបនេះនៅក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ។ Hyde ដែលជាបុរសដ៏អស្ចារ្យនៃការអធិស្ឋាននៅអាមេរិកបាននិយាយយឺត ៗ ក្នុងអត្ថន័យនៃការប្រុងប្រយ័ត្ន។ យោងតាមសាក្សីរបស់វេជ្ជបណ្ឌិត Chapman ពេលដែលគាត់លុតជង្គង់ចុះអធិស្ឋានជាមួយគ្នា គាត់នៅស្ងៀមប្រហែល 5 នាទី ហើយស្រែកថា "ឱ! ព្រះ!" ហើយបន្ទាប់ពីប្រហែល 5 នាទីគាត់បានអធិស្ឋានការអធិស្ឋានរបស់គាត់បានចេញពីកណ្តាលនៃបេះដូងរបស់គាត់។

26 ស្តេចដែលមានប្រាជ្ញាវាយឈ្នះមនុស្សអាក្រក់ ហើយបើកកង់លើពួកគេ។

«ឈ្នះមនុស្សអាក្រក់» មានន័យថាបំបែកពួកគេពីមនុស្សសុចរិត។ ដូចជាពួកគេលាក់ខ្លួនដូចជាអណ្តូងសុចរិតក្នុងចំណោមមនុស្សស្លូតត្រង់។ ស្តេចស្គាល់ព្រះ (ស្តេចដ៏មានប្រាជ្ញា) ស្គាល់ព្រះដ៏មានព្រះភាគ ហើយដឹកនាំដោយព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ទ្រង់ត្រាស់ដឹងនូវអំពើអាក្រក់ចេញពីសង្គមជាតិ សង្គមជាតិច្បាស់។ ដ្បិតស្តេចបែបនេះជាសញ្ញាសម្គាល់នៃមេស្ស៊ី ទ្រង់ជាអ្នកគ្រប់គ្រងដ៏ឧត្តម។ (ដាវីឌ និងសាឡូម៉ូន)

«បើកកង់លើពូកគេ» នេះមានន័យថាទ្រង់បានដកមនុស្សអាក្រក់ចេញ។ ស្តេចបែបនេះគឺជាប្រភេទមេស្ស៊ី ជាស្តេចដូចដាវីឌ និងសាឡូម៉ូន។ ការវិនិច្ឆ័យបែបនេះត្រូវបានសម្រេចដោយកិច្ចការរបស់មេស្ស៊ី (ព្រះគ្រីស្ទ)។ យ៉ូហាន បាទីស្ទ បាននិយាយអំពីព្រះគ្រីស្ទថា «កំពឹសរបស់ទ្រង់គឺនៅក្នុងដៃរបស់ទ្រង់ ហើយទ្រង់នឹងបោសសម្អាតជាន់ច្រូត ហើយប្រមូលស្រូវសាលីរបស់គាត់ទៅក្នុងជង្រុក ប៉ុន្តែ ចំបើងទ្រង់នឹងឆេះដោយភ្លើងដែលមិនអាចរលត់បាន»។ (មថ ៣:១២) ប្រវត្តិរបស់លោកយេស៊ូគ្រិស្តគឺដើម្បីលុបបំបាត់អំពើបាបរបស់មនុស្សលោក។ ទ្រង់បានលុបបំបាត់អំពើបាបរបស់គេដោយយញ្ញបូជាធួនរបស់ទ្រង់ (យ៉ូហាន ១:២៩) ហើយបំផ្លាញអំពើបាបជាអ្នកវិនិច្ឆ័យ។ (បប. ១៩:១៩-២១) មានតែទ្រង់ទេដែលមានជ័យជំនះដើម្បីយកឈ្នះពិភពលោក អំពើបាប សេចក្តីស្លាប់ និងអារក្ស។ (យ៉ូហាន ១៦:៣២ កូល ២:១៣-១៥ បប ១:១៨, ១៧:១៥) ដូច្នេះ យើងបានរួបរួមជាមួយនឹងលោកដោយជំនឿ ហើយនៅជាមួយនឹងលោក ហើយបានចូលរួមក្នុងការឈ្នះរបស់លោក។

27 វិញ្ញាណនៃមនុស្សជាចង្កៀងនៃព្រះអម្ចាស់ ដោយស្វែងរកគ្រប់ផ្នែកខាងក្នុងរបស់ទ្រង់។

Wildeboer បាននិយាយថាពាក្យថា "ព្រលឹង" (נפש) មានន័យថាវិញ្ញាណដែលមានជីវិត (លោកុប្បត្តិ 2:7) ព្រះជាម្ចាស់ទ្រង់ផ្ទាល់បានដាក់វាចូលទៅក្នុងមនុស្ស។ នៅក្នុងអត្ថន័យវាខុសពីដង្ហើមរបស់សត្វដទៃទៀត។ Deliztsch បាននិយាយថាវាចង្អុលទៅថាមពលនៃការដឹងខ្លួន។ - ឃ្លា (ភាសាភីរេស) ។ ទីបំផុតនេះគឺដូចជាព្រលឹង។

"ចង្កៀង" ចង្អុលបង្ហាញថា ព្រលឹងមនុស្សដែលកើតឡើងវិញស្គាល់មនុស្សយ៉ាងត្រឹមត្រូវចំពោះអ្នកដទៃដោយការស្គាល់ព្រះ (ដោយការស្គាល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ) ហើយអាចនាំគេទៅឯព្រះបានត្រឹមត្រូវ។ "វិញ្ញាណ" ដែលបានកត់ត្រានៅទីនេះអាចត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាអ្នកមិនបានកើតម្តងទៀត។ ពីព្រោះអ្នកដែលមិនកើតម្តងទៀត ប្រៀបដូចជាសេចក្តីងងឹតក្នុងគម្ពីរ។ (យ៉ូហាន ១:៥)។ ព្រះបើកសម្តែងភាពងងឹតក្នុងពិភពលោកតាមរយៈជីវិតរបស់អ្នកជឿដែលកើតម្តងទៀត។ ដូច្នេះ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «អ្នករាល់គ្នាជាពន្លឺនៃពិភពលោក។ ទីក្រុងដែលស្ថិតនៅលើភ្នំមិនអាចលាក់បាំងបានឡើយ»។ (ម៉ាថ. ៥:១៤) ដូច្នេះ តើអ្វីជាវិធីដើម្បីបង្ហាញពន្លឺនេះក្នុងគោលបំណង? វាគឺជាការពិតដែលយើងជឿលើព្រះអម្ចាស់តែមួយ ហើយស្រឡាញ់ព្រះដ៏ពិតប្រាកដ។ នោះគឺ យើងគួររស់នៅជាជំនឿសាមញ្ញនៅកណ្តាលនៃព្រះ ដើម្បីបង្ហាញភ្នែកនៃព្រលឹងយើង។ មថ ៦:២១-២៤ មានបន្ទូលថា "ត្បិតទ្រព្យសម្បត្តិឯងនៅឯណា ចិត្តឯងក៏នៅទីនោះដែរ។

"ភ្នែកជាចង្កៀងនៃរូបកាយ។ ដូច្នេះប្រសិនបើភ្នែករបស់អ្នកមានសុខភាពល្អ រាងកាយទាំងមូលរបស់អ្នកនឹងពោរពេញដោយពន្លឺ ប៉ុន្តែប្រសិនបើភ្នែករបស់អ្នកអាក្រក់ រាងកាយរបស់អ្នកទាំងមូលនឹងពោរពេញដោយភាពងងឹត។ បើពន្លឺនៅក្នុងអ្នកជាភាពងងឹត តើភាពងងឹតអស្ចារ្យប៉ុណ្ណា! «គ្មាននរណាអាចបម្រើម្ចាស់ពីរនាក់បានឡើយ ត្បិតគាត់នឹងស្អប់មួយ ហើយស្រឡាញ់ម្នាក់ទៀត ឬគាត់នឹងត្រូវលះបង់ចំពោះមួយ ហើយមើលងាយម្នាក់ទៀត។ អ្នកមិនអាចបម្រើព្រះ និងប្រាក់បានទេ»។

28 សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួន និងសេចក្តីស្មោះត្រង់នឹងការពារស្តេច ហើយដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួននៃបល្ល័ង្កទ្រង់នឹងត្រូវបានរក្សា។

ពាក្យនេះនិយាយថាស្តេចដ៏ឧត្តម។ ស្តេចដ៏មានឧត្តមគតិរក្សាការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីពិត។ មនុស្សមានតែសេចក្តីស្រឡាញ់ (មេត្តា) តែគ្មានសច្ចៈ (ស្មោះត្រង់នឹងការសន្យា នោះជាសេចក្តីសុចរិត) ពួកគេស្លូតបូត តែមានសេចក្តីពិត តែគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ ពួកគេមិនបានទទួលការចាប់អារម្មណ៍ខ្លាំងពេក។ ដូច្នេះ ទាំង (សេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីពិត) គឺចាំបាច់ជាចាំបាច់ ដើម្បីរក្សាលើរដ្ឋាភិបាល។ ប៉ុន្តែ ស្តេចដែលមានវត្ថុទាំងពីរនេះ គឺជាស្តេចដ៏ឈ្លាសវៃ ហើយនោះគឺមានតែស្តេចប៉ុណ្ណោះដែលកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ាយ៉ាងពិតប្រាកដ។ ស្តេចបែបនេះត្រូវបានដឹងដោយកូនប្រុសរបស់ព្រះ គឺព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទទាំងស្រុង។ ព្រះគ្រីស្ទបានដឹកនាំយើងអស់កល្បជានិច្ច ហើយដឹកនាំផ្ទុយទៅវិញ ធ្វើឱ្យយើងរស់នៅជាស្តេចជាមួយទ្រង់។ (រ៉ូម ៥:១៧) ទ្រង់ជាស្តេចនៃអស់ទាំងស្តេច និងជាព្រះអម្ចាស់នៃអស់ទាំងអស់។ (វិវរណៈ ១៩:១៦)

29 សិរីរុងរឿងរបស់មនុស្សវ័យក្មេងជាកម្លាំងរបស់គេ ប៉ុន្តែភាពរុងរឿងរបស់មនុស្សចាស់គឺសក់ស្កូវ។

"បុរសវ័យក្មេង" អាចធ្វើអ្វីគ្រប់យ៉ាងដែលមានថាមពល។ វាជាចំណុចល្អរបស់គាត់។ ម្យ៉ាងវិញទៀត "ចាស់" គឺជាចំណុចល្អក្នុងការដំឡើងបទពិសោធន៍។ ពាក្យថា "សក់ស្កូវ" មិនមែនចង្អុលទៅតែសក់ស្កូវខាងក្រៅទេ ប៉ុន្តែជានិមិត្តសញ្ញានៃបទពិសោធន៍ចាស់ទុំរបស់គាត់។ ដូច្នេះ ក្នុងសង្គមមនុស្សដូចមនុស្សចាស់ និងមនុស្សក្មេងធ្វើការជាមួយគ្នា ភាពរឹងមាំនឹងត្រូវនាំមក។

30 ផ្លុំដែលជាមុខរបួសជម្រះអំពើអាក្រក់ ជំងឺដាច់សរសៃឈាមខួរក្បាលធ្វើ
ឱ្យសម្អាតផ្នែកខាងក្នុងបំផុត។

នេះមិនមែនជាពាក្យវាយដំទេ តែជាការបញ្ចេញមតិដើម្បីប្រៀបធៀបទោស
ទណ្ឌ និងវិន័យ។ ការដាក់ទណ្ឌកម្ម និងវិន័យមិនប្រសិទ្ធភាពដោយអំពើហឹ
ង្សាទេ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយច្បាប់របស់វា។ ដូច្នេះ ក្នុងការអនុវត្ត
ទណ្ឌកម្ម និងវិន័យ ការបង្ហូរឈាម និងអំពើឃោរឃៅត្រូវបានហាមឃាត់។
ឈាមនិងកាចសាហាវបានបំបែកបទប្បញ្ញត្តិ។

បន្ទាប់មក ខ្លឹមសារ ឬអត្ថបទដែលបាននិយាយ មិនមែនមានន័យថា តែងតែ
ផ្តល់តែការដាក់ទណ្ឌកម្មនោះទេ។ ជាការពិតណាស់ វាមានន័យថា ផ្តល់ការ
ពិន័យជាចាំបាច់ដល់គាត់។ ជាពិសេសក្នុងការគ្រប់គ្រងកុមារមិនឱ្យស្តាប់
បង្គាប់ ពួកគេត្រូវការដាក់ទណ្ឌកម្ម។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងគួរប្រយ័ត្នមិនមែន
មានន័យថាតែងតែដាក់ទោសតែគេដោយមិនស្រឡាញ់នោះទេ។ ការដាក់
ទោសដោយមិនស្រឡាញ់ធ្វើឱ្យកូនកើតឡើងបានតែការបះបោរ។ សូម
មើលការអធិប្បាយរបស់សុភាសិត ១៩:១៨។ នៅក្នុងការអនុវត្តវិន័យនៅក្នុង
ព្រះវិហារផងដែរ សេចក្តីស្រឡាញ់គឺជាវិធីសាស្ត្រ និងគោលបំណងរបស់
វា។ (ធីមទី១ ១:៥)

ជំពូកទី 21

ការបកស្រាយ

1. ចិត្តរបស់ស្តេចគឺជាទឹកដែលនៅក្នុងព្រះហស្តនៃព្រះយេហូវ៉ាគាត់បង្វែរវាទៅកន្លែងណាដែលគាត់ចង់។នោះគឺវាមានន័យថាព្រះគ្រប់គ្រងសូម្បីតែចិត្តរបស់ស្តេចដោយឆន្ទៈរបស់ទ្រង់។

ពាក្យថា "ទឹកហូរ" (ភៅឡៅហ្គៅអ៊ី ម៉ែរី) ចង្អុលទៅ "ព្រែក"។ ស្ទឹងមិនមែនជាទន្លេធំទេ បុរសអាចគ្រប់គ្រងវាចូលទៅខាងនោះ ឬខាងនេះបាន។ ពាក្យថាព្រះអាចគ្រប់គ្រងបេះដូងរបស់ញាតិសន្តានផ្តល់អំណាចដ៏អស្ចារ្យដល់អ្នកជឿរបស់យើង។ អ្នកជឿអាចអធិស្ឋានដល់ព្រះដោយក្តីសង្ឃឹម សូម្បីតែនៅក្រោមការគៀបសង្កត់នយោបាយដ៏អាក្រក់មួយចំនួនក៏ដោយ។ ក្នុងការដែលព្រះជាម្ចាស់គ្រប់គ្រងចិត្តរបស់ស្តេចមួយអង្គ ជាចម្បងទ្រង់ប្រតិបត្តិតាមវិធីពីរយ៉ាងដូចតទៅ។

(1) គាត់អះអាងថាជាមួយនឹងការជ្រៀតជ្រែកពិសេសរបស់គាត់។ នេះគឺដើម្បីទាមទារយកបេះដូងរបស់ស្តេចជាមួយនឹងការបើកសម្តែងដូចជាសុបិននិងចំណាប់អារម្មណ៍ខាងវិញ្ញាណឧទាហរណ៍ពួកគេដូចជាការពិតដែលគាត់បានព្រមាន Abimelec ស្តេចនៃ Geral ជាមួយសុបិនមួយ។ (លោកុប្បត្តិ ២០:៣-៧) គាត់បានបង្រៀននេប៊ូក្នេសា ជាស្តេចបាប៊ីឡូនដោយសុបិន។ (ដានជំពូក 2 និង 4) ហើយគាត់បានបង្រៀន Cypress ស្តេចដោយមានចំណាប់អារម្មណ៍ខាងវិញ្ញាណ ។ (របាក្សត្រទី២ ៣៦:២២ អេស ១:១) ព្រះបានទាយអំពីការពិតដែលព្រះនឹងប្រើស្តេចស៊ីព្រេសដូច្នេះតាំងពីយូរយារណាស់មក

ហើយតាមរយៈអេសាយ សូម្បីតែនាមរបស់ទ្រង់។ (គឺ ៤៤:២៨, ៤៥:១) អំពីកិច្ចការកំណែទម្រង់សាសនារបស់ស្តេចយ៉ូសៀសកាលពីយូរយារណាស់មកហើយជាងសម័យនោះ ហោរាបានទាយសូម្បីតែឈ្មោះរបស់គាត់។ (គ. ១៣:១-២)

(2) គាត់ទាមទារដោយមានការជ្រៀតជ្រែកផ្តល់ជំនួយរបស់គាត់។ ជាឧទាហរណ៍ វាជាព្រឹត្តិការណ៍ដូចជា សេសារ សីហា បញ្ជាឱ្យធ្វើជំរឿនគ្រប់តំបន់។ តាមរយៈការនេះ ការព្យាករណ៍ថា ព្រះមេស្ស៊ីនឹងកើតនៅបេថ្លេហិម (មីក ៥:២) ត្រូវបានសម្រេច។ (លូកា ២:១-៧) ហើយការដែលស្តេចនៃប្រទេសពែរ្សអ័ហាស៊ូរុសមិនបានដេកនៅមួយយប់នោះគឺជាការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ។ (អេសធើរ ៦:១-១៤) ព្រះគ្រប់គ្រងសូម្បីតែចិត្តរបស់ស្តេចអាក្រក់។ ទំនុកតម្កើង 76:10 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ប្រាកដជាកំហឹងរបស់មនុស្សនឹងសរសើរអ្នក! សេចក្តីក្រោធដែលនៅសេសសល់ អ្នកនឹងពាក់ដូចខ្សែក្រវាត់» ។

2 គ្រប់ទាំងផ្លូវរបស់មនុស្សគឺត្រឹមត្រូវក្នុងភ្នែករបស់ខ្លួន ប៉ុន្តែព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ថ្លឹងចិត្ត។

តាមពាក្យនេះ បុរសមិនដឹងថាខ្លួនជាមនុស្សមានបាបទេ តែអះអាងថាខ្លួនត្រូវដោយខ្លួនឯងព្រោះតែល្ងង់។ មូលហេតុដែលបុរសមិនឃើញអំពើបាបរបស់ខ្លួនមានដូចតទៅ។ (១) ព្រោះភ្លេចអំពើបាបពីអតីតកាល (២) ព្រោះមិនឃើញអំពើបាបដែលប្រព្រឹត្តនៅអនាគតកាល។ ហើយ (3) ទោះបីជាគាត់មានអារម្មណ៍ថាមានរឿងខុសឆ្គងចំពោះបុរសក៏ដោយ ពីព្រោះគាត់មិនដឹង

ថាគាត់មានអាយុខ្លីប៉ុនណាចំពោះព្រះ។ (៤) ដោយសារគាត់មិនដឹងថា ការមិនជឿលើព្រះជាអំពើបាបដ៏ធំទីមួយ។ (៥) ព្រោះខ្លួនឯងគិតការពារកំហុសចិត្តខ្លួនឯងជារឿងមិនពិត។ យេរេមា 17:9 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ចិត្តបោកបញ្ឆោតលើសជាងអ្វីៗទាំងអស់ ហើយឈឺយ៉ាងខ្លាំង។ តើអ្នកណាអាចយល់វាបាន?

បុរសនោះទទួលការជំនុំជំរះពីព្រះ ព្រោះខ្លួនគាត់អះអាងពីភាពសុចរិតរបស់គាត់។ (អេភ. ២:៣៥) ប៉ុន្តែ គាត់សារភាពអំពើបាបរបស់គាត់; គាត់បានទទួលសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ព្រះ។ (សុភាសិត ២៣:១៣, ១:៨-៩)

«ព្រះអម្ចាស់ថ្លឹងបេះដូង»។ អត្ថន័យនៃពាក្យនេះគឺការពិតដែលថាព្រះមិនត្រឹមតែពិនិត្យមើលបេះដូងរបស់មនុស្សប៉ុណ្ណោះទេថែមទាំងទ្រង់ទតមើលក្នុងចិត្តរបស់មនុស្សហើយដឹងទាំងអស់។ ព្រះចាត់ទុកចិត្តគាត់លើសពីរូបមនុស្ស។ ត្រង់ចំណុចនេះ ព្រះគឺខុសពីមនុស្ស។ បុរសមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាបក្នុងចិត្តជាសំខាន់ទេ តែយករូបសម្រស់ខាងក្រៅរបស់ខ្លួនឲ្យស្អាត។ វាគឺជាការស្អប់ខ្ពើមចំពោះព្រះ។ ដូច្នេះ បុរសនោះដឹងការពិតហើយ ក៏លះចោលគំនិតដើម្បីសារភាពដោយខ្លួនឯងទាំងស្រុង ហើយគួរកោតខ្លាចដល់ព្រះ។ ១ កូរិនថូស ៤:៣-៥ មានប្រសាសន៍ថា « ប៉ុន្តែចំពោះខ្ញុំ វាជារឿងតូចណាស់ដែលខ្ញុំគួរត្រូវបានវិនិច្ឆ័យដោយអ្នក ឬដោយតុលាការមនុស្សណាមួយ។ តាមពិតទៅ ខ្ញុំមិនថ្កោលទោសខ្លួនឯងទេ។ ដ្បិតខ្ញុំមិនបានដឹងអំពីអ្វីដែលប្រឆាំងនឹងខ្លួនខ្ញុំទេ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនបានរួចទោសដោយហេតុនេះទេ។ គឺព្រះអម្ចាស់ដែលវិនិច្ឆ័យខ្ញុំ។ ដូច្នេះ កុំប្រកាសសាលក្រមនៅមុនពេលវេលា មុនពេលព្រះអម្ចាស់យាងមក ដែលនឹងបំភ្លឺសេចក្តីដែលលាក់ទុកក្នុងសេចក្តី

ងងឹតឥឡូវ ហើយនឹងបើកសម្តែងគោលបំណងនៃចិត្ត។ ពេលនោះ ម្នាក់ៗ នឹងទទួលការសរសើរពីព្រះ»។ សូមមើល វិវរណៈ 2:23 ។
៣ ការប្រព្រឹត្តដោយសុចរិត និងយុត្តិធម៌ នោះជាការពេញចិត្តដល់ព្រះយេហូវ៉ា ជាជាងការបូជា។
អ្នកជឿនៅសម័យគម្ពីរសញ្ញាចាស់បានថ្វាយដង្វាយធួនដល់ព្រះគឺដូចគ្នាទៅនឹងការសារភាពនៃសេចក្តីជំនឿដើម្បីនិយាយថា "ខ្ញុំជឿលើព្រះយេស៊ូវ" នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ ដោយសារការបូជាដង្វាយធួននៅថ្ងៃនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គឺជាប្រភេទនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះនៅថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ គួរប្រកាន់យកសីលធម៌ខាងសាសនា (ដើម្បីប្រតិបត្តិសេចក្តីសុចរិត និងយុត្តិធម៌) ជាគោលបំណងចម្បងរបស់វា។ ពីព្រោះជំនឿដែលគ្មានការងារធ្វើ (ដោយមិនធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ តែថ្វាយយញ្ញបូជាតែប៉ុណ្ណោះ) គឺជាជំនឿដែលស្លាប់។ យ៉ូហាន 2:17 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ដូច្នេះដែរ ជំនឿដោយខ្លួនឯង បើគ្មានការប្រព្រឹត្ត នោះក៏ស្លាប់ដែរ»។ ដូច្នេះ យេរេមា 7:22-23 មានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិតនៅថ្ងៃដែលយើងបាននាំពួកគេចេញពីស្រុកអេស៊ីប នោះខ្ញុំមិនបាននិយាយទៅកាន់បុព្វបុរសរបស់អ្នករាល់គ្នា ឬបង្គាប់អស់អ្នកដែលមានការថ្វាយតង្វាយដុត និងយញ្ញបូជាឡើយ។ ប៉ុន្តែខ្ញុំបានបង្គាប់ពួកគេថា៖ ‹ចូរស្តាប់តាមសំឡេងរបស់យើង នោះយើងនឹងធ្វើជាព្រះរបស់អ្នក ហើយអ្នកនឹងធ្វើជារាស្ត្ររបស់យើង។ ហើយដើរតាមគ្រប់ផ្លូវដែលខ្ញុំបង្គាប់អ្នក ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានសុខចុះ»។ ត្រង់នេះ ពាក្យ «តង្វាយដុត និងយញ្ញបូជា» គួរត្រូវកែប្រែជាពាក្យ « ព្រោះតង្វាយដុត និងយញ្ញបូជា» ដូច្នេះអត្ថន័យ នៃឃ្លានេះនៅក្នុងសកម្មភាពនៃការថ្វាយរបស់មនុស្សនូវអ្វីដែលព្រះទាមទារចេញពីពួកគេ ភាគច្រើនមិន

មែនជាការលះបង់ទេ ប៉ុន្តែការគោរពប្រតិបត្តិតាមសីលធម៌សាសនារបស់ពួកគេ។ អេសាយបានមានប្រសាសន៍ថា តង្វាយដែលមិនបានធ្វើដោយសុចរិតជាបន្ទុកដ៏ធ្ងន់ដល់ព្រះ (គឺ ១:១០-១៧) យេរេមាបានមានប្រសាសន៍ថា ប្រសិនបើគាត់មិនអើពើនឹងការគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយយកចង្អុលបង្ហាញពីសកម្មភាពដែលវាផ្តល់តែអ្វីដែលនៅសល់ប៉ុណ្ណោះ។ ជីវិតសាសនា។ (យេ. ដូច្នេះ សាំយូអែលបាននិយាយថា ការស្តាប់បង្គាប់គឺប្រសើរជាងការថ្វាយ។ (១សាំ ១៥:២២)

4 ភ្នែកក្រអឺតក្រទម និងចិត្តឆ្មើងឆ្មៃ ជាចង្កៀងរបស់មនុស្សអាក្រក់ ជាអំពើបាប។

នៅទីនេះវាសង្កត់ធ្ងន់ថា "ក្រអឺតក្រទម" គឺជាអំពើបាបដ៏អាក្រក់។ តាមពិត បុរសក្រអឺតក្រទមមិនបានទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះទេ។ ព្រះដកមនុស្សក្រអឺតក្រទមចេញ ប៉ុន្តែទ្រង់ប្រទានព្រះគុណដល់មនុស្សរាបសា។ (យ. ម្យ៉ាងវិញទៀត ពួកគេគិតថាភាពក្រអឺតក្រទមជាគ្រឿងតុបតែងដ៏ស្រស់ស្អាត ប៉ុន្តែមិនមានអារម្មណ៍ក្រអឺតក្រទមនោះទេ។ ទំនុកតម្កើង 73:6 បានចែងថា វាគឺជា«ភាពក្រអឺតក្រទមជាខ្សែករបស់គេ»។ មានន័យថា ពួកគេមិនខ្មាសអៀន ជាជាងគិតថាជាបញ្ហាអួតអាង។

«ចិត្តអំនួត» ចង្អុលបង្ហាញថាបុរសនោះមើលទៅថាបុរសនោះអាចនឹងទទួលបានរបស់ខ្លាំងជាងសញ្ញាបត្ររបស់ខ្លួន។ ព្រោះចិត្តក្រអឺតក្រទមមិនលេចចេញនៅខាងក្រៅទេ តែនៅស្ងៀមក្នុងចិត្ត។ វាពិបាកក្នុងការគ្រប់គ្រងមោទនភាពបែបនេះ។ វាជាអំពើបាបកម្មដែលធ្វើឲ្យខាងក្នុងរបស់បុរសត្រូវគេបញ្ឆោ

ត។ "សេចក្តីចម្រើននៃមនុស្សអាក្រក់" មានន័យថា ភាពរុងរឿងនៃមនុស្ស
ក្រអឺតក្រទម ដែលបកស្រាយខាងលើ។ ដូច្នេះ Wilderboer បានពន្យល់ឃ្លា
នេះដូចខាងក្រោម នោះគឺដកហូតអ្នកដទៃ។ "ដោយអាកប្បកិរិយាដែល
មនុស្សអាក្រក់យកក្បែកខ្ពស់ ហើយមានចិត្តឆ្មើងឆ្មៃដូចដែលគេចម្រើនឡើង
នោះគេគួរទម្លាក់ចុះទៅក្នុងអំពើបាបដែរ"។ របស់ព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែចេញពី
អំពើអាក្រក់ទាំងអស់។ ដូច្នេះ លទ្ធផលធ្វើឲ្យគាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបកាន់តែ
ច្រើន ដោយសារវា សុភាសិត ១៦:១៨ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ភាពឆ្មើងឆ្មៃ
ទៅមុខសេចក្តីវិនាស ហើយមានចិត្តក្រអឺតក្រទមមុននឹងធ្លាក់ចុះ»។

5-6 ផែនការរបស់អ្នកឧស្សាហ៍ព្យាយាមនាំទៅរកភាពបរិបូរ រីឯអ្នកណាដែល
ប្រញាប់ទៅរកតែភាពក្រីក្រប៉ុណ្ណោះ។ ការទទួលបានទ្រព្យសម្បត្តិដោយ
អណ្តាតភូតភរ ជាចំហាយមួយរំពេច និងជាអន្ទាក់នៃសេចក្តីស្លាប់។

នៅទីនេះវានិយាយថាវិធីសាស្ត្រដើម្បីទទួលបានពរជ័យសម្ភារៈនៅពេល
ជាមួយគ្នាវានិយាយថាមូលហេតុនៃការក្ស័យធន។ (១) វិធីដែលបុរសក្លាយ
ជាអ្នកមានទ្រព្យសម្បត្តិ គឺការឧស្សាហ៍ព្យាយាម។ សម្រាប់មនុស្សឧស្សាហ៍
កាន់តាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៩) ជាចម្បង គាត់ក្រោកឈរ
ឡើងនៅលើព្រះហស្តនៃព្រះ។ ដូច្នេះ ព្រះតែងតែប្រទានពរដល់មនុស្ស
នោះ។ ក្នុងនាមជាបុរសបះបោរព្រះ គាត់មិនអាចទទួលពរជ័យពិតរបស់គាត់
បានទេ។ ទំនុកតម្កើង 127:1 មានប្រសាសន៍ថា "ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់មិន
សង់ផ្ទះទេ អស់អ្នកដែលសង់ផ្ទះនោះធ្វើការដោយឥតប្រយោជន៍។ លុះត្រា
តែព្រះយេហូវ៉ាចាំយាមក្រុងនោះ អ្នកយាមនៅតែភ្ញាក់ដោយឥតប្រយោជន៍»
។ (២) ហេតុផលដែលបុរសនោះក្ស័យធន គឺប្រញាប់ប្រញាល់កុហក។

ដោយសារបុរសនោះប្រញាប់ពេក គាត់មិនអាចបន្តរឿងមួយបានឡើយ។ ដូច្នេះ គាត់មិនអាចរីកចម្រើនក្នុងការកាន់កាប់របស់គាត់បានទេ។

កសិករនៅក្នុងប្រទេស Cho កាលពីសម័យដើមបានដាំគ្រាប់ធញ្ញជាតិនៅលើស្រែ ហើយរើសវាតិចតួច ព្រោះគាត់ចង់ធំឡើងយ៉ាងប្រញាប់។ ទីបំផុត ពួកគេត្រូវស្លូតហួតហែង ហើយស្លាប់។ មូលហេតុដែលបុរសក្ស័យធនគឺមិនពិត។ (ខ៦) ដោយសារការកុហកគឺជាវិធីរបស់អារក្ស (យ៉ូហាន ៨:៤៤) អ្វីដែលបានសម្រេចដោយវិធីនេះនឹងនាំមកនូវវេទនា។ ព្រោះអារក្សជាអ្នកឲ្យតែវេទនាដល់មនុស្ស។

"អ័ព្ទមួយរំពេច" (הֶבֶל־הֵמָּה) មានន័យថា ចំហាយទឹកមួយរំពេច។ ដូច្នេះ បុរសដែលចង់បានពរជ័យសម្ភារៈពិត តែងតែព្យាយាមធ្វើជំនួញដោយស្មោះត្រង់។ Wanamaker ដែលជាអ្នកជំនួញដ៏អស្ចារ្យម្នាក់នៅអាមេរិកបាននិយាយអំពីអាថិកំបាំងនៃភាពជោគជ័យថា "ទោះបីជាអ្នកក្លាយជាឃីតបន្តិច ប៉ុន្តែធ្វើវាដោយស្មោះត្រង់" ។ Maxim ជនជាតិអង់គ្លេសម្នាក់ក៏បាននិយាយថា "សម្រាប់ការរក្សាសុភមង្គលពេញមួយជីវិតរបស់អ្នក ចូរស្មោះត្រង់"។
7 អំពើឃោរឃៅរបស់មនុស្សអាក្រក់នឹងបោកបក់ពួកគេចេញ ពីព្រោះគេមិនព្រមប្រព្រឹត្តអំពើសុចរិត។

ការកែប្រែអត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ« សកម្មភាពចោររបស់មនុស្សអាក្រក់បំផ្លាញគាត់ ពីព្រោះគេបដិសេធមិនធ្វើតាមសេចក្តីសុចរិត»។ ការព្រមានអំពីគំនិតនេះមានច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរ។

ហាហាប 2:10-12 មានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកបានបង្កើតភាពអាម៉ាស់ដល់ផ្ទះ
របស់អ្នក។

ដោយកាត់ផ្តាច់មនុស្សជាច្រើន; អ្នកបានបាត់បង់ជីវិតរបស់អ្នក។ ដ្បិតថ្មនឹង
ស្រែកចេញពីជញ្ជាំង ហើយធ្នឹមពីឈើក៏ឆ្លើយតប»។ សុភាសិត 1:18-19
មានប្រសាសន៍ថា៖ «ប៉ុន្តែអ្នកទាំងនេះកំពុងរង់ចាំឈាមរបស់ខ្លួន។

ពួកគេបានវាយប្រហារជីវិតខ្លួនឯង។ ផ្លូវរបស់អ្នករាល់គ្នាដែលលោភលន់
ចង់បានផលអយុត្តិធម៌យ៉ាងនេះ វាដកជីវិតអ្នកកាន់កាប់វាចោល»។ សម្រាប់
ការពិតបែបនេះគឺច្បាស់ណាស់ ការសរសេរចាស់ក្នុងពិភពបូព៌ាបាននិយាយ
មួយនេះ។ នោះគឺលោក Myngsim Bogam បាននិយាយថា៖ «ដូចជាខ្ញុំ
បំផ្លាញអ្នកដទៃ វាជាវេទនាចំពោះខ្លួនខ្ញុំ។ ប៉ុន្តែដូចដែលអ្នកដទៃបំផ្លាញខ្ញុំ វា
ក្លាយជាខ្ញុំ។ ហើយវាក៏និយាយថា៖ «មនុស្សប្រហារជីវិតមនុស្សអាក្រក់
ប្រៀបដូចជាថ្មធ្វើឲ្យកាំបិតមុត ហើយបើទោះជាវាមិនត្រូវបានគេបង្ហាញឲ្យ
ឃើញក៏ដោយ វាហាក់ដូចជាថយចុះ ហើយបាត់ពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ»។ អត្ថ
ន័យនៃពាក្យនេះគឺថា ពេលណាមនុស្សអាក្រក់ប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ធ្វើបាប
ខ្លួនឯង ហើយទីបំផុតក៏ត្រូវវិនាស។ អ្នកដែលធ្វើបាបអ្នកម្ខាងទៀតត្រូវ
អន្តរាយដល់ទីបំផុត។ Myngsimbogam នៅតែជាមេរៀននៃសញ្ញាបត្របែប
នេះដោយបទពិសោធន៍របស់មនុស្សជាតិ។ មានព្រឹត្តិការណ៍មួយក្នុងថ្ងៃ
ដែលគេជិះជាន់របស់ជប៉ុន។ នៅតំបន់ Soon an ក្នុងប្រទេសកូរ៉េខាងជើង
មានអ្នកបោកប្រាស់ពីរនាក់បានដកលុយពីការផ្សាយពាណិជ្ជកម្មតាមទីផ្សារ
បានសម្លាប់គាត់។ ដំបូងគេទិញស្រាមួយដប ហើយក្រោយផឹករួចក៏ចែក
លុយគ្នាទៅវិញទៅមក។ ពេលដែលគេទៅទិញស្រានោះ គាត់មានចិត្តចង់

សម្លាប់មិត្តភក្តិរបស់គាត់ ហើយដាក់ថ្នាំពុលចូលទៅក្នុងស្រា រួចត្រឡប់មកវិញ។ បន្ទាប់មកចោរដែលនៅសេសសល់មានបំណងចង់យកប្រាក់ទាំងអស់ ហើយសម្លាប់មិត្តភក្តិដែលបានត្រឡប់មកវិញ។ ហើយគាត់បានផឹកស្រាតែម្នាក់ឯងដូច្នេះបុរសពីរនាក់ដែលចង់បានត្រូវបានបំផ្លាញ។

8 មាគ៌ារបស់មនុស្សមានទោសគឺខុស ប៉ុន្តែការប្រព្រឹត្តរបស់មនុស្សបរិសុទ្ធគឺទៀងត្រង់។

ការកែប្រែអត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា « សកម្មភាពរបស់បុរសដើម្បីទទួលបាបលើស្មារបស់ខ្លួនគឺចម្លែកណាស់ ហើយច្របូកច្របល់ ប៉ុន្តែសកម្មភាពរបស់អ្នកដែលបានសម្អាតនោះគឺត្រង់។ "នៅទីនេះពាក្យដែលហៅថា "មនុស្សដែលត្រូវទទួលអំពើបាបនៅលើស្មារបស់គាត់" (ּנָשָׂא עָוֹן) ចង្អុលទៅមនុស្សធម្មជាតិមិនត្រូវមានការបង្កើតឡើងវិញទេ។ មនុស្សធម្មជាតិដែលគ្មានការបង្កើតឡើងវិញជាកម្មសិទ្ធិរបស់ភាពងងឹត គាត់ត្រូវបានគេបញ្ឆោត។ (យេ. ១៧:៩) ដូច្នេះ គាត់ព្យាយាមលាក់បាំងសកម្មភាពរបស់គាត់។ វាគឺជា "សកម្មភាពច្រលំដែលអត្ថបទរបស់យើងនិយាយ។ សកម្មភាពបែបនេះគឺចម្លែកដូចដែលព្រះបានឃើញ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត «អ្នកដែលបានសម្អាត នោះមានន័យថា សម្រាប់សកម្មភាពនៃអ្នកដែលបានបង្កើតឡើងវិញនោះ ច្បាស់ជាសុចរិត គាត់សារភាពអំពើបាបរបស់គាត់។ ហេតុផលដែលត្រូវធ្វើដូច្នេះ គឺដោយសារគាត់រស់នៅមិនខ្លាចមនុស្សនោះទេ ប៉ុន្តែរស់នៅចំពោះព្រះ។ មាតិកាផ្ទុយគ្នានៃខាងលើត្រូវបានបង្ហាញដោយយ៉ូហាន 3: 19-21 ផងដែរ។ វាបាននិយាយថា « ហើយនេះជាការជំនុំជំរះ៖ ពន្លឺបានចូលមកក្នុងពិភពលោក ហើយមនុស្សចូលចិត្តភាព

ងងឹតជាជាងពន្លឺ ដោយសារអំពើរបស់ពួកគេអាក្រក់។ អស់អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិត ស្អប់ពន្លឺ ហើយមិនមករកពន្លឺឡើយ ក្រែងលោអំពើរបស់ខ្លួនត្រូវលាតត្រដាង។ ប៉ុន្តែ អ្នកណាដែលធ្វើការពិត នោះមករកពន្លឺ ដើម្បីឲ្យគេឃើញច្បាស់ថា កិច្ចការរបស់ខ្លួនបានប្រព្រឹត្តទៅក្នុងព្រះ»។ សកម្មភាពនៃការសម្អាតគឺស្មោះត្រង់" មានន័យថាគាត់គ្មានអ្វីដែលត្រូវលាក់បាំងដោយល្បិចកលនោះទេ។ ព្រោះគាត់សារភាពកំហុសដោយត្រង់ៗ គាត់ទទួលបានសន្តិភាពក្នុងចិត្ត។ ពីព្រោះគាត់មិនអាចក្រោកឈរនៅចំពោះព្រះដោយការសារភាពអំពើបាប។ សុភាសិត 28:13 ចែងថា៖ «អ្នកណាដែលលាក់បាំងការរំលងរបស់ខ្លួន នោះនឹងមិនចម្រើនឡើងឡើយ

ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលសារភាព ហើយបោះបង់ចោល អ្នកនោះនឹងបានសេចក្តីមេត្តាករុណា»។

9 ការរស់នៅជ្រុងលើដំបូលផ្ទះ ប្រសើរជាងនៅផ្ទះរួមគ្នាជាមួយប្រពន្ធដែលមានជម្លោះ។

ការកែប្រែអត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា« ការរស់នៅជ្រុងលើដំបូលផ្ទះល្អជាងរស់នៅផ្ទះធំទូលាយជាមួយប្រពន្ធដែលឈ្លោះប្រកែកគ្នា»។ ដោយសារដំបូលផ្ទះរបស់ជនជាតិយូដាជាផ្ទះសំប៉ែត បុរសនោះមិនអាចស្នាក់នៅជ្រុងមួយបានឡើយ។ ប៉ុន្តែមានន័យថាទៅរស់នៅទីនោះប្រសើរជាងរស់នៅផ្ទះធំរួមគ្នាជាមួយស្ត្រីឈ្លោះគ្នា។ នៅក្នុងការឈ្លោះប្រកែកគ្នាគួរតែត្រូវបានហាមឃាត់។ Charles Bridges និយាយអំពីអាថិកំបាំងដើម្បីបំបាត់ការឈ្លោះប្រកែកគ្នារបស់គូស្នេហ៍វាត្រូវបានសង្ខេបដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ (១) គូស្វាមីភរិយាគួរចងចាំ។ ពោលគឺការបង្ហាញ

អារម្មណ៍គឺមានគ្រោះថ្នាក់ ប៉ុន្តែការស៊ូទ្រាំក្នុងរយៈពេលយូរមានប្រយោជន៍ច្រើន។ (២) បុគ្គលទាំងពីរគួរយោគយល់គ្នាទៅវិញទៅមក មិនគួររឹងរូស។ នៅពេលដែលពួកគេផ្ទុយគ្នា ពួកគេផ្តល់ឱកាសឱ្យអារក្សបង្កើតបញ្ហាធំ។ (អេភ. ៤:២៧) (៣) ប្តីមិនគួរទាមទារឲ្យប្រពន្ធស្តាប់បង្គាប់តែប៉ុណ្ណោះ។ គាត់ត្រូវចាំថាជាប្រពន្ធរបស់អ្នកដទៃ ប៉ុន្តែមិនមែនជាទាសកររបស់ទេ។ (៤) អ្វីដែលភរិយាចងចាំគឺការដែលនាងបាត់បង់គុណធម៌នៃភាពស្លូតបូតនិងភាពស្ងៀមស្ងាត់នាងបន្សល់ទុកនូវសិរីល្អរបស់ខ្លួន។ សូមមើល ពេត្រុសទី១ ៣:៤។
ប្រពន្ធឈ្លោះចាញ់ហានសូគិ។ នាងត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីជួយប្តី (លោកុប្បត្តិ 2:18) នាងមិនមកគ្រប់គ្រងប្តីទេ។ យើងអាចគិតថាប្រពន្ធរបស់យ៉ូបក្នុងរឿងប្រពន្ធដែលឈ្លោះគ្នា។ នាងបានចំអកឲ្យប្តីរបស់គាត់ដើម្បីរក្សាសេចក្តីជំនឿក្នុងគ្រាទុក្ខលំបាក ហើយនិយាយថា « បន្ទាប់មកប្រពន្ធរបស់គាត់និយាយទៅគាត់ថា « តើអ្នកនៅតែរក្សាចិត្តស្មោះត្រង់របស់អ្នកឬ? ដាក់បណ្តាសាព្រះជាម្ចាស់ ហើយស្លាប់។” (យ៉ូប ២:៩)

10 ព្រលឹងមនុស្សអាក្រក់ប្រាថ្នាចង់បានអំពើអាក្រក់។ អ្នកជិតខាងរបស់គាត់មិនឃើញមានចិត្តមេត្តានៅក្នុងភ្នែកគាត់ទេ។

ការកែប្រែភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា៖ «ព្រលឹងនៃមនុស្សអាក្រក់ចង់បានអំពើអាក្រក់របស់អ្នកឯទៀតដែលជាអ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួន ក៏មិនបានទទួលព្រះគុណនៅក្នុងភ្នែករបស់ខ្លួនដែរ»។ ពោលគឺមនុស្សអាក្រក់ចង់ឃើញអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃត្រូវវិនាស គាត់ចូលចិត្តឃើញអ្នកជិតខាង (មិត្តរបស់ខ្លួន) មានអំពើខុស។ លោក William Mckane បាននិយាយថា “មនុស្សជាតិមានឆន្ទៈក្នុងការចេញទៅរកបុរសផ្សេងទៀត

និងរួមចំណែកឆ្ពោះទៅរកភាពសម្បូរបែបនៃសង្គម។ បុរសដែលមិនអាចឆ្លងផុតការអះអាងរបស់ខ្លួនគឺស្ថិតនៅក្នុងគុក ហើយត្រូវបានធ្វើឲ្យបាត់បង់មនុស្ស។ – សុភាសិត ឆ្នាំ ១៩៧០ ទំព័រ ៥៥៦)
11 ពេលដែលអ្នកចំអកត្រូវដាក់ទោស មនុស្សសាមញ្ញក៏ក្លាយជាមនុស្សមានប្រាជ្ញា។ កាលណាអ្នកប្រាជ្ញត្រូវបានបង្ហាត់បង្រៀន នោះក៏ទទួលបានចំណេះ។

យោងទៅលើការបកស្រាយនៃពាក្យដូចគ្នានៅខាងលើ 19:25 "អ្នកមើលងាយមួយ" (ז) គឺជាការក្រអឺតក្រទមក្នុងកម្រិតដើម្បីមើលងាយព្រះ. គាត់មិនត្រូវការដំបូន្មានទេ មានតែការដាក់ទណ្ឌកម្មប៉ុណ្ណោះ។ សុភាសិត 29:1 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកណាដែលត្រូវបន្ទោសជាញឹកញាប់ តែរឹងក នោះនឹងត្រូវបាក់ភ្លាមៗមិនអាចព្យាបាលបាន»។ ស្តេចអហាប់នៃជនជាតិអ៊ីស្រាអែលមិនបានស្តាប់តាមពាក្យរបស់មីកាដែលជាហោរាដ៏ស្មោះត្រង់រហូតដល់ទីបញ្ចប់ទេ ជាជាងចង្អុលទៅគាត់ ហើយនិយាយថាហោរានិយាយតែរឿងដ៏គួរឲ្យស្អប់ស្អែង (១ ស្តេច ២២:៨) ដ្បិតទ្រង់មានបន្ទូលថា ស្តេច មិនគួរទៅស្រុករ៉ាម៉ូតគីលាតដើម្បីធ្វើសង្គ្រាមទេ ដែលគាត់ដាក់ក្នុងគុក។ (ស្តេចទី១ ២២:៨) ព្រះអ័ហាប់បានឡើងលើរ៉ាម៉ូតគីលាត ហើយច្បាំងនឹងជនជាតិអើរ៉ាម ហើយត្រូវស្លាប់ក្នុងសង្គ្រាម។ (ស្តេចទី១ ២២:២៩-៣៥) ស្តេចដែលមានឫទ្ធានុភាពខ្លាំងពូកែបះបោរព្រះហើយមានចិត្តក្រអឺតក្រទមគួរតែត្រូវវិនាស តើមនុស្សក្រអឺតក្រទមបានធ្លាក់ចូលទៅក្នុងធម្មជាតិដូច្នេះឬ?

"មនុស្សសាមញ្ញក្លាយជាមានប្រាជ្ញា" ត្រង់នេះគេហៅថា "មានប្រាជ្ញា" (ភទ្បាន) គឺជាអ្នកដែលបើកចិត្តឲ្យទូលាយ ហើយជាអ្នកដើរតាមអ្នក

ក្រអឺតក្រទម ព្រោះគាត់មិនស្គាល់ការពិតច្បាស់។ បុរសបែបនេះគឺជាមនុស្ស ដែលគេណែនាំឲ្យបានត្រឹមត្រូវក៏ក្លាយទៅជាត្រូវ។ ហេតុនេះហើយបានជា ព្រះដ៏មានព្រះហឫទ័យមេត្តាករុណាដាក់ទោសតែមនុស្សក្រអឺតក្រទម ហើយធ្វើឲ្យពួកគេត្រឡប់មកវិញ។ ដូចនេះវាជារិន័យនៃការពិន័យជាគំរូ។ ដោយសារព្រះបានដាក់ទោសតិចតួចដល់បុរស ទើបបុរសមិនដឹងពីការរិនិច្ឆ័យជាប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់គាត់។ សូមមើល រ៉ូម ២:៤។

«កាលណាអ្នកប្រាជ្ញត្រូវបានបង្ហាត់បង្រៀន នោះក៏ទទួលបានចំណេះ»។ « អ្នកប្រាជ្ញ» គឺជាអ្នកដែលប្រតិបត្តិតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងល្អ។ ប៉ុន្តែ គាត់ក៏អាចនឹងយករឿងដែលបរាជ័យដែរ។ ប៉ុន្តែ ការដាក់ទណ្ឌកម្មយ៉ាងតឹងរឹង គឺមិនត្រូវការចំពោះគាត់នោះទេ វាគ្រាន់តែជាការបន្ទោសគាត់ប៉ុណ្ណោះ។ គាត់ទទួលបានដំបូន្មានត្រឹមត្រូវដោយចិត្តផ្អែមល្ហែម។ ចំពោះអំពើបាបដែលដាវីឌយកប្រពន្ធរបស់អ៊ូរី គាត់ត្រូវបានព្យាការីណាថានស្តីបន្ទោស បន្ទាប់មកគាត់បានប្រែចិត្តដោយចិត្តផ្អែមល្ហែមនៅទីនោះ។ ចំពោះពាក្យណាថានបានស្តីបន្ទោស (២ សាំយូអែល ១២:១-២) គាត់មិនស្ទាក់ស្ទើរ ហើយនិយាយភ្លាមថា៖ «ដាវីឌបាននិយាយទៅណាថានថា «ខ្ញុំបានធ្វើបាបទាស់នឹងព្រះយេហូវ៉ាហើយ»។ ណាថាននិយាយទៅកាន់ដាវីឌថា៖ «ព្រះអម្ចាស់ក៏បានលុបបំបាត់អំពើបាបរបស់អ្នកដែរ។ អ្នកមិនត្រូវស្លាប់ឡើយ»។ (សាំ. ១២:១៣) ដូចជាអ្នកដែលប្រែចិត្តដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរ គឺជាអ្នកប្រាជ្ញ។ ដាវីឌ ជាអ្នកចេះដឹងខាងវិញ្ញាណដែលសរសេរទំនុកតម្កើងជាច្រើនជាអ្នកប្រែចិត្ត។ ព្រះប្រទានប្រាជ្ញាដល់អ្នកដែលប្រែចិត្ត ដើម្បីស្គាល់គាត់កាន់តែច្បាស់។

12 ព្រះដ៏សុចរិតសង្កេតមើលផ្ទះរបស់មនុស្សអាក្រក់។ គាត់បោះមនុស្ស
អាក្រក់ចោលទៅ។

នោះគឺមានន័យថា បន្ទាប់ពីព្រះពិនិត្យមើលស្ថានភាពរបស់មនុស្សអាក្រក់
យ៉ាងលម្អិតហើយ ទីបំផុតទ្រង់នឹងដាក់ទោសគាត់។ ព្រះអង្គមិនដកមនុស្ស
អាក្រក់ចេញដោយប្រញាប់ឡើយ។ គាត់កំពុងរង់ចាំជាយូរមកហើយ។ សូម
មើលទំនុកតម្កើង ១១:៤។ ការរង់ចាំរបស់គាត់ត្រូវបានចំណាយពេលយូរ។
លោកបានហៅលោកអប្រាហាំចេញពីស្រុកខាល់ឌាអ៊ើរ ហើយនាំលោកទៅ
ស្រុកកាណាន ដើម្បីប្រគល់ទឹកដីដល់លោក ម្តងទៀតលោកបានរង់ចាំដល់
ពេលដែលកុលសម្ព័ន្ធកាណានពោរពេញដោយអំពើបាប។ (លោកុប្បត្តិ ១៥:
១២-១៦) យោងទៅរ៉ូម ២:៤។ ទីបំផុត កុលសម្ព័ន្ធកាណានត្រូវបានបំផ្លាញ។
ហេតុនេះហើយបានជាពិបាកណាស់ដែលមនុស្សអាក្រក់យល់ដឹងដោយ
អាយុខ្លីនិងការមើលស្រាលរបស់ខ្លួនថា ការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់មនុស្ស
អាក្រក់កើតចេញពីព្រះ។ ប្រសិនបើមនុស្សអាក្រក់ប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់
ទោសមកលើគេភ្លាម នោះមនុស្សនឹងយល់ថា វាជាការជ្រៀតជ្រែករបស់ព្រះ
យ៉ាងងាយ។ ដូច្នេះ មូលហេតុដែលព្រះទ្រង់មិនធ្វើដូច្នេះ គឺតាមថា (១) ព្រោះ
ព្រះមិនសព្វព្រះហឫទ័យឲ្យមនុស្សរងទុក្ខ ហើយទទួលទុក្ខព្រួយ។ (ទ្បាំ. ៣:
៣៣) (២) ដោយសារព្រះមិនពេញចិត្តដែលបុរសនោះបានស្លាប់ក្នុងអំពើបា
ប។ (អេសេក ១៨:៣២) (៣) ដោយសារទ្រង់មានគុណធម៌ដ៏សប្បុរស។ (រ៉ូម
២:៤) (៤) ដោយសារគាត់ចង់ឱ្យពួកគេមកដល់ពីសេចក្តីជំនឿទៅសេចក្តី
ជំនឿនៅដើមដំបូង ច្រើនជាងពួកគេទៅដល់សេចក្តីជំនឿ បន្ទាប់ពីបុរសបាន
ដឹងពីសកម្មភាពរបស់គាត់ (ព្រះ) ដោយបញ្ញា។ (រ៉ូម ១:១៧) យើងដឹងក្នុង
កម្រិតមួយថាព្រះធ្វើការ ហើយគួរស្គាល់ព្រះ ប៉ុន្តែយើងមិនអាចដឹងទាំង

ស្រុងទេ។ ព្រះនៅស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែយើងនៅផែនដី។ (សាស្តា ៥:២)។ ទោះជាយើងមិនដឹងថាព្រះធ្វើការយ៉ាងណាក៏ដោយ ការជឿលើលោកគឺត្រូវស្រឡាញ់លោក។ ជំនឿ ក្តីសង្ឃឹម និងសេចក្តីស្រឡាញ់តែងតែនៅជាមួយគ្នា។ (១កូរិនថូស ១៣:១៣) បញ្ហា «តើអ្នកជឿទេ? ក្នុងពេលតែមួយគឺ "តើអ្នកស្រឡាញ់ទេ?" អ្នកដែលត្រូវឆ្លងកាត់បញ្ហាគឺពួកបរិសុទ្ធ។ ក្រុមមនុស្សអាក្រក់ព្យាយាមសាកល្បងព្រះតាមស្តង់ដារខ្លួនក្បាលរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែពួកគេមិនស្រឡាញ់ទ្រង់ទេ។ អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ព្រះយេហូវ៉ាយ៉ាងនេះក៏ត្រូវបណ្តាសា។ (១កូរិនថូស ១៦:២២)។ ដូច្នេះ មនុស្សមិនគួរស្គាល់ព្រះដោយប្រើខួរក្បាលតូចនោះទេ។ ក្នុងបញ្ហាខាងវិញ្ញាណ បុរសនោះងងឹតហើយល្ងិចរបស់អារក្សបញ្ឆោតគាត់។ ដូច្នេះ គាត់ដឹងកម្រិតមួយចំនួននៃការដឹងពីវិវរណៈរបស់ព្រះ ឥឡូវនេះ ដោយការសម្រេចចិត្តគួរជឿលើព្រះ ហើយដើរតាមទ្រង់ ដោយការជឿលើព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ (ដោយការស្រឡាញ់ដោយលះបង់)។ អ្នកដែលស្រលាញ់គាត់លះបង់ ស្គាល់គាត់កាន់តែច្រើន ហើយជឿជាក់លើគាត់កាន់តែច្រើន។ សូមមើល យ៉ូហាន ១៤:២១ ។

13 អ្នកណាដែលបិទត្រចៀកនឹងការស្រែករបស់ជនក្រីក្រ អ្នកនោះនឹងស្រែកឡើងតែមិនបានឆ្លើយតបឡើយ។

សូមមើល មថ ៥:៧, ១៨:២៤-៣៥ Jm ២:១៣ សុភាសិត ២៩:៧។ ត្រង់នេះពាក្យថា "អ្នកក្រ" (ឌឺឡឺ) ចង្អុលទៅទុក្ខ។ ឧក្រិដ្ឋជនដែលបានកត់ត្រាក្នុងខគម្ពីរនេះមានច្រើនប្រភេទ។ (១) ជនមិនប្រមាទមិនរំដោះគ្រោះក្នុងទុក្ខ។ បុរសគ្មានមេត្តាបែបនេះមិនដឹងថាខ្លួនឯងអាចនឹងជួបទុក្ខលំបាកនោះទេ។

(២) មេដឹកនាំទុច្ចរិតដែលមិនជួយជនរងគ្រោះក្រោមការសង្កត់សង្កិនរបស់អ្នកដទៃ។ ព្រោះគាត់មិនដឹងថាអំណាចរបស់គាត់គួរប្រតិបត្តិតាមសុចរិតទេ រហូតមកដល់ពេលនេះ គាត់មិនគួរដកហូតទេ។ (៣) សេដ្ឋីដែលគ្មានមេត្តាមិនមើលថែបុរសក្រីក្រធ្ងន់ធ្ងរខាងហិរញ្ញវត្ថុ។ បុរសដែលទោះមានទ្រព្យសម្បត្តិ តែមិនបានមើលថែអ្នកក្រដោយការចាប់ខ្លួនដោយលោភលន់ ភាពប្រណីត និងការសប្បាយនោះ រមែងខ្វិនក្នុងចិត្ត។ ព្រះវិនិច្ឆ័យអនាគតរបស់ពួកគេ។ (យម ៥:១-៥)

"ខ្លួនឯងនឹងហៅចេញហើយមិនត្រូវបានគេឆ្លើយ" ពាក្យនេះបង្ហាញពីការតបស្នងសមាមាត្រនៃព្រះចំពោះអំពើបាប។ ដូចជាច្បាប់ដាក់ទណ្ឌកម្មដ៏អស្ចារ្យបែបនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយតែកិច្ចការដ៏មានអំណាចរបស់ព្រះ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្នកដែលជួយជនមានទុក្ខ គឺត្រូវតបស្នងដោយព្រះអម្ចាស់ដែលទទួលស្គាល់ថាជួយខ្លួនឯង។ សូមមើល មថ ២៥:៣១-៤០។ ហើយប្រសិនបើអ្នកឃ្លាំមើលក្នុងពិភពខាងវិញ្ញាណមិនមើលថែមនុស្សវេទនាខាងវិញ្ញាណដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម នោះព្រះមិនស្តាប់តាមញត្តិរបស់ពួកគេទេ។ ពួកគេគួរតែមានអារម្មណ៍មិនត្រឹមតែស្តានភាពអាក្រក់ខាងរូបកាយប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏គួរដឹងពីស្ថានភាពដ៏អាក្រក់នៃព្រលឹងរបស់ពួកគេ ហើយស្វែងរកពួកគេ ព្យាបាលពួកគេ ហើយចិញ្ចឹមពួកគេខាងវិញ្ញាណ។(អេសេគារ ៣៤:១៦)។

14 អំណោយដែលលាក់កំបាំងនឹងបញ្ចៀសកំហឹង ហើយសំណូកដែលលាក់ទុក កំហឹងដ៏ខ្លាំង។

នេះមិនមានន័យថាការឲ្យសំណូកនិងការទទួលនោះជាប្រយោជន៍នោះទេ។ តើមិនមែនជាមូលហេតុដែលគេឲ្យដោយសម្ងាត់ព្រោះសំណូកនោះមិនគួរឲ្យគោរពឬ? បន្ទាប់មក អត្ថន័យនៃឃ្លានេះ (១)វាចង្អុលបង្ហាញពីទម្លាប់របស់មនុស្សខូចចូលចិត្តរឿងនោះ (២) វាចង្អុលបង្ហាញថាបុរសមិនអាចផ្លាស់ប្តូរកំហឹងរបស់គាត់ទៅជាខ្លឹមសារនៃសេចក្តីប្រាថ្នារបស់គាត់បានទេ។ យើងនៅត្រង់ចំណុចនេះអាចនិយាយបានថាការសន្និដ្ឋានផ្លូវចិត្ត។

នោះគឺនៅពេលដែលបុរសនោះឈប់ខឹងដោយការទទួលសំណូកដ៏ទុច្ចរិតនោះអ្នកជឿដើម្បីទទួលបានស្ថានសួគ៌ដោយយុត្តិធម៌ និងយុត្តិធម៌គួរតែបញ្ឈប់កំហឹង អំពើអាក្រក់ និងតណ្ហា។ សូមអាន ទីតុស 3:3-7 យ៉ាងលម្អិត។

"សំណូក" និង "អំណោយ" គឺខុសគ្នា។ "សំណូក" សំដៅលើរឿងដែលបុគ្គលផ្តល់ឲ្យដោយសម្ងាត់ ប៉ុន្តែ "អំណោយ" គឺជាអំណោយសម្រាប់ផ្តល់ការអរព្រះគុណ និងទទួលការពេញចិត្តពីអ្នកដ៏ទៃ។ ជាឧទាហរណ៍ យ៉ាកុបម្នាក់បានឲ្យអេសាវ (លោកុប្បត្តិ ៣២:១៣-១៨) អ័ប៊ីកែលម្នាក់បានឲ្យដាវីឌ (១សាំ ២៥:១៨, ២៣) ហើយយ៉ាកុបម្នាក់បានចាត់ជារ៉ោន។ (លោកុប្បត្តិ ៤៣:១១) ជាដើម។

15 កាលណាយុត្តិធម៌បានកើតឡើង នោះជាសេចក្តីអំណរដល់មនុស្សសុចរិត តែជាការភ័យខ្លាចដល់មនុស្សអាក្រក់។

ការកែប្រែអត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា "ធ្វើសេចក្តីសុចរិតជាសេចក្តីរីករាយ អញដែលប្រព្រឹត្តអំពើទុច្ចរិតត្រូវវិនាស" ។ ពោលគឺមានន័យថា "មនុស្សសុចរិតប្រព្រឹត្តសុចរិត ប្រព្រឹត្តដោយត្រេកអរ

បុគ្គលទុច្ចរិតប្រព្រឹត្តសុចរិត ដូចជួបនឹងសេចក្តីវិនាស គេស្អប់នឹងការប្រព្រឹត្ត។ ត្រង់ចំណុចនេះ អធិប្បាយរបស់ Charles Bridges ត្រូវបានសង្ខេបដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា ពួកបរិសុទ្ធដែលជឿព្រះពិតជាមានចិត្តស្មោះត្រង់ដោយអំណរចំពោះកិច្ចការត្រឹមត្រូវក្នុងការបម្រើព្រះអម្ចាស់។ ពួកគេគ្មានកិច្ចការដែលរីករាយជាងនេះទេ លើកលែងតែការបម្រើព្រះអម្ចាស់។ ពួកគេគិតថា ការក្លាយជាភាពបរិសុទ្ធនៅចំពោះព្រះគឺជាសុភមង្គលដ៏អស្ចារ្យបំផុត។ តាមពិតទៅ ពេលដែលអ្នកជឿប្រតិបត្តិជីវិតបរិសុទ្ធ ព្រះផ្តល់អំណរដល់គាត់។ ដូច្នោះ ភាពស្មោះត្រង់ និងសេចក្តីអំណរចំពោះព្រះអម្ចាស់ត្រូវបានអមដំណើរ។ នេះគឺដូចជាការពិតដែលថាភ្លើងនិងពន្លឺត្រូវបានអមដំណើរជាមួយគ្នា។ ការពិតដែលថាដើម្បីធ្វើសេចក្តីសុចរិតសម្រាប់ព្រះជាបិតាក្លាយជាសេចក្តីអំណរត្រូវបានរកឃើញនៅក្នុងជីវិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ (យ៉ូហាន ៥:៣២-៣៤) សូមយោងទៅទំនុកតម្កើង ៤០:៨។ ក្នុងការធ្វើការសុចរិតទាំងអស់ យើងទទួលបានសេចក្តីអំណរ និងសន្តិភាព ដោយសារព្រះគ្រីស្ទគង់នៅជាមួយយើង។

"ការភ័យខ្លាចចំពោះអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់" ។ ពោលគឺបុរសប្រព្រឹត្តទុច្ចរិតមានន័យថា ប្រព្រឹត្តសុចរិតជាទុក្ខ ដូចគេទម្លាក់ចុះទៅក្នុងសេចក្តីវិនាស។ ពួកគេរស់នៅតាមការពិតដែលពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាអំណរ។ (សុភ. ១០:២៣, ២៦:១៩) ប៉ុន្តែ ក្នុងចំណោមអ្នកដឹកនាំដែលជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ហើយបង្រៀនអ្នកឯទៀត ដោយធ្វើសេចក្តីសុចរិត បុរសជាច្រើនស្អប់បញ្ហានេះ ដើម្បីធ្វើសេចក្តីសុចរិតយ៉ាងខ្លាំង ដោយរិះគន់។ ព្រះគ្រីស្ទមានបន្ទូលថា « ដ្បិតនឹមរបស់ខ្ញុំងាយស្រួល ហើយបន្ទុករបស់ខ្ញុំក៏ស្រាល»។ (Mt 11:30) ពួក

គេគិតថាវាគ្រាន់តែជាបន្ទុកធ្ងន់ប៉ុណ្ណោះ។ តាមពិតពួកគេមិនបានភ្លក់នូវភាព រីករាយពីស្ថានសួគ៌រហូតមកដល់ពេលនេះ ហើយក៏មិនគេចពីអ្នកជំនួញខាង សាសនាដែរ។

16 អ្នកណាដែលវង្វេងចេញពីមាគ៌ាល្អ អ្នកនោះនឹងបានសម្រាកក្នុងអង្គប្រជុំ នៃមនុស្សស្លាប់។

នៅទីនេះ ពាក្យដែលហៅថា «អ្នកដែលវង្វេងចេញពីផ្លូវនៃសុភវិនិច្ឆ័យ» ចង្អុលទៅអ្នកក្បត់សាសនា ដើម្បីចាកចេញពីការពិតនៃព្រះ។ បទគម្ពីរកត់ត្រាការពិតដែលថា ប្រសិនបើដំបូង អ្នកណាដែលជឿលើសេចក្តីពិតរបស់ ព្រះ ហើយត្រូវបានបង្ហាត់បង្រៀននៅក្រុមជំនុំត្រូវខូច។ គាត់គួរតែត្រូវវិនាស ទាំងស្រុង ដូច្នេះជាក់ស្តែង។ ម៉ាថាយ 5:13 មានប្រសាសន៍ថា "អ្នករាល់គ្នាជា អំបិលនៃផែនដី ប៉ុន្តែប្រសិនបើអំបិលបាត់រសជាតិ តើប្រៃនឹងបានមកវិញ ដោយរបៀបណា? វាមិនល្អសម្រាប់អ្វីទៀតឡើយ លើកលែងតែត្រូវគេបោះ ចោល ហើយជាន់ជើងមនុស្ស»។ ហេព្រើរ ៦:៤-៦ បានមានប្រសាសន៍ថា « ត្បិតមិនអាចទៅរួចទេ ក្នុងករណីអ្នកដែលធ្លាប់បានត្រាស់ដឹង ហើយដែល បានភ្លក់ស្ថានសួគ៌។ អំណោយទាន ហើយបានចែករំលែកនៅក្នុងព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធ ហើយបានភ្លក់នូវសេចក្តីល្អនៃព្រះបន្ទូលនៃព្រះ និងអំណាច នៃយុគសម័យខាងមុខ ហើយបន្ទាប់មកបានធ្លាក់ចុះទៅ ដើម្បីស្តារពួកគេ ឡើងវិញ ដើម្បីឱ្យមានការប្រែចិត្ត ចាប់តាំងពីពួកគេកំពុងឆ្កាងព្រះបុត្រាម្តង ទៀត។ ពីព្រះដល់ការធ្វើបាបរបស់ពួកគេ ហើយចាប់ទ្រង់មើលងាយ»។ សូម មើល II Pet 2:20-22 ។

ពាក្យថា "ប្រជុំនៃមនុស្សស្លាប់" (מְפָאִים) អាចបកប្រែទៅជា "សភាវៈងងឹត" វិញ្ញាណងងឹតមានន័យថាបន្ទាប់ពីការចាកចេញ មនុស្សម្នាក់បានចូលទៅក្នុងពិភពក្រោមដី។ Georg Fohrer បានបកប្រែវាទៅជាខ្មោចនៃពិភពងងឹត" (Achattenwesen) (Commentar) យោងទៅ Is 14:9, Ps 88:11 Prov 2:18, 9:18 ។ បន្ទាប់មក ពាក្យ «ខ្មោចនៃពិភពងងឹត» ចង្អុលទៅកន្លែងដែលវិញ្ញាណមិនបានទទួលសេចក្តីសង្គ្រោះត្រូវបានប្រមូលផ្តុំ។ សូមមើល យូដាស ១:១២-១៣ ១ពេត្រុស ៣:១៩-២០។

17 អ្នកណាស្រឡាញ់ការសប្បាយ អ្នកនោះនឹងទៅជាអ្នកក្រ។

អ្នកណាដែលចូលចិត្តស្រានិងប្រេង អ្នកនោះនឹងមិនមានទេ។ ការកែប្រែអត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ«អ្នកដែលស្រឡាញ់ការសប្បាយនឹងក្លាយជាអ្នកក្រ ហើយអ្នកដែលស្រឡាញ់ស្រានិងប្រេងមិនបានទៅជាអ្នកមានឡើយ»។ នៅទីនេះគេហៅថា "អ្នកណាដែលស្រលាញ់" (អាហាវ៉ូ) មិនមែនជាកម្រិតនៃការស្រឡាញ់ការសប្បាយនោះទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់គាត់មានឥទ្ធិពលលើវា គាត់មិនអាចបំបែកចេញពីវាបានទេ។ កាលដែលបុរសធ្វើដូច្នេះ គប្បីត្រូវទម្លាក់ចុះទៅក្នុងអំពើបាបដ៏ជ្រៅ ដើម្បីស្រឡាញ់ការសប្បាយជាងព្រះ។ ៩ ធី. (ធីមទី១ ៥:៦) ពោលគឺមនុស្សបែបនេះគ្មានគោលបំណងដ៏ថ្លៃថ្នូរទេ អាស្រ័យតាមការខិតខំនិងសកម្មភាពពិតក៏លែងមានទៀតដែរ។ គាត់ចំណាយរាងកាយរបស់គាត់ បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់ ទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ និងអ្វីៗផ្សេងទៀតដើម្បីភាពរីករាយ។ ដូច្នេះ គាត់មិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីគាត់ក្រីក្រ។ លោក Charles Bridges បាននិយាយថា "ការសប្បាយនៅក្នុងពិភពលោកនេះពិតជាឥតប្រយោជន៍។

គេទៅចោលយើងហើយ ប៉ុន្តែពេលវេលាដែលគេចាកចេញនឹងមកដល់។ យើងដាក់ក្តីសង្ឃឹមដ៏រីករាយរបស់យើងទៅលើពួកគេ គឺដូចជាការពិតដែលយើងសាងឡើងលើទឹក។ ពួកគេធ្វើឱ្យយើងធ្លាក់ចូលទៅក្នុងការខកចិត្តយ៉ាងខ្លាំងដូចជារលក។ (A Commentary on Proverbs, The Banner of Truth Trust, 1968, p 380) ប្រសិនបើអ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទស្រឡាញ់ការសប្បាយ នោះពួកគេមិនខ្វល់ខ្វាយនឹងការអធិស្ឋាន ហើយមិនថ្វាយដួងចិត្តរបស់ពួកគេចំពោះព្រះឡើយ ដំបូងពួកគេបានស្លាប់ខាងវិញ្ញាណ។ (ធីម. ៥:៦) ដូច្នេះ ពួកគេគួរយកឈ្នះចរិតអាក្រក់ដើម្បីស្រឡាញ់ការសប្បាយ។ Cyprian ដែលជាអ្នកនយោបាយសាសនាគ្រឹស្តមួយរូបកាលពីសម័យបុរាណបាននិយាយថា "ការសប្បាយបំផុតគឺការទទួលបានសេចក្តីរីករាយ"។ (ដេបូណ្ឌ ផ្ទូឌីស៊ីធី)

«អ្នកណាដែលចូលចិត្តស្រានិងប្រេង អ្នកនោះនឹងមិនមានឡើយ»។ "ស្រា" ធ្វើឱ្យបុរសមានភាពថោកទាបហើយ "ប្រេង" គឺជាទំនិញប្រណីតប្រចាំថ្ងៃ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលស្រឡាញ់ការសប្បាយជារៀងរាល់ថ្ងៃ ដោយប្រើរបស់បែបនេះ មិនអាចយកទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួនបានឡើយ។ បទគម្ពីរហាមឃាត់មិនឲ្យបុរសក្លាយជាអ្នកមានដោយបំណងប្រាថ្នាដោយប្រាជ្ញាឥតប្រយោជន៍របស់ខ្លួន។ (សុភាសិត ២៣:៤) ប៉ុន្តែ ពេលដែលគាត់ប្រមូលរឿងនោះយ៉ាងត្រឹមត្រូវ ដូចជាព្រះគុណរបស់ព្រះគឺសុចរិត ហើយក៏បានពរដល់គាត់ដែរ។

18 មនុស្សអាក្រក់ជាថ្លៃលោះមនុស្សសុចរិត ហើយអ្នកក្បត់សម្រាប់មនុស្សទៀងត្រង់។

ពាក្យ « ថ្លៃលោះ » មិនសំដៅទៅលើដង្វាយធួនក្នុងអត្ថន័យតឹងរឹងនោះទេ។ នេះជាពាក្យដែលគាត់បន្តថា មនុស្សអាក្រក់ព្យាយាមសម្លាប់មនុស្សសុចរិត ប៉ុន្តែគាត់ត្រូវស្លាប់ក្នុងចិត្ត។ ជនជាតិអេស៊ីបបានព្យាយាមបំផ្លាញជនជាតិអ៊ីស្រាអែល ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវបានបំផ្លាញនៅសមុទ្រក្រហម។ (និក្ខមនំ ១៤:២៧-២៨) អេសាយបានចង្អុលទៅការពិត ហើយបាននិយាយថា «ដ្បិតយើងជាព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នក ជាព្រះដ៏វិសុទ្ធនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែល ជាព្រះអង្គសង្គ្រោះរបស់អ្នក។ អញឲ្យអេស៊ីព្ទជាថ្លៃលោះឯង គុស និងសេបា ជាថ្នូរនឹងឯង»។ (គឺ ៤៣:៣) ហើយសូលក៏ព្យាយាមធ្វើគុតដាវីឌជាច្រើនដងក្នុងនាមជាស្តេចអ៊ីស្រាអែល ជាជាងគាត់ផ្ទាល់ត្រូវបានស្លាប់ដោយការប្រយុទ្ធជាមួយប៉ាឡេស្ទីន (១សាំ ៣១:៣-៤) ដាវីឌបានក្លាយជាស្តេចអ៊ីស្រាអែល។ (២សាំ ៥:៣)។ Hamaan បានព្យាយាមសម្លាប់ Moricai ជាជាងខ្លួនគាត់ផ្ទាល់បានស្លាប់។ (អេស. ៦:១-៧:១០) ករណីជាច្រើនដែលមនុស្សអាក្រក់សម្លាប់មនុស្សសុចរិតត្រូវបានដោះដូរ ហើយត្រូវស្លាប់ចេញពីប្រវត្តិសាស្ត្រ។ ពីព្រោះការពិតដែលមនុស្សអាក្រក់ព្យាយាមសម្លាប់មនុស្សសុចរិត នោះគឺជាអំពើអាក្រក់ដែលព្រះជាពិសេសជ្រៀតជ្រែកនិងថ្កោលទោសគាត់។ ដើម្បីបង្ហាញការនិយាយបែបនេះ គម្ពីរបានចែងថា៖ «គាត់ធ្វើរណ្តៅជីក ហើយធ្លាក់ទៅក្នុងរន្ធដែលគាត់បានធ្វើ។ អំពើអាក្រក់របស់គាត់ត្រឡប់មកលើក្បាលគាត់វិញ ហើយអំពើហិង្សារបស់គាត់ក៏ចុះមកលើលលាដ៍ក្បាលរបស់គាត់វិញ»។ (ទំនុកតម្កើង ៧:១៥-១៦) ហើយវាក៏បាននិយាយថា៖ «សាសន៍ទាំងឡាយបានលិចក្នុងរណ្តៅដែលគេបង្កើតឡើង។ នៅក្នុងសំណាញ់ដែលពួកគេលាក់នោះ ជើងរបស់ពួកគេត្រូវបានចាប់។

ព្រះអម្ចាស់បានសំដែងព្រះអង្គ។ គាត់បានអនុវត្តការវិនិច្ឆ័យ;

មនុស្សអាក្រក់ត្រូវជាប់អន្ទាក់ក្នុងកិច្ចការនៃដៃរបស់ខ្លួន។ ហ៊ីកហ្គាអ៊ុង។ សេឡា" (ទំនុកដំកើង ៩:១៥-១៦)

19 ការរស់នៅក្នុងស្រុកវាលរហោស្ថាន ប្រសើរជាងនៅជាមួយនឹងស្ត្រីដែលឈ្លោះប្រកែកគ្នា ហើយព្រួយចិត្ត។

"ដើម្បីរស់នៅក្នុងដីវាលខ្សាច់" មិនមានការលួងលោមណាមួយទេហើយទុកជំនួយពីកិច្ចសហប្រតិបត្តិការសង្គមទាំងស្រុង។ បើប្រពន្ធដើម្បីលួងលោមនិងជួយតែងតែឈ្លោះជាមួយប្តី នោះវាផ្តល់ទុក្ខដល់ប្តីខ្លះ។ មូលហេតុគឺដោយសារនាងរួបរួមគ្នាជាមួយគាត់យ៉ាងជិតស្និទ្ធ ប៉ុន្តែធ្វើឱ្យគាត់ឈឺចាប់។

អ្នកនិពន្ធសុភាសិតស្តីអំពីការឈ្លោះគ្នារវាងប្តីប្រពន្ធនិយាយតែកំហុសប្រពន្ធ។ ប៉ុន្តែលោកមិនបានកត់សម្គាល់ត្រង់ចំណុចនេះថា ការមិនចុះសម្រុងក្នុងគ្រួសារបានកើតឡើងដោយសារកំហុសរបស់ប្តីនោះទេ។ គាត់ធ្វើឱ្យអ្នកអានខ្លួនឯងទាយវា។ ការឈ្លោះប្រកែកគ្នារវាងប្តីប្រពន្ធគឺកើតឡើងដោយហេតុផលមួយចំនួន ហើយសំខាន់គឺមានដូចតទៅ ។ (1) ជាទូទៅពួកគេមិនទទួលខុសត្រូវខាងសីលធម៌ទេ។ ដោយយល់ពីចំណុចខ្សោយរបស់អ្នកដទៃ ពួកគេគួរទទួលខុសត្រូវលើការអភ័យទោសដោយការស៊ូទ្រាំយូរ។ ទោះបីជាប្តីប្រពន្ធនៅតែបន្តកើតមានរឿងឈ្លោះប្រកែកគ្នាទៅវិញទៅមក។ (2) ពួកគេមានកំហុសនៃចរិតលក្ខណៈរបស់ពួកគេ។ ក្នុងចំណោមមនុស្សពីរនាក់ មួយផ្នែកមានចរិតឈ្លោះគ្នា ជម្លោះគ្រួសារកើតឡើង។ អ្នកដែលមានចរិតទន់ខ្សោយបែបនេះ គួរតែលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីវាយខ្លួនឯង ហើយធ្វើឱ្យ

ពួកគេគោរពប្រតិបត្តិ ហើយជាពិសេសពួកគេគួរតែអធិស្ឋានដោយស្មោះ ដើម្បីកែតម្រូវវា។ យោងទៅលើការបកស្រាយនៃខខាងលើ 9. (3) ការលូង់ ខ្លៅរបស់បុរសចំពោះភាពទន់ខ្សោយរបស់ស្ត្រី. បុរសជាអ្នកស្ម័គ្រចិត្ត ប៉ុន្តែ ស្ត្រីគឺចុះចូល និងអសកម្ម។ ពេត្រុស 3:7 ដូចគ្នាដែរ ប្តីទាំងឡាយ ចូររស់នៅ ជាមួយនឹងប្រពន្ធរបស់អ្នកដោយយោគយល់ ដោយបង្ហាញកិត្តិយសដល់ ស្ត្រីជាគ្រឿងដែលទន់ខ្សោយជាង ព្រោះពួកគេជាអ្នកទទួលមត៌កជាមួយនឹង ព្រះគុណនៃជីវិត ដើម្បីកុំឱ្យការអធិស្ឋានរបស់អ្នកត្រូវបានរារាំង។ ″ មានន័យ ថា។ ដូច្នេះហើយ ប្តីប្រពន្ធមានការបង្ខិតបង្ខំខ្លះ ប្តីគួរតែក្លាយជាអ្នកបង្កើត សន្តិភាព ដោយមិនរង់ចាំការប្រាស្រ័យទាក់ទងយ៉ាងសកម្មពីប្រពន្ធឡើយ។ ឬបើទោះជាប្រពន្ធជាអ្នកបង្កជម្លោះក៏ដោយ ក៏នាងមិនបានយកចិត្តក្លាហាន មករកភាពសុខដុមដែរ។ វាជាចរិតធម្មជាតិរបស់មនុស្សស្រី។ (៥) ការយល់ ខុសអំពីបេសកកម្មផ្ទាល់ខ្លួនរបស់នារី។ សិទ្ធិនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈគឺយុត្តិធម៌ រវាងបុរសនិងស្ត្រី ប៉ុន្តែ (″ពួកគេជាអ្នកទទួលមរតកជាមួយអ្នកនៃព្រះគុណ នៃជីវិត″—ពេត្រុសទី ១ ៣:៧) ប៉ុន្តែបេសកកម្មនៅស្ថានសួគ៌គឺខុសគ្នា។ ពោលគឺបុរសនៅក្នុងកៅអីនៃការដឹកនាំ ប៉ុន្តែស្ត្រីនៅតែស្ថិតនៅក្នុងថ្នាក់ ក្រោម (១ធីម៉ូថេ ២:១១-១៥) ដូច្នេះហើយភរិយាត្រូវប្រុងប្រយ័ត្នជានិច្ចកុំឲ្យ គេចចេញពីកៅអីដើម្បីបម្រើបេសកកម្មនៅស្ថានសួគ៌។ គេចង់ក្លាយជា ប្រពន្ធក្នុងករណីដែលត្រូវ និងរឿងខុសរបស់ប្តី គួរពន្យល់ដោយទន់ភ្លន់ តែ មិនគួរបញ្ចេញកំហឹងឡើយ។ (១ពេត្រុស ៣:៥)

20 ទ្រព្យសម្បត្តិដ៏មានតម្លៃ និងប្រេងស្ថិតនៅក្នុងផ្ទះរបស់អ្នកប្រាជ្ញ ប៉ុន្តែ មនុស្សល្ងង់លេបយកទៅ។

D.G Wilderboer បាននិយាយដោយសង្ខេបអំពីអត្ថន័យនៃឃ្លានេះថា "អ្នកប្រាជ្ញគឺសន្សំសំចៃ ប៉ុន្តែមនុស្សល្ងង់គឺខ្ជះខ្ជាយ"។ (Der Weise ist sparsam, der Thor verschwenderisch) (Kurzer Hand- Commentar Zum Alten Testament, Spruche, 1897, s 62)

"អ្នកប្រាជ្ញ" មិនមែនជាអ្នកឯទៀតទេ ប៉ុន្តែជាអ្នកកោតខ្លាចព្រះ។ គាត់សន្សំសម្ភារៈមិនមែនសម្រាប់ការលោភលន់របស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់។ ទោះជាគាត់ថ្វាយសម្ភារៈដល់ព្រះអម្ចាស់ដោយចិត្តទូលាយក៏ដោយ គាត់មិនខ្ជះខ្ជាយវាសម្រាប់ខ្លួនគាត់ឡើយ។ ត្រង់ចំណុចនេះ គាត់ដើរតាមព្រះអម្ចាស់។ បន្ទាប់ពីព្រះអម្ចាស់យកនំប៉័ងប្រាំដុំ និងត្រីពីរក្បាលមកចិញ្ចឹមលើសពីប្រាំពាន់នាក់ ហើយបង្គាប់ឲ្យប្រមូលអាហារដែលនៅសល់។ (មករ 6:12) អ្វីដែលយើងប្រើកំទេចកំទីគឺជាសកម្មភាពនៃការអរព្រះគុណរបស់យើងចំពោះព្រះដែលបានប្រទានសម្ភារៈដល់យើង។ នេះជាអំពើដែលអ្នកគោរពកោតខ្លាចព្រះ ពោលគឺជាអ្នកមានប្រាជ្ញា។

"មនុស្សល្ងង់លេបវា" ។ pints ទាំងនេះដើម្បីខ្ជះខ្ជាយនៃការមិនកោតខ្លាចព្រះ និងសកម្មភាពនៃការប្រណីត។ បទគម្ពីរថ្កោលទោសភាពប្រណិត ហើយលើកទឹកចិត្តឲ្យមានជីវិតសន្សំសំចៃ។ (គឺ 3:16-24, 1 Tim 2:9, 1 Pet 3:3-4) ។ សូម្បីតែអ្នកកាន់សីលមិនស្គាល់ព្រះក៏ចង្អុលបង្ហាញថា ជីវិតដែលសន្សំសំចៃ និងប្រណីតគឺខុស។ ដោយសារតែកម្រិតនៃចំណេះដឹងបែបនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះគុណទូទៅ។ Noja ដែលជាទស្សនវិទូខាងអត្ថិភាពនៅក្នុងពិភពបូព៌ាបាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា «ពន្លឺដ៏ត្រចះត្រចង់៥ពណ៌ធ្វើឲ្យភ្នែកមនុស្សងងឹតភ្នែក សំឡេងដ៏ពីរោះនៃសំឡេងប្រាំ ធ្វើឲ្យត្រចៀក

មនុស្សថ្លង់ រសជាតិល្អនៃក្លិន៥ ធ្វើឲ្យមាត់មនុស្សប្រឡាក់ជាទីរីករាយ ។ ការបរបាញ់ដោយការរត់លើសេះធ្វើឱ្យបុរសនោះឆ្លូត រឿងខាងក្រោយធ្វើឱ្យបុរសរងគ្រោះ ។ សម្រាប់ហេតុផលសុភាពបុរសមិនប្រតិបត្តិសម្រាប់ berry របស់គាត់និងសម្រាប់ភ្នែករបស់គាត់។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់បោះចោលមួយនោះ (ដែលមានអារម្មណ៍ត្រេកត្រអាល) តែយកមួយនេះ (ឲ្យពេញ)»។ ( ) មេរៀនបែបនេះរបស់ Noja មានន័យថាបដិសេធជីវិតប្រណីតប៉ុន្តែជ្រើសរើសជីវិតដែលសន្សំសំចៃ។ ពាក្យថា សុភាពបុរសរស់សម្រាប់ចំណុចបួសរបស់ខ្លួន ដើម្បីព្យាយាមបន្តក្នុងជីវិតដែលបានហ្វឹកហាត់ដោយប្រយោជន៍ពិត។ ដោយសារយើងដឹងថាទស្សន:របស់ Noja ចំពោះព្រះមិនមែនជាការពិត យើងគួរតែរិះគន់ទស្សនវិជ្ជារបស់គាត់។ ប៉ុន្តែគាត់មានអ្វីមួយដែលយើងគួរតែសំដៅទៅលើមេរៀនជាក់លាក់របស់គាត់អំពីពិភពលោកនេះ។ ក្នុងនាមជាអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិក បុរសដែលមើលងាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយធ្វើតាមការសប្បាយនិងប្រណិតគួរមានការអាម៉ាស់ ដោយសូម្បីតែ Noja មិនស្គាល់ព្រះ។ យ៉ូណាសដែលបានធ្វើតាមបញ្ជារបស់ព្រះ ហើយបានរត់ចូលក្រុងតាស៊ីស នោះជាការអាម៉ាស់ដោយពួកអ្នកមិនជឿ (ពួកនាវិកបានឡើងលើសំពៅដូចគ្នា)។ (យ៉ូន ១:៦-៧)

21 អ្នកណាដេញតាមសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីសប្បុរស អ្នកនោះនឹងបានជីវិត សេចក្តីសុចរិត និងកិត្តិយស។

ត្រង់នេះ ពាក្យដែលគេហៅថា «អ្នកណាដែលស្វែងរកសេចក្តីសុចរិត» (ក្នុ) ចង្អុលទៅអ្នកណាដែលត្រូវតាមបន្ត។ «សេចក្តីសុចរិត»មានន័យថាធ្វើត្រឹមត្រូវចំពោះព្រះ ហើយ«សេចក្តីស្រឡាញ់»មានន័យថាស្រឡាញ់បុរស។

បើគាត់មានសេចក្តីសុចរិតដោយគ្មានសេចក្តីស្រឡាញ់ គាត់ចូលទៅក្នុងការពង្រឹង ហើយងាយនឹងគ្មានមេត្តា។ ប៉ុន្តែបើគាត់មានសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយគ្មានសេចក្តីសុចរិត នោះគាត់ទំនងជាត្រូវធ្លាក់ចុះទៅក្នុងភាពទន់ខ្សោយ និងគ្មានសណ្តាប់ធ្នាប់។ ដូច្នេះ វត្ថុទាំងពីរនេះ (សេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីស្រឡាញ់) គួរតែត្រូវបានបំពាក់នៅក្នុងបុគ្គលិកលក្ខណៈដើម្បីបម្រើព្រះ។ ប៉ុន្តែពួកគេទាំងពីរត្រូវបានប្រទានដល់អ្នកដែលអធិដ្ឋានអស់ពីចិត្ត ហើយអាចរីករាយជាមួយវាដោយទទួលបានព្រះគុណពីព្រះ។ ម្យ៉ាងទៀតមានតែអ្នកដែលចង់បានវាដោយស្មោះនិងស្វែងរកវាអាចទទួលបានវា។ អ្នកជឿចង់បានព្រះគុណកុំនៅកន្លែងកុំឲ្យធុញថប់ ហើយស្វែងរករហូតដល់ចប់។ អ្នកណាដែលមិនស្វែងរកដោយស្មោះត្រង់ដើម្បីទទួលបានព្រះគុណ គឺមិនត្រូវបានប្រទានដោយព្រះឡើយ។ ព្រោះអ្នកដែលមិនស្វែងរកដោយចិត្តស្មោះដើម្បីទទួលបានព្រះគុណ ប្រៀបដូចជាអ្នកដែលចង់ច្រូតកាត់ដោយមិនមានការបូជា គឺជាមនុស្សចំអកឲ្យព្រះ (អ្នកដែលមើលងាយព្រះ)។ កាឡាទី ៦:៧-៩ មានប្រសាសន៍ថា «កុំត្រូវគេបោកបញ្ឆោតឡើយ ព្រះជាម្ចាស់មិនត្រូវគេចំអកឡើយ ដ្បិតអ្នកណាព្រោះអ្វីក៏ដោយ អ្នកនោះនឹងច្រូតដែរ។ ដ្បិតអ្នកណាដែលសាបព្រោះសាច់ខ្លួនឯង នោះនឹងច្រូតពីសាច់ឈាម ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលសាបព្រោះដល់ព្រះវិញ្ញាណ នោះនឹងច្រូតបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ចពីព្រះវិញ្ញាណ។ ហើយកុំឲ្យយើងនឿយណាយនឹងការប្រព្រឹត្តល្អឡើយ ដ្បិតដល់រដូវកាលហើយ យើងនឹងច្រូតបាន បើយើងមិនចុះចាញ់»។

«អ្នកណាដែលស្វែងរកសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីសប្បុរស អ្នកនោះនឹងបានជីវិត» មានន័យថាបានជីវិត។ ជីវិតមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។ ហើយដើម្បីទទួល

បានសេចក្តីសុចរិតក៏មានឆន្ទៈទាក់ទងនឹងព្រះដែរ ពោលគឺទទួលបានសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។ (រ៉ូម ១:១៧) គឺជាសេចក្តីសង្គ្រោះ។ (រ៉ូម ១០:៩-១០) ហើយ«សិរីល្អ»មានន័យថាពិភពលោកខាងមុខ។ សូមមើលរ៉ូម 2:7, 10 ដូចបទគម្ពីរសញ្ញាថ្មី និងគម្ពីរសញ្ញាចាស់អះអាងថា ការបញ្ចប់នៃអ្នកជឿស្មោះត្រង់គឺដើម្បីចូលទៅក្នុងសិរីរុងរឿងជាប់លាប់។ អ្នកដែលរួបរួមជាមួយនឹងព្រះ ជាជាងមានសង្ឃឹមនៅពេលគាត់ស្លាប់។ សូមមើលសុភាសិត ១៤:៣២។

22 អ្នកប្រាជ្ញម្នាក់ធ្វើមាត្រដ្ឋានក្រុងរបស់អ្នកខ្លាំងពូកែ ហើយទម្លាក់បន្ទាយដែលខ្លួនទុកចិត្ត។

B. Geyser បាននិយាយអំពីខ្លឹមសារនៃឃ្លានេះថា ប្រាជ្ញាមានប្រសិទ្ធភាពជាងអំណាច។ ( ) ការពិតដែលថាអាថិកំបាំងដើម្បីយកឈ្នះក្នុងសង្គ្រាមគឺដើម្បីដាក់ប្រាជ្ញាជាងអំណាចត្រូវបានអះអាងជាការពិតណាស់នៅក្នុងបទគម្ពីរក៏ដូចជានៅក្នុងយុទ្ធសាស្ត្រយោធាលោកិយ។ យើងអាចឃើញការពិតដែលយ៉ូស្វេបានសង្កត់ធ្ងន់អំពីប្រាជ្ញាក្នុងសង្គ្រាម ដោយទទួលការណែនាំពីព្រះ។ គាត់បានប្រើជាចម្បងនូវយុទ្ធសាស្ត្រនៃការវាយឆ្មក់ (យ៉ូស ៨:១២) និងយុទ្ធសាស្ត្រនៃការវាយប្រហារភ្លាមៗផងដែរ។ (យ៉ូស្វេ ១០:៩, ១១:៧) ហើយយើងមានការចាប់អារម្មណ៍ថាយុទ្ធសាស្ត្ររបស់គេឌានបានប្រើប្រាជ្ញាជាងអំណាច។ (ចៅក្រម ៧:៩-២៣) យុទ្ធសាស្ត្ររបស់គេឌានដែលបានសរសេរនៅទីនេះគឺជាយុទ្ធសាស្ត្រចិត្តសាស្ត្រដែលធ្វើឲ្យកងទ័ពទាំងអស់មានទំនុកចិត្តដែលហ្គេដូនប្រាកដជាយកឈ្នះដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរ។ យើងនៅក្នុងយុទ្ធសាស្ត្ររបស់ដាវីឌក៏អាចមើលឃើញការពិតដែលថាគាត់បានយកឈ្នះដោយប្រាជ្ញាជាងអំណាច។ គាត់បានយកដុំថ្មមួយដុំ ហើយសម្លាប់មេទ័ពប៉ាឡេស្ទី

នម្នាក់។ វាគឺជាជ័យជំនះដោយជំនាញដែលបានបណ្តុះបណ្តាលរបស់គាត់ ដែលគាត់បានសម្លាប់ខ្លាឃ្មុំ និងសត្វតោដោយថ្មពិលក្នុងការថែរក្សាចៀមអស់រយៈពេលជាយូរ។ ជំនាញដែលបានបណ្តុះបណ្តាលក៏ជារបស់ប្រាជ្ញាដែរ។ សូមមើល អ៊ីសាំ ១៧:៣១-៥៩។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ព្រះបាទដាវីឌបានយកឈ្នះលើកងទ័ពអាម៉ាលេកបានកាន់កាប់ស៊ីកឡាក់ ដែលវាកើតចេញពីប្រាជ្ញារបស់ទ្រង់។ បន្ទាប់មកគាត់បានជួបជនជាតិអេហ្ស៊ីបម្នាក់បានរត់គេចចេញពីយោធា Amalekite ហើយបានលេងសើចសប្បាយហើយបន្ទាប់មកគាត់បានវាយប្រហារភ្លាមៗទៅលើយោធា Amalekite ដោយដឹកនាំរបស់គាត់។ (១សាំ ៣០:១-២០)។ ដូចជាបច្ចេកវិទ្យាព័ត៌មាន។

ម៉្យាងវិញទៀត សាំសុន បានធ្វើសង្គ្រាមជាមួយយោធាប៉ាឡេស្ទីនដោយអំណាចដោយគ្មានប្រាជ្ញា។ ទីបំផុតគាត់មិនបានទទួលជ័យជម្នះទីបំផុតទេ។ គាត់ត្រូវបានចាញ់ យោធាប៉ាឡេស្ទីនប្រើប្រាជ្ញាជាងអំណាច។ យោធាប៉ាឡេស្ទីនបានស៊ើបអង្កេតអាថិកំបាំងនៃអំណាចរបស់សាំសុនតាមរយៈដេលីឡា ដែលជាគូស្នេហ៍របស់សាំសុន ហើយបានធ្វើឲ្យគាត់ពិការ ហើយទីបំផុតសាំសុនបានបាត់បង់អំណាច (ចៅក្រម ១៦:៤-២១)។

យើងឃើញថា ប្រាជ្ញាជាចំបងក្នុងសង្គ្រាម តាមរយៈយុទ្ធសាស្ត្រយោធាដែលសរសេរដោយ សឺន មូចា ក្នុងថ្ងៃ ជុន ជូ ក្នុងពិភពបូព៌ា។ នោះគឺមុនពេលធ្វើសង្គ្រាម ចំណេះដឹងគឺត្រូវការជាដំបូង។ គាត់បាននិយាយថា៖ «ដូចដែលគាត់ស្គាល់សត្រូវ ហើយគាត់ក៏ស្គាល់ខ្លួនឯងដែរ ការប្រយុទ្ធមួយរយមិនមានគ្រោះថ្នាក់អ្វីឡើយ ។ ហើយលោកក៏បានមានប្រសាសន៍ថា "ជាទូទៅវិធីសាស្ត្រនៃការធ្វើសង្គ្រាមគឺជាការដាក់សត្រូវឲ្យស្ថិតក្នុងស្ថានភាពពេញលេញ

ដើម្បីយកឈ្នះវាជាវិធីសាស្ត្រដ៏ល្អបំផុត។ "ហើយគាត់ក៏បាននិយាយថា "ការប្រយុទ្ធគឺជាជំនាញដើម្បីបញ្ឆោតសត្រូវ" ។ ( ) ពាក្យរបស់សឺន មូចា គឺជាការអះអាងថា លើសពីនេះទៅទៀត ការយកឈ្នះសត្រូវដោយបញ្ឆោជាចម្បង។

យើងមើលមិនឃើញថា ខ្លឹមសារនៃប្រាជ្ញាក្នុងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ និងយុទ្ធសាស្ត្របញ្ឆោដែលសឺន មូចា បានបង្រៀនគឺដូចគ្នានោះទេ។ ប្រាជ្ញាដែលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបង្រៀន សន្មតថាមានជំនឿជឿលើព្រះ។ ការកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ាជាមូលដ្ឋាននៃប្រាជ្ញា។ (សុភាសិត ១:៧) គ្មានអ្នកប្រាជ្ញដូចមនុស្សដែលពឹងផ្អែកលើព្រះតែមួយគត់ដែលជាប្រភពនៃថាមពលនិងឫទ្ធានុភាពទាំងអស់នោះទេ។ អ្នកដែលពឹងផ្អែកលើព្រះជាម្ចាស់ ប្រាកដជាបានទទួលជំនួយពីព្រះជាម្ចាស់ ប៉ុន្តែចិត្តរបស់គាត់មានសន្តិភាព ភាពស្ងប់ស្ងៀម និងក្លាហានមុនពេលជួបរឿងគ្រោះថ្នាក់ វាគឺជាការពិតដែលគាត់នឹងដំណើរការប្រកបដោយថាមពល។ ជាការពិតណាស់ វាគឺជាព្រះគុណរបស់ព្រះផងដែរ។ សុភាសិត 21:30-31 មានប្រសាសន៍ថា៖ «គ្មានប្រាជ្ញា គ្មានការយល់ដឹង គ្មានយោបល់ណាអាចប្រឆាំងនឹងព្រះយេហូវ៉ាបានឡើយ។ សេះត្រូវបានគេរៀបចំជាស្រេចសម្រាប់ថ្ងៃច្បាំង ប៉ុន្តែជ័យជំនះជារបស់ព្រះអម្ចាស់»។ ម៉្យាងវិញទៀត វិធីសាស្ត្ររបស់ សឺន មូចា បាននិយាយថា មានតែប្រាជ្ញារបស់មនុស្ស ដែលមិនស្គាល់ព្រះ។

អត្ថបទរបស់យើងនិយាយអំពីអាថិកំបាំងនៃសង្គ្រាមនៅក្នុងពិភពលោកនេះ ហើយតាមពិតវាក៏និយាយថា វិធីសាស្ត្រនៃសង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណផងដែរ។ សូមមើល មថ ១២:២៩, លក ១១:២១-២២, ១៥:៣១។ ប្រាកដណាស់ សង្គ្រាមខាងវិញ្ញាណនាំមកនូវជ័យជំនះដោយប្រាជ្ញា ប៉ុន្តែវាមិនមែនកើតឡើង

ដោយអំណាចតែមួយគត់របស់អ្នកជឿនោះទេ។ ម្យ៉ាងទៀត ការពិតដើម្បី យកឈ្នះអារក្ស គឺអាចធ្វើទៅបានដោយការពាក់គ្រឿងសឹកពេញលេញ ដែលព្រះបានបង្កើត (គ្រឿងសឹកពេញលេញរបស់ព្រះ—អេភេសូរ ៦:១៣)។ គ្រឿងសឹកពេញលេញត្រូវបានបង្កើតឡើងនៅកណ្តាលនៃព្រះគ្រីស្ទ។ នោះ គឺជាសេចក្តីពិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (ខ្សែក្រវាត់ចង្កេះ) សេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (បន្ទះនៃសុដន់) ដំណឹងល្អនៃព្រះគ្រីស្ទ (ស្បែកជើង) សេចក្តីជំនឿដើម្បីជឿលើព្រះគ្រីស្ទ (ខែល) ការសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ (មួកសុវត្ថិភាព) ព្រះបន្ទូលនៃព្រះគ្រីស្ទ ((អេភេសូរ ៦:១៤-១៧) អ្នកជឿបំបែកបំបាក់នៃអារក្ស ដោយគ្រឿងសឹកពេញលេញរបស់ព្រះ។ (២កូរិនថូស ១០:៣-៥)

23 អ្នកណារក្សាមាត់ និងអណ្តាតរបស់ខ្លួន អ្នកនោះនឹងរួចពីទុក្ខលំបាក។

ពាក្យដូចជាការងារផ្តល់ឥទ្ធិពលខ្លាំងដល់ជីវិតសង្គម។ ដូច្នេះយើងគួរ ប្រយ័ត្នពាក្យសម្តី។ យ៉ាកុប 3:2 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ដ្បិតយើងទាំងអស់គ្នា ជំពប់ដួលក្នុងផ្លូវជាច្រើន។ ហើយបើអ្នកណាមិនជំពប់ដួលនឹងពាក្យដែល ខ្លួននិយាយ នោះជាមនុស្សល្អឥតខ្ចោះ ហើយអាចទប់ខ្លួនទាំងមូលបាន»។ អ្នកណាដែលនៅមាត់ជាប់នឹងជីវិត (សុភាសិត ១២:១៣) មនុស្សអាក្រក់ត្រូវ ចាប់ដោយកំហុស។ នៃបបូរមាត់របស់គាត់។ (សុភាសិត ១២:១៣) ដាវីឌមាន ប្រសាសន៍ថា៖ «ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ សូមដាក់ឆ្មាំនៅលើមាត់អញ ចាំយាម ទ្វារបបូរមាត់ខ្ញុំ!» (ទំនុកដំកើង ១៤១:៣) Myungsimbogam ក្នុងលទ្ធិខុងជឺក៍ បាននិយាយថា " ឥឡូវយើងគួរតែដឹងថាជីវិតភាសាខូចខ្លាំងណាស់ ហើយ យើងក៏គួរកែវាដែរ។ នៅក្នុងសង្គមរបស់យើង ភាសាដែលខូចត្រូវបានលាត ត្រដាងរឿងមួយចំនួន។

(1) ពាក្យប្រញាប់។ ដោយសារបុរសនោះមិនចេះអត់ធ្មត់ គាត់គួរតែបរាជ័យគ្រប់ពេលវេលា។ ដូច្នេះ លោកម៉ូសេបានចូលទៅគាល់ព្រះជាម្ចាស់ មុននឹងគាត់ដោះស្រាយបញ្ហារបស់ប្រជាជន ហើយអធិស្ឋានទៅព្រះ។ (និក្ខមនំ ១៥:១៥, ១៥:២៥) ដានីយ៉ែល រ៉ែបស្ទ័រ បានប្រាប់អ្នកទស្សនាឲ្យដោះស្រាយបញ្ហាដ៏ពិបាកនោះថា «សូមឲ្យខ្ញុំដេកជាមួយបញ្ហានេះមួយយប់»។ សុភាសិត 29:20 មានប្រសាសន៍ថា៖ «តើអ្នកឃើញមនុស្សដែលប្រញាប់ប្រញាល់នឹងពាក្យរបស់ខ្លួនឬ? មានសង្ឃឹមច្រើនសម្រាប់មនុស្សល្ងង់ជាងគាត់»។ សុភាសិត 18:13 មានប្រសាសន៍ថា៖ «បើអ្នកណាឆ្លើយមុននឹងស្តាប់

វាជាភាពល្ងីល្ងើ និងអាម៉ាស់របស់គាត់»។ ហើយសុភាសិត 21:5 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ផែនការរបស់អ្នកឧស្សាហ៍ព្យាយាមនាំទៅរកភាពបរិបូរ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលប្រញាប់នោះបានត្រឹមតែភាពក្រីក្រប៉ុណ្ណោះ»។

(២) ការនិយាយដើមជាទូទៅដែលបុរសស្តីបន្ទោសអំពីការកំណត់អត្តសញ្ញាណរបស់អ្នកដទៃ។ នេះមិនអាចជួយបានក្រៅពីនិយាយថាសកម្មភាពយោរយៅនោះទេ។ ការស្តីបន្ទោសចំពោះការកំណត់អត្តសញ្ញាណរបស់អ្នកដទៃធ្វើឱ្យប៉ះពាល់ដល់បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់យ៉ាងធ្ងន់ធ្ងរ។ តើគាត់អាចបន្ទោសបញ្ហាបានយ៉ាងងាយទេ? សុភាសិត 11:13 ចែងថា៖ «អ្នកណាដែលនិយាយបង្កាច់បង្ខូច នោះលាតត្រដាងការសម្ងាត់ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលមានចិត្តទុកចិត្តខាងវិញ្ញាណ នោះបិទបាំងការនោះវិញ»។

(3) ពាក្យដែលគួរឱ្យសរសើរ។ តាំងពីបុរាណមក សកម្មភាពលើកសរសើរត្រូវបានគេថ្កោលទោស ក្រុមបែបនេះ ទទួលយកពាក្យរបស់បុរសខាងលើ

ទោះបីគាត់ចង្អុលទៅសត្វក្តាន់ និងនិយាយសេះ និងនិយាយសរសើរក៏ដោយ។ ពួកគេមិននិយាយការពិត និងការពិតដោយផ្ទាល់ទេ។ ហ្វូងមនុស្សបែបនេះបំផ្លាញជាតិ និងបំផ្លាញសង្គម។ ដូច្នេះ សុភាសិត 26:28 មានប្រសាសន៍ថា៖ «អណ្តាតកុហកស្អប់ជនរងគ្រោះ ហើយមាត់ដែលពោលសរសើរក៏វិនាស» ហើយការបន្ទោសអ្នកដទៃដោយពាក្យត្រឹមត្រូវ។ នោះគឺ "ការស្តីបន្ទោសដោយបើកចំហ ប្រសើរជាងសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលលាក់កំបាំង។ ស្មោះត្រង់គឺជារបួសរបស់មិត្ត;

ការថើបរបស់សត្រូវ»។ (សុភ. ២៧:៥-៦) ស្តេចដ៏ល្អម្នាក់ ដាវីឌបានទទួលយកការស្តីបន្ទោសពីមនុស្សសុចរិត។ ផ្អែម។ (ទំនុកដំកើង ១៤១:៥)

លទ្ធិខុងជឺបង្រៀនថា «ពាក្យស្មោះត្រង់គឺស្អប់ត្រចៀក តែមានប្រយោជន៍សម្រាប់សកម្មភាព»។

(៩) ពាក្យកុហក។ អ្នកដែលនិយាយកុហកមិនអាចជួយបានក្រៅពីធ្វើឱ្យអ្នកដទៃមានគ្រោះថ្នាក់នោះទេ ប៉ុន្តែក៏ធ្វើឱ្យខ្លួនឯងក្លាយជាមនុស្សឥតប្រយោជន៍ដែរ។ របស់ឥតប្រយោជន៍ក្លាយជារបស់ទទេនៅទីបំផុត វាគឺជាបុគ្គលិកលក្ខណៈដែលត្រូវបានបំផ្លាញ។ វាជាគ្រោះថ្នាក់សម្រាប់បុរសក្នុងការប្រមូលរឿងមិនពិត។ ព្រះគម្ពីរចែងថា៖ «ការទទួលបានទ្រព្យសម្បត្តិដោយអណ្តាតកុហក នោះជាចំហាយមួយភ្លែត ហើយជាអន្ទាក់នៃសេចក្តីស្លាប់»។ (សុភាសិត ២១:៦) «សាក្សីមិនពិតនឹងមិនទទួលទោសឡើយ

ហើយអ្នកណាដែលដកដង្ហើមចេញពីពាក្យកុហកនឹងមិនរួចខ្លួនឡើយ»។ (សុភាសិត ១៩:៥) សុភាសិត ១៩:២២ ខចែងថា៖ «ហើយអ្នកក្រក៏ប្រសើរជាងអ្នកភូតភរដែរ»។

(10) ការឈ្លោះប្រកែកគ្នានៃពាក្យ។ មានពាក្យជេរប្រមាថច្រើនក្នុងសង្គមកូរ៉ែ។ យើងអាចឃើញពាក្យឈ្លោះប្រកែកគ្នានៅលើផ្លូវដើររបស់យើង ឬនៅផ្លូវធំ ឬនៅផ្ទះ។ ត្រង់ចំណុចនេះ យើងគួរចងចាំទុកក្នុងចិត្ត [1] មានច្រើនណាស់ ដែលពាក្យឈ្លោះគ្នាកើតឡើងពីការឈ្លោះគ្នាបន្តិចបន្តួច។ សុភាសិត 17:14 ចែងថា៖ «ការចាប់ផ្តើមនៃការឈ្លោះប្រកែកគ្នាប្រៀបដូចជាការបង្ហូរទឹកចេញ ដូច្នេះត្រូវឈប់មុនពេលមានជម្លោះ»។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ [២] ពាក្យឈ្លោះគ្នាកើតឡើងដោយអ្នកកាន់ចិត្តដោយងាយ។ បន្ទាប់មក t គឺលួងណាស់ដែលងាយនឹងខឹង។ ខឹងចរិតហឹង្សាដូចសត្វត្រូវលាតត្រដាង តើគាត់មិនធ្វើឲ្យអ្នកដទៃមានអារម្មណ៍អាក្រក់ទេ? សុភាសិត 12:16 ចែងថា៖ « សេចក្តីក្រោធរបស់មនុស្សល្ងីល្ងើដឹងភ្លាម តែមនុស្សមានប្រាជ្ញាមិនអើពើនឹងការប្រមាថ»។ សុភាសិត 19:11 ចែងថា៖ «ការយល់ល្អធ្វើឲ្យអ្នកណាឆាប់ខឹង ហើយជាសិរីល្អរបស់ខ្លួនដែលមើលរំលងការប្រមាថ»។

(១១) ពាក្យលួងដូចមនុស្សនិយាយពាក្យត្រឹមត្រូវ បើនិយាយដោយហឹង្សា ឬមិនសមរម្យនោះជាពាក្យលួង។ ភស្តុតាង 15:1 បានចែងថា៖ «ការឆ្លើយតបទន់ភ្លាត់ចេញពីសេចក្តីក្រោធ ប៉ុន្តែពាក្យគំរោះគំរើយបង្កឲ្យមានកំហឹង»។ មនុស្សលួងគួររៀនសុភាពដោយដឹងថាខ្លួនមានកំហុសក្នុងចរិតលក្ខណៈបែបនេះ។

(១២) ពាក្យបន្ទាបខ្លួន។ នេះគឺដើម្បីធ្វើបាបអ្នកដទៃដោយអណ្តាតរបស់គាត់។ បាវចនានៃជីវិតរបស់ Augustine គឺ "អ្នកដែលត្រូវអង្គុយជាមួយគាត់ គួរតែត្រូវបាននិយាយអំពី" ។ រ៉ូម ១:២៩ ចែងថា កុំនិយាយដើមគេ

(១៣) ពាក្យអួតអាង។ បុរសណាចូលចិត្តអួតខ្លួន តែការអួតខ្លួនតែងធ្វើឲ្យបុគ្គលិកលក្ខណៈថោកទាបដោយមិនដឹងខ្លួន។ ទំនុកតម្កើង 12:3 មានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមព្រះអម្ចាស់កាត់បបូរមាត់ដ៏ស្រស់ស្អាតទាំងអស់ចេញ!

អណ្តាតដែលអួតខ្លួនយ៉ាងខ្លាំង» ដូចយើងឃើញហើយ អ្នកដែលអួតខ្លួនជាបន្តបន្ទាប់ គួរតែទទួលទោសនៅទីបំផុត។

(14) ការគ្រប់គ្រងបបូរមាត់។ ក្នុងចំណោមមនុស្សខ្លះមិននិយាយពាក្យដែលគេគួរធ្វើ។ វាជាអំពើបាបផងដែរ។ គឺ 56:10-11 បាននិយាយថា "អ្នកយាមរបស់គាត់គឺខ្វាក់។

ពួកគេទាំងអស់គ្នាគ្មានចំណេះដឹង។ ពួកគេទាំងអស់សុទ្ធតែជាឆ្កែស្ងៀម។ ពួកគេមិនអាចព្រុស, សុបិន្ត, ដេក, ចូលចិត្តងងុយគេង។ សត្វឆ្កែមានកម្លាំងខ្លាំងappetite;

" (27) ពួកគេមិនដែលមានគ្រប់គ្រាន់ទេ។ ប៉ុន្តែពួកគេជាអ្នកគង្វាលដែលគ្មានការយល់ដឹង។ ពួកគេទាំងអស់គ្នាបានងាកទៅរកផ្លូវរៀងៗខ្លួន ម្នាក់ៗទទួលបានតែមួយនិងទាំងអស់»។

24 «អ្នកមើលងាយ» ជាឈ្មោះរបស់មនុស្សក្រអឺតក្រទម ដែលប្រព្រឹត្តដោយអំនួត។

ការកែប្រែអត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះគឺដូចជាការបន្ទាប់។ នោះគឺការ ក្រអឺតក្រទម និងពាក្យប្រមាថចង្អុលទៅអ្នកដែលចំអក។ គាត់ធ្វើដោយភាព ក្រអឺតក្រទម។ "D G. Wildeboer បកស្រាយនៅទីនេះពាក្យ "ចំអក" (ឡៅ) ជាអត្ថន័យនៃ "អ្នកសើរនិយម" (24) នៅទីនេះគេហៅថា "មនុស្សចំអក" គឺជា អ្នកដែលលើកខ្លួនឡើងជាងសាសនាដែលបានបើកសម្តែង និង ទាយ ហើយធ្វើតាមអ្នករិះគន់ ដើម្បីទម្លាយបទគម្ពីរ។ (Delitzsch) ។ អ្នកនិពន្ធ សុភាសិតបានកំណត់អត្តសញ្ញាណបុរសបែបនេះថាជា «មនុស្ស ក្រអឺតក្រទម និងប្រមាថមើលងាយ» (זֵד־יָהִּ). អ្នករិះគន់ដែលបំផ្លាញមិនឲ្យ ជឿលើបទគម្ពីរដូចជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះពិតជាមានចិត្តក្រអឺតក្រទម និង ប្រមាថយ៉ាងខ្លាំង។ ពួកគេគិតថាហេតុផលរបស់ពួកគេគឺជាស្តង់ដារដាច់ ខាតក្នុងការស្វែងយល់ពីការពិត។ តើហេតុផលរបស់មនុស្សជាស្តង់ដារ ពេញលេញ និងមានវត្តមានយ៉ាងដូចម្តេច? តើបុរសអាចរីភ្នំដោយប្រើចង្កឹះ បានទេ?

25-26 សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់មនុស្សល្ងីល្ងើសម្លាប់គាត់ ព្រោះដៃគាត់មិន ព្រមធ្វើការ។ ពេញមួយថ្ងៃគាត់ប្រាថ្នាចង់បាន តែមនុស្សសុចរិតឲ្យហើយមិន ចេះទប់។

ការកែប្រែអត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃខគម្ពីរទាំងនេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះ គឺថា "សេចក្តីសង្ឃឹមនៃមនុស្សខ្ជិលច្រអូសសម្លាប់ដោយដៃមិនព្រមធ្វើ ការ លោភពេញមួយថ្ងៃ តែមនុស្សសុចរិតមិនសន្សំហើយទទួលទានឡើយ"។ ជនខ្ជិលច្រអូស មានសេចក្តីប្រាថ្នាគ្រប់បែបយ៉ាង តែបដិសេធកម្ម វិធីសាស្ត្រ សម្រេចបាន។ ដូច្នោះហើយ គាត់ព្យាយាមសម្រេចបំណងប្រាថ្នារបស់គាត់

ជាមួយនឹងវិធីសាស្ត្រមិនសុចរិត។ អំពើទុច្ចរិតគឺបោកបញ្ឆោតអ្នកដទៃ លួចទ្រព្យរបស់អ្នកដទៃ ហើយអាស្រ័យលើអ្នកដទៃ។ ល។ សូមមើល អេភេសូរ ៤:២៨។ ពួកគេគឺជាសកម្មភាពរបស់ចោរ ដែលព្រលឹងរបស់គាត់ផ្ទាល់ត្រូវបានបំផ្លាញ។ អារក្សនៅក្នុងចិត្តមនុស្សខ្ជិលច្រអូស។ នេះ។

លោភលន់ស៊ីហើយតណ្ហាកំពុងតែធ្វើការក្នុងចិត្តអ្នកខ្ជិលយ៉ាងខ្លាំង។ ព្រោះលោកផ្តោតលើផ្នត់គំនិត និងតណ្ហាមិនមែនការងារទេ គឺបានតែការសប្បាយ

ម្យ៉ាងទៀត ពួកសុចរិតព្យាយាមទទួលទាន។ ជាការពិតណាស់ ដោយសារគាត់រស់នៅក្នុងការសង្គ្រោះ ហើយលះបង់ខ្លួនគាត់ក្នុងការងារ ហើយប្រមូលសម្ភារៈ (សុភាសិត ១០:៤) សកម្មភាពនៃការប្រគេនគឺអាចធ្វើទៅបាន។ D. G. Wildeboer មានប្រសាសន៍តាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃ ខទី ២១ និង ខទី ២៥ ក្នុងជំពូកនេះ « ដើម្បីឲ្យអ្នកគោរពបូជាអាចប្រមូលរឿងបាន គាត់កំពុងសង្គ្រោះជីវិត ហើយការប្រើរឿងក៏មានចិត្តទូលាយដែរ » ។ (Der) (Kurzer Hand-Commentar, Die Spruche, 1897, s 62) គោលបំណងដែលអ្នកថ្វាយបង្គំប្រមូលរឿងគឺដើម្បីជួយអ្នកដទៃតាំងពីលើកដំបូង។ ទ្រង់ប្រតិបត្តិដោយព្រះបន្ទូលថា « ‹ ការឲ្យនោះមានពរជាងការទទួល» (កិច្ចការ ២០:៣៥) ។

27 ការបូជារបស់មនុស្សអាក្រក់ជាការគួរស្អប់ខ្ពើម ពេលដែលគាត់យកវាមកដោយចេតនាអាក្រក់។

ត្រង់នេះ ពាក្យ «មនុស្សអាក្រក់» ចង្អុលទៅមនុស្សអាក្រក់កុំប្រែចិត្ត។ ដ្បិតគាត់មិនប្រែចិត្ត គាត់មានអំពើអាក្រក់ដែលស្អប់ព្រះក្នុងចិត្ត រួចគាត់ថ្វាយតង្វាយដល់ព្រះ។ វាគឺជាការថ្វាយពិធីសាសនាតែមួយគត់ដែលមាន

ទ្រង់ទ្រាយសិប្បនិម្មិតមិនត្រូវផ្លាស់ទី។ វាជាសកម្មភាពដែលខាងក្រៅធ្វើពុតជាស្តាប់បង្គាប់ព្រះ ប៉ុន្តែខាងក្នុងបះបោរព្រះ វាជាការលើកសរសើរ។ សូមមើលការបកស្រាយរបស់សុភាសិត ១៥:៨។

«តើមានប៉ុន្មានទៀតពេលគាត់យកវាមកដោយចេតនាអាក្រក់»។ ពោលគឺវាមានន័យថា មនុស្សអាក្រក់យកសកម្មភាពតង្វាយដើម្បីសម្រេចអំពើអាក្រក់។ ត្រង់ចំណុចនេះ លោក Charles Bridges បាននិយាយថា "បាឡាមបានថ្វាយយញ្ញបូជា ដើម្បីទទួលបានការអនុញ្ញាតពីព្រះ ដើម្បីដាក់បណ្តាសាអ៊ីស្រាអែល (ជនគណនា 23:1-3, 14-15) អាប់សាឡុមបាននិយាយអំពីមូលហេតុដែលគាត់ទៅទីក្រុងហេប្រុន ដើម្បីថ្វាយយញ្ញបូជាដល់ព្រះ។ ដើម្បីបិទបាំងគោលបំណងនៃការបះបោររបស់គាត់។ (២សាំ ១៥:៧-១២)។ ពួកជារិស៊ីបានយកទម្រង់នេះដើម្បីបម្រើព្រះសម្រាប់ជីវិតនិងកិត្តិយសរបស់ពួកគេ។ វាជាសកម្មភាពដ៏អាក្រក់របស់អ្នកជំនួញសាសនា។ ពួកគេបានប្រើគ្រឿងបូជាដើម្បីបំពេញប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួន និងការលោភលន់ផ្ទាល់ខ្លួន។ បើអ្នកណាចង់កេងចំណេញផ្ទាល់ខ្លួន និងលោភលន់ផ្ទាល់ខ្លួន តាំងពីដើមដំបូង ពួកគេអាចរកស៊ីផ្ទាល់ខ្លួនតាមចំណូលចិត្តបាន ហេតុអ្វីបានជាពួកគេពាក់ម៉ាស់ពេញមួយជីវិត? តើពួកគេមិនដឹងថាជាអំពើបាបដ៏ធំដែលត្រូវទម្លាក់ចុះទៅក្នុងការបំផ្លិចបំផ្លាញឬ?
28 សាក្សីមិនពិតនឹងត្រូវវិនាសទៅ ប៉ុន្តែពាក្យសម្តីរបស់អ្នកណាដែលបានឮនឹងស្តិតស្ទេរ។

ការកែប្រែអត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ "សាក្សីក្លែងក្លាយនឹងត្រូវវិនាស ប៉ុន្តែអ្នកស្តាប់ធ្វើការយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួន", "ការពិត

ដែលសាក្សីក្លែងក្លាយដែលផ្តល់សក្ខីកម្មដោយក្លែងបន្លំគឺជាអាជីវកម្មរបស់គាត់។ គាត់គឺដូចជាអ្នកដែលមនសិការរបស់គាត់ត្រូវបានផ្សាភ្ជាប់ដោយភ្លើង (1 Tim 4:2); គាត់មិនមានអារម្មណ៍ថាមានកំហុសចំពោះការកុហករបស់គាត់។ គាត់មានអារម្មណ៍រីករាយនៃការកុហករបស់គាត់។ វាគឺជាជីវិតផ្ទុយគ្នានៃពួកបរិសុទ្ធពិត ដើម្បីរីករាយជាមួយនឹងសេចក្តីពិត ។ (១កូរិនថូស ១៣:៦) (Charles Bridges)

ពាក្យថា "បុរសដែលស្តាប់" (איש שמע) ចង្អុលទៅអ្នកស្តាប់ឲ្យឮពាក្យរបស់អ្នកដទៃដោយប្រយ័ត្នប្រយែង ( ) ពោលគឺបុរសត្រូវទទួលយកតែការពិតដែលមានភស្តុតាងច្បាស់លាស់។ ដូចនេះដែរ បើនិយាយដោយមានភស្តុតាងច្បាស់លាស់គឺជាគុណវុឌ្ឍិរបស់សាក្សីពិត។ ជាពិសេសសាក្សីនៃដំណឹងល្អសិក្សាបទគម្ពីរយ៉ាងស៊ីជម្រៅ គាត់ស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះនៅទីនោះ (២ធីម៉ូថេ ៣:១៥) ហើយតែងតែនិយាយយ៉ាងខ្លាំង។ គាត់លះបង់ជីវិតរបស់គាត់ចំពោះការពិត។ (លូកា ១:១-៤, ១០:៤០-៤២ យ៉ូហាន ១:១-៥) ដោយសារពាក្យពិតរបស់សាក្សីបែបនេះមិនបានផ្លាស់ប្តូរជារៀងរហូត នេះគឺត្រូវបានប្រកាសយ៉ាងខ្លាំង។ សូមមើល ហេព្រើរ ១១:៤ ។ ២ កូរិនថូស ៤:១៣ បានមានប្រសាសន៍ថា « ដោយសារយើងមានវិញ្ញាណនៃសេចក្តីជំនឿដូចគ្នានឹងសេចក្តីដែលបានសរសេរថា « ខ្ញុំបានជឿ ហើយខ្ញុំបាននិយាយដូច្នេះ » យើងក៏ជឿ ហើយដូច្នេះយើងក៏និយាយដែរ » យោងទៅលើ សុភាសិត ១២:១៩ .

29 មនុស្សអាក្រក់មានទឹកមុខក្លាហាន ប៉ុន្តែមនុស្សទៀងត្រង់គិតតែពីផ្លូវរបស់ខ្លួន។

«មនុស្សអាក្រក់ដាក់មុខក្លាហាន» មានន័យថាគាត់មិនស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការធ្វើអំពើអាក្រក់ ក៏ដូចជាមិនញាប់ញ័រ។ គាត់រឹងទទឹងនឹងអំពើអាក្រក់។ ម្យ៉ាងវិញទៀត "មនុស្សទៀងត្រង់" (ישׁר) តែងតែប្រយ័ត្ន។ គាត់តែងតែភ្ញាក់ឡើងហើយអធិស្ឋាន ហើយគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ គាត់ព្យាយាមសញ្ជឹងគិតដោយខ្លួនគាត់នូវអ្វីដែលគាត់ទុកព្រះឲ្យឆ្ងាយ ហើយនៅចំពោះព្រះ គាត់បានប្រែចិត្តដោយស្មោះត្រង់។ គាត់មានអារម្មណ៍ថាមានគ្រោះថ្នាក់ដូចជាការតាមដាននិងរសើបហើយត្រូវប្រយ័ត្នចំពោះវា។ ពោលគឺ (១) កាលណាលះបង់ការងារនោះងាយនឹងខ្ជិល ។ (២) ពេលគាត់សម្រាកប្រហែលជាគាត់ខ្ជិល (៣) កាលដែលគាត់អះអាងថាស្រឡាញ់ វាងាយនឹងបំភ្លេចសេចក្តីសុចរិត។ (៤) កាលដែលលោកអះអាងថាសុចរិត វាងាយនឹងបាត់បង់គុណធម៌នៃភាពទន់ភ្លន់។ (៥) ការបន្ទាបខ្លួនគឺជាការល្អ ប៉ុន្តែការទន់ខ្សោយគឺមិនល្អទេ។ (6) ទោះបីជាគាត់និយាយថា ជឿលើព្រះគ្រីស្ទ ប៉ុន្តែគាត់ប្រហែលជាចំណាយពេលឥតប្រយោជន៍ ក្នុងនាមជាអ្នកមិនជឿទាំងស្រុង។ (៧) ទោះបីគាត់បង្រៀនអ្នកផ្សេងក៏ដោយ ក៏គាត់មិនបង្រៀនខ្លួនដែរ។ (8) គាត់ត្រូវការដំបូន្មានដើម្បីកែកំហុសរបស់អ្នកដ៏ទៃ ហើយបន្ទាប់មកគាត់ផ្ទាល់ប្រហែលជាក្រអូត។ បន្ទាប់មកក្រុមហ៊ុនបានសួរពីមូលហេតុ។ គាត់បានលេងសារជាថ្មីថា "ខ្ញុំបារម្ភព្រោះខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាពពកបានគ្របដណ្តប់រវាងព្រះនិងខ្ញុំ"។ 30-31 គ្មានប្រាជ្ញា គ្មានការយល់ដឹង គ្មានការប្រឹក្សាណាអាចប្រឆាំងនឹងព្រះយេហូវ៉ាបានឡើយ។ សេះត្រូវបានគេរៀបចំជាស្រេចសម្រាប់ថ្ងៃប្រយុទ្ធ ប៉ុន្តែជ័យជម្នះជារបស់ព្រះអម្ចាស់។

នៅទីនេះ ពាក្យ « ប្រាជ្ញា » « ការយល់ » និង « ការប្រឹក្សា » មិនទាក់ទងនឹងការកោតខ្លាចដល់ព្រះទេ ប៉ុន្តែជាផែនការដ៏បរិសុទ្ធរបស់មនុស្ស ។ ជួនកាលបុរសព្យាយាមធ្វើបាបពួកបរិសុទ្ធដោយផែនការរបស់មនុស្ស។ ប៉ុន្តែ នៅពេលពួកបរិសុទ្ធក្រោកឈរនៅខាងព្រះ ផែនការរបស់ពួកគេត្រូវបានសម្រេច។ ដ្បិតគាត់ពឹងផ្អែកលើព្រះយេហូវ៉ា ពេលដែលគាត់រត់ទៅរកព្រះយេហូវ៉ា នោះព្រះយេហូវ៉ាការពារគាត់។ អ្នកដែលពឹងលើព្រះយេហូវ៉ាអស់ពីចិត្តមិនដែលបរាជ័យឡើយ (រ៉ូម ១០:១១) យោងទៅទំនុកតម្កើង ១១:១, ២៧:១-៥។

ខ្ញុំមិនអាចបំផ្លាញអ្នកដែលពឹងលើព្រះយេហូវ៉ាអស់ពីចិត្តដោយអំណាចយោធាបានទេ។ (ខ៣១) ជាទូទៅខ្ញុំញ័រចំពោះអំណាចយោធា។ ប៉ុន្តែ ការពឹងផ្អែកលើព្រះយេហូវ៉ា គឺប្រសើរជាងការពឹងផ្អែកលើវា។ យើងគួរដឹងថាការដែលខ្ញុំពឹងផ្អែកលើព្រះយេហូវ៉ាគឺជាអព្ភូតហេតុ ព្រះគុណ និងសុភមង្គលរួចទៅហើយ។ ការពឹងផ្អែកលើគាត់មិនមែនមានន័យថាពឹងលើគាត់អស់ពីចិត្តនោះទេ មិនត្រឹមតែតាមគំនិត និងមិនទ្រឹស្តីនោះទេ។ សព្វថ្ងៃនេះនៅក្នុងពិភពព្រះវិហារ មានអ្នកដឹកនាំជាច្រើនដែលត្រូវជឿលើគំនិត។ ពួកគេចេញពីក្រុមបញ្ជា។ ពួកគេមិនដឹកនាំក្រុមជំនុំរបស់ព្រះទេ ផ្ទុយទៅវិញពួកគេធ្វើឱ្យក្រុមជំនុំនៅជាប់នឹងជ្រលងភ្នំស្លាប់ដោយឥតប្រយោជន៍។ ហេតុអ្វីបានជាកាន់គេដឹកនាំគេហើយមិនដោះលែង ទោះជាខ្លួនឯងមិនរស់ដោយស្មោះត្រង់?

ជំពូកទី 22

ការបកស្រាយ

១ ឈ្មោះល្អគឺត្រូវជ្រើសរើសជាជាងទ្រព្យសម្បត្តិដ៏ច្រើន ហើយការពេញចិត្ត គឺប្រសើរជាងប្រាក់ ឬមាស។

ត្រង់នេះ ពាក្យ «កិត្តិយស» (חֵן) មានន័យថា «ឈ្មោះ»។ នេះមិនមែនជាការអបអររបស់បុរសនោះទេ ប៉ុន្តែជាឈ្មោះដែលព្រះទទួលស្គាល់។ (រ៉ូម ២:២៩) មូលហេតុដែលត្រូវបកស្រាយគឺដោយសារពាក្យ«ត្រូវរើស»ត្រូវបានពន្យល់ថាជាពាក្យខុសគ្នាតិចតួចដែលថា«កិត្តិយសគឺត្រូវរើស»។ បន្ទាប់មកពាក្យ « កិត្តិយស» គួរតែត្រូវបានបកប្រែទៅជាពាក្យដដែល «ព្រះគុណ» (ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ)។ ព្រះស្អប់អ្នកណាដែលត្រូវលើកឡើងក្នុងចំណោមប្រជាជន។ (លូកា ១៦:១៥) សូមមើលលោកុប្បត្តិ ១១:៤, ៨, កិច្ចការ ១២:២២-២៣។

ហេតុផលដែលព្រះគុណរបស់ព្រះ (កិត្តិយស) មានតម្លៃជាងសម្ភារៈ (ប្រាក់ មាស កំណប់) គឺសម្រាប់វា (ព្រះគុណរបស់ព្រះ) ផ្តល់ជីវិតអស់កល្បជានិច្ច (Lk 10:20) ប៉ុន្តែប្រាក់ និងមាសបានបាត់ទៅវិញមួយរយៈ។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ៣៩:៦-៧ សុភាសិត ២៣:៥។ យើងអាចមើលឃើញគំរូនៃជីវិតរបស់ម៉ូសេដើម្បីជ្រើសរើសព្រះគុណនៃព្រះជាជាងសម្ភារៈនៃពិភពលោក។ ហេព្រើរ ១១:២៤-២៦ មានប្រសាសន៍ថា « ដោយសេចក្តីជំនឿ ម៉ូសេ ពេលគាត់ធំឡើង គាត់បានបដិសេធមិនហៅថាជាកូនរបស់ព្រះចៅផារ៉ោន ដោយជ្រើសរើសធ្វើបាបប្រជាជនរបស់ព្រះ ជាជាងរីករាយនឹងការសប្បាយមួយភ្លែតនៃអំពើបាប។ គាត់បានចាត់ទុកការតិះដៀលរបស់ព្រះគ្រីស្ទជាទ្រព្យសម្បត្តិធំជាងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ស្រុកអេស៊ីព្ទទៅទៀត ដ្បិតគាត់កំពុងស្វែងរករង្វាន់»

។ ហើយពួកសាវករបស់ព្រះគ្រីស្ទក៏បានដឹងផងដែរនូវការពិតដែលថាព្រះ
បានទទួលស្គាល់ពួកគេយ៉ាងត្រឹមត្រូវជាអ្នកទីមួយ ដែលពួកគេពេញចិត្តនឹង
រឿងដែលពួកគេត្រូវបានគេបៀតបៀនចំពោះព្រះគ្រីស្ទ។ សូមមើល កិច្ចការ
5:41, 16:25 Phil 3:1 ។

ធ្លាប់តែជាព្រះគ្រូ។ អេ កិច្ចការ ៥:៤១, ១៦:២៥ ភី. ៣:១ ។

2 អ្នកមាននិងអ្នកក្រជួបប្រជុំគ្នា។ ព្រះអម្ចាស់ជាអ្នកបង្កើតពួកគេទាំងអស់។
ពោលថា ទាំងអ្នកក្រ ទាំងអ្នកមាន គឺជាសត្វរបស់ព្រះជាម្ចាស់ កាលដែល
សេដ្ឋីប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកក្រ ព្រះអង្គចងចាំនូវការពិតនេះ ហើយមិនគួរ
ក្រអឺតក្រទមឡើយ ផ្ទុយទៅវិញ ព្រះអង្គគួរផ្តល់មេត្តា។ (D. G. Wildeboer,
Auch der) ។

អ្នកក្រ និងអ្នកមាន មានធាតុរួមច្រើនពីគ្នាទៅវិញទៅមក។ (១) ពួកគេកើត
មកជាមនុស្សអាក្រាតដូចគ្នាក្នុងលោកនេះ (២) ព្រោះពួកគេមានទំនាក់ទំនង
ដូចគ្នា ពួកគេស្មាក់នៅក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់ទ្រង់ ហើយទទួលការទួញ
សោក ជំងឺ ភាពទន់ខ្សោយ និងការល្បួង (៣) នៅពេលដែលពួកគេចូលទៅ
ក្នុងពិភពលោកខាងមុខ ក៏មាន មិនមានភាពខុសគ្នារវាងភាពក្រីក្រ និងទ្រព្យ
សម្បត្តិទេ។ សូមមើលយ៉ូប ៣:១៩, ទំនុកដំកើង ៨៩:៤៨, ១៤៥:៩, ១៥-១៦,
អេក ២:១៦ ៣:២០ ដាន ៥:៣៥ ហេប ៩:២៧។

3 អ្នកដែលមានប្រាជ្ញាឃើញគ្រោះថ្នាក់ ហើយលាក់ខ្លួន តែមនុស្សសាមញ្ញ
បន្តរងទុក្ខវេទនា។

នៅទីនេះអ្វីដែលហៅថា "មើលឃើញគ្រោះថ្នាក់" មិនមើលទៅអនាគតទេ។
នេះនិយាយថាអ្វីដែលគេដឹងដោយចំណេះដឹងទូទៅ។ ហើយការពិត "លាក់
ខ្លួន" ចង្អុលបង្ហាញថា អ្នកជឿប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយាដ៏ឈ្លាសវៃក្នុងគ្រា

ទុក្ខវេទនា ថាតើអ្នកជឿលះបង់ជីវិតដោយគ្មានគោលបំណង និងមិនមែនដើម្បីជួបនឹងការរងទុក្ខគ្មានន័យនោះទេ។ អ្នកជឿមានករណីដើម្បីចូលទៅក្នុងសេចក្តីទុក្ខលំបាកសម្រាប់សេចក្តីសុចរិត។ (សកម្មភាព ២០:២២-២៤) អត្ថបទរបស់យើងមិនប្រឆាំងនឹងករណីបែបនេះទេ។

អត្ថបទរបស់យើងចែងថាធ្វើតាមរឿងបីយ៉ាងរបស់អ្នកជឿ។ នោះគឺ (1) នៅពេលដែលគ្រោះកាចដែលដាក់ទោសមនុស្សអាក្រក់បានធ្លាក់ចុះ អ្នកជឿគួរតែគេចពីទីនោះ។ កាលដែលក្រុងសូដុំម និងកូម៉ូរ៉ាទទួលគ្រោះកាចដើម្បីដាក់ទោសមនុស្សអាក្រក់ ឡុតមិនបានចូលរួមក្នុងការនោះទេ។ (លោកុប្បត្តិ ១៩:១២-២៨) (២) មុនពេលវេលាសមស្របសម្រាប់ព្រះយេហូវ៉ា (មុននឹងទទួលការដឹកនាំពីព្រះអម្ចាស់) គាត់មិនគួរជួបរឿងគ្រោះថ្នាក់ដោយគ្មានប្រាជ្ញាឡើយ។ លោកយេស៊ូក៏បានប្រាប់អ្នកកាន់តាមលោកថាពួកគេគួរជៀសវាងពីការបៀតបៀន។ (មថ ១០:២៣) សាវ័កប៉ុលក៏បានរួចផុតពីការបៀតបៀនដ៏ច្រើនដែរ។ (កិច្ចការ ៩:២៣-២៥, ១៣:៥០-៥១, ១៤:៤-៦។ ॥ Cor 11:32) ថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់ ដាវីឌបានគេចពីសូល ហើយត្រូវបានលាក់ (មេសាំ ១៧:៣, ១៩:៣)។ (៣) គាត់មិនគួរនាំការបៀតបៀនដោយធ្វើឱ្យអ្នកប្រឆាំងផ្ទុយពីដំណឹងល្អរបស់ព្រះអម្ចាស់ដោយមិនប្រុងប្រយ័ត្នឡើយ។ សម្រាប់ព្រះបានបង្កើតជីវិតរបស់យើង ទ្រង់មិនចង់ឱ្យយើងលះបង់ដោយឥតប្រយោជន៍នោះទេ។

អ្វីដែលយើងគួរចងចាំនៅទីនេះគឺទោះបីជាអ្នកជឿមានករណីគ្រោះថ្នាក់ខ្លះដើម្បីចៀសវាងវាមិនមែនមានន័យថាត្រូវបោះបង់បេសកកម្មរបស់ពួកគេក៏ដោយ។ ទោះជាសាវកប៉ុលបានជៀសវាងការបៀតបៀននៅកន្លែងមួយប៉ុន្តែនៅកន្លែងមួយទៀត គាត់បានបន្តបេសកកម្ម ហើយបានប្រកាសដំណឹង

ល្អជាបន្តបន្ទាប់។ (សកម្មភាព ១៣:៥០, ១៤:១) អ្នកជឿគួរប្រកាសដំណឹងល្អ តាមរដូវកាល និងក្រៅរដូវ។ (ធីម៉ូទី២ ៤:២) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គោលការណ៍ដែលពួកគេបានជៀសវាងក៏ជាចំណុចកណ្តាលរបស់ព្រះដែរ ប៉ុន្តែមិនមែនជាអវិជ្ជាទេ។ ប៉ុន្តែដូចទស្សនវិជ្ជាបូព៌ាបង្រៀនការលុបចោលអ្នកដឹកនាំមានចរិតអវិជ្ជមានហើយជាសកម្មភាពដើម្បីបោះបង់បេសកកម្ម។ ហើយគឺជាមនុស្សនិយម ប៉ុន្តែមិនមែនជាមជ្ឈមណ្ឌលរបស់ព្រះទេ។ ជាឧទាហរណ៍ ដុន ក្រឿ ក្នុងគម្ពីរជូយ៉ក (សៀវភៅបំរែបំរួល) មានន័យថា ក្នុងនាមមនុស្សតូច ដែលជាមនុស្សទុច្ចរិត គ្រប់គ្រងអំណាច បុរសខ្ពង់ខ្ពស់ ដែលជាអ្នកដឹកនាំល្អ គួរជៀសវាង និងលាក់កំបាំង។ តើទស្សនវិជ្ជាអាកប្បកិរិយាបែបនេះរបស់ Juyek គឺជាមនុស្សអត្មានិយមក្នុងការថែរក្សាសុវត្ថិភាពផ្ទាល់ខ្លួនមែនទេ? ការរក្សានូវសេចក្តីសុចរិតក្នុងថ្ងៃច្របូកច្របល់ដែលអំពើអាក្រក់រីករាលដាលដោយគេចពីអ្នកដឹកនាំនោះគឺមិនត្រឹមត្រូវទេ។

"មនុស្សសាមញ្ញបន្ត ហើយរងទុក្ខសម្រាប់វា" ត្រង់នេះ ពាក្យ "សាមញ្ញ" ( ) មានន័យថា បុរសដែលបើកចំហរ ដែលជាមនុស្សដែលមិនមានទីតាំងនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ មនុស្សបែបនេះមិនយល់ពីអំពើបាប ហើយមនុស្សអាក្រក់ស្តាប់បង្គាប់ដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ ហើយនឹងត្រូវចូលរួមក្នុងគ្រោះកាចរបស់មនុស្សអាក្រក់។

4 រង្វាន់សម្រាប់ការបន្ទាបខ្លួន និងការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា គឺជាទ្រព្យសម្បត្តិ កិត្តិយស និងជីវិត។

ហេតុផលដែលពាក្យថា "បន្ទាបខ្លួន" មកមុនគេ គឺដោយសារវាសំខាន់។ D. G. Wildeboer បានអធិប្បាយដល់ចំណុចនេះថា "ភាពរាបទាបគឺជាលក្ខខណ្ឌនៃតម្រូវការដំបូងក្នុងការកោតខ្លាចព្រះ"( )។ អ្នកជឿពិតត្រូវរស់នៅ

ក្នុងឧបករណ៍របស់ព្រះមុននឹងព្រះគិតថា «វាជាធម្មជាតិសម្រាប់ខ្ញុំដែលទទួលបានសេចក្តីវេទនា»។ យ៉ូបបានចាត់ទុកគាត់ដោយខ្លួនគាត់ថាជាមនុស្សគួរស្អប់ខ្ពើម។ គាត់បានប្រែចិត្តក្នុងចំណោមធូលីដី និងផេះ។ (យ៉ូប ៤២:៥-៦) អេសាយបាននិយាយថា៖ «ហើយខ្ញុំបាននិយាយថា៖ «វេទនាហើយ! ព្រោះខ្ញុំវង្វេងហើយ ខ្ញុំជាមនុស្សមានបបូរមាត់មិនស្អាត ហើយខ្ញុំរស់នៅក្នុងចំណោមមនុស្សបបូរមាត់មិនស្អាត។ ដ្បិតភ្នែកខ្ញុំបានឃើញស្តេចជាព្រះអម្ចាស់នៃពិភពទាំងមូល!»។ (អេសាយ ៦:៥)

"ទ្រព្យសម្បត្តិ កិត្តិយស និងជីវិត" ទាំងនេះមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពលោកនេះដែលសម្គាល់ចំពោះព្រះទេ និងជាមរតកនៃពិភពលោកខាងមុខដែលបុគ្គលដែលនឹងមានព្រះរីករាយ។ អ្នកជឿពិតរីករាយនឹងពួកគេរួចហើយពីពិភពលោកបច្ចុប្បន្នខាងវិញ្ញាណ។ ត្រង់ចំណុចនេះ យោងទៅលើការបកស្រាយទ្រឹស្តី ៨:១៨-២១ ខាងលើ។

5 បន្លា និងអន្ទាក់នៅក្នុងផ្លូវនៃមនុស្សកោង។ អ្នកណាដែលការពារព្រលឹងខ្លួន អ្នកនោះនឹងនៅឆ្ងាយពីគេ។

ពាក្យថា«មនុស្សពុករលួយ»បានពោលថា«មនុស្សទុច្ចរិត»ក្នុងចិត្ត។ គាត់មិនធ្វើតាមសេចក្តីពិតរបស់ព្រះទេ តែគាត់បំភ្លៃ ហើយដោះសារអំពើអាក្រក់របស់គាត់។ គាត់មិននៅចំហៀងទេ។ ឆ. Bridges មានប្រសាសន៍នៅត្រង់ចំណុចនេះដូចខាងក្រោម នោះគឺថា "នៅលើផ្លូវដើរតាមព្រះអម្ចាស់ក៏មានការលំបាកដែរ។ ប៉ុន្តែតើផ្លូវធ្វើអាក្រក់មានទេឬ? នៅពេលដែលយើងព្យាបាលរឿងពិបាកពីរដោយស្មើភាព នោះរឿងដែលពិបាកជាងនេះត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញ។ ពិតណាស់ វាជារឿងពិបាកក្នុងផ្លូវធ្វើអំពើអាក្រក់។ មនសិការមានទុក្ខ; ការស្តីបន្ទោសរបស់ព្រះជាម្ចាស់ ដោយការមិនប្រោស

ប្រណី សេចក្តីត្រេកត្រអាលកើតឡើងដោយសេចក្តីប្រាថ្នារបស់ខ្លួន សេចក្តីឃោរឃៅនៃតណ្ហាដែលមិនអាចគ្រប់គ្រងបាន ជាដើម ធ្វើឱ្យផ្លូវលំបាក។ (អត្ថាធិប្បាយលើសុភាសិត បដានៃសេចក្តីពិត ការជឿទុកចិត្ត ឆ្នាំ ១៩៦៨ ទំព័រ ៥០១)

«អ្នកណាដែលការពារព្រលឹងខ្លួន អ្នកនោះនឹងនៅឆ្ងាយពីគេ»។ នោះគឺភាពលំបាក និងបញ្ហាជាអ្វីដែលមនុស្សពុករលួយនឹងត្រូវជួបនឹងអំពើទុច្ចរិតរបស់គាត់។ ហេតុនេះហើយបានជាអ្នកដែលសង្គ្រោះព្រលឹងខ្លួនចេញពីអំពើអាក្រក់នោះ។ សុភាសិត 16:17 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ផ្លូវនៃមនុស្សទៀងត្រង់បែរចេញពីអំពើអាក្រក់។ អ្នកណាដែលរក្សាផ្លូវរបស់ខ្លួន អ្នកនោះរក្សាជីវិតរបស់ខ្លួន»។ អ្នកណាប្រព្រឹត្តអំពើបាបដោយខ្លួនឯង អ្នកនោះទទួលទោសហើយបាននូវគុណធម៌នោះជារង្វាន់ហើយ។

បន្ទាប់មក វិធីសាស្ត្ររក្សាព្រលឹង គួរតែត្រូវបានប្រតិបត្តិដូចខាងក្រោម ពោលគឺ (1) ការទទួលយកព្រះដើម្បីរក្សាព្រលឹងរបស់យើង។ សុភាសិត 24:12 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ប្រសិនបើអ្នកនិយាយថា មើលចុះ យើងមិនបានដឹងរឿងនេះទេ តើអ្នកដែលថ្លឹងបេះដូងមិនយល់ទេឬ? តើអ្នកដែលចាំយាមព្រលឹងអ្នកមិនដឹងទេឬ?

ហើយតើគាត់នឹងមិនសងមនុស្សតាមការងាររបស់គាត់ឬ?»។ (២) ការមានប្រាជ្ញាក្នុងការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ (សេចក្តីជំនឿ) សុភាសិត ៨:៣៦ បាននិយាយថា៖ «តែអ្នកណាដែលរកមិនឃើញខ្ញុំ នោះនឹងរងរបួសខ្លួនឯង។ អស់អ្នកដែលស្អប់ខ្ញុំស្រឡាញ់សេចក្តីស្លាប់»។ សូមមើលសុភាសិត ១៩:៨។ (៣) ការកាន់តាមបញ្ញត្តិរបស់ព្រះ។ សុភាសិត 19:16 មានប្រសាសន៍ថា៖ « អ្នកណាកាន់តាមបញ្ញត្តិនោះ អ្នកនោះរក្សាជីវិត។ អ្នកណាដែលមើលងាយ

ផ្លូវរបស់ខ្លួន អ្នកនោះនឹងត្រូវស្លាប់»។ (៤) សេចក្តីមេត្តាដល់អ្នកដទៃ (ស្រឡាញ់)។ សុភាសិត 11:17 ចែងថា៖ «អ្នកណាដែលចិត្តល្អផ្តល់ប្រយោជន៍ដល់ខ្លួនឯង តែមនុស្សឃោរឃៅធ្វើបាបខ្លួនឯង»។ សូមមើល មថ ៥:៧, យម ២:១៣។ (៥) ការទទួលការកែតម្រូវ (វិន័យ)។ សុភាសិត 15:32 ចែងថា៖ «អ្នកណាដែលមិនអើពើនឹងការប្រៀនប្រដៅ អ្នកនោះមើលងាយខ្លួនឯង តែអ្នកណាដែលស្តាប់តាមការប្រដៅនោះនឹងទទួលបានប្រាជ្ញា»។ (៦) ការរក្សាមាត់ សុភាសិត ២១:២៣ មានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកណាដែលរក្សាមាត់និងអណ្តាតរបស់ខ្លួន អ្នកនោះនឹងរួចពីទុក្ខលំបាក»។ សូមមើល Jm 3: 2 ។ (៧) ការទុកអំពើបាបពិសេសឲ្យធ្វើបាបព្រលឹងគាត់ សូមយោងទៅ សុភាសិត ៦:៣២, ១៨:៧, ២២:២៤-២៥, ២៩:២៤។

6 ចូរបង្ហាត់កូនតាមផ្លូវដែលត្រូវទៅ។ ទោះបីគាត់មានអាយុក៏គាត់មិនចាកចេញពីវាដែរ។

ត្រង់នេះ ពាក្យថា "ផ្លូវដែលគាត់គួរទៅ" (כְּחַנְכּ֣וֹ עַל־פִּ֑י) មានន័យថា "ស្របតាមធម្មជាតិរបស់កុមារ។ ជាទូទៅវានិយាយថាបង្រៀនកុមារឱ្យយល់។ ហើយវាជារឿងដែលគេអាចយល់បានតាមរយៈការបង្រៀន និងការបង្រៀនអំពីសីលធម៌សាសនា។ អ្នកនិពន្ធសុភាសិតសង្កត់ធ្ងន់លើរឿងនេះ។ (សុភាសិត ១៣:២៤, ១៩:១៨, ២៣:១៣-១៤) កាលដែលមាតាបិតាមានកូនដ៏ឈ្លាសវៃ (កូនដែលកោតខ្លាចព្រះ) នោះជាអំណរដ៏អស្ចារ្យ (សុភាសិត ២៣:១៥, ២៤) ដែលមានកូនល្ងង់ កូនប្រុសមិនជឿលើព្រះ) គឺជាទុក្ខសោកដែលមិនអាចនិយាយបាន។ (សុភ. ១៧:២១, ២៥) ពាក្យ «បង្រៀន» (חֲנֹךְ) មានន័យថាការឧទ្ទិសថ្វាយដល់ព្រះ។ គោលបំណងដែលអ្នកជឿបង្រៀនដល់កុមារពិត

ជាធ្វើឲ្យពួកគេក្លាយជាមនុស្សរបស់ព្រះ។ (Rollland W. Schloerb) យោងទៅលើការបកស្រាយនៃ 19:18 ។

7-9 អ្នកមានគ្រប់គ្រងលើអ្នកក្រ ហើយអ្នកខ្ចីជាខ្ញុំបម្រើរបស់អ្នកឲ្យខ្ចី។ អ្នកណាដែលសាបព្រោះអំពើអយុត្តិធម៌ អ្នកនោះនឹងច្រូតកាត់សេចក្តីវិនាស ហើយដំបងនៃកំហឹងរបស់ខ្លួននឹងរលត់ទៅ។ អ្នកណាដែលមានភ្នែកដ៏បរិបូណ៌ អ្នកនោះនឹងបានពរ ដ្បិតអ្នកនោះចែកអាហារដល់ជនក្រីក្រ។

ឃ្លានេះបង្ហាញពីបរិបទដែលទាក់ទងគ្នាទៅវិញទៅមក។ នោះគឺជាការខុសដែលអ្នកមានមើលងាយអ្នកក្រ ហើយអ្នកខ្ចីមើលងាយកូនបំណុល។ ពោលគឺមានន័យថាអ្នកដែលមើលងាយអ្នកម្ខាងទៀតមានលុយ។ (អ្នកកំចាត់កំចាយអំពើអាក្រក់ – ខទី ៨) ទទួលគ្រោះកាច ប៉ុន្តែអ្នកជួយអ្នកក្រឲ្យទទួលបានពរជ័យដោយរីករាយ។

ពាក្យថា "អ្នកមានគ្រប់គ្រងលើអ្នកក្រ" និងពាក្យ "អ្នកខ្ចីជាទាសកររបស់អ្នកអោយខ្ចី" មានន័យដូចគ្នា ។ នោះគឺការដែលអ្នកមានមើលងាយអ្នកមានហើយប្រព្រឹត្តដោយថោកទាបនោះជាបាប។ រឿងក្នុងលោកនេះជារបស់ព្រះ អ្នកមានទទួលហើយប្រើដើម្បីភាពងាយស្រួល។ វាជាអំពើបាបរបស់អ្នកបម្រើដ៏ទុច្ចរិត។ គាត់គួរតែដឹងថា គាត់បានប្រព្រឹត្តរឿងនេះក្នុងនាមជាអ្នកបម្រើរបស់គាត់ ហើយគាត់មានភារកិច្ចផ្តល់វាដល់ជនក្រីក្រ។ សូមមើល លូកា ១២:៤២ ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូ «ត្រូវស្មោះត្រង់នឹងកម្មសិទ្ធិរបស់អ្នកឯទៀត» (លូកា ១៦:១២) មានន័យថា ការកាន់កាប់របស់ព្រះ (ទោះបីជាគាត់ទទួលបានរឿងដោយការខំប្រឹងប្រែងរបស់គាត់) នោះគឺមានន័យថា អ្នកមាន (អ្នកនោះត្រូវបានកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ)។ ទំនួលខុសត្រូវក្នុងការចែករំលែកដល់ជនក្រីក្រ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ សេដ្ឋីមិនទទួលខុសត្រូវ

ប្រគល់រឿងឱ្យអ្នកក្រ ជាជាងមើលងាយគេ ហើយអាក្រក់។ អំពើអាក្រក់ដែលអ្នកមានត្រូវបានរង្វាន់មិនឆ្ងាយប៉ុន្មានតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (កាឡាទី ៦:៧-៨) យ៉ាងពិតប្រាកដ។

ពាក្យថា «អ្នកណាសាបព្រោះសេចក្តីអយុត្តិធម៌» (Zהָלַע ֶלוָע) នៅក្នុងខទី ៨ មានន័យថា «អ្នកដែលដាំអំពើទុច្ចរិត»។ ដូចបទគម្ពីរចែងថា ច្បាប់នៃរង្វាន់ដែលគាត់នឹងត្រូវផ្តល់ឱ្យដោយមិនបំបែក ពេលខ្លះប្រើពាក្យប្រៀបធៀបដើម្បីដាំគ្រាប់ពូជ។ (យ៉ូប ៤:៨, កាឡាទី ៦:៧-៨)

អំពើបាបដែលមនុស្សមើលងាយ អំពើដែលមិនមានគឺត្រូវបានដំឡើងកន្លែងណាមួយនៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាតិ ហើយត្រូវបានដំឡើងផងដែរ។ ព្រះបានដាក់ទោសអំពើបាបដែលបានដំឡើងបែបនេះនៅក្នុងពិភពលោក។ ដូចដែលយើងឃើញវាយើងដឹងថាព្រះជាម្ចាស់មានព្រះជន្មរស់។ ហើយរឿងមួយដែលយើងដឹងច្បាស់គឺការពិតដែលព្រះបានប្រើបាប៊ីឡូនជារំពាត់ដើម្បីដាក់ទណ្ឌកម្មអ៊ីស្រាអែលផងដែរ ទីបំផុតត្រូវបានខូច។ (យេ.

ម្យ៉ាងវិញទៀត បុគ្គលដែលគាប់ព្រះហឫទ័យនឹងការប្រគេនដល់ជនក្រីក្រមែងបានព្រះពរ។ «អ្នកណាដែលមានភ្នែកដ៏បរិបូរ (ទូតបៃហោតអ៊ីន)» (ខ ៩) ផ្ទុយពីអ្នកណាដែលមានភ្នែកអាក្រក់ (សុភាសិត ២៣:៦, ២៨:២២) គឺជាអ្នកប្រតិបត្តិទានដោយចិត្តរីករាយ។ ពេលគាត់ទៅបិណ្ឌបាត គាត់ធ្វើដោយមិនប្រកាន់ ឬបង្ខំ តែដោយការសប្បាយ។ សូមមើលសុភាសិត ១១:២៤-២៥, ១៤:២១, ១៩:១៧, ២១:២៦, ២៨:២៧, គឺ ៥៨:៧ អេសេក ១៨:៧ ១៦-១៧ មថ ៦:៣-៤។

10 ចូរបណ្តេញអ្នកចំអកឲ្យចេញ ហើយការឈ្លោះប្រកែកគ្នានឹងរលត់ទៅ ហើយការឈ្លោះប្រកែក និងការបំពាននឹងលែងមាន។

ហេតុអ្វីបានជាជម្លោះកើតឡើងខណៈដែលអ្នកមើលងាយ? (១) ព្រោះអ្នកចំអកតែងតែមានចិត្តអំនួតយ៉ាងខ្លាំង។ (សុភាសិត ២១:៤) អ្នកចំអកលើកខ្លួនឡើងដើម្បីមើលងាយព្រះ។ គាត់តែងតែចង់ជួបមនុស្សម្នាក់ដើម្បីជីវិត។ ប៉ុន្តែគាត់តែងតែមានអារម្មណ៍ថាមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការចង់បានរបស់ គាត់មិនបានសម្រេចហើយព្យាយាមតស៊ូ។ ដូច្នេះហើយទើបសង្គមមានរឿងបែបនេះត្រូវបន្តឈ្លោះប្រកែកគ្នា។ (2)) មនុស្សចំអកមិនគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយខូច។ បុគ្គលមិនប្រតិបត្តិតាមសេចក្តីពិត គឺបុគ្គលធ្វើដោយខ្លួនឯង ហើយឈប់ដោយខ្លួនឯង។ គាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីជម្លោះជាមួយអ្នកផ្សេងជុំវិញគាត់ សុភាសិត 16:28 មានប្រសាសន៍ថា៖ « មនុស្សមិនទៀងត្រង់ នាំឲ្យមានជម្លោះ
ហើយឪ្យឹបខ្សៀវបំបែកមិត្តជិតស្និទ្ធ។ (៣) អ្នកមើលងាយជ្រៀតជ្រែកកិច្ចការរបស់អ្នកដទៃ ហើយនិយាយច្រើន ព្រោះគាត់ព្យាយាមគ្រប់គ្រងអ្វីៗទាំងអស់ដោយខ្លួនឯង។ បើអ្នកណានិយាយត្រូវនិងខុសពីការងារមិនពាក់ព័ន្ធនឹងខ្លួនអ្នកនោះក៏ឈ្លោះនឹងអ្នកដទៃ។ សុភាសិត 26:20 ចែងថា៖ «ព្រោះខ្វះអុស ភ្លើងក៏រលត់ទៅ ហើយកន្លែងណាដែលគ្មានអ្នកឪ្យឹបនោះ ការឈ្លោះប្រកែកគ្នាក៏រលត់ទៅ»។ សូមមើលសុភាសិត ២៦:១៧។ (៤) ជនចំអកលោភលន់នូវអ្វីៗក្នុងលោក។ គាត់ចង់មានអ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោក។ ព្រោះគាត់មិនដឹងតែខ្លឹមសាររបស់ខ្លួនទេ។ សុភាសិត 28:25 ចែងថា៖ « មនុស្សលោភលន់បង្កជម្លោះ តែអ្នកណាដែលទុកចិត្តលើព្រះយេហូវ៉ានឹងបានចម្រើនឡើង»។ មានស្តេចជាមិត្តរបស់គាត់។

11អ្នកណាដែលស្រលាញ់ចិត្តបរិសុទ្ធហើយពាក្យសម្តីគួរសមអ្នកនោះនិង
បានស្តេចជាមិត្តសំលាញ់

ត្រង់នេះ ពាក្យ «អ្នកណាដែលស្រឡាញ់ភាពបរិសុទ្ធនៃចិត្ត» (בַּטְהֹר־לֵב אֹהֵב)
អាចបកប្រែទៅជា «អ្នកណាដែលបរិសុទ្ធក្នុងចិត្ត នោះទទួលសេចក្តី
ស្រឡាញ់របស់ព្រះយេហូវ៉ា» ដោយដាក់ពាក្យថា ព្រះយេហូវ៉ា (យ៉ូហាវ) ដូច
ទៅនឹងកំណែ Septuagint កំណែ Peshito និងកំណែ Talgum ។ អ្នកប្រាជ្ញ
អះអាងថាអក្សរសន្ទតថាជា Septuagint គឺជាដើម។ (D. G. Wildeboer,) ។
ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយនៅក្នុងឃ្លានេះ ពាក្យដែលត្រូវចាត់ទុកជាចំណុច
សំខាន់គឺពាក្យ "ភាពបរិសុទ្ធ"។ ព្រោះតែអ្នកដែលមានចិត្តបរិសុទ្ធនិយាយត្រូវ
ចំពោះស្តេច ទើបជាមិត្តពិតចំពោះស្តេច។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់ជាអ្នក
ស្រឡាញ់ស្តេច (មិត្ត)។ តាមពិត អ្នកដែលលើកសរសើរមិនមែនជាមិត្តរបស់
ស្តេចទេ។ ជាឧទាហរណ៍ ហោរាក្លែងក្លាយចំនួន ៤០០ នាក់បានទាយពាក្យ
មិនពិតទៅកាន់តុលាការស្តេចអហាប់ដើម្បីវាយប្រហារក្រុងអើរ៉ាមដើម្បីកាន់
កាប់រ៉ាម៉ូត-កាឡាដ។ (ស្តេចទី២ ២២:១-៣៦) បុរសដែលនិយាយតែពាក្យល្អ
ដើម្បីស្តាប់ ធ្វើឲ្យអ្នកឯទៀតស្លាប់។ ដូច្នេះបុរសដែលចង់បានជំនួយពីពាក្យ
សម្តីរបស់អ្នកដទៃគួរតែចង់បានដំបូន្មានជាជាងពាក្យល្អ។ ដូចដែលយើង
ឃើញបទគម្ពីរ វាចែងថា អ្នកដែលទទួលការអបអរសាទរពីអ្នកដ៏ទៃ នឹងត្រូវ
ស្អប់ដោយព្រះ។ (លូកា ១៦:១៥) សុភាសិត ២៥:២៧ បានចែងថា៖ «ការ
បរិភោគទឹកឃ្មុំច្រើនក៏មិនល្អដែរ ហើយក៏មិនចង់ស្វែងរកសិរីល្អរបស់ខ្លួន
ដែរ»។

ឧបាសកបានពោលថា ធម្មទេសនាដែលមិនប្រាប់អំពីបាបកម្ម ប្រៀបបាន
នឹងការនេសាទជាឧបករណ៍នេសាទត្រង់។ ប៉ុន្តែយើងត្រូវបានគេប្រើចរិត

ដើម្បីលើកសរសើរដល់អ្នកដទៃខ្លាំងណាស់។ លើកដៃម្ខាងទៀតជាការល្អ ប៉ុន្តែលើកឡើងមុនអ្នកម្ខាងទៀតជាអំពើបាប។

នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់សម្រាប់ព្យាការីទាំងអស់សុទ្ធតែបរិសុទ្ធ។ ពួកគេនិយាយពាក្យត្រឹមត្រូវដោយក្លាហាន ហើយអាចក្លាយជាមិត្តរបស់ស្តេច។ ប៉ុន្តែអ័ហាប់មិនបានស្តាប់តាមពាក្យដែលត្រូវរបស់មីកាយ៉ាជាជាង
បៀតបៀនគាត់ (ស្តេចទី១ ២២:១៩-២៧) ស្តេចសូល (១សាំជំពូក១៥) ហើយស្តេចគឺព្រះយេហូវ៉ាផងដែរ (យេរេមាជំពូក៣៦) មិនបានស្តាប់តាមពាក្យរបស់ ហោរា។ ប៉ុន្តែស្តេចដ៏បរិសុទ្ធដូចដាវីឌបានទទួលយកពាក្យរបស់ព្យាការីណាថានយ៉ាងផ្អែមល្ហែមក្នុងចិត្ត។ (២សាំ. ១២:១-១៥) ពេលយើងឃើញប្រវត្តិសាស្ត្រពិភពលោក ស្តេចល្អបានទទួលស្គាល់អ្នកបម្រើរបស់លោកឲ្យនិយាយត្រឹមត្រូវក្នុងនាមជាមិត្តរបស់លោក (អ្នកបរិសុទ្ធមិនលោភលន់) ហើយស្តាប់តាមពាក្យរបស់ពួកគេយ៉ាងល្អ។ ជាឧទាហរណ៍ កាលពីសម័យបុរាណ អធិរាជ Kozo នៅ Junhan ក្នុងប្រទេសចិន (BC 202) បានស្តាប់ដំបូន្មានរបស់ Jang yang បានយ៉ាងល្អ ហើយបានគ្រប់គ្រងលើការគ្រប់គ្រងដ៏ល្អ។ នៅពេលដែលគាត់បានប្រតិបត្តិដើម្បីពិភាក្សាដើម្បីផ្តល់រង្វាន់ដល់អ្នកបម្រើដ៏ល្អ គាត់បានស្តាប់ដំបូន្មានរបស់ Jang yang បានយ៉ាងល្អ ហើយបានផ្តល់ហាន:ដ៏អស្ចារ្យដល់បុរស Oung Chi និងចាត់ទុកគាត់ជាពិសេស។ ដូច្នេះគ្មាននរណាម្នាក់ត្អូញត្អែរគាត់ទេ។ ហើយកាលពីសម័យមុនផងដែរ Hyunduk Yoo (B C 220-265) នៃ Chock Han ក្នុងប្រទេសចិន ដើម្បីទៅយកបុរសល្អម្នាក់ឈ្មោះ Jegarlang បានទៅលេងតង់របស់គាត់ ប៉ុន្តែគាត់ត្រូវបានគេបដិសេធ ហើយគាត់បានមកលេងគាត់ម្តងទៀត ហើយបន្ទាប់មកគាត់ត្រូវបានបដិសេធ។ ហើយម្តងទៀតគាត់បានទៅលេងគាត់ជាលើកទីបី

នៅទីបំផុតគាត់បានយកគាត់ហើយបន្ទាប់មកដោយស្តាប់ដំបូន្មានរបស់គាត់
បានយ៉ាងល្អស្តេចយូបានជោគជ័យក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់គាត់។
12 ព្រះនេត្រនៃព្រះយេហូវ៉ាចាំយាមនឹងចំណេះ តែទ្រង់ផ្តួលរំលំពាក្យរបស់
ជនក្បត់។
ការកែប្រែអត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា៖ «
ព្រះនេត្រនៃព្រះយេហូវ៉ារក្សាការចេះដឹង តែពាក្យសម្តីរបស់មនុស្សខូចនោះ
ត្រូវវិនាសទៅ»។ ត្រង់នេះ អ្វីដែលហៅថាជាពាក្យ «ចំណេះ» គឺគេនិយាយថា
ចំណេះពិត ដែលជាសេចក្តីពិត ។ ហេតុផលដែលត្រូវបកស្រាយដូច្នេះគឺ
ដោយសារតែពាក្យមួយថា «ចំណេះដឹង» ដោយបរិបទខាងក្រោមនេះ
បង្ហាញផ្ទុយពី «ពាក្យខូច» ។ បន្ទាប់មក ឃ្លានេះបង្ហាញពីអត្ថន័យដែលព្រះ
ទ្រទ្រង់នូវចំណេះដឹងនៃសេចក្តីពិត ដែលជាព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ដោយការ
ផ្គត់ផ្គង់ពិសេស។ ព្រះបានទ្រទ្រង់ពាក្យរបស់ទ្រង់ពីមួយជំនាន់ទៅមួយ
ជំនាន់ ហើយជ្រៀតជ្រែកជាពិសេសដើម្បីផ្ទេរវា ជាឧទាហរណ៍ អង្គហេតុ
ប្រវត្តិសាស្ត្រជាច្រើនដែលសរសេរក្នុងគម្ពីរត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយការរក
ឃើញផ្នែកបុរាណវិទ្យានៃសំណល់បុរាណ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ព្រះទ្រង់
ប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងមានប្រសិទ្ធភាពតាមរយៈពួកបរិសុទ្ធ។
នោះគឺថា ព្រះប្រទានការបំផុសគំនិតច្រើនដល់អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អជាច្រើន
ហើយធ្វើឲ្យពួកគេយល់បទគម្ពីរ ហើយក៏ធ្វើឲ្យពួកគេបង្រៀនវាយ៉ាងខ្លាំង។
អាឡិចសាន់ឌឺ ឌូហ្វ ជាបេសកជនដ៏អស្ចារ្យនៃប្រទេសឥណ្ឌា បានទៅទីនោះ
ដោយជិះលើកប៉ាល់ Lady Holland ហើយត្រូវបានខ្ទេចខ្ទីនៅសមុទ្រឥណ្ឌា
ក្បែរនោះតាមផ្លូវ។ ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់គាត់ត្រូវបោះចោលក្នុងស
មុទ្រ។ កាលគាត់ទៅដល់ដី ហើយមើលទៅក្នុងទឹក មានគម្ពីរមួយអណ្តែត

លើទឹក ហើយមកដល់មាត់សមុទ្រ។ គាត់បានរំដោះវាចេញពីទឹក ហើយទទួលបានថាមពលថ្មី ដោយដឹងថាវាជាបច្ចុប្បន្នរបស់ព្រះ ហើយបន្ទាប់មក គាត់បានបង្រៀនព្រះបន្ទូលទៅកាន់ជនជាតិឥណ្ឌា។ ជាលទ្ធផល គាត់បានបង្កើតព្រះវិហារដ៏អស្ចារ្យមួយនៅទីនោះ។ គម្ពីរដែលបានបកប្រែជាភាសាប្រ៊ូម៉ា គឺជាសាត្រាស្លឹករឹតដែលទ្រទ្រង់នៅក្នុងខ្ទើយរបស់គាត់ ដូចជា យូដាសុន ដែលបានទៅប្រទេសភូមាក្នុងនាមជាបេសកជនដំបូងត្រូវបានជាប់គុក។
«វាបំផ្លាញពាក្យសម្តីរបស់ជនក្បត់»។ សូមមើលការបកស្រាយរបស់សុភាសិត ១២:១៩។ វាបាននិយាយថា៖ «បបូរមាត់ពិតស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត ប៉ុន្តែអណ្តាតកុហកមួយភ្លែត»។
១៣ មនុស្សខ្ជិលនិយាយថា៖ «មានសិង្ហមួយនៅខាងក្រៅ! ខ្ញុំនឹងត្រូវសម្លាប់នៅតាមផ្លូវ!”
ក្នុងឃ្លានេះ Wildeboer បាននិយាយថា "ពាក្យនេះមានន័យចំអកមនុស្សខ្ជិលច្រអូស"។ ( ) ជាការពិតណាស់ ថ្វីត្បិតតែពាក្យនេះសម្តែងជាពាក្យប្រៀបធៀបក៏ដោយ ក៏ជនខ្ជិលច្រអូស តែងតែមានន័យថា ខ្លាចរអាចំពោះមុខទំនួលខុសត្រូវការងារ និងលេស។ សូមមើលការបកស្រាយរបស់សុភាសិត ២៦:១៣។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់ខ្លាចការងារដូច្នេះ? ដោយសារគាត់មិនជឿលើការសន្យាដែលថាព្រះគង់នៅជាមួយគាត់ដើម្បីធ្វើការត្រឹមត្រូវ (ទោះបីជាពួកគេមានស្ថានភាពលំបាកក៏ដោយ។ ពាក្យថា ព្រះជាម្ចាស់គង់នៅជាមួយមួយ ហើយព្រះប្រទានពរដល់បុគ្គលនោះ ផ្តល់នូវសេចក្តីក្លាហាន និងសេចក្តីអំណរដ៏អស្ចារ្យដល់បុគ្គលដែលជឿលើពួកគេ។ អ្នកដែលមិនជឿលើវា ស្អប់ការងារ និងលេស។ ក្នុងចំណោមអ្នកស៊ើបការណ៍ទាំងដប់ពីរនាក់បានទៅស្រុកកាណាន ដ្បិតបុរសដប់នាក់មិនជឿទេ ពួកគេមានចិត្តទន់ខ្សោយ ពួក

គេបានប្រហារជីវិតតែការបះបោរដ៏អាក្រក់ប៉ុណ្ណោះ។ ពួកគេដូចជាអ្នកកុហក ថាសត្វតោនៅតាមផ្លូវ។ លេខ ១៣:៣១-៣៣។

ក្នុងចំណោមបុរសដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អ មានមនុស្សជាច្រើនដែលមិនជឿលើការសន្យារបស់ព្រះ ហើយលេសថាកិច្ចការរបស់ព្រះពិបាក។ (Charles Bridges) ពួកគេមិនគេចចេញពីស្ថានភាពនៃមនុស្សខ្ជិលនោះទេ។ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេមិនជឿថា ព្រះអម្ចាស់គង់នៅជាមួយពួកគេរហូតដល់ទីបញ្ចប់នៃពិភពលោក? សូមមើល មថ ២៨:១៩-២០។ សូមអានការបកស្រាយរបស់ 19:15 ដោយលម្អិត។

14 មាត់របស់ស្ត្រីហាមឃាត់ ជារណ្តៅដ៏ជ្រៅ។ អ្នកណាដែលព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ព្រះពិរោធ នឹងធ្លាក់ចូលក្នុងនោះ។

ពាក្យថា "រណ្តៅជ្រៅ" គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបដើម្បីបំផ្លាញមនុស្ស។ បន្ទាប់មកវាបញ្ជាក់ថា បុរសនោះត្រូវបានល្បួងដោយពាក្យពេស្យាចារ ហើយត្រូវបានទម្លាក់ចុះទៅទីនោះ ហើយនិយាយថា "ព្រះអម្ចាស់ទ្រង់ព្រះពិរោធជានរណា"។ តើមូលហេតុអ្វី? វាត្រូវបានបកស្រាយដូចខាងក្រោម។ (១) ទោះបីជាមានការពិតជាច្រើនដែលអាចដឹងថាព្រះគឺនៅក្នុងលោកនេះក៏ដោយ (រ៉ូម ១:១៩-២៣) ដ្បិតគាត់មិនបម្រើព្រះរហូតដល់ទីបញ្ចប់ នោះព្រះក៏បោះបង់ចោលគាត់ដែរ។ ដូច្នេះ គាត់ត្រូវបានទម្លាក់ចុះទៅកន្លែងដ៏គ្រោះថ្នាក់ (កន្លែងដែលស្រីពេស្យាល្បួង) (រ៉ូម ១:២៤-២៦) សូមយោងទៅ រ៉ូម ១:១៨។ (២) គ្រោះថ្នាក់ក្នុងការធ្លាក់ចូលក្នុងស្រីពេស្យា សូមមើលការបកស្រាយជំពូកទី ៥ និងជំពូកទី ៧ ខាងលើ។ អ្នកណាដែលត្រូវយកសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះជាម្ចាស់មកកន្លែងសង្គ្រោះដូច្នេះ។

15 ភាពល្ងីល្ងើជាប់នៅក្នុងចិត្តរបស់ក្មេង ប៉ុន្តែដំបងនៃការប្រដៅនាំវាចេញ ឆ្ងាយពីគាត់។

ពាក្យ«ដំបងនៃវិន័យ» មិនមែននិយាយត្រឹមតែវាយនឹងរំពាត់ទេ តែវាជាពាក្យ ប្រៀបធៀបដើម្បីគ្រប់គ្រងដោយច្បាប់ផ្តន្ទាទោសតាមច្បាប់ទាំងអស់។ ប៉ុល បានប្រាប់សមាជិកក្រុមជំនុំកូរិនថូសថា « តើអ្នកប្រាថ្នាអ្វី ? តើខ្ញុំនឹងមករក អ្នកដោយដំបង ឬដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយចិត្តសុភាព?»។ (១កូរិនថូស ៤:២១) ត្រង់នេះ ពាក្យ «ដំបង» ក៏មានន័យថា រំពាត់ដែរ។ បន្ទាប់មកវាមិន ចង្អុលទៅបុកជាមួយរំពាត់ទេ។ ជាងនេះទៅទៀត រចនាបទអក្សរសាស្ត្រនៃ សុភាសិត គឺជាអក្សរសិល្ប៍របស់ ប៉ូម ដែលពាក្យនេះមិនត្រូវការការបក ស្រាយដោយអត្ថន័យអក្សរសាស្ត្រនោះទេ។ ការវាយកូនដោយរំពាត់ មិន លុបច្បាប់វិន័យទេ។ ប្រាកដណាស់ ព្រោះជាការដាក់ទោសចំពោះវិន័យ វិធី សាស្ត្រក្នុងការអនុវត្ត និស្ស័យ និងអំពើអាក្រក់ និងវត្ថុមិនមានសណ្តាប់ធ្នាប់ គួរហាមឃាត់។

ជាវិធីសាស្ត្ររបស់ព្រះដើម្បីគ្រប់គ្រងលើមនុស្ស ចំណាប់អារម្មណ៍នៃព្រះ វិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានសារៈសំខាន់។ ដូច្នេះ គាត់ធ្វើឲ្យមនុស្សជាតិប្រែចិត្ត គាត់ បានបាត់បង់កូនប្រុសបង្កើតរបស់គាត់។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ គាត់ធ្វើ ការឆ្លងកាត់ទុក្ខលំបាក ជំងឺ ទុក្ខលំបាក និងការរងទុក្ខជាច្រើន ដើម្បីប្រែចិត្ត មនុស្សមានបាប។ ដូចដែលគេចាត់ទុកជាពាក្យប្រៀបធៀប។ ម្នាលភិក្ខុ ទាំងឡាយ បុគ្គលដែលពេញវ័យត្រូវគ្រប់គ្រងដោយរំពាត់។

ជាពិសេសចំពោះកុមារអាយុក្រោមដប់ឆ្នាំ ពួកគេអាចត្រូវបានកែតម្រូវ ដោយការដាក់ទោសដែលត្រូវបានប្រើដោយស្របច្បាប់ (ឬរំពាត់) ត្រង់ ចំណុចនេះយោងទៅលើការបកស្រាយរបស់ 19:18 ខាងលើ។

16 អ្នកណាដែលជិះជាន់អ្នកក្រដើម្បីបង្កើនទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ខ្លួន ឬឲ្យអ្នកមាន នោះនឹងមានតែភាពក្រីក្រ។

នៅទីនេះ ដូចដែលបានសរសេរមក រឿងដែលសង្កត់សង្កិនអ្នកក្រ និងឲ្យអ្នកមាន មិនមែនជាអំពើបាបទូទៅទេ ប៉ុន្តែជាសកម្មភាពដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ។ នេះគឺជាការបះបោរយ៉ាងខ្លាំងចំពោះការពិត។ ដូច្នេះ សុភាសិត 14:31 ចែងថា៖ «អ្នកណាដែលសង្កត់សង្កិនអ្នកក្រ នោះជេរប្រមាថអ្នកបង្កើតរបស់ខ្លួន តែអ្នកណាដែលមានចិត្តទូលាយចំពោះអ្នកទុគ៌ត នោះនឹងលើកតម្កើងគាត់»។

ការពិត «ឲ្យអ្នកមាន» (១) គឺជាសកម្មភាពលើកឡើងដើម្បីបង្កើនភាពក្រអឺតក្រទមរបស់អ្នកមាន និងការលោភលន់របស់គាត់។ , (២) គឺការចំណាយលើរឿងដែលព្រះប្រទាន, (៣) គឺការបាត់បង់គុណវុឌ្ឍិនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ព្រះដែលទ្រង់ប្រព្រឹត្តរឿង។ ដូច្នេះ ព្រះនឹងដកហូតរឿងរបស់ខ្លួន។ ដោយសារបុរសមិនប្រើអំណោយរបស់គាត់ឲ្យបានត្រឹមត្រូវ ព្រះក៏រើសយកវាមក។ សូមយោងទៅ អ៊ីស ៣:១ អេសេក ៥:១៦-១៧។ 17-21 ចូរផ្ទៀងត្រចៀក ហើយស្តាប់ពាក្យរបស់អ្នកប្រាជ្ញ ហើយយកចិត្តអ្នកទៅតាមចំណេះរបស់ខ្ញុំចុះ ដ្បិតវានឹងជាការរីករាយ បើអ្នករក្សាវានៅក្នុងខ្លួនអ្នក បើពាក្យទាំងនោះនៅជាប់នឹងបបូរមាត់របស់អ្នក។ ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានទុកចិត្តលើព្រះយេហូវ៉ា យើងបានធ្វើឲ្យគេស្គាល់អ្នករាល់គ្នានៅថ្ងៃនេះ សូម្បីតែអ្នករាល់គ្នាក៏ដោយ។ តើខ្ញុំមិនបានសរសេរពាក្យទូន្មាននិងចំណេះដឹងសាមសិបសម្រាប់អ្នក ដើម្បីឲ្យអ្នកដឹងពីអ្វីដែលត្រូវនិងពិត ដើម្បីឲ្យអ្នកអាចនឹងឆ្លើយពិតដល់អស់អ្នកដែលចាត់អ្នកឲ្យមកនោះឬ?

D. G. Wildeboer បាននិយាយថា "ផ្នែកនេះគឺជាការណែនាំនៃសុភាសិត ដែលនឹងមកដល់ក្រោយ ខទី 17 គឺជាការដាស់តឿន ខ 18 គឺជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការដាស់តឿន ខ 19 គឺជាគោលបំណងនៃការដាស់តឿន ខាងក្រោម ខ 20 ត្រូវបានកត់ត្រាទុកជាមេរៀននៅដើមដំបូង។ (១៧-២១)។ ពីទីនេះ (22:17) រចនាប័ទ្មនៃប្រយោគរបស់អ្នកនិពន្ធសុភាសិតត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរច្រើនឬតិច។ មុននោះ វាមានមេរៀនបង្ហាញពីចរិតទូទៅ។ ចាប់ពីពេលនេះទៅ វាត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជាវត្ថុផ្ទាល់ខ្លួន។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ រហូតមកដល់ពេលនេះ ឃ្លាទាំងអស់មិនត្រូវបានភ្ជាប់ទៅគ្នាទៅវិញទៅមកទេ ចាប់ពីពេលនេះទៅ វាត្រូវបានភ្ជាប់គ្នាទៅវិញទៅមកក្នុងកម្រិតខ្លះ។ (Charles Bridges) ។

នៅផ្នែកនេះ (22:17-21) ជាដំបូងនៃការទាំងអស់ដែលអ្នកនិពន្ធបានរំលឹកពីកង្វល់របស់អ្នកអាន។ នៅពេលយើងវិភាគវា យើងអាចគិតរឿងមួយចំនួនដូចខាងក្រោម។

(1) អាកប្បកិរិយាចាំបាច់របស់អ្នកអានមេរៀនរបស់អ្នកនិពន្ធ។

[1] វាគឺជា "ទំនោរត្រចៀករបស់អ្នក" ទៅពាក្យ។ (ខ ១៧ ក) ក្នុងចំណោមមនុស្ស មានមនុស្សជាច្រើនដែលមិនប្រយ័ត្ននឹងពាក្យត្រឹមត្រូវ។ បុរសបែបនេះគឺជាបុរសរឹងរូសពិតប្រាកដ។ [2] វាគឺដើម្បីអនុវត្តពាក្យ "នៅក្នុងបេះដូង" ។ (ខ ១៧ ខ) បុរសណាម្នាក់ស្តាប់ពាក្យត្រឹមត្រូវក្នុងចិត្តដោយត្រចៀក តែមិនទទួលក្នុងចិត្តឡើយ។ ចិត្តរបស់មនុស្សបែបនេះគឺដូចជាវាលតាមផ្លូវ (Mt 13:4) [3] គឺត្រូវរក្សាពាក្យដើម្បីស្តាប់ក្នុងចិត្តរបស់គាត់។ (ខ១៨ ក)។ បុរសម្នាក់រក្សាពាក្យដើម្បីស្តាប់ក្នុងចិត្តជាបណ្តោះអាសន្ន ប៉ុន្តែមិនទ្រាំទ្រយូរឡើ

យ។ បេះដូងរបស់គាត់ប្រៀបបាននឹងវាលថ្មទាប។ (Mt 13:5) [4] វាគឺថាពាក្យ ដើម្បីស្តាប់ "ត្រៀមខ្លួននៅលើបបូរមាត់របស់អ្នក" ។ (ខ១៨ខ) នេះនិយាយ អំពីការប្រកាសការពិត។ ទោះបីគេមានពាក្យពិតនៅក្នុងចិត្តក៏ដោយ បើគេ ប្រកាសដោយបបូរមាត់គឺជាជីវិតរបស់មនុស្សទន់ខ្សោយ។ ដូច្នេះ ការ ប្រកាសព្រះបន្ទូលនៃព្រះដោយបបូរមាត់របស់ពួកគេ ជាកម្មសិទ្ធិនៃសេចក្តីជំ នឿ។ សូមមើល រ៉ូម ១០:៩-១០។

(២) គោលបំណងដែលអ្នកនិពន្ធបង្រៀនការពិត។ ជាដំបូង សូមធ្វើឲ្យពួកគេ ទុកចិត្តលើព្រះយេហូវ៉ា។ (ខ១៩) ពាក្យជាច្រើនដែលបានកត់ទុកក្នុង សុភាសិតធ្វើឲ្យអ្នកអានជឿលើព្រះយេហូវ៉ា។ ក្នុងចំណោមពាក្យជាច្រើន ទាំងអស់ មានគោលការណ៍នៃការដឹកនាំជីវិតខាងរូបកាយក្នុងលោក។ ពួក គេមានភាពខុសគ្នាទៅនឹងសីលធម៌នៃមនុស្សជាតិវាគឺជាគោលការណ៍នៅក ណ្តាលនៃព្រះ។ ហេតុដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលយើងយល់ពួកគេយ៉ាង ត្រឹមត្រូវ ហើយបន្តវា បរិយាកាសនៃសេចក្តីជំនឿគួរតែត្រូវបានបង្កើតឡើង។ ទីពីរ ធ្វើឱ្យពួកគេមានការធានា។ (២០-២១) សេចក្តីពិតដែលព្រះបានប្រទាន ផ្តល់ការធានាដល់អ្នកអានអំពីភាពស្រស់ស្អាតរបស់វា។ ដើម្បីឱ្យស្រស់ ស្អាត (ខ ២០ ក) និយាយថាការពិតដែលថាចិតគឺជារសជាតិផ្អែមព្រោះវាផ្ត ល់នូវការយល់ដឹងការលួងលោមជីវិតនិងភាពសប្បាយរីករាយនៅក្នុងបេះ ដូងអ្នកអាន។ យោងទៅ 19:10 ។ ដោយសារតែវាផ្តល់ការធានាដល់ពួកគេ។ (ខ២១) ជាការពិតណាស់ មានបញ្ហាដែលអ្នកជឿដើម្បីទទួលសេចក្តីពិតពី ព្រះក៏មិនដឹងនៅទីនោះ។ ប៉ុន្តែពួកគេមានការយល់ដឹងដ៏ស្រស់ស្អាតជាច្រើន (ខ ២០ ក) ដែលបុរសដែលជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពលោកមិនមាន។ ហេតុនេះ

ហើយបានជាពួកគេត្រូវចាំថា ការយល់ដឹងបែបនេះមិនមែនចេញពីប្រាជ្ញារបស់មនុស្សទេ តែចេញមកពីព្រះ ហើយគួរតែអរព្រះគុណ។ ពួកគេគួរតែដឹងថាការយល់ដឹងរបស់ពួកគេមានតម្លៃ ហើយគួរតែបន្តវា ហើយពួកគេក៏មិនគួររង្គោះរង្គើចំពោះបញ្ហាដែលពួកគេមិនដឹងដែរ។ ដោយសារតែពួកគេទទួលបានការធានាបែបនេះ ទើបពួកគេមានចម្លើយចំពោះសំណួររបស់បុរសដែលពួកគេជួប។ សូមមើល ពេត្រុសទី១ ៣:១៥។

22-23 កុំប្លន់ជនក្រីក្រ ដោយសារគាត់ក្រីក្រ ឬវាយអ្នកដែលមានទុក្ខនៅមាត់ទ្វារឡើយ ដ្បិតព្រះអម្ចាស់នឹងអង្វរករបុព្វហេតុរបស់គេ ហើយប្លន់អស់អ្នកដែលប្លន់ជីវិត។

ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ត្រង់នេះ កាលបុគ្គលដល់ទីដ៏ក្រៃលែង ដោយទម្លាយនូវសេចក្តីសុចរិត គប្បីទទួលនូវសេចក្តីវិនាសដោយព្រះជាម្ចាស់។ ការជំនុំជំរះរបស់ព្រះជាម្ចាស់ស្វែងរកអំពើបាបដ៏ធ្ងន់ធ្ងរ។ ការសរសេរចាស់នៃពិភពបូពាបាននិយាយថា៖ «អំពើអាក្រក់បានពេញក្នុងផើង ហើយស្ពានសូគិបានកាត់វាចេញជាប្រាកដ»។ ( ) ទោះបីជាពាក្យបែបនេះមិនត្រូវបានបំផុសគំនិតក៏ដោយវាគឺជាការសារភាពនៃមនសិការរបស់អ្នកដែលទទួលរងនូវបទពិសោធន៍ជាច្រើននៅក្នុងបញ្ហាពិភពលោក។ នៅទីនេះគេហៅថា គោលគំនិត ស្ពានសូគិ″ ខុសពីព្រះនៃបទគម្ពីរ ពិតណាស់ឃ្លានេះប្រាប់ការយល់ដឹងជាកម្រិតនៃព្រះគុណទូទៅ។ (ចំណេះដឹងមិនច្បាស់លាស់អំពីព្រះ) ដូចដែលអត្ថបទចែងថា ការពិតដែលឆក់យករឿង«មនុស្សទន់ខ្សោយ»គឺខ្លាំងណាស់ក្នុងការបំបែកចេញនូវសេចក្តីសុចរិត។ បុរសជួយអ្នកទន់ខ្សោយគឺជាគោលការណ៍ ជាជាងជិះជាន់ប្លន់គាត់ គឺជាបញ្ហាដែលសូម្បីតែឈើនិងថ្មក៏ខឹងដែ

រ។ ""។ នេះមានន័យថា ចៅក្រមក្នុងតុលាការមិនត្រូវគាបសង្កត់អ្នកដែលរងទុក្ខដោយភាពអយុត្តិធម៌ទៀតទេ។ នៅតំបន់ជិតបូព៌ាក្នុងសម័យដើម ការវិនិច្ឆ័យត្រូវបានគេអនុវត្តនៅមាត់ទ្វារក្រុង។

ព្រះដាក់ទោសអំពើបាបធ្ងន់ធ្ងរពីរនៅខាងលើ។ (ខ២៣) សម្រាប់ឧទាហរណ៍ មួយឬពីរដោយអំពើអាក្រក់ ស្តេចអហាប់បានដកហូតចំការរបស់ណាបោត។ ជាលទ្ធផល គាត់ត្រូវបានព្រះដាក់ទណ្ឌកម្ម។ (ស្តេចទី១ ២១:១៨-២៥) យោងទៅអ៊ីស ៣៣:១ ហាហាប ២:៨។ ថ្មីៗនេះ យើងបានឃើញលទ្ធផលនៃការជំនុំជម្រះរបស់ព្រះចំពោះអំពើបាបបែបនេះបានសម្រេចក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ។ នោះគឺការបរាជ័យរបស់អាឡឺម៉ង់បានបង្ហាញពីការនេះ។ Kaiser ដែលជាអធិរាជនៃប្រទេសអាឡឺម៉ង់បានជឿលើទស្សនវិជ្ជាដ៏អស្ចារ្យរបស់ Nietzsche ហើយបានគិតថាកុលសម្ព័ន្ធអាល្លឺម៉ង់គឺអស្ចារ្យជាងកុលសម្ព័ន្ធទាំងអស់នៃពិភពលោក។ គាត់បានទទួលយកការរស់រានមានជីវិតដោយសមស្របតាមពេលកំណត់ ហើយបានព្យាយាមសង្កត់សង្កិនកុលសម្ព័ន្ធផ្សេងទៀត។ សង្គ្រាមលោកលើកទីមួយបានកើតឡើងដោយសារគំនិតបែបនេះ ទីបំផុតអាល្លឺម៉ង់ត្រូវបានបំផ្លាញ។

24-27 កុំធ្វើមិត្តភាពជាមួយនឹងមនុស្សដែលខឹង ឬទៅជាមួយនឹងមនុស្សដែលមានចិត្តក្រោធឡើយ ក្រែងអ្នករៀនផ្លូវរបស់គេ ហើយជាប់អន្ទាក់។ កុំធ្វើជាអ្នកណាដែលផ្តល់ការសន្យា ជាអ្នកធានាបំណុល។ ប្រសិនបើអ្នកមិនមានអ្វីត្រូវបង់ទេ ហេតុអ្វីបានជាគ្រែរបស់អ្នកត្រូវយកពីក្រោមអ្នក?

ត្រង់នេះគេថាមិនគួរយកសកម្មភាពទៅចូលរួមមិនជួយអ្នកដទៃ ជាជាងធ្វើឱ្យខ្លួនឯងខាតបង់។ ទីមួយដែលគាត់គួររួមរស់ជាមួយបុរសដែលមានចិត្តឆេវឆាវ នោះគឺជាអ្នកប្រយុទ្ធដ៏ឃោរឃៅ (ខ៥) ទីពីរ បើគ្មានអំណាចហិរញ្ញវត្ថុ គាត់មិនគួរធានាបំណុលរបស់អ្នកដទៃឡើយ។ (ខ. ២៦) កាលដែលបុរសប្រាស្រ័យទាក់ទងនឹងបុរសដែលមានចិត្តឆេវឆាវ ពោលគឺបុរសដែលឈ្លោះគ្នាដោយហិង្សា នាំឲ្យបាត់បង់ខ្លួនឯង និងអ្នកដទៃ។ ព្រោះវាធ្វើឱ្យមនុស្សមានចិត្តឆេវឆាវ នោះគេអាចទទួលបានការខាតបង់ ព្រោះខ្លួនឯងស្អប់ខ្មាំងសត្រូវ។ ហើយដោយគ្មានអំណាចហិរញ្ញវត្ថុដើម្បីធានាឥណពន្ធរបស់អ្នកដទៃផ្តល់នូវការលួងលោមឥតប្រយោជន៍ដល់បេះដូងរបស់អ្នកដែលមានឥណពន្ធ ហើយវាក៏នាំមកនូវការក្ស័យធនដល់ខ្លួនគាត់ផងដែរ។ ដូច្នេះ ព្រះហាមមិនឲ្យមានរឿងទាំងពីរខាងលើ។ សូមមើលការបកស្រាយនៃសុភាសិត ៦:១-៥។

កុំរំកិលទីសម្គាល់បុរាណដែលបុព្វបុរសរបស់អ្នកបានកំណត់។ ជាការពិតណាស់ នេះមានន័យថា កុំឈ្លានពានចូលទៅក្នុងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកដទៃ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ នេះមានន័យថាមិនមានសិទ្ធិចូលក្នុងទឹកដីរបស់ជាតិសាសន៍ដទៃនោះទេ។ ទឹកដីនៃប្រជាជាតិត្រូវបានផ្តល់ឱ្យដោយព្រះ។ (Duet 32:8) កិច្ចការ 17:26 មានប្រសាសន៍ថា « ហើយទ្រង់បានបង្កើតពីមនុស្សតែមួយ គ្រប់ទាំងសាសន៍នៃមនុស្សជាតិឲ្យរស់នៅលើផ្ទៃផែនដីទាំងមូល ដោយបានកំណត់រយៈពេល និងព្រំប្រទល់នៃលំនៅឋានរបស់គេ»។ ដូច្នេះ ជាតិសាសន៍មួយមិនត្រូវឈ្លានពានទៅលើទឹកដីរបស់ជាតិសាសន៍ដទៃឡើយ។ ប្រសិនបើទឹកដីដែលព្រះបានប្រទានដល់ប្រជាជាតិ ឬត្រូវបាន

អភិវឌ្ឍជាកម្មសិទ្ធិរបស់ការវិនិច្ឆ័យរបស់ព្រះជាគោលការណ៍។ ព្រះទ្រង់យកទឹកដីនៃប្រជាជាតិមួយដែលពោរពេញដោយអំពើបាប ហើយបញ្ជូនវាទៅប្រទេសផ្សេង។ ជាឧទាហរណ៍ ព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានទឹកដីនៃប្រជាជាតិកាណានដល់អ៊ីស្រាអែល (លោកុប្បត្តិ ១៥:១៨-២១) ទ្រង់បានប្រទានទឹកដីនៃប្រជាជាតិអេម៉ូមដល់ជនជាតិម៉ូអាប់។ (ឌុច ២:១០-១២) ហើយបានប្រគល់ទឹកដីនៃប្រជាជាតិសាំស៊ុំមីមដល់ប្រជាជាតិអាំម៉ូន។ (មើល. ២:២០-២១) លើកលែងតែករណីបែបនេះ គោលការណ៍នៃសកម្មភាពដែលបុរសគួរធ្វើគួរយកលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យដើម្បីគោរពទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកដទៃ។ អ្នកដែលចូលឈ្លានពានកាន់កាប់អ្នកដទៃជាអ្នកមានបាបយ៉ាងធំ ហើយគួរតែត្រូវបណ្តាសា។ Duet 19:14, 27:17, Prov 23:10។

29តើអ្នកឃើញបុរសម្នាក់មានជំនាញក្នុងការងាររបស់ខ្លួនឬ? គាត់នឹងឈរនៅចំពោះមុខស្តេច; គាត់នឹងមិនឈរនៅមុខមនុស្សមិនច្បាស់លាស់ទេ។ ត្រង់នេះ វាលាតត្រដាងថា "ប៊ិនប្រសប់" មានន័យថា ការឧស្សាហ៍ព្យាយាមប្រកបដោយគុណធម៌មានសារៈសំខាន់ប៉ុណ្ណា។ ព្រោះអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់គឺឧស្សាហ៍ព្យាយាម ព្រោះអ្នកនោះឧស្សាហ៍ព្យាយាម នោះត្រូវបរិភោគ។ ជំនឿធ្វើឲ្យបុរសកាន់តែឧស្សាហ៍ព្យាយាម។ ដោយសារជំនឿធ្វើឲ្យបុរសទទួលយកព្រះដែលមានជីវិត ហើយបង្កើតបុរសនោះដើម្បីបំពេញក្តីសង្ឃឹមមួយចំនួនដើម្បីកាន់កាប់សត្វទាំងអស់។ (លោកុប្បត្តិ ១:២៨) នេះជាអ្វីដែលធ្វើឲ្យព្រះពេញចិត្ត។ ដូច្នេះ ទំនុកតម្កើង 128:1-2 បាននិយាយថា "ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! សូមកុំថ្លង់ចំពោះខ្ញុំឡើយ ក្រែងលោអ្នកនៅស្ងៀមចំពោះខ្ញុំ នោះខ្ញុំនឹងក្លាយទៅដូចជាអ្នកដែលចុះទៅក្នុងរណ្តៅ។ ចូរឮសំឡេងនៃ

សេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ខ្ញុំ ពេលដែលខ្ញុំស្រែករកអ្នក ពេលដែលខ្ញុំលើកដៃឡើងទៅកាន់ទីសក្ការៈដ៏វិសុទ្ធបំផុតរបស់អ្នក»។ យោងទៅតាមសុភាសិត 31:27 ស្ត្រីដែលមានប្រាជ្ញាដែលកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់មិនបរិភោគអាហារដើម្បីទទួលដោយការធ្វេសប្រហែសនោះទេ។ សូមមើលសុភាសិត ៣១:១០, ៣០។

ជំពូកទី 23

ការបកស្រាយ

1-3 ពេលអង្គុយញ៉ាំបាយជាមួយអ្នកមើលមុខអ្នកដោយប្រយ័ត្នប្រយែង ហើយយកកាំបិតចាក់បំពង់កអ្នកបើអ្នកឃ្លាន។ កុំប្រាថ្នាចង់បានអាហារដ៏ឆ្ងាញ់របស់គេឡើយ ដ្បិតវាជាអាហារបញ្ឆោត។ ត្រង់នេះវានិយាយថា អ្នកអញ្ជើញឲ្យបរិភោគអាហារដោយអ្នកគ្រប់គ្រងគួរប្រយ័ត្ន។ នៅពេលនោះមានទ្រឹស្តីជាច្រើនអំពីអ្វីដែលគាត់គួរប្រុងប្រយ័ត្ន ប៉ុន្តែខ្ញុំចង្អុលរឿងពីរនៅក្នុងអត្ថបទ។

(១) ការមិនទទួលទានអាហារ។ (ខ២) វាចែងថាត្រូវគ្រប់គ្រងការបរិភោគអាហារ ដោយព្រមានកម្រិតថា «យកកាំបិតទៅបំពង់ក» (ខ៣ ក) វាងាយណាស់ដែលបុរសនោះបានអាហារល្អ ហើយមានសេចក្តីលោភ រួចនឹងយកច្រើន ។ ប៉ុន្តែវាជាគ្រោះថ្នាក់ដល់សុខភាពគាត់ ប៉ុន្តែអាចនាំឱ្យបាត់បង់គុណធម៌ក្នុងបុគ្គលិកលក្ខណៈ។ ចិត្តលោភបានអាហារល្អ បំបែកចិត្តបរិសុទ្ធរបស់មនុស្សឲ្យរស់ដើម្បីសេចក្តីពិត។ គ្រូមិនពិតមិនប្រកាន់យកការលោភលន់អាហារ។ សូមមើល II Pet 2:13 ។ អំពីទុក្ខដែលបុរសនោះបំពេញសេចក្តីលោភនៃអាហារ ជាជាងការបង្រៀនសីលធម៌ទូទៅដែលគេនិយាយដូច្នេះ។ Pythagoras បាននិយាយថា "ដើម្បីបម្រើបំណងប្រាថ្នារបស់យើងគឺពិបាកជាងបម្រើអ្នកឧកញ៉ា" ។ (Δουλεύειν Πάθεσι χαλεΠώτερον ή τυράννοιξ . –

Pythag. 18, ed G.) ខុងជឺ បាននិយាយថា "បុរសដ៏ថ្លៃថ្នូ គិតតែពីផ្លូវ ប៉ុន្តែគាត់មិនគិតពីការបរិភោគឡើយ"។ ហើយរបៀបនៃការបរិភោគក្នុងលទ្ធិខុងជឺក៏បង្រៀនថា៖ «កាលដែលមនុស្សជាច្រើនញ៉ាំជាមួយគ្នា ពួកគេមិនគួរញ៉ាំឲ្យបានពេញលេញឡើយ»។

(២) ប្រយ័ត្នគ្រឿងលាក់កំបាំងរបស់អ្នករៀបចំអាហារ។ "ពួកវាជាអាហារបញ្ឆោត" ។ យើងមិនអាចចង្អុលទៅអត្ថន័យក្នុងពាក្យមួយបានទេ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់វាជាអាហារបោកបញ្ឆោត វាជាការពិតដែលមន្ត្រីផ្តល់ឲ្យក្នុងគោលបំណងប្រើវាមិនពិត។ មានករណីជាច្រើនដែលបុរសត្រូវមានការងារជាផ្លូវការ ជូនកាលដាក់អាហារឆ្ងាញ់ៗមុនគេ ដើម្បីល្បួងពួកគេ។

(៣) បន្ទាប់ពីបុរសនោះទទួលការកម្សាន្ត ព្រោះគាត់មិនចង់បំបែកបំបាក់អារម្មណ៍អ្នកម្ខាងទៀតពីក្រោយ គាត់និយាយពាក្យមិនសមរម្យ ទីបំផុតគាត់ក៏ប្រើសម្រាប់ពួកគេ។ ដូច្នេះហើយ នៅពេលដែលអ្នកដឹកនាំព្រះវិហារត្រូវបានអំពាវនាវឱ្យមានមនសិការនៃសង្គមមនុស្សបានទទួលការកម្សាន្តដោយអ្នកគ្រប់គ្រងនិងមន្ត្រីនោះពួកគេគួរតែប្រុងប្រយ័ត្ន។ អ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំគួរតែបង្កើតអាកប្បកិរិយាដើម្បីដឹកនាំមន្ត្រីខាងវិញ្ញាណ។ ដូច្នេះ គេមិនគួររំពឹងថាមានឯកសិទ្ធិខ្លះពីមន្ត្រីនោះទេ។ បន្ទាប់មក ដើម្បីបង្ហាញសិទ្ធិអំណាចនៃក្រុមជំនុំគឺពិបាកណាស់។ ប្រសិនបើនាងស្នើសុំអត្ថប្រយោជន៍ពិសេសនៅក្នុងកណ្តាលនៃវិបុលភាពអាជីវកម្មហើយបន្ទាប់មកនាងបាត់បង់អំណាចខាងវិញ្ញាណព្រះអម្ចាស់របស់យើងមិនពេញចិត្តវាទេ។ សូមមើល អ៊ីសា ៥៦:១០-១២។

4-5 កុំនឿយហត់ដើម្បីបានទ្រព្យសម្បត្តិ; មានការយល់ដឹងគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបដិសេធ។

ភ្នែករបស់អ្នកភ្លឺទៅ នោះក៏រលត់ទៅវិញទៅ ព្រោះភ្លាមនោះវាក៏ពន្លកស្លាបហើរដូចឥន្ទ្រីឆ្ពោះទៅស្ថានសួគ៌។ នៅទីនេះវាដាស់តឿនថាបុរសលោភលន់រឿងដោយប្រាជ្ញារបស់មនុស្ស (មើលងាយព្រះជាម្ចាស់)។ អ្នកដឹកនាំមិនជឿលើកលែងតែគម្ពីរ (លើកលែងតែព្រះបន្ទូល) ក៏បង្រៀនគំនិតដែលមិនគួរលោភលន់ រឿងដែលបង្រៀនដែរ។ ចំណុចដែលការបង្រៀនរបស់ពួកគេខុសពីបទគម្ពីរមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺបទគម្ពីរចែងថាបទគម្ពីរបានចែងថាមិនស្រឡាញ់រឿងដើម្បីបម្រើព្រះ (នោះគឺត្រូវស្រឡាញ់ព្រះជាមុនសិន) (Mt 6:21-24) ប៉ុន្តែអ្នកមិនជឿបានអះអាងថា បើគ្មានការទាក់ទងនឹងព្រះពិតទេ នោះក៏មិនមានបញ្ហាដែរ។ ផ្តល់សុភមង្គលពិត។ ជាការពិតណាស់ការអះអាងនេះអាចសមហេតុផលមួយចំនួន។ ប៉ុន្តែនៅទិដ្ឋភាពនេះ បទគម្ពីរបង្រៀនវាកាន់តែច្បាស់។ នោះគឺ ទី ១ ធីម ៦:៩-១០ បានមានប្រសាសន៍ថា « ប៉ុន្តែអស់អ្នកដែលចង់ក្លាយជាអ្នកមាន ធ្លាក់ទៅក្នុងការល្បួង ធ្លាក់ក្នុងអន្ទាក់ ចូលទៅក្នុងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដែលគ្មានន័យ និងគ្រោះថ្នាក់ជាច្រើនដែលធ្វើឲ្យមនុស្សវិនាស និងវិនាស។ ព្រោះការស្រឡាញ់លុយជាឫសគល់នៃអំពើអាក្រក់គ្រប់យ៉ាង។ វាគឺតាមរយៈការលោភលន់នេះ ដែលអ្នកខ្លះបានវង្វេងចេញពីសេចក្តីជំនឿ ហើយបានចាក់ទម្លុះខ្លួនឯងដោយទុក្ខជាច្រើន»។

ត្រង់ចំណុចនេះ គំរូមួយ និងពីរនៃការបង្រៀនអ្នកមិនជឿមានដូចតទៅ។ នោះគឺព្រះពុទ្ធសាសនាបានពោលថា "អ្នកណាជាអ្នកធ្វើទុក្ខ និងទុក្ខដល់ខ្លួន?"។ ព្រះអង្គជាអ្នកប្រាថ្នាចង់ក្លាយជាអ្នកមាន»។ (ភេរ-វ៉ា, ៤២) ព្រះវិស្ណុ

សោមា ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលថា "រឿងឲ្យទុក្ខ ប្រមូលយកទៅឲ្យបាត់ក៏សោកស្តាយដូចយើងមានដៃរ បុរសនោះគឺ ឆ្កួត។ ដូច្នេះ តើយើងអាចនិយាយបានយ៉ាងណាថា វានាំមកនូវសុភមង្គលដល់យើង? សេដ្ឋីខ្លាចរូបកាយ ខ្លាចភ្លើង និងទឹក ខ្លាចចោរ និងខ្លាចប្រជារាស្ត្រ ។ គាត់នៅមានជីវិត ប៉ុន្តែគាត់តែងតែនៅដូចមនុស្សស្លាប់។" (Hitop. 1: 190-193)

«កុំនឿយហត់ដើម្បីបានទ្រព្យសម្បត្តិ; មានប្រាជ្ញាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបដិសេធ» ។ ត្រង់នេះ ពាក្យថា "ត្រូវចេះដឹងឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីបដិសេធ" គឺសំខាន់ណាស់។ (១) ជាពាក្យហាមប្រមូលរឿងដោយប្រើវិធីមិនពិត។ ផ្នែកផ្សេងទៀតនៃបទគម្ពីររួមបញ្ចូលពាក្យបញ្ជាដែលត្រូវបានហាមឃាត់ផ្សេងទៀត។ យ៉ាកុប 4:13-16 បានមានប្រសាសន៍ថា « ប៉ុន្តែអស់អ្នកដែលចង់ក្លាយជាអ្នកមានធ្លាក់ទៅក្នុងការល្បួង ធ្លាក់ក្នុងអន្ទាក់ ចូលទៅក្នុងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដែលគ្មានន័យ និងអាក្រក់ជាច្រើន ដែលធ្វើឲ្យមនុស្សវិនាសនិងវិនាស។ ព្រោះការស្រឡាញ់លុយជាឫសគល់នៃអំពើអាក្រក់គ្រប់យ៉ាង។ វាគឺតាមរយៈការលោភលន់នេះ ដែលអ្នកខ្លះបានវង្វេងចេញពីសេចក្តីជំនឿ ហើយបានចាក់ទម្លុះខ្លួនឯងដោយទុក្ខជាច្រើន»។ (២) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលមនុស្សបានដំឡើងបញ្ហានោះ មិនមែនសម្រាប់ខ្លួនគាត់ទេ ប៉ុន្តែជាព្រះ។ (ម៉ាថាយ ៦:១៨-២៤) ហើយ (៣) វាបង្ហាញការពិតថាធម្មជាតិមនុស្សគួររីករាយនឹងព្រះជាជាងរឿងនោះ ហើយ (៤) ការគិតថារឿងនោះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះក៏ជាការបង្រៀនគម្ពីរដែរ។ យ៉ូបបាននិយាយថា៖ «ហើយគាត់បាននិយាយថា៖ «ខ្ញុំអាក្រាតពីផ្ទៃម្តាយខ្ញុំហើយខ្ញុំនឹងត្រឡប់មកវិញដោយអាក្រាត។ ព្រះអម្ចាស់បានប្រទានឲ្យ ហើយព្រះអម្ចាស់បានដកយក

ទៅ។ សូមលើកតម្កើងព្រះនាមព្រះអម្ចាស់»។ (យ៉ូប ១:២១) បទគម្ពីរបង្រៀនរឿងនៅកណ្តាលព្រះ។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ៣៩:៦-៧។

6-8 កុំបរិភោគនំប៉័ងរបស់មនុស្សដែលមានភ្លឺនស្មុយ; កុំប្រាថ្នាចង់បានអាហារឆ្ងាញ់របស់ខ្លួនឡើយ ដ្បិតគេប្រៀបដូចជាអ្នកដែលគិតក្នុងចិត្ត។ "ញ៉ាំហើយផឹក!" គាត់និយាយទៅកាន់អ្នក ប៉ុន្តែបេះដូងរបស់គាត់មិននៅជាមួយអ្នកទេ។ អ្នកនឹងក្អួតចង្ហោរដែលអ្នកបានបរិភោគ ហើយខ្ជះខ្ជាយពាក្យសម្តីដ៏រីករាយរបស់អ្នក។

ផ្នែកនេះសង្កត់ធ្ងន់ថា បុរសនោះមិនគួរព្រឺព្រួចថានឹងមានជំនួយពីអ្នកដទៃនោះទេ (រឿងដូចជាអាហារខ្លះដែលត្រូវបានអ្នកផ្សេងទៀត) ដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរ។ ព្រោះថាមនុស្សជួយអ្នកណាក៏ដោយចិត្តចង្អៀតចង្អល់។ ការទទួលបានការកម្សាន្តបែបនេះមិនមែនជាការសប្បាយទេ។ វាជាករណីដែលគាត់ចង់ក្អួតរបស់ដែលគាត់បានញ៉ាំ។ ហេតុនេះ អ្នកនិពន្ធសុភាសិតដាស់តឿនគំនិតថា ក្នុងកណ្តាលនៃការកម្សាន្តនៃអាហារ ហើយពឹងលើជំនួយពីអ្នកដទៃ។ ការគិតដែលបុរសពឹងលើអ្នកដទៃគឺបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់គាត់។ ព្រោះថា (១) អ្នកណាដែលជាមនុស្សគ្មានគំនិតលះបង់ដើម្បីជួយអ្នកដ៏ទៃពិតប្រាកដ ប៉ុន្តែតែងតែរំពឹងប្រាក់ខែខ្លះ។ (2) ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ក្នុងការទទួលបានជំនួយពីអ្នកដ៏ទៃបានបាត់បង់អាកប្បកិរិយាកិត្តិយសនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈឯករាជ្យ។

«អ្នកដែលមានចិត្តក្រអឺតក្រទម» (ខទី ៦ ខ) នេះមានន័យថា « ភ្នែកល្អ » (សុភាសិត ២២:៩) នោះគឺជាអ្នកដែលមានចិត្តក្រអឺតក្រទមនឹងអ្នកដែលមានចិត្តមេត្តា។ «ដ្បិតគាត់ប្រៀបដូចជាអ្នកដែលគិតក្នុងចិត្ត»។ (ខ៧ ក)

ពោលគឺសម្រាប់អ្នកបម្រើម្ហូបអាហារ មានចិត្តចង្អៀត បុគ្គលិកលក្ខណៈក៏ធ្វើដូច្នោះដែរ។ « អ្នកនឹងក្អួតនូវអាហារដែលអ្នកបានបរិភោគ » (ខទី ៨ ក) ពោលគឺគាត់មានអារម្មណ៍មិនសប្បាយចិត្ត ដូចអ្នកដែលបានទទួលអាហារកម្សាន្តនោះដឹងការពិតក្រោយមក ហើយចង់ក្អួត។ « ខ្ជះខ្ជាយពាក្យសម្តីដ៏រីករាយរបស់អ្នកទៅ» (ខទី ៨ ខ) មានន័យថា អ្នកដែលទទួលការកម្សាន្តបាននិយាយពាក្យអរព្រះគុណដល់អ្នកដែលបានបម្រើ ប៉ុន្តែពាក្យនេះក៏មិនសមនឹងករណីនេះដែរ ដូចដែលគាត់បានដឹងនៅពេលក្រោយ។

9 កុំនិយាយក្នុងពេលឮមនុស្សល្ងីល្ងើឡើយ ដ្បិតគេនឹងមើលងាយពាក្យល្អរបស់អ្នក។

ត្រង់នេះ ពាក្យ «មនុស្សល្ងង់» (כְּסִיל) ខុសពីពាក្យ «មនុស្សល្ងង់» (ភោតទ្យាន) ពាក្យថា មនុស្សល្ងង់ (פֶּתִי) ចង្អុលទៅក្មេងថា មានគ្រោះថ្នាក់ ដែលបេះដូងបើកហើយ អាចធ្វើតាមបាន។ ការបង្រៀនណាមួយ។ ហើយពាក្យ « មនុស្សល្ងីល្ងើ» (כְּסִיל) មានន័យថា មនុស្សរឹងរូស ក្រអឺតក្រទម ជាមួយនឹងគំនិតងងឹត និងអាក្រក់។ មនុស្សបែបនេះមើលងាយការពិត។ (ខ៩) ព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរនៅកណ្តាលព្រះយេស៊ូប្រៀបធៀបបុរសនោះជាមួយនឹងឆ្កែនិងជ្រូក។ ឆ្កែនិងជ្រូកមិនគោរពវត្ថុមានតម្លៃហើយវាយកម្ទេចចោល។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «កុំយករបស់ដែលបរិសុទ្ធទៅឲ្យឆ្កែ ហើយកុំបោះគុជរបស់អ្នកនៅមុខជ្រូកឡើយ ក្រែងវាជាន់ជើងវា ហើយបែរមកវាយអ្នក»។ (ម៉ាថ. ៧:៦) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ បន្ទាប់ពីបុរសដូចជាឆ្កែនិងជ្រូកបានដឹកនាំតាមការពិត ពួកគេដេញវាចេញ។ ពេត្រុសទី 2 2:21-22 មានប្រសាសន៍ថា « ដ្បិតវាជាការប្រសើរសម្រាប់ពួកគេ

ដែលមិនបានស្គាល់មាគ៌ានៃសេចក្តីសុចរិត ជាជាងការដឹងពីការត្រឡប់ពី
បញ្ញត្តិបរិសុទ្ធដែលបានប្រទានដល់ពួកគេទៅទៀត។ អ្វីដែលសុភាសិតពិត
បាននិយាយបានកើតឡើងចំពោះពួកគេថា៖ «ឆ្កែត្រឡប់ទៅក្អួតវិញ ហើយ
អ្នកសាបព្រោះលាងខ្លួនរួចក៏ត្រឡប់ទៅវល់ក្នុងភក់វិញ»។ ដូច្នេះសាក្សីនៃ
ការពិតមានពេលវេលានៃភាពស្ងៀមស្ងាត់ចំពោះអ្នកនោះ។ (សាស្តា ៣:៧
សុភាសិត ២៦:៤) លោកយេស៊ូក៏នៅស្ងៀមចំពោះសំណួររបស់ហេរ៉ូឌដែល
ភ្លេចខ្លួន។ (លូក. ២៣:៩) មនុស្សល្ងីល្ងើនៅតែរឹងរូសរហូតដល់ទីបញ្ចប់
ហើយប្រែចិត្តដោយរំពាត់របស់ព្រះ ឬគាត់នឹងត្រូវបំផ្លាញចោលទាំងស្រុង
ហើយចុងក្រោយជាកម្ម

10-11 កុំផ្លាស់ទីកន្លែងសម្គាល់ពីបុរាណ ឬចូលទៅក្នុងវាលនៃអ្នកគ្មានឪពុក
ឡើយ ត្បិតព្រះប្រោសលោះរបស់ពួកគេខ្លាំងណាស់; គាត់នឹងប្តឹងទាស់នឹងអ្នក
រាល់គ្នា។

នៃឃ្លានេះ សូមមើលការបកស្រាយនៃសុភាសិត ២២; 28. អ្វីដែលផ្នែកនេះ
សង្កត់ធ្ងន់ជាពិសេសគឺ «កុំចូលទៅក្នុងចម្ការរបស់ឪពុកម្តាយ»។ ព្រះបន្ទូល
របស់ព្រះបានសង្កត់ធ្ងន់ថា ព្រះទ្រង់ឈរនៅខាងអ្នកគ្មានឪពុក។ អត្ថបទ
របស់យើង "សម្រាប់ព្រះប្រោសលោះរបស់ពួកគេគឺខ្លាំង" ចង្អុលទៅវាផងដែរ។ ទំនុកតម្កើង 10:14 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ប៉ុន្តែអ្នករាល់គ្នាឃើញថាអ្នក
រាល់គ្នាបានកត់សម្គាល់ពីការអាក្រក់និងការខឹងសម្បារ ដើម្បីឲ្យអ្នកអាច
យកវាមកក្នុងដៃរបស់អ្នក។ ដល់អ្នកដែលគ្មានទីពឹងបានប្រព្រឹត្តខ្លួនឯង។
អ្នករាល់គ្នាបានជាជំនួយដល់កូនឥតឪពុក»។ ទំនុកតម្កើង 10:18 បានមាន
ប្រសាសន៍ថា «ត្រូវកាត់សេចក្តីដល់មនុស្សកំព្រា និងអ្នកដែលត្រូវគេ

សង្កត់សង្កិន ដើម្បីកុំឲ្យមនុស្សដែលនៅលើផែនដីនេះនឹងលែងតក់ស្លុតទៀតឡើយ។ "។ ប៉ុន្តែ ទោះបីជាយ៉ាងនេះក្តី មនុស្សក្នុងលោកនេះខ្លាចអ្នកដែលមានអំណាចខ្លាំង តែមើលងាយមនុស្សកំព្រា និងអ្នកទន់ខ្សោយ។ ប៉ុន្តែដូចដែលយើងដឹងហើយ យើងគួរតែខ្លាចអ្នកគ្មានឪពុក និងអ្នកទន់ខ្សោយឲ្យបានច្រើនជាង។ ព្រោះព្រះដ៏មានឫទ្ធានុភាពឈរនៅខាងគេ។ ទីបំផុត គាត់មិនត្រឹមតែការពារពួកគេប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងបង្ហាញអំណាចរបស់គាត់តាមរយៈពួកគេ។ ១ កូរិនថូស 1:27-29 មានប្រសាសន៍ថា « ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់រើសយកអ្វីដែលល្ងង់នៅក្នុងលោកីយ៍នេះ ឲ្យខ្មាសអ្នកប្រាជ្ញ។ ព្រះបានជ្រើសរើសអ្វីដែលទន់ខ្សោយក្នុងលោកីយ៍នេះ ដើម្បីអាម៉ាស់ដល់អ្នកខ្លាំង។ ព្រះទ្រង់ជ្រើសរើសអ្វីដែលទាប ហើយមើលងាយក្នុងលោកនេះ សូម្បីតែរបស់ដែលមិនមែនក៏ដោយ ដើម្បីនាំមកនូវអ្វីដែលមាន ដើម្បីកុំឲ្យមនុស្សណាអាចអួតខ្លួននៅចំពោះព្រះ»

12 ចូរយកចិត្តអ្នករាល់គ្នាទៅនឹងការណែនាំ ហើយស្តាប់តាមពាក្យនៃចំណេះដឹង

នៅទីនេះ ពិតណាស់ ពាក្យ «ការណែនាំ» និងពាក្យ «ចំណេះដឹង» ចង្អុលទៅព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ នៅទីនេះ ដូចពាក្យដែលបានកត់ត្រាថា "អនុវត្តបេះដូងរបស់អ្នក" និង "អនុវត្តត្រចៀករបស់អ្នក" ចេញមកតាមលំដាប់លំដោយត្រឹមត្រូវ។ ដោយបុរសនោះមិនបានភ្ជាប់ចិត្តខ្លះទេ គាត់មិនអាចផ្ទៀងត្រចៀកទៅវាបានឡើយ។ ហេតុនេះហើយបានជាមុនដំបូងយើងត្រូវលះបង់ចិត្តចំពោះព្រះ។ អារក្សដើម្បីលួចបុរសចង់កាន់កាប់ផ្នែកខ្លះនៃបេះដូងរបស់យើង។ ប៉ុន្តែព្រះចង់បានចិត្តមនុស្សទាំងស្រុង។ ដូចពាក្យថា "អនុវត្ត" គាត់

បង្រៀនឱ្យថ្វាយបេះដូងរបស់គាត់ទាំងស្រុងចំពោះព្រះ។ សុភាសិត 3:5 មាន ប្រសាសន៍ថា៖ «ចូរទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ឲ្យអស់ពីចិត្ត!

ហើយកុំពឹងផ្អែកលើការយល់ដឹងរបស់អ្នក។ ", Duet 6: 5 បាននិយាយថា: "អ្នកត្រូវស្រឡាញ់ព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកឱ្យអស់ពីចិត្តនិងអស់ពីព្រលឹង របស់អ្នកនិងអស់ពីសមត្ថភាព។ ២ របាក្សត្រ 16:9 កបានមានប្រសាសន៍ថា "សម្រាប់ព្រះនេត្រនៃព្រះយេហូវ៉ារត់ទៅមកពាសពេញផែនដីទាំងមូល ដើម្បី ជួយដល់អស់អ្នកដែលមានចិត្តឥតសៅហ្មងចំពោះទ្រង់។ អ្នករាល់គ្នាបានធ្វើ ដោយល្ងង់ខ្លៅ ព្រោះចាប់ពីពេលនេះតទៅ អ្នកនឹងមានសង្គ្រាម»។ ទំនុក តម្កើង 138:1 មានប្រសាសន៍ថា "ឱព្រះអម្ចាស់អើយ! ភ្នែកខ្ញុំមិនខ្ពស់ពេកទេ» ។ យេរេមា 29:13 មានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នករាល់គ្នានឹងតាមរកខ្ញុំ ហើយនឹងរក ឃើញដែរ កាលណាអ្នកស្វែងរកខ្ញុំអស់ពីចិត្ត»។ ហើយ Mt 6:21 បាននិយាយ ថា "ដ្បិតទ្រព្យសម្បត្តិរបស់អ្នកនៅទីណា ចិត្តរបស់អ្នកក៏នៅទីនោះដែរ"។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយេស៊ូវនេះមានន័យថាថ្វាយទ្រព្យសម្បត្តិដល់ព្រះផង ដែរ ដើម្បីឲ្យកំដៅរបស់យើងនៅតែក្នុងព្រះដោយអស់ពីចិត្ត។ វាពិតជាមាន តម្លៃណាស់ក្នុងការអនុវត្តបេះដូងចំពោះព្រះ (ការបង្រៀនរបស់គាត់)។ 13-14 ហាមឃាត់ការប្រៀនប្រដៅពីកុមារ។ បើអ្នកវាយគាត់នឹងដំបង គាត់ មិនស្លាប់ទេ។ ប្រសិនបើអ្នកវាយគាត់ដោយដំបង អ្នកនឹងជួយសង្គ្រោះ ព្រលឹងគាត់ពីសែល។

ត្រង់នេះ ពាក្យ «វាយគាត់នឹងដំបង» មិនមានន័យថាវាយដោយគ្មានច្បាប់ ទេ។ នេះមានន័យថា កុមារដែលមិនស្តាប់បង្គាប់គួរទទួលបានការប្រៀនប្រ ដៅ។ វិន័យមិនមែនអនុវត្តដោយប្រើតែដំបងទេ ប៉ុន្តែមានវិធីច្រើនយ៉ាង។

នោះគឺកុំឲ្យអ្វីដែលកុមារចូលចិត្ត ឬដាក់គាត់ក្នុងបន្ទប់មានកំណត់ជាបណ្តោះអាសន្ន។ កាលដែលលោកអនុវត្តសិស្សទៅកាន់ពួកគេ លោកមិនគួរអំសាយកំហឹង និងកំហឹងឡើយ។ ត្រង់ចំណុចនេះ យោងទៅលើការបកស្រាយ 19:18 ខាងលើ។

«អ្នកនឹងសង្គ្រោះព្រលឹងគាត់ពីស្ថានសួគ៌»។ នៅទីនេះពាក្យ "Sheol" សំដៅទៅលើការបកស្រាយនៃពាក្យដូចគ្នានៃ 5: 5 នៅលើខាងលើ។

15-16 កូនអើយ ប្រសិនបើចិត្តរបស់អ្នកមានប្រាជ្ញា ចិត្តរបស់ខ្ញុំក៏នឹងរីករាយដែរ។ព្រលឹងរបស់ខ្ញុំនឹងរីករាយនៅពេលបបូរមាត់របស់អ្នកនិយាយអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ

នេះមានន័យថា ព្យាការីរបស់ព្រះសព្វព្រះទ័យឲ្យអ្នកណាគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ នៅទីនេះ "បេះដូង" និង "បបូរមាត់" ចង្អុលទៅបុគ្គលិកលក្ខណៈទាំងអស់។ "បេះដូង" (ឡាប) គឺជាមជ្ឈមណ្ឌលនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈបេះដូង។ ដោយសារបេះដូងជាសរីរាង្គនៃសេចក្តីស្រឡាញ់ និងអារម្មណ៍ ការស្រឡាញ់ព្រះ និងជឿលើទ្រង់មានសារៈសំខាន់ខ្លាំងណាស់។ ដូច្នេះ សាវ័កប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិតអ្នកណាជឿដោយចិត្ត ហើយបានរាប់ជាសុចរិត» (រ៉ូម ១០:១០ ក)។

ហើយវាជាការសំខាន់ផងដែរក្នុងការនិយាយដោយស្មោះត្រង់ជាមួយនឹងបបូរមាត់របស់យើង។ គឺជាការប្រកាសការពិតដោយសកម្មភាពខាងក្រៅនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈ។ សកម្មភាពបែបនេះមានន័យថា បុរសនោះសារភាពការ

ពិតដែលគាត់ជឿដោយការទទួលខុសត្រូវ ហើយក៏រស់នៅដូច្នេះដែរ។ ដូច្នេះ សាវ័កប៉ុលបាននិយាយម្តងទៀតថា « ហើយដោយមាត់ម្នាក់សារភាព ហើយ បានសង្គ្រោះ»។ (រ៉ូម ១០:១០ ខ)

សេចក្តីអំណរតែមួយគត់របស់អ្នកដែលប្រកាសសេចក្តីពិត គឺត្រូវដាក់លើ ការពិតដែលថាបុរសទទួលបានសេចក្តីពិត ហើយរស់នៅដូច្នេះ។ សាវកប៉ុ លរីករាយដែលឃើញបុគ្គលិកលក្ខណៈដ៏ស្មោះត្រង់ដែលធីម៉ូថេជាសិស្ស របស់គាត់មាន។ (ធីម៉ូថេទី២ ១:៣-៥) ដោយរីករាយនឹងគិតពីសេចក្តីជំនឿដ៏ ងប់ងល់នៃព្រះវិហារថែស្សាឡូនីចផងដែរ (ទី ១ ២:១៩) សាវកយ៉ូហានបាន មានប្រសាសន៍ថា « ខ្ញុំរីករាយជាខ្លាំងដែលបានឃើញកូនចៅរបស់អ្នកខ្លះ ដើរតាមសេចក្តីពិត ដូចយើងខ្ញុំដែរ។ ត្រូវបានបង្គាប់ដោយព្រះបិតា»។ (២យ៉ូ ហាន ១:៤) ហើយគាត់មានប្រសាសន៍ថា៖ «ខ្ញុំគ្មានអំណរអ្វីខ្លាំងជាងការឮថា កូនរបស់ខ្ញុំដើរតាមសេចក្តីពិតនោះទេ»។ (III Jn 1:4) (Charles Bridges)

17-18 កុំឲ្យចិត្តអ្នករាល់គ្នាច្រណែននឹងមនុស្សមានបាបឡើយ ត្រូវបន្តដោយ កោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ ប្រាកដជាមានអនាគត ហើយក្តី សង្ឃឹមរបស់អ្នកនឹងមិនត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ឡើយ។

នៅលើផែនដីនេះមានករណីដែលមនុស្សអាក្រក់បានចម្រើនឡើងបណ្តោះ អាសន្ន។ អ្នកនិពន្ធទំនុកតម្កើង ៧៣៖ បានឃើញរឿងបែបនេះហាក់ដូចជា មានការទាស់ទែងគ្នាស្ទើរតែរអិល ប៉ុន្តែពេលចូលទៅក្នុងទីសក្ការៈ គាត់ ទទួលបានបញ្ហា។ (ទំនុក. ៧៣:១-១៧) ម្យ៉ាងទៀត គាត់បានដោះស្រាយ បញ្ហាដ៏ពិបាកដោយចូលទៅជិតព្រះ។ ក្នុងនាមជាបុរស ភាពចម្រុងចម្រើន

នៃពិភពលោកមិនមែនជាសុភមង្គលដ៏អស្ចារ្យនោះទេ ប៉ុន្តែពេលគាត់ទទួលព្រះយេហូវ៉ា នៅទីបំផុត គាត់ទទួលបានសុភមង្គលពិត។ ហេតុនេះហើយបានជាលោកដាវីឌក៏មានប្រសាសន៍ថា៖ «កុំព្រួយចិត្តដោយព្រោះតែមនុស្សអាក្រក់! កុំច្រណែននឹងអ្នកប្រព្រឹត្តខុស! ដ្បិតពួកគេនឹងរសាត់ទៅដូចស្មៅឆាប់ៗហើយក្រៀមស្វិតដូចស្មៅបៃតង។ ចូរទុកចិត្តលើព្រះអម្ចាស់ ហើយប្រព្រឹត្តអំពើល្អ

រស់នៅក្នុងស្រុក ហើយធ្វើជាមិត្តដោយស្មោះត្រង់។ ចូរអរសប្បាយនឹងព្រះយេហូវ៉ា នោះទ្រង់នឹងប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាក្នុងចិត្ត។ ចូរប្រព្រឹត្តតាមផ្លូវរបស់អ្នកចំពោះព្រះអម្ចាស់។ ទុកចិត្តលើគាត់ ហើយគាត់នឹងធ្វើ។ ទ្រង់នឹងនាំសេចក្តីសុចរិតរបស់អ្នករាល់គ្នាចេញជាពន្លឺ និងយុត្តិធម៌របស់អ្នកដូចជាថ្ងៃត្រង់។ ចូរនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ហើយរង់ចាំព្រះអង្គដោយចិត្តអត់ធ្មត់។ កុំខ្វល់នឹងអ្នកដែលចម្រើនក្នុងផ្លូវខ្លួនឡើយ លើអ្នកដែលប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់! ចូរឈប់ខឹង ហើយលះចោលសេចក្តីក្រោធ! កុំខឹងខ្លួនឯង; វាមានទំនោរទៅរកតែអំពើអាក្រក់ប៉ុណ្ណោះ»។ (ទំនុកដំកើង ៣៧:១-៨)។ ហើយគាត់ក៏មានប្រសាសន៍ថា៖ «ឱព្រះយេហូវ៉ាអើយ ពីមនុស្សដោយដៃទ្រង់ ពីមនុស្សក្នុងលោកនេះ ដែលចំណែកក្នុងជីវិតនេះ។ អ្នកបំពេញស្បូនរបស់ពួកគេដោយទ្រព្យសម្បត្តិ ពួកគេពេញចិត្តនឹងកូន ហើយពួកគេបានបន្សល់ទុកនូវភាពបរិបូររបស់ពួកគេដល់ទារក។ រីឯខ្ញុំវិញ ខ្ញុំនឹងមើលមុខអ្នកដោយសុចរិត។ (ទំនុកដំកើង ១៧:១៤-១៥) ដូចគ្នានឹងអ្នកដែលមានជំនឿគួរជាចំណុចកណ្តាលនៃព្រះ។ ដូច្នេះ ខ ១៧ ខ ក្នុងអត្ថបទចែងថា « ចូរបន្តដោយកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាពេញមួយថ្ងៃ»។ នៅទីនេះ ពាក្យ "តែងតែ" (

בּוֹקֶר = ជារៀងរាល់ថ្ងៃ) គឺសំខាន់។ ការពិតដែលថាអ្នកជឿតែងតែកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់មានន័យថាជំនឿរបស់គាត់គ្រប់គ្រងពេញមួយជីវិតរបស់គាត់។ វានិយាយថាភាពស្មោះត្រង់នៃជំនឿរបស់គាត់; វាបង្កើតការថ្វាយបង្គំដ៏សមហេតុផល ដើម្បីបម្រើព្រះជាព្រះ។ សូមមើលរ៉ូម ១២:១។ ព្រះគង់នៅជាមួយនឹងអ្នកដែលជឿលើទ្រង់ដោយស្មោះត្រង់។

"ប្រាកដជាមានអនាគត" នៅត្រង់នេះគេហៅថាសម្រាប់ពាក្យថា "អនាគត" (אַחֲרִית) មានន័យថា eschatology ដែលចង្អុលទៅកាន់ពិភពលោកខាងមុខ។ ហេតុផលដែលយើងបកស្រាយពាក្យនេះគឺដើម្បីសុភមង្គលនាពេលអនាគតរបស់អ្នកជឿមិនមែនជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពិភពលោកនេះជាទូទៅទេ។ អ្នកនិពន្ធសុភាសិតសង្កត់ធ្ងន់ថា សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់អ្នកជឿដាក់លើពិភពលោកខាងមុខ។ សៀវភៅសុភាសិត 14:32 បាននិយាយថា "មនុស្សទុច្ចរិតត្រូវរំលំដោយអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួន ប៉ុន្តែមនុស្សសុចរិតស្វែងរកទីពឹងក្នុងសេចក្តីស្លាប់របស់គេ"។ ហើយសុភាសិត 15:24 បាននិយាយថា "មាគ៌ានៃជីវិតនាំឆ្ពោះទៅរកមនុស្សដែលមានប្រាជ្ញា ដើម្បីឲ្យគេងាកចេញ។ ពី Sheol ខាងក្រោម

19-21 កូនអើយ ចូរស្តាប់ចុះ ហើយមានប្រាជ្ញា ហើយតម្រង់ចិត្តទៅតាមផ្លូវ។ ចូរកុំនៅក្នុងចំណោមអ្នកប្រមឹក ឬក្នុងចំណោមអ្នកស៊ីសាច់ឡើយ ដ្បិតអ្នកប្រមឹក និងមនុស្សឆ្អែតនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងភាពក្រី ហើយការដេកលក់នឹងធ្វើឲ្យពួកគេមានក្រមា

ត្រង់នេះវាបង្រៀនថា បុរសនោះមិនគួរដើរលើមាគ៌ាទុច្ចរិតឡើយ។ "អ្នកប្រមឹក" និង "អ្នកបរិភោគសាច់ដែលមានជាតិខ្លាញ់" ជាជីវិតដែលទទួលបានភាពរីករាយ។ ប៉ុលបាននិយាយថា៖ «ប៉ុន្តែនាងដែលបណ្តោយខ្លួននោះបានស្លាប់ហើយ ទោះនាងនៅរស់ក៏ដោយ»។ (ធីម. ៥:៦) ពាក្យនេះមានន័យថាគាត់បានស្លាប់ខាងវិញ្ញាណ ត្បិតមនុស្សស្លាប់គឺជាទាសកររនៃកំហុស និងអំពើបាប (អេភេសូរ ២:១) ហើយក៏ក្លាយជាមនុស្សខ្ជិលផងដែរ។ បុរសបែបនេះគួរតែមានភាពក្រីក្រក្នុងស្មារតីនិងរូបកាយរបស់គាត់។ សូមមើល រ៉ូម ១៣:១២-១៤, អេភេសូរ ៥:១៤ ។

អ្វីដែលខ្លួនព្យាយាមតាំងខ្លួនជាដំបូងមិនឲ្យធ្លាក់ទៅក្នុងអាសនៈដែលខូចនោះគឺដើរលើផ្លូវត្រូវ។ (ចុងបញ្ចប់នៃ ខទី 19) ។

បុរសនោះមានអំណរពិតនៅលើផ្លូវត្រូវ ហើយទទួលពរពីព្រះ។ ដូច្នេះមនុស្សដែលដើរលើផ្លូវនេះដោយចិត្តស្មោះត្រង់ មិនអាចទៅកាន់ផ្លូវដែលខូចបានឡើយ តែគាត់ស្តោះទឹកមាត់ចេញទៅផ្លូវវិញ។ ដោយសារគាត់ដឹងថាផ្លូវដែលព្រះស្រឡាញ់គឺដូចជាស្ថានសួគ៌ដែលគួរឲ្យគោរព និងបានពរ ប៉ុន្តែផ្លូវនៃអំពើទុច្ចរិតមិនសប្បាយចិត្តដូចអារក្សឡើយ។

22-23 ចូរស្តាប់ឪពុកអ្នកដែលបានផ្តល់ជីវិត ហើយកុំមើលងាយម្តាយពេលគាត់ចាស់ទៅ។ ទិញការពិតកុំលក់វា; ទិញប្រាជ្ញា ការណែនាំ និងការយល់ដឹង។ ត្រង់នេះ ការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់មានន័យថា រក្សានូវសេចក្តីពិតដែលមាតាបិតាគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ផ្ទេរ។ D. G. Wildeboer បាននិយាយថា "ការទិញការពិតមានន័យថាគាត់គួរតែវាយតម្លៃការពិតថាមានតម្លៃជាង

ហើយមិនលក់វាមានន័យថាគាត់មិនគួរមើលងាយវាជាទុក្ខវេទនានោះទេ។ ( ) ខ្ញុំគិតថាវាជាការបកស្រាយសមហេតុផល។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលយើងបកស្រាយពាក្យនេះ យើងគួរតែបកស្រាយវាដោយពាក្យរបស់ Is 55:1-2 និង Rev 22:17 ជាដើម។

សេចក្តីអធិប្បាយ ១៤ ទី ១ និងសេចក្តីពិត (សុភាសិត ២៣:២២-២៣)

អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា បុរសនោះគួរតែស្តាប់តាមសេចក្តីពិត ដែលឪពុកម្តាយរបស់គាត់បង្រៀនយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ ម្យ៉ាងទៀតគឺសុំឱ្យគាត់ទទួលការពិតដែលគ្រូបង្រៀនឱ្យបានល្អ ហើយរស់នៅតាមវាផ្ទាល់។ កាលបុរសរស់នៅតាមសេចក្តីពិត សេចក្តីពិតជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្លួន។ ដូច្នេះ ខទី ២៣ មានប្រសាសន៍ថា « ចូរទិញសេចក្តីពិត ហើយកុំលក់វាឡើយ ។

ទិញប្រាជ្ញា ការណែនាំ និងការយល់ដឹង។ "។ ទំនាក់ទំនងរវាងខ្ញុំ និងសេចក្តីពិតមិនអាចកាត់ផ្តាច់ពីគ្នាបានទេ បន្ទាប់ពីព្រះបានបង្កើតស្ថានសួគ៌ និងផែនដី ទ្រង់ផ្លាស់ទីអ្វីៗទាំងអស់ដោយសេចក្តីពិតរបស់ទ្រង់។ ជាពិសេសនៅក្នុងបញ្ហានៃជីវិតដ៏នៅអស់កល្បជានិច្ច សេចក្តីពិតរបស់ព្រះគឺជាគន្លឹះ។ អ្នកមិនដឹងការពិត ប្រៀបដូចជាអ្នកវង្វេងក្នុងពេលយប់។ ចុះអ្វីទៅជាការពិត? វាគឺជាព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ (យ៉ូហាន ១៤:៦)

1. យើងគួរតែទិញការពិត

តើយើងអាចទិញការពិតដោយរបៀបណា? វាគឺជាការទិញវា "ដោយគ្មានប្រាក់, "ដើម្បីទិញវាដោយគ្មានប្រាក់" ទោះបីជាខ្ញុំបង់ប្រាក់, ខ្ញុំអាចធ្វើឱ្យការពិតជារបស់ខ្ញុំ. តាមពិត ដោយសារព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទបានបង់ថ្លៃជំនួសយើង នោះយើងទទួលបានសេចក្តីពិតដោយសេរី។ ព្រះស្រឡាញ់យើងខ្លាំងណាស់ ព្រះអនុញ្ញាតឱ្យយើងបានប្រើរបស់មានតម្លៃបន្ថែមទៀតដោយគ្មាន

តម្លៃ (ដោយមិនបង់ថ្លៃ) ។ ជាឧទាហរណ៍ ខ្យល់ ពន្លឺ ទឹក គឺជាវត្ថុដ៏មានតម្លៃ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏យើងមិនបង់អ្វីដែរ ប៉ុន្តែយើងប្រើវា។ ព្រះធ្វើឲ្យយើងមានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច ដោយការប្រទានព្រះគ្រីស្ទដល់យើង។ សូមមើល យ៉ូហាន ៣:១៦ ។

ដូចនេះការពិតគឺជាអ្វីដែលយើងអាចទទួលបានការពិតជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខ្ញុំ។ ប៉ុន្តែ ម្យ៉ាងវិញទៀត បទគម្ពីរបង្រៀនថា ដើម្បីទិញវា យើងត្រូវលក់របស់ទាំងអស់របស់យើង។ នេះគឺជាទិដ្ឋភាពផ្សេងទៀតដើម្បីទទួលបានការពិត។ ប៉ុន្តែវាមិនដូចការដោះស្រាយរបស់ពិភពលោកជាទូទៅទេ។ នេះមិនខុសពីការទទួលព្រះគ្រីស្ទដោយគ្មានតម្លៃដោយការទម្លុះការពិតនោះទេ។ ជាឧទាហរណ៍ មថ ១៣:៤៤-៤៦ លាតត្រដាងថា អ្នកដែលស្វែងរកកំណប់ទ្រព្យដែលលាក់ក្នុងចំការបានលក់ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់គាត់ ហើយទិញវា។ អ្នកដែលរកឃើញគុជដ៏មានតម្លៃនោះក៏លក់ទ្រព្យសម្បត្តិទាំងអស់របស់នាង ហើយទិញវាទៅ។ ចុះតើអ្វីទៅជាទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់? វាពិតជាចង្អុលទៅផ្ទះរបស់គាត់ ប្អូនស្រីរបស់គាត់ ឪពុកម្តាយរបស់គាត់ កូនរបស់គាត់ វាលស្រែ និងជីវិតគាត់។ (Mt 19:29) ប្រសិនបើបុរសដែលគ្រិស្តជាកម្មសិទ្ធិរបស់គាត់ គាត់គួរតែកាត់សេចក្តីស្រឡាញ់របស់គាត់ទៅលើកម្មសិទ្ធិទាំងអស់។ ដូចដែលគាត់មិនដូច្នេះទេ យើងមិនអាចនិយាយថាគាត់បានទិញព្រះគ្រីស្ទដោយបង់ថ្លៃនោះទេ។ មូលហេតុមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺព្រះគ្រីស្ទជាជីវិតអស់កល្បជានិច្ចដល់យើង។ ការកាន់កាប់របស់យើងនៅលើផែនដីគឺដូចជាធូលីដី។ តើយើងអាចនិយាយយ៉ាងដូចម្តេចថា នៅពេល

ដែលយើងចាកចេញពីធូលីដី យើងបានបង់ថ្លៃខ្លះក្នុងការមានព្រះគ្រីស្ទ? ដូច្នេះ ការដែលយើងមានព្រះគ្រីស្ទមានន័យថាទទួលបានដោយសេរី។

ទោះបីជាយើងមានព្រះគ្រីស្ទពេលយើងបោះចោលអ្វីៗទាំងអស់ ប៉ុន្តែរួបរួមជាមួយនឹងទ្រង់ យើងអាចយកទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងទ្រង់បាន។ ប្រសិនបើយើងនៅកន្លែងអង្គុយរបស់យើង ប៉ុន្តែមិនចូលទៅជិតគាត់ ទំនាក់ទំនងដ៏មានតម្លៃបែបនេះមិនអាចទាក់ទងគ្នាបានទេ។ ដូច្នេះ ហោរាអេសាយមានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកណាស្រេក ចូរមកឯទឹកចុះ! ហើយអ្នកដែលគ្មានលុយ ចូរមកទិញបរិភោគចុះ! មកទិញស្រានិងទឹកដោះគោ

ដោយគ្មានលុយនិងគ្មានតម្លៃ។ "(គឺ ៥៥:១) សាវកយ៉ូហានបាននិយាយថា "ព្រះវិញ្ញាណ និងកូនក្រមុំនិយាយថា "មក"។ ហើយទុកឲ្យអ្នកណាដែលឮពោលថា «មក»។ ចូរអោយអ្នកដែលស្រេកទឹកមក។ ចូរឲ្យអ្នកដែលប៉ងប្រាថ្នាយកទឹកជីវិតដោយឥតគិតថ្លៃ។ « (បប. ២២:១៧) ដូចដែលការជឿលើព្រះគ្រីស្ទប្រៀបបាននឹងការផឹកទឹក វាបង្ហាញដល់ខ្លឹមសារនៃអារម្មណ៍ដែលជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿចេញមក។ យើងមិនគួរជឿលើព្រះគ្រីស្ទដោយគំនិតស្ងួត គ្មានរសជាតិដើម្បីស្ងួតឡើយ ប៉ុន្តែយើងគួរទទួលយកទ្រង់ដោយអំណរ និងយំដោយស្មោះត្រង់។

2. យើងមិនគួរលក់ការពិតទេ។

បើយើងទទួលយកព្រះគ្រីស្ទដោយចិត្តពិត នោះយើងគ្មានបេះដូងបោះចោលទ្រង់ឡើយ។ យើងទទួលស្គាល់គាត់ដោយមានតម្លៃ។ នៅពេលដែលយើងទទួលយកគាត់ពិតប្រាកដ គាត់បានផ្តល់មាតិកាពិត និងសេចក្តីអំណរ

ដល់យើង។ យើងដឹងថាគាត់មានតម្លៃជាងជីវិតរបស់យើង។ ពេលវេលានៃសេចក្តីស្លាប់ជិតមកដល់ហើយ តើយើងអាចបោះបង់គាត់ដោយរបៀបណា? ប៉ុន្តែសម្រាប់មនុស្សល្ងង់ ពួកគេបានលក់ព្រះគ្រីស្ទ និងលោកីយ៍របស់ទ្រង់ដោយងាយ។ ឬគាត់លក់វាសម្រាប់ជីវិតរបស់គាត់ ឬគាត់លក់វាដើម្បីភាពរីករាយនៃពិភពលោក ឬគាត់លក់វាដោយគ្មានន័យ។ មានហេតុផលជាច្រើនដើម្បីលក់វាដោយគ្មានន័យ។ ឬត្បិតគាត់បានធ្លាក់ទៅក្នុងការល្បួងរបស់អារក្ស ចិត្តរបស់គាត់ប្រែជាងងឹត ហើយចាកចេញពីព្រះគ្រីស្ទទៅឆ្ងាយ។ ជាពិសេសដោយគ្មានហេតុផល គាត់បានបញ្ឈប់ជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿដោយសារគាត់មានអារម្មណ៍ថាធុញទ្រាន់នៃជីវិត សកម្មភាពខាងវិញ្ញាណរបស់គាត់ត្រូវបានបញ្ឈប់។ ឬសម្រាប់ចរិតមនុស្សខ្ជិលច្រអូស គាត់បានលះបង់ការលះបង់ខាងវិញ្ញាណ។ ឬគាត់បន្តនូវអ្វីដែលព្រះអម្ចាស់មិនសព្វព្រះទ័យ ឬគាត់មិនខ្វល់ខ្វាយនឹងអំពើបាបជំនោរ ហើយប្រព្រឹត្តអំពើបាបតាមទម្លាប់។ ការដែលបុរសប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាទម្លាប់ គឺខុសពីអំពើបាបដែលប្រព្រឹត្តដោយស្ងាក់ស្ងើរ។

24-25 បិតានៃមនុស្សសុចរិតនឹងអរសប្បាយយ៉ាងខ្លាំង; អ្នកណាដែលបង្កើតកូនប្រុសដែលមានប្រាជ្ញា នោះនឹងមានចិត្តរីករាយ សូមឲ្យឪពុកម្តាយរីករាយចុះ! ចូរឲ្យនាងដែលធ្វើឲ្យអ្នកបានរីករាយចុះ។

នេះជាកូនសុចរិតផ្គាប់ចិត្តឪពុកម្តាយរបស់ខ្លួន នេះជាការបង្ហាញព្រះគម្ពីរបរិសុទ្ធជាចំណុចសំខាន់ដោយពាក្យសាមញ្ញ។ ខុងជឺ បង្រៀនបទប្បញ្ញត្តិជាច្រើន ដើម្បីផ្គាប់ចិត្តឪពុកម្តាយរបស់គាត់។ ពួកគេមានធាតុសមហេតុផលមួយចំនួន ប៉ុន្តែបទបញ្ញត្តិមិនមែនជាមជ្ឈមណ្ឌលរបស់ព្រះទេ ប៉ុន្តែជា

មជ្ឈមណ្ឌលនៃមាតាបិតាតែប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែគម្ពីរបរិសុទ្ធចែងថានៅចំកណ្តាលនៃឆន្ទៈរបស់ព្រះ និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់។ កុមារគួរផ្តាប់ចិត្តឪពុកម្តាយ។ ប៉ុន្តែសម្រាប់ឪពុកម្តាយគឺជាមនុស្ស ត្បិតពួកគេអាចមានរឿងដែលផ្តាប់ចិត្តអ្វីដែលវាមិនត្រូវ ការដែលពួកគេបានបំពេញគំនិតខុសដោយធាតុខុសមិនមែនសម្រាប់ឪពុកម្តាយក្នុងន័យពិតនោះទេ។ ដោយសារតែវា លទ្ធិខុងជឺក៏បង្រៀនថា កុមារត្រូវផ្តល់ដំបូន្មានខ្លះៗចំពោះកំហុសរបស់ពួកគេ។ ជាឧទាហរណ៍ កាលដែលឪពុកម្តាយមានកំហុស កូនៗ "ធ្វើឱ្យអំណាចរបស់គេទាប ធ្វើឱ្យទឹកមុខរីករាយ សំឡេងរបស់គេស្រទន់ ហើយបន្ទាប់មកគេត្រូវអង្វរគេ ប៉ុន្តែប្រសិនបើពួកគេមិនស្តាប់ ហើយគោរពបន្តែមទៀត និងដើម្បី សុំបេះដូងម្តងទៀត ទោះជាគេសុំបីដងក៏គេមិនទទួល ក៏ធ្វើតាមទាំងយំ។ «នេះជាមេរៀនដ៏ល្អ ហើយមិនខុសពីព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ដើម្បីគោរពដល់មាតាបិតាឡើយ (និក្ខមនំ ២០:១២)។ ប៉ុន្តែបញ្ហាគឺថាលទ្ធិខុងជឺមិនមានការពិតពេញលេញដើម្បីដឹងថាអ្វីជាកំហុសនោះទេ។ ប្រព័ន្ធនៃសេចក្តីពិតដើម្បីវែកញែកពីសេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីទុច្ចរិត គឺមានតែបទគម្ពីរនៃគ្រិស្តសាសនាប៉ុណ្ណោះ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ ក្នុងចំណោមបទប្បញ្ញត្តិនៃ filial នៅក្នុងលទ្ធិខុងជឺ ខ្លះមានភាពសក្តិសម ប៉ុន្តែមួយទៀតមិនសក្តិសម។

ដូចដែលបទប្បញ្ញត្តិត្រឹមត្រូវនៃការបង្រៀន filial នៃលទ្ធិខុងជឺត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញ (1) នៅពេលដែលកុមារចេញពីផ្ទះពួកគេគួរតែប្រាប់ពួកគេឱ្យច្បាស់បន្ទាប់ពីពួកគេត្រឡប់មកផ្ទះវិញពួកគេគួរតែជូនដំណឹងនៅចំពោះមុខពួកគេ។ ( ) (២) កាលណាកូនបានទទួលសេចក្តីស្រឡាញ់ពីមាតាបិតាហើយ ក៏ផ្តាប់ចិត្ត កុំភ្លេចដោយសេចក្តីត្រេកអរ ប៉ុន្តែកាលដែលមាតាបិតាស្លប់ គប្បី

ខ្លាចតែគេប៉ុណ្ណោះ មិនគួរត្អូញត្អែរឡើយ កាលដែលមាតាបិតាប្រព្រឹត្ត កំហុសខ្លះ នោះពួកគេ គួរតែប្រឆាំងនិងស្នើសុំពួកគេ។ ( ) (៣) កូនកត្តញ្ញូ ធ្វើ ឲ្យចិត្តមាតាបិតាភ្ញាក់ផ្អើល ហើយមិនគួរទម្លាយឆន្ទៈរបស់ខ្លួនឡើយ ធ្វើឲ្យ បន្ទប់គេងមានសន្តិភាព និងបម្រើអាហារដោយស្មោះត្រង់។ ( )

ម៉្យាងវិញទៀត មានលក្ខន្តិកៈខុសច្រើន។ ឧទាហរណ៍ៈ (១) កុមារមិនគួរ កោសខ្លួនរបស់អ្នកទេ ទោះបីជាវារមាស់នៅចំពោះមុខឪពុកម្តាយក៏ដោយ។ ( ) (២) កូនមិនត្រូវឡើងលើទីខ្ពស់ដូចឪពុកម្តាយនៅរស់ ហើយក៏មិនត្រូវចូល ទៅក្នុងទីជ្រៅដែរ (៣) កូនបានប្រពន្ធល្អ តែបើឪពុកម្តាយស្អប់កូនគួរ បណ្តេញនាងចេញតែ ទោះបីជាពួកគេមិនមានប្រពន្ធល្អក៏ដោយ ក៏ឪពុក ម្តាយរបស់គេពេញចិត្តនាងគួរតែកែខ្លួនរហូតដល់ស្លាប់។ល។

កូនកំលោះនៅកណ្តាលឪពុកម្តាយបង្រៀនដល់ឪពុកម្តាយទាំងមេរៀន គ្រោះថ្នាក់ និងមេរៀនអត្ថប្រយោជន៍ចុងក្រោយ។ ដូច្នេះ គម្ពីរសាសនាគ្រឹស្ត ចែងថា សីលនៅកណ្តាលព្រះ ពោលគឺ ធ្វើសេចក្តីសុចរិត ដូចកូនធ្វើឲ្យមាតា បិតាពេញចិត្តក្នុងន័យពិត។

26-28 កូនអើយ សូមប្រទានចិត្តដល់ខ្ញុំ ហើយឲ្យភ្នែកអ្នកសង្កេតមើលផ្លូវ របស់ខ្ញុំ។ ព្រោះស្រីពេស្យាគឺជារណ្តៅដ៏ជ្រៅ។ ស្រីផិតក្បត់គឺជាអណ្តូងតូចច ង្អៀត។

នាងនៅរង់ចាំដូចចោរប្លន់ ហើយបង្កើនជនក្បត់ក្នុងចំណោមមនុស្សជាតិ។ ត្រង់នេះ អ្នកប្រាជ្ញបង្ហាញខ្លួនថាជាអ្នកនិយាយ ( ) ។ ខ្លឹមសារនៃការប្រៀន

ប្រដៅនេះ គឺដើម្បីរក្សានូវមាគ៌ាដ៏ល្អដែលបុរសមិនត្រូវទម្លាក់ចុះទៅក្នុងអំពើទុច្ចរិត។ ( )

«សូមផ្តល់ចិត្តដល់ខ្ញុំចុះ» យើងមានរឿងទាស់ទែងគ្នាជាច្រើន ទោះជាយើងបម្រើព្រះអម្ចាស់ ប៉ុន្តែយើងមិនលះបង់ចិត្តរបស់យើងចំពោះទ្រង់ទេ។ ព្រះអម្ចាស់ដ៏លើសលប់ចង់បានចិត្តរបស់យើង។ "បេះដូង" មិនមែនជាខួរក្បាលទេ តែជាផ្នែកកណ្តាល ដែលជាប្រភពនៃក្តីស្រលាញ់ និងអារម្មណ៍។ ប្រសិនបើយើងមិនលះបង់បេះដូងរបស់យើងចំពោះព្រះអម្ចាស់ទេ ការបម្រើទាំងអស់គឺឥតប្រយោជន៍។ នៃពាក្យ « ចិត្ត » (ឡៅ) សំដៅលើការបកស្រាយនៃ ខទី ១២ នៅខាងលើ។

"សូមឱ្យភ្នែករបស់អ្នកសង្កេតមើលផ្លូវរបស់ខ្ញុំ" នៅទីនេះពាក្យ "ភ្នែក" បាននិយាយថាភ្នែកខាងវិញ្ញាណជាងភ្នែកខាងរាងកាយជាចម្បង។ ប្រសិនបើភ្នែកនៃចិត្តរបស់យើងត្រូវបានចាប់ផ្តើមតាមពិតទៅព្រះអម្ចាស់ដោយធម្ម ជាតិយើងរីករាយនឹងគាត់។ ដោយសារតែគាត់គឺជាប្រភពនៃការភ្ញាក់ផ្អើលទាំងអស់។ ដោយសារទ្រង់ជាដើមកំណើតនៃសេចក្តីរីករាយ។ ដូច្នេះ ទំនុកតម្កើង 43:4 ចង្អុលទៅព្រះ ហើយមានបន្ទូលថា «អំណរដ៏លើសលប់របស់ខ្ញុំ» ។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ១៦:១១។ បុរសដែលបង្កើតដោយព្រះអម្ចាស់គ្មានចិត្តស្រឡាញ់លើសជាងព្រះអម្ចាស់ក្នុងលោកនេះឡើយ។ គាត់មិនដាក់ភ្នែកនៅចុងផែនដីដូចមនុស្សល្ងង់ទេ។ សូមមើលសុភាសិត ១៧:២៤។ ដោយសារមនុស្សល្ងីល្ងើមិនបានធ្វើជាព្រះអម្ចាស់ គាត់មិនស្វែងរកខ្លឹមសារពីកន្លែងណាមួយឡើយ។ ប៉ុន្តែផ្តោតលើអ្វីៗទាំងអស់ក្នុងលោកនេះ ហើយក៏អះអាងនូវសេចក្តីលោភ។

"សម្រាប់" ពាក្យនេះ (។) បង្ហាញពីហេតុផលនៃខគម្ពីរខាងលើ។ នោះហើយ ជាហេតុដែលធ្វើតាមប្រាជ្ញា (សេចក្តីកោតខ្លាចដល់ព្រះ) គឺត្រូវទម្លាក់ចុះទៅ ក្នុងផ្លូវទុច្ចរិត។ វិធីសាស្ត្រឡូជីខលនេះគឺដូចគ្នាទៅនឹងពាក្យនៃខ 19-21 ។

«ស្រីពេស្យាគឺជារណ្តៅដ៏ជ្រៅ។ ស្រីផិតក្បត់ជាអណ្តូងតូចចង្អៀត» នេះមាន ន័យថាអ្នកដែលត្រូវគេទម្លាក់ចោលទៅជាស្រីពេស្យានោះត្រូវវិនាសទាំងស្រុង។ សូមមើលការបកស្រាយជំពូកទី 5 និងជំពូកទី 7 ។

"បង្កើនជនក្បត់ក្នុងចំណោមមនុស្សជាតិ" ។ (ខ ២៨)។ ម្យ៉ាងទៀត ស្រី ពេស្យាល្បួងបុរសជាច្រើន ហើយធ្វើឲ្យពួកគេបំពានលើសេចក្តីសញ្ញានៃអា ពាហ៍ពិពាហ៍។ D. G. Wildeboer បាននិយាយថា "ការបំបែកអាពាហ៍ពិពាហ៍ គឺជាការបំបែកភាពស្មោះត្រង់។ អ្នកបំបែកអាពាហ៍ពិពាហ៍មិននិយាយខុស ចំពោះប្រពន្ធ កូន និងឪពុកម្តាយដោយត្រង់ៗឡើយ ។ ដូច្នេះវាក៏មានល្បិច កលដែរ»។ ( )

២៩-៣៥ តើអ្នកណាមានទុក្ខ? តើអ្នកណាមានទុក្ខ? អ្នកណាខ្លះមានជម្លោះ? តើអ្នកណាមានការភ្ជួញភ្ជែរ? តើអ្នកណាមានរបួសដោយគ្មានមូលហេតុ? អ្នកណាខ្លះមានបញ្ហាភ្នែកក្រហម? អ្នកដែលតមស្រាយូរ អ្នកដែលទៅសាក ស្រាចម្រុះ។ កុំមើលស្រាពេលវាក្រហម ពេលវាឆេះក្នុងពែង ហើយចុះយ៉ាងរ លូន។ នៅទីបំផុត វាខាំដូចសត្វពស់ ហើយខាំដូចជាអ្នកបន្តែម។ ភ្នែករបស់ អ្នកនឹងឃើញរបស់ចម្លែក ហើយចិត្តរបស់អ្នកនឹងបញ្ចេញនូវអ្វីដែលច្របូក ច្របល់។ អ្នកនឹងបានដូចជាអ្នកដែលដេកនៅកណ្តាលសមុទ្រ ដូចជាអ្នក ដែលដេកនៅលើកំពូលបង្គោល។ អ្នកនឹងនិយាយថា "ពួកគេបានវាយខ្ញុំ"

ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនបានឈឺចាប់ទេ។ ពួកគេវាយខ្ញុំ ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនមានអារម្មណ៍ទេ។ តើខ្ញុំត្រូវភ្ញាក់នៅពេលណា? ខ្ញុំត្រូវតែផឹកមួយទៀត" សម្រាប់ផ្នែកនេះចែងអំពីហេតុផលមួយទៀត (ជាដំបូងវាការពារពីការសហាយស្មន់ 27-28) ដែលគាត់គួរតែរាយនឹងប្រាជ្ញា (ការកោតខ្លាចដល់ព្រះ) ពោលគឺវាការពារគាត់ពីអ្នកប្រមឹក។ អ្វីដែលផ្នែកនេះកត់សម្គាល់ដោយពាក្យវែងគឺ (១) ការដែលប្រមឹកមានទុក្ខច្រើនត្រូវលាតត្រដាង។ ពួកវាជាគ្រោះកាច ការថប់បារម្ភ ការបែកបាក់ ការស្តីបន្ទោស របួសដោយគ្មានហេតុផល ភ្នែកក្រហមជាដើម។ ដើម្បីកាត់វាចោល។ (31-35) ពីព្រោះ [1] ស្រារួមមានថ្នាំពុលដូចជាពិសពស់ និងធម្មជាតិដើម្បីទទួលយកការល្បួង។ (31-32) [2] នៅពេលដែលមនុស្សស្រវឹងស្រា គាត់មានចិត្តទុច្ចរិត និងឆ្គួតៗ (ខទី 33) ត្រង់នេះគេហៅពាក្យថា «រឿងចម្លែក» (ហេរ៉ូត) ចង្អុលទៅស្រីពេស្យា។ ការនិយាយពាក្យ«ខុសឆ្គង» ចង្អុលបង្ហាញថាអ្នកប្រមឹកក្លាយជាមនុស្សឆ្គួត។ [3] គាត់មិនមានអារម្មណ៍ថាស្ថានភាពគ្រោះថ្នាក់នោះទេ។ (34-35 ក) "នឹងដូចជាអ្នកដែលដេកនៅកណ្តាលសមុទ្រ" មានន័យថាគាត់មានអារម្មណ៍ដូចជាដេកនៅលើសមុទ្រ។ ហើយ«ដូចជាអ្នកដែលនៅលើកំពូលនៃបង្គោល។ "មានន័យផងដែរថាអ្នកប្រមឹកយកអាកប្បកិរិយាគ្រោះថ្នាក់ដូចរឿងនោះ។ គាត់គិតដូចជារឿងដែលគាត់មិនមានអារម្មណ៍ឈឺចាប់ ទោះបីបុរសវាយគាត់ក៏ដោយ។ [4] គាត់មិនអាចតមស្រាសម្រាប់គាត់បានញៀន។ (ខ ៣៣ ខ) គាត់ក្លាយទៅដូចជាស្ថានភាពដែលឆ្កែវិលទៅរកក្អួតរបស់វា ហើយអ្នកសាបព្រោះក្រោយពីលាងខ្លួនរួចក៏ត្រឡប់ទៅរលំក្នុងភក់វិញ។(២ពេត្រុស ២:២២

ជំពូកទី 24

ការបកស្រាយ

១-២ កុំច្រណែននឹងមនុស្សអាក្រក់ ឬចង់នៅជាមួយនឹងគេឡើយ ដ្បិតចិត្តគេបង្កើតអំពើហិង្សា ហើយបបូរមាត់និយាយអំពីបញ្ហា។

សូមមើលការបកស្រាយរបស់សុភាសិត ២៣:១៧។ ហេតុផលដែលហាមមិនឲ្យនៅជាមួយមនុស្សអាក្រក់គឺដោយសារពួកគេសិក្សាពីរបៀបបំផ្លាញអ្នកដទៃ។ ពាក្យ «ចិត្តរបស់គេបង្កើតអំពើហិង្សា» (שֹׁד יְהְגֶה לִבָּם) គួរត្រូវបានកែប្រែទៅជា "ចិត្តគេសិក្សាការបំផ្លិចបំផ្លាញ"។ សម្រាប់សិក្សាដើម្បីបំផ្លាញមួយទៀត គឺជាសកម្មភាពរបស់មនុស្សអាក្រក់ខ្លាំង មានន័យថាយល់ព្រមនឹងអំពើអាក្រក់របស់ខ្លួនរួចហើយ។ ដូច្នេះ អ្នកជឿមិនអាចរួបរួមជាមួយនឹងគេបានទេ។ អ្នកជឿគួរស្រឡាញ់មនុស្សទាំងអស់តាមព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ ជាជាងស្រឡាញ់រហូតដល់ខ្មាំងសត្រូវ។ ប៉ុន្តែ ដោយសារពួកគេនៅតែរក្សាការញែកជាបរិសុទ្ធ នោះវាមានកម្រិតក្នុងការរួមរស់ជាមួយនឹងមនុស្សអាក្រក់រឹងរូស។ កាលដែលពួកគេបានប្រកបជាមួយនឹងអ្នកដទៃ ពួកគេលើកទឹកចិត្តឲ្យប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងផ្សេងទៀត បើសិនជាពួកគេមិនលើកតម្កើងព្រះដោយចុះហត្ថលេខានឹងអំពើបាបទេ ពួកគេមិនគួររួមគំនិតជាមួយនឹងគេឡើយ។ ដូច្នេះ ទំនុកតម្កើង 1:1 មានព្រះបន្ទូលថា៖ «អ្នកណាដែលមិនដើរតាមដំបូន្មានរបស់មនុស្សអាក្រក់ អ្នកនោះមានសុភមង្គលហើយ។

មិនឈរនៅក្នុងមាគ៌ារបស់មនុស្សមានបាប ឬអង្គុយនៅកន្លែងរបស់មនុស្សចំអក។ កូរិនថូសទី ២ កូរិនថូស ៦:១៤ បានមានប្រសាសន៍ថា "កុំត្រូវនឹមស្មើនឹងអ្នកមិនជឿឡើយ។ តើភាពជាដៃគូមួយណាមានភាពសុចរិតជាមួយនឹង

ភាពគ្មានច្បាប់? ឬការប្រកបអ្វីដែលមានពន្លឺជាមួយនឹងភាពងងឹត?»។ បើអ្នកជឿមិនរក្សាការរាប់ជាបរិសុទ្ធទេ ប៉ុន្តែចុះសម្រុងនឹងមនុស្សអាក្រក់ តើការបញ្ចប់របស់ពួកគេអាចខុសពីការបញ្ចប់នៃអ្នកជឿដោយរបៀបណា? តើយើងអាចអធិស្ឋានដូចដាវីឌបានយ៉ាងដូចម្តេច? ដាវីឌបានអធិស្ឋានមួយនេះពោលគឺថា "កុំឲ្យព្រលឹងខ្ញុំទៅជាមួយមនុស្សមានបាបឡើយ!
ហើយជីវិតខ្ញុំនឹងមនុស្សស្រេកឈាមដែរ» (ទំនុក. ២៦:៩) គាត់មានប្រសាសន៍ម្តងទៀតថា «កុំទាញខ្ញុំទៅជាមួយនឹងមនុស្សអាក្រក់ និងជាមួយនឹងពួកអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ដែលនិយាយសន្តិភាពជាមួយអ្នកជិតខាង ខណៈដែលអំពើអាក្រក់នៅក្នុងចិត្តគេ»។ (ទំនុកដំកើង ២៨:៣)

3-4 ដោយប្រាជ្ញា ផ្ទះមួយត្រូវបានសង់ ហើយដោយការយល់ដឹង នោះក៏ត្រូវបានតាំងឡើង។ តាមរយៈចំណេះដឹង បន្ទប់ត្រូវបានពោរពេញទៅដោយទ្រព្យសម្បត្តិដ៏មានតម្លៃ និងរីករាយ។

វាច្បាស់ណាស់ថាពាក្យនេះត្រូវបានសម្តែងដោយពាក្យប្រៀបធៀប។ ពាក្យ«ផ្ទះ» មិនមែនមានន័យថាផ្ទះផ្ទាល់ខ្លួន ឬគ្រួសារទេ។ លោកយេស៊ូបានប្រៀបធៀបជីវិតទាំងមូលរបស់បុរសជាការសង់ផ្ទះដែរ។ លោកចង្អុលទៅលើអំពើដែលត្រូវធ្វើដោយពាក្យលោកថា អ្នកប្រាជ្ញប្រៀបនឹងសង់ផ្ទះលើថ្ម។ (Mt 7:24-27) ហើយនៅទីនេះមានន័យថាអ្នកដែលគោរពតាមពាក្យរបស់គាត់បានសង្គ្រោះនៅក្នុងពិភពលោកខាងមុខគឺដូចជាផ្ទះដែលសង់នៅលើថ្ម មិនបំផ្លាញសូម្បីតែដោយទឹកជំនន់។ សូមមើល ម៉ាថាយ ៧:២១-២៣។ ដូច្នេះ ពាក្យ «ផ្ទះមួយត្រូវបានសង់ឡើងដោយប្រាជ្ញា» មានន័យថា ជីវិតដែលបានសង្គ្រោះរបស់មនុស្សត្រូវបានតាំងឡើងដោយការជឿព្រះបន្ទូលនៃព្រះ

និងការគោរពតាមវា។ ហើយការគិតថា "ដោយចំណេះដឹង បន្ទប់ពោរពេញទៅដោយទ្រព្យសម្បត្តិដ៏មានតម្លៃ និងរីករាយ" មិនមែនមានន័យថាសម្ភារៈមានច្រើននោះទេ។ អ្នកនិពន្ធសុភាសិតមិនគិតថា ពរជ័យដែលមនុស្សទទួលដោយប្រាជ្ញា (ការកោតខ្លាចដល់ព្រះ) ជារបស់ទ្រព្យបរិបូរទេ។ សូមមើលសុភាសិត ៣:១៤-១៥។ ដូច្នេះ ពាក្យនេះជាពាក្យប្រៀបប្រដូច កំណប់ស្ថានសួគ៌ត្រូវបានរៀបចំច្រើនសម្រាប់អ្នកជឿពិត។ ព្យាការីអេសាយក៏បានពិពណ៌នាអំពីសុភមង្គលក្នុងការគោរពតាមមេរៀនរបស់ព្រះដែលប្រៀបដូចជាជញ្ជាំងដ៏ស្រស់ស្អាត។ សូមមើល អ៊ីសៃ ៥៤:១១-១៣។

5-7 អ្នកប្រាជ្ញពោរពេញទៅដោយកម្លាំង ហើយអ្នកចេះដឹងក៏ពង្រឹងកម្លាំងរបស់ខ្លួន ព្រោះដោយការណែនាំដ៏ឈ្លាសវៃ អ្នកអាចធ្វើសង្គ្រាមបាន ហើយអ្នកប្រឹក្សាជាច្រើនក៏មានជ័យជំនះ។ ប្រាជ្ញាខ្ពស់ពេកសម្រាប់មនុស្សល្ងង់; នៅមាត់ទ្វារ គាត់មិនបើកមាត់ទេ។ ពាក្យ «ប្រាជ្ញា» គឺជាការកោតខ្លាចដល់ព្រះ ដូចពាក្យដែលអ្នកនិពន្ធសុភាសិតតែងមានន័យ។ ខ្លឹមសារដែលអត្ថបទយើងចង្អុលបង្ហាញថា អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះខ្លាំងបំផុត គឺដូចគ្នានឹងពាក្យសុភាសិត ២១:៣០-៣១។ នៅទីនោះ វាបាននិយាយថា៖ «គ្មានប្រាជ្ញា គ្មានការយល់ដឹង គ្មានការប្រឹក្សាណាអាចប្រឆាំងនឹងព្រះយេហូវ៉ាបានឡើយ»។ សូមមើល អ៊ីសាំ ១៧:៤៦-៤៧។ «នៅក្នុងទីប្រឹក្សាដ៏ច្រើននោះគឺមានជ័យជម្នះ»។ (ខ៦) សូមយោងទៅលើការបកស្រាយសុភាសិត ២០:១៨។ « ប្រាជ្ញាខ្ពស់ពេក » (ខទី ៧) ប្រាជ្ញាដែលព្រះប្រទានត្រូវបានបើកបង្ហាញថាមនុស្សអាចយល់បាន។ នេះគឺដូចជាការពិតដែលថា ទោះជាមានពន្លឺចាំងមកលើមុខមនុស្សខ្លាក់ក៏ដោយ ក៏ដូចជាអ្វីដែលគាត់មើលមិនឃើញ។ ហេតុនេះ យ៉ូ

ហាន 1:5 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ពន្លឺចែងចាំងក្នុងសេចក្តីងងឹត ហើយសេចក្តីងងឹតមិនបានឈ្នះវាឡើយ»។ ហេតុផលដែលពួកគេមិនទទួលបានប្រាជ្ញារបស់ព្រះគឺសម្រាប់ការមិនប្រែចិត្ត (មិនជឿ)។ ប្រាជ្ញាដែលព្រះផ្តល់ឲ្យយល់បន្ទាប់ពីបុរសនោះជឿជាមុនសិន។ វាខុសគ្នានឹងប្រាជ្ញារសើបដែលជាប្រាជ្ញាវិទ្យាសាស្ត្រ។ ព្រោះប្រាជ្ញាវិទ្យាសាស្ត្រអាចយល់បានតាមអារម្មណ៍របស់មនុស្ស បន្ទាប់ពីបុរសដឹងជាដំបូង បន្ទាប់ពីនោះគេជឿលើវា។ ប៉ុន្តែដោយសារប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណខ្ពស់ មានតែអ្នកដែលជឿលើវាប៉ុណ្ណោះដែលយល់។

« នៅមាត់ទ្វារ គេមិនបើកមាត់ទេ » (ខទី ៧ ខ) ពោលគឺដោយសារអ្នកមិនជឿមិនបានទទួលប្រាជ្ញារបស់ព្រះ តាមន័យពិត វាមានន័យថាមិនយល់ពីសេចក្តីពិត និងការមិនពិត។

8-9 អ្នកណាដែលគ្រោងនឹងប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ អ្នកនោះនឹងត្រូវហៅថាជាអ្នកបោកបញ្ឆោត។ ការបោកបញ្ឆោតជាអំពើបាប ហើយការចំអកនោះជាការស្អប់ខ្ពើមរបស់មនុស្សជាតិ។

ត្រង់នេះគេហៅថា "អ្នកណាដែលធ្វើអាក្រក់" "អ្នកបោកបញ្ឆោត" "មនុស្សល្ងង់" "អ្នកចំអក" ជាដើម មានន័យថាមនុស្សដដែល។ នៅក្នុងពាក្យខ្លី ទ្រង់ជាអ្នកទទួលបាប។ Charles Bridges បានបង្ហាញមនុស្សមួយចំនួនដែលបានកត់ត្រានៅក្នុងបទគម្ពីរ ពោលគឺ បាឡាម (ជនគណនា ៣១:១៦) អប៊ីម៉ាឡេក (ចៅក្រម ជំពូក ៩) យេរ៉ូបោម (ស្តេចទី១ ១២:២៦-៣៣, ១៥:៣០) អ៊ីសាបិល (ស្តេចទី១ ២១:២៥) ជាដើម។

អ្វីដែលបុរសស្អប់ខ្លាំងនោះបានលេចចេញមកដោយមិនបានគិតពីខ្លួនគាត់នៅចំពោះព្រះ ហើយមិនមានការប្រែចិត្ត ហើយត្រូវបានបង្ខូចបន្តិចម្តងៗ។ ពេលណាដែលគាត់សង្កត់សង្កិនលើសតិសម្បជញ្ញៈនោះ សតិសម្បជញ្ញៈក៏ខ្សោយបន្តិចម្តងៗ ទីបំផុតក៏ត្រូវខ្វិន។ បុរសនោះធ្វើអ្វីដែលខ្លួនគិតនោះក្លាយជាអំពើបាប។ ហេតុនេះហើយបានជាអត្ថបទរបស់យើងបានចែងថា៖ «ការគិតពីភាពល្ងីល្ងើជាអំពើបាប»។ ចំណុចខុសគ្នារវាងពួកបរិសុទ្ធ និងមនុស្សទុច្ចរិត គឺអាស្រ័យលើថាតើការប្រែចិត្ត ឬអត់ ។ ទោះបីជាគាត់ដឹងពីអំពើបាបរបស់គាត់ក៏ដោយ ប្រសិនបើគាត់មិនប្រែចិត្ត ប៉ុន្តែរស់នៅក្នុងអំពើបាបជានិច្ច គាត់ក្លាយជាមនុស្សរឹងរូស ដែលនឹងក្លាយជាមនុស្សអាក្រក់។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ប្រសិនបើបុរសនោះយល់ពីអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយត្រឡប់មកវិញ ហើយគាត់ត្រូវបានជាថ្មីដោយទទួលព្រះគុណរបស់ព្រះ (សុភាសិត 28:13) គាត់នឹងក្លាយជាអ្នកបរិសុទ្ធ។ នៅសម័យបច្ចុប្បន្ន មានអ្នកទ្រឹស្តីជាច្រើនបង្រៀនអ្នកផ្សេង ប៉ុន្តែពួកគេមិនមានទឹកភ្នែកនៃការប្រែចិត្តទេ តាមពិតពួកគេល្ងង់ និងក្រអឺតក្រទម។ ពួកគេជាមនុស្សដែលធ្វើឱ្យអ្នកដទៃក្លាយជាកូនចៅរបស់ពួកគេជាងខ្លួនគេ។ (មថ ២៣:១៥) ចន ប៊ុនយ៉ាន ដែលអាចហៅគំរូរបស់ពួកបរិសុទ្ធ ធ្លាប់រងទុក្ខដោយសារគំនិតទុច្ចរិតក្នុងគាត់។

«គួរស្អប់ខ្ពើមដល់មនុស្សជាតិ» មនុស្សអាក្រក់ជាច្រើនអាចទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ពីមនុស្ស។ ប៉ុន្តែដោយសារមនុស្សអាក្រក់ មិនមែនជាមនុស្សអាក្រក់ខ្លាំងពេកទេ។ មុននឹងអំពើអាក្រក់មិនដល់សភាពធ្ងន់ធ្ងរ បុរសមិនមានអារម្មណ៍ថាជាអំពើអាក្រក់ឡើយ។ ដោយសារតែពួកគេត្រូវបានខូចហើយក្លាយជាងងឹត។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ បុរសដែលខូចចិត្តក៏ដឹង

ថាអាក្រក់ខ្លាំងក្លាដែរ។ ដូច្នេះបុរសគួរតែភ្ញាក់ពីដំណេកនៅចំណុចនេះ។ នោះគឺគាត់គួរតែយល់ពីអំពើអាក្រក់តូចពេកហើយគួរតែស្អប់វា។ ចំពោះអំពើអាក្រក់តូចជាកម្មសិទ្ធិនៃចរន្តនៃអំពើអាក្រក់ វាជាកម្មវត្ថុនៃការស្អប់ដូចជាអំពើអាក្រក់ដ៏ធំ។

១០ បើអ្នកដួលនៅថ្ងៃជួបទុក្ខលំបាក កម្លាំងរបស់អ្នកក៏តិចដែរ។

អ្វីដែលយើងយល់នៅក្នុងពាក្យនៃឃ្លានេះអាចដឹងពីចំណុចខ្សោយរបស់យើងនៅពេលដែលបុរសនោះជួបនឹងទុក្ខលំបាក។ កាលដែលមនុស្សទទួលបានសេចក្តីសុខ នោះគេមានចិត្តក្រអឺតក្រទម ដូចខ្លួនឯងមានកម្លាំង ប៉ុន្តែមិនពឹងលើព្រះឡើយ។ ដូចជាបុរសរស់នៅក្នុងការបញ្ឆោតដោយខ្លួនឯង។ តាមពិតបុរសមានតែភាពទន់ខ្សោយប៉ុណ្ណោះ។ ដាវីឌដែលជាឧត្តមសេនីយដ៏អស្ចារ្យរបស់អ៊ីស្រាអែលបានជួបនឹងទុក្ខលំបាក ហើយមានការខកចិត្តក្នុងវា។ យោងទៅ I Sam 27: ។ ប៉ុន្តែ ពេលដែលគាត់បានទទួលអំណាចនៃព្រះ ហើយបន្ទាប់មក គាត់មានចិត្តក្លាហាន។ (១សាំ៣០:៦)

ដូចដែលបុរសដឹងពីភាពទន់ខ្សោយរបស់គាត់វាមានតម្លៃណាស់។ ដោយសារតែគាត់ពឹងផ្អែកលើព្រះតែអស់ពីចិត្ត។ ក្នុងន័យបែបនេះ ប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា "ដោយសារព្រះគ្រីស្ទ ដូច្នេះ ខ្ញុំស្កប់ចិត្តនឹងភាពទន់ខ្សោយ ការប្រមាថ ការលំបាក ការបៀតបៀន និងមហន្តរាយ។ ព្រោះកាលណាខ្ញុំខ្សោយ នោះខ្ញុំក៏ខ្លាំងដែរ»។ (II Cor 12:10) ។ យើងចងចាំជានិច្ចថាអំណាចជារបស់ព្រះតែមួយគត់ (ទំនុកតម្កើង 62:11) ព្រោះទ្រង់អាស្រ័យលើតែព្រះប៉ុណ្ណោះដែលអាចទទួលបានអំណាច។ គឺ ៤០:២៨-៣១ បាននិយាយថា "" ។

11-12 សង្គ្រោះអស់អ្នកដែលត្រូវគេយកទៅឲ្យស្លាប់; ទប់អ្នកដែលជំពប់ដួលនឹងការសម្លាប់។ ប្រសិនបើអ្នកនិយាយថា "មើលចុះ យើងមិនបានដឹងរឿងនេះទេ" តើអ្នកដែលថ្លឹងបេះដូងមិនយល់ទេឬ? តើអ្នកដែលចាំយាមព្រលឹងអ្នកមិនដឹងទេ ហើយតើគាត់មិនសងមនុស្សតាមការដែលគាត់ធ្វើឬ?

នៅទីនេះគេហៅថាសម្រាប់ពាក្យថា "អ្នកដែលត្រូវបានគេយកទៅសម្លាប់" និងពាក្យ "អ្នកដែលជំពប់ដួលទៅនឹងការសំលាប់" នេះបើយោងតាម B. Gemser វាមានន័យថាការលះបង់របស់មនុស្សដើម្បីចេញពី ភាពច្របូកច្របល់នៃសណ្តាប់ធ្នាប់សង្គម។ ( ) ពោលគឺពួកគេដូចជាសាក្សីក្លែងក្លាយទូទៅនៅក្នុងសង្គមដែលពុករលួយ និងគ្រោះថ្នាក់នៃការជិតក្បត់។ (សុភាសិត ១៩:២៥, ៧:២២, ៩:១៨)។ ការជិះជាន់លើអ្នកទន់ខ្សោយ និងអ្នកក្រក៏ត្រូវបានពិពណ៌នាដោយពាក្យ ការស្លាប់ និងការសម្លាប់នៅក្នុងបទគម្ពីរ។ (ទំនុកដំកើង ៦៩:៩-៦ ៩៤:៣-៦, ១០៩:១៦, ១៤៣: ហូស ៩:២ ព្រឹក ២: ៧)

"យើងមិនដឹងរឿងនេះទេ" ។ បុគ្គលនិយាយដូច្នេះ ឃើញមនុស្សវេទនានឹងភ្នែកហើយក៏លាចាកលោកដោយផ្ទាល់ រួចដោះសារចំពោះបុរសទាំងនោះថា ខ្លួនមិនបានដឹងអំពីទុក្ខលំបាកនោះទេ។ លេសរបស់គាត់រួមមានការបង្ហាញពីភាពល្អរបស់គាត់ដល់បុរសក្នុងចិត្ត។ បូជាចារ្យ និងក្រុមលេវីឃើញចោរម្នាក់រងរបួស ប៉ុន្តែបានរត់គេចខ្លួនបាត់ទៅ ទើបជាអ្នកដោះសាររឿងនេះ។ (លូកា ១០:៣១-៣២) ដោយសារពួកគេប្រតិបត្តិការដែលគ្មានមេត្តាប៉ុន្តែបង្ហាញខ្លួនជាសង្ឃដែលមានចិត្តមេត្តាចំពោះមុខពួកបុរស។ នៅសម័យ

បច្ចុប្បន្ន គ្រូគង្វាលជាច្រើនមិនប្រតិបត្តិសេចក្តីមេត្តាករុណាតែងតែបង្ហាញខ្លួនឯងថាជាមនុស្សល្អ។ ពួកគេធ្វើពុតជាមិនដឹងពីស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ន។

«តើអ្នកដែលថ្លឹងបេះដូងមិនយល់ទេឬ?» ត្រង់នេះ អ្វីដែលហៅថាពាក្យ «អ្នកដែលថ្លឹងបេះដូង» មានន័យថាព្រះជ្រាបពីចិត្តមនុស្ស ហើយដឹងយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ និងច្បាស់លាស់។ នៅពេលដែលបុរសវាស់អ្វីមួយជាមួយនឹងឧបករណ៍វាស់ស្ទង់មើលពីរបៀបដែលវាមានទំនោរ។ បន្ទាប់មកគាត់ដឹងពីចំណុចខុសគ្នានៃពន្លឺនិងធ្ងន់ដោយប្រុងប្រយ័ត្ន។ ដូចជាព្រះទ្រង់សង្កេតមើលថាតើគំនិតក្នុងចិត្តរបស់យើងលើសលើស ឬខ្លីដោយពិស្តារ។ ព្រះទ្រង់ជ្រាបនូវចិត្តរបស់ស្តេចមួយអង្គដែលវាស់វាលើរង្វាស់ ហើយលទ្ធផលត្រូវបានលាតត្រដាងនៅលើជញ្ជាំងវាំង។ (ដាន់ ៥:៥) ក្នុងចំណោមពាក្យដែលបានកត់ទុកនៅក្នុងនោះមានពាក្យថា «តេខេល» (ថែលខាល) វាមានន័យថា «តេខេល អ្នកត្រូវបានថ្លឹងក្នុងសមតុល្យ ហើយឃើញថាចង់» (ដាន ៥:២៧)។ ព្រះជ្រាបពីការផ្លាស់ប្តូរនៃការគិតរបស់យើង និងទំនោររបស់វា នៅពេលដែលទ្រង់ពិនិត្យមើលចិត្តយើងលើរង្វាស់។ នោះគឺគាត់ដឹងពីស្ថានភាពទាំងអស់

13-14 កូនអើយ ចូរបរិភោគទឹកឃ្មុំចុះ ដ្បិតវាល្អ ហើយដំណក់ទឹកឃ្មុំក៏ផ្អែមតាមរសជាតិរបស់កូន។ ដឹងថាប្រាជ្ញាគឺសម្រាប់ព្រលឹងអ្នក។ បើអ្នករកឃើញវានឹងមានអនាគត ហើយក្តីសង្ឃឹមរបស់អ្នកនឹងមិនត្រូវបានកាត់ផ្តាច់ឡើយ។

Ringgren និយាយថា "នៅទីនេះ ពាក្យនៃទឹកឃ្មុំត្រូវបានប្រើដូចជាអតិបរមា។ ត្រង់នេះ គោលបំណងដែលគេលើកមកនេះ គឺដើម្បីបង្ហាញពីលក្ខណៈ

នៃប្រាជ្ញា ដែលយើងគួរប្រាថ្នាចង់បានតាមពិត។» ( ) ( ) ។ នៅទីនេះ ពាក្យ « បរិភោគទឹកឃ្មុំ» គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃអាកប្បកិរិយារបស់យើង ដើម្បីធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ វាប្រាកដណាស់ថាពាក្យ « ដឹងថាប្រាជ្ញាមានដល់ព្រលឹងអ្នក » បង្ហាញថា ខទី 13 នៅខាងលើគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបមួយ ។

គំនិតដើម្បីជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដូចជាការបរិភោគត្រូវបានបង្ហាញជាច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរ។ យេរេមាមានប្រសាសន៍ថា៖ «ពាក្យរបស់អ្នកបានរកឃើញ ហើយខ្ញុំក៏បានស៊ីវាដែរ។ ហើយពាក្យរបស់លោកបានក្លាយទៅជាសេចក្តីអំណរ និងសេចក្តីរីករាយក្នុងចិត្តទូលបង្គំ ដ្បិតឱព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃពួកពលបរិវារ (យេ. -១៥. ការជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាការបរិភោគមានន័យថាជឿលើវាដោយស្មោះត្រង់ និងក្នុងចិត្តយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ។ បុរសស្រេកឃ្លានមិនបរិភោគអាហារក្លែងក្លាយ។ ព្រោះគាត់ដឹងថា ពេលគាត់ស៊ីអាហារដែលគាត់ទុកក្នុងជីវិត គាត់ចូលចិត្តញ៉ាំវា។ ឆ. Bridges បាននិយាយថា ភាពផ្អែមល្ហែមនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះទទួលយកដោយការទទួលយកវាដោយពិសោធន៍។ (ការពិសោធន៍ចំណេះដឹងតែមួយមុខគត់ ផ្តល់នូវការយល់ឃើញខាងវិញ្ញាណ។) ដាវីឌ ជឿព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដោយពិសោធន៍ថា "គេចង់បានច្រើនជាងមាសទៅទៀត សូម្បីតែមាសដ៏ប្រណិតច្រើន។ ផ្អែមជាងទឹកឃ្មុំ និងដំណក់ទឹកឃ្មុំផង»។ (ទំនុក. ១៩:១០) សូមយោងទៅសុភាសិត ១៦:២៤។ ទោះបីជាវាដូច្នេះក៏ដោយ អ្នកជឿ និងគ្រូគង្វាលជាច្រើននៅសម័យនេះ ព្យាយាមព្យាបាលព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយខួរក្បាលរបស់គាត់ដោយគ្មានបទពិសោធន៍ដើម្បីស្តាប់បង្គាប់។ ដូច្នេះ ពួកគេមិនដឹងពីភាពផ្អែមល្ហែមនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះឡើយ។

"នឹងមានអនាគត" ត្រង់នេះពាក្យថា "អនាគត" (អាក្រាតវ៉ាល់) មានន័យថា ពេលវេលា eschatology ដែលជាពិភពលោកខាងមុខ។ អ្នកខ្លះបាននិយាយថានៅទីនេះ ពាក្យ "អនាគត" ចង្អុលបង្ហាញថាអ្នកដែលទទួលយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះយ៉ាងផ្អែមល្ហែមដូចទឹកឃ្មុំនឹងមានពេលវេលាដែលគាត់ធ្វើបានល្អនៅក្នុងពិភពលោក។ ប៉ុន្តែវាជាទ្រឹស្តីដែលវាមិនអាចបង្កើតឡើងបាន។ តើអ្នកជឿដ៏ស្មោះត្រង់រីករាយនឹងសុភមង្គលនៃពិភពលោកនេះក្នុងពេលតែមួយឬ? វាមិនមែនទេ។ កាលដែលគេជឿដោយល្អ គេត្រូវគេបៀតបៀនក្នុងលោក។ II Tim. 3:12 មានប្រសាសន៍ថា « ពិតណាស់ អស់អ្នកណាដែលចង់រស់នៅក្នុងជីវិតដែលគោរពព្រះក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវនឹងត្រូវគេបៀតបៀន» ហេតុនេះហើយបានជាពាក្យ «» ចង្អុលបង្ហាញថា ព្រលឹងនៃពួកបរិសុទ្ធនឹងបានសុខនៅក្នុងពិភពខាងមុខ។ ជាការពិតណាស់ ពាក្យនេះមិនបង្ហាញពីទិដ្ឋភាពនៃការមកដល់ពិភពលោកក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មីទេ ជាឧទាហរណ៍ « បាទយើងមានចិត្តក្លាហាន ហើយយើងសុខចិត្តនៅឆ្ងាយពីរូបកាយ ហើយនៅផ្ទះជាមួយនឹងព្រះអម្ចាស់ » (II Cor ៥:៨)។ ប៉ុន្តែយើងបញ្ជាក់ថាពាក្យ «អនាគត» (אַחֲרִית) នៃសុភាសិត ចង្អុលទៅកាន់ពិភពលោកមកតាមគោលការណ៍នៃការគិតក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់គឺជាប្រភេទនៃគ្រាប់ពូជនៃវិវរណៈ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាផ្លែផ្កាទេ វាមានទិដ្ឋភាពមិនបង្ហាញឱ្យឃើញភ្លឺស្វាងដូចព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីនៅក្នុងគោលលទ្ធិមួយចំនួន។ គម្ពីរសញ្ញាចាស់សន្មតថាការរស់នៅនៃព្រលឹងបន្ទាប់ពីការស្លាប់របស់មនុស្សហើយផ្តល់មេរៀនទាំងអស់។ ( )

"ក្តីសង្ឃឹមរបស់អ្នកនឹងមិនត្រូវបានកាត់ផ្តាច់" សូមមើលការបកស្រាយ សុភាសិត ១៤:៣២។

15-16 កុំកុហកខ្លួនជាមនុស្សអាក្រក់ទាស់នឹងលំនៅរបស់មនុស្សសុចរិត; កុំប្រើអំពើហឹង្សាដល់ផ្ទះរបស់គាត់ ដ្បិតមនុស្សសុចរិតដួលប្រាំពីរដង ហើយងើបឡើងវិញ តែមនុស្សអាក្រក់ដួលក្នុងគ្រោះអាសន្ន។

ការប្រព្រឹត្តអំពើនេះកើតឡើងក្នុងលោកជារឿយៗ ពោលគឺបញ្ហាដែលលោកធ្វើបាបបៀតបៀនបុរសល្អ។ អំពើទុច្ចរិត និងសេចក្តីសុចរិត តែងប៉ះពាល់គ្នាទៅវិញទៅមក។ ប៉ុន្តែ ព្រះតែងតែជួយសង្គ្រោះគាត់ ដោយឈរនៅខាងសេចក្តីសុចរិត។ ក្នុងលោកនេះ សេចក្តីពិតថា មនុស្សសុចរិតត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងទុក្ខដោយជនទុច្ចរិត កើតឡើង។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ពួកគេអាចនឹងមានពេលវេលាដែលត្រូវទម្លាក់ចុះ។ ដូចយើងឃើញមួយភ្លែត វាចម្លែក។ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាបញ្ហានោះទេ ពីព្រោះការរអិលរបស់ពួកគេមិនមែនជាការបរាជ័យចុងក្រោយនោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែវាគឺជាឱកាសដើម្បីទទួលបទពិសោធន៍ពីអំណាចរបស់ព្រះ ដែលធ្វើឲ្យគាត់មានកម្លាំងឡើងវិញ។ ព្រះការពារមនុស្សសុចរិត (អ្នកជឿពិត) ដូចជាខ្លួនគាត់។ ដូច្នេះហើយបានជាវាបាននិយាយថាអ្នកដែលធ្វើបាបពួកគេមានន័យថាធ្វើបាបភ្នែករបស់ព្រះដោយផ្ទាល់ (Zech 2:8) គាត់ការពារពួកគេដោយការឆ្លាក់ឈ្មោះរបស់ពួកគេនៅក្នុងបាតដៃរបស់គាត់។ (គឺ ៤៩:១៦)។ ព្រះយេស៊ូវបានមានបន្ទូលថា សកម្មភាពបៀតបៀនអ្នកជឿគឺដូចគ្នានឹងសកម្មភាពបៀតបៀនទ្រង់ផ្ទាល់ ។ (យ៉ូហាន ១៥:១៨) គាត់បាននិយាយទៅកាន់សូល (ប៉ុល) ដែលបានបៀតបៀនពួកអ្នកជឿថា៖ «កាលគាត់ដួលដល់ដី គាត់បានឮសំឡេងមួយនិយាយទៅគាត់ថា៖ «សូល សូល

ហេតុអ្វីបានជាអ្នកបៀតបៀនខ្ញុំ? ហើយគាត់សួរថា៖ «តើលោកជានរណា? ហើយគាត់បាននិយាយថា: «ខ្ញុំគឺជាព្រះយេស៊ូដែលអ្នកកំពុងបៀតបៀន»។ (សកម្មភាព ៩:៤-៥) ព្រះការពារអ្នកជឿពិតដូច្នេះ។ ដូច្នេះអត្ថបទរបស់យើងបានចែងថា៖ «មនុស្សសុចរិតដួលប្រាំពីរដង ហើយងើបឡើងវិញ តែមនុស្សអាក្រក់បានជំពប់ដួលក្នុងគ្រោះអាសន្ន»។ (ខ១៦) សូមយោងទៅយ៉ូប ៥:១៩-២០។ ទោះជាអ្នកជឿពិតប្រព្រឹត្តអំពើបាប ហើយទទួលការប្រៀនប្រដៅរបស់ព្រះជាបណ្តោះអាសន្នក៏ដោយ ទីបំផុតព្រះទ្រង់ស្តារពួកគេដោយសេចក្តីស្រឡាញ់។ មីក 7:7-10 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ប៉ុន្តែចំពោះខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងមើលទៅព្រះយេហូវ៉ា។ ខ្ញុំនឹងរង់ចាំព្រះនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំ។ ព្រះរបស់ខ្ញុំនឹងស្តាប់ខ្ញុំ។ កុំអរសប្បាយនឹងខ្ញុំ ឱសត្រូវរបស់ខ្ញុំ! ពេលខ្ញុំដួល ខ្ញុំនឹងក្រោកឡើង។ ពេលខ្ញុំអង្គុយក្នុងទីងងឹត ព្រះអម្ចាស់នឹងជាពន្លឺដល់ខ្ញុំ។ ទូលបង្គំនឹងទ្រាំទ្រនឹងព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដោយព្រោះខ្ញុំបានប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងនឹងព្រះអង្គ រហូតដល់ទ្រង់បានអង្វរករក្តីរបស់ខ្ញុំ ហើយកាត់ទោសខ្ញុំ។ ទ្រង់នឹងនាំខ្ញុំចេញទៅឯពន្លឺ។ ខ្ញុំនឹងមើលការបញ្ជាក់របស់គាត់។ ពេលនោះ សត្រូវរបស់ខ្ញុំនឹងឃើញ ហើយភាពអាម៉ាស់នឹងគ្របបាំងនាងដែលបាននិយាយមកកាន់ខ្ញុំថា«តើព្រះអម្ចាស់ជាព្រះរបស់អ្នកនៅឯណា? ភ្នែករបស់ខ្ញុំនឹងសម្លឹងមើលទៅនាង; ឥឡូវនេះ នាងនឹងត្រូវជាន់ឈ្លី ដូចជាភក់នៅតាមផ្លូវ»។

17-18 កុំត្រេកអរពេលសត្រូវរបស់អ្នកដួល ហើយកុំឲ្យចិត្តអ្នករីករាយពេលវាជំពប់ដួលឡើយ ក្រែងលោព្រះអម្ចាស់ទតឃើញ ហើយមិនគាប់ព្រះហឫទ័យ ហើយបង្វែរកំហឹងចេញពីគាត់នៅទីនេះ វាបង្ហាញថាតើវាគ្រោះ

ថ្នាក់ប៉ុនណាក្នុងការបំបែកបញ្ញត្តិឲ្យស្រឡាញ់សត្រូវ (Mt 5:44 Lk 6:27-28, Lev 19:18)។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ នេះមានន័យថា អ្វីដែលបុរសនោះប្រព្រឹត្តយ៉ាងឃោរឃៅជាមួយនឹងមជ្ឈមណ្ឌលរបស់គាត់ គឺគួរឱ្យស្អប់ខ្ពើមចំពោះព្រះយ៉ាងខ្លាំងណាស់។ ព្រះដាក់ទោសមនុស្សឃោរឃៅ សុភាសិត ១៧:៥ មានបន្ទូលថា៖ «អ្នកណាដែលចំអកឲ្យអ្នកក្រ នោះនឹងប្រមាថដល់អ្នកបង្កើតរបស់ខ្លួន។ អ្នកណាដែលរីករាយនឹងគ្រោះមហន្តរាយ នោះនឹងមិនទទួលទោសឡើយ»។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលគាប់ព្រះហឫទ័យនឹងការរអិលជើងរបស់ខ្មាំងសត្រូវ ត្រូវបានព្រះដាក់ទោស ហើយបន្ទាប់មកអ្នកនោះនឹងត្រូវធ្លាក់ចុះ។ « បង្វែរកំហឹងចេញពីគាត់ » (ខទី ១៨) គឺជាអត្ថន័យ ។ ឆ. Bridges បង្ហាញឧទាហរណ៍មួយចំនួនក្នុងបទគម្ពីរដែលបានសម្រេចអំពីពាក្យ នោះគឺអេដុមដែលពេញចិត្តនឹងការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែលបានទទួលសេចក្តីវេទនា (ឡាំ 4:21-22, Ezek 35:15, 36:5-7 Ob 1:8-១0) ធីរ៉ូដែលពេញចិត្តនឹងការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃស្រុកយូដា គឺជាវេទនា (អេសេក ២៦:២) បាប៊ីឡូនដែលពេញចិត្តនឹងការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃស្រុកយូដា (យេរេមា ៥១:១-៦៤) ម៉ូអាប់ដែលពេញចិត្តនឹងការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃសាសន៍យូដា (យេរេ ៤៨:២៦-។ ២៧) អាំម៉ូនដែលពេញចិត្តនឹងការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃសាសន៍យូដា (អេសេក ២៥:១-៧) និងអ្នកផ្សេងទៀតដូចនោះ។ ហើយនៅពេលដែលប៉ាឡេស្ទីនពេញចិត្តដែលពួកគេបានប្រព្រឹត្តចំពោះសាំសុនបានយកភ្នែកទាំងពីររបស់គាត់ចេញជាទស្សនីយភាព នោះពួកគេខ្លួនឯងត្រូវបានទទួលទោស ហើយបានស្លាប់។ (ចៅក្រម ១៦:២១-៣0)

19-20 កុំព្រួយចិត្តដោយព្រោះតែមនុស្សអាក្រក់ ហើយកុំច្រណែននឹងមនុស្ស
អាក្រក់ឡើយ ដ្បិតមនុស្សអាក្រក់គ្មានអនាគតឡើយ។ ចង្កៀងរបស់មនុស្ស
អាក្រក់នឹងរលត់ទៅ។

សូមមើលការបកស្រាយរបស់សុភាសិត ២៣:១៧។ នៃពាក្យ «គ្មានអនាគត
ទេ» សំដៅទៅលើការបកស្រាយនៃខទី 14 ខាងលើ។ «ចង្កៀងនៃមនុស្ស
អាក្រក់នឹងរលត់ទៅ»។ មានន័យថាការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់មនុស្សអាក្រក់។

21-22 កូនអើយ ចូរកោតខ្លាចដល់ព្រះអម្ចាស់ និងព្រះរាជា កុំទៅរួមជាមួយ
នឹងអ្នកដែលប្រព្រឹត្តផ្ទុយទៅវិញឡើយ ដ្បិតគ្រោះមហន្តរាយនឹងកើតឡើង
ភ្លាមៗពីគេ ហើយតើអ្នកណាដឹងថា សេចក្តីវិនាសដែលនឹងមកពីអ្នកទាំងពីរ
នោះ?

នៅទីនេះ "ស្តេច" ចង្អុលទៅស្តេចដ៏ល្អដែលព្រះប្រើ។ (សុភាសិត ២១:១)អ្នក
ដែលបះបោរស្តេចដ៏ឧត្តម ប្រាកដណាស់គឺអ្នកដែលមិនប្រយ័ត្ន។ ការ
ប្រឆាំងអំពើល្អគឺអាក្រក់។ ចុះពាក្យនេះមិនទាក់ទងនឹងស្តេចអាក្រក់ទាំង
ស្រុងឬ? ការពិតដែលថាអ្នកណាមិនគួរដកហូតតំណែងជាស្តេចដែលជា
គុណសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួនសូម្បីតែអ្នកគ្រប់គ្រងអាក្រក់គឺជាអ្វីដែលខ្លឹមសារនៃ
អត្ថបទបង្រៀនដល់យើង។ នេះគឺជាបញ្ហានៃការគិតមួយចំនួនដូចខាងក្រោ
ម។ (១) បញ្ហាសតិសម្បជញ្ញៈនៃជំនឿចំពោះអ្នកជឿចំពោះរដ្ឋាភិបាលខុស។
អត្ថបទហាមប្រាមការបះបោរផ្ទាល់ខ្លួនចំពោះអ្នកគ្រប់គ្រងទុច្ចរិត និងរដ្ឋាភិ
បាលទុច្ចរិត ប៉ុន្តែវាមិនមានន័យថាការស្តាប់បង្គាប់គ្មានដែនកំណត់របស់
ប្រជាជននោះទេ។ ការបះបោរ និងការមិនស្តាប់បង្គាប់គឺមិនដូចគ្នាទេ។

ទោះបីជាវាជាបញ្ជារបស់រដ្ឋាភិបាលក៏ដោយ ប្រសិនបើវាជាការទាមទារដែលមិនសុចរិត (ដូចជាវត្ថុដើម្បីល្បួងជំនឿ) អ្នកជឿមិនត្រូវការការស្តាប់បង្គាប់នោះទេ។ ពួកគេមិនអាចថ្វាយរបស់ព្រះដល់សេសារឡើយ។ សូមមើល មថ ២២:២១ ។ បន្ទាប់មកក៏មានព្រះបន្ទូលរបស់រ៉ូម ១៣:១-៧ ផងដែរ ថា៖ «ចូរឲ្យមនុស្សគ្រប់រូបចុះចូលនឹងអាជ្ញាធរ។ ពីព្រោះគ្មានសិទ្ធិអំណាចអ្វីក្រៅពីព្រះឡើយ ហើយអំណាចទាំងឡាយដែលមានគឺត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះ។ ដូច្នេះ អ្នកណាប្រឆាំងនឹងអាជ្ញាធរ នោះនឹងប្រឆាំងនឹងអ្វីដែលព្រះបានកំណត់ទុក ហើយអ្នកណាដែលប្រឆាំងនឹងត្រូវទទួលទោស។ សម្រាប់អ្នកគ្រប់គ្រងមិនមែនជាការភ័យខ្លាចចំពោះការប្រព្រឹត្តល្អទេ ប៉ុន្តែអាក្រក់ពេក។ តើអ្នកមិនខ្លាចអ្នកដែលមានអំណាចទេ? ដូច្នេះ ចូរធ្វើអ្វីដែលល្អ នោះអ្នកនឹងទទួលបានការពេញចិត្តពីគាត់ ដ្បិតគាត់ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់អ្នក។ ប៉ុន្តែ បើអ្នកធ្វើខុស ចូរខ្លាចចុះ ដ្បិតគាត់មិនកាន់ដាវដោយឥតប្រយោជន៍ទេ។ ដ្បិតគាត់ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ ជាអ្នកសងសឹកដែលបញ្ចេញកំហឹងរបស់ព្រះមកលើអ្នកប្រព្រឹត្តខុស។ ដូច្នេះ មនុស្សម្នាក់ត្រូវចុះចូល មិនត្រឹមតែជៀសវាងពីសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏ដើម្បីសតិសម្បជញ្ញៈដែរ។ ដោយសារហេតុនេះ អ្នករាល់គ្នាក៏បង់ពន្ធដែរ ដ្បិតអ្នកមានអំណាចជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ ដែលចូលរួមកិច្ចការនេះ។ បង់គ្រប់អ្វីដែលជំពាក់គេ៖ ពន្ធដែលជំពាក់ពន្ធ ប្រាក់ចំណូលជំពាក់គោរពអ្នកដែលជំពាក់ កិត្តិយសអ្នកដែលជំពាក់»។ មិនបញ្ជាឱ្យប្រជាជនគោរពតាមរដ្ឋាភិបាលដោយគ្មានដែនកំណត់។ ពាក្យនេះក៏បង្ហាញថា អ្នកជឿគួររស់នៅក្នុងសាសនាដែលទាក់ទងនឹងជាតិ។ ម្យ៉ាងទៀត គាត់គួររស់នៅក្នុងគោលបំណងលើកតម្កើងព្រះក្នុងជីវិតជាតិ។

(៩) អាកប្បកិរិយារបស់អ្នកជឿគ្រិស្តបរិស័ទចំពោះនយោបាយទុច្ចរិត។

ជាលក្ខណៈសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួន គាត់មិនអាចដកស្តេចចេញដោយប្រើអំពើហិង្សាបានទេ។ (Henry Stob, The Christian Concept of Freedom ទំព័រ 24-25) ប៉ុន្តែមន្ត្រីជាន់ខ្ពស់ និងមន្ត្រីបន្ថែមត្រូវការពារប្រជាជន ប្រសិនបើពួកគេត្រូវការ។ ពួកគេមានទំនួលខុសត្រូវក្នុងការដកប្រភពនៃការគ្រប់គ្រងអាក្រក់ចេញ។ Calvin បាននិយាយថា "មិនមានកិច្ចការដ៏ស្រស់ស្អាតណាមួយដើម្បីរំដោះជាតិរបស់យើងចេញពីរបបផ្តាច់ការទេ" ។ (ទំនុកតម្កើងទី២, ១០:៦) អ្វីដែលខាលវីនបានប្រឆាំងមិនមែនជាបដិវត្តន៍ទេ ប៉ុន្តែជាការកែទម្រង់ច្បាប់។

(៣) បេសកកម្មរបស់ព្រះវិហារគ្រិស្ត ដើម្បីរារាំងកំហុសរបស់រដ្ឋាភិបាល។ ព្រះវិហារគ្រិស្តបរិស័ទ (វាមិននិយាយថាលក្ខណៈសម្បត្តិផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គ្រីស្ទបរិស័ទ) មិនមានសម្រាប់ជាតិដោយផ្ទាល់ទេ។ ដោយសារពួកគេអនុវត្តការទទួលខុសត្រូវ ពួកគេគួរតែអនុវត្តវាដោយប្រយោល។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងគួរចងចាំនោះគឺការទទួលខុសត្រូវដែលត្រូវបានអនុវត្តដើម្បីប្រយោជន៍ជាតិមានចរិតប្រយោលដែលឥទ្ធិពលអាចល្អប្រសើរជាចាំបាច់។ ពីព្រោះព្រះវិហារគ្រិស្តសាសនាមានសេចក្តីពិតជាពន្លឺនៃពិភពលោក។ H. Meeter បាននិយាយអំពីតួនាទីដោយប្រយោលចំពោះក្រុមជំនុំដូចតទៅនេះថា "ព្រះវិហារផ្តល់ឥទ្ធិពលដល់មនសិការរបស់មនុស្ស និងមន្ត្រី។ នាងអាចផ្តល់ចំណាប់អារម្មណ៍ដោយប្រយោលដល់ជាតិ។ កាលណាសតិសម្បជញ្ញៈរបស់មន្ត្រីនិងប្រជាជនក្លាយជាគំនិតរបស់គ្រិស្តសាសនា ប្រជាជាតិកាន់តែខិតទៅជិតច្បាប់របស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងសាសនា និងសីលធម៌។ ការចាប់អារម្មណ៍ដោយប្រយោលបែបនេះត្រូវបានសម្រេចដោយវិធីសាស្ត្រដូចខាងក្រោម។

(1) នៅពេលដែលសាសនាចក្រប្រកាសដំណឹងល្អ វាត្រូវបានសម្រេច នោះគឺជាពេលដែលសាសនាចក្រប្រកាសដំណឹងល្អ នាងបង្រៀនគោលការណ៍នៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដែលបានអនុវត្តនៅក្នុងអ្វីៗទាំងអស់នៃជីវិតមនុស្ស។

(២) គ្រិស្តបរិស័ទគួរតែពន្យល់ពីគោលការណ៍នៃបទគម្ពីរ ទាក់ទងនឹងជីវិតរបស់មនុស្ស។ (3) សាសនាគ្រឹស្តគួរតែត្រូវបានស្វាគមន៍ដោយមនុស្សទូទៅនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះតាមរយៈភ្នាក់ងារឃោសនាទាំងអស់ ហើយគួរតែព្យាយាមធ្វើឱ្យពួកគេចាប់អារម្មណ៍។ (The Biblical Ideas of Calvinism, ទំព័រ ១៥៦-១៥៧) Refer to Ps 85:10. នៃ Calvinism, ទំព័រទី ៦- ប្រសិទ្ធិពរជ័យ)

23-26 នេះក៏ជាពាក្យរបស់អ្នកប្រាជ្ញដែរ។ ភាពលំអៀងក្នុងការវិនិច្ឆ័យគឺមិនល្អទេ។ អ្នកណាដែលនិយាយទៅកាន់មនុស្សអាក្រក់ថា "អ្នករាល់គ្នានៅត្រឹមត្រូវ" អ្នកនោះនឹងត្រូវបណ្តាសាដោយប្រជាជាតិ ប្រជាជាតិនានាស្អប់ខ្ពើម រីឯអ្នកណាដែលស្តីបន្ទោសមនុស្សអាក្រក់នឹងមានចិត្តរីករាយ ហើយពរដ៏ល្អនឹងមកលើគេ។ អ្នកណាដែលផ្តល់ចម្លើយស្មោះត្រង់គឺថើបបបូរមាត់។

ផ្នែកនេះនិយាយអំពីភាពត្រឹមត្រូវនៃការវិនិច្ឆ័យ។ ចៅក្រមត្រូវគេស្អប់ ប៉ុន្តែចៅក្រមសុចរិតត្រូវបានគេសរសើរ។ ( ) សូមមើលការបកស្រាយប្រសិនបើសុភាសិត ១៨:៥។ ការជំនុំជំរះគឺដើម្បីជំនួសសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ។ ដូច្នេះហើយបានជាពាក្យជាច្រើនដែលការជំនុំជម្រះគួរតែរក្សាដោយយុត្តិធម៌ចេញមកពីបទគម្ពីរ។ (លេវី. ១៩:១៥ ឧ. ១:១៧, ១៦:១៨) ការរក្សាភាពយុត្តិធម៌ជានិច្ចគឺជាការពិតដែលសតិសម្បជញ្ញៈដែលព្រះតែងតែផ្តល់ឲ្យ។ ការសរសេរចាស់នៅក្នុងពិភពបូពា Sukyung បាននិយាយថា "គ្រប់គ្រង

ដោយសុចរិត" ។ កាលដែលស្តានសូគិឃ្លាំមើលមនុស្សខាងក្រោម ពួកគេអះអាងពីសេចក្តីសុចរិត" ហើយស្តេចសូនមានបន្ទូលថា "តាមដែលវាយុត្តិធម៌ វាអាចដាក់ចុះ។ "។ ព្រោះសេចក្តីសុចរិតត្រូវបានតាំងឡើងជាគ្រឹះនៃសណ្តាប់ធ្នាប់សកល បើគ្មានការនេះទេ ក៏គ្មានសន្តិភាពដែរ។ ការដែលព្រះជាម្ចាស់សង្គ្រោះយើងដោយព្រះគុណ ដោយគ្មានគុណសម្បត្តិរបស់យើង គឺកើតចេញពីផលរបស់ទ្រង់ ដែលទ្រង់បានបំពេញនូវសេចក្តីសុចរិតដោយជំនួសអំពើបាបរបស់យើង ដោយកូនប្រុសបង្កើតរបស់ទ្រង់។ (រ៉ូម ៣:២៥-២៦) «អ្នកដែលព្រះបានធ្វើជាការបូជាដោយព្រះលោហិតរបស់ទ្រង់ ដើម្បីទទួលដោយសេចក្តីជំនឿ។ នេះគឺដើម្បីបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ ពីព្រោះក្នុងការអត់ធ្មត់របស់ព្រះទ្រង់បានឆ្លងផុតពីអំពើបាបពីមុនមក។ វាគឺជាការបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់នៅពេលបច្ចុប្បន្ន ដើម្បីឲ្យគាត់បានត្រឹមត្រូវ ហើយជាអ្នកសុចរិតនៃអ្នកដែលមានជំនឿលើព្រះយេស៊ូវ»។ ដូចជាអ្នកគ្រប់គ្រងមិនបានបង្កើតភាពសុចរិតនោះទេ វាប្រាកដណាស់ថាប្រជាជនរបស់គាត់ស្អប់គាត់។ បញ្ហាដែលការប្រតិបត្តិសេចក្តីសុចរិតទាក់ទងនឹងជីវិតខាងរូបកាយត្រូវបុរសមិនស្គាល់ព្រះ។ ដូច្នេះ រដ្ឋាភិបាលដែលមិនអនុវត្តសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះរហូតមកដល់ពេលនេះ នឹងត្រូវប្រជាជនកាត់ទោស។ សុភាសិត ១៦:១២ ចែងថា រាជ្យត្រូវបានតាំងឡើងដោយសេចក្តីសុចរិតយ៉ាងខ្លាំង។ ដូច្នេះ អ្នកគ្រប់គ្រងមិនគួរខ្លាចការដាក់ទោសមនុស្សអាក្រក់ឡើយ។

«ពរជ័យដ៏ល្អនឹងមកលើពួកគេ»។ (ខ២៥) នេះមានន័យថាអ្នកគ្រប់គ្រងដាក់ទោសមនុស្សអាក្រក់ដោយយុត្តិធម៌នឹងបានពរពីព្រះ។ ព្រះមិនមែនរស់នៅ

តែក្រុមជំនុំប៉ុណ្ណោះទេ ហើយក៏មើលមើលជីវិតពិតរបស់មនុស្សជាតិ ហើយវិនិច្ឆ័យពួកគេ។ « « អ្នកណាដែលឆ្លើយដោយទៀងត្រង់ អ្នកនោះថើបបបូរមាត់ » (ខទី ២៦) ។ មានន័យថា ការវិនិច្ឆ័យត្រឹមត្រូវចេញពីតុលាការចៅក្រម គឺគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់វាដូចជាការថើបដើម្បីភាពសុចរិត។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ៨៥:១០។

27 រៀបចំការងារនៅខាងក្រៅ។ រៀបចំអ្វីៗគ្រប់យ៉ាងសម្រាប់ខ្លួនអ្នកនៅក្នុងវាល ហើយបន្ទាប់ពីនោះសាងសង់ផ្ទះរបស់អ្នក។ មានន័យថា បុរសនោះបង្កើតគ្រួសារ គាត់គួរតែរៀបចំបញ្ហាហិរញ្ញវត្ថុជាមុនសិន។ នេះមានន័យថាក្នុងកិច្ចការណាក៏ដោយលោកគួរប្រតិបត្តិការងាររៀបចំតាមលំដាប់ខាងលើ ។ ( ) អ្វីដែលបានអនុវត្តដោយគ្មានការរៀបចំពេញលេញគួរតែបរាជ័យ។ នៅពេលយើងធ្វើតាមព្រះគ្រីស្ទ យើងគួរតែរៀបចំអាកប្បកិរិយានៃការលះបង់របស់យើងជាមុនសិន។ ព្រះយេស៊ូវបានបើកសម្តែងពាក្យប្រៀបធៀបពីរដើម្បីបង្រៀនពីភាពចាំបាច់នៃការរៀបចំនោះ ពោលគឺថវិកាចំណាយសម្រាប់ការសាងសង់ប៉ម (លូកា ១៤:២៨) និងការរៀបចំអំណាចយោធារបស់ស្តេចដើម្បីព្យាយាមចាប់ផ្តើមសង្គ្រាម (លូកា ១៤:៣១-គ. ៣២)

28-29 កុំធ្វើជាសាក្សីទាស់នឹងអ្នកជិតខាងដោយគ្មានហេតុផល ហើយកុំបោកបញ្ឆោតដោយបបូរមាត់ឡើយ។ កុំនិយាយថា "ខ្ញុំនឹងធ្វើចំពោះគាត់ដូចដែលគាត់បានធ្វើចំពោះខ្ញុំ។ ខ្ញុំនឹងសងបុរសនោះវិញនូវអ្វីដែលគាត់បានធ្វើ»។ ហើយនៅទីនេះមេរៀនពីរត្រូវបានលាតត្រដាងគឺ (1) គាត់គួរតែធ្វើបាបអ្នកដ៏ទៃដោយភស្តុតាងមិនពិត (ខ 28) (2) គាត់មិនគួរសងសឹកអ្នកផ្សេងទៀតទេ ទោះបីជាគាត់បានទទួលការខាតបង់ខ្លះក៏ដោយ។ (ខ ២៩)

នៃអំពើអាក្រក់ដើម្បីធ្វើបាបអ្នកដទៃជាមួយនឹងសាក្សីមិនពិត, យោងទៅលើការបកស្រាយនៃ 21:28 នៅខាងលើ. ហើយនៃពាក្យ «គាត់មិនគួរសងសឹកអ្នកដទៃ» ក៏សំដៅទៅលើការបកស្រាយនៃ 20:22 ដែរ។

30-34 ខ្ញុំបានដើរកាត់វាលស្រែរបស់មនុស្សខ្ជិលម្នាក់ ក្បែរចម្ការទំពាំងបាយជូររបស់មនុស្សម្នាក់ខ្វះការយល់ដឹង ហើយមើលចុះ វាត្រូវបានដុះពេញដោយបន្លា។ ដីត្រូវគ្របដោយស្មៅ ហើយជញ្ជាំងថ្មក៏ត្រូវបាក់ បន្ទាប់មកខ្ញុំបានឃើញហើយពិចារណា។ ខ្ញុំបានមើល ហើយទទួលបានការណែនាំ។ ដេកបន្តិច ងងុយដេកបន្តិច លើកដៃសម្រាកបន្តិច ភាពក្រីក្រនឹងមករកអ្នកដូចចោរ ហើយចង់បានដូចមនុស្សប្រដាប់អាវុធ។

សូមមើលការបកស្រាយខាងលើ 6:9-11 ចំពោះអត្ថន័យនៃផ្នែកនេះ។

ជំពូកទី 25

ការបកស្រាយ

១ នេះក៏ជាសុភាសិតរបស់សាឡូម៉ូន ដែលពួកហោសេគា ជាស្តេចស្រុកយូដា ចម្លងមក។

ពីនេះដល់ជំពូកទី 29 នេះគឺជាការកែសុភាសិតពិសេស។ ជាការពិតណាស់ វាជាកិច្ចការរបស់សាឡូម៉ូន។ ក្រោមការដឹកនាំរបស់ហោសេគា អ្នកបម្រើរបស់គាត់ត្រូវបានកែសម្រួល ហើយត្រូវបានបោះពុម្ពផ្សាយ។ "ហោសេគា" គឺជាស្តេចនៃសាសន៍យូដាដែលបានគ្រប់គ្រងពីឆ្នាំ 720-692 មុនគ.ស។ យោងទៅតាម I Kig 4:32 សាឡូម៉ូនបានបង្កើតសុភាសិតចំនួន 3000 និង 1505 បទផងដែរ។ ជាការពិតណាស់ គាត់ត្រូវបានសរសេររឿងទាំងអស់នេះដោយការបំផុសគំនិតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។

២ គឺជាសិរីល្អនៃព្រះដែលលាក់បាំងរបស់ផ្សេងៗ ប៉ុន្តែសិរីល្អនៃស្តេចគឺការស្វែងរករបស់ទាំងអស់។

ត្រង់ចំណុចនេះ សូមយោងទៅលើ Duet 29:29 ។ វាបាននិយាយថា៖ «របស់ដែលលាក់ទុកជារបស់ព្រះយេហូវ៉ា ជាព្រះនៃយើង ប៉ុន្តែរបស់ដែលបានបើកសម្តែងនោះជារបស់យើង និងដល់កូនចៅរបស់យើងជារៀងរហូត ដើម្បីឲ្យយើងធ្វើតាមគ្រប់ទាំងពាក្យនៃក្រិត្យវិន័យនេះ»។ យើងក៏ឃើញរឿងពីរក្នុងពាក្យនេះដែរ។ ទីមួយ ការពិតដែលព្រះ និងកិច្ចការរបស់ទ្រង់ត្រូវបានលាក់ទុក នោះគឺជាអាថ៌កំបាំង។ (ខ ២ ក)។ ទីពីរ។ ព្រះបន្ទូលនៃក្រិត្យវិន័យដែល

យើងគួរគោរពត្រូវបានបើកសម្តែង។ ទីមួយនៃខាងលើគឺទាក់ទងនឹងព្រះផ្ទាល់, រឿងទីពីរគួរតែអនុវត្តដោយស្តេច.

(1) ព្រះផ្ទាល់ និងការងារផ្ទាល់របស់ទ្រង់ត្រូវបានលាក់បាំង។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់អំពីបញ្ហាលាក់កំបាំងរបស់ព្រះមានបន្ទូលជាច្រើនដែលចេញពី Is 45:15, 55:8, I King 8:12 Rom 11:33-34 etc.

(2) ឈ្មោះរបស់គាត់ត្រូវបានហៅសម្រាប់អស្ចារ្យ។ (ចៅក្រម ១៣:១៧-១៨) ការពិតដែលព្រះត្រូវបានលាក់ទុកបែបនេះអាចជាកម្មវត្ថុនៃជំនឿរបស់យើង។ អ្វីៗដែលយើងអាចមើលឃើញគឺរលួយ ប៉ុន្តែព្រះដែលមើលមិនឃើញគឺនៅអស់កល្បជានិច្ច។ (ធីម. ៦:១៦) វត្ថុដែលមើលឃើញមិនមែនជាខ្លឹមសារនៃអ្វីៗទាំងអស់នោះទេ ប៉ុន្តែអ្វីដែលមើលមិនឃើញគឺជាគ្រឹះនៃអ្វីៗទាំងអស់ (ហេព្រើរ ១១:៣) ពីព្រោះព្រលឹងមនុស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីចង់បានភាពអស់កល្បជានិច្ច (អេកូ ៣:១១)។ គាត់បានដាក់ក្តីសង្ឃឹមរបស់គាត់លើភាពអស់កល្បដែលមើលមិនឃើញ។ (រ៉ូម ៨:២៤) ដោយស្តេចស្គាល់ដារនៃសកម្មភាពរបស់មនុស្សត្រូវបានដឹង។ អ្វីដែលអត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយ គឺពាក្យថា "សិរីល្អនៃស្តេចគឺការស្វែងរកអ្វីៗទាំងអស់"។ បង្ហាញរឿងនេះ។ ការពិត «ដើម្បីស្វែងរកអ្វីៗទាំងអស់ចេញ» មានន័យថា ស្តេចឧត្តមគតិទទួលបានវិវរណៈរបស់ព្រះ ហើយបង្រៀនវាដល់ប្រជាជន ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គាត់ដឹងបញ្ហារបស់មនុស្សយ៉ាងច្បាស់ ហើយចូលទៅជិតព្រះ ហើយនិយាយតែពីការណែនាំរបស់ព្រះអំពីរឿងនោះ។ ទោះបីជាម៉ូសេមិនបានទទួលនាមជាស្តេចអ៊ីស្រាអែលក៏ដោយ ប៉ុន្តែប្រាកដណាស់ថាគាត់បានធ្វើការជាអ្នកគ្រប់គ្រងអ៊ីស្រាអែល។ បំណងប្រាថ្នារបស់ព្រះត្រូវបានបើក

សម្តែងដល់ផ្នែកជីវិតដ៏ល្អិតល្អន់របស់ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែល ទោះជាគាត់ក៏ដោយ។ សូមមើលជនគណនា ៣៦:៥។ សាឡូម៉ូនក៏ដឹងអំពីបញ្ហាទាំងអស់នៃសាសន៍យូដាយ៉ាងលម្អិត ហើយបានគ្រប់គ្រងលើរាស្ត្ររបស់ព្រះ ដោយទទួលប្រាជ្ញារបស់ព្រះ។ ស្តេចឧត្តមគតិទ្រង់ជ្រាបអំពីស្ថានភាពជាក់ស្តែងរបស់មនុស្សយ៉ាងលម្អិត ហើយជាស្តេចដែលគ្រប់គ្រងដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាមដោយប្រាជ្ញារបស់ព្រះ។

នៅក្នុងពិភពបូព៌ា ស្តេចមិនយូរប៉ុន្មាន ស្តេចដ៏ថ្លៃថ្នូនៅក្នុងប្រទេសចិនចាស់គឺជាបុរសដែលឃ្លាំមើល។ ទោះជាគាត់មិនបានបម្រើព្រះយ៉ាងត្រឹមត្រូវក៏ដោយ គាត់បានមើលខុសត្រូវរាស្ត្ររបស់គាត់យ៉ាងជ្រាលជ្រៅ។ ដូច្នេះ ខុងជឺបានសាទរថា គាត់ជាអ្នកប្រាជ្ញដ៏អស្ចារ្យ។ ខុងជឺបាននិយាយថា "មិនយូរប៉ុន្មានគឺជាអ្នកប្រាជ្ញដ៏អស្ចារ្យ។ ឆាប់ចូលចិត្តសួរអ្វីមួយ គាត់ចង់ដឹងពាក្យងាយស្រួលយ៉ាងលម្អិត»។ ម្យ៉ាងវិញទៀត Noja បាននិយាយថា "ការគ្រប់គ្រងប្រទេសដ៏អស្ចារ្យគឺដូចជាការពិតក្នុងការស្ងោរត្រីតូចៗ" ។ អត្ថន័យដែលទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដូច្នេះ ចង្អុលទៅព្រះរាជាមិនគួរប្រញាប់ប្រញាល់គ្រប់គ្រងរាស្ត្រឡើយ តែទ្រង់គួរនៅស្ងៀម។ លោកបានមានប្រសាសន៍ទៀតថា "នយោបាយវិភាគឲ្យបានច្បាស់ ហើយពិនិត្យមើលអ្វីៗទាំងអស់ដោយគ្មានពេលទំនេរឲ្យបានលម្អិត ប្រជាពលរដ្ឋមានចិត្តប្រជែង ហើយនឹងធ្លាក់ចុះក្នុងភាពមិនគ្រប់គ្រាន់នៃការចង់បាន។ នេះគឺជាពាក្យដែល Noja បានអនុវត្តការបង្រៀនពីភាពឥតប្រយោជន៍សម្ងាត់ទៅនឹងទស្សនវិជ្ជានយោបាយរបស់គាត់។ នៅក្នុងទស្សនវិជ្ជានយោបាយរបស់ប្រទេសចិន អ្វីដែលហៅថាទ្រឹស្តីនៃច្បាប់-សេចក្តីថ្លែងការណ៍គឺធ្វើឱ្យព្រះមហាក្សត្រក្លាយជាវត្ថុនៃកិត្តិយសចេញ

ពីរដ្ឋលាក់ព្រះអង្គដែលចេញពីទស្សនវិជ្ជានយោបាយ។ រឿងអាក្រក់ដែលស្តេចទេវកថា ចូលទៅក្នុងព្រះក្នុងពិភពបូព៌ា គឺជាលទ្ធផលនៃការបង្រៀនអំពីអាថិកំបាំង-ឥតប្រយោជន៍។ ប៉ុន្តែទស្សន:នយោបាយរបស់ Noja ខាងលើបានចេញមកពីការគិតខុសដើម្បីចំអកប្រជាជន។ តើមេដឹកនាំអាចដឹកនាំអ្នកម្ខាងទៀតដោយរបៀបណាដោយមិនមានសកម្មភាពរបស់គាត់? បទគម្ពីរបង្រៀនថាអ្នកដឹកនាំខ្លួនឯងគួរតែធ្វើជាគំរូ ហើយគ្រប់គ្រងលើពួកគេដោយស្មោះត្រង់។ រ៉ូម ១២:៨ បានមានប្រសាសន៍ថា «អ្នកដែលដឹកនាំដោយចិត្តខ្នះខ្នែង...» យោងទៅសុភាសិត ១២:២៤។

3 ដូចជាផ្ទៃមេឃសម្រាប់កម្ពស់ និងផែនដីសម្រាប់ជម្រៅ ដូច្នេះបេះដូងរបស់ស្តេចគឺមិនអាចស្វែងរកបាន។

ការកែប្រែពាក្យភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះមានដូចខាងក្រោម ពោលគឺ «ផ្ទៃមេឃ» ជាកម្មសិទ្ធិរបស់កម្ពស់ ហើយផែនដីជារបស់ជម្រៅ ហើយវាពិបាកនឹងវាស់បេះដូងរបស់ស្តេចណាស់»។ ពាក្យ "ដូច" នៅក្នុងកំណែភាសាកូរ៉េមិនត្រូវបានបង្ហាញនៅក្នុងអត្ថបទដើមនៃភាសាហេព្រើរទេ។ ត្រង់នេះ អ្នកនិពន្ធមិនបានប្រៀបធៀបបេះដូងរបស់ស្តេចជាមួយនឹងកម្ពស់នៃស្ថានសួគ៌និងជម្រៅនៃផែនដីនោះទេ។ ព្រះបន្ទូលទ្រង់មានន័យថា ចិត្តស្តេចមានតែព្រៅក្នុងមនុស្សលោក។ នេះជាលក្ខណៈសម្បត្តិរបស់ស្តេចដ៏ឧត្តម។ ជាឧទាហរណ៍ វាចង្អុលបង្ហាញពីគុណវុឌ្ឍិដូចដាវីឌនិងសាឡូម៉ូនដែលព្រះបានយក។ ដ្បិតព្រះទ្រង់គ្រប់គ្រងចិត្តរបស់ស្តេចដ៏ឧត្តម (សុភាសិត ២១:១) មនុស្សទាំងឡាយមិនអាចវិនិច្ឆ័យចិត្តគេបានយ៉ាងរហ័សឡើយ។

តាមពិត បេះដូងគ្រប់គ្រងមនុស្សច្រើន គួរយកប្រាជ្ញាជ្រៅជាងចិត្តមនុស្សច្រើនទៅទៀត។ ទោះបីជាអ្នកគ្រប់គ្រងទូទៅមិនបានទទួលការគ្រប់គ្រងដោយការបើកសម្តែងរបស់ព្រះដោយផ្ទាល់ក៏ដោយ ក៏ពួកគេគួរតែមានប្រាជ្ញាជ្រៅជ្រះដោយរៀនព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរដែលបានផ្ទេរចេញពីសម័យបុរាណ។

4-5 ចូរដកប្រាក់ចេញ ហើយជាងដែកមានសម្ភារសម្រាប់ប្រើ ចូរដកមនុស្សអាក្រក់ចេញពីព្រះភក្ត្ររបស់ស្តេច ហើយបល្ល័ង្ករបស់ព្រះអង្គនឹងត្រូវបានតាំងឡើងដោយសុចរិត។

ស្តេចមិនចាំបាច់ខ្លាចនឹងដកអ្នករក្សាក្បត់នោះចេញទេ។ ដោយសារគាត់ត្រូវបានគាំទ្រដោយមនសិការរបស់មនុស្សទាំងអស់ តំណែងរបស់គាត់ត្រូវបានពង្រឹងបន្ថែមទៀត។ ព្រះរាជាតែងតាំងអ្នករក្សាទុច្ចរិតប៉ុណ្ណោះ ទើបគួរទទួលផលនៃបាបកម្មក្នុងខ្លួន (ព្រះរាជា)។ ដូច្នេះហើយបានជាកិត្តិយសរបស់ជនក្បត់ជាតិគឺជាសកម្មភាពធ្វើអត្តឃាតខ្លួនឯងដោយល្ងង់ខ្លៅ។ មិនយូរប៉ុន្មាន ស្តេចដែលត្រូវបានគេហៅជាស្តេចដ៏មានកិត្តិយសក្នុងសម័យបូពាបូពាបានលុបចោលមន្ត្រីបួននាក់ដើម្បីយកកំហុសធំចេញពីកៅអីរបស់ពួកគេ។ ដាវីឌក៏បានលុបមន្ត្រីដែលមិនត្រឹមត្រូវដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរ។ (ទំនុកដំកើង ១០១:១-៨)

6-7កុំដាក់ខ្លួននៅចំពោះព្រះភក្ត្ររបស់ស្តេច ឬឈរជំនួសអ្នកធំឡើយ ត្បិតត្រូវគេប្រាប់ថា «ចូរឡើងមកទីនេះ» ជាជាងត្រូវដាក់ខ្លួនទាបនៅចំពោះមុខអ្នកខ្ពង់ខ្ពស់ អ្វីដែលភ្នែកអ្នករាល់គ្នាបានឃើញ

ត្រង់នេះ ពាក្យដែលគេហៅថា «កុំដាក់ខ្លួននៅចំពោះព្រះភក្ត្រស្តេច» មិនមែនមានន័យថា អ្នកដែលមានមុខតំណែងមិនគួរតតាំងនឹងស្តេចឡើយ។ មានន័យថាហាមមិនឲ្យមន្ត្រីត្រូវលើកឡើងក្នុងចំណោមក្រុមហ៊ុនទាំងអស់។ ការស្មោះត្រង់ចំពោះមុខតំណែង គឺជាវិធីសាស្ត្រក្នុងការរស់នៅត្រឹមត្រូវ ប៉ុន្តែការកាន់តំណែងជាមន្ត្រីជាន់ខ្ពស់ គឺជាភាពក្រអឺតក្រទម និងបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់ខ្លួន។ ដោយសារបុរសនោះជាកូនចៅរបស់អ័ដាមដែលខូច គាត់គួរតែគិតថាខ្លួនគាត់ជាមនុស្សមានបាបដែលត្រូវស្លាប់ដោយធម្មជាតិ ពួកគេចង់បានតែការកម្សាន្តក្នុងហាន:ខ្ពស់ប៉ុណ្ណោះ។ អញ្ចឹងគេមិនយកតែផ្លូវចម្រើនមុនផ្លូវទេ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានមានបន្ទូលថា ״ភាពរាបទាបគឺជាអ្នកដឹកនាំកិត្តិយស״។ (សុភ. ១៥:៣៣) លោកយេស៊ូក៏បានផ្តល់មេរៀនដូចអត្ថបទរបស់យើងដែរ។ (លូកា ១៤:៧-១១)

ដោយសារតែវាគឺជាការពិតជាក់ស្តែងដូច្នេះថាបុរសម្នាក់យកការបន្ទាបខ្លួនគាត់ជាជាងបានក្លាយទៅជាល្អអ្នកសីលធម៌ផងដែរដែលមិនឈានដល់សិទ្ធិអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះបានសង្កត់ធ្ងន់លើការបន្ទាបខ្លួន។ KyumKwy in Juyak (សៀវភៅផ្លាស់ប្តូរ) គឺជារូបភាពដែលកប់នៅក្នុងដី មានន័យថាគាត់មានហាន:ខ្ពស់ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលគាត់ចុះមកកន្លែងទាប ហើយនៅពេលដែលគាត់ទទួលបានភាពរាបទាប គាត់គួរតែរីកចម្រើន។ រូបភាពរបស់ Kwy ត្រូវបានដាក់នៅលើ Konkwy ហើយ GanKwy ត្រូវបានដាក់នៅខាងក្រោមវា។ ភ្នំខ្ពស់ ប៉ុន្តែគេដាក់នៅលើផែនដីទាប ជានិមិត្តរូបនៃការបន្ទាបខ្លួន។ ការអត្ថាធិប្បាយរបស់ខុងជឺអំពី Kwy នេះបាននិយាយថា "សម្រាប់ភ្នំត្រូវបានដាក់នៅលើផែនដីវាគឺជាការបន្ទាបខ្លួន" ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ទស្សន

វិជ្ជា Noja ក៏បានសង្កត់ធ្ងន់លើភាពរាបទាប ហើយបាននិយាយថា "មូលហេតុដែលទន្លេ និងសមុទ្រគឺជាកូនប្រុសរបស់ស្តេចនៃជ្រលងភ្នំទាំងអស់ គឺដោយសារតែពួកគេត្រូវបានដាក់នៅក្រោមទន្លេ និងសមុទ្រ។ ព្រោះគេបានក្លាយជាបុត្ររបស់ស្តេចនៃគ្រប់ជ្រលងភ្នំ។ ម្នាលអារុសោទាំងឡាយ ព្រោះហេតុជាបុរសដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ក្រោកឈរលើជននោះ ប្រាកដជាគួរចុះមកក្រោមមនុស្ស។ កាលបុរសដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ក្រោកឈរនៅចំពោះមុខប្រជាជន ប្រាកដណាស់ គាត់ត្រូវគេដាក់នៅពីក្រោយប្រជាជន។ ម្នាលអារុសោ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតក្រោកឈរក្នុងអាសនៈដ៏ខ្ពស់ ជនទាំងឡាយមិនប្រកាន់មាំឡើយ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ តថាគតឈរនៅចំពោះមុខជនទាំងឡាយ គិតថាមិនប្រមាទ។ ហេតុនេះហើយបានជាមនុស្សទាំងអស់ក្នុងលោកត្រេកអរ ហើយគាំទ្រ ហើយមិនស្អប់លោកឡើយ។ ព្រោះលោកមិនឈ្លោះគ្នាទេ កុំឈ្លោះគ្នា»។

ពាក្យរបស់ ខុងជឺ និង ណូចា ចំពោះការបន្ទាបខ្លួនបានចេញមកពីផ្នែខាងក្រោយនៃគំនិតទស្សនវិជ្ជារបស់ពួកគេ។ ខុងជឺ បាននិយាយថា គោលការណ៍ យិនយ៉ាង គ្មានជីវិត ណូណា បង្រៀនតែវា ដោយការគិត ពីភាពឥតប្រយោជន៍ សម្ងាត់។ ពួកគេមិនស្គាល់ព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់ទេ។ ប៉ុន្តែការបន្ទាបខ្លួននៃគ្រិស្តសាសនាគឺត្រូវខ្លាចគាត់មុននឹងរស់នៅជាមួយព្រះ ហើយអរសប្បាយ ហើយត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយការផ្លាស់ប្តូរជីវិតដ៏មានឥទ្ធិពល។

8-10 កុំប្រញាប់នាំគ្នាចូលក្នុងតុលាការ ព្រោះនៅទីបញ្ចប់ តើអ្នកនឹងធ្វើអ្វី? នៅពេលដែលអ្នកជិតខាងរបស់អ្នកធ្វើឱ្យអ្នកខ្មាស់? ចូរជជែកវែកញែករឿង

របស់អ្នកជាមួយអ្នកជិតខាងខ្លួនឯង ហើយកុំលាតត្រដាងរឿងសម្ងាត់របស់អ្នកដទៃឡើយ ក្រែងអ្នកដែលឮអ្នកនាំឲ្យអ្នកអាម៉ាស់ ហើយកេរ្តិ៍ឈ្មោះអ្នកមិនចេះចប់។ ត្រង់នេះបង្រៀនពីអ្វីដែលអ្នកឈ្លោះត្រូវប្រយ័ត្ន។ នោះហើយជាអ្វីដែលការឈ្លោះគ្នាត្រូវខ្មាស។ ទីមួយ។ បុរសនោះឈ្លោះគ្នាយ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់នឹងត្រូវអាម៉ាស់។ (ខ៨) ទី២. ក្នុងចំណោមជម្លោះដែលខ្លួនគាត់បើកបង្ហាញអាថិកំបាំងរបស់អ្នកដទៃច្បាស់ជាត្រូវខ្មាស។ (៩-១០) នៅពេលដែលយើងពន្យល់វាយ៉ាងលម្អិត វាដូចតទៅនេះ ទម្លាក់កិត្តិយសនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈ

(១) ពេលគាត់ចូលរួមឈ្លោះគ្នាយ៉ាងប្រញាប់ ហេតុអ្វីបានជាគាត់ត្រូវខ្មាស? ដោយសារគាត់ចាប់ផ្តើមវាយ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់រួចហើយ គាត់ក៏ឈ្លោះគ្នាដោយកំហឹង និងខឹង។ កំហឹងនិងកំហឹងនឹងធ្លាក់ចុះមកលើផែនដី។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណឹងទេ ត្បិតគាត់ចេញដោយប្រញាប់ប្រញាល់ មិនបានរៀបចំចំណេះដឹងដើម្បីជំនះវាទេ ចំណុចខ្សោយនៃពាក្យរបស់គាត់នឹងត្រូវបានបង្ហាញ។

(២) ឈ្លោះគ្នាទម្លាយរឿងអាថិកំបាំងពីអ្នកដទៃ ហេតុអ្វីបានជាត្រូវខ្មាសគេ? ព្រោះជាគោលការណ៍និយាយតែពាក្យដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហា។ ប៉ុន្តែដោយសារតែចេញពីបញ្ហាហើយនិយាយចំណុចខ្សោយផ្សេងទៀតមានន័យថា វាយប្រហារបុគ្គលិកលក្ខណៈខ្លួន។ ទោះបីជាការវាយប្រហារបុគ្គលិកលក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួនមិនត្រូវបានគេមើលឃើញពីការពិតទេប៉ុន្តែជាសកម្មភាពជាមធ្យោបាយ។ ទោះបីជាការងារសម្ងាត់របស់អ្នកដទៃជាបញ្ហាឯកជនរបស់គាត់ក៏ដោយ វាជាការមិនសមរម្យក្នុងការឈ្លានពានចំពោះបញ្ហានេះ។ គាត់ពេញមួយជីវិតរបស់គាត់នឹងខ្មាស់នឹងពាក្យហើយពិបាកនឹងគេចចេញពីស្ពប់អ្នក

ម្ខាងទៀត។ ហេតុនេះហើយបានជាបុរសឈ្លោះប្រកែកគ្នាដោយមិនមានចេតនា គាត់គួរនិយាយតែបញ្ហាដោយចិត្តល្អ។

11-12 ពាក្យដែលត្រូវនិយាយគឺដូចជាផ្លែប៉ោមមាសនៅក្នុងកន្លែងមានប្រាក់។ ដូចចិញ្ចៀនមាស ឬគ្រឿងលម្អមាស ជាការប្រដៅអ្នកស្តាប់ដោយប្រាជ្ញា។

ឃ្លាទាំងពីរនេះមានន័យថា ពាក្យទូន្មានគួរទទួលផល។ ខទី 12 ពន្យល់តែឃ្លាខាងលើប៉ុណ្ណោះ (ខទី 11) នៅក្នុងការបន្ថែម។ នៅទីនេះគេហៅថា ភាសាហេព្រើរ (អេបភីណៃយ) នៃពាក្យ "សម" មានអត្ថន័យនៃ "កង់" ។ នោះគឺវាចង្អុលទៅកែសម្រួលឱ្យបានល្អក្នុងករណីនិងងាកមកវិញ។ ដូច្នេះ Delitzsch បកប្រែទៅជាបរិស្ថាន។ កាលដែលទីប្រឹក្សាបង្រៀនអ្នកដទៃ គាត់គួរពិចារណារឿងមួយចំនួនឲ្យបានល្អ ហើយកែសម្រួលឲ្យបានល្អ។ (១) ទីប្រឹក្សាខ្លួនឯងមានសេចក្តីស្រឡាញ់ និងសេចក្តីសុខគួរនិយាយ។ (២) គាត់មិនគួរនិយាយដោយអាកប្បកិរិយាចំអកឡើយ។ (៣) គាត់មិនគួរនិយាយប្រញាប់ (៤) គាត់គួរនិយាយដោយមិនមានអាកប្បកិរិយាគួរសម។ ឯអ្នកដទៃទទួលពាក្យបែបនេះដោយល្អ នោះជាការកម្សាន្តដ៏អស្ចារ្យចំពោះគាត់ (ទីប្រឹក្សា)។ ពាក្យ "ផ្លែប៉ោមមាសនៅក្នុងកន្លែងប្រាក់" "ចិញ្ចៀនមាសឬគ្រឿងអលង្ការមាស" មានន័យថាជាការកម្សាន្តដ៏អស្ចារ្យ។ អ្នកដែលស្រេកឃ្លានចង់បានសេចក្តីសុចរិត (មថ ៥:៦) ចាត់ទុកដំបូន្មានរបស់មិត្តជាការកម្សាន្តដ៏អស្ចារ្យ។ ដាវីឌមានប្រសាសន៍ថា៖ «សូមឲ្យមនុស្សសុចរិតវាយខ្ញុំចុះ នោះជាសេចក្តីសប្បុរស។ ទុកអោយគាត់ស្តីបន្ទោសខ្ញុំ វាជាប្រេងសម្រាប់ក្បាលខ្ញុំ។ ទុកក្បាលខ្ញុំកុំបដិសេធ»។ (ទំនុកដំកើង ១៤១:៥)

13 ដូចជាព្រិលត្រជាក់នៅរដូវច្រូតកាត់ នោះជាអ្នកនាំសារដ៏ស្មោះត្រង់ដល់
អស់អ្នកដែលចាត់គាត់ឲ្យមក។ គាត់ធ្វើឱ្យព្រលឹងនៃចៅហ្វាយនាយរបស់
គាត់ស្រស់ស្រាយឡើងវិញ។

នេះមានន័យថា កាលដែលអ្នកនាំសារសម្រាប់ម្ចាស់របស់គាត់សម្រេច
បេសកកម្មរបស់គាត់ វាផ្តល់ភាពរីករាយជាខ្លាំងដល់ម្ចាស់របស់គាត់។ នៅទី
នេះ អ្វីដែលគេហៅថា អត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃពាក្យ "ដូចជាត្រជាក់នៃព្រិល
នៅរដូវច្រូតកាត់" (קֶרַח שֶׁלֶג בְּיוֹם קָצִיר) គួរតែត្រូវបានកែសម្រួលទៅជា "ដូច
ជាព្រិលនៅថ្ងៃច្រូតកាត់"។ នៅប៉ាឡេស្ទីនពេលវេលានៃការប្រមូលផលគឺ
ក្តៅបំផុត។ បន្ទាប់មកភាពត្រជាក់នៃព្រិលអាចធ្វើឱ្យគាត់ត្រជាក់។
សកម្មភាពរបស់អ្នកនាំសារដើម្បីធ្វើឱ្យម្ចាស់របស់ពួកគេមានភាពត្រជាក់ត្រូវ
បានកត់ត្រាយ៉ាងច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរ។ ជាឧទាហរណ៍ អេលីស៊ើរ នាំអេបិកា
ធ្វើជាភរិយារបស់អ៊ីសាក (លោកុប្បត្តិជំពូកទី 24) អ្នកបម្រើដែលនាំសាវកពេ
ត្រុសទៅផ្ទះរបស់កូនេលាស (កិច្ចការ ជំពូកទី 10) ធីម៉ូថេដែលបានសម្រាល
ទុក្ខប៉ូលដោយបានទៅព្រះវិហារថែស្សាឡូនីច។ (១ថែ. ៣:៥-១០) ជាដើម។
(Ch. Bridges) ត្រង់ចំណុចនេះ យើងមានអ្វីដែលយើងគួរចងចាំក្នុងចិត្ត។ វា
គឺជាការពិតដែលថា នៅពេលដែលបុរសផ្សាយដំណឹងល្អប្រតិបត្តិយ៉ាងត្រឹម
ត្រូវ វាពិតជាធ្វើឲ្យព្រះពេញចិត្ត។ ពួកគេគួរតែព្យាយាមស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះ
តែប៉ុណ្ណោះ ព្រោះពួកគេជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ (កាឡ. ១:១០) ព្រះទត
យើញសូម្បីតែវាលនៃអ្នកបម្រើស្មោះត្រង់យ៉ាងស្រស់ស្អាត។ (រ៉ូម ១០:១៥)
សូមយោងទៅអ៊ីស ៥២:៧។ ប៉ុលចង្អុលទៅអ្នកបម្រើដ៏ស្មោះត្រង់របស់ព្រះ

ហើយនិយាយ។ «ក្លិនក្រអូបរបស់ព្រះគ្រីស្ទ នៅចំពោះព្រះ» (២កូរិនថូស ២:
១៥)

14 មនុស្សដែលអួតអំពីអំណោយដែលខ្លួនមិនឲ្យនោះដូចជាពពក និងខ្យល់
ដែលគ្មានភ្លៀង។

ការកែប្រែអត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា៖
«អ្នកដែលអួតដោយអំណោយមិនពិត ប្រៀបដូចជាការដែលពពក និងខ្យល់
មិនមានភ្លៀង»។ នៅពេលដែលពពក និងខ្យល់ធ្វើចលនាជាមួយគ្នា វាមិន
ស្ងប់ស្ងាត់ និងគ្មានសំលេងរំខាននោះទេ។ វាហាក់បីដូចជាស្ថានភាពដែល
ភ្លៀងនឹងមកក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ ទោះបីជាវាកើតឡើងយ៉ាងនេះក៏ដោយ។
មានករណីជាច្រើនដែលមិនមានភ្លៀង។ អ្នកនិពន្ធបាននិយាយថាករណី
បែបនេះដូចជាគ្រូក្លែងក្លាយនៃក្រុមជំនុំនិយាយពាក្យច្រើនហាក់ដូចជាផ្តល់
អត្ថប្រយោជន៍ជាច្រើនដល់ក្រុមជំនុំឆាប់ៗ ហើយអួតពីរឿងនោះ។ ប៉ុន្តែ នៅ
ទីបំផុត ពួកគេមិនបានផ្តល់ផលប្រយោជន៍អ្វីទេ ប៉ុន្តែពួកគេធ្វើបាបក្រុមជំនុំ។
យូដាស ១:១២-១៣ និយាយអំពីគ្រូក្លែងក្លាយ។ ពួកគេនិយាយថា "ទាំងនេះ
គឺជាថ្មប៉ប្រះទឹកដែលលាក់កំបាំងនៅក្នុងពិធីបុណ្យនៃសេចក្តីស្រឡាញ់របស់
អ្នក ដូចដែលពួកគេបានជប់លៀងជាមួយអ្នកដោយគ្មានការភ័យខ្លាច ហើយ
អ្នកគង្វាលចិញ្ចឹមខ្លួនឯង។ ពពកគ្មានទឹក បក់បោកតាមខ្យល់; ដើមឈើដែល
គ្មានផ្លែនៅចុងរដូវស្លឹកឈើជ្រុះ, ស្លាប់ពីរដង, កាត់ចេញ; រលកសមុទ្រដ៏ព្រៃ
ផ្សៃ នាំឲ្យមានភាពអាម៉ាស់របស់ខ្លួន។ ផ្កាយដែលវង្វេង ដែលភាពអាប់អួរនៃ
ភាពងងឹតត្រូវបានរក្សាទុកជារៀងរហូត»។ គោលការណ៍នៃសកម្មភាពបែប
នេះរបស់គ្រូក្លែងក្លាយមានអារក្សជាប្រភពរបស់វា។ អារក្សបានសន្យានឹង

បុព្វបុរសនៃមនុស្សជាតិថា នៅពេលពួកគេស៊ីផ្លែឈើល្អ និងអាក្រក់ នោះភ្នែករបស់ពួកគេនឹងបើក ហើយពួកគេស្គាល់អំពើល្អ និងអាក្រក់ដូចព្រះជាម្ចាស់ (លោកុប្បត្តិ ៣:៥) ហើយវាក៏បានសន្យានឹងព្រះយេស៊ូវដោយក្លែងក្លាយ «ហើយគាត់មានប្រសាសន៍ទៅគាត់ថា: «របស់ទាំងអស់នេះខ្ញុំនឹងឱ្យអ្នកប្រសិនបើអ្នកនឹងក្រាបថ្វាយបង្គំខ្ញុំ»។ (ម៉ាថាយ ៤:៩)

15-17 ដោយការអត់ធ្មត់ អ្នកគ្រប់គ្រងអាចត្រូវបានបញ្ចុះបញ្ចូល ហើយអណ្តាតទន់ៗនឹងបាក់ឆ្អឹង។ បើរកឃើញទឹកឃ្មុំហើយ ញុាំតែឲ្យបានគ្រប់គ្រាន់ ក្រែងលោអ្នកឆ្អែតហើយក្អួត។ សូមឲ្យជើងអ្នកនៅក្នុងផ្ទះអ្នកជិតខាងដោយកម្រ ក្រែងគាត់ពេញចិត្តអ្នក ហើយស្អប់អ្នក។
នៅទីនេះវានិយាយបីយ៉ាងអំពីការស្អប់ខ្ពើម ឬការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង។ ទីមួយ។ នៅក្នុងទំនាក់ទំនងជាមួយមន្ត្រីគាត់គួរតែស៊ូទ្រាំរយៈពេលយូរ។ (ខ១៥) ទីពីរ គាត់មិនគួរបរិភោគទឹកឃ្មុំច្រើនទេ (ខ១៦) ទីបី; គាត់មិនគួរឆ្លងកាត់ផ្ទះអ្នកជិតខាងរបស់គាត់ទេ។ (ខ១៧)។ល។

(១) គាត់ត្រូវស៊ូទ្រាំក្នុងការទំនាក់ទំនងជាមួយនឹងមន្ត្រីជាយូរមកហើយ (ខ ១៥) ត្រង់នេះ ពាក្យថា «មន្ត្រី» (בְּנִי) ចង្អុលប្រាប់មន្ត្រីខ្ពស់ដូចចៅក្រម។ (Abdre Barucq: בְּנִי មានន័យថា "មេចុងភៅ, ព្រះអង្គម្ចាស់" que "juge" – Le Livre des សុភាសិត, ឆ្នាំ 1964, ទំព័រ 194)។ អ្នកដែលសុំការរិនិច្ឆ័យត្រឹមត្រូវអាចនឹងខឹងយ៉ាងងាយចំពោះភាពខ្ជិលរបស់ចៅក្រម។ ប៉ុន្តែអត្ថបទរបស់យើងមានន័យថា បើគាត់រក្សាអាកប្បកិរិយាសុភាព នោះចៅក្រមចាប់អារម្មណ៍។ រឿងបែបនេះគឺដូចគ្នានឹងអ្នកគ្រប់គ្រងឯទៀត។ ដាវីឌនៅតែមានអាកប្បកិរិយាទន់ភ្លន់រហូតដល់ទីបញ្ចប់ដើម្បីសូលព្យាយាមសម្លាប់ខ្លួន។

ទោះបីជាគាត់មានឱកាសសម្លាប់សូលនៅឯរូងភ្នំ Engedy; គាត់មិនបានសម្លាប់សូលទេ បន្ទាប់មក គាត់បានដាស់តឿនឲ្យសូលប្រែចិត្ត។ គាត់ដេកលើផែនដី ហើយប្រាប់គាត់ (១សាំ ២៤:៨) គាត់បានហៅសូលថា "ឪពុកខ្ញុំ" (១ សាំ ២៤:១១) គាត់បានចង្អុលខ្លួនគាត់ ហើយគាត់ហាក់ដូចជាឆ្កែងាប់ ឬចៃ។ (១សាំ. ២៤:១៤) ការដែលគាត់ស្លូតបូតគឺដោយសារគាត់ជឿលើព្រះយេហូវ៉ាជាអ្នកកាត់ក្តី។ (អ៊ីសាំ ២៤:១៥) សូមយោងទៅលូកា ១៨:២-៥។

"អណ្តាតទន់នឹងបាក់ឆ្អឹង" ។ នេះមានន័យថា ការស៊ូទ្រាំដោយទន់ភ្លន់ក្នុងរយៈពេលយូរគឺយកឈ្នះការពង្រឹង។ អាឡឺម៉ង់អតិបរមា "ការអត់ធ្មត់គឺខ្លាំងជាងមាស" ។ ពន្យល់អត្ថបទរបស់យើង។ Noja ដែលជាទស្សនវិទូចាស់នៃពិភពបូព៌ាក៏បាននិយាយពាក្យប្រៀបប្រដូចនៃទឹកនៅក្នុងអត្ថន័យនៃវត្ថុ doft យកឈ្នះ។ លោកបានមានប្រសាសន៍ថា "តាមពាក្យនេះ គ្មានអ្វីដែលទន់និងខ្សោយជាងទឹកឡើយ។ ប៉ុន្តែក្នុងការវាយសម្រុកឲ្យរឹងមាំមិនមានអ្វីល្អជាងទឹកឡើយ។ ... បុគ្គលម្នាក់ទទួលនូវទុក្ខលំបាកទាំងអស់របស់ជាតិ ហើយស៊ូទ្រាំនឹងត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើជាព្រះរាជបុត្រនៃស្តេចក្នុងលោក។ ប្រសិនបើ Noja និយាយពាក្យបែបនេះដោយគោរពការអត់ធ្មត់ក្នុងទស្សនវិជ្ជានៃភាពឥតប្រយោជន៍សម្ងាត់ក្នុងជីវិត តើអ្នកជឿលើព្រះដ៏មានព្រះជន្មរស់នឹងស៊ូទ្រាំប៉ុណ្ណា? សូមមើលសុភាសិត ១៥:១

(២) គាត់មិនគួរបរិភោគទឹកឃ្មុំច្រើនទេ (ខ១៦) ត្រង់នេះ «ទឹកឃ្មុំ» ជាពាក្យប្រៀបប្រដូចនៃសេចក្តីរីករាយ (ដូចជាការរីករាយរបស់គ្រួសារ) ដែលមានក្នុងលោកិយនេះ។ យើងអាចប្រើភាពរីករាយនៃពិភពលោកនេះ ប៉ុន្តែយើងគួររស់នៅក្នុងកណ្តាលនៃព្រះ ដោយមិនត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងពិភពលោកនេះខ្លាំង

ពេក។ ការដែលស្រឡាញ់ព្រះខ្លាំងជាងការពេញចិត្តនៃពិភពលោកនេះ គឺជាការវង្វេងចេញពីសេចក្តីពិត។ ប៉ុលបានដាស់តឿនអ្នកជឿថា ពួកគេគួរប្រកាន់យកអាកប្បកិរិយាដូចអ្នកដែលមិនត្រូវប្រើវា។ (១កូរិនថូស ៧:២៩-៣១)

(៣) គាត់មិនត្រូវឆ្លងកាត់ផ្ទះអ្នកជិតខាងឡើយ។ (ខ ១៧)

នេះជាពាក្យដែលលោកវក្បាចំណុចខ្សោយរបស់មនុស្សលោកក្នុងចិត្តរបស់គេ។ មនុស្សជាតិគឺខុសគ្នាចំពោះព្រះ ហើយបន្ទាប់មកពួកគេដូចជាទ្រង់មិនមានចិត្តសប្បុរសដោយគ្មានកំណត់។ ប្រសិនបើពួកគេដើរជុំវិញអ្នកជិតខាងជាញឹកញាប់ វាអាចជះឥទ្ធិពលដល់ជីវិតឯកជនរបស់អ្នកជិតខាង។ ប៉ុន្តែនៅពេលយើងចូលទៅជិតព្រះ។ ប៉ុន្តែ ពេលយើងចូលទៅជិតព្រះ នោះជាការល្អដែលយើងមិនកំណត់វា។ ពេលយើងចូលទៅជិតគាត់ ហើយស្រែករកគាត់ទាំងថ្ងៃទាំងយប់ គាត់ពេញចិត្តជាង។ (លូកា ១៨:៧) សូមយោងទៅយ៉ាកុប ១:៥។ គាត់ពេញចិត្តដែលយើងស្មើយ៉ាងខ្លាំងផងដែរ។ (លូកា ១១:៨) សូមយោងទៅ អេភេសូរ ៣:១២, ហេ. ៤:១៦, ១០:១៩-២០។ ទ្រង់ស្រឡាញ់យើងរហូតដល់ទីបញ្ចប់ (យ៉ូហាន ១៣:១ មថ ២៨:២០) ហើយទ្រង់ក៏ស្រឡាញ់យើងជារៀងរហូត។ (ហេព្រើរ ១៣:៨) ការដែលបុរសនោះទៅផ្ទះអ្នកជិតខាងជាញឹកញាប់ត្រូវបានគេស្អប់ដោយផ្ទះនោះបានប្រាប់តាមបទពិសោធន៍របស់មនុស្សផងដែរ។ ដោយសារតែវា អក្សរសិល្ប៍ខាងលោកិយបាននិយាយថា "នៅពេលដែលគាត់ស្នាក់នៅរយៈពេលយូរ គាត់នឹងត្រូវគេមើលងាយ ទំនាក់ទំនងស្និទ្ធស្នាលអាចនឹងបែកចេញ។ យើងអាចដឹងថាទំនាក់ទំនងរយៈពេលបីឬបួនថ្ងៃគឺខុសពីថ្ងៃដំបូង»។

18 បុរសដែលធ្វើសាក្សីមិនពិតប្រឆាំងនឹងអ្នកជិតខាង ប្រៀបដូចជាដំបង ចម្បាំង ឬដាវ ឬព្រួញដ៏មុត។

ត្រង់នេះ ពាក្យថា «ធ្វើជាសាក្សីក្លែងក្លាយ ទាស់នឹងអ្នកជិតខាង» មានន័យថា បញ្ឆោតអ្នកដ៏ទៃដោយកុហក និងរិះគន់គាត់។ ដូចនេះការបន្ទោសអ្នកដទៃដោយការបោកបញ្ឆោតនោះជាអំពើបាបនៃការកុហកព្រមគ្នាជាអំពើបាប សម្លាប់អ្នកដទៃ។ ការបន្ទោសបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់អ្នកដទៃគឺបំផ្លាញតម្លៃនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់គាត់; វាជាអំពើបាបដ៏អាក្រក់ ដូចជាការសម្លាប់មនុស្ស។ ដោយសារការទទួលការស្តីបន្ទោសដោយពាក្យកុហកនោះគឺជារបួសយ៉ាងខ្លាំង នោះព្រះយេស៊ូបានសន្យាថានឹងប្រទានរង្វាន់ស្ថានសួគ៌ដល់អ្នកដែលរងគ្រោះដោយអយុត្តិធម៌។ (មថ ៥:១១-១២) ដោយសារការបន្ទោសអ្នកជិតខាងដោយពាក្យកុហកជាសកម្មភាពឃោរឃៅដូចជាសកម្មភាពសម្លាប់អ្នកដទៃដោយកាប់គាត់ អ្នកប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះត្រូវបានគេប្រៀបធៀបទៅជាអាវុធដ៏អាក្រក់នៃការធ្វើឃាត ពោលគឺការចង្អុលប្រាប់ពួកគេ។ បាននិយាយថា "ក្លឹប", "ដាវ", "ព្រួញមុតស្រួច" ។

ដូច្នេះ អ្នកដែលប្រមាថដោយមនុស្សអាក្រក់មិនពិតក៏មានផ្លូវទទួលការសម្រាលទុក្ខដែរ។ (១) ការដែលបណ្តាសាដោយគ្មានហេតុផល មិនកើតឡើង។ សុភាសិត 26:2 ចែងថា៖ «ដូចជាចាបដែលកំពុងហើរដូចជាសត្វលេបដែលកំពុងហើរ បណ្តាសាដែលឥតហេតុមិនរលត់ឡើយ»។ (២) ការដែលពាក្យប្រមាថរបស់គាត់ជាមួយនឹងការកុហកមិនមែនជារឿងចៃដន្យទេ ប៉ុន្តែកើតចេញពីការអនុញ្ញាតពីព្រះ។ ព្រះអនុញ្ញាតឲ្យរឿងដែលប្រមាថដោយអយុត្តិធម៌ ដើម្បីធ្វើឲ្យអ្នកជឿមានចិត្តរាបទាប។ ដូចដែលយើងឃើញ II Sam

16:5-14 David ត្រូវបានបណ្តាសាដោយ Simouy យ៉ាងអយុត្តិធម៌ ខណៈដែលអ្នកជឿបានជួបរឿងអយុត្តិធម៌បែបនេះ វាគឺជាវិធីល្អបំផុតដែលគាត់ធ្វើអ្វីៗទាំងអស់ចំពោះព្រះ ហើយរក្សាវាដោយស្ងៀមស្ងាត់។

(4) នៅពេលដែលកិត្តិយសរបស់អ្នកជឿត្រូវបានបំផ្លាញដោយអយុត្តិធម៌ គាត់គួរតែគិតពីភាពខ្លីរបស់គាត់នៅចំពោះព្រះ។ គាត់មានរឿងជាច្រើនដែលធ្វើឲ្យឈ្មោះគាត់មិនបរិសុទ្ធ មិនមែនជាចិត្តសំខាន់របស់គាត់ទេ។ ដូច្នេះ គាត់មិនគួរគិតតែរឿងអយុត្តិធម៌ដែលឈ្មោះរបស់គាត់ត្រូវបានធ្វើឲ្យកខ្វក់ដោយមនុស្សទុច្ចរិតនោះទេ ប៉ុន្តែគាត់គួរតែប្រែចិត្តពីអំពើបាបដែលធ្លាប់មានពីមុនមក ព្រោះគាត់បានធ្វើឲ្យនាមរបស់ព្រះកខ្វក់ដោយគាត់ក្នុងការពិនិត្យមើលខ្លួនគាត់។

19 ការទុកចិត្តលើមនុស្សក្បត់ក្នុងគ្រាលំបាក ប្រៀបដូចជាធ្មេញអាក្រក់ ឬជើងដែលរអិល។ ពេលដែលបុរសនោះទំពាអាហារដោយធ្មេញបាក់ គាត់មានការឈឺចាប់ និងគ្មានប្រសិទ្ធភាព។

ហើយពេលគាត់ដើរដោយបាក់ជើង គាត់ក៏ឈឺដែរ ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចសម្រេចការងារបានទេ។ អ្វីដែលយើងពឹងផ្អែកលើឡគឺដូច្នេះ។ អ្នកណាជួបរឿងលំបាក បើរំពឹងពីជំនួយមិនពិតនោះមិនអាចធ្វើការបាន ហើយត្រូវរងទុក្ខព្រោះគុកនេះច្បាស់ជាបះបោរមិនខាន។

អត្ថបទរបស់យើងមានអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណ វាមានន័យថាគាត់មិនគួរជាបុរសទេ គឺមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះនៅក្នុងពិភពលោកដែលមានភាពច្របូកច្រប

ល់។ ព្រោះបុរសនោះគិតដល់រឿងចុងបំផុត នោះសុទ្ធតែជារឿងមិនពិត។ (យេ. ១៧:៩) រ៉ូម ៣:៤ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «គ្មានន័យទេ! សូមឲ្យព្រះពិត ទោះជាអ្នករាល់គ្នាជាអ្នកភូតភរក៏ដោយ ដូចដែលមានចែងទុកមកថា "ដើម្បីឲ្យអ្នករាល់គ្នាបានរាប់ជាសុចរិតតាមពាក្យសម្តីរបស់អ្នក ហើយមានជ័យជំនះនៅពេលដែលអ្នកត្រូវបានវិនិច្ឆ័យទោសចុះ"។

ដូច្នេះហើយបានជាព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរបានចែងថាអ្នកជឿគួរតែជឿលើព្រះតែមួយគត់នៅក្នុងទុក្ខវេទនា។ ទំនុកតម្កើង 9:9 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ព្រះយេហូវ៉ាទ្រង់ជាបន្ទាយសម្រាប់មនុស្សដែលត្រូវគេសង្កត់សង្កិន ហើយជាបន្ទាយក្នុងគ្រាមានអាសន្ន»។ នៅក្នុងទំនុកតម្កើង 50:15 ព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា "ហើយហៅមកខ្ញុំនៅថ្ងៃនៃសេចក្តីទុក្ខ។ យើងនឹងរំដោះអ្នក ហើយអ្នកនឹងលើកតម្កើងខ្ញុំ»។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ៧៧:២, ៨១:៧, ៨៦:៧, និង ៩១:១៥។ ព្រះបានមានបន្ទូលជាពាក្យប្រៀបធៀបមួយអំពីបញ្ហាដែលអ៊ីស្រាអែលមិនពឹងលើព្រះទេ តែពឹងលើអេហ្ស៊ីប វាដូចជាការពឹងផ្អែកលើ "មើលចុះអ្នកកំពុងទុកចិត្តនៅស្រុកអេស៊ីប ឥឡូវនេះ ដើមត្រែងដែលបាក់នឹងចោះដៃអ្នកណា ពឹងផ្អែកលើវា។ ស្តេចជាវ៉ោននៃស្រុកអេស៊ីបគឺបែបនេះចំពោះអស់អ្នកដែលទុកចិត្តលើទ្រង់»។ (II King 18:21)

20 អ្នកណាច្រៀងចម្រៀងឲ្យចិត្តធ្ងន់ ប្រៀបដូចជាអ្នកដោះសម្លៀកបំពាក់នៅថ្ងៃត្រជាក់ ហើយដូចទឹកខ្មេះលើទឹកសូដា។

បុរសផ្តល់ការលួងលោមដល់បុរសដែលមានគ្រោះថ្នាក់ដោយឆ្លងកាត់ទុក្ខសោករបស់គាត់។ ដូច្នេះ រ៉ូម 12:15 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ចូរអរសប្បាយជា

មួយនឹងអស់អ្នកដែលអរសប្បាយ ចូរយំជាមួយនឹងអ្នកដែលយំនោះចុះ»។ ទោះជាអ្នកណាច្រៀងបទរីករាយដល់អ្នកសោកក៏មិនមែនជាការសម្រាលទុក្ខដល់អ្នកនោះទេ តែវាធ្វើឲ្យអ្នកនោះកាន់ទុក្ខថែមទៀត។ បុរសនោះប្រៀបដូចជា«អ្នកដែលដោះសម្លៀកបំពាក់នៅថ្ងៃត្រជាក់»។

ប្រសិនបើគាត់ដោះសម្លៀកបំពាក់របស់គាត់នៅថ្ងៃត្រជាក់ គាត់នឹងរងទុក្ខដោយភាពត្រជាក់កាន់តែខ្លាំង។

"ដូចជាទឹកខ្មេះនៅលើសូដា" ។ មានន័យថាវាមិនមានប្រសិទ្ធភាព។ ដូចនេះការច្រៀងចម្រៀងដ៏រីករាយដល់អ្នកមានទុក្ខ មិនបានផ្តល់ការលួងលោមអ្វីឡើយ។

ហើយអត្ថបទរបស់យើងក៏មានអត្ថន័យខាងវិញ្ញាណផងដែរ។ វាជាការពិតដែលថា ពេលយើងប្រតិបត្តិសេចក្តីពិតរបស់ព្រះ យើងគួរកែតម្រូវតាមពេលវេលា។ ថ្វីត្បិតតែខ្លះល្អក៏ដោយ នៅពេលដែលយើងអនុវត្តវា យើងគួរតែជូសជុលឱ្យទាន់ពេលវេលា។ ដូច្នេះអេភូ 3: 2-8 បាននិយាយថា 28 ដងវាបង្ហាញពីការពិតដែលថាការងាររបស់មនុស្សគួរតែត្រូវបានជូសជុលនៅពេលនោះ។ ព្រះយេស៊ូបានប្រហារជីវិតដោយកំណត់ពេលវេលាក្នុងគ្រប់សកម្មភាព។ សូមមើល យ៉ូហាន ៧:៦ ។ ដូចដែលយើងបង្ហាញខាងលើឧទាហរណ៍ពីរនៅទីនេះ ក្នុងករណីដែលយើងផ្តល់ដំបូន្មានដល់មិត្តរបស់យើង ដំបូន្មានខ្លួនឯងគឺមានតម្លៃណាស់។ ប៉ុន្តែយើងគួររក្សាភាពស្មោះត្រង់។ នៅពេលវេលាសមស្រប។ ហើយក្នុងចំណោមគ្រួសារមានពេលវេលាដែលគិតខុសគ្នាទៅវិញទៅមក។ ដូច្នេះជាការល្អដែលពួកគេចៀសវាងការ

ឈ្លោះប្រកែកគ្នា ហើយគួររង់ចាំពេលវេលាសន្តិភាព ហើយនិយាយខ្លះៗ។ ការវាយតប់គ្នាជាច្រើនរបស់បុរសគឺកើតឡើងដោយមិនអើពើនឹងពេលវេលា និងវាយប្រហារដោយគ្មានការប្រុងប្រយ័ត្ន។

21-22 ប្រសិនបើខ្មាំងសត្រូវរបស់អ្នកឃ្លាន ចូរអោយនំប៉័ងអោយគាត់បរិភោគ ហើយប្រសិនបើគាត់ស្រេក ចូរអោយទឹកអោយគាត់ផឹកចុះ ដ្បិតអ្នកនឹងយកធ្យូងដែលឆេះនៅលើក្បាលរបស់គាត់ ហើយព្រះអម្ចាស់នឹងប្រទានរង្វាន់ដល់អ្នក។

ការស្រឡាញ់សត្រូវគឺជាមេរៀននៃផ្នែកនេះ។ ស្រឡាញ់សត្រូវគឺជាចរិតរបស់ព្រះ។ អ្នកជឿគួរធ្វើតាមគាត់ ហើយប្រតិបត្តិតាម។ សូមមើល មថ ៥:៤៣-៤៨។ កាលដែលយើងដឹងពីសត្រូវរបស់គាត់ គាត់បានបង្កើតសន្តិភាពជាមួយយើង ដោយកូនគាត់បានស្លាប់។ (រ៉ូម ៥:១០)។ គុណធម៌ដ៏ថ្លៃថ្លាបែបនេះ កើតចេញពីគម្ពីរសាសនាគ្រឹស្តប៉ុណ្ណោះ។ ខុងជឺនៃពិភពបូព៌ាបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ត្រូវចំណាយដោយវត្ថុត្រឹមត្រូវ ហើយបង់គុណធម៌ដោយគុណធម៌។ «ត្រង់នេះពាក្យដែលហៅថា«បង់ដោយសេចក្តីត្រូវ» គឺដូចគ្នានឹងពាក្យដែលបង់ចេញដោយសេចក្តីសុចរិត នេះមិនមែនជាពាក្យស្រឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវ ហើយអត់ទោសឲ្យគាត់នោះទេ។ ហើយ Noja បង្រៀនអ្វីខ្លះ? ទ្រង់មានព្រះបន្ទូលដូចតទៅនេះ ក្នុងន័យបង់ទានដោយគុណធម៌។ ពោលគឺថា "អ្នកប្រាជ្ញមិនមានចិត្តតាំងចិត្ត ហើយប្រព្រឹត្តចំពោះចិត្តមនុស្សដោយចិត្ត។ ខ្ញុំប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សល្អដោយសេចក្តីល្អរបស់ខ្ញុំ។ បន្ទាប់មកពួកគេទាំងអស់ក្លាយជាបុរសល្អ។ ខ្ញុំជឿលើអ្នកដែលមានឥណទាន។ ប៉ុន្តែខ្ញុំជឿលើអ្នកដែលមិនមានឥណទាន។ បន្ទាប់មក បុរសទាំងអស់ក្លាយជាមនុស្ស

មានកិត្តិយស។ "មេរៀនរបស់ Noja នេះគឺល្អណាស់នៅក្នុងទិដ្ឋភាពខាងក្រៅ។ ប៉ុន្តែគាត់ដោះស្រាយបញ្ហាសំខាន់យ៉ាងងាយស្រួល។ ជាឧទាហរណ៍ "ខ្ញុំប្រព្រឹត្តចំពោះមនុស្សមិនល្អដោយឆន្ទៈ។ បន្ទាប់មកអ្វីៗទាំងអស់ក្លាយជាសេចក្តីល្អ។ «នេះជាពាក្យដែលមកដោយងាយ ស្រមើស្រមៃ ដោយមិនដោះស្រាយបញ្ហានៃអំពើបាបច្បាស់លាស់។ ព្រោះក្នុងលោកនេះ ថ្វីត្បិតតែមនុស្សពាល បានទទួលនូវសេចក្តីល្អ ដោយបុរសល្អក៏ដោយ ក៏បុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់មនុស្សអាក្រក់មិនប្រែប្រួលឡើយ ផ្ទុយទៅវិញ អំពើអាក្រក់កើតឡើងច្រើន។ ព្រះយេស៊ូមិនបានដោះស្រាយបញ្ហារបស់មនុស្សអាក្រក់ដូចណាណាទេ។ គាត់ស្រឡាញ់ខ្មាំងសត្រូវដោយការពិតដែលថាគាត់បានផ្ទុកបន្ទុកអំពើបាបរបស់ពួកគេហើយដោះស្រាយបញ្ហារបស់ពួកគេយ៉ាងសំខាន់។ គាត់បានដោះស្រាយបញ្ហានៃអំពើបាបនៅក្នុងមនុស្សជាតិដោយការរងទុក្ខនៃឈើឆ្កាងដ៏លំបាក។ ដូចបទគម្ពីរគ្រីស្ទានបាននិយាយថា ការស្រឡាញ់សត្រូវចេញមកតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យ សេចក្តីស្រឡាញ់នៃដង្វាយធូនដ៏អស្ចារ្យ។ ដូច្នេះយើងអាចនិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺជាមេរៀនរបស់ Noja គឺជាការស្រមើស្រមៃ ហើយឧត្តមគតិមិននាំមកនូវការសម្រេចពិតនោះទេ ប៉ុន្តែការបង្រៀននៃបទគម្ពីរគឺពឹងផ្អែកលើការពិតជាក់ស្តែងនៃដង្វាយធូន ហើយការសម្រេចបានត្រូវធានា។ ដូច្នេះហើយ យើងជឿថា សីលធម៌ដ៏ថ្លៃថ្នូក្នុងការស្រឡាញ់សត្រូវ តាមអត្ថន័យពិត ជាកម្មសិទ្ធិរបស់តែគម្ពីរសាសនាគ្រឹស្តប៉ុណ្ណោះ។

"អ្នកនឹងយកធ្យូងដែលដុតនៅលើក្បាលរបស់គាត់" នោះគឺជាសត្រូវដែលទទួលនូវសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏កក់ក្តៅត្រូវបានខ្ទេចខ្ទាំនៅក្នុងសតិសម្បជញ្ញៈ

របស់គាត់ ហើយបន្ទាប់មកគាត់ទទួលបានរូបរាងដ៏អាម៉ាស់។ សូមមើល រ៉ូម ១២:២០។

23 ខ្យល់ពីទិសខាងជើងនាំមកនូវភ្លៀង ហើយអណ្តាតមានកំហឹងយ៉ាងខ្លាំង។

ដោយសារប៉ាឡេស្ទីនគ្មានភ្លៀងធ្លាក់ដោយខ្យល់ភាគខាងជើង នេះជាបញ្ហាលំបាក។ ដូច្នេះហើយបានជាមនុស្សមួយចំនួនបានបកស្រាយថា នៅត្រង់នេះពាក្យ «ខ្យល់ភាគខាងជើង» (ស្ប៊ីផុន) មិនមែនជាខ្យល់ភាគខាងជើងសាមញ្ញទេ ប៉ុន្តែជាខ្យល់បស្ចិមខាងជើង។ ហើយអ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនបានបកស្រាយវាថាជាខ្យល់ភាគខាងជើងតាមព្យញ្ជន: បន្ទាប់ពីខ្យល់ភាគខាងជើងបានឆ្លងកាត់មកគឺជាខ្យល់ល្អដែលនាំភ្លៀង។ ពាក្យ «អណ្តាតដែលមានខ្នង» (רָכָל֣ וּשְׁלִ֑) មានន័យថា «អណ្តាតសំងាត់» ដែលចង្អុលទៅរកពាក្យដើម្បីធ្វើបាបអ្នកដទៃ និងពាក្យអ្នកលើកសរសើរ។ អ្នកដែលស្តាប់ពាក្យបែបនេះមាន«មុខក្រហាយ»ចេញពីចិត្តសុចរិត។ បុរសជាច្រើនបានស្តាប់ពាក្យរបស់អ្នកនិយាយចំៗ ហើយស្រឡាញ់វាជារឿងដែលបោះចោលនូវសេចក្តីសុចរិត ហើយវាជារឿងដ៏សោកសៅ។ ប៉ុន្តែ មនុស្សសុចរិតមិនទទួលយកពាក្យរបស់អ្នកនិយាយចំអកនៅចំពោះមុខគាត់ឡើយ។ ដាវីឌខឹងនឹងអ្នកដែលរាយការណ៍ថានឹងសម្លាប់ស្តេចសូល ជាសត្រូវរបស់ទ្រង់ ហើយបញ្ជាឲ្យសម្លាប់គាត់។ (២សាំ. ៤:៥-១២) អាកប្បកិរិយាដែលដាវីឌបានប្រហារជីវិតត្រូវបានសរសេរក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រជាអចិន្ត្រៃយ៍បង្រៀនអំពីសេចក្តីសុចរិតដល់យើង។ យើងគួរអានព្រឹត្តិការណ៍ទាំងពីរខាងលើនេះឲ្យបានលម្អិតហើយគួរតែបង្រៀនវាផង។

24 ជាមួយនឹងប្រពន្ធដែលឈ្លោះប្រកែកគ្នា។

នៃពាក្យនេះសំដៅទៅលើការបកស្រាយនៃ 21: 9 នៅលើខាងលើ។ គោលបំណងដើម្បីនិយាយពាក្យដដែលៗគឺដើម្បីសង្កត់ធ្ងន់លើការបង្រៀន។ តាមពិតទៅ ដោយសារគ្រួសារមិនមានសុវត្ថិភាព អ្វីៗក៏ក្លាយទៅជាខុស។ ដូច្នេះហើយ បានជាអតិបរិមានៅក្នុងពិភពបូព៌ាបាននិយាយថា "គ្រួសារមានសន្តិភាព អ្វីៗបានសំរេច"។ នេះជាការពិតដែលមនុស្សលោកយល់ដោយព្រះគុណរួម។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះត្រូវបានដឹងដោយបទពិសោធន៍ត្រឹមត្រូវរបស់មនុស្សជាតិ។

25 ប្រៀបដូចជាទឹកត្រជាក់ដល់ព្រលឹងដែលស្រេក នោះជាដំណឹងល្អពីស្រុកឆ្ងាយ។ នៅ

ទីនេះពាក្យ "ព័ត៌មានល្អ" (ដំណឹងល្អ) គឺសំខាន់។ ពាក្យនេះធ្វើឲ្យយើងគិតអំពីការពិតដែលថា កាលព្រះយេស៊ូស្រេក ទ្រង់បានសុំទឹកខ្លះដល់ស្ត្រីសាសន៍សាម៉ារី និងការពិតដើម្បីប្រកាសដំណឹងល្អ (ដំណឹងដ៏រីករាយ) ដល់នាង។ ដំណឹងល្អគឺជាដំណឹងដ៏រីករាយនៃរាជាណាចក្ររបស់ព្រះដែលមកដល់មនុស្សជាតិនៅក្នុងកន្លែងនៃការបំផ្លិចបំផ្លាញ។ ដោយសារដំណឹងល្អផ្តល់ភាពគ្រប់គ្រាន់ពិតដល់ព្រលឹង នោះបទគម្ពីរប្រៀបធៀបដូចជាទឹក។ សូមមើល មករ 4:14, 7:37-39; វិវរណៈ ២២:១៧ គឺ ៥៥:១។ អ្វីដែលយើងគួរគិតក្នុងឃ្លានេះគឺធាតុនៃការរង់ចាំឧទាហរណ៍ បុរសដែលចាកចេញពីក្រុមគ្រួសារទៅនៅទីឆ្ងាយ ប្រាថ្នាចង់បានសំបុត្រនៃក្រុមគ្រួសាររបស់ខ្លួនចេញពីប្រទេសឆ្ងាយពីជាតិសាសន៍ខ្លួន។

សំបុត្រខាងលើផ្តល់ភាពគ្រប់គ្រាន់ដល់គាត់ ពីព្រោះគាត់រង់ចាំ និងចង់បានវាដោយស្មោះ ហើយបន្ទាប់មកបានទទួលព័ត៌មាន។ យើងគួរមានអាកប្បកិរិយាដើម្បីរង់ចាំព្រះគុណរបស់ព្រះដើម្បីចង់បានវា។ ដូចដែលយើងបានធ្វើដូច្នេះ យើងទទួលបានព្រះគុណ និងទទួលបានភាពគ្រប់គ្រាន់ដោយព្រះគុណ។ ហេតុនេះហើយបានជាបទគម្ពីរបង្ហាញពាក្យជាច្រើនដើម្បីមើលទៅព្រះ។ (លោកុប្បត្តិ ៤៩:១៨, ទំនុកតម្កើង ២៥:៣, ៥, ២១, ៣៣:២០, ២៧:៩, ៣៩:៧, ៤០:១, ៥៩:៩, ៦២:១, ៦៩:៦, ១០៤:២៧, ១២៣:១ -2, 130:5, 145:15, Is8:17, 25:9, 26:8,30:18, 33:2, 49:23, Jer14:22 Mi 7:7) សូមមើលទំនុកដំកើង ២៧:១៤, ៣៧:៣៤, ៦២:៥ សុភា ២០:២២b Zub ៣:៨។ ក្នុងចំណោមខទាំងឡាយខាងលើនេះ ពាក្យ «ដើម្បីរង់ចាំ» (ដើម្បីមើលឡើង) ត្រូវបានបកប្រែទៅជាពាក្យ «រង់ចាំ»។ ទីបំផុតរឿងទាំងពីរនេះគឺដូចគ្នា។

26 ដូចជាប្រភពទឹកដែលមានភក់ ឬប្រភពទឹកកខ្វក់ អ្នកសុចរិតដែលបើកផ្លូវនៅមុខមនុស្សអាក្រក់។

"មនុស្សសុចរិត" គឺជាគំរូរបស់មនុស្សជាច្រើន និងក្តីសង្ឃឹមរបស់ពួកគេ។ ដ្បិតការបង្រៀនរបស់លោកគឺជាទំនាយរបស់ព្រះ វាប្រៀបដូចជាអណ្តូងនៃជីវិត។ (សុភ. ១០:១១) ដូច្នេះ បើគាត់ចុះចាញ់នឹងការបៀតបៀនមនុស្សអាក្រក់ នោះមនុស្សជាច្រើននឹងខកចិត្ត។ ដូចនេះវាប្រៀបដូចជាការពិតដែលអណ្តូង និងប្រភពទឹកដែលបុរសជាច្រើនរើសយកមកផឹកបានក្លាយទៅជាកខ្វក់ Ch ។ Bridges បង្ហាញឧទាហរណ៍មួយចំនួននៅក្នុងបទគម្ពីរនៃពាក្យនេះ ពោលគឺអ័ប្រាហាំត្រូវបានស្តីបន្ទោសនៅចំពោះមុខស្តេចមិនជឿ។

(លោកុប្បត្តិ ១២:១៨-២០) ២០:៩-១០, ២៦:១០) ពេត្រុសបានចុះចាញ់មុន នឹងស្ងរអ្នកបម្រើស្រី។ (Mt 26: 69-72) ។ល។

27-28 ការបរិភោគទឹកឃ្មុំច្រើនក៏មិនល្អដែរ ហើយក៏មិនល្អក្នុងការស្វែងរកសិរីរុងរឿងរបស់ខ្លួនដែរ។ មនុស្សដែលមិនចេះទប់ចិត្ត ប្រៀបដូចជាទីក្រុងដែលបាក់បែកហើយទុកចោលដោយគ្មានជញ្ជាំង។

នៅទីនេះ "ទឹកឃ្មុំ" គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃ "កិត្តិយស" ។ អ្នកនិពន្ធបទគម្ពីរបង្រៀនរឿងមួយដោយពាក្យប្រៀបធៀបមួយក្នុងពេលមួយ និងរឿងមួយទៀតនៅពេលផ្សេងទៀត។ ជាឧទាហរណ៍ ពាក្យ សត្វតោ ប្រៀបធៀបព្រះមេស្ស៊ី (លោកុប្បត្តិ 49:9, វិវរណៈ 5:5) ហើយវាក៏ចង្អុលទៅអារក្សផងដែរ។ (១ពេត្រុស ៥:៨)។ នៅក្នុងសុភាសិត «ទឹកឃ្មុំ» គឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃប្រាជ្ញា (សុភាសិត ២៤:១៣-១៤) ហើយវាក៏ចង្អុលបង្ហាញអំពីកិត្តិយសផងដែរ។ (សុភាសិត ២៥:២៧)

សេចក្តីអធិប្បាយ ១៥ រក្សាជំហររបស់អ្នក (សុភាសិត ២៥:២៧-២៨)

យ៉ាកុប 1:15 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «បើមានសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាបានកើតជា
អំពើបាប ហើយអំពើបាបបានធំពេញវ័យនឹងកើតសេចក្តីស្លាប់។ "។
ដូចដែលយើងឃើញពាក្យនេះនៅក្នុងជីវិតរបស់យើងបំណងប្រាថ្នាគឺមាន
គ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងណាស់។ ដូច្នេះ យើងគួរគ្រប់គ្រងចំណង់ឲ្យបានប្រាកដ។
យើងគួរតែទទួលសញ្ញាបត្រគ្នាទៅវិញទៅមក។ ទោះបីជាព្រះប្រទានអ្វីមួយ
ដល់យើង ប៉ុន្តែមិនប្រទានឲ្យអ្នកដទៃក៏ដោយ យើងមិនគួរមានវាដោយបង្ខំ
ឡើយ។

បន្ទាប់មក អត្ថបទរបស់យើងមិនបាននិយាយថា « ក៏មិនមានសិរីល្អដែរក្នុង
ការស្វែងរកសិរីល្អរបស់ខ្លួនឯង។ « វាមានន័យថាមនុស្សអាចទទួលបានស
ម្ភារៈ កិត្តិយស ចំណេះដឹង កុមារ អំណាចជាដើម ជាវត្តមានរបស់ព្រះ។ ប៉ុន្តែ
កាលដែលគាត់ចង់បានគេនៅកណ្តាលខ្លួនគាត់ គាត់ក៏ចូលទៅក្នុងភាពឥត
ប្រយោជន៍។ ព្រះបាទដាវីឌមានរាជឱង្ការថា៖ «ទូលបង្គំទូលសូមរឿងមួយពី
ព្រះអម្ចាស់ គឺទូលបង្គំនឹងស្វែងរក គឺទូលបង្គំបានគង់នៅក្នុងព្រះដំណាក់
របស់ព្រះអម្ចាស់ អស់មួយជីវិត ដើម្បីសម្លឹងមើលព្រះភ័ក្ត្រព្រះអម្ចាស់ ហើយ
ទូលសួរព្រះវិហាររបស់ព្រះអង្គ។ . (ទំនុកដំកើង ២៧:៤) ដោយសារមនុស្ស
មានសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាច្រើន ពួកគេមិនអាចសម្រេចវាបាន ហើយបន្ទាប់មក
គាត់មានអារម្មណ៍មិនគ្រប់គ្រាន់ពេញមួយជីវិត ហើយគាត់មិនរស់ដោយ
ជំនឿជាក់ជាមិនខាន។ ប៉ុន្តែពួកបរិសុទ្ធពិតបានពោលថា "ឱព្រះអម្ចាស់
អើយ ចិត្តរបស់ទូលបង្គំមិនបានលើកឡើងទេ! ភ្នែករបស់ខ្ញុំមិនខ្ពស់ពេកទេ។
ខ្ញុំមិនកាន់កាប់ខ្លួនឯងជាមួយនឹងអ្វីដែលអស្ចារ្យពេក និងអស្ចារ្យពេក

សម្រាប់ខ្ញុំទេ។ប៉ុន្តែខ្ញុំបានសូប់ស្ងាត់ហើយព្រលឹងខ្ញុំដូចជាកូនដែលផ្តាច់ដោះជាមួយម្តាយ; ដូចកូនក្មេងដែលផ្តាច់ដោះ គឺជាព្រលឹងរបស់ខ្ញុំនៅក្នុងខ្ញុំ។ អ៊ីស្រាអែលអើយ ចូរសង្ឃឹមលើព្រះអម្ចាស់ ចាប់ពីពេលនេះតទៅមុខជារៀងរហូត។ (ទំនុកដំកើង ១៣១:១-៣)។ សូមយោងទៅ អេក ១២:១៣។

បុរសស្វែងរកសិរីរុងរឿងនៅតំបន់ជាច្រើន។ ប៉ុន្តែអ្នកណាស្វែងរកវាលើសជាងព្រះ នោះនឹងក្លាយទៅជាបាប។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «វេទនាដល់អ្នករាល់គ្នា នៅពេលមនុស្សទាំងអស់និយាយល្អអំពីអ្នករាល់គ្នា ព្រោះបុព្វបុរសរបស់គេបានប្រព្រឹត្តចំពោះព្យាការីក្លែងក្លាយ។ (លូកា 6:26) ហើយទ្រង់ក៏មានបន្ទូលទៅគេថា "អ្នករាល់គ្នាជាអ្នកដែលរាប់ជាសុចរិតនៅចំពោះមុខមនុស្ស ប៉ុន្តែព្រះទ្រង់ជ្រាបពីចិត្តរបស់អ្នក។ ដ្បិតអ្វីដែលលើកតម្កើងក្នុងចំណោមមនុស្ស គឺជាការគួរស្អប់ខ្ពើមនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះ»។ (លូកា ១៦:១៥) ទំនុកតម្កើង ១១៥:១ មានប្រសាសន៍ថា «ឱព្រះអម្ចាស់អើយ មិនមែនចំពោះយើងខ្ញុំទេ សូមលើកតម្កើងព្រះនាមព្រះអង្គ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួន និងសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គ! "។ សិរីល្អមានតែព្រះប៉ុណ្ណោះ។

"ទីរ៉ូ និងស៊ីដូនបានស្តាប់ពាក្យរបស់ស្តេចហេរ៉ូឌ ហើយស្រែកឡើងដោយលើកគាត់ថា «សំឡេងនៃព្រះ មិនមែនពីមនុស្សទេ!»។ «នៅគ្រានេះ ស្តេចហេរ៉ូដមិនបានវិលមកឯព្រះវិញទេ តែទ្រង់រីករាយនឹងវា ទេវតារបស់ព្រះយេហូវ៉ាវាយគាត់ ហើយបន្ទាប់មកគាត់ត្រូវស្លាប់ដោយដង្កូវស៊ី។ (កិច្ចការ ១២:២២-២៣)។ «ហើយមនុស្សបានស្រែកឡើងថា: «សំឡេងនៃព្រះមិនមែនរបស់មនុស្ស! រំពេចនោះ ទេវតារបស់ព្រះអម្ចាស់បានវាយគាត់ចុះ ពីព្រោះគាត់មិនបានលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់ ហើយគាត់ត្រូវដង្កូវស៊ី ហើយដកដង្ហើមចុង

ក្រោយ»។ (យេ. ១៧:៩) សុភាសិត ២៨:២៦ បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នក ណាដែលទុកចិត្តក្នុងគំនិតខ្លួន នោះជាមនុស្សល្ងង់ តែអ្នកណាដែលដើរ ដោយប្រាជ្ញានឹងបានរួចខ្លួន។ « ដើម្បីធ្វើជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿរបស់យើងបាន ត្រឹមត្រូវ យើងគួរតែយកឈ្នះលើចិត្តរបស់យើង។ លោក Luther បាន និយាយថា បញ្ញារបស់មនុស្សគឺដូចជាសត្វ។ វាត្រូវបានគេសង្កេតឃើញ យ៉ាងត្រឹមត្រូវដោយពាក្យនៃបទគម្ពីរ។ យូដាស 1:10 និយាយទៅកាន់ពួក អ្នកមិនជឿថា៖ «ប៉ុន្តែមនុស្សទាំងនេះប្រមាថដល់អ្វីៗទាំងអស់ដែលខ្លួនមិន យល់ ហើយត្រូវបំផ្លាញដោយអ្វីៗទាំងអស់ដែលពួកគេយល់ដោយសភា វគតិដូចជាសត្វដែលគ្មានហេតុផល។ " Moody បាននិយាយថា "ជំនឿគឺ លះបង់ខ្លួនយើងនៅចំពោះព្រះ" ។

ជំពូក 26

ការបកស្រាយ

1 ដូចជាព្រិលនៅរដូវក្តៅ ឬភ្លៀងធ្លាក់ក្នុងរដូវច្រូតកាត់ ដូច្នេះកិត្តិយសមិនសមនឹងមនុស្សល្ងង់ឡើយ។

ត្រង់នេះ ពាក្យ «មនុស្សល្ងីល្ងើ» (כְּסִיל) និយាយថា មនុស្សមិនប្រែចិត្តដោយសារចិត្តរឹងរូសនោះទេ។ នៅលើលោកនេះគ្មានមនុស្សពេញលេញទេ ហើយមានតែមនុស្សទាំងអស់ដែលមានកំហុស។ ប៉ុន្តែមនុស្សដើម្បីឆ្លុះបញ្ចាំងពីកំហុសរបស់គាត់ និងអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយដើម្បីប្រែចិត្តពីអំពើបាបរបស់ពួកគេ អាចជឿលើហាន:ដ៏ថ្លៃថ្នូ ("កិត្តិយស") ពីព្រោះពួកគេកែកំហុសរបស់ពួកគេបានល្អ ហើយទីបំផុតពួកគេបំពេញបេសកកម្មបានត្រឹមត្រូវ។ ប៉ុន្តែបុគ្គលរឹងរូសថាមិនប្រែចិត្ត ប្រព្រឹត្តនូវធម៌ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ ព្រោះខ្លួនមានចិត្តក្រអឺតក្រទមជាងងងឹត ការងារតែងត្រូវបរាជ័យ។ ដូច្នេះ ការដែលបុរសបែបនេះមិនស័ក្តិសមនឹងហាន:ដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់ (កិត្តិយស) ប្រៀបដូចជាស្ថានភាពដែលនៅរដូវក្តៅ ព្រិលធ្លាក់មក ហើយពេលច្រូតកាត់ ភ្លៀងធ្លាក់មក នាំឲ្យប៉ះពាល់ដល់ការធ្វើស្រែចម្ការ។ នៅក្នុងតំណែងនៃក្រុមជំនុំ (កិត្តិយស) ផងដែរ ដូចជាខ្ញុំមិនមានគុណវុឌ្ឍិត្រូវបានតែងតាំង ពួកគេធ្វើបាបក្រុមជំនុំ។ ជាពិសេសបុរសដែលព្រះមិនបានតែងតាំងឱ្យរក្សាតំណែងគ្រូគង្វាល កិត្តិយសសម្រាប់រក្សាជីវិតរបស់ពួកគេពួកគេធ្វើបាបក្រុមជំនុំពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេ។ ភស្តុតាងមិនសមរម្យដែលគេយកជាហាន:ខ្ពង់ខ្ពស់ត្រូវបានលាតត្រដាងដោយមិនកែកំហុសចំពោះចិត្តរឹងប៉ឹងរបស់គេ។

2 ដូចជាចាបដែលកំពុងហើរដូចជាសត្វលេបដែលកំពុងតែហើរ បណ្តាសាដែលឥតហេតុមិនរលត់ឡើយ។

ពាក្យនេះមានន័យថា "បណ្តាសាដែលគ្មានហេតុ" ដែលមានន័យថា បណ្តាសាដែលគ្មានយុត្តិធម៌មិនគួរសម្រេចដោយផ្ទាល់ឡើយ។ ដូចជាបទគម្ពីរត្រូវបានសរសេរ មនុស្សសុចរិតទទួលបណ្តាសារបស់សត្រូវដោយអយុត្តិធម៌។ ប៉ុន្តែវាត្រូវបានបង្ហាញដោយឥតប្រយោជន៍។ ជាឧទាហរណ៍ កូលីយ៉ាតបានដាក់បណ្តាសាដាវីឌក្នុងនាមជាព្រះប៉ាឡេស្ទីន (១ សាំ ១៧:៤៣-៤៤) ប៉ុន្តែបានយកឈ្នះគាត់វិញ (១ សាំ ១៧:៤៨-៥០)។

ហើយហោរា យេរេមាក៏បានក្លាយជាវត្ថុនៃបណ្តាសាចេញពីខ្មាំងសត្រូវដោយគ្មានមូលហេតុ។ (យេរេមា ១៥:១០ខ) ប៉ុន្តែ បណ្តាសារបស់ខ្មាំងសត្រូវមិនបានជះឥទ្ធិពលដល់យេរេមាដោយផ្ទាល់ទេ។ ដូចបទគម្ពីរចែងថា មានតែបណ្តាសាខាងសីលធម៌ខាងសាសនាដោយអំណាចនៃព្រះទេ ដែលសម្រេចដល់វត្ថុដោយផ្ទាល់។ ជាឧទាហរណ៍ ដោយសារអំពើបាបដែលកូនពុករលួយបានចំអកឱ្យអេលីសា បុរសនៃព្រះមាន 42 នាក់ក្នុងចំនោមពួកគេត្រូវខ្លាឃ្មុំញីបុក ហើយត្រូវស្លាប់ដោយសារបណ្តាសារបស់គាត់។ (ស្តេចទី២ ២:២៣-២៤)។ ត្រង់ចំណុចនេះ ចំណុចមួយដែលយើងត្រូវចងចាំ គឺការពិតដែលព្រះជាម្ចាស់បំផ្លាញទីក្រុង ទីក្រុងយេរីខូដែលពោរពេញដោយអំពើបាប ហើយក្នុងអត្ថន័យដើម្បីលុបវាចោលជារៀងរហូត តាមរយៈយ៉ូស្វេ ជាអ្នកបង្កើតក្រុងយេរីខូម្តងទៀត។ ត្រូវបណ្តាសា នោះពេលគាត់សង់គ្រឹះកូនច្បងរបស់គាត់នឹងត្រូវស្លាប់ ហើយពេលគាត់ធ្វើទ្វារក៏ត្រូវស្លាប់ នោះកូនប្រុសចុងក្រោយរបស់គាត់នឹងត្រូវស្លាប់។ (យ៉ូស ៦:២៦)។

បន្ទាប់មក 100 ឆ្នាំ (ថ្ងៃរបស់អហាប់) ក្នុងនាមជាបុរសនោះ Hiel បានព្យាយាម កសាងទីក្រុង Jericho ម្តងទៀត ហើយបានសាងសង់គ្រឹះ ដូចព្រះយេហូវ៉ា បានបណ្តាសា កូនប្រុសច្បងរបស់គាត់បានស្លាប់ ដើម្បីសង់ទ្វារ កូនប្រុស ចុងក្រោយរបស់គាត់គឺ ស្លាប់។ (1 ស្តេច 16:34) n ដូចគ្នានឹងការបណ្តាសា ដែលបានប្រកាសដោយហេតុផលសីលធម៌សាសនាត្រូវបានដឹងជានិច្ច ដោយអំណាចនៃព្រះ ផ្ទុយទៅវិញការបណ្តាសាដោយគ្មានហេតុផលតែងតែ ឥតប្រយោជន៍។ ដូចដែលយើងឃើញហើយ បណ្តាសាគឺស្មោះត្រង់ជានិច្ច វាកើតឡើងតែលើមនុស្សពោរពេញដោយអំពើបាប ដោយសារអំណាចនៃ ព្រះ។ វាមានសីលធម៌ខាងសាសនា ប៉ុន្តែមិនមែនជាវេទមន្តទេ។

ប៉ុន្តែបណ្តាសាដែលអ្នកមិនគោរពសាសនាតែងតែប្រើគឺវេទមន្ត និងឥត ប្រយោជន៍។ គ្រាន់តែជាការជេរប្រមាថដោយគ្មានហេតុផល។ ឧទាហរណ៍ បណ្តាសារបស់ព្រះពុទ្ធសាសនាជាកម្មសិទ្ធិរបស់វា។ ខ្ញុំណែនាំវាដោយ សង្ខេប និងរិះគន់វា។ ពោលគឺសូត្រ ៥២៧ ដែលព្រះពុទ្ធទ្រង់ត្រាស់ថា អ្នក ណាសរសេរខ្សាច់ទុកក្នុងផ្ទះពេញមួយជីវិត អ្នកនោះមិនទទួលរងគ្រោះ ដោយថ្នាំពុលទេ គ្រោះកាចនឹងរលត់ទៅវិញ ហៅថា បាបកម្មទាំងឡាយណា ។ គាត់បានប្តេជ្ញានៅមុនពេលជីវិតរបស់គាត់ត្រូវបានដកចេញដូចជារលាយ ក្នុងទឹកឆ្អិន។ ( ) វេទមន្តបែបនេះមិនមានក្រមសីលធម៌ទេ ប៉ុន្តែមានតែចរិត វេទមន្តប៉ុណ្ណោះ។ ការលាតត្រដាងនៃអំណាចមិនទាក់ទងនឹងអំពើល្អ និង អាក្រក់របស់អ្នកដែលមាននោះទេ។ វាគឺជាគំនិតអបិយជំនឿឥតប្រយោជ ន៍។

3 រំពាត់សម្រាប់សេះ ស្ពានសម្រាប់លា និងដំបងសម្រាប់ខ្នងមនុស្សល្ងីល្ងើ។

សេះ និងសត្វលាជាសត្វដែលត្រូវត្រួតត្រាដោយសណ្តាប់ធ្នាប់ ដែលជាពាក្យប្រៀបធៀបរបស់មនុស្សល្ងីល្ងើ។ (ទំនុកតម្កើង ៣២:៩) ពាក្យ «ដំបងសម្រាប់ខ្នងមនុស្សល្ងីល្ងើ» មានន័យថា ព្រះគ្រប់គ្រងលើមនុស្សចំអក និងមនុស្សរឹងរូស (អត្ថសញ្ញាណនៃ «មនុស្សល្ងីល្ងើ») ដោយការដាក់ទោស និងគ្រោះកាច។ នេះបង្ហាញពីសេចក្តីសុចរិតរបស់ព្រះ និងសេចក្តីមេត្តាករុណារបស់ទ្រង់។ ហេតុផលដែលយើងគិតដូច្នេះ គឺដោយសារព្រះជាម្ចាស់មិនដាក់ទោសមនុស្សមានបាបទាំងអស់ក្នុងលោកនេះទេ ប៉ុន្តែដាក់ទោសក្នុងចំណោមពួកគេ ដែលជាមនុស្សមានបាបដ៏ធំបំផុត (មនុស្សល្ងីល្ងើ)។ ការអនុវត្តការដាក់ទណ្ឌកម្មដូច្នេះគឺជាចំណុចកណ្តាលនៃ Ilberbackkyue (គោលការណ៍ដែលការដាក់ទណ្ឌកម្មមួយនាំមកនូវលទ្ធផលដ៏មានប្រសិទ្ធភាព) ។ គោលការណ៍នេះត្រូវបានបង្ហាញនៅសុភាសិត ១៩:២៥ ជាក់ស្តែងដែលចែងថា៖ «ចូរវាយអ្នកចំអក នោះមនុស្សសាមញ្ញនឹងរៀនចេះប្រយ័ត្នប្រយែង។ ចូរប្រដៅមនុស្សដែលមានការយល់ដឹង ហើយគេនឹងទទួលបានចំណេះ»។ ត្រង់នេះ ពាក្យ «មនុស្សល្ងីល្ងើ» (פתי) ខុសពីពាក្យ «មនុស្សល្ងីល្ងើ» (פתי = ក្រអឺតក្រទម) នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង (សុភាសិត 26:3) ប៉ុន្តែអ្នកដែលមិនយល់ឆ្ងែង និងស្តាំ។

4-5 កុំឆ្លើយនឹងមនុស្សល្ងង់តាមភាពល្ងីល្ងើរបស់ខ្លួនឡើយ ក្រែងលោអ្នកបានដូចខ្លួនឯង។ ចូរឆ្លើយតបទៅនឹងភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ខ្លួន ក្រែងមានប្រាជ្ញានៅក្នុងភ្នែករបស់ខ្លួន។

នៅទីនេះ ពាក្យបញ្ជាពីរហាក់ដូចជាផ្ទុយគ្នាទៅវិញទៅមក តាមពិតមិនមានជម្លោះទេ។ នេះបង្ហាញនូវកិរិយាឈ្លាសវៃពីរយ៉ាងចំពោះវត្ថុលង់ គឺមានករណីរក្សាភាពស្ងៀម និងករណីនិយាយទៅកាន់មនុស្សលង់។

(១) ការរក្សាភាពស្ងៀមស្ងាត់របស់មនុស្សល្ងីល្ងើគឺជាប្រាជ្ញា។ (ខ៥)

មនុស្សល្ងីល្ងើគឺលង់ហើយក្រអឺតក្រទម។ គាត់មិនព្យាយាមដឹងការពិតនិងការពិតដោយស្មោះទេប៉ុន្តែព្យាបាលវាដោយចង់ដឹង។ វាគឺដើម្បីចាត់ទុកវាជាប្រភេទនៃហ្គេមលេង។ អ្នកប្រាជ្ញមិនឆ្លើយតបទេ។ ព្រោះក្នុងករណីដែលគាត់និយាយ គឺគាត់ចូលរួមក្នុងការងារខុសពីអ្នកដទៃ។ ព្រះយេស៊ូនៅស្ងៀមដោយគ្មានចម្លើយចំពោះសំណួររបស់ស្តេចហេរ៉ូដដោយការចង់ដឹង។ (លូកា ២៣:៨-១០) លោកបណ្ឌិត ខេ ស៊ីលឌើរ បានបកស្រាយភាពស្ងៀមស្ងាត់របស់ព្រះយេស៊ូជាបីយ៉ាង។ នោះគឺជាដំបូងវាជាភាពស្ងៀមស្ងាត់របស់ស្តេច។ ដោយសារគាត់ជាស្តេចនៃស្តេច ជ័យជំនះរបស់គាត់មិនមែនជាចម្លើយដ៏រីករាយចំពោះភស្តុតាងមិនពិតនោះទេ។ ដោយសារគាត់មិនបានឆ្លើយតបនឹងពាក្យដ៏អង់អាចក្លាហាន និងក្លាហានរបស់ពួកគេ ជាជាងគាត់បានបង្ហាញពីភាពអស្ចារ្យរបស់គាត់ដែលអស្ចារ្យជាង cosmos ។ សត្វក្រៀលហោះហើរខ្ពស់មិនស៊ីសាច់សត្វចាបឡើយ។ ទីពីរគឺជាភាពស្ងៀមស្ងាត់របស់សង្ឃ។

ព្រះយេស៊ូវបានក្លាយជាយញ្ញបូជាដង្វាយធួនសម្រាប់មនុស្សជាច្រើន។ គាត់ប្រៀបដូចជាកូនចៀមដែលត្រូវចាត់ទុកឲ្យគេសម្លាប់។ (ពេត្រុសទី១ ២:២២-២៣) អ្នកលះបង់ត្រូវរងទុក្ខដោយគ្មានពាក្យថាជាធម្មជាតិ។ ទីបីវាគឺជាភាពស្ងៀមស្ងាត់របស់ហោរា។ ក្នុងចំណោមទំនាយរបស់ហោរាខ្លះត្រូវបាន

លាតត្រដាងយ៉ាងច្បាស់ ប៉ុន្តែមួយទៀតត្រូវបានលាក់។ មុនពេលវេលាមក ដល់ វាអាចនឹងក្លាយទៅជាការយល់ច្រឡំ។ នេះធ្វើឲ្យបុរសមានអារម្មណ៍ពិតយ៉ាងជ្រាលជ្រៅអំពីព្រះ។ ការដែលព្រះយេស៊ូមិនដែលឆ្លើយនឹងសំណួរបស់ស្តេចហេរ៉ូដគឺជាភាពស្ងៀមស្ងាត់របស់ព្យាការី។ (លូកា ២៣:៩)

សំណេរចាស់ក្នុងលោកទិសបូព៌ាបានពោលថា "បើមនុស្សអាក្រក់ស្តីបន្ទោសមនុស្សល្អ មនុស្សល្អមិនគួរតបស្នងឡើយ ព្រោះចិត្តមិនឆ្លើយតបផ្ទុយពីការពិតថា ចិត្តច្បាស់ហើយស្ងាត់ អ្នកស្តីបន្ទោសបានឆ្អិនហើយ។ ហើយឡើងមាត់។ ដូចដែលគាត់ស្តោះទឹកមាត់ចេញទៅស្ថានសួគ៌ វាត្រូវទម្លាក់មកលើមុខគាត់ម្តងទៀត»។ ហើយវាក៏បាននិយាយថា "ប្រសិនបើខ្ញុំស្តាប់ការបំពាននោះ ខ្ញុំមិនគួរឆ្លើយតបដូចមនុស្សថ្លង់នោះទេ ភ្លើងឆេះលើមេឃឥតប្រយោជន៍ ហើយវាក៏បាត់ដោយឯកឯងដោយមិនរលត់ឡើយ។ បេះដូងរបស់ខ្ញុំប្រៀបដូចជាកន្លែងទំនេរ មានតែបបូរមាត់ និងអណ្តាតរបស់គាត់ដែលត្រូវបានរំកិល»។ ( ) ពាក្យបែបនេះនៅក្នុង Myngsimbogam មិនត្រូវបានបំផុសគំនិតទេ។ វាគឺជាការយល់ដឹងដោយបទពិសោធន៍របស់មនុស្ស និងព្រះគុណទូទៅដែលព្រះប្រទាន។

(1) (២) ករណីឆ្លើយនឹងពាក្យមនុស្សល្ងង់។ មនុស្សល្ងីល្ងើមានពេលនិយាយកុហកដោយហេតុផលនៃភាពល្ងង់ខ្លៅ។ ក្នុងករណីបែបនេះ យើងគួរឆ្លើយដើម្បីសង្គ្រោះព្រលឹងគាត់ ហើយគួរបង្រៀនវា។ ប្រសិនបើគាត់គិតថាពាក្យល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់ត្រឹមត្រូវដោយខ្លួនឯង (ខ 5b) ព្រលឹងរបស់គាត់កាន់តែងងឹត។ ព្រះយេស៊ូបានឆ្លើយតបទៅមនុស្សល្ងង់ដើម្បីបង្រៀន

សេចក្តីពិត។ (យ៉ូហាន ១៨:១៩-២៤, ៣៣-៣៧, ១៩:១១) សូមយោងទៅ ធីមទី១ ៦:១៣។

៦-១០ អ្នកណាផ្ញើសារដោយដៃមនុស្សល្ងីល្ងើ អ្នកនោះកាត់ជើងខ្លួនឯង ហើយផឹកស្រាបៀតបៀន។ ដូចជើងមនុស្សខ្វិនដែលព្យួរឥតប្រយោជន៍គឺជាសុភាសិតនៅក្នុងមាត់របស់មនុស្សល្ងីល្ងើ។ ដូចអ្នកដែលចងដុំថ្មនៅក្នុងខ្សែជាអ្នកផ្តល់កិត្តិយសដល់មនុស្សល្ងង់។ ដូចបន្លាដែលឡើងទៅក្នុងដៃមនុស្សប្រមឹក ជាសុភាសិតក្នុងមាត់មនុស្សល្ងង់។ ដូចជាអ្នកបាញ់ព្រួញដែលធ្វើឲ្យមនុស្សគ្រប់គ្នារបួស គឺជាអ្នកជួលមនុស្សល្ងីល្ងើ ឬអ្នកប្រមឹក។

ពាក្យនៃផ្នែកនេះមានន័យថា វាមិនល្អទេដែលបុរស (ឬក្រុមជំនុំ) ជំនួសមនុស្សល្ងង់ជំនួសខ្លួនគាត់។ ការបកស្រាយលម្អិតចំពោះខគម្ពីរនេះជំនួសការអធិប្បាយបន្ទាប់។

ធម្មទាន ១៦ គ្រូគង្វាលល្ងីល្ងើ (សុភាសិត ២៦:៦-១០)

តើ "ល្ងង់" មានន័យដូចម្តេច? "ធ្វើជាមនុស្សល្ងង់" (כְּסִיל) មានន័យថា ល្ងង់ខ្លៅ ឆោតល្ងង់ ប៉ុន្តែវាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពាក្យអារ៉ាប់ ច្រមុះ (រដុប ការធ្វេសប្រហែស)។ នេះបាននិយាយថាមនុស្សល្ងង់ខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងបទគម្ពីរ។

1. អ្នកដែលមិនស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់ គឺជាមនុស្សល្ងង់ (ទំនុកតម្កើង ១៤:១) ទោះបីមនុស្សនោះត្រូវបានបណ្តុះបណ្តាលចំណេះដឹងខាងវិទ្យាសាស្ត្រក៏ដោយ ប្រសិនបើគេមិនស្គាល់ព្រះ នោះគាត់នៅតែមិនអាចក្លាយជាមនុស្សយឺតបានឡើយ។ ដោយសារតែគាត់នៅតែនៅក្នុងចំណេះដឹងមេកានិច។ ដោយសារគាត់ជាវិញ្ញាណ ខណៈដែលបុរសនោះបានទទួលការបំផុសគំនិត គាត់អាចស្គាល់ព្រះ។ បើគ្មានការបំផុសគំនិតទេ គ្រូគង្វាលគិតតែពីមនុស្ស និងមេកានិចគឺល្ងង់។

2. អ្នកណាដែលធ្វើបាបគឺល្ងង់ (សុភាសិត ១៤:៩) សូមមើលសុភាសិត ២៦:១១។ បទគម្ពីរចែងថា យើងត្រូវតទល់នឹងអំពើបាបរហូតដល់បង្ហូរឈាម។ (ហេព្រើរ ១២:៤)

៣.អ្នកណាដែលស្អប់ការស្តាប់ការផ្តន្ទាទោស នោះជាមនុស្សល្ងង់ (សុភាសិត ១:២០-៣៣)

បទគម្ពីរចាត់ទុកការកាត់ទោសយ៉ាងមានតម្លៃ។ សុភាសិត ២៧:៥-៦ មានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិតគាត់នឹងលាក់ខ្ញុំនៅក្នុងជម្រករបស់គាត់ នៅថ្ងៃមានអាស

ន្ត។ គាត់នឹងលាក់ខ្ញុំនៅក្រោមគម្របតង់របស់គាត់។ គាត់នឹងលើកខ្ញុំឡើងលើថ្ម។ "

4. អ្នកណាដែលមិនរៀបចំខ្លួនសម្រាប់ព្រលឹង (សម្រាប់ពិភពលោកខាងមុខ) គឺល្ងង់។ (លូកា ១២:១៦-២១) កូរិនថូស ១៥:១៩បាននិយាយថា៖ «បើយើងមានសេចក្តីសង្ឃឹមក្នុងជីវិតនេះតែក្នុងព្រះគ្រីស្ទ នោះយើងជាមនុស្សដែលគួរអាណិតបំផុត។ "មនុស្សល្ងង់ ក្នុងសុភាសិត ពោលថា កម្មវិន័យ។ (១៩: ២៩, ២៦:៣)

ពាក្យ « សារមួយ » (שֹׁלֵחַ דְּבָרִים בְּיַד) (ខទី ៦) មានន័យថា ព្យាបាល ដែលត្រូវបញ្ជូនដោយការព្យាបាលជាផ្លូវការ។ ដូច្នេះ នេះមិនមែនជាពាក្យកំណត់ដើម្បីជូនដំណឹងដល់ពិភពលោកទេ។ នេះពិតជាមន្ត្រីត្រូវអនុវត្តជំនួសវា។ ដូច្នេះ ខទី ៨ នេះត្រូវបានប្តូរទៅជាពាក្យ « កិត្តិយស » (כָּבוֹד) តាមនោះគេចាត់ទុកថានេះជាមន្ត្រីហោរាដ៏មានកិត្តិយសដែលប្រកាសព្រះបន្ទូលនៃព្រះ។ កិច្ចការដែលគាត់ប្រតិបត្តិគឺដើម្បីប្រកាស « សុភាសិត » (ខទី ៧ ខ ខ ៩ ខ) នោះគឺដូចជាយើងឃើញដើម្បីប្រកាសព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ការបកស្រាយនេះត្រូវបានកំណត់អត្តសញ្ញាណ។

ការដែលមនុស្សល្ងីល្ងើធ្វើជាអ្នកតំណាងក្រុមជំនុំគឺគ្រោះថ្នាក់ណាស់។ ព្រោះមនុស្សល្ងង់ (כְּסִיל) គឺជាមនុស្សមិនព្រមកែកំហុសរបស់ខ្លួន ដូចដែលបានបកស្រាយខាងលើរួចមកហើយ។ ពាក្យសុភាសិត ១:២២ ខបានកំណត់អត្តសញ្ញាណការបកស្រាយនេះ។ មានគេនិយាយថា "មនុស្សល្ងង់ស្អប់ចំណេះដឹង"។ ពោលគឺមនុស្សល្ងង់ មិនមែនមានន័យថាមនុស្សរៀនសុចរិត

និងកែកំហុសខ្លួននោះទេ។ មនុស្សគ្រប់រូបមានកំហុស ប៉ុន្តែមានតែអ្នកដែលប្រែចិត្ត (រៀន និងកែ) មានមន្ត្រីសំខាន់។ មានតែអ្នកដែលមិនប្រែចិត្ត ហើយកំណត់កំហុសខ្លួនឯងនោះទេ ដែលមិនត្រូវចោទប្រកាន់មន្ត្រីសំខាន់នោះទេ។ គាត់ធ្វើឱ្យរឿងចោទប្រកាន់បរាជ័យ។ ការពិតនេះត្រូវបានចែងនៅក្នុងអត្ថបទនេះជារឿងមួយចំនួន។ ទាំងនោះគឺ

(១) របស់ដែលគ្រោះថ្នាក់យ៉ាងនេះត្រូវបានតែងតាំងជាអ្នកជំនួសនោះគឺដូចជាកាត់ជើងខ្លួនឯង។ (ខ ៦ ខ) អ្នកណាដែលត្រូវកាត់ជើងមិនអាចដើរបាន។ វាហាក់ដូចជាជនពិការមិនធ្វើអ្វីសោះ។ ការប្រតិបត្តិដោយជើងក្នុងបទគម្ពីរគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃអំពើ។

(៥) ការបង្រៀននៃសេចក្តីពិតដូចជើងខ្វិនគឺជាការមិនអាចទៅរួច។ (ខ៧) អ្នកដែលប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (សុភាសិត) គួរតែទទួលការធានា។ គាត់គួរដាំសេចក្តីពិតក្នុងក្រុមជំនុំដោយទឹកចិត្ត។ ប៉ុន្តែ បើគាត់មិនប្រាថ្នាចង់បានសេចក្តីសុចរិតទេ នោះជាអ្នកដែលមិនប្រែចិត្ត ហើយមានចិត្តរឹងប៉ឹង។ នោះគឺ មនុស្សល្ងង់គឺអសមត្ថភាពក្នុងការប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ទ្រង់អធិប្បាយ និងបង្រៀនដោយស្មាក់ស្មើរចំពោះបញ្ហានៃជីវិតរបស់គាត់។ (ភីលីព ២:២១)

(៦) ប្រៀបដូចជាអ្នកចងថ្មក្នុងខ្សែ។ (ខ៨) ពេលយើងបោះថ្ម តើត្រូវចងវាក្នុងខ្សែទេ? ដូចដែលវាត្រូវបានចងនៅលើវាវាមិនអាចបោះបានទេ។ ដូចជាមន្ត្រីដ៏វិសុទ្ធដែលតាំងចិត្តចំពោះមនុស្សល្ងង់ មិនអាចនាំមកនូវប្រសិទ្ធភាព

បានឡើយ។ មនុស្សបែបនេះមិនទទួលខុសត្រូវចំពោះភាពទំនេររបស់គាត់ទេ។

(៧) ប្រៀបដូចជាបន្លាដែលឡើងទៅក្នុងដៃមនុស្សប្រមឹក (ខ៩) ដូចជាអ្នកប្រមឹកយកដើមបន្លា។ គាត់នឹងបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់អ្នកដទៃ។ ដូចមនុស្សល្ងីល្ងើចោទប្រកាន់មន្ត្រីដ៏វិសុទ្ធ នោះគាត់នឹងធ្វើបាបក្រុមជំនុំ។

(11) វាដូចជាអ្នកដែលជូលមនុស្សល្ងីល្ងើ (ខ១០ ខ) ឲ្យជូលអ្នកដែលឆ្លងកាត់មានន័យថារើសយកអ្នកខ្លះដោយមិនចេះដឹង ការបង្រៀនពីសេចក្តីពិតដូចជើងមនុស្សខ្វិនគឺមិនអាចទៅរួច។ (ខ៧) អ្នកដែលប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (សុភាសិត) គួរតែទទួលការធានា។ គាត់គួរដាំសេចក្តីពិតក្នុងក្រុមជំនុំដោយទឹកចិត្ត។ ប៉ុន្តែ បើគាត់មិនប្រាថ្នាចង់បានសេចក្តីសុចរិតទេ នោះជាអ្នកដែលមិនប្រែចិត្ត ហើយមានចិត្តរឹងប៉ឹង។ នោះគឺ មនុស្សល្ងង់គឺអសមត្ថភាពក្នុងការប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ទ្រង់អធិប្បាយ និងបង្រៀនដោយស្វាក់ស្ទើរចំពោះបញ្ហានៃជីវិតរបស់គាត់។ (ភីលីព ២:២១)

(១២) ប្រៀបដូចជាអ្នកចងថ្មក្នុងខ្សែស្លែង។ (ខ៨) ពេលយើងបោះថ្ម តើត្រូវចងវាក្នុងខ្សែទេ? ដូចដែលវាត្រូវបានចងនៅលើវាវាមិនអាចបោះបានទេ។ ដូចជាមន្ត្រីដ៏វិសុទ្ធដែលតាំងចិត្តចំពោះមនុស្សល្ងង់ មិនអាចនាំមកនូវប្រសិទ្ធភាពបានឡើយ។ មនុស្សបែបនេះមិនទទួលខុសត្រូវចំពោះភាពទំនេររបស់គាត់ទេ។

(១៣) វាដូចជាបន្លាដែលឡើងទៅលើដៃរបស់មនុស្សប្រមឹក (ខ ៩) ដូចជាអ្នក ប្រមឹកយកដើមបន្លា។ គាត់នឹងបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់អ្នកដទៃ។ ដូចមនុស្ស ល្ងីល្ងើចោទប្រកាន់មន្ត្រីដ៏វិសុទ្ធ នោះគាត់នឹងធ្វើបាបក្រុមជំនុំ។

(១៤) កំណត់គុណវុឌ្ឍិរបស់កម្មករ។ វាជារឿងគ្រោះថ្នាក់។ ភាសាហេព្រើរនៃ ខទី 10 (מְחוֹלֵל־כֹּל וְשֹׁכֵר עֹבְרֵי־בֹסֶר וְשֹׁכֵר כְּסִילִ s កំណែភាសាក្រិចរបស់ យើងបានធ្វើតាមកំណែស្តង់ដារអាមេរិក (ASV)។ ជាងការបកប្រែខាងក្រោម នេះគឺល្អជាង។ នោះគឺវាជាការបកប្រែថា "បុរសដែលអង្គុយលើកៅអីខ្ពស់ធ្វើ កិច្ចការទាំងអស់ខុស។ ពួកគេប្រើមនុស្សល្ងង់ និងវង្វេង។ « (The Jewish Commentary for Bible Readers, Book of Proverbs, Union American Hebrew Congregations, 1961, ទំព័រ 268)

11 ដូចជាឆ្កែដែលត្រឡប់ទៅក្អួតវិញ នោះជាមនុស្សល្ងីល្ងើដែលពោលពាក្យ ល្ងង់ខ្លៅដដែល។

នៅទីនេះភាពល្ងង់ខ្លៅត្រូវបានបង្ហាញជាឆ្កែ។ ដោយសារតែមានដូចខាង ក្រោម។ នោះគឺ (1) អត្ថបទជាភាសាហេព្រើរនៃពាក្យ "ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ គាត់" (כְּסִיל) (មនុស្សកំសាក) គឺជាអ្នកដែលទទួលយកអំពើបាបជាការងារ របស់គាត់។ ម្យ៉ាងទៀត គាត់មិនមានអារម្មណ៍ស្រណុកក្នុងមនសិការក្នុងការ ប្រព្រឹត្តអំពើបាបឡើយ។ ព្រោះគាត់មិនចាត់ទុកសភាពមិនស្អាតជាបញ្ហា របស់គាត់ទេ គាត់ដូចជាឆ្កែអ៊ីចឹង។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «សុំចុះ នោះនឹងប្រទានមកអ្នក! ស្វែងរក នោះអ្នកនឹងរកឃើញ។ គោះ នោះវានឹង បើកឲ្យអ្នក»។ (ម៉ាថាយ ៧:៧) មានន័យថាមិនស្គាល់របស់បរិសុទ្ធ។ (២)

ព្រោះភាពល្ងីល្ងើរឹងរូស គាត់មិនចាកចោលអំពើបាប ហើយប្រព្រឹត្តអំពើបាបជាបន្តបន្ទាប់។ ម្យ៉ាងទៀត ទ្រង់មិនប្រែចិត្តទេ។ គាត់គឺដូចជាជាវ៉ោន។ ពេលជាវ៉ោនបានជួបគ្រោះកាច១០យ៉ាង គាត់បានប្រព្រឹត្តចំពោះអាកប្បកិរិយាដូចជាពេលខ្លះប្រែចិត្ត។ (និក្ខមនំ ៩:២៧, ១០:១៦) ប៉ុន្តែ ជូនកាលគាត់បានប្រែទៅជាមនុស្សរឹងរូស។ (ប.

ដូច្នេះ តើអ្នកនោះអាចប្រែចិត្តពិតឬទេ? យើងមិនអាចត្រូវការខកចិត្តទេ។ ដោយសារឃ្លាខាងក្រោម (ខ១២) មានកម្រិតខ្លះ ជាពាក្យដែលមានសង្ឃឹម។ យោងទៅលើការអធិប្បាយ។ ប្រសិនបើកុមារបែបនេះក៏ជាកូនដែលព្រះបានជ្រើសរើសដែរ នៅពេលគាត់មកដល់ពេលវេលាត្រឹមត្រូវ គាត់ទទួលបានក្តីសង្ឃឹមនៃការប្រែចិត្ត។ សាក្សីនៃសេចក្តីពិតមិនខកចិត្តទេ ហើយគួរតែដាស់តឿនគាត់រហូតដល់ទីបញ្ចប់។ មានតែការបោះឆ្នោតរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះដែលជាកម្លាំងចិត្តនៃក្តីសង្ឃឹមក្នុងការខិតខំរបស់មនុស្ស។ ដូចមនុស្សមួយចំនួននិយាយថា "ប្រសិនបើគាត់ជាអ្នកជ្រើសរើសដោយព្រះ ទីបំផុតគាត់នឹងប្រែចិត្ត ដូច្នេះមិនអើពើ" វាជាពាក្យសមហេតុផល។ វាជាកំហុសដែលប្រើលទ្ធិនៃការវិនិច្ឆ័យខុស។ យើងនិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ « ចំពោះអ្នកដែលបានជ្រើសរើសមានសេចក្តីសង្ឃឹមនៃការប្រែចិត្ត នោះយើងគួរតែប្រកាសដំណឹងល្អដោយចិត្តរំភើប » ។

12តើអ្នកឃើញមនុស្សមានប្រាជ្ញាក្នុងភ្នែកខ្លួនទេ? មានសង្ឃឹមច្រើនជាងមនុស្សល្ងង់ជាងគាត់។

ការកែប្រែអត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា "តើអ្នកឃើញអ្នកដែលគាត់ចាត់ទុកខ្លួនឯងជាអ្នកប្រាជ្ញឬ? មានសង្ឃឹមច្រើនជាងមនុស្សល្ងង់ជាងគាត់។ ត្រង់នេះ វាចង្អុលបង្ហាញពីស្ថានភាពមិនសប្បាយចិត្តដែលគាត់គិតថាខ្លួនគាត់សុចរិត។ មនុស្សបែបនេះមានចរិតស្លូតបូត ហើយទង្វើរបស់គាត់ក៏ត្រូវបានលាតត្រដាងប្រសើរជាង "មនុស្សល្ងីល្ងើ" (ְכִסיל = ជាមនុស្សដែលមានសកម្មភាពហឹង្សា និងរឹងរូស) ក្នុងចំណោមពួកគេ មានអ្នកដឹកនាំ គ្រូបង្រៀន សាស្ត្រាចារ្យ និងអ្នកវិទ្យាសាស្ត្រជាច្រើន។ ប៉ុន្តែ ពួកគេគិតថាខ្លួនឯងជាមនុស្សសុចរិត ហើយមិនចង់បានសេចក្តីសង្គ្រោះ ហើយមិនចេញពីព្រះឡើយ។ ពួកគេពិតជាមិនដឹងថាខ្លួនឯងក៏ជាមនុស្សបះបោរព្រះដែរ។ ព្រះទ្រង់ទតឃើញពួកគេជាមនុស្សអាក្រក់ជាងមនុស្សមានបាបល្ងង់។ នៅថ្ងៃរបស់ព្រះយេស៊ូ ពួកផារិស៊ីជាមនុស្សបែបនេះ។ ហេតុនេះហើយបានជាលោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថា៖ «ក្នុងចំណោមអ្នកទាំងពីរអ្នកណាបានធ្វើតាមបំណងប្រាថ្នារបស់ឪពុក? ពួកគេនិយាយថា "ទីមួយ" ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលទៅគេថា៖ «ខ្ញុំប្រាប់អ្នករាល់គ្នាតាមពិតថា អ្នកទារពន្ធ និងស្ត្រីពេស្យាចូលទៅក្នុងព្រះរាជ្យរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅមុខអ្នករាល់គ្នា»។ (មថ. ២១:៣១) សង្ឃដែលតែងតែគិតថា រក្សាពិធីសាសនា និងសីលធម៌សង្គមក្នុងកម្រិតណាមួយ ហើយគិតថាខ្លួនឯងសុចរិត ដឹងថាមិនអីទេ មិនជួយបុរសនោះឲ្យជួបចោរ។ (លូកា ១០:៣១) វិធីនៃការគិតបែបនេះគឺជាកំហុសរបស់គាត់និងការបះបោរចំពោះព្រះ។ គាត់គ្រាន់តែដឹងពីសេចក្តីសុចរិតរបស់គាត់ប៉ុណ្ណោះ (អេសាយ ៦៥:៦) ដូចជាសម្លៀកបំពាក់មិនស្អាត ប៉ុន្តែគាត់មិនដឹងថាការទទួលយកព្រះគឺជាសេចក្តីសុចរិតពិតនោះទេ។ ដូច្នេះ គាត់មិនចង់បានសេចក្តីសុចរិតដូចជាស្រេកឃ្លានឡើយ។ (ម៉ាថ. ៥:៦)

ព្រះមិនបានប្រទានព្រះគុណនិងសេចក្តីសុចរិតដល់បុរសបែបនេះទេ។ សូមមើល លូកា ១៨:៩-១៤។

13-16 មនុស្សខ្ជិលនិយាយថា៖ «មានសិង្ហនៅតាមផ្លូវ! មានតោនៅតាមផ្លូវ!” កាលទ្វារបើកហ៊ឹង មនុស្សខ្ជិលក៏នៅលើគ្រែដែរ។ មនុស្សល្ងីល្ងើដាក់ដៃក្នុងចាន។ វាធ្វើអោយគាត់ចេញដើម្បីយកវាមកមាត់គាត់វិញ។ មនុស្សខ្ជិលច្រអូសមានប្រាជ្ញាជាងមនុស្សប្រាំពីរនាក់ដែលអាចឆ្លើយដោយប្រាជ្ញា។

អ្នកនិពន្ធនៃសុភាសិតបាននិយាយម្តងហើយម្តងទៀតនូវពាក្យដើម្បីព្រមានអ្នកខ្ជិលជាច្រើនដង។ (៦:៦-៨, ១០:២៦, ១៣:៤, ១៩:១៥, ២០:៤) នេះជាពាក្យដដែលៗសម្រាប់ភាពតានតឹង និងការសង្កត់ធ្ងន់។ តាមពិត មនុស្សលោកមិនបានសម្រេចនូវសេចក្តីសុចរិតទាំងអស់សម្រាប់មនុស្សខ្ជិលឡើយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ ១៧ ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់មនុស្ស និងការមិនជឿ (សុភាសិត ២៦:១៣-១៥)

1. អ្នកដែលកាន់កាប់ដោយបរិស្ថានគឺគ្រាន់តែជាមនុស្សខ្ជិលនិងមិនជឿ។ (ខ ១៣)

ព្រះបានមានបន្ទូលទៅបុរសនោះថា«គ្រប់គ្រង»គ្រប់ទាំងអស់។ (លោកុប្បត្តិ ១:២៨) ពេលដែលគាត់បានប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គង ហើយបានចាកចេញពីព្រះ នោះគាត់ត្រូវបានសត្វទាំងអស់កាន់កាប់ដោយការនិយាយថា «មានអំណាចលើ»។ ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ គាត់ត្រឡប់ទៅឯព្រះយេហូវ៉ាវិញ គាត់អាចគ្រប់គ្រងគ្រប់ទាំងអស់។ គាត់ដូចប៉ុលអាចនិយាយថា "ខ្ញុំបានអរសប្បាយក្នុងព្រះអម្ចាស់ជាខ្លាំងដែលឥឡូវនេះ អ្នកបានធ្វើឲ្យខ្ញុំព្រួយបារម្ភឡើងវិញជាយូរមកហើយ។ អ្នកពិតជាបារម្ភចំពោះខ្ញុំ ប៉ុន្តែអ្នកគ្មានឱកាសទេ»។ (ភីលីព ៤:១៣) ពេត្រុសនិងយ៉ូហានបាននិយាយទៅកាន់មនុស្សខ្វិនដែលអង្គុយនៅមុខទ្វារដ៏ស្រស់ស្អាតនៃព្រះវិហារថា៖ «ប៉ុន្តែពេត្រុសបាននិយាយថា៖ «ខ្ញុំគ្មានប្រាក់និងមាសទេ តែអ្វីដែលខ្ញុំធ្វើ នោះខ្ញុំឲ្យទៅអ្នក . ក្នុងព្រះនាមនៃព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទនៃអ្នកភូមិណាសារ៉ែត ចូរក្រោកឡើង ហើយដើរ! (កិច្ចការ ៣:៦)

ក្នុងនាមជាឪពុករបស់គ្រូគង្វាលម្នាក់ មិត្តរបស់ខ្ញុំត្រូវបានចាកចេញពីពិភពលោកដោយសារបាត់បង់ស្មារតីដោយជំងឺមហារីកខួរក្បាលគាត់បាន អធិស្ឋានរយៈពេល 6 ម៉ោងជាប់ៗគ្នាហើយគាត់ជឿថាឪពុកដូចជាសាកសពនឹងត្រូវបានព្យាបាលដោយអំណាចនៃព្រះ។ បាននិយាយថា "ព្រះអម្ចាស់ខ្ញុំ

ជឿលើអ្នក" ។ បន្ទាប់ពី 30 នាទីត្រូវបានឆ្លងកាត់ឪពុករបស់គាត់បានភ្ញាក់ឡើងហើយបន្ទាប់មកគាត់នៅរស់បានបីឆ្នាំទៀត។

2. បុរសដើម្បីក្លាយជាអ្នកបម្រើដោយការសប្បាយគ្រាន់តែជាអ្នកមិនជឿ។ (ខ១៤) ចំពោះបុរសស្រឡាញ់ការសប្បាយ គាត់តែងតែនៅជាប់។ វាប្រៀបដូចជារបស់ដែលទ្វារមួយបើកទ្វារ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបានចែងថា៖ «ប៉ុន្តែនាងណាដែលបណ្តោយខ្លួននោះបានស្លាប់ហើយ ទោះនាងនៅរស់ក៏ដោយ។ « (ធីមទី១ ៥:៦) តាមពិត សន្តិភាពធ្វើឲ្យមនុស្សខូចចិត្ត។ នៅក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាតិ អំណាចដែលរក្សាលើសេចក្តីសង្គ្រោះ ជីវិត សេចក្តីពិត និងសេចក្តីសុចរិត គឺគ្រាន់តែជាការរងទុក្ខប៉ុណ្ណោះ។ ហេតុដូច្នេះហើយ ហេព្រើរ ១១:២៤-២៦ បាននិយាយថា៖ «គាត់បានចាត់ទុកការតិះដៀលរបស់ព្រះគ្រីស្ទថាជាទ្រព្យសម្បត្តិធំជាងទ្រព្យសម្បត្តិរបស់ប្រទេសអេស៊ីបទៅទៀត ដ្បិតគាត់កំពុងស្វែងរករង្វាន់។ ដោយសារជំនឿ គាត់បានចាកចេញពីស្រុកអេស៊ីប ដោយមិនខ្លាចព្រះពិរោធរបស់ស្តេចឡើយ ដ្បិតគាត់ស៊ូទ្រាំដូចឃើញអ្នកដែលមើលមិនឃើញ។ « គាត់មិនបានទទួលពរជ័យនៅក្នុងដៃរបស់គាត់ទេ។ (ខ ១៥)

ព្រះយេស៊ូបានសម្រេចសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់យើង ដោយទទួលរងការរងទុក្ខពីឈើឆ្កាង។ គាត់បាននិយាយថា "វាត្រូវបានបំពេញហើយ!" នៅពេលចុងក្រោយរបស់គាត់។ (យ៉ូហាន ១៩:៣០) គឺជាការពិតដែលយើងលះបង់ខ្លួនដើម្បីទទួលបានការសង្គ្រោះច្រើន។ (Mt 11:12) ប៉ុន្តែការពិតដែលផ្ទុយពីអំពើបាបរហូតដល់បង្ហូរឈាមយើងហើយ (ហេប ១២:៤) មិនមែនជារឿងអស្ចារ្យនៅចំពោះព្រះទេ គឺគ្រាន់តែស្មោះត្រង់ចំពោះរឿងតូចប៉ុណ្ណោះ។ (ម៉ាថ.

២៥:២១) ក្នុងរឿងដែលប្រោសឡាសារឲ្យរស់ឡើងវិញ លោកយេស៊ូបានបង្គាប់ឲ្យទទួលខុសត្រូវចំពោះរឿងនោះដោយឯករាជ្យ។ គាត់ប្រាប់ថា៖ « លោកយេស៊ូមានប្រសាសន៍ថា៖ «យកថ្មចេញ»។ ម៉ាថា ជាប្អូនស្រីរបស់បុរសដែលស្លាប់នោះ និយាយទៅគាត់ថា៖ «លោកម្ចាស់អើយ នៅពេលនេះនឹងមានក្លិនស្អុយ ព្រោះគាត់បានស្លាប់បួនថ្ងៃហើយ។ "(យ៉ូហាន ១១:៣៩) ដល់មនុស្សជុំវិញ។ ហើយគាត់ក៏មានប្រសាសន៍ថានឹងដោះបន្ទះក្រណាត់ទេសឯកគ្របដៃជើង និងមុខរបស់គាត់។ (យ៉ូហាន ១១:៤៤) រឿងបែបនេះគឺជាកិច្ចការតូចតាច។ មូលហេតុដែលព្រះសង្គ្រោះយើង ធ្វើឱ្យយើងសហការគ្នា គឺធ្លាក់ចូលទៅក្នុងភាពឥតប្រយោជន៍។ ប្រសិនបើបុរសនោះទទួលបានអ្វីមួយដោយមិនបាច់ធ្វើការទេ នោះគាត់នឹងក្លាយទៅជាឥតប្រយោជន៍។ អ្វីដែលលោកយេស៊ូបានបង្គាប់មកយើងតាមពិតគឺជារឿងដ៏រីករាយ ហើយដូចជារបស់ដែលត្រូវបរិភោគ។ វាប្រៀបដូចជារបស់ដែលយើងយកអាហារមកដាក់ក្នុងមាត់។ វាគ្រាន់តែជាសេចក្តីជំនឿ (យ៉ូហាន ៦:២៩)

៣.អ្នកដែលគិតអំពីអ្នកប្រាជ្ញដោយខ្លួនឯង នោះជាអ្នកមិនជឿ។ (ខ១៦)

អ្នកដែលមិនគួរជឿលើព្រះ តាមពិតគឺជាមនុស្សដែលគិតថាមានប្រាជ្ញាជាងព្រះ។ គាត់មិនខ្វល់ខ្វាយពីបទគម្ពីរដែលគាត់ហាក់ដូចជាមិនត្រូវការស្វែងរកបញ្ហាលំបាកនៅក្នុងគម្ពីរនោះទេ។ គាត់មានចិត្តក្រអឺតក្រទម មិនដឹងដោះស្រាយបញ្ហាលំបាកបែបនេះដោយជំនឿ។ ប៉ុន្តែបទគម្ពីរបង្រៀនយើងថាយើងគួរជឿលើព្រះ ហើយដើរតាមទ្រង់ចំពោះបញ្ហាដែលមិនស្គាល់។ ហេព្រើរ 11:8 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ហើយការទាំងនេះ ទោះបីជាបានសរសើរដោយសេចក្តីជំនឿក៏ដោយ ក៏មិនបានទទួលអ្វីដែលបានសន្យាដែរ»។

17 អ្នកណាដែលឈ្លោះប្រកែកគ្នាមិនមែនជារបស់ខ្លួន នោះប្រៀបដូចជាអ្នក
ដែលយកត្រចៀកឆ្កែមកកាត់ត្រចៀក។

អ្វីដែលយើងយល់នៅទីនេះ (១) យើងមិនគួរជ្រៀតជ្រែកកិច្ចការរបស់អ្នក
ដទៃឡើយ។ កាឡាទី 6:5 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ព្រោះម្នាក់ៗត្រូវទទួលបន្ទុក
របស់ខ្លួន»។ សកម្មភាពជ្រៀតជ្រែកការងាររបស់អ្នកដទៃ គឺជាអំពើបាបក្នុង
ការមើលងាយអ្នកដ៏ទៃ។ (២) យើងមិនគួរចូលរួមក្នុងកិច្ចការរបស់អ្នកដទៃ
ឡើយ។ ដូចជាការប្រយុទ្ធផ្សេងទៀតដែលធ្វើឲ្យពួកគេចុះសម្រុងគ្នាជាកម្ម
សិទ្ធិរបស់ព្រះ (Mt 5: 9, 3:18) ការលើកទឹកចិត្តនៃការប្រយុទ្ធគឺជារបស់អារ
ក្ស។ (យ. ខណៈដែលវាកាន់ត្រចៀកឆ្កែមិនអាចជួយបានក្រៅពីត្រូវវាខាំ។

ការជ្រៀតជ្រែកការងាររបស់អ្នកដទៃរួចហើយគឺជាសកម្មភាពនៃការ
ប្រយុទ្ធ។ ព្រោះវាជាសកម្មភាពឈ្លានពានអ្នកដ៏ទៃ វាជាសកម្មភាពក្មេង
ដែលគាត់មិនស្គាល់ខ្សែបន្ទាត់ដែលគួរឱ្យគោរពរវាងខ្ញុំ និងម្ខាងទៀត។
សង្គមមានសកម្មភាពច្រើនបែបនេះ មនុស្សមានជំងឺមិនចេះរួបរួមគ្នា ។ នៅទី
នោះមនុស្សនិយាយអ្នកដទៃហើយរិះគន់អ្នកដទៃ។ សង្គមមនុស្សបែបនេះ
មិនអាចល្អបានទេ។

18-19 ដូចជាមនុស្សឆ្កួតដែលគប់កាំជ្រួច ព្រួញ និងសេចក្តីស្លាប់ គឺជាអ្នក
បោកបញ្ឆោតអ្នកជិតខាង ហើយនិយាយថា «ខ្ញុំនិយាយលេងតែប៉ុណ្ណោះ!»។

ត្រង់នេះ អ្វីដែលវាចង្អុលបង្ហាញនោះគឺថា ដើម្បីបញ្ឆោតអ្នកដ៏ទៃដោយមិន
ស្ទាក់ស្ទើរ គឺជាសកម្មភាពឆ្កួតៗ។ វាប្រៀបដូចជាសកម្មភាពរបស់បុរសវិកល
ចរិត ដែលដេញរឿងគ្រោះថ្នាក់ដើម្បីសម្លាប់បុរសនោះ។ ព្រោះដូចនេះ

បញ្ឆោក់ហើយ ព្រោះអ្នកបោកបញ្ឆោតអ្នកដទៃ បោកដោយចិត្តឥតមេត្តា។ បើគេបោកបញ្ឆោតអ្នកដ៏ទៃហើយមិនស្តាយក្រោយ និងមិនសោកស្តាយ តែរីករាយ (គាត់ចំអក) ហេតុអ្វីមិនប្រព្រឹត្តអំពើយោរយៅ? ការពិតដែលថាអាកប្បកិរិយាបែបនេះបញ្ឆោតអ្នកដទៃគឺជាអាកប្បកិរិយារបស់មនុស្សឆ្កួត។ ដោយសារទ្រង់សព្វព្រះហឫទ័យដែលមនុស្សជាច្រើនត្រូវបំផ្លាញដោយព្រះបន្ទូលទ្រង់។ វាគឺជាចិត្តរបស់អារក្ស។ អារក្សចាត់ទុកសកម្មភាពដើម្បីបោកបញ្ឆោតបុរស ហើយត្រូវគេស្តាត់ជាការងាររបស់ខ្លួន។ ប្រសិនបើបុរសធ្វើសកម្មភាពដូចគ្នានឹងបុរសដែលគាត់ជាអារក្ស - បុរសមាន។

20-22 ដោយសារខ្វះអុស ភ្លើងរលត់ ហើយកន្លែងណាដែលគ្មានអ្នកខ្សឹបនោះ ការឈ្លោះប្រកែកគ្នាក៏រលត់ទៅ។ ជាធ្យូងសម្រាប់ដុតកម្តៅ និងអុសជាអ្នកឈ្លោះគ្នាដើម្បីបង្កជម្លោះ។ ពាក្យខ្សឹបខ្សៀវប្រៀបដូចជាអាហារឆ្ងាញ់ៗ; ពួកគេចូលទៅក្នុងផ្នែកខាងក្នុងនៃរាងកាយ។

ពាក្យពេចន៍ដើរជុំវិញ ហើយនិយាយម្ខាងទៀត ហើយបែកគ្នា (១ធីម ៥:១៣) គាត់កើតមានជម្លោះ។ ដូច្នេះ ពាក្យពេចន៍ប្រៀបដូចជាឥន្ធនៈនៃភ្លើង។ (យ.

ព្រះស្អប់ពាក្យពេចន៍ខ្លាំងណាស់។ ទំនុកតម្កើង 52:1-5 មានប្រសាសន៍ថា "ឱបុរសខ្លាំងពូកែអើយ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកអួតពីអំពើអាក្រក់? សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួនរបស់ព្រះស្ថិតស្ថេរពេញមួយថ្ងៃ។ អណ្តាតរបស់អ្នកបំផ្លិចបំផ្លាញដូចជាឡាមដ៏មុតស្រួច អ្នកធ្វើការបោកបញ្ឆោត។ អ្នកស្រឡាញ់អំពើអាក្រក់ជាងអំពើល្អ ហើយនិយាយកុហកច្រើនជាងនិយាយអ្វីដែលត្រឹមត្រូវ។ Selah អ្នកស្រឡាញ់ពាក្យទាំងអស់ដែលលេបមាត់បោកប្រាស់។ ប៉ុន្តែព្រះជាម្ចាស់

នឹងបំផ្លាញអ្នកជារៀងរហូត។ គាត់នឹងឆក់យកអ្នកចេញពីតង់របស់អ្នក។ ព្រះអង្គនឹងដកអ្នកចេញពីស្រុករបស់មនុស្សរស់។ សេឡា៕។ សូមមើលទំនុកតម្កើង១២:២-៥។

23-28 បបូរមាត់ដ៏ក្លៀវក្លាមានចិត្តអាក្រក់ ដូចកញ្ចក់ដែលគ្របពីលើដី។ អ្នកណាដែលស្អប់អ្នកនោះក្លែងខ្លួនដោយបបូរមាត់ ហើយលាក់កំបាំងក្នុងចិត្ត។ ពេលដែលគាត់និយាយដោយចិត្តសប្បុរស កុំជឿគាត់ឡើយ ដ្បិតមានសេចក្តីស្អប់ខ្ពើមជ្រាំពីរយ៉ាងនៅក្នុងចិត្ត។ ទោះបីការស្អប់ត្រូវគ្របដោយការបោកបញ្ឆោតក៏ដោយ អំពើទុច្ចរិតរបស់គាត់នឹងត្រូវលាតត្រដាងនៅក្នុងក្រុមជំនុំ។ អ្នកណាជីករណ្តៅនឹងធ្លាក់ចុះ ហើយថ្មនឹងមកលើអ្នកណាដែលចាប់ផ្តើមរណ្តៅ។ អណ្តាតកុហកស្អប់ជនរងគ្រោះ ហើយមាត់ដែលពោលពាក្យសំដីធ្វើឲ្យវិនាស។

នៅទីនេះវានិយាយអំពីបុរសលាក់ពុត (ឬអ្នកនិយាយចំអក) ។ (១) គាត់ជាមនុស្សស្លូតបូត។ (ខ២៣) អត្ថបទនោះបានប្រៀបធៀបគាត់ថាជា «ដូចជាកញ្ចក់ដែលគ្របលើវត្ថុដែលមានដីមួយ» ត្រង់នេះគេហៅថា «ភាជន៍ដី» ដែលចង្អុលទៅលើកំណកប្រាក់។ រូបរបស់គាត់គឺដូចជាថ្លែថ្នូរ តាមពិតវាក្លែងក្លាយ (កាក់ប្រាក់) តាមពិតដូចជាឆ្នាំងដ៏កំសត់ គាត់គឺជាមនុស្សគ្មានតម្លៃ។ ពាក្យ «ក្លៀវក្លា» (ដ‌ּרְלִיק) នៅក្នុងអត្ថបទមានន័យថា «ឆេះ»។ ថ្វីត្បិតតែនេះជាបុរសពុតត្បុត (អ្នកលើកសរសើរ) ពាក្យថាមិនត្រូវមាននៅក្នុងចិត្តក៏ដោយ ក៏វាចង្អុលបង្ហាញថាគាត់បង្ហាញវាជាគូលេខដើម្បីឱ្យមានភាពកក់ក្តៅ។ អតិបរិមានៃពិភពបូព៌ាបាននិយាយថា "មាត់របស់គាត់គឺជាទឹកឃ្មុំ ហើយផ្លែប៊ឺរីរបស់

គាត់មានដាវ"។ ពុតត្បុត (ពាក្យសំដី) មិនស្រឡាញ់អ្នកដ៏ទៃទេ តែនិយាយកុហកគេ។

(2) ពាក្យរបស់មនុស្សពុតត្បុត (អ្នកនិយាយបញ្ឆោរ) មិនគួរជឿ (24 -25) ពាក្យភាសាហេព្រើរនៃពាក្យ "ស្ពប់របស់គាត់" (נֶפֶשׁ) ក្នុងអត្ថបទ (24, 26) មានន័យថាស្លាប់។ ទោះបីជាជារឿយៗគាត់មិនមានខ្លឹមសារដើម្បីស្លាប់អ្នកដ៏ទៃក៏ដោយ វាគឺជាការពិតដែលថាគាត់គ្រាន់តែមិនជួយសង្គ្រោះអ្នកដ៏ទៃ។ ដូច្នេះគាត់និយាយកុហកបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់អ្នកដទៃ។ ដូច្នេះហើយជាលទ្ធផលគឺស្លាប់អ្នកម្ខាងទៀត។ (ខ២៨) ដូច្នេះ អ្នកនិពន្ធសុភាសិតព្រមានថាគាត់មិនគួរទុកចិត្តនឹងពាក្យរបស់មនុស្សលាក់ពុតបែបនេះឡើយ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក៏ដោយ ក៏ពួកអ្នកគ្រប់គ្រងក្នុងអតីតកាលបានស្តាប់ពាក្យអ្នកលើកសរសើរ ហើយធ្វើការ ទីបំផុតប្រទេសជាតិក៏ត្រូវខ្ទេចខ្ទាំ ហើយខ្លួនឯងក៏ត្រូវវិនាសទៅវិញ។ មនុស្សប្រុសទាំងអស់មិនចូលចិត្តពាក្យញុះញង់ក្នុងត្រចៀកទេ។ វាគឺជាភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ពួកគេ។ ហេតុអ្វីបានជាគេបដិសេធពាក្យត្រឹមត្រូវដែលមានប្រយោជន៍ចំពោះគាត់?

(៣) ជនពុតត្បុត (អ្នកនិយាយត្រិះរិះ) ក៏ត្រូវទទួលទោសដោយព្រះ ហើយទីបំផុតគេនឹងត្រូវវិនាស។ (26-28) ទោះជាគាត់លាក់បាំងការស្លាប់របស់គាត់ ហើយបង្ហាញសេចក្តីសប្បុរសរបស់គាត់ដោយការលាក់ពុតក៏ដោយ ក៏ថ្ងៃដែលអំពើបាបរបស់គាត់ត្រូវបានបង្ហាញជាសាធារណៈ។ នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ពាក្យថា «អំពើទុច្ចរិតរបស់លោកនឹងត្រូវលាតត្រដាងនៅក្នុងអង្គប្រជុំ»។ មានន័យថា។ គាត់បានធ្វើដើម្បីបំផ្លាញអ្នកដទៃ ប៉ុន្តែគាត់ផ្ទាល់ត្រូវបានបំផ្លាញសម្រាប់សកម្មភាពរបស់គាត់។ ពាក្យថា "អ្នកណាជីករណ្តៅនឹង

ធ្លាក់ចូលទៅក្នុងនោះ" មានន័យថាវា។ ហើយពាក្យថា «ថ្មនឹងត្រឡប់មកលើអ្នកដែលចាប់ផ្តើមវារមៀលវិញ»។ (ខទី ២៧ ខ) ក៏ដូច្នោះដែរ។

នេះជាការមិនរំកិលថ្មទេ ប៉ុន្តែវាចង្អុលបង្ហាញថា ពេលគាត់រមៀលថ្មហើយ គ្រោះថ្នាក់បានកើតឡើង ក្បាលអ្នកដែលរមៀលឡើងត្រូវរងរបួស។ (Delitzsch: វាជារឿងធម្មជាតិក្នុងការគិតពីការរំកិលឡើងលើ; cf. Sir XXVII 25, βάλλων λίθον εἰζὔφοζ ἐπικεφαλήν αὐτοὔ βάλλει) ដោយខ្លួនឯង

ជំពូក 27

ការបកស្រាយ

១-២ កុំអួតអំពីថ្ងៃស្អែក ព្រោះអ្នកមិនដឹងថាថ្ងៃណាអាចនាំមកនូវអ្វីឡើយ។
ចូរឲ្យម្នាក់ទៀតសរសើរអ្នក មិនមែនមាត់របស់អ្នកឡើយ។
មនុស្សចម្លែក មិនមែនបបូរមាត់របស់អ្នកទេ។
នេះជាពាក្យហាមមិនឲ្យមានការអួតអាង និងក្រអឺតក្រទម។ ការបកស្រាយ
នៃពាក្យនេះជំនួសការអធិប្បាយតាមសេចក្តីអធិប្បាយ។

សេចក្តីអធិប្បាយ ១៨ ចូរកុំអួតខ្លួន (សុភាសិត ២៧:១-២)

ព្រះស្អប់មនុស្សអួតអាងយ៉ាងខ្លាំង។ ទំនុកតម្កើង 12:3 មានប្រសាសន៍ថា៖ « សូមព្រះយេហូវ៉ាកាត់បបូរមាត់ដែលអួតទាំងអស់ ជាអណ្តាតដែលអួតខ្លួនយ៉ាងខ្លាំង»។ ហេតុអ្វីបានជាគាត់ស្អប់អណ្តាតអួត? ព្រោះបុគ្គលនោះអួតអាងថាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះ។ អ្នកដែលអួតអាងមានចិត្តក្រអឺតក្រទមដូចជាការដែលខ្លួនឯងក្លាយទៅជាព្រះ។

1. កុំអួតរឿងថ្ងៃស្អែក។ (ខ ១)

ខគម្ពីរ 1 បាននិយាយថា "កុំអួតអំពីថ្ងៃស្អែកឡើយ ដ្បិតអ្នកមិនដឹងថាថ្ងៃណាមួយអាចនាំមកនូវអ្វីនោះទេ។ "។ ដូចមានគេប្រាប់ហើយថា ការពិតដែលយើងមិនអាចដឹងថាថ្ងៃណាមួយនឹងកើតឡើងនោះ ចង្អុលទៅការពិតដែលថាសម្រាប់ថ្ងៃណាមួយព្រឹត្តិការណ៍មិនសប្បាយចិត្តអាចកើតឡើងបាន។ ក្នុងសម័យបច្ចុប្បន្ន ទោះបីជីវិតរបស់យើងមានសភាពធម្មតាក៏ដោយ ក៏យើងអាចនឹងប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៅពេលក្រោយដែរ។ អំពើបាបគឺដូចជាអាក្រក់ដូចជាស្លាប់។ « កំហឹងនៃសេចក្តីស្លាប់គឺជាអំពើបាប ហើយអំណាចនៃអំពើបាបគឺជាច្បាប់។ « (១ កូរិនថូស ១៥:៥៦) ហើយទោះបីជាយើងនៅពេលបច្ចុប្បន្ននេះមានសុខភាពល្អនៅពេលក្រោយក៏ដោយ យើងអាចនឹងកើតជំងឺឬស្លាប់។ លើលោកនេះគ្មានការធានាសុវត្ថិភាពទេ។ យើងមិនគួរអួតអំពីថ្ងៃស្អែកឡើយ (និយាយម្យ៉ាងទៀត ថ្ងៃស្អែកក៏មិនគួរគិតដល់ថ្ងៃរបស់ខ្ញុំដែរ។—Jm 4:13-17) ពីមួយថ្ងៃទៅមួយថ្ងៃ យើងគួរតែធ្វើការបូជាដោយរស់នៅដោយជឿលើតែព្រះអម្ចាស់ប៉ុណ្ណោះ។ Felix ត្រូវបានស្តាប់ការផ្សាយ

ដំណឹងល្អរបស់ប៉ុល ប៉ុន្តែគាត់មិនត្រូវបានប្រែចិត្ត ហើយពន្យារពេលវានៅថ្ងៃចុងក្រោយ។ គាត់បាននិយាយដោយភ័យខ្លាចថា « ហើយពេលគាត់បានវែកញែកអំពីសេចក្តីសុចរិត និងការគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង និងការជំនុំជម្រះខាងមុខ ហ្វេលីកភ័យខ្លាច ហើយនិយាយថា « ចូរចេញទៅសម្រាប់ពេលបច្ចុប្បន្ននេះ។ ពេលខ្ញុំទទួលបានឱកាស ខ្ញុំនឹងកោះហៅអ្នករាល់គ្នា»។ (សកម្មភាព ២៤:២៥) យើងគួរគិតថាថ្ងៃនោះគឺជាថ្ងៃចុងក្រោយរបស់ខ្ញុំ ដែលព្រះយេហូវ៉ាអនុញ្ញាត ហើយគួរធ្វើការនៅពេលដែលយើងស្លាប់។ ក្នុងន័យនេះ ប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា "បងប្អូនអើយ ខ្ញុំតវ៉ាដោយមោទនភាពចំពោះអ្នក ដែលខ្ញុំមានក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវ ជាព្រះអម្ចាស់នៃយើង ខ្ញុំត្រូវស្លាប់ជារៀងរាល់ថ្ងៃ! « (១ កូរិនថូស ១៥:៣១) យើងគួរបន្តប្រែចិត្ត ហើយរស់នៅដោយបរិសុទ្ធ ជាពិសេសជីវិតនៃជំនឿរបស់យើងក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ។

2. កុំអួតខ្លួន។ (ខ ២)

ខទី 2 បាននិយាយថា " ចូរសរសើរអ្នក មិនមែនមាត់របស់អ្នកទេ មនុស្សចម្លែក មិនមែនបបូរមាត់របស់អ្នកទេ។ « យ៉ូហានបាទីស្ទបានសារភាពពីភាពមានតម្លៃរបស់គាត់ដោយអះអាងថាខ្លួនគាត់មិនអាចប្រតិបត្តិសូម្បីតែបាត់បង់ខ្សែស្បែកជើងរបស់ព្រះគ្រីស្ទ។ (យ៉ូហាន ១:២៧) ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូបានសាទរដល់យ៉ូហាន ហើយមានបន្ទូលថា៖ «ខ្ញុំប្រាប់អ្នកជាប្រាកដថា ក្នុងចំណោមអ្នកដែលកើតពីស្ត្រី នោះគ្មានអ្នកណាធំជាងយ៉ូហានបាទីស្ទទេ។ ប៉ុន្តែ អ្នកណាដែលតូចជាងគេនៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ នោះធំជាងគាត់។ (ម៉ាថាយ ១១:១១)។ នាយទាហានទូលព្រះយេស៊ូថា៖ «នាយទាហានឆ្លើយថា៖ « លោកម្ចាស់ ទូលបង្គំមិនសមនឹងឲ្យលោកចូលមកក្រោមដំបូលទូលបង្គំទេ

សូមតែពោលពាក្យប៉ុណ្ណោះ នោះអ្នកបម្រើរបស់លោកនឹងបានជា។ "(មថ ៨:
៨) ប៉ុន្តែ ព្រះយេស៊ូវបានសាទរទ្រង់ ហើយមានបន្ទូលថា "(មថ ៨:១០) ដូច្នេះ
វាជារឿងល្ងង់ដែលយើងទះដៃដោយខ្លួនឯង។ អាឡឺម៉ង់ Maxim បាន
និយាយថា "ការពិតដែលថាបុរសនោះទះដៃខ្លួនឯងគឺជាសកម្មភាពកខ្វក់
ដើម្បីបញ្ចេញក្លិន" ។ (Eigenlob stinkt) (1) វាស្រស់ស្អាតណាស់ដែលយើង
តែងតែសារភាពកំហុសរបស់យើង; (២) យើងគួរពិចារណាអ្នកដទៃជាងខ្ញុំឱ្យ
មានតម្លៃជាង។ (ភី. ២:៣) ទោះជាយើងមានទេពកោសល្យច្រើនជាងអ្នក
ដទៃក៏ដោយ បើយើងមិនសម្រេចនូវទំនួលខុសត្រូវក្នុងការជួយអ្នកឯទៀត
ទេ នោះយើងនៅតែនៅកន្លែងដែលអាក្រក់ជាងមនុស្សមិនអាចទៅរួច។ ព្រះ
ស្វែងរកច្រើនពីមនុស្ស ដើម្បីទទួលច្រើន។ លូកា 12:48 មានប្រសាសន៍ថា៖
«ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលមិនដឹង ហើយធ្វើអ្វីគួរនឹងវាយនោះនឹងទទួលបានការ
វាយដំស្រាល។ អ្នកណាដែលបានឲ្យច្រើន នោះនឹងទាមទារច្រើនពីគាត់
ហើយពីអ្នកដែលគេប្រគល់ឲ្យច្រើន នោះគេនឹងទាមទារកាន់តែច្រើន។ "។

3-4 ថ្មមួយធ្ងន់ ហើយខ្សាច់មានទម្ងន់ ប៉ុន្តែការញុះញង់របស់មនុស្សល្ងង់គឺ
ធ្ងន់ជាងទាំងពីរ។ កំហឹងគឺឃោរឃៅ កំហឹងមានច្រើនលើសលប់ ប៉ុន្តែតើអ្នក
ណាអាចឈរនៅចំពោះការច្រណែន?
ការញុះញង់របស់មនុស្សល្ងីល្ងើគឺធ្ងន់ជាងទាំងពីរ" ។ នេះមានន័យថា អ្នក
ដែលឱបក្រសោបកំហឹងមិនធ្វើឱ្យអ្នកម្ខាងទៀតរំជើបរំជួលយូរ ហើយមិនធ្វើ
ឱ្យគាត់មិនស៊ូទ្រាំ។ ជាពិសេស កំហឹងរបស់មនុស្សល្ងង់គឺដូច្នេះ។ Charles
Bridges ផ្ទុយស្រឡះពីអាប់សាឡុម និងដាវីឌនៅទីនេះ ពោលគឺដាវីឌបង្ហាញ
កំហឹងយ៉ាងខ្លាំងចំពោះណាបាល ប៉ុន្តែភ្លាមៗនោះត្រូវបានបញ្ឈប់ (១សាំ ២៥:

៣២-៣៣) អាប់សាឡុមបានបន្តអស់រយៈពេលពីរឆ្នាំ។ (សាំ. ទី២ ១៣:២២, ២៣-២៩) កាលដែលបុរសកាន់កំហឹងជាយូរមកហើយ នោះប្រាកដជាគាត់គួរតែប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ អេភេសូរ ៤:២៦-២៧ មានប្រសាសន៍ថា « ចូរខឹងហើយកុំធ្វើបាបឡើយ! កុំទុកឲ្យថ្ងៃលិចមកលើកំហឹងរបស់អ្នក ហើយកុំទុកឱកាសដល់អារក្សឡើយ»។ ក្នុងចំណោមអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិក ដោយសារអ្នកខ្លះមានកំហឹងដែលមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាជាបណ្តោះអាសន្ន គាត់រស់នៅអស់មួយជីវិតដោយមិនបានដោះស្រាយ។ ពួកគេដូចជាអាប់សាឡុម។ សេចក្តីក្រោធ មានពិសនៃការសម្លាប់។ កំដៅរបស់គាត់គួរតែត្រូវបានបំផ្លាញជាមុនសិន។ (១យន ៣:១៥)

«សេចក្តីក្រោធគឺឃោរឃៅ កំហឹងមានច្រើន ប៉ុន្តែតើអ្នកណាអាចឈរនៅចំពោះសេចក្តីច្រណែនបាន?» "លើសលប់" មានន័យថា "ទឹកជំនន់" គឺសាហាវ។ កំហឹងគឺឃោរឃៅ ប៉ុន្តែ«ការច្រណែនគឺសាហាវជាង។ បទចម្រៀង 8:6 បានចែងថា ការច្រណែនគឺសាហាវដូចជាអំពើអាក្រក់។ ហេតុផលដែលឃោរឃៅជាងកំហឹងមានដូចខាងក្រោម។ (១) ជាទូទៅក្រោយពីកំហឹងបានកើតឡើងជាបណ្តោះអាសន្នហើយ នោះត្រូវស្ងប់ស្ងាត់។ ប៉ុន្តែការប្រច័ណ្ឌគឺនៅជាប់រហូតជាងការខឹងជាបន្តបន្ទាប់។ ព្រោះវាធ្វើតាមអ្នកដ៏ទៃ ហើយធ្វើបាបគាត់ជារៀងរហូត។ (២) កំហឹងរបស់មនុស្សកើតឡើងព្រោះគិតចង់ធ្វើបាបអ្នកដទៃ ការច្រណែនខុសគ្នា ។ គឺមិនចូលចិត្ត និងធ្វើឱ្យបែកបាក់ដោយមើលឃើញភាពរុងរឿងរបស់អ្នកដទៃ។ ព្រោះចប់ដោយការឃើញសេចក្តីវិនាសរបស់អ្នកដទៃ។ សូមមើលសុភាសិត ៥:៣៤, ១៤:៣០។៣-៤ ថ្មមួយធ្ងន់ ហើយខ្សាច់មានទម្ងន់ ប៉ុន្តែការញុះញង់របស់មនុស្សល្ងង់គឺធ្ងន់ជាងទាំង

ពីរ។ កំហឹងគឺយោរយៅ កំហឹងមានច្រើនលើសលប់ ប៉ុន្តែតើអ្នកណាអាច ឈរនៅចំពោះការច្រណែន?

"ការញុះញង់របស់មនុស្សល្ងីល្ងើគឺធ្ងន់ជាងទាំងពីរ" ។ នេះមានន័យថា អ្នក ដែលឱបក្រសោបកំហឹងមិនធ្វើឱ្យអ្នកម្ខាងទៀតរំជើបរំជួលយូរ ហើយមិនធ្វើ ឱ្យគាត់មិនស៊ូទ្រាំ។ ជាពិសេស កំហឹងរបស់មនុស្សល្ងង់គឺដូច្នេះ។ Charles Bridges ផ្ទុយស្រឡះពីអាប់សាឡុម និងដាវីឌនៅទីនេះ ពោលគឺដាវីឌបង្ហាញ កំហឹងយ៉ាងខ្លាំងចំពោះណាបាល ប៉ុន្តែភ្លាមៗនោះត្រូវបានបញ្ឈប់ (១សាំ ២៥: ៣២-៣៣) អាប់សាឡុមបានបន្តអស់រយៈពេលពីរឆ្នាំ។ (សាំ. ទី២ ១៣:២២, ២៣-២៩) កាលដែលបុរសកាន់កំហឹងជាយូរមកហើយ នោះប្រាកដជាគាត់ គួរតែប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ អេភេសូរ ៤:២៦-២៧ មានប្រសាសន៍ថា « ចូរខឹង ហើយកុំធ្វើបាបឡើយ! កុំទុកឲ្យថ្ងៃលិចមកលើកំហឹងរបស់អ្នក ហើយកុំទុកឱ កាសដល់អារក្សឡើយ»។ ក្នុងចំណោមអ្នកជឿគ្រិស្តសាសនិក ដោយសារ អ្នកខ្លះមានកំហឹងដែលមានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាជាបណ្តោះអាសន្ន គាត់រស់ នៅអស់មួយជីវិតដោយមិនបានដោះស្រាយ។ ពួកគេដូចជាអាប់សាឡុម។ សេចក្តីក្រោធ មានពិសនៃការសម្លាប់។ កំដៅរបស់គាត់គួរតែត្រូវបានបំផ្លាញ ជាមុនសិន។ (១យន ៣:១៥)

«សេចក្តីក្រោធគឺយោរយៅ កំហឹងមានច្រើន ប៉ុន្តែតើអ្នកណាអាចឈរនៅ ចំពោះសេចក្តីច្រណែនបាន?» "លើសលប់" មានន័យថា "ទឹកជំនន់" គឺសា ហាវ។ កំហឹងគឺយោរយៅ ប៉ុន្តែ«ការច្រណែនគឺសាហាវជាង។ បទចម្រៀង 8:6 បានចែងថា ការច្រណែនគឺសាហាវដូចជាអំពើអាក្រក់។ ហេតុផលដែល យោរយៅជាងកំហឹងមានដូចខាងក្រោម។ (១) ជាទូទៅក្រោយពីកំហឹងបាន កើតឡើងជាបណ្តោះអាសន្នហើយ នោះត្រូវស្ងប់ស្ងាត់។ ប៉ុន្តែការប្រច័ណ្ឌគឺ

នៅជាប់រហូតជាងការខឹងជាបន្តបន្ទាប់។ ព្រោះវាធ្វើតាមអ្នកដទៃ ហើយធ្វើបាបគាត់ជារៀងរហូត។ (២) កំហឹងរបស់មនុស្សកើតឡើងព្រោះគិតចង់ធ្វើបាបអ្នកដទៃ ការច្រណែនខុសគ្នា ។ គឺមិនចូលចិត្ត និងធ្វើឱ្យបែកបាក់ដោយមើលឃើញភាពរុងរឿងរបស់អ្នកដទៃ។ ព្រោះចប់ដោយការឃើញសេចក្តីវិនាសរបស់អ្នកដទៃ។ សូមមើលសុភាសិត ៥:៣៤, ១៤:៣០។

5-6 ការស្តីបន្ទោសដោយចំហ ប្រសើរជាងសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលលាក់កំបាំង។ ស្មោះត្រង់គឺជារបួសរបស់មិត្ត; profuse គឺជាការថើបរបស់សត្រូវ។ ពាក្យថា ស្តីបន្ទោស ហៅថា តិះដៀល (תּוֹכֵחַת) មានន័យថា តិះដៀលដែលបើកសម្តែង ដែលមិនស្តីបន្ទោសមុននឹងប្រជុំជាសាធារណៈ។ នេះជាការស្តីបន្ទោសដ៏ល្អ ដោយបង្ហាញតែអ្នកដទៃប៉ុណ្ណោះ។ (Mt 18:15) «សេចក្តីស្រឡាញ់ដែលលាក់កំបាំង» គឺជាសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលទន់ខ្សោយ មិនជួយដល់សកម្មភាពរបស់គាត់ ទោះបីជាគាត់ស្រឡាញ់ដោយចិត្តខ្លះក៏ដោយ។ ប៉ុន្តែ "ការស្តីបន្ទោស" ផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ដ៏អស្ចារ្យដល់មនុស្សម្នាក់ក្នុងការទទួលយកវា ប្រសើរជាងការស្រលាញ់ដែលលាក់កំបាំង។ ដូច្នេះ អ្នកប្រាជ្ញទទួលពាក្យតិះដៀលរបស់មិត្ត។ (ទំនុកដំកើង ១៤១:៥) នៅក្នុងការសរសេរចាស់នៃពិភពបូព៌ាក៏បាននិយាយថា៖ «ចូរនាំមិត្តរបស់អ្នកទៅកន្លែងល្អ ( ) ហើយ noja បាននិយាយថា៖ «ពាក្យស្មោះត្រង់មិនស្អាតទេ តែពាក្យដែលស្អាតនោះមិនស្មោះត្រង់ទេ»។ ( ) ពោលគឺស្តីបន្ទោសមិត្តមិនមែនមានន័យថាពាក្យស្អាតដោយវិធីលើកសរសើរទេ។ ខុងជឺ និង ម៉ែនស៊ីស មិនបានប្រើបច្ចេកទេសដោយការបំផុសគំនិតនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធនោះទេ។ ប៉ុន្តែពួកគេក៏អាចនិយាយបានថា មិត្តភាពត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយដំបូន្មានពិតប្រាកដតាមរយៈចំណេះដឹងបទពិសោធន៍របស់មនុស្សជាតិ។

"ការថើបរបស់ខ្មាំងសត្រូវ" ត្រង់នេះគេហៅថាជាពាក្យ "ថើប" (ภาวนา) មានន័យថាពេលវេលាដ៏បរិបូរណ៍។ "ថើប" ក៏ចង្អុលទៅសកម្មភាពល្អនៃការលើកសរសើរផ្សេងទៀត។ បុរសចូលចិត្តចិត្តសប្បុរស តែស្អប់ការស្តីបន្ទោស។ ប៉ុន្តែវាគឺជាខ្លឹមសារនៃមនុស្សជាតិដែលខូច។ ដ្បិតមនុស្សជាតិជាមនុស្សមានបាប ដែលប្រព្រឹត្តអំពើបាបពីដូនតារបស់ខ្លួន។ ពួកគេគួរតែទទួលយកការស្តីបន្ទោសដោយធម្មជាតិ។ ពេត្រុសបានទទួលការស្តីបន្ទោសពីប៉ុល ប៉ុន្តែ (កាឡាទី ២:១១-១៤) រហូតដល់ទីបញ្ចប់ ពេត្រុសបាននៅជាមិត្តរបស់គាត់។ (២ពេត្រុស ៣:១៥)

7-8 អ្នកណាដែលពេញចិត្តស្អប់ទឹកឃ្មុំ រីឯអ្នកណាដែលស្រេកឃ្លាន អ្វីៗដែលល្វីងគឺផ្អែម។ ដូចជាសត្វស្លាបដែលវង្វេងចេញពីសម្បុករបស់វា ជាមនុស្សដែលវង្វេងចេញពីផ្ទះ។

ពាក្យនេះគឺដើម្បីដាស់តឿនអ្នកដែលតែងតែគ្មិញត្មែរពីភាពក្រអឺតក្រទម ហើយចូលចិត្តចាកចេញពីតំណែងដែលព្រះបានប្រទានឲ្យ ហើយវង្វេងជុំវិញខ្លួន។ ហើយនេះក៏ជាពាក្យដាស់តឿនដល់អ្នកដឹកនាំក្រុមជំនុំ និងគ្រូគង្វាលដែលមិនស្មោះត្រង់នឹងបេសកកម្មខាងវិញ្ញាណ ប៉ុន្តែស្វែងរករឿងខាងលោកិយក្នុងការគ្មិញត្មែរ។ ពាក្យ «អ្នកដែលពេញ» ចង្អុលទៅលើពាក្យប្រៀបធៀបនៃមនុស្សក្រអឺតក្រទម ដែលគេស្អប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ឲ្យផ្អែមដូចទឹកឃ្មុំ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត «អ្នកណាដែលស្រេកឃ្លាន» នោះគឺ «អ្នកដែលមានចិត្តរាបទាប» ទទួលរបស់ដ៏ជូរចត់។ ទំនុកតម្កើង 119:71 បានមានប្រសាសន៍ថា "វាជាការល្អសម្រាប់ទូលបង្គំ ដែលទូលបង្គំរងទុក្ខលំបាក ដើម្បីឲ្យទូលបង្គំបានរៀនពីច្បាប់របស់ព្រះអង្គ"។ នេះជាការសរសើរដល់ពួកបរិសុទ្ធដែលស្រេកឃ្លានដោយចិត្តរាបទាប ហើយប្រាថ្នាចង់បានសេចក្តី

សុចរិតដូចជាអ្នកស្រេកទឹក។(មថ ៥:៦) ពាក្យទាំងនោះច្រឡំថាសេចក្តីសុចរិតរបស់មនុស្សមានពេញពោះ (លូកា ១៨:៩-១២)។ ហើយបានបដិសេធព្រះគ្រីស្ទ។ ដូចជាការហៅនោះ មនុស្សជាច្រើនក្នុងនាមអ្នកទ្រឹស្តីដែលប្រព្រឹត្តបទគម្ពីរខុស ក៏ចាត់ទុកចំណេះដឹងរបស់ខ្លួនថាជាសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួន ហើយមានចិត្តក្រអឺតក្រទម។ (១កូ. ៨:១) ពួកគេមិនមានអារម្មណ៍ស្រេកឃ្លានខាងវិញ្ញាណទេ។

យើងគួររក្សាភាពរាបទាបជាជីវិតរបស់យើង។ មានតែមនុស្សរាបសារប៉ុណ្ណោះដែលសម្លឹងមើលអ្វីៗទាំងអស់ ហើយដឹងដើម្បីស្វែងរកការពិតដែលលាក់ក្នុងទុក្ខ។ មនុស្សរាបទាបរៀនដោយបេះដូងផ្អែមចេញពីអ្នកណា។ A Germany maxim ក៏ពន្យល់អត្ថបទរបស់យើងដែរ។ នោះគឺ "ឃ្លានគឺជាចង្ក្រានដ៏ល្អបំផុត" ។ (ភាពអត់ឃ្លាន ist der beste Koch)

"បុរសម្នាក់ដែលវង្វេងចេញពីផ្ទះរបស់គាត់" ។ នេះជាពាក្យប្រៀបប្រដូចនៃអ្នកដែលចូលចិត្តពាក្យខាងលើបានចាកចេញពីឋានសួគ៌និងតំណែង។ ដោយសារគាត់ទម្លាយព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ គាត់មិនអាចទទួលបានសន្តិភាពទេ ទោះបីគាត់ដើរជុំវិញវាច្រើនយ៉ាងណាក៏ដោយ។ គាត់ប្រៀបដូចជាសត្វស្លាបដែលបានទុកវាចោលធ្វើសំបុកហើយដើរលេង។ នៅចំណុចនេះ Ch. Bridges បន្ថែមការបកស្រាយសំខាន់ទៅវា។ នោះគឺ (1) តែងតែចង់ក្លាយជាអ្វីមួយ ឬកន្លែងណាមួយដែលខុសប្លែកពីអ្វី និងកន្លែងដែលគាត់នៅ គាត់គ្រាន់តែផ្លាស់ប្តូរការស្រមើលស្រមៃសម្រាប់បញ្ហាពិតប្រាកដប៉ុណ្ណោះ។ ការចាកចេញពីស្ថានសួគ៌របស់គាត់ដោយគ្មានលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃបទគម្ពីរគឺដូចជាការចាកចេញពីព្រះ។ យ៉ូណាសបានចាកចេញពីបេសកកម្មរបស់គាត់ ហើយបានរត់គេចខ្លួន ហើយគាត់បានជួបនឹងទុក្ខវេទនាជាខ្លាំងនៅក្នុងស

មុទ្រ។ (យ៉ូណាសជំពូក១) យើងគួរដឹងថាយើងគួរធ្វើអ្វីឲ្យច្បាស់ ហើយគួរធ្វើ
រហូតដល់ទីបញ្ចប់។ (២) ទេវរិទូ និងអ្នកជឿក៏គ្មានការធានាខាងវិញ្ញាណ
ប្រៀបដូចជាសត្វស្លាបដែលបានចាកចេញពីសម្បុករបស់វាដែរ។ ពួកគេមិន
យកខ្លឹមសារក្នុងទ្រឹស្តីប្រពៃណីដែលបានផ្ទេរចេញពីសម័យបុរាណ ហើយ
រង្វេងក្នុងគំនិតរបស់ពួកគេឡើយ។ ពួកគេមិនទទួលបានគោលលទ្ធិត្រឹមត្រូវ
ហើយធ្វើឲ្យរមាស់ត្រចៀក ហើយបន្ទាប់មកយកគ្រូបង្រៀនជាច្រើននាក់បន្ត
តាមបំណងប្រាថ្នាផ្ទាល់ខ្លួន។ (២ធីម៉ូថេ ៤:៣)។ (A. Commentary on
Proverbs, The Banner of Truth Trust, 1968, pp 508-509) I Cor 15:58
បាននិយាយថា "ហេតុដូច្នេះហើយ បងប្អូនជាទីស្រឡាញ់អើយ ចូរខ្ជាប់ខ្ជួន
មិនចេះរើបម្រាស់ តែងតែមាននៅក្នុងកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់ ដោយដឹងថា
ក្នុងព្រះអម្ចាស់ កិច្ចការរបស់អ្នកមិនឥតប្រយោជន៍ទេ»។
9-10 ប្រេង និងទឹកអប់ធ្វើឲ្យចិត្តរីករាយ ហើយភាពផ្អែមល្ហែមរបស់មិត្ត
សម្លាញ់បានមកពីដំបូន្មានដ៏ស្មោះត្រង់របស់គាត់។ កុំបោះបង់មិត្តភក្តិរបស់
អ្នក និងមិត្តភក្តិរបស់ឪពុកអ្នក ហើយកុំទៅផ្ទះបងប្អូននៅថ្ងៃដែលអ្នកមាន
គ្រោះមហន្តរាយ។ អ្នកជិតខាងដែលនៅជិត ប្រសើរជាងបងប្អូននៅឆ្ងាយ។
នៅទីនេះ អត្ថបទជាភាសាហេព្រើរនៃពាក្យ «ការទូន្មានដ៏ស្មោះស្ម័គ្រ» (־אֱמֶת
שְׂפָתָיו) មានន័យថា "ការដាស់តឿននៃព្រលឹង"។ ការដាស់តឿនរបស់មិត្តពិត
មិនត្រឹមតែជាពាក្យប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏ជាការដាស់តឿនដោយក្តីស្រឡាញ់
ផងដែរ។ (ដោយស្មោះ) អ្នកដែលទទួលគួរតែទទួលយកដោយរីករាយ ដូច
ជាប្រេង និងទឹកអប់។ បន្ទាប់មក បុរសជាច្រើនស្អប់វា ហើយទុកវាចោល។
"មិត្តរបស់អ្នកនិងមិត្តរបស់ឪពុកអ្នក" ។ ដូចដែលអត្ថន័យនៃភាសាហេព្រើរ
ក្នុងពាក្យនេះត្រូវបានពន្យល់ វាគឺ "មិត្តរបស់អ្នកគឺ "មិត្តដែលប្រតិបត្តិដោយ

ស្មោះត្រង់ចំពោះឪពុករបស់អ្នក"។ ព្រោះគាត់បានទទួលពីឪពុកថាជាមនុស្ស ស្មោះត្រង់ អ្នកដែលបានក្លាយជាកូនប្រុស គួរប្រព្រឹត្តចំពោះគាត់យ៉ាងមាន តម្លៃ ហើយមិនគួរបោះបង់ចោលឡើយ។ Wildeboer ក៏បាននិយាយថា "មិត្ត ចាស់" ("មិត្តរបស់ឪពុក) ពោលគឺនៅក្នុងភាពស្មោះត្រង់របស់គាត់ មិត្តតាមរ យៈការសាកល្បង និងទទួលស្គាល់ដោយគាត់គឺជាអ្នកជិតខាងដ៏ល្អ ហើយ ល្អជាងសាច់ញាតិឆ្ងាយ។ ( ) ពាក្យនេះបង្ហាញពីឯកឧត្តមមិត្តក្នុងការប្រៀប ធៀបមិត្តរបស់បង។ អ្វីដែលវាណែនាំគឺការដែលយើងគួរធ្វើមិត្តឲ្យ ស្និទ្ធស្នាលស្និទ្ធស្នាល។ ម្យ៉ាងទៀតគួរបង្កើតទំនាក់ទំនងខាងសីលធម៌ជាង ទំនាក់ទំនងត្រកូល។ សម្រាប់បុរសមិនកំណត់ដោយពូជពង្សទេ ហើយជារូប របស់ព្រះដើម្បីឲ្យវាហួសពីកុលសម្ព័ន្ធ ហើយស្រឡាញ់មនុស្សទាំងអស់ដូច ជាកូនរបស់ព្រះ ហើយធ្វើឱ្យពួកគេមានភាពជិតស្និទ្ធជាងកុលសម្ព័ន្ធ។

តាមពិតសីលធម៌គឺជិតស្និទ្ធជាងពូជពង្ស។ ដូច្នេះ បុរសដែលរស់នៅប្រកប ដោយសីលធម៌ មិនអាស្រ័យលើបងប្អូនឡើយ ជាអ្នកមានជីវិតថ្លៃថ្នូរក្នុង មិត្ត។

«អ្នកជិតខាងដែលនៅជិតល្អជាងបងប្អូនដែលនៅឆ្ងាយ»។ (ខ. ១០ ខ) នេះ មិនបាននិយាយថាខ្លីឬឆ្ងាយនៃតំបន់នោះទេ ជាជាងនិយាយថាទំនាក់ទំនង ខ្លីនិងឆ្ងាយពីគ្នាទៅវិញទៅមក។ បុរសមានសីលធម៌ បុរសត្រូវរស់នៅកណ្តា លព្រះជាម្ចាស់ជិតស្និទ្ធជាងបងប្អូន និងញាតិមិត្តនឹងមិត្តមានឆន្ទៈដូចគ្នា។ ទោះបីជាវាដូច្នេះក៏ដោយ មនុស្សជាច្រើនបានបោះចោលជីវិតដ៏សុចរិត ដែលគួរតែឆ្លងផុតពូជពង្ស ហើយរស់នៅក្នុងទំនាក់ទំនងនៃពូជពង្សពេញ មួយជីវិតរបស់ពួកគេ។ ក្នុងជីវិតនេះ សេចក្តីសុចរិត និងសេចក្តីជំនឿដ៏ថ្លៃថ្នូ ត្រូវបានបូជា។ ដើម្បីការពារជីវិតដ៏វេទនាបែបនេះ អ្នកនិពន្ធសុភាសិតបាន

មានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកជិតខាងដែលនៅជិតជាងបងប្អូនដែលនៅឆ្ងាយគឺប្រសើរជាង»។

11 កូនអើយ ចូរមានប្រាជ្ញា ហើយធ្វើឲ្យចិត្តខ្ញុំរីករាយចុះ ដើម្បីឲ្យខ្ញុំឆ្លើយតបនឹងអ្នកណាដែលបន្ទោសខ្ញុំ។

នេះជាពាក្យដែលឪពុកម្តាយដាស់តឿនកូនឲ្យធ្វើដោយប្រាជ្ញា (ដោយការកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា) ដើម្បីផ្គាប់ចិត្តឪពុកម្តាយ។ នៅពេលដែលកូនធ្វើដូច្នេះ ឪពុកម្តាយមានអ្វីដែលពួកគេគួរនិយាយទៅកាន់បុរស ដើម្បីរិះគន់ឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ។ វាដូចជាការពិតដែលទំនុកតម្កើង 127:5 បាននិយាយថា ឪពុកម្តាយគ្មានការអៀនខ្មាស់នៅចំពោះមុខខ្មាំងសត្រូវ តាមរយៈកូនសុចរិតនោះទេ។

ពាក្យនៃអត្ថបទពិតប្រាកដគឺមិនមែន; កំណត់ចំពោះទំនាក់ទំនងរវាងឪពុកម្តាយ និងកូន។ ទំនាក់ទំនងរវាងសិស្ស ND ក៏ដូចគ្នាដែរ។ កាលដែលសិស្សត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយសេចក្តីសុចរិត សេចក្តីអំណាររបស់គ្រូគឺអស្ចារ្យហើយក៏មានមោទនភាពចំពោះវាដែរ។ សូមមើល ភីលីព ៤:១ ថែស្សា ២:១៩។

12 មនុស្សដែលមានប្រាជ្ញាឃើញគ្រោះថ្នាក់ ហើយលាក់ខ្លួន តែមនុស្សសាមញ្ញបន្តរងទុក្ខ។

ចំពោះការបកស្រាយឃ្លានេះ សូមមើលការបកស្រាយ ២២:៣ ខាងលើ។

13 ចូរយកសម្លៀកបំពាក់របស់បុរសដែលបានដាក់សន្តិសុខឲ្យជនបរទេស ហើយកាន់វាជាការសន្យានៅពេលដែលគេការពារស្ត្រីជិតក្បត់។ ត្រង់នេះគេហៅពាក្យថា "យកសម្លៀកបំពាក់របស់មនុស្សមក" ហើយពាក្យថា "កាន់វាក្នុងការសន្យា" បុរសដែលដាក់ធានាឲ្យម្នាក់ទៀតត្រូវយកពែងដ៏ជូរចត់មក

នៅទីបំផុត។ ដូច្នេះហើយការព្រមានដោយមិនមានអំណាចសេដ្ឋកិច្ចគាត់គួរ តែដាក់សន្តិសុខមកទីនេះ។ សូមមើលការបកស្រាយសុភាសិត ៦:១-៥។

14 អ្នកណាឲ្យពរអ្នកជិតខាងដោយសំឡេងខ្លាំងៗ ក្រោកពីព្រលឹម នោះនឹង ត្រូវរាប់ថាជាបណ្តាសា។

នៅទីនេះ អ្វីដែលគេហៅថា "ពរជ័យ" ចង្អុលទៅ "ការសរសើរ" ។ ហេតុអ្វី បានជាពាក្យសំដីធំជាបណ្តាសានៅពេលព្រលឹម? វាមានហេតុផលពីរដូចជា ការធ្វើតាម។ (១) គឺការលើកតម្កើងដោយចិត្តខ្លាំង។ ដូច្នេះវាមិនផ្តល់ផល ប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃទេ។ (២) ការពោលពាក្យប្រមាថហួសហេតុចំពោះ មនុស្សដែលមិនមែនព្រះមិនអាចជួយបានក្រៅពីនាំមកនូវសេចក្តីក្រោធ របស់ព្រះឡើយ។ ព្រះយេស៊ូមានព្រះបន្ទូលថា៖ «លោកមានប្រសាសន៍ទៅ គេថា៖ «អ្នករាល់គ្នាជាអ្នកដែលរាប់ខ្លួនជាសុចរិតនៅចំពោះមុខមនុស្ស ប៉ុន្តែ ព្រះជាម្ចាស់ជ្រាបអំពីចិត្តរបស់អ្នករាល់គ្នា។ ដ្បិតអ្វីដែលលើកតម្កើងក្នុង ចំណោមមនុស្ស គឺជាការគួរស្អប់ខ្ពើមនៅចំពោះព្រះភ័ក្ត្រព្រះ»។ (លូកា ១៦: ១៥) សិរីល្អគួរតែត្រឡប់ទៅព្រះវិញ។ ព្រះទ្រង់មានបន្ទូលថា៖ «ដោយ ប្រយោជន៍ខ្លួន ខ្ញុំធ្វើដោយប្រយោជន៍ខ្លួនឯង តើគួរបង្អាប់ឈ្មោះខ្ញុំយ៉ាងណា? សិរីល្អរបស់ខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងមិនប្រគល់ឲ្យអ្នកដទៃឡើយ»។ (គឺ ៤៨:១១)។ ដូច្នេះពួក បរិសុទ្ធពិតខ្លាចការប្រគល់សិរីល្អដល់គាត់ចំពោះបញ្ហាមួយចំនួន។ ទំនុក តម្កើង 115:1 មានបន្ទូលថា "ឱព្រះអម្ចាស់អើយ មិនមែនចំពោះយើងខ្ញុំទេ សូមលើកតម្កើងព្រះនាមព្រះអង្គ ដោយយល់ដល់សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ ខ្ជួន និងសេចក្តីស្មោះត្រង់របស់ព្រះអង្គ!»។ ដ្បិតស្តេចហេរ៉ូដបានទទួលសិរី ល្អដែលគួរត្រឡប់មករកព្រះតែមួយអង្គទ្រង់វិញ នោះដង្កូវក៏ស៊ីសាច់គាត់ រួច ក៏ស្លាប់។ (នៅ 12:22-23)

15-16 ស្លៀងធ្លាក់ជាបន្តបន្ទាប់ ហើយប្រពន្ធដែលឈ្លោះគ្នាក៏ដូចគ្នា; ការទប់នាងគឺទប់ខ្យល់ ឬចាប់ប្រេងនៅដៃស្តាំ។

នេះជាពាក្យបង្រៀនជីវិតគ្រួសារ។ ពោលគឺមានន័យថាពាក្យប្រពន្ធដែលផ្ទុយពីប្តីហើយមានជម្លោះមិនទាន់ចប់។ ពាក្យផ្ទុយរបស់នាងមិនគួរត្រូវបានគ្រប់គ្រងទេ។ នេះគឺដូចជាការដែលបុរសគ្រប់គ្រងខ្យល់ និងកាន់ប្រេង។ សកម្មភាពបែបនេះជារឿងផ្ទុយគ្នានឹងការស្លូតបូត និងការស្តាប់បង្គាប់ដែលស្ត្រីគួរធ្វើ។ (ធីមទី១ ២:១១, ពេត្រុសទី១ ៣:៥) សកម្មភាពរបស់នាងគឺដូចជាការពិតដើម្បីបះបោរព្រះដែលបានបង្កើតនាងជាស្ត្រី។ ប៉ុន្តែត្រង់ចំណុចនេះយើងមានចំណុចខ្លះត្រូវប្រយ័ត្ន។ ពោលគឺ (១) មិនមែនមានន័យថាស្ត្រីតែងតែបះបោរប្រឆាំងនឹងអំពើទុច្ចរិតឡើយ។ អ្វីដែលហាមឃាត់នៅទីនេះ គឺគ្រាន់តែកើតមានជម្លោះដោយកំហឹងដោយហឹង្សាដោយទាញកំហឹងតាមវិធីបះបោរ។ ផ្ទុយពីគំនិតរបស់ស្វាមី នាងឈប់ជាបណ្តោះអាសន្នជាស្ត្រីដែលមានគុណធម៌ដែលស្ត្រីគួរបន្ត ហើយនាងគួរលួងលោមស្វាមីបន្តិចម្តងៗ ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រពន្ធអាក្រក់ក៏យកឈ្នះគាត់ដោយពាក្យសម្តីរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ (២) យើងត្រូវគិតរឿងមួយទៀត។ ពោលគឺពាក្យក្នុងអត្ថបទយើងមិនមែនមានន័យថា ក្នុងគ្រួសារមិនចុះសម្រុងគ្នា ប្តីតែងតែគ្មានកំហុសអ្វីឡើយ។ ត្រង់ចំណុចនេះវាមិននិយាយតែត្រង់នេះទេ។ បទគម្ពីរបង្ហាញថា កម្មវិធីស្តីបន្ទោសមានបុរសច្រើនជាងស្ត្រី។ ជាពិសេសក្នុងគ្រួសារមិនចុះសម្រុងគ្នា ប្តីគួរទទួលយកប្រពន្ធដោយចិត្តល្អជាង។ ទោះជាបែបនេះក៏ដោយ ក៏មានប្តីជាច្រើនដែលសង្កត់សង្កិនប្រពន្ធឲ្យក្លាយទៅជាភាពទន់ខ្សោយ (១ពេត្រុស ៣:៧)។ សូមមើលការបកស្រាយរបស់សុភាសិត ១៩:១៣, ២១:១៩, ២៦:២១។

17-22 ដៃកធ្វើឲ្យដៃកមុត ហើយមនុស្សម្នាក់សំលៀងម្នាក់ទៀត។ អ្នកណាថែដើមឧទុម្ពរ អ្នកនោះនឹងស៊ីផ្លែ ហើយអ្នកណាដែលថែរក្សាម្ចាស់ខ្លួននឹងទទួលកិត្តិយស។ ដូចទឹកមុខឆ្លុះមុខ ដូច្នេះចិត្តមនុស្សឆ្លុះបញ្ចាំងពីមនុស្ស។ Sheol និង Abaddon មិនដែលស្កប់ចិត្ត ហើយភ្នែកមនុស្សក៏មិនដែលស្កប់ដែរ។ ឈើឆ្កាងគឺសម្រាប់ប្រាក់ ហើយចង្ក្រានគឺសម្រាប់មាស ហើយមនុស្សត្រូវបានសាកល្បងដោយការសរសើររបស់គាត់។ កំទេចមនុស្សល្ងីល្ងើក្នុងបាយអជាមួយសត្វល្អិត រួមជាមួយនឹងគ្រាប់ធញ្ញជាតិ ប៉ុន្តែភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់នឹងមិនចាកចេញពីគាត់ឡើយ។ ការបកស្រាយផ្នែកនេះជំនួសការអធិប្បាយបន្ទាប់។

សេចក្តីអធិប្បាយ ១៩ គោលការណ៍នៃកិច្ចបម្រើព្រះវិហារ (សុភាសិត ២៧: ១៧-២២)

1. គោលការណ៍នៃការជួយគ្នាទៅវិញទៅមក។

អត្ថបទបាននិយាយថា "ដែកធ្វើឱ្យដែក" វាមានន័យថាពាក្យប្រៀបធៀប ដែលអ្នកជឿជួយគ្នាទៅវិញទៅមក។ «ហើយមានមនុស្សម្នាក់មុតម្នាក់ទៀត។ "(ខ១៧ ខ) គឺជាការពន្យល់នៃពាក្យ។ ប្រសិនបើបុរសជួយមិត្តរបស់គាត់ គាត់ត្រូវបានអភិវឌ្ឍហើយមុខរបស់គាត់ភ្លឺឡើង។ Ecc 4:9-12 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ពីរនាក់ល្អជាងមួយទៅទៀត ពីព្រោះគេមានរង្វាន់ដ៏ល្អសម្រាប់ការខិតខំរបស់ខ្លួន។ ព្រោះបើគេដួល គេនឹងលើកគ្នាឡើង។ ប៉ុន្តែវេទនាដល់អ្នកដែលនៅតែម្នាក់ឯងពេលដួល ហើយគ្មានអ្នកណាលើកវាឡើង! ម្តងទៀតបើពីរនាក់ដេកនៅជាមួយគ្នាក៏រក្សាភាពកក់ក្តៅដែរ ប៉ុន្តែធ្វើម៉េចឱ្យគេកក់ក្តៅតែម្នាក់ឯង? ហើយទោះបីជាមនុស្សអាចយកឈ្នះអ្នកដែលនៅម្នាក់ឯងក៏ដោយ ក៏មានមនុស្សពីរនាក់នឹងទប់ទល់នឹងគាត់ — ខ្សែបីមិនត្រូវបានដាច់ភ្លាមៗទេ។ "។ យើងរកឃើញថាក្នុងចំណោមពួកសាវក យើងសង្កេតមើលការបម្រើរបស់ប៉ុល ដែលបានធ្វើការដ៏មានឥទ្ធិពលបំផុត; គាត់បានទទួលជោគជ័យដោយការសហការពីអ្នកដទៃ។ នោះគឺដូចជាលោកបានប្រកាសដំណឹងល្អនៅក្រុងដាម៉ាសយ៉ាងក្លាហាន។ ជនជាតិយូដាព្យាយាមសម្លាប់គាត់។ បន្ទាប់មក ពួកសិស្សរបស់លោកដាក់ក្នុងកន្ត្រក ហើយទាញចុះនៅខាងក្រៅទីក្រុង រួចលោកត្រូវបានគេជួយសង្គ្រោះ។ (កិច្ចការ ៩:២៣-២៥) អ្នកដែលបៀតបៀនក្រុមជំនុំក៏ត្រូវបានហៅឲ្យធ្វើជាសាវ័កផងដែរ ទោះបីជាគាត់មិនត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជាសាវ័កនៃក្រុមជំនុំក្រុងយេរូសាឡិមក៏ដោយ ប៉ុន្តែ Banaba បានណែនាំគាត់ទៅកាន់ក្រុមជំនុំយ៉ាង

ល្អ ហើយបន្ទាប់មកការសង្រ្គោះរបស់ពួកគេត្រូវបានដោះស្រាយ។ (កិច្ចការ ៩:២៧-៣០) គាត់បានឃើញថាអ្នកជឿនៅព្រះវិហារថែស្សាឡូនីចត្រូវបានពង្រឹង គាត់បានសារភាពថា៖ «ឥឡូវនេះយើងរស់នៅ ប្រសិនបើអ្នករាល់គ្នាឈរយ៉ាងខ្ជាប់ខ្ជួនក្នុងព្រះអម្ចាស់។ (១ថែស្សា ៣:៨)។

មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គាត់ស្ទើរតែអាចនឹងត្រូវខ្ទេចខ្ទាំនៅលើសមុទ្រមេឌីទែរ៉ាណេ ហើយត្រូវបានចុះចតនៅលើផែនដី ហើយបន្ទាប់មកនៅលើផ្លូវទៅកាន់ទីក្រុងរ៉ូម គាត់ត្រូវបានលួងលោមយ៉ាងខ្លាំងដោយពួកបរិសុទ្ធដែលបានមកជួប ហើយក៏ត្រូវបានទទួលយកភាពក្លាហានផងដែរ។ ដូច្នេះ វត្ថុដែលអ្នកជឿទាក់ទងគ្នា និងលួងលោមគ្នាទៅវិញទៅមក គឺជាវិធីទទួលបានព្រះគុណគ្នាទៅវិញទៅមក។ Prisca និង Gaul ក៏ជួយគាត់ច្រើនដែរ ដូច្នេះហើយ ប៉ុលបាននិយាយថា "អ្នកណាដែលប្រថុយនឹងករបស់ពួកគេអស់មួយជីវិត ខ្ញុំមិនត្រឹមតែអរគុណដល់គាត់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក្រុមជំនុំទាំងអស់នៃសាសន៍ដទៃក៏អរគុណផងដែរ។ "។ (រ៉ូម ១៦:៤) ប៉ុលជាអ្នកបម្រើដ៏មានឥទ្ធិពលរបស់ព្រះ ប៉ុន្តែកាលដែលគាត់បានធ្វើកិច្ចការដ៏ធំនោះ គាត់បានទទួលជំនួយពីមនុស្សជាច្រើន។ សូមមើល ភីលីព ៤:១០, ១៨, ទី ២ ធីម ៤:៩, ១១, ១៣, ២១។ ដូច្នេះ ក្នុងនាមជាមនុស្សទន់ខ្សោយជាងប៉ុលគួរទទួលបានជំនួយពីអ្នកដ៏ទៃជាងនេះទៅទៀត គាត់អាចធ្វើកិច្ចការរបស់ព្រះអម្ចាស់បានយ៉ាងល្អ។

2. គោលការណ៍ដើម្បីកាន់តាម (ខ ១៨)

ផ្លែល្វាគឺជាផ្លែឈើដ៏ថ្លៃថ្លា។ យើងគួរថែរក្សាដើមឧទុម្ពរ ដើម្បីឲ្យវាចេញផ្លែបានល្អ។ ដើមឧទុម្ពរក្មេងបង្កើតផលល្អដោយការភ្ជួរដី ដើមឧទុម្ពរចាស់ត្រូវថែទាំយ៉ាងល្អមិនរលួយឡើយ។ ដូចគ្នានេះដែរ ក្រុមជំនុំក៏បន្តយ៉ាងពិតប្រាកដ ដោយការបម្រើអ្នកជឿដោយប្រយ័ត្នប្រយែង ហើយបង្កើតផល។

ដើម្បីបម្រើក្រុមជំនុំគឺឆាប់ដើម្បីបម្រើព្រះ។ អ្វីដែលយើងបម្រើព្រះជាគុណ! ដូចមនុស្សបម្រើអារក្ស គាត់នឹងត្រូវបំផ្លាញជាមួយនឹងអារក្ស ដូចដែលគាត់បម្រើខ្លួនគាត់ ហើយគាត់នឹងត្រូវបំផ្លាញដោយខ្លួនគាត់ ប៉ុន្តែពេលគាត់បម្រើព្រះ គាត់នឹងបានរស់នៅជាមួយនឹងព្រះជារៀងរហូត។

អត្ថបទ "អ្នកយាម" មានន័យថា "បន្ត" (ראה)។ វាចង្អុលបង្ហាញពីបេសកកម្មយាមដែលម្ចាស់រក្សាថាសត្រូវមិនបង្កគ្រោះថ្នាក់ដល់គាត់ទេ។ ដូចជាយើងគួរក្លាយជាអ្នកយាមដើម្បីកុំឲ្យសិរីល្អរបស់ព្រះមិនត្រូវបានបំផ្លាញ។ ពេលយើងបម្រើព្រះអម្ចាស់មួយ ឬពីរដង តើយើងអាចនិយាយថាយើងស្មោះត្រង់ចំពោះព្រះអម្ចាស់ដែរឬទេ? ទេ យើងគួរតែមានគុណធម៌ដើម្បីរក្សាជំនឿដោយស្មោះត្រង់។

1. គោលការណ៍នៃការឆ្លុះបញ្ចាំង (ខ ១៩)

ក្នុងអត្ថបទមានពាក្យថា "ដូច្នេះ ចិត្តមនុស្សឆ្លុះបញ្ចាំងពីមនុស្ស។ "មានន័យថា នៅពេលដែលយើងឃើញបេះដូងរបស់ម្ចាងទៀត យើងអាចយល់ពីកំដៅរបស់អ្នកដទៃ។ ដូច្នេះ យើងឃើញអំពើបាបរបស់អ្នកដទៃ យើងគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងពីអំពើបាបរបស់យើង។ (កាឡាទី ៦:១-៣) ទុក្ករបុគ្គល Bradford បានឃើញថាអ្នកទោសក្នុងជួរដេកស្លាប់ត្រូវបានទាញទៅមាត់ទ្វារផ្ទះរបស់គាត់ ហើយនិយាយថា "ទៅ Bradford" Gal 6:1 បាននិយាយថា "ខ្ញុំភ្ញាក់ផ្អើលណាស់ដែលអ្នកប្រញាប់ ការបោះបង់ចោលព្រះអង្គដែលបានហៅអ្នកនៅក្នុងព្រះគុណនៃព្រះគ្រីស្ទ ហើយកំពុងងាកទៅរកដំណឹងល្អផ្សេង" ។ ២. គោលការណ៍ហាមលោភ

ខទី ២០ បាននិយាយថា លោភលន់មានគ្រោះថ្នាក់។ ការលោភលន់ (ភ្នែកមិនចាប់យកមាតិកា) គឺដូចជា "Sheol និង Abaddon" (ការបំផ្លិចបំផ្លាញ) ។

Sheol និង Abaddon" គឺជាកន្លែងដែលដួលរលំដោយគ្មានទីបញ្ចប់ កន្លែងផ្សេងទៀតនៃបទគម្ពីរបាននិយាយថា "រណ្តៅគ្មានបាត" ។ (បប. ២០:៣) អត្ថបទរបស់យើងលើកឡើងអំពីគំរូនៃសេចក្តីលោភ នោះគឺជាសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដ៏គួរឲ្យគោរព។ «ពាក្យថា «មនុស្សត្រូវបានល្បួងលដោយការសរសើររបស់គាត់។ « (ខទី ២១) វាមានន័យថា បុរសនោះត្រូវបានល្បួងដោយចង់បានកិត្តិយសយ៉ាងងាយស្រួល។ ចិត្តដើម្បីយកលោភ:នោះ គ្រោះថ្នាក់ណាស់ចំពោះបុរស។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលនោះទទួលនូវកិត្តិនាមខ្លះហើយ ក៏មិនរស់នៅតាមសភាពពិតនៃមនុស្សមានបាបដោយឥតន័យឡើយ ទ្រង់លើកឡើងជាកម្មវត្ថុនៃកិត្តិយស រួចក៏លះបង់ជីវិតដោយខ្លួនឯងទៅ។ ដូចដែលគាត់ចង់បានកិត្តិយស ហើយទំនោរទៅរកកិត្តិយស ហើយក៏មិនអាចគេចផុតពីវាបានដែរ ទីបំផុតគាត់ត្រូវបំផ្លាញ។ អត្ថបទ ខទី ២២ ចែងថា « កំទេចមនុស្សល្ងីល្ងើក្នុងបាយអជាមួយសត្វល្អិត រួមជាមួយនឹងគ្រាប់ធញ្ញជាតិ ប៉ុន្តែភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់នឹងមិនចេញពីគាត់ឡើយ។ "។ ដូច្នេះកិត្តិយសដ៏គួរឲ្យរន្ធត់! វាគ្រាន់តែជា "Sheol" និង "Abbadon" (ការបំផ្លិចបំផ្លាញ) ។ (ខ២០)។ សូមមើល Jm 1:15 ។ យើងអាចរួចផុតពីលោភលន់បានដោយការជឿលើតែគុណសម្បត្តិនិងអំណាចរបស់គាត់។

23-27 ចូរដឹងច្បាស់អំពីស្ថានភាពនៃហ្វូងសត្វរបស់អ្នក ហើយយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះហ្វូងសត្វរបស់អ្នក ត្បិតទ្រព្យសម្បត្តិមិនស្ថិតស្ថេរហូតតទៅ; តើមកុដនៅស្ថិតស្ថេរគ្រប់ជំនាន់ឬ? ពេលស្មៅរលត់ទៅ ហើយការលូតលាស់ថ្មីក៏លេចឡើង ហើយបន្លែនៅលើភ្នំក៏ប្រមូលផ្តុំដែរ កូនចៀមនឹងផ្តល់សម្លៀកបំពាក់ឲ្យអ្នក ហើយពពែក៏មានតម្លៃលើវាលស្រែ។វានឹងមានទឹកដោះពពែគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់អាហាររបស់អ្នក សម្រាប់ជាអាហាររបស់គ្រួសារអ្នក និងការ

ថែទាំសម្រាប់កូនស្រីរបស់អ្នកត្រង់នេះ បុរសមិនគួររស់នៅដោយពឹងលើទ្រព្យសម្បត្តិ និងអំណាចនោះទេ គឺធ្វើជំនួញដោយខ្លួនឯងដោយឧស្សាហ៍ព្យាយាម និងបន្តជីវិត។ ក្នុងចំណោមពាក្យនេះជាការពិតណាស់នៅក្នុងការកាន់កាប់ផ្ទាល់ខ្លួនស្ថានភាពពិសេសនៃថ្ងៃត្រូវបានឆ្លុះបញ្ចាំង។ វាជាការចិញ្ចឹមសត្វជាចម្បងនៅសម័យនោះ។ សម្រាប់ទំនាក់ទំនងនេះមានកន្សោមជាច្រើនដើម្បីថែរក្សាចៀមនិងពពែ។ ប៉ុន្តែពាក្យនេះមិនមែនមានន័យថាមើលងាយការកាន់កាប់របស់អ្នកណាក្នុងថ្ងៃនោះទេ មេរៀននេះជាកម្មវត្ថុរបស់ខ្លួន។

«សម្រាប់ទ្រព្យសម្បត្តិមិនស្ថិតស្ថេរជារៀងរហូត ហើយមកុដនៅស្ថិតស្ថេរគ្រប់ជំនាន់ឬ? (ខ២៤) ត្រង់នេះ អ្វីដែលគេហៅថាសម្រាប់ពាក្យ «សម្រាប់ (ព្រះវិហារ)» មានន័យថា «ព្រោះ» ។ នេះហើយជាហេតុផលនៃពាក្យខាងលើនោះគឺ ទ្រព្យសម្បត្តិ និងកិត្តិយស ជារបស់ដែលបាត់ទៅវិញ បន្ទាប់ពីមានបានមួយរយៈ គាត់មិនគួរពឹងផ្អែកលើវាទេ គឺត្រូវលះបង់ខ្លួនឯង ផ្តោតទៅលើការកាន់កាប់ផលិតកម្ម។ នេះក៏ជាមេរៀននៃចរិតដ៏ទេវភាពនៃការធ្វើការដែរ។ ពាក្យថា "អ្នករាល់គ្នានឹងស៊ីនំបុ័ង ដោយញើសមុខដរាបណាអ្នកត្រឡប់ទៅដីវិញ ព្រោះអ្នកត្រូវបានគេយកចេញពីវាទៅ។ ដ្បិតអ្នករាល់គ្នាជាធូលីដី ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងត្រឡប់មកជាធូលីដីវិញ»។ (លោកុប្បត្តិ 3:19) ហើយពាក្យថា «ដ្បិតយើងនៅជាមួយនឹងអ្នករាល់គ្នា យើងនឹងបង្គាប់អ្នកថា បើអ្នកណាមិនព្រមធ្វើការ ចូរកុំឲ្យអ្នកនោះធ្វើការឡើយ។ ញ៉ាំ។" (ថែស្សាទី ២ ៣:១០) គឺជាការបង្គាប់របស់ព្រះដោយមិនទទួលមនុស្សតែម្នាក់ចំពោះមនុស្សលោកទាំងអស់។ បទគម្ពីរផ្តន្ទាទោសអ្នកដែលលេង និងស៊ីអាហារដោយមិន

ធ្វើការ។ Ecc 5:10-12 បាននិយាយថា "អ្នកណាដែលស្រលាញ់លុយ នឹងមិនស្កប់ចិត្តនឹងលុយ ហើយអ្នកណាដែលស្រលាញ់ទ្រព្យសម្បត្តិដោយចំណូលរបស់គេ។ នេះក៏ជាភាពឥតប្រយោជន៍ផងដែរ។ ពេលទំនិញកើនឡើង អ្នកណាស៊ីអីក៏មានប្រយោជន៍អ្វីដល់ម្ចាស់ តែឃើញផ្ទាល់ភ្នែក? ការដេករបស់អ្នកធ្វើការគឺផ្អែម ទោះគាត់ស៊ីតិចឬច្រើនក៏ដោយ ប៉ុន្តែអ្នកមានពេញពោះមិនឲ្យគាត់ដេកទេ»។ « នៅពេលស្មៅរលត់ទៅ ហើយការលូតលាស់ថ្មីក៏លេចឡើង ហើយបន្លែនៃភ្នំក៏ត្រូវបានប្រមូលមក» (ខទី ២៥) ពាក្យនេះធ្វើឲ្យយើងយល់អំពីការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ ដើម្បីផ្គាប់ចិត្តការងារ (ការចិញ្ចឹមសត្វនៅថ្ងៃនោះ) របស់បុរសនោះ។ នោះគឺការពិតដែលថានៅពេលដែលស្មៅរលត់ហើយការលូតលាស់ថ្មីលេចឡើងមិនមែនជាឧបទ្ទវហេតុទេតែជាកិច្ចការសម្ងាត់របស់ព្រះដែលលើកទឹកចិត្តដល់ការចិញ្ចឹមសត្វ។ « នៅពេលស្មៅរលត់ទៅ ហើយការលូតលាស់ថ្មីក៏លេចឡើង ហើយបន្លែនៃភ្នំក៏បានប្រមូលផ្តុំដែរ » (ខទី ២៥) ពាក្យនេះធ្វើឲ្យយើងយល់អំពីការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ ដើម្បីផ្គាប់ចិត្តការងារ (ការចិញ្ចឹមសត្វនៅថ្ងៃនោះ) របស់បុរសនោះ ។ នោះគឺការពិតដែលថានៅពេលដែលស្មៅរលត់ហើយការលូតលាស់ថ្មីលេចឡើងមិនមែនជាឧបទ្ទវហេតុទេតែជាកិច្ចការសម្ងាត់របស់ព្រះដែលលើកទឹកចិត្តដល់ការចិញ្ចឹមសត្វ។

ជំពូកទី 28

ការបកស្រាយ

1 មនុស្សអាក្រក់រត់ទៅរកគ្មានអ្នកណាដេញតាម តែមនុស្សសុចរិតមានចិត្ត
ក្លាហានដូចជាសិង្ហ។

នៅទីនេះគេហៅថា "មនុស្សអាក្រក់" គឺជាអ្នកដែលមិនជឿលើព្រះ ហើយ
"មនុស្សសុចរិត" គឺជាអ្នកដែលជឿលើព្រះ។ រឿងដែលត្រូវជឿលើព្រះគឺត្រូវ
បានបង្កើតឡើងដោយការជឿព្រះគ្រីស្ទ។

សេចក្តីអធិប្បាយ 20 ចូរយើងក្លាហាន (សុភាសិត 28:1)

ភាពក្លាហានមានពីរយ៉ាង។ មួយគឺភាពក្លាហានពិសេសដោយធម្មជាតិ។ ក្នុងនាមជាព្រឹត្តិការណ៍បះបោររបស់ An Rock San ខាងយោធារដ្ឋាភិបាលមានឧត្តមសេនីយ Chang Heung។ ខណៈដែលគាត់ត្រូវបានសត្រូវចាប់ខ្លួនដូចជាគាត់អាចនឹងចុះចាញ់នោះគាត់មិនចុះចាញ់និងទីបំផុតគាត់ត្រូវបានគេកាប់សម្លាប់ដោយ saw. ភាពក្លាហានរបស់គាត់បានចេញពីស្មានសួគ៌។ មួយគឺជាអ្វីដែលនរណាម្នាក់អាចមាន។ ដែលកើតចេញពីចិត្តស្រលាញ់។ ជាឧទាហរណ៍ ដោយសារកូនត្រូវជួបស្ថានការណ៍ដ៏គ្រោះថ្នាក់នៅក្នុងខ្លួន ម្តាយរបស់គាត់មិនថែរក្សាជីវិតរបស់គាត់ដើម្បីសង្គ្រោះគាត់ទេ។ ហើយកាលដែលបុរសកាន់តាមបញ្ញត្តិ វាដូចជាគាត់មានចិត្តក្លាហានដើម្បីស្រឡាញ់ព្រះ។ អ្វីដែលការអធិប្បាយនេះប្រព្រឹត្តទៅគឺភាពក្លាហានដើម្បីធ្វើដូចជាសេចក្តីក្លាហាននៃសេចក្តីស្រឡាញ់។

1. អំពើបាបជាមាតានៃសេចក្តីកំសាក (ខ ១ ក)

អ័ដាម និងអេវ៉ាបានបះបោរព្រះ ហើយបានប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ ពួកគេត្រូវបានលាក់នៅកណ្តាលដើមឈើនៃសួនច្បារ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:៨) យ៉ូហាន ៣:២០ មានប្រសាសន៍ថា «ដ្បិតនៅពេលណាដែលចិត្តយើងថ្កោលទោសយើង នោះព្រះទ្រង់ធំជាងចិត្តយើង ហើយទ្រង់ជ្រាបគ្រប់ទាំងអស់។ "។ ឧបករណ៍រាវរកភូតភរទំនើបវាស់ការឈឺចាប់នៃមនសិការ។ នោះគឺវាជាប់ពាក់ព័ន្ធនឹងឧក្រិដ្ឋជន ហើយដឹងពីរបៀបដែលការឆ្លើយតបនៃសំឡេងឈាមនឹងត្រូវបង្ហាញ។ ដូចដែលយើងឃើញថាបុរសមិនអាចជៀសវាងការវិនិច្ឆ័យនៃ

មនសិការនោះទេ។ មុននឹងឧក្រិដ្ឋជនគោរពសតិសម្បជញ្ញៈ គាត់គ្មានសន្តិភាពទេ។

នៅទីនេះយើងអាចគិតអំពីមរណភាពរបស់ណាបាល។ នោះគឺ កាលដែលដាវីឌត្រូវបានគេរត់ចេញពីសូល ហើយបានដើរថយក្រោយជាមួយនឹងកងទ័ពរបស់គាត់ នោះក៏កើតឡើង។ ពេលគាត់ស្នាក់នៅទីរហោស្ថាន គាត់បានការពារអ្នកគង្វាលណាបីល។ (១សាំ. ២៥:១៥-១៦) បន្ទាប់ពីនោះដាវីឌបានចាត់មនុស្សខ្លះឲ្យទៅសុំអាហារ ណាបាលបានចោទដាវីឌថាជាអ្នកក្បត់ ហើយបានបដិសេធគាត់។ ដាវីឌដែលបានស្តាប់សេចក្តីរាយការណ៍នេះ ហើយបានទៅជួបគាត់ជាមួយនឹងទាហាន ៤០០ នាក់ ដើម្បីសម្លាប់ណាបាល។ បន្ទាប់មក អប៊ីកែលដែលជាភរិយារបស់ណាបាលបានជួបដាវីឌ ហើយបានសុំអស់ពីចិត្ត ហើយបន្ទាប់ពីបញ្ឈប់វា គាត់ក៏ត្រឡប់ទៅផ្ទះវិញ។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ អ័ប៊ីកែលបានជម្រាបរឿងដែលបានកើតឡើងដល់ណាបាល បន្ទាប់ពីគាត់ក្លាយទៅដូចថ្ម ហើយក្រោយមក១០ថ្ងៃ គាត់ក៏ស្លាប់។ (១សាំ. ២៥:៣៧-៣៨) តាមពិត វាមានន័យថាបេះដូងរបស់គាត់បានស្លាប់ ហើយបានក្លាយទៅដូចថ្ម។ វាមានន័យថាគាត់ភ័យខ្លាច។ មូលហេតុដែលគាត់ក្លាយទៅជាដូច្នេះគឺដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ អំពើបាបរបស់គាត់គឺដូច្នេះ។ (1) គាត់បានបដិសេធក្នុងការស្នើសុំជំនួយពីដាវីឌ ដែលជាអ្នកមានគុណរបស់គាត់; (2) ទ្រង់បានបណ្តេញដាវីឌដ៏សុចរិតទៅជាជនក្បត់។ (១សាំ ២៥:១០) (៣) គាត់មិនបានជួយអ្នកដ៏ទៃទេ ហើយគាត់បានធ្វើពិធីបុណ្យដ៏អស្ចារ្យ ហើយគាត់ស្រវឹង ហើយតែងតែប្រមាថមើលងាយ។ (១សាំ ២៥:៣៦)

2. មនុស្សសុចរិតក្លាហានដូចសត្វតោ លោកម៉ូសេមិនខ្លាចព្រះពិរោធរបស់ស្តេចទេ (ហេព្រើរ ១១:២៧) គាត់ពិតជាក្លាហានណាស់។ យ៉ូស្វេ និងកាលែបក៏មិនខ្លាចនឹងសកម្មភាពដែលហ្វូងបះបោរគប់ដុំថ្មដាក់ពួកគេដែរ ប៉ុន្តែបាននិយាយដោយក្លាហានដើម្បីចូលទៅក្នុងស្រុកកាណាន។ (ជន. ១៤:៦-១០) ពួកសាវ័កមានចិត្តក្លាហានក្នុងការបៀតបៀន។ (សកម្មភាព ៥:២៩-៣២, ៤១-៤២២) នៅតាមផ្លូវដែលប៉ុលទៅទីក្រុងរ៉ូម មុនពេលគ្រោះថ្នាក់ដែលកប៉ាល់របស់គាត់អាចនឹងត្រូវបំផ្លាញដោយព្យុះនៅសមុទ្រ គាត់បានដាស់តឿនអ្នកដំណើរ ២៦៧ នាក់ឱ្យបង្កើតសន្តិភាព។ (សកម្មភាព ២៧:២១-៣៧) តើអ្វីជាមូលហេតុដែលគ្រិស្តសាសនិកមានចិត្តក្លាហាន? (1) ដោយសារតែវាមិនកើតចេញពីអារម្មណ៍នៃអំណាចដ៏ខ្លាំងរបស់គាត់ ប៉ុន្តែវាកើតចេញពីអារម្មណ៍នៃភាពទន់ខ្សោយរបស់គាត់ ពោលគឺដូចជាគាត់មានអារម្មណ៍ថាមានភាពទន់ខ្សោយរបស់គាត់ ប៉ុន្តែជឿលើព្រះតែម្នាក់គត់ទទួលបានសេចក្តីសុចរិត ហើយព្រះជាម្ចាស់ផ្តល់អំណាចដល់គាត់។ . នៅក្នុង II Cor 12:9 ព្រះបានមានបន្ទូលថា « ឫទ្ធានុភាពរបស់ខ្ញុំត្រូវបានធ្វើឲ្យគ្រប់លក្ខណ៍ដោយភាពទន់ខ្សោយ»។ ហេតុនេះហើយបានជាខ្ញុំនឹងអួតខ្លួនកាន់តែរីករាយពីភាពទន់ខ្សោយរបស់ខ្ញុំ ដើម្បីឲ្យព្រះចេស្តានៃព្រះគ្រីស្ទបានសណ្ឋិតលើខ្ញុំ។ ហើយប៉ូលផ្ទាល់ក៏បាននិយាយថា "ដ្បិតកាលណាខ្ញុំខ្សោយ នោះខ្ញុំក៏ខ្លាំងដែរ។ "។ (២កូរិនថូស ១២:១០) ដោយសារអ្នកជឿដឹងពីចំណុចខ្សោយរបស់គាត់ គាត់បានក្លាយជាខ្លាំងដោយសារគាត់ជឿលើព្រះយេហូវ៉ាច្រើនជាង។ មិនតែប៉ុណ្ណោះ

(២) អ្នកជឿកាន់តែរឹងមាំដោយសារសេចក្តីស្រឡាញ់ចំពោះព្រះ។ ១ យ៉ូហាន ៤:១៦-១៧ មានប្រសាសន៍ថា « ដូច្នេះហើយបានជាយើងបានស្គាល់ ហើយជឿសេចក្តីស្រឡាញ់ដែលព្រះមានចំពោះយើង។ ព្រះទ្រង់ជាសេចក្តីស្រឡាញ់ ហើយអ្នកណាដែលនៅជាប់ក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់ នោះស្ថិតនៅក្នុងព្រះ ហើយព្រះក៏ស្ថិតនៅក្នុងអ្នកនោះ។ ដោយហេតុនេះហើយបានជាសេចក្តីស្រឡាញ់បានគ្រប់លក្ខណ៍សម្រាប់យើង ដើម្បីឲ្យយើងមានទំនុកចិត្តចំពោះថ្ងៃជំនុំជំរះ ព្រោះយើងក៏នៅក្នុងលោកនេះដូចគ្នាដែរ។ «ព្រះជាម្ចាស់គង់ជាមួយនឹងអ្នកជឿ ដើម្បីស្រឡាញ់គាត់។ (យ៉ូហាន ១៤:២១, ២៣)

2 ពេលណាស្រុកមួយរំលងទៅ មានអ្នកគ្រប់គ្រងជាច្រើន ប៉ុន្តែដោយមានអ្នកចេះដឹង និងចេះដឹង នោះស្ថិរភាពរបស់វានឹងនៅតែយូរ។

នោះហើយជាមូលហេតុដែលជាតិមានច្រើនភាគី គឺទោសនៃអំពើបាបដែលជាតិបានយករួចហើយ។ ជាឧទាហរណ៍ ដូចជាប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបដើម្បីថ្វាយបង្គំរូបព្រះ បន្ទាប់ពីព្រះអង្គសោយទិវង្គត ប្រជាជាតិត្រូវបានបែងចែករវាងខាងត្បូង និងខាងជើង។ (ស្តេចទី១ ១១:២៩-៣៦, ១២:១៥-២១)។ ត្រង់ចំណុចនេះដែរ ការបែកបាក់ជាតិចេញពីការដាក់ទោសរបស់ព្រះត្រូវបានចង្អុលបង្ហាញដល់ទៅពីរដង (១. មិនមានសន្តិភាពទេ មនុស្សទាំងអស់នៅក្នុងកណ្តាលនៃស្តេចគួរតែឆ្លុះបញ្ចាំងពីអំពើបាបរបស់ពួកគេយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ហើយប្រែចិត្ត។ កាលពីសម័យដើមមិនមែនជាទីក្រុងនីនីវេក៏បានទទួលការសង្គ្រោះសម្រាប់ការប្រែចិត្តយ៉ាងខ្លាំង! សូមយោងទៅយ៉ូណាស ជំពូកទី 3 ។

"ជាមួយនឹងមនុស្សដែលមានការយល់ដឹង និងចំណេះដឹង ស្ថេរភាពរបស់វានឹងមានរយៈពេលយូរ" ។ ត្រង់នេះ ពាក្យ «មនុស្ស» (អាបស្តាម) មិនអាចនិយាយបានថា វាមានន័យចំពោះស្តេចជាដាច់ខាត។ ព្រោះតាមពាក្យនៃគម្ពីរ ការដែលជាតិបានល្អកើតចេញពីការទទួលបាននូវការដឹកនាំរបស់មនុស្សសុចរិត។ ពេលនោះ អ្នកសុចរិតគឺជាហោរា និងមនុស្សទូទៅដើម្បីទទួលយកការកោតខ្លាចព្រះ។ (ឧទាហរណ៍ យ៉ូសែបជួយអេស៊ីប) (សាស. ៩: ១៣-១៦) កាលដែលអ្នកគ្រប់គ្រងទទួលយកមេរៀនរបស់ព្រះដ៏សុចរិត ទ្រង់ប្រទានពរដល់ប្រជាជាតិនោះ ហើយប្រជាជាតិបានរស់នៅបានល្អ។ វិធីសាស្ត្រគិតបែបនេះគឺជាទស្សនៈរបស់ជាតិនៅកណ្តាលនៃលទ្ធិសាសនា។

នៅក្នុងទស្សនវិជ្ជារបស់ជូយ៉ក (សៀវភៅនៃការផ្លាស់ប្តូរ) នៅក្នុងពិភពបូព៌ាវាបាននិយាយថានៅពេលដែលស្តេចបានអនុវត្តប្រាជ្ញាទស្សនវិជ្ជាទៅនឹងនយោបាយប្រទេសជាតិគួរតែរីកចម្រើន។ វាមិនបន្តគិតដល់ព្រះក្នុងចិត្តរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែវាដាក់ក្តីសង្ឃឹមជាតិទៅលើប្រាជ្ញារបស់មនុស្ស។ វាជាទស្សនៈរបស់មនុស្សជាតិ។ ជាឧទាហរណ៍ យោងទៅតាម Chunha dongin Kuy វាអះអាងថា បុគ្គលិកលក្ខណៈសុភាពរាបសារ គ្រប់គ្រងប្រទេសជាតិបានយ៉ាងល្អ ដោយគ្រប់គ្រងអារ្យធម៌ និងកម្លាំងដោយគោលការណ៍តុល្យភាព។ ត្រង់នេះ បើយើងគិតថា អរិយធម៌ និងកម្លាំង គឺមនុស្សអក្សរសាស្ត្រ និងអ្នកចម្បាំង ស្តេចគ្រប់គ្រងមនុស្សទាំងពីរប្រភេទ ដោយវាស់ស្ទង់ក្នុងទីតាំងសមតុល្យ រួចទ្រង់ប្រើក្នុងទីសមគួរ ដូចជាអរិយធម៌ មានបញ្ញា និង ជាកម្លាំងដែលមានអំណាចអនុវត្តជាក់ស្តែងសម្ងាត់គ្នាទៅវិញទៅមក។ បន្ទាប់មកប្រទេសជាតិគ្មានគណបក្សទេគឺបង្កើតការបង្រួបបង្រួម។

ប៉ុន្តែទោះបីជាទស្សនវិជ្ជារបស់ Jueyk (សៀវភៅផ្លាស់ប្តូរ) អាចផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ខ្លះដល់ប្រទេសជាតិតាមស្តង់ដាររបស់មនុស្សប៉ុន្តែវាមិនអាចនាំមកនូវផលពិតនៃនយោបាយដើម្បីឱ្យមានជីវិតនៃលទ្ធិទេវនិយមដើម្បីយកការកោតខ្លាចព្រះជាប្រាជ្ញារបស់វា . សុភាសិត 21:30 មានប្រសាសន៍ថា៖ « គ្មានប្រាជ្ញា គ្មានការយល់ដឹង គ្មានយោបល់ណាអាចប្រឆាំងនឹងព្រះយេហូវ៉ាបានឡើយ»។ នេះជាអ្វីដែលហៅថាសម្រាប់ប្រាជ្ញា ការយល់ដឹង និងការទូន្មានចង្អុលទៅរកប្រាជ្ញារបស់មនុស្ស។

3 មនុស្សក្រដែលសង្កត់សង្កិនអ្នកក្រ នោះជាភ្លៀងធ្លាក់ដែលគ្មានអាហារ។

មានន័យថា អ្នកដែលអង្គុយលើកៅអីក្រីក្រ ត្រួតត្រាលើពួកគេដោយហិង្សា។ គាត់អាចទៅដល់ស្ថានភាពធ្ងន់ធ្ងរ។ បុគ្គលដែលនៅអង្គុយក្នុងទីវេទនានោះ រឭកនូវបទពិសោធន៍ដ៏ជូរចត់ក្នុងកាលកន្លងមក គប្បីឲ្យសេចក្តីមេត្តាដល់បុរសមិនមានទ្រព្យ (អាចនឹងមានបុរសធ្វើយ៉ាងនោះផង) បុគ្គលណាមិនដូច្នោះទេ តែម្នាក់ទៀតធ្វើ។ ផ្ទុយពីវា។ មូលហេតុដែលមានរឿងបែបនេះបានកើតឡើង គឺដោយសារមនុស្សជាតិបានទទួលចរិតអាក្រក់របស់អ័ដាម ហើយពួកគេបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ដូចគ្នា ទោះក្នុងស្ថានភាពណាក៏ដោយ។ ក្នុងនាមជាអ្នកក្រគ្រប់គ្រង គាត់រំលឹកស្ថានភាពក្រីក្រនៃអតីតកាលរបស់គាត់អាចទំនោរទៅរក egoism យ៉ាងងាយស្រួល។ ម្យ៉ាងទៀត គាត់ត្រូវប្រើអំណាចបច្ចុប្បន្នរបស់គាត់យ៉ាងខ្លាំងដើម្បីកុំឲ្យធ្លាក់ទៅក្នុងស្ថានភាពក្រីក្រ។ ថ្មីៗនេះ នយោបាយនៃការរួបរួមក៏ត្រូវបានទំនោរចូលទៅក្នុងទំនោរដូច្នេះដែរ។ នោះគឺថាពួកគេបានកើតឡើងដោយការគ្រប់គ្រងជា proletariat ដើម្បីសង្គ្រោះមហាជន។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មកដែលគ្រប់គ្រងលើពួកគេ ពួកគេ

បានដកសិទ្ធិសេរីភាពនៃរបបកុម្មុយនិស្តទាំងស្រុង ហើយចាត់ទុកប្រជាជនជាម៉ាស៊ីន និងជាទាសកររបស់កុម្មុយនិស្តផងដែរ។ ទីបំផុតលទ្ធិកុម្មុយនិស្តត្រូវបានលាតត្រដាងថាជារបបផ្តាច់ការដ៏អាក្រក់ និងផ្តាច់ការ។ ដូចដែលយើងឃើញវាចេញអត្ថបទគឺជាប្រភេទនៃសេចក្តីពិតទំនាយ។

នៅបដិវត្តន៍បារាំង ក្រុមថ្នាក់ទាបជាច្រើនបានធ្វើសកម្មភាពជាមន្ត្រីជាន់ខ្ពស់។ បន្ទាប់មកការជិះជាន់ និងអំពើហឹង្សារបស់ពួកគេគឺពិតជាមិនអាចនិយាយបាន ការដែលបារាំងត្រូវបានគេដាក់ទោសទុក្ខវេទនាបែបនេះចេញពីការដាក់ទណ្ឌកម្មរបស់ព្រះ។ នោះគឺដោយសារប្រទេសនេះបានសម្លាប់ប្រូតេស្តង់ជាច្រើន (ពួកគ្រិស្តសាសនិក) ដែលត្រូវបានគេហៅឱ្យហៅពួក Huguenots បដិវត្តន៍បារាំងបានកើតឡើង។ ជូនកាលព្រះអនុញ្ញាតឲ្យក្រុមថ្នាក់ក្រោមគ្រប់គ្រងប្រទេសមួយរំពេចដើម្បីដាក់ទោសប្រទេសជាតិ។ គឺ 3: 4-6 បាននិយាយថា "ហើយខ្ញុំនឹងបង្កើតកូនប្រុសរបស់ពួកគេជាចៅហ្វាយ ហើយទារកនឹងគ្រប់គ្រងពួកគេ។ ប្រជាជននឹងសង្កត់សង្កិនគ្នាទៅវិញទៅមក គ្រប់គ្នាទាំងអស់គ្នា និងអ្នកជិតខាង។ យុវជននឹងប្រមាថចំពោះមនុស្សចាស់ ហើយនឹងត្រូវគេមើលងាយចំពោះអ្នកដែលមានកិត្តិយស។ ពីព្រោះបុរសម្នាក់នឹងចាប់ប្អូនប្រុសរបស់ខ្លួននៅក្នុងផ្ទះរបស់ឪពុកខ្លួន ដោយនិយាយថា៖ «អ្នកមានអាវធំមួយ។ អ្នកនឹងធ្វើជាអ្នកដឹកនាំរបស់យើង ហើយគំនរបាក់បែកនេះនឹងស្ថិតនៅក្រោមការគ្រប់គ្រងរបស់អ្នក»។

[អត្ថបទពិសេស]

ការយល់ច្រឡំអំពីប្រវត្តិរូបិយវត្ថុនិយម

គំនិតរបស់លោក Karl Marx ដែលធ្វើឱ្យ Proletariat ក្លាយជារឿងដាច់ខាត ត្រូវបានរិះគន់ដូចខាងក្រោម។

1. យោងទៅតាមម៉ាក្សបាននិយាយថាការគិតរបស់មនុស្សជំនាន់មួយគឺ អាស្រ័យលើផលិតផលសេដ្ឋកិច្ច និងវិធីសាស្ត្រផ្លាស់ប្តូរជាដាច់ខាត។ គាត់ បាននិយាយថាទស្សនវិជ្ជានៃយុគសម័យមជ្ឈិមសម័យនិងនយោបាយរបស់ វាជាលទ្ធផលដែលមានហើយទស្សន:ទំនើបនៃជីវិតដែលផលិតតាមលក្ខ ណ:វិនិច្ឆ័យនៃវិធីសាស្ត្រផលិតរបស់កសិករនិងទិដ្ឋភាពសហសម័យនៃជីវិត ត្រូវបានដោះស្រាយដោយវិធីសាស្ត្រនៃការផលិតដោយ Bourgeois ។ .

ប៉ុន្តែការយល់ខុសនៃលទ្ធិម៉ាក្សនិយមលើចំណុចខាងលើនេះគឺមានដូចខាង ក្រោម។ នោះគឺយើងមើលឃើញថាធាតុសេដ្ឋកិច្ចគឺទាក់ទងនឹងការអភិវឌ្ឍ វប្បធម៌មួយចំនួន។ យើងគិតថាវាមានឥទ្ធិពលលើការបង្កើតច្បាប់ សីលធម៌ ទស្សន:ពិភពលោក សាសនារបស់មនុស្សភាគច្រើន (លើកលែងតែ សាសនាគ្រឹស្តតែមួយគត់) និងសិល្ប:។ ប៉ុន្តែពាក្យរបស់យើងដែលថាធាតុ សេដ្ឋកិច្ចបែបនេះមានឥទ្ធិពលលើជីវិតសង្គមរបស់មនុស្សជាតិខ្លះមានអត្ថ ន័យខុសគ្នាចំពោះការអះអាងរបស់ម៉ាក្សដែលថាអ្វីៗទាំងអស់នៃជីវិតរបស់ មនុស្សគឺបង្កើតឡើងដោយជីវិតសេដ្ឋកិច្ចហើយត្រូវបានដោះស្រាយ។ ស្ថាន ភាពជីវិតរបស់មនុស្សគឺអាស្រ័យដោយស្ថានភាពនៃជីវិតសេដ្ឋកិច្ចដោយ លះបង់គឺជាការយល់ខុស។

លោក Herman Dooyeweerd ដែលជាទស្សនវិទូនៃលទ្ធិ Calvinism បានវាយ តម្លៃចំណុចសំខាន់នៃលទ្ធិ Calvinism ដូចតទៅ។ នោះគឺ "វាខុសហើយដែល

វប្បធម៌នៃថ្នាក់ខ្ពស់ទាំងអស់គួរតែត្រូវបានដោះស្រាយដោយរដ្ឋសេដ្ឋកិច្ច។ រដ្ឋសេដ្ឋកិច្ចគ្មានន័យដាច់ខាតក្នុងគ្រប់រឿង។ យើងគួរតែនិយាយថា អ្វីៗទាំងអស់នៅក្នុងពិភពលោកនៃពេលវេលា យកអត្ថន័យនៅកន្លែងដែលហួសពីពេលវេលា។ នោះគឺយើងគួរនិយាយថាអត្ថន័យរបស់ពួកគេត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយព្រះដើម្បីបង្កើតវា»។ (ការត្រិះរិះពិចារណាតាមទ្រឹស្តី ។ ទំ ៣៨)

2. យោងទៅតាមលទ្ធិម៉ាក្ស ការចូលមកនៃសង្គមឧត្តមគតិនៃមនុស្សជាតិដោយសង្គ្រាមវណ្ណៈ (ការតស៊ូរវាងវណ្ណៈអ្នកមាន និងវណ្ណៈអភិជន) មានការសន្និដ្ឋាននៃភាពត្រឹមត្រូវខាងមេកានិច។ ដូច្នោះហើយ ពួកគេលះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីបំផ្លាញវប្បធម៌ចាស់ទាំងអស់ (លើកលែងតែវប្បធម៌វត្ថុនិយម) ដោយចាត់ទុកពួកគេជាសត្រូវរបស់ពួកគេដោយគ្មានលក្ខខណ្ឌ។ ពួកគេចាត់ទុកថាអ្វីៗទាំងអស់មិនសមនឹងវប្បធម៌វត្ថុនិយម និងការគិតរបស់វាជាអំពើបាប។ ដូច្នេះហើយបានជាគេអះអាងថាដើម្បីបំផ្លាញសង្គមចាស់ទាំងអស់របស់ខ្លួនគឺជាសេចក្តីល្អ សេចក្តីពិត និងការដោះលែង។ ហេតុដូច្នេះហើយ ពួកគេទទួលស្គាល់សកម្មភាពដែលពួកគេបានបំផ្លាញសង្គមចាស់ ដោយប្រើប្រាស់សូម្បីតែអំពើបាបណាមួយដែលបទគម្ពីរហាមប្រាម។ ដោយសារតែពួកគេជឿថា ការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃអ្វីៗទាំងអស់ លើកលែងតែសង្គមសម្ភារៈនិយម និងវប្បធម៌របស់វា នឹងនាំមកនូវសង្គម utopia ។ ការអះអាងបែបនេះនៅទីបំផុតនាំមកនូវការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃសីលធម៌ទាំងអស់។

3. ពួកគេគិតថាយោងទៅតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃទស្សនវិជ្ជារបស់ Hegel

ពួកគេគិតថាប្រវត្តិសាស្ត្រនៃពិភពលោកនៃពេលវេលាជាកម្មសិទ្ធិរបស់ relativism ហើយត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយគោលការណ៍នៃគ្រាមភាសាជាបន្តបន្ទាប់។ ដូច្នេះ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេជឿថា សង្គម eschatological ដែលមិនអាចផ្លាស់ប្តូរបាននោះគឺ សង្គមដែល Proletariat នឹងត្រូវយកឈ្នះ នឹងក្លាយជាការពិត? នេះជារឿងចម្រូងចម្រាស។ តាមការគិតរបស់ពួកគេ ប្រសិនបើសង្គមឧត្តមគតិ eschatological ដែលមិនមានសង្គ្រាមវណ្ណៈ គឺមិនផ្លាស់ប្តូរ ហើយក្លាយជាសង្គមចុងក្រោយដែលមិនអាចអភិវឌ្ឍបាន ព្រោះវាគួរតែជាអរូបី នោះវាផ្ទុយនឹងគោលការណ៍នៃទស្សនវិជ្ជាម៉ាក្សនិយម។ គោលការណ៍នៃវត្ថុនិយម។ នៅទីនេះ ម៉ាក្ស បាននិយាយថា ភាពចម្រូងចម្រាសនៃការធ្វើឱ្យទំនាក់ទំនងនិយមផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ថាជាភាពដាច់ខាត។ នោះគឺគាត់បាននិយាយថាការបះបោរនៃ relativism ។

4-5 អស់អ្នកណាដែលលះចោលក្រឹត្យវិន័យសរសើរដល់មនុស្សអាក្រក់ តែអ្នកដែលកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យខំប្រឆាំងនឹងគេ។ មនុស្សអាក្រក់មិនយល់ពីយុត្តិធម៌ទេ តែអ្នកដែលស្វែងរកព្រះអម្ចាស់យល់ទាំងស្រុង។

នៅទីនេះ ពាក្យ «ច្បាប់» (תּוֹרָה) គឺជាប្រព័ន្ធដើម្បីទទួលយកការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។ នោះគឺវាចង្អុលទៅព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ មនុស្សដែលបោះចោលទីបំផុតក្លាយទៅជាងងឹត ហើយសាទរដល់មនុស្សអាក្រក់ ដូចជាចិត្តគិតថាអាក្រក់ជាអំពើល្អ (អេសាយ ៥:២០)។ របៀបដែលបុរសមិនអាចនិយាយបាន ឬដោយសារតែសកម្មភាពដែលត្រូវធ្វើជាមួយបុរសអាក្រក់ដើម្បីអបអរសាទរគាត់ និងធ្វើតាមគឺជាអំពើអាក្រក់។ ការដែលខ្លួនចូលចិត្តអំពើបាបដូច្នេះ គឺជាការទទួលទោសឲ្យរួចផុតពីអំពើបាប ដើម្បីចាកចេញពី

សេចក្តីពិត។ (ថែស្សាឡូនីទី២ ២:១០-១២) ដោយសារគាត់បោះចោលបណ្តាំរបស់ព្រះ នោះព្រះក៏បោះគាត់ចោលដែរ។ អ្នកដែលត្រូវបោះចោលដោយព្រះ (រ៉ូម ១:២៤, ២៦, ២៨) ប្រតិបត្តិដូច្នេះ។ រ៉ូម 1:32 មានប្រសាសន៍ថា «ទោះជាគេដឹងពីក្រឹត្យវិន័យដ៏សុចរិតរបស់ព្រះដែលថាអ្នកណាប្រព្រឹត្តបែបនេះសមនឹងស្លាប់ក៏ដោយ ពួកគេមិនត្រឹមតែធ្វើប៉ុណ្ណោះទេ តែក៏ផ្តល់ការពេញចិត្តដល់អ្នកដែលប្រព្រឹត្តតាមដែរ»។

«អស់អ្នកដែលកាន់តាមច្បាប់ ខំប្រឆាំងនឹងគេ»។ នៅទីនេះ អ្វីដែលហៅថាផ្ទុយពីមនុស្សអាក្រក់ ចង្អុលទៅភាពខ្ទះខ្ទែងប្រឆាំងនឹងពួកគេ។ មិនមានកន្លែងកណ្តាលរវាងការពិត និងការពិតទេ។ តាំងពីដើមដំបូងនៃប្រវត្តិសាស្ត្រមនុស្សជាតិ បុរសដើម្បីទទួលយកការកោតខ្លាចដល់ព្រះបានប្រយុទ្ធនឹងអំពើទុច្ចរិត។ ហោណុកបានស្តីបន្ទោសមនុស្សពុករលួយក្នុងវ័យរបស់គាត់។ (យូដាស ១:១៤-១៥) ណូអេក៏បានធ្វើដូច្នេះដែរ។ (ហេព្រើរ ១១:៧ ពេត្រុស ២:៥)

សេចក្តីពិតដែលថាការទាមទារដោយសុចរិតមានសន្តិភាព; ការរួមរស់ជាមួយការអះអាងមិនសមហេតុផល គឺជាកំហុសដែលសេចក្តីល្អ និងអំពើអាក្រក់មិនមែនជារបស់គោលការណ៍អនាធិបតេយ្យ។ វាខុសហើយ ដែលអំពើល្អ និងអំពើអាក្រក់ដើរតាមផ្លូវនៃការសម្របសម្រួល។ ការអះអាងបែបនេះគឺជាគំនិតនៃការវិវត្តន៍ដែលទាំងអស់មានលក្ខណៈទូទៅ។ វាគឺដូចគ្នាទៅនឹងគំនិតទស្សនវិជ្ជារបស់ NoJang ដែលយើងគួរតែត្រលប់ទៅកណ្តាលនៃភាពឥតប្រយោជន៍សម្ងាត់ដោយអះអាងពីការអត់ធ្មត់ និងភាពសុចរិត ហើយការដឹងថាសកលលោកគឺជាប្រព័ន្ធសហជីពដោយមិនឈ្លោះគ្នា។

ហេតុអ្វីបានជាពាក្យទទេដែលថាដើមឈើទៅពត់ដើមឈើពីដើមមានសុវត្ថិភាព?»។ បុរសដ៏ខ្ពង់ខ្ពស់យកចិត្តនៃការរួបរួមគ្នាជាសភាពនៃចិត្តទទេដែលគ្មានការផ្ទង់អារម្មណ៍»។ លោក Noja បាននិយាយថា ជីវិតបែបនេះដោយមិនមានភាពផ្ទុយគ្នា ចង្អុលទៅជីវិតដូចជាជីវិតទារក និងលើកទឹកចិត្តដល់ជីវិតទៅម្ខាងទៀត។ ព្រះអង្គមានព្រះបន្ទូលថា "ព្រោះមនុស្សមានគុណធម៌បរិបូរប្រៀបដូចទារក ឃ្មុំ និងខ្យាដំរីមិនបាញ់ ពស់មិនខាំ សត្វព្រៃមិនវាយលុក ហើយបក្សីដែលចាប់ក៏មិនធ្វើបាបដែរ"។

Danpo ដែលជាបុរសម្នាក់ក្នុងប្រទេស Noh ដែលបានរស់នៅតាមទស្សនវិជ្ជា រស់នៅក្នុងថ្មពេញមួយជីវិត ប៉ុន្តែមិនបានរស់នៅជាមួយបុរសនោះទេ។ នៅពេលគាត់មានអាយុ 70 ឆ្នាំគាត់បានយករូបទារក។ ប៉ុន្តែគាត់បានជូបខ្លាមួយក្បាល ហើយត្រូវខ្លាដែលស្រេកឃ្លាន។ ( ) ទោះបីជាយើងឃើញព្រឹត្តិការណ៍តែមួយគត់នេះក៏ដោយ ប៉ុន្តែការពិតដែលថាមេរៀនរបស់ Noja គឺខុសត្រូវបានបង្ហាញឱ្យឃើញ។ មេរៀនរបស់ Noja បានចេញមកនូវភាពល្ងង់ខ្លៅដែលគាត់មិនបានដឹងពីការពិតដែលថាមនុស្សជាតិគឺជាភាពថោកទាបទាំងស្រុង។ ដូច្នេះហើយនេះជាទ្រឹស្តីរពើរវាយមិនត្រូវជូសជុលតាមការពិតនោះទេ។

អ្នកជឿគួរធ្វើអរិភាពចំពោះមនុស្សអាក្រក់ខាងវិញ្ញាណ។ ជាការពិតណាស់វាមិនមែនជាការប្រយុទ្ធជាមួយនឹងកំហឹង ភាពធំសម្បើម និងហឹង្សាទេ ព្រោះវាជាអរិភាពខាងវិញ្ញាណពេក។ វាគឺជាការប្រយុទ្ធគ្នាដែលរួមមានការអធិស្ឋាន ការប្រកាសព្រះបន្ទូលនៃការល្អ ការបៀតបៀន និងសេចក្តីល្អ។ (រ៉ូម ១២:២១)

«មនុស្សអាក្រក់មិនយល់ពីយុត្តិធម៌ទេ ប៉ុន្តែអ្នកដែលស្វែងរកព្រះអម្ចាស់ យល់ទាំងស្រុង» (ខទី ៥) ពាក្យនេះបង្ហាញពីមូលហេតុនៃខ៤។ ហេតុអ្វីបានជាសកម្មភាពខុសគ្នារវាងអ្នកកាន់តាមក្រិត្យវិន័យ ហើយមិនរក្សាវាទៅវិញទៅមក។ ? ភាពខុសគ្នាកើតចេញពីហេតុផលអាស្រ័យដើម្បីយល់ច្បាប់។ អ្នកដែលចោលក្រិត្យវិន័យមិនយល់ ហើយអ្នកដែលកាន់តាមច្បាប់ (អ្នកស្វែងរកព្រះយេហូវ៉ា)ក៏យល់ដែរ។ អាថិកំបាំងដើម្បីយល់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺការយល់ដោយការគោរពតាមវាច្រើនជាងដោយការសិក្សាវា។ ដូច្នេះ អត្ថបទរបស់យើងនិយាយថា ជីវិតដើម្បីស្វែងរកព្រះយេហូវ៉ា (ជីវិតដែលស្តាប់បង្គាប់) ជាវិធីដើម្បីយល់ច្បាប់។

6 បុរសក្រដែលដើរដោយចិត្តស្មោះត្រង់ នោះប្រសើរជាងអ្នកមានដែលវង្វេងផ្លូវទៅទៀត។ អត្ថបទជាភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះគួរតែត្រូវបានកែសម្រួលដូចខាងក្រោម។

នោះគឺថា "អ្នកក្រត្រូវធ្វើដោយចិត្តស្មោះត្រង់ ប្រសើរជាងអ្នកមានបោកបញ្ឆោតតាមពីរយ៉ាង"។ នៅទីនេះ ពាក្យភាសាហេព្រើរ "ផ្លូវពីរ" ( ) D. G. Wildeboer បកស្រាយដូចខាងក្រោម ពោលគឺ "ដើរជាពីរផ្លូវ មានន័យថា ដើរក្នុងផ្លូវអាក្រក់ ប៉ុន្តែគ្រាន់តែធ្វើពុតជាដើរក្នុងផ្លូវល្អប៉ុណ្ណោះ" ( )។

អ្នកដែលមានចិត្តស្មោះនឹងអ្នកក្រ មានចំណុចល្អមួយចំនួន (១) គាត់មានជំនឿ និងសីលធម៌។ ដោយសារបុរសនោះក្រីក្រ ជាទូទៅគាត់មានចិត្តរាបទាប ហើយស្វែងរកព្រះ។ (២) ជីវិតរបស់លោកមានភាពគ្រប់គ្រាន់ក្នុងលោកបច្ចុប្បន្ន។ និក្ខមនំ 5:12 ចែងថា៖ «ការដេករបស់អ្នកធ្វើការគឺផ្អែម

ណាស់ ទោះគាត់ស៊ីតិចឬច្រើនក៏ដោយ ប៉ុន្តែអ្នកមានពេញពោះមិនឲ្យគាត់ដេកទេ»។ (3) គាត់មានមរតកក្នុងពិភពលោកខាងមុខ។ ដ្បិតគាត់ប្រតិបត្តិ« ដោយស្មោះត្រង់» (ב֫) វាជាបេះដូងនៃមនុស្សសុចរិតដែលត្រូវគោរពកោតខ្លាចព្រះ។ ហើយគាត់ក៏ស្លាប់ដែរ គាត់បានសង្ឃឹម។ (ម៉ាថាយ ១៩:២៥)

ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្នកមានមិនពិតដែលត្រូវធ្វើជាមួយបុគ្គលិកលក្ខណៈទ្វេ មានចំណុចខ្សោយតិចតួច។ (១) គាត់ជឿលើទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់ តែមិនជឿលើព្រះ។ សូមមើល លូកា ១២:១៦-២១។ (២) លោភលន់នឹងទ្រព្យហើយយកសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយ ក៏យកសេចក្តីខ្វល់ខ្វាយទៅលើខ្លួន។ (ធីម៉ូថេទី១ ៦:៩-១០) (៣) ពិបាកណាស់ដែលគាត់ចូលទៅស្ថានសួគ៌។ ព្រះយេស៊ូវទ្រង់មានបន្ទូលថា "ខ្ញុំប្រាប់អ្នកម្តងទៀតថា វាងាយស្រួលជាងសម្រាប់សត្វអូដ្ឋដើម្បីកាត់ភ្នែកម្ជុល ជាជាងសម្រាប់អ្នកមានដើម្បីចូលទៅក្នុងនគររបស់ព្រះ" (Mt 19: 24) ។

7 អ្នកដែលកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យ អ្នកនោះជាកូនដែលមានប្រាជ្ញា តែអ្នកដែលមានចិត្តលោភលន់ នាំឲ្យឪពុករបស់ខ្លួនខ្មាស។

ត្រង់នេះ ពាក្យថា «កូនដែលចេះយោគយល់» ប្រៀបដូចជាស្គាល់ព្រះ ហើយធ្វើជាកូនរបស់ព្រះ។ ដោយសារ«ប្រាជ្ញា»សុភាសិតដែលបាននិយាយមិនបានចង្អុលទៅលើប្រាជ្ញាវិទ្យាសាស្ត្រទូទៅទេ ប៉ុន្តែជាប្រាជ្ញាខាងវិញ្ញាណដែលជាការកោតខ្លាចព្រះ។ (សុភាសិត ១:៧) ដោយសារពាក្យ ប្រាជ្ញាក្នុងសុភាសិតត្រូវបានប្រើយ៉ាងប្រាកដ ដូច្នេះអ្នកទ្រឹស្តីថ្មីៗក៏មានប្រព័ន្ធទ្រឹស្តីខុសគ្នាបកស្រាយដូច្នេះដែរ។ ក្នុងចំណោមពួកគេ K. Barth បាននិយាយថា "

ប្រាជ្ញានៅក្នុងសុភាសិត និងសាស្តាគឺមានលក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួនចំពោះបុគ្គលដែលមានប្រាជ្ញា ហើយត្រូវបានបញ្ជាក់ដោយផ្ទុយពីមនុស្សល្ងង់។ ប្រាជ្ញារបស់គាត់ពិតប្រាកដ ហើយជាការកោតខ្លាចព្រះ»។ ( ) Christa Kayatz បាននិយាយថា៖ «អ្នកណាដែលស្វែងរកប្រាជ្ញាដែលមានចែងក្នុងសុភាសិតនោះ ទីបំផុតនឹងឃើញថាការកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ា»។ ( )

ចុះហេតុអ្វីបានជាកូនឈ្លាសវៃយកប្រាជ្ញា? វាគឺជាការរក្សានៅលើច្បាប់ដូចជាអត្ថបទបាននិយាយ។ វិធីសាស្ត្រដែលមនុស្សស្គាល់ព្រះជាម្ចាស់គឺដើម្បីរក្សានូវព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានបង្ហាញឱ្យឃើញគឺច្បាប់។ វាមិនគ្រប់គ្រាន់ទេក្នុងការអាន និងសិក្សាវា ប៉ុន្តែវាគួរតែត្រូវបានរក្សាទុកនៅលើវា។ ទាល់តែបន្តវាទើបបង្កើតផលតាមគោលបំណង។ យ៉ាកុប 1:22-25 បានមានប្រសាសន៍ថា « ប៉ុន្តែត្រូវធ្វើតាមព្រះបន្ទូល ហើយមិនមែនជាអ្នកស្តាប់តែប៉ុណ្ណោះទេ ដោយបញ្ឆោតខ្លួនឯង។ ដ្បិតបើអ្នកណាស្តាប់ព្រះបន្ទូលហើយមិនប្រព្រឹត្តទេ អ្នកនោះប្រៀបដូចជាអ្នកដែលសម្លឹងមើលមុខធម្មជាតិរបស់ខ្លួនក្នុងកញ្ចក់។ ព្រោះគាត់មើលគាត់ទៅ ហើយទៅបាត់ភ្លាម ភ្លេចថាគាត់ជាយ៉ាងណា។ រីឯអ្នកណាដែលក្រឡេកមើលក្រឹត្យវិន័យដ៏ល្អឥតខ្ចោះច្បាប់នៃសេរីភាព និងការខ្ជាប់ខ្ជួន ដោយមិនស្តាប់តាមអ្នកណាដែលភ្លេចឡើយ តែជាអ្នកប្រព្រឹត្តដែលប្រព្រឹត្ត នោះនឹងបានពរដោយការប្រព្រឹត្តរបស់ខ្លួន»។

ត្រង់នេះ ពាក្យថា លង់ខ្លៅ (ហ្សាវឡៅឡៅអ៊ី) ចង្អុលទៅអ្នកដែលបាត់បង់ទ្រព្យសម្បត្តិដោយអំពើទុច្ចរិត។ (សុភាសិត ២៣:២០-២១)។ កូនប្រុសដែលត្រូវរួមរស់ជាមួយបុរសបែបនេះ ទីបំផុតក្លាយជាកូនប្រុសថោកទាប។ បុរស

នោះត្រូវបានរួមផ្សំជាមួយនឹងមិត្តបង្កើតរបស់គាត់នៅទីបំផុត។ កូនប្រុសបែបនេះគឺជាអ្នកដែលបះបោរព្រះជាម្ចាស់។ តាមនោះគាត់ធ្វើឲ្យគាត់អាម៉ាស់ជាឪពុកជារៀងរហូត។ កូនប្រុសមិនស្តាប់បង្គាប់ដូច្នេះ ត្រូវបានហៅឲ្យមានគ្រោះកាចយ៉ាងខ្លាំងក្នុងគ្រួសារ។ (សុភ. ១៩:១៣) គ្រោះកាចមិនអាចគេចផុតពីចិត្តមនុស្សបានទេ។ ដូច្នេះ មនុស្សសុចរិតមានកូនអាក្រក់។ ជាឧទាហរណ៍ កូនប្រុសពីរនាក់របស់អើរ៉ុន (លេវីវ 10:1), កូនប្រុសពីរនាក់របស់អេលី (1 សាំ 2:12), កូនប្រុសរបស់សាំយូអែលពីរនាក់ (1 សាំយូអែល 8:3), កូនប្រុសរបស់ដាវីឌ (1 សាំ 13:1-14) , ១៥:១-៦)។ វាពិបាកក្នុងការរារាំងការពិតដែលថាគ្រួសារមានកូនប្រុសអាក្រក់បែបនេះជាមួយនឹងអំណាចរបស់មនុស្ស។ ប៉ុន្តែ ដោយសារទំនួលខុសត្រូវរបស់ឪពុកម្តាយចំពោះកូនប្រុសបែបនេះគឺធំធេង ឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេគួរតែអធិស្ឋានឲ្យពួកគេចំពោះព្រះដោយអស់ពីចិត្តក្នុងជីវិតរស់នៅរបស់គាត់។ ព្រះអាចធ្វើឲ្យបុរសបែបនេះប្រែចិត្ត។ ព្រះអាចបង្កើតកូនចៅរបស់អ័ប្រាហាំដោយថ្ម។ (Mt 3:9) ចៅប្រុសរបស់លោក Richard Baxter ជាមនុស្សអាក្រក់អស់រយៈពេលជាយូរ ទីបំផុតគាត់បានប្រែចិត្ត ហើយបានក្លាយជាអ្នកផ្សព្វផ្សាយសាសនាបរទេស។

8 អ្នកណាបង្កើនទ្រព្យសម្បត្តិដោយការប្រាក់និងប្រាក់ចំណេញ នោះអ្នកណាដែលមានចិត្តទូលាយដល់ជនក្រីក្រ។

ក្នុងសង្គមអ៊ីស្រាអែលចាស់ ពេលគាត់ខ្ចីប្រាក់ទៅកុលសម្ព័ន្ធក្រីក្រដូចគ្នា គាត់មិនគួរទទួលបានការប្រាក់ទេ (ពិធីធ្ងន់)។ សូមមើល និក្ខមនំ ២២:២៥, លេវ ២៥:៣៥-៣៧, ឌើត ២៣:១៩ នេហ ៥:៧ ១០, ទំនុកតម្កើង ១៥:៥។ អ្នកដែលខ្ចីលុយ គឺអ្នកក្រ អ្នកដែលទទួលបានការប្រាក់ច្រើន គឺអ្នកយកទ្រព្យ

សម្បត្តិ ហើយអ្នកដែលពឹងលើទ្រព្យច្រើនជាងព្រះ។ ព្រះអង្គមិនប្រគល់ទ្រព្យឲ្យអ្នកណាយកទ្រព្យនោះឃ្លេរឡើយ។ ដូចដែលយើងឃើញគឺ 3: 1 ដែលជាព្រះអម្ចាស់បំផុត ព្រះយេហូវ៉ាបានមានបន្ទូលឱ្យដកអ្វីដែលក្រុងយេរូសាឡិម និងយូដាអាស្រ័យទៅលើ។ នេះមានន័យថា ព្រះដកហូតសម្ភារៈដោយសារពួកគេមិនពឹងលើព្រះទេ តែអាស្រ័យលើសម្ភារៈ។ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា កាលដែលបុរសនោះប្រមូលសម្ភារៈ ហើយសម្រាកដោយសន្តិវិធី ព្រះអាចមានបន្ទូលថានឹងហៅព្រលឹងគាត់ម្តងទៀត។ ការដែលអ្នកដែលមានទ្រព្យសម្បត្តិជួយអ្នកក្រ គឺជាព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ។ ទោះយ៉ាងនេះក្តី សេដ្ឋីល្ងីល្ងើពោលថានឹងសម្រាកដោយសេចក្តីសុខដោយអាស្រ័យ។ ដូច្នេះព្រះបានវិនិច្ឆ័យគាត់។ សូមមើល លូកា ១២:១៨-២១។

«ហើយគាត់បាននិយាយថា: 'ខ្ញុំនឹងធ្វើការនេះ: ខ្ញុំនឹងរុះរើជង្រុករបស់ខ្ញុំនិងសង់ធំជាងនេះ, ហើយនៅទីនោះខ្ញុំនឹងរក្សាទុកស្រូវនិងទំនិញទាំងអស់របស់ខ្ញុំនៅទីនោះ. ហើយខ្ញុំនឹងនិយាយទៅកាន់ព្រលឹងខ្ញុំថា "ព្រលឹងអើយ! សម្រាក ស៊ី ផឹក សប្បាយ។ យប់នេះព្រលឹងអ្នកត្រូវទាមទារពីអ្នក ហើយរបស់ដែលអ្នកបានរៀបចំ តើអ្នកនោះនឹងទៅជាអ្នកណា? មានន័យថាអ្នកដំឡើងទ្រព្យដោយទុច្ចរិតមិនប្រើឱ្យគាត់ទេ តែចុងក្រោយអ្នកមើលថែអ្នកក្រគួរប្រើ។ ដូចយើងឃើញពាក្យនេះ កាលដែលមនុស្សប្រមូលទ្រព្យដោយសុចរិត នាំប្រយោជន៍ដល់ខ្លួន។ ដើម្បីប្រមូលផ្តុំនូវសេចក្តីសុចរិតដែលដោយលទ្ធផលនៃការខិតខំប្រឹងប្រែងដ៏ល្អ គាត់បានទទួលទ្រព្យសម្បត្តិដែលព្រះប្រទានពរដល់គាត់ ។ ឬពេលដែលបុរសប្រមូលទ្រព្យដោយមធ្យោបាយមិនសុចរិត គាត់អាចនឹងទទួលរងគ្រោះជាបណ្តោះអាសន្ន។ ប៉ុន្តែវាជាការពិត

ដែលមនុស្សរលោកជួបប្រទះថា ខ្យល់កន្ត្រាក់មិនមានប្រយោជន៍ដល់មនុស្ស នោះទេ ប៉ុន្តែវាជាគ្រោះអាក្រក់។ ដូច្នេះការសរសេរចាស់ដោយមិនមាន ចំណាប់អារម្មណ៍ខាងវិញ្ញាណបាននិយាយថា "ការទទួលបានមាសមួយពាន់ ដោយគ្មានហេតុផលគឺមិនមែនជាពរជ័យដ៏អស្ចារ្យនោះទេ ប៉ុន្តែវាពិតជា វេទនា"។

ដោយសារតែគាត់ទទួលបានការប្រាក់យ៉ាងច្រើនជាថ្នូរនឹងការទទួលបាន ប្រាក់ដ៏អស្ចារ្យភ្លាមៗមិនមែនជារបស់ដែលមានតម្លៃទេវាដូចគ្នាដើម្បីទទួល បានមាសមួយពាន់។

9 បើអ្នកណាបែរត្រចៀកមិនស្តាប់ក្រឹត្យវិន័យ សូម្បីតែសេចក្តីអធិស្ឋានក៏ជា ការគួរស្អប់ខ្ពើមដែរ។

ពាក្យថា«បែរត្រចៀកចេញទៅ» គឺមិនស្តាប់តាមចិត្តដែលបះបោរ។ វាគឺជា ការបរាជ័យបណ្តោះអាសន្ន ប៉ុន្តែជាអំពើបាបដែលបានគ្រោងទុក។ ដ្បិតការ គោរពតាមព្រះបន្ទូលនៃព្រះ នោះប្រសើរជាងការបូជា (១ សាំ ១៥:២២) ការ អធិស្ឋានដោយការបះបោរគឺជារឿងដ៏អាក្រក់នៅចំពោះព្រះប៉ុណ្ណោះ។ សូម មើលទំនុកតម្កើង 65:18, គឺ 1:11-15 Mt 15:8 Jm 2:14-26 ។

ការអធិស្ឋានដោយអំពើអាក្រក់មិនបានទទួលចម្លើយពីព្រះទេ ហើយវាជា អំពើបាបនៅចំពោះព្រះ (ទំនុកដំកើង ១០៩:៧) ហើយវាមានគ្រោះថ្នាក់ក្នុង ការធ្វើឲ្យគាត់ខឹង។ ដោយសារតែវា បុរសដែលបះបោរព្រះបន្ទូលនៃព្រះ ដោយក្រអឺតក្រទម ហើយមិនគោរពតាមវាគួរត្រូវបានហាមឃាត់សូម្បីតែ

ការអធិស្ឋានសម្រាប់ពួកគេ។ (យេ. ៧:១៦, ១១:១៤)។ សូមមើលការបក
ស្រាយសុភាសិត ១៥:៨។

10 អ្នកណាដែលបំភាន់មនុស្សទៀងត្រង់ទៅក្នុងផ្លូវអាក្រក់ អ្នកនោះនឹងធ្លាក់
ទៅក្នុងរណ្តៅរបស់ខ្លួន រីឯអ្នកដែលគ្មានកំហុសនឹងបានមរតកដ៏ល្អ។

ត្រង់នេះគេហៅថាអ្នកទៀងត្រង់» (יָשָׁר) មានន័យថាសុចរិត។ ឧបាយកល
ដើម្បីឈានទៅរកអំពើបាបដោយពួកគេគឺជាសកម្មភាពរបស់អារក្ស។
អារក្សតែងតែល្បួងមនុស្សឱ្យប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ មនុស្សអាក្រក់ដែលបង្កើត
ផែនការនេះមានអំពើអាក្រក់ខ្លាំង។ ខ្លួនគាត់ផ្ទាល់ទទួលទណ្ឌកម្មពីព្រះជា
ម្ចាស់ជាដាច់ខាត។ មនុស្សអាក្រក់ត្រូវរងគ្រោះដោយទម្លាក់ចុះក្នុងឆ្នាំងដែល
ខ្លួនជីក។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ៧:១៥, ៩:១៦។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានោះ
មនុស្សសុចរិតដែលជាកម្មវត្ថុនៃការល្បួងរបស់មនុស្សទុច្ចរិតត្រូវបានស
ង្គ្រោះដោយការជ្រៀតជ្រែកពីព្រះជាម្ចាស់យ៉ាងពិតប្រាកដ។ ពាក្យថា «អ្នក
ដែលគ្មានកំហុសនឹងបានមរតកដ៏ល្អ»។ មានន័យថា។

ដូច្នេះ ក្នុងករណីដែលជនស្លូតត្រង់ត្រូវរងគ្រោះដោយឧបាយកលរបស់
មនុស្សអាក្រក់នោះ គាត់មិនអាចជួយអ្វីបានក្រៅពីខ្លាចវាឡើយ។ ក្នុងពេល
នេះ គាត់គួរត្រេកអរដោយដឹងពីការជ្រៀតជ្រែកពិសេសរបស់ព្រះ។ គាត់នឹង
ទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ពិសេសរបស់ព្រះនៅចំពោះមុខសត្រូវនៅ
ពេលអនាគត។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ២៣:៥។

11 មនុស្សអ្នកមានតែងមានប្រាជ្ញា តែអ្នកក្រមានប្រាជ្ញានឹងរកឃើញ។
ពោលគឺមានន័យថាអ្នកក្រមានប្រាជ្ញាប្រសើរជាងអ្នកមានក្រអឺតក្រទម។

មុននឹងមើលឃើញ ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់សេដ្ឋីក្រអឺតក្រទម ត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងភ្លឺស្វាង។ នោះក៏ព្រោះតែសេដ្ឋីក្រអឺតក្រទមនឹងទ្រព្យសម្បត្តិជាច្រើនដែលខ្លួនមានទើបគិតដោយខ្លួនឯង នោះជាភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ខ្លួន។ ភាពក្រអឺតក្រទមមិនមែនជាប្រាជ្ញាទេ។

តើអ្វីទៅជាមូលហេតុដែល«អ្នកចេះដឹង»យល់ឃើញមនុស្សយ៉ាងច្បាស់? ដោយសារគាត់ជា«អ្នកយល់ដឹង» នោះគឺជាអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះ។ ( ) អ្នកជឿដើម្បីទទួលយកការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ដឹងការពិត។ (កូរិនថូសទី១ ២:១០-១៦) មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ គាត់ទទួលរងទុក្ខលំបាកដោយសារភាពក្រីក្ររបស់គាត់។ តាមរយៈបទពិសោធន៍ គាត់យល់ពីព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (ទំនុកតម្កើង 119:71) ដូច្នេះ គាត់ស្គាល់បុរសនោះយ៉ាងច្បាស់។ (សុភាសិត ២០:៥)
12 ពេលដែលមនុស្សសុចរិតទទួលជ័យជម្នះ នោះមានសិរីល្អជាខ្លាំង ប៉ុន្តែកាលណាមនុស្សអាក្រក់ក្រោកឡើង មនុស្សក៏លាក់ខ្លួនដែរ។

នៅទីនេះ អ្វីដែលគេហៅថា "ជ័យជំនះ" (អេងឡៅ) មានន័យថា "រីករាយ" ។ នោះគឺពួកគេត្រេកអរចំពោះព្រះដែលប្រើពួកគេ។ ពាក្យថា "សិរីល្អ" មានន័យថា ព្រះគុណនៃព្រះពររបស់ទ្រង់កើតមានលើជាតិ និងសាសនាចក្រ។ ពាក្យថា មនុស្សអាក្រក់ «ក្រោកឡើង» (កូរ៉ុម) ចង្អុលទៅភាពក្រអឺតក្រទម និងសកម្មភាពជិះជាន់។

«មនុស្សលាក់ខ្លួន» បុរសសុចរិតជាច្រើននៅសម័យអ័ហាប់ត្រូវបានគេលាក់ទុក (១ ស្តេច ១៧:២-៣, ១៨:៤, ១៩:៣-៤) ហើយថ្ងៃមួយទៀតក៏មានរឿងបែបនេះដែរ។ (ហេ. ១១:៣៨) នៅត្រង់ចំណុចនេះ អ្វីដែលយើងគួរចងចាំក្នុង

ចិត្តរបស់យើង គឺនៅក្នុងពេលដែលត្រូវបៀតបៀន ពួកបរិសុទ្ធត្រូវបានលាក់បាំង ហើយទទួលយកបេសកកម្មរបស់ពួកគេនៅក្នុងនោះ។ នោះគឺពួកគេបានថ្វាយជីវិតរបស់ពួកគេ ហើយបានអធិស្ឋាន និងប្រកាសព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដោយចលនាក្រោមដី។ នេះជាលក្ខណៈរបស់អ្នកដែលទទួលបានជីវិតនៅស្ថានសួគ៌។ ពួកគេប្រកាសព្រះបន្ទូលទៅគេតាមរដូវ និងក្រៅរដូវ។ (ធីម៉ូថេទី២ ៤:២) នៅក្នុង Attitude of Don Kway in Juyek (សៀវភៅផ្លាស់ប្តូរ) នៃលទ្ធិខុងជឺ ក៏បង្រៀនថា អំណាចរបស់មនុស្សតូចត្រូវបានសាយភាយ បុរសដ៏ថ្លៃថ្នូរគួរត្រូវបានលាក់ទុក។ មានការចាំបាច់ជាច្រើនដែលត្រូវបិទបាំងត្រូវបានកត់សម្គាល់។ ពោលគឺ (១) ការលាក់ខ្លួនមានគ្រោះថ្នាក់។ (2) វាមានគ្រោះថ្នាក់ដែលថាសម្រាប់ការភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងខាងលោកិយគាត់មិនអាចចូលពីក្រោយហើយមិនត្រូវបានលាក់។ (៣) ព្រោះការចោលតំណែងខ្ពង់ខ្ពស់ ហើយចូលពីក្រោយក្នុងចិត្តរីករាយ ហើយគួរបិទបាំង មានតែបុរសខ្ពង់ខ្ពស់ទេដែលអាចធ្វើបាន តែអ្នកតូចធ្វើមិនបាន។ (៥) ជាការប្រសើរណាស់ ដែលទ្រង់ចូលទៅខាងក្រោយ ហើយយកឥរិយាបថលាក់ទុកក្នុងនោះ។ (5) គាត់មិនគួរត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរដោយយកមាតិកាហើយទុកនៅពីក្រោយនិងលាក់ខ្លួន។

ការពន្យល់ចំនួនប្រាំនៃអាកប្បកិរិយារបស់ Don Kye របស់ Juyek ខាងលើមិនផ្តោតលើការពិតទេ ប៉ុន្តែផ្តោតលើសុវត្ថិភាពផ្ទាល់ខ្លួន។ ប៉ុន្តែការគេចចេញដែលបទគម្ពីរបង្រៀនគឺជាការពិតដែលថា ទោះបីអ្នកជឿគេចខ្លួនពីក្រោយក៏ដោយ ក៏ពួកគេគួរតែប្រកាសសេចក្តីពិត។ ទោះបីជាក្រុមជំនុំដំបូងត្រូវបានខ្ចាត់ខ្ចាយទៅម្ខាងទៀតដោយការបៀតបៀនក៏ដោយ ក៏ដំណឹងល្អ

ត្រូវបានប្រកាសទៅកាន់តំបន់នីមួយៗ។ (កិច្ចការ ៨:៤) នៅទ្វីបអឺរ៉ុប មានពេលមួយ អ្នកជឿរបស់ Waldensians ត្រូវបានរត់គេចខ្លួន ហើយប្រកាសដំណឹងល្អដល់ប្រជាជាតិនីមួយៗ។

13-14 អ្នកណាលាក់បាំងអំពើរំលងរបស់ខ្លួន អ្នកនោះនឹងមិនបានចម្រើនឡើងឡើយ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលលន់តួ ហើយលះបង់នឹងបានសេចក្តីមេត្តាករុណា។ មានពរហើយ អ្នកណាដែលកោតខ្លាចដល់ព្រះយេហូវ៉ាជានិច្ច តែអ្នកណាដែលធ្វើឲ្យចិត្តរឹងមាំ អ្នកនោះនឹងធ្លាក់ទៅក្នុងគ្រោះមហន្តរាយ។ ពាក្យនៃផ្នែកនេះសង្កត់ធ្ងន់លើពរជ័យនៃការប្រែចិត្ត។ (ខ ១៣) ការប្រែចិត្តដ៏មានពរបែបនេះអាចត្រូវបានប្រហារជីវិតដោយគ្រាន់តែទទួលយកការកោតខ្លាចដល់ព្រះប៉ុណ្ណោះ (ខ ១៤) ប៉ុន្តែអ្នករឹងរូសមិនប្រតិបត្តិវាទេ។ បុគ្គលដែលមិនប្រែចិត្ត ដើរទៅក្នុងវេទនាដោយខ្លួនឯង។ ការបកស្រាយជាក់ស្តែងនៃពាក្យនេះ ត្រូវបានរួមបញ្ចូលដោយធម្មទេសនាខាងក្រោមនេះ។

សេចក្តីអធិប្បាយ ២១ អំពីការប្រែចិត្ត (សុភាសិត ២៨:១៣-១៤)

តើអ្វីជាអំពើបាប? វាគឺជាការមិនអើពើព្រះ ហើយផ្ទុយពីព្រះហឫទ័យរបស់ទ្រង់។ បុរសនោះត្រូវវិនាសដោយសារអំពើបាប។ យ៉ាកុប 1:15 បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «បើមានសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាបានកើតជាអំពើបាប ហើយអំពើបាបបានធំពេញវ័យនឹងកើតសេចក្តីស្លាប់។ "។ កាលពីយូរយារណាស់មកហើយ មានបុរសម្នាក់បានស្លាប់នៅក្នុងមន្ទីរពេទ្យទីក្រុងឡុងដ៍ ពេលនោះគ្រិស្តសាសនិកម្នាក់បានសួរគាត់ទៅបុរសដែលស្លាប់នោះថា៖ «តើខ្ញុំត្រូវធ្វើអ្វីដល់អ្នក? "។ រួចគាត់ឆ្លើយថា៖ «តើអ្នកអាចដោះបន្ទុករបស់ខ្ញុំបានទេ?»។ បន្ទាប់មក គ្រិស្តបរិស័ទបានប្រកាសអំពីព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ហើយបេះដូងរបស់គាត់នៃមនុស្សដែលបានស្លាប់នោះ ត្រូវបានទទួលសន្តិភាព។ នៅពេលដែលយើងត្រូវបានដោះស្រាយបញ្ហានៃអំពើបាបរបស់យើង ចិត្តរបស់យើងត្រូវតែមានសន្តិភាព។

១- បុគ្គលបិទបាំងបាបកម្មមិនចម្រើន ។

អ្នកដែលបិទបាំងអំពើបាបនេះ ដោះសារឿងមួយចំនួនដោយហេតុផលជាច្រើន។ (១) គាត់និយាយថា សម្រាប់មនុស្សមិនពេញលេញ គាត់មិនអាចរក្សាច្បាប់ពេញលេញបានទេ។ នេះគឺដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាបដែលបន្ទោសព្រះម្តងទៀត។ (2) គាត់និយាយថាសម្រាប់បរិស្ថានអាក្រក់គាត់ប្រព្រឹត្តអំពើបាប។ នេះជាអំពើបាបដែលផ្ទុយនឹងការផ្តត់ផ្តង់របស់ព្រះ។ (៣) គាត់បិទបាំងអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយបដិសេធការផ្តន្ទាទោសរបស់គាត់។ នេះគឺដើម្បីប្រព្រឹត្តអំពើបាបនៃការកុហក។ អាកប្បកិរិយាខុសបែបនេះធ្វើបាបគាត់

ជាទីបំផុត។ នៅពេលដែលបុរសលាក់អំពើបាបរបស់គាត់កាន់តែខ្លាំង ជាងការញុះញង់ នោះគាត់ត្រូវរងគ្រោះថ្នាក់ដោយសារវា។ ដូច្នេះ អំពើបាបដែលមិនប្រព្រឹត្តអំពើបាប មិនប្រែចិត្ត ប្រៀបបាននឹងកំណាត់ដែលជាប់នៅក្នុងខ្លួន។

២.អ្នកណាសារភាពបាប ហើយបោះបង់ចោល នោះនឹងមានចិត្តមេត្តា។

ទោះជាយើងប្រព្រឹត្តអំពើបាបអ្វីក៏ដោយ យើងគួរតែសារភាពចំពោះព្រះ។ ពាក្យ "សារភាព" (ברך) មានន័យថា "សារភាព"។ ហើយការបោះចោលអំពើបាបគឺជាផលផ្លែនៃការប្រែចិត្ត។ ការប្រែចិត្តដែលគ្មានផ្លែផ្កាគឺដូចជាវាទាំងអស់តែមួយ។ ប៉ុន្តែការបោះចោលអំពើបាបនោះ ត្រូវបានអនុវត្តដោយការមកដល់រហូតដល់កន្លែងស្អប់អំពើបាប។ នៅទីនោះ ព្រះយេស៊ូជួយ « ប្រសិនបើភ្នែកស្តាំរបស់អ្នកបណ្តាលឱ្យអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើបាប ចូរហែកវាចោល ហើយបោះវាចោលទៅ។ ព្រោះជាការប្រសើរដែលអ្នកបាត់សមាជិកម្នាក់ជាជាងការដែលរូបកាយរបស់អ្នកទាំងមូលត្រូវបោះទៅក្នុងនរក។ "។ (Mt 5: 29) "ហើយប្រសិនបើដៃស្តាំរបស់អ្នកធ្វើឱ្យអ្នកប្រព្រឹត្តអំពើបាប ចូរកាត់វាចោល ហើយបោះវាចោលទៅ។ ត្បិតជាការប្រសើរដែលអ្នកបាត់សមាជិកម្នាក់ជាជាងការដែលរូបកាយអ្នកទាំងមូលធ្លាក់ទៅនរក។ (មថ ៥:៣០)។ ពាក្យនេះមិនមែនមានន័យថា ដកភ្នែកចេញ កាត់ដៃតាមពិតទេ ប៉ុន្តែវាជាពាក្យប្រៀបធៀប ដែលមានន័យថា កាត់ផ្តាច់អំពើបាប ដោយការសម្រេចចិត្តដ៏តឹងរឹង ទោះបីជាគាត់មានការបាត់បង់ខ្លះក៏ដោយ។ នៅពេលដែល Cranmer ត្រូវបានបណ្តេញចេញ គាត់បានទួញសោកចំពោះអំពើបាបចាស់របស់គាត់ ហើយបានលើកដៃរបស់គាត់នៅក្នុងស៊ុម ហើយគាត់បាន

និយាយថា "ដៃស្តាំមិនសក្តិសមនេះ" ។ ស្ត្រីជនជាតិអាមេរិកម្នាក់បានរំឭកពីការពិតដែលនាងមិនបានបង់ថ្លៃទឹកកាលពី ៣៥ ឆ្នាំមុន ហើយក្រោយមកនាងបានសងវាវិញ។ បុរសម្នាក់បានប្រមូលលុយដោយការលួចកាលពី៤០ ឆ្នាំមុន ហើយគាត់បានស្វែងរកម្ចាស់ហើយសងពួកគេវិញ។

ចុះតើពាក្យ«មេត្តាករុណា»មានន័យដូចម្តេច? វាចង្អុលបង្ហាញថាត្រូវបានសម្អាតដោយព្រះលោហិតរបស់ព្រះយេស៊ូវ។ 1 មកវា 1:9 មានប្រសាសន៍ថា « ប្រសិនបើយើងលន់តួអំពើបាបរបស់យើង នោះទ្រង់ស្មោះត្រង់ ហើយគ្រាន់តែអត់ទោសឲ្យយើងពីអំពើបាបរបស់យើង ហើយនឹងសម្អាតយើងពីអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ » ។

15-16 ដូចជាសិង្ហគ្រហឹម ឬខ្លាឃ្មុំជាអ្នកគ្រប់គ្រងអាក្រក់លើជនក្រីក្រ។ អ្នកគ្រប់គ្រងដែលខ្វះការយល់ដឹង នោះជាអ្នកជិះជាន់ដ៏ឃោរឃៅ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលស្អប់ការចំណេញដោយអយុត្តិធម៌ នោះនឹងពន្យារអាយុជីវិត។

ពាក្យនេះផ្តុំយពីអ្នកគ្រប់គ្រងដ៏ឃោរឃៅ (ឬជាផ្លូវការ) ទៅនឹងអ្នកគ្រប់គ្រងសុទ្ធ។ ការគ្រហឹមរបស់សត្វតោគឺជាសកម្មភាពស្វែងរករបស់ដែលស៊ីសម្រាប់ការអត់ឃ្លាន។ (១ពេ.៥:៨) សត្វតោមានអំពើហឹង្សា ហើយខ្លាឃ្មុំក៏ដូច្នោះដែរ ប៉ុន្តែនៅពេលពួកគេឃ្លាន ពួកគេធ្វើសកម្មភាពខ្លាំង។ ចេតនារបស់អ្នកនិពន្ធដែលពួកមេឃោរឃៅប្រៀបធៀបសត្វនេះជាមួយនឹងសត្វដែលស្រេកឃ្លានគឺដើម្បីបង្ហាញការពិតថាពួកគេក៏ក្លាយជាឃោរឃៅសម្រាប់ការលោភលន់។ ជាការពិតណាស់ ការលោភលន់គឺដូចជាការចង់បានសម្ភារៈ និងបំណងប្រាថ្នាដើម្បីរក្សាអំណាចរបស់គាត់ឱ្យបានយូរ។ ជា

ឧទាហរណ៍ ស្តេចអ័ហាប់បានសម្លាប់មនុស្សស្លូតត្រង់ដោយយកចិត្តចង់ទៅចម្ការរបស់ណាបោត។ (ស្តេចទី១ ២១:១-១៦) សូលព្យាយាមសម្លាប់ដាវីឌជាច្រើនដងដើម្បីគ្រប់គ្រងអស់រយៈពេលយូរ។ (១សាំ ១៨:៦-១៩:១) ទោះជាពួកគេបានកាន់តំណែងខ្ពស់ជាងអ្នកណាទាំងអស់ ហើយកាន់អំណាចនិងមានទ្រព្យសម្បត្តិច្រើនក៏ដោយ ពួកគេទទួលបានសេចក្តីប្រាថ្នាច្រើនជាងអ្នកណាទាំងអស់។ ដូចជាបុរសនោះកាន់តែមានចិត្តលោភលន់ចិត្តហើយវាយប្រហារដូចសត្វ។ ដូច្នេះ ការដែលមនុស្សប្រព្រឹត្តត្រឹមត្រូវ មិនមែនដោយការបំពេញសេចក្តីលោភឡើយ គឺដោយការសម្លាប់។ ស្តេចជាច្រើនដើម្បីយកលោភលន់ ពុករលួយដូចសត្វពាហនៈ ហើយមិនកាន់អំណាច។ ព្រះបាទសូលក៏បានបាត់បង់រាជការ និងនៅក្នុងពិភពលោកផងដែរ អធិរាជដ៏ឃោរឃៅ Jinsywhong បានសុបិនចង់គ្រប់គ្រងអស់រយៈពេលជាអចិន្ត្រៃយ៍ ប៉ុន្តែអំណាចនយោបាយត្រូវបានបំផ្លាញ។ ទោះបីជាអត្ថបទរបស់យើងមិនបានចែងថាការគ្រប់គ្រងរបស់ស្តេចដ៏ឃោរឃៅមានរយៈពេលខ្លីក៏ដោយ ខទី 16 ខបានណែនាំវាផ្ទុយពីពាក្យ អ្នកគ្រប់គ្រងដ៏បរិសុទ្ធគួរតែត្រូវយកសម្រាប់អាយុវែង។ នោះគឺវាច្បាស់ណាស់ថារយៈពេលនៃការគ្រប់គ្រងរបស់អ្នកគ្រប់គ្រងគឺខ្លី។

17 ប្រសិនបើអ្នកណាម្នាក់ជាប់បន្ទុកដោយឈាមអ្នកដទៃ អ្នកនោះនឹងរត់គេចខ្លួនរហូតដល់ស្លាប់។ កុំអោយនរណាម្នាក់ជួយគាត់។

ការកែប្រែពាក្យភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា៖ « ដោយសារអ្នកដែលត្រូវគេសង្កត់សង្កិនដោយអារម្មណ៍ថាមានកំហុសបានបង្ហូរឈាមអ្នកម្ខាងទៀតរត់គេចខ្លួនរហូតដល់ទៅដល់រណ្តៅនោះ កុំចាប់

គាត់ឡើយ»។ នៃពាក្យនេះ Wildereboer បាននិយាយដូចខាងក្រោម។ នោះ គឺ « ដើម្បីដឹងពីអត្ថន័យនៃ ខទី 17 យើងគួរតែដឹងពីអត្ថន័យនៃចុងបញ្ចប់នៃ ខគម្ពីរ « កុំឲ្យអ្នកណាជួយគាត់ឡើយ » យ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ ដូចដែលយើងគិតថា វាមានន័យថា "កុំចាប់ខ្លួន" មានន័យថាមិនសងសឹកគាត់។ ពោលគឺមានន័យ ថា សេចក្តីខ្វល់ខ្វាយនៃសតិសម្បជញ្ញៈក្នុងឃាតកធ្វើឲ្យមានសេចក្តីសុចរិត ជាជាងការប្រហារជីវិត។ ប៉ុន្តែដូចដែលគេគិតថាជាអត្ថន័យនៃ«ជួយគាត់» វា ជាការបកស្រាយផ្ទុយពីវា ឃាតកគួរតែត្រូវគេសម្លាប់»។ ខ្ញុំគិតថា ការបក ស្រាយដំបូងនៃការលើកឡើងខាងលើគឺត្រឹមត្រូវ។ ដោយសារតែអ្នកនិពន្ធ សុភាសិតមិនទាមទារគោលការណ៍នៃការសងសឹកខ្លាំង។ សូមមើល សុភាសិត ២០:២២, ២៤:១៧ ២៩, ២៥:២១។ ( )

ប៉ុន្តែការបកស្រាយខាងលើគឺខុសទាំងអស់។ អត្ថន័យនៃពាក្យនេះ មិនមែន ថា សតិសម្បជញ្ញៈ របស់ឃាតក គួរតែជំនួសការប្រហារជីវិតនោះទេ ប៉ុន្តែក៏ មិនមែនមានន័យថា មិនគួរការពារឃាតកដែរ តែត្រូវប្រហារជីវិត។ អំពីអត្ថ ន័យនៃឃ្លានេះ ខ្ញុំគិតដូចខាងក្រោម។ ពោលគឺទោះជាបុរសនោះត្រូវបាន សង្កត់សង្កិនដោយមនសិការដោយអំពើបាបដើម្បីបង្ហូរឈាមអ្នកដទៃក៏រួច ខ្លួនដែរ។ ទីបំផុតគាត់ត្រូវបានគេទម្លាក់ចូលក្នុងអន្ទាក់។ ពាក្យថា "កុំឱ្យ នរណាម្នាក់ជួយគាត់" គឺជាវិធីសាស្ត្រនៃការបំផ្លើស (Hyperbole) ពោលគឺ ទោះបីជាគាត់មិននិយាយដើម្បីចាប់ខ្លួនឃាតកក៏ដោយគាត់គួរតែចាប់ខ្លួន ហើយផ្ទុយទៅវិញគាត់មិនចាំបាច់ចាប់ខ្លួនគាត់ដោយងប់ងល់នោះទេ។ ការ បញ្ចេញមតិនេះមិនរួមបញ្ចូលន័យថា មន្ត្រីពិតជាមិនត្រូវការកិច្ចខិតខំប្រឹង

ប្រែងដើម្បីចាប់ខ្លួនគាត់នោះទេ។ អ្នកនិពន្ធសុភាសិតប្រើវិធីដែលលើសចំណុះដែលវាសង្កត់ធ្ងន់នៅពេលខ្លះ។

អ្វីដែលអ្នកនិពន្ធសង្កត់ធ្ងន់ត្រង់ឃ្លានេះ គឺការដែលអ្នកសម្លាប់អ្នកដទៃគួរទទួលទោស គឺការសម្លាប់ខ្លួនឯង។ ហើយនៅទីនេះអ្វីដែលគាត់បានរួមបញ្ចូលអំពើបាបផ្សេងទៀតទាំងអស់ដើម្បីធ្វើបាបអ្នកដទៃទីបំផុតគួរតែត្រូវបានសងដោយព្រះ។ ដូច្នេះ បន្ទាប់ពីបុរសនោះបានប្រព្រឹត្តអំពើបាបហើយ បុគ្គលនោះត្រូវទទួលថ្លៃភួយ ហើយប្រែចិត្ត ហើយត្រូវដោះស្រាយបញ្ហានៅចំពោះព្រះ។ វាគឺជាវិធីដ៏ល្អបំផុតដែលបុរសស្វែងរកអំពើបាបរបស់គាត់ ហើយដោះស្រាយវា។ ក្នុងករណីដែលគាត់មិនដូច្នោះទេ ប៉ុន្តែរត់គេចខ្លួនអំពើបាបដែលបានប្រព្រឹត្តតាមគាត់ធ្វើឲ្យគាត់ធ្លាក់ចូលឆ្នាំង។ ការពិតដែលព្រះបានមានបន្ទូលថា "បើអ្នកធ្វើមិនបានល្អ អំពើបាបកំពុងតែនៅមាត់ទ្វារ"។ (លោកុប្បត្តិ ៤:៧) ឃាតកកាអ៊ីនបានចង្អុលទៅអ្នកនេះ។

18 អ្នកណាដែលដើរដោយសុចរិត នោះនឹងបានរួចខ្លួន តែអ្នកណាដែលវង្វេងនឹងត្រូវដួលភ្លាម។។

ការបញ្ជ្រាសនៃអត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ «អ្នកណាដែលធ្វើដោយសុទ្ធតែទទួលបានសេចក្តីសង្គ្រោះ ប៉ុន្តែអ្នកដែលបោកបញ្ឆោតជាពីរដងនោះនឹងត្រូវភ្លាត់ម្តង»។ ត្រង់នេះពាក្យថា "សុចរិតភាព" ( ) ចង្អុលទៅទទួលយកព្រះជាម្ចាស់ ហើយស្មោះត្រង់ចេញពីចិត្តរបស់គាត់។ ចំណុចនេះដែលអ្នកជឿធ្វើនៅចំពោះព្រះដូចអ័ប្រាហាំ។ (លោកុប្បត្តិ ១៧:១) អ្នកដែលត្រូវរស់ដូច្នេះ ទទួលយកព្រះក្នុងពិភពលោកបច្ចុប្បន្ន

និងពិភពលោកខាងមុខ។ ដែលជាសេចក្តីសង្គ្រោះ។ ព្រះគ្រាន់តែជាការសង្គ្រោះរបស់អ្នកជឿប៉ុណ្ណោះ។ សម្រាប់គាត់ ការបរាជ័យបណ្តោះអាសន្នក៏ជាផលប្រយោជន៍ចុងក្រោយដែរ។ គាត់ស្វែងរកភាពងងឹត និងអំពើពុករលួយរបស់គាត់ ហើយដឹងថាមានតែព្រះទេដែលជាកម្មវត្ថុនៃសេចក្តីជំនឿរបស់គាត់ ហើយបន្ទាប់មកគាត់បានពង្រឹងជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ។

ប៉ុន្តែបុគ្គលដែលត្រូវប្រតិបត្តិដោយបុគ្គលពីររូបបម្រើម្ចាស់ពីររូប ទីបំផុតគាត់មិនអាចជួយបានឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវបរាជ័យទាំងស្រុង (Mt 6:24) គាត់ហាក់ដូចជាបានជោគជ័យអស់រយៈពេលជាយូរមកហើយដោយការបោកបញ្ឆោតរបស់គាត់ក្នុងពិភពលោកបច្ចុប្បន្ន។ អ្នកជឿដែលឃើញវាអាចនឹងរអិលបានយ៉ាងងាយ។ វាជាសំណួរដែលថា «ហេតុអ្វីបានជាមនុស្សមិនពិតជោគជ័យ? (ទំនុកដំកើង ៧៣:១-១៦) ដោយសារតែដាវីឌ ត្រង់ចំណុចនេះព្រមានអ្នកជឿហើយកុំឲ្យច្រណែននឹងភាពចម្រុងចម្រើនរបស់មនុស្សអាក្រក់។ (ទំនុកដំកើង ៣៧:១-១០) សុភាសិត ២៤:១៦បានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ដោយសារការណែនាំដ៏ឈ្លាសវៃ អ្នកអាចធ្វើសង្គ្រាមបាន ហើយអ្នកប្រឹក្សាជាច្រើនក៏មានជ័យជំនះដែរ»។ មានន័យថា អំពើអាក្រក់បានដំឡើងអំពើអាក្រក់អស់រយៈពេលយូរ ហើយហាក់ដូចជាធ្វើបានល្អ។ ការរអិលរបស់គាត់គួរតែកើតឡើងតែម្តង។ ពាក្យថា "មួយពេល" (បាភក្ស) នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងមានន័យថាវា។ អតិបរិមានៅទីបេក៏បាននិយាយផងដែរថា "បន្ទាប់ពីសត្វលាដាក់ស្បែកខ្លារខិនស៊ីដំណាំទាំងអស់នៃវាលផ្សេងទៀតអស់រយៈពេលមួយឆ្នាំ ហើយបន្ទាប់មកត្រូវបានសត្វផ្សេងទៀតចាប់បានហើយត្រូវបានសម្លាប់" ។ នោះគឺសម្រាប់សត្វលាយកស្បែកខ្លារខិនសត្វបានយល់ច្រឡំថាវាជាខ្លារខិន

ហើយបន្ទាប់មកគាត់មិនមានគ្រោះថ្នាក់ឃ្លរទេ។ គ្រានោះ លាបានស៊ីដំណាំនៅវាលស្រែជាច្រើនដែលសត្វសាហាវរស់នៅ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីថ្ងៃនោះ សត្វព្រៃបានស្គាល់អត្តសញ្ញាណសត្វលា ហើយទីបំផុតវាត្រូវបានគេស៊ីអស់។ នេះបង្ហាញឱ្យឃើញថា ទោះបីជាបុរសនោះហាក់បីដូចជាដើរបានល្អក្នុងរយៈពេលឃ្លរដោយមធ្យោបាយបញ្ឆោតមួយរយៈក៏ដោយ ក៏គាត់នឹងត្រូវជួបនៅពេលមួយដែលគាត់បំផ្លាញ។

19-22 អ្នកណាធ្វើការនៅស្រុករបស់ខ្លួន អ្នកនោះនឹងមានអាហារបរិបូរ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលដើរតាមអំពើដែលគ្មានតម្លៃ អ្នកនោះនឹងមានភាពក្រីក្រជាបរិបូរ។ អ្នកស្មោះត្រង់នឹងបានពរយ៉ាងបរិបូរ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលប្រញាប់ធ្វើជាអ្នកមាននឹងមិនទទួលទោសឡើយ។ ការបង្ហាញការរើសអើងគឺមិនល្អទេ ប៉ុន្តែសម្រាប់នំប៉័ងមួយដុំ បុរសនឹងធ្វើខុស។ បុរសរឹងរូសម្នាក់ប្រញាប់រកទ្រព្យសម្បត្តិ ហើយមិនដឹងថាភាពក្រីក្រនឹងមកលើខ្លួនឡើយ។

ពាក្យនេះព្រមានអ្នកលោភ។ ខ្លឹមសារនៃឃ្លានេះត្រូវបានវិភាគដូចខាងក្រោម។ ពោលថា (១) បុគ្គលគប្បីលះបង់នូវការងាររបស់ខ្លួន ប្រកបដោយសុខៈជាអ្នកធ្វើតាមការសន្មត គប្បីជាអ្នកក្រ។ (ខ ១៩) នេះហៅថា វត្ថុ

(១) "អ្នកណាធ្វើការលើដីរបស់ខ្លួន" ជាការងារទូទៅនៅសម័យនោះ។ ដូច្នេះពាក្យនេះមានន័យថាលើកទឹកចិត្តដល់ឧស្សាហកម្មផ្សេងទៀតនៅថ្ងៃផ្សេងទៀត។ នៅពេលដែលប្រជាជនបន្តការងារដ៏ស្មោះត្រង់របស់ពួកគេបានល្អ ពួកគេមិនមានភាពក្រីក្រនៅក្នុងសម្ភារៈរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលពួកគេប្រមូលផ្តុំអាជីវកម្មដែលរំពឹងទុក ពួកគេគួរតែក្រីក្រ។ ពាក្យភាសាហេ

ព្រើរនៃពាក្យ «អ្នកដែលដើរតាមគ្មានតម្លៃ» (מְרֵיקִים רָדַף) គួរតែត្រូវបានកែប្រែទៅជា "អ្នកដែលដើរតាមឥតប្រយោជន៍" (Delitzsch)។ អាជីវកម្មឥតប្រយោជន៍អាចចង្អុលទៅអាជីវកម្មដែលរំពឹងទុក។ ដូច្នេះ C. H. Toy បានបកប្រែការនេះទៅជាការស្វែងរកឥតប្រយោជន៍ ដែលមានន័យថា អាជីវកម្មដែលរំពឹងទុកដើម្បីជ្រើសរើសបុរសនោះក្លាយជាអ្នកមានដោយប្រញាប់ប្រញាល់។

(2) នៅពេលដែលបុរសផ្តោតលើអាជីវកម្មដោយស្មោះត្រង់ គាត់គួរតែទទួលបានពរជ័យនៅក្នុងឧស្សាហកម្មរបស់គាត់។ ប្រសិនបើគាត់ក្លាយជាអ្នកមានយ៉ាងឆាប់រហ័ស គាត់ត្រូវទទួលទោសជាមិនខាន។ (ខ២០) វាងាយស្រួលដែលអ្នកដែលក្លាយជាអ្នកមានដោយប្រញាប់ប្រញាល់អាចប្រើការរកស៊ីមិនពិតជាមធ្យោបាយខុស។ ទ្រង់ប្រព្រឹត្តអំពើបាបទាំងអស់។ (ធីម៉ូទី១ ៦:៩-១០) អ្នកណាដែលត្រូវប្រហារជីវិត ដូច្នេះត្រូវទទួលទោសដែលទាក់ទងនឹងអំពើបាបរបស់ខ្លួន។

(៣) ដាស់តឿនលោភលន់ឲ្យលះចោលសេចក្តីសុចរិត (ខ២១) សម្រាប់បុរសច្រើនតែលក់សេចក្តីសុចរិតដើម្បីលោភលន់ទ្រព្យ។ ជាឧទាហរណ៍ វាដូចជាមន្ត្រីទទួលកូនក្រមុំ រួចហើយប្រព្រឹត្តដោយលំអៀង។ ទោះបីជារឿងនោះមានតម្លៃក៏ដោយ វាគ្មានអ្វីអាចប្រៀបធៀបនឹងសេចក្តីសុចរិតបានឡើយ។ ក្នុងន័យនេះ អ្នកនិពន្ធសុភាសិតបានប្រើពាក្យថា «នំប៉័ងមួយដុំ» នេះជាឃ្លាសម្រាប់បង្ហាញដោយបេះដូង ដើម្បីប្រៀបធៀបវត្ថុទាំងពីរនេះ (សេចក្តីសុចរិត និងបញ្ហា)។

(៤) ភ្នែករបស់មនុស្សដែលចង់បានគឺអាក្រក់ (ខ ២២)។ ភ្នែករបស់គាត់ឆ្ពុះបញ្ចាំងពីចំណង់ចំណូលចិត្តយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីទទួលបានសម្ភារៈ។ (២) ម្យ៉ាងទៀត ភ្នែកនៃចិត្តរបស់គាត់ងងឹត គាត់មិនអាចមើលឃើញអំពើបាបបានទេ តាមរយៈប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបដែលគាត់ប្រព្រឹត្ត (១ធីម ៦:៩-១០, កូល ៣:៥) គាត់មិនឃើញថាខ្លួនគាត់ជាអ្នកក្រទេ។ មិនត្រឹមតែសម្ភារៈនោះជារបស់ព្រះទេ មនុស្សវាយប្រហារដោយសារពួកគេមើលឃើញខុស។ ប៉ុន្តែ ព្រះមិនបានឆក់យកកម្មសិទ្ធិរបស់ទ្រង់ពីអ្នកដទៃឡើយ។ នៅពេលដែលមនុស្សបានប្រមូលសម្ភារៈជាច្រើន ហើយបំពេញនូវសេចក្តីប្រាថ្នាផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គាត់ នោះព្រះបានដកវាចេញពីពួកគេ។ ពេលនោះ វេទនាដែលទទួលគឺវេទនា។ ពួកគេគួរនិយាយថាកម្មសិទ្ធិរបស់ពួកគេមិនមែនជារបស់ពួកគេទេ ប៉ុន្តែជារបស់ព្រះ ហើយពួកគេក៏គួរប្រើវាតាមឆន្ទៈរបស់ព្រះដែរ។ ពួកគេគួរតែផ្តល់ឱ្យអ្នកផ្សេង។ (សកម្មភាព ២០:៣៥) កម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ព្រះបន្ទាប់ពីយើងមានដែរ។ ដូច្នេះ អាកប្បកិរិយានៃចិត្តរបស់យើងចំពោះវត្ថុតែងតែច្បាស់ ហើយសំខាន់ជាងនេះទៅទៀត « ចូរស្វែងរកនគរនៃព្រះ និងសេចក្តីសុចរិតរបស់ទ្រង់ជាមុនសិន នោះអ្វីៗទាំងអស់នឹងបានបន្ថែមមកអ្នករាល់គ្នា»។ (Mt 6:33) កាលដែលព្រះប្រទានដល់យើង យើងទទួល ហើយដូចដែលទ្រង់មិនប្រទានដល់យើង នោះយើងគួរទទួលយកដោយឥតមានរបស់អ្វីទាំងអស់។ (ធីមទី១ ៦:៧-៨) សូមយោងទៅយ៉ូប ១:២១, ២:១០។

23 អ្នកណាស្តីបន្ទោសអ្នកណាក្រោយមក អ្នកនោះនឹងទទួលបានការរាប់អានច្រើនជាងអ្នកដែលនិយាយស្តីដោយអណ្តាត។

ត្រង់នេះ គេហៅថា "ស្តីបន្ទោស" មានន័យថា កាត់ទោសដោយពាក្យត្រឹមត្រូវ។ ទោះបីជាការស្តីបន្ទោសបែបនេះជាបញ្ហាក្នុងត្រចៀករបស់យើងក៏ដោយ ក៏ក្រោយមកវាត្រូវបានលាតត្រដាងថាជារឿងត្រឹមត្រូវ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ពាក្យ «ពាក្យសរសើរ» ត្រូវបានបង្ហាញថាជាពាក្យមិនពិត។ ដូច្នេះ អ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់ ហើយអ្នកដែលមានសតិសម្បជញ្ញៈគិតពីចិត្តអរព្រះគុណដល់អ្នកដែលបន្ទោសគាត់។ ពេត្រុសស្រឡាញ់ប៉ុលដែលបន្ទោសខ្លួនឯងរហូតដល់ទីបញ្ចប់។ (កាឡាទី ២:១១-១៤ ២ពេ. អ្នកគួរតែចាត់ទុកអ្នកដែលចេះសរសើរថាជាសត្រូវដ៏អាក្រក់របស់អ្នក»។ (S. C. Malan. Notes on the Proverbs III, 1893, p 487) ដោយសារតែបុរសជាច្រើនដើម្បីស្តាប់ពាក្យរបស់អ្នកនិយាយបានល្អត្រូវបានបំផ្លាញនៅក្នុងពិភពលោក ជាជាងទស្សនវិទូបានព្រមានវាផងដែរ។ ម្យ៉ាងទៀត តើព្រះបន្ទូលដែលបានបំផុសគំនិតរបស់ព្រះព្រមានយ៉ាងណា? សូមមើលការបកស្រាយរបស់សុភាសិត ២៧:៥-៦។

បុរសពុករលួយក្នុងគ្រិស្តបរិស័ទដែលពុករលួយសម័យនេះទទួលស្គាល់អ្នកលើកសរសើរថាជាមិត្តរបស់គាត់ ប៉ុន្តែជាអ្នកស្តីបន្ទោសជាសត្រូវរបស់គាត់។ ពួកគេបានកាត់ផ្តាច់ការស្រឡាញ់របស់ខ្លួនចំពោះអ្នកដែលស្តីបន្ទោសហើយក៏ចាកចេញពីគាត់។ តើនេះជាអាកប្បកិរិយារបស់អ្នកជឿពិតដែលចង់បានសេចក្តីសុចរិត ហើយស្រេកទឹក (Mt 5:6) ឬ? ទេ គឺជាអំពើអាក្រក់ដូចព្រះបាទអហាប់។ អ័ហាប់បានប្រាប់អេលីយ៉ាឲ្យស្តីបន្ទោសថាជា «មនុស្សរងទុក្ខ» (ស្តេចទី១ ១៨:១៧)។ ដាវីឌមានប្រសាសន៍ថា៖ «ចូរឲ្យមនុស្សសុចរិតវាយខ្ញុំចុះ នោះជាសេចក្តីសប្បុរស ទុកអោយគាត់ស្តីបន្ទោសខ្ញុំ វាជាប្រេង

សម្រាប់ក្បាលខ្ញុំ។ ទុកក្បាលខ្ញុំកុំបដិសេធ។ ក៏ប៉ុន្តែ ការអធិស្ឋានរបស់ខ្ញុំគឺ បន្តប្រឆាំងនឹងអំពើអាក្រក់របស់ពួកគេ»។ (ទំនុកដំកើង ១៤១:៥)

24 អ្នកណាដែលប្លន់ឪពុក ឬម្តាយរបស់ខ្លួន ហើយពោលថា «នោះមិនមែន ជាការរំលងទេ» អ្នកនោះជាគូកននឹងអ្នកដែលបំផ្លាញ។

ការលួចយកកម្មសិទ្ធិរបស់ឪពុកម្តាយជាជាងការកាន់កាប់របស់អ្នកដទៃគឺ ជាអំពើបាបធំជាង។ កូនត្រូវយកកូនកតញ្ញូ យកទ្រព្យឪពុកម្តាយ កូនទៅ លួចទ្រព្យឪពុកម្តាយ បំបែកកូនកតញ្ញូ។ ដូចថាសកម្មភាពលួចរបស់គាត់គឺ ដើម្បីបន្ថែមអំពើបាបដែលបះបោរទៅនឹងអំពើទុច្ចរិត។ (Charles Bridges) ទោះបីជាវាដូច្នោះក៏ដោយ ក៏គាត់រឹងរូសដែរ ដោយសារគាត់លួចកម្មសិទ្ធិ របស់ឪពុកម្តាយរបស់គាត់។ បុគ្គលបែបនេះអាចហៅឲ្យវិនាសបាន ពោលគឺ មិត្តរបស់មារ។ត្រូវបានពង្រឹង។

25 មនុស្សលោភលន់បង្កជម្លោះបុន្តែអ្នកណាដែលទុកចិត្តលើអង្គព្រះយេហូ វ៉ានិងបានចម្រើនឡើង។

បុរសដែលប្រាថ្នាចង់បានតែងតែមិនទទួលអារម្មណ៍របស់ខ្លួន។ ដោយសារ គាត់ត្អូញត្អែរនៅក្នុងសង្គម (ជនគណនា 11: 4) ការឈ្លោះប្រកែកគ្នានឹងកើត ឡើងនៅទីនោះ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្នកដែលពឹងលើព្រះយេហូវ៉ាគឺគ្រប់គ្រាន់ ដោយមានតែព្រះយេហូវ៉ាប៉ុណ្ណោះដែលមានសេចក្តីសុខសាន្តនៅក្នុងចិត្ត។ ដាវីឌដែលទទួលយកតែព្រះយេហូវ៉ាជាអ្នកគង្វាលរបស់គាត់ ហើយមាន ភាពគ្រប់គ្រាន់បាននិយាយថា៖ «ព្រះយេហូវ៉ាជាអ្នកគង្វាលខ្ញុំ ខ្ញុំនឹងមិនចង់»

។ (ទំនុកដំកើង ២៣:១) សូមមើលទំនុកដំកើង ៤:៧, ២៧:៤, ១៣១:១-៣, ហាប ៣:១៧-១៩។

26 អ្នកណាដែលទុកចិត្តគំនិតខ្លួន នោះជាមនុស្សល្ងង់ តែអ្នកណាដែលដើរដោយប្រាជ្ញា នោះនឹងបានរួចខ្លួន។

ដោយសារតែ«ចិត្តមនុស្ស»ត្រូវបានបោកបញ្ឆោតនិងខូចខាតខ្លាំងជាងសត្វលោកទាំងអស់ (យេរេមា ១៧:៩) អ្នកដែលជឿលើវាគឺជាមនុស្សល្ងង់។ បុរសមិនគួរទទួលការណែនាំពីចិត្តរបស់គាត់ទេ ប៉ុន្តែជាការណែនាំនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។ ជាងនេះទៅទៀត គាត់គួរតែធ្វើតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់ក្នុងបញ្ហានៃសេចក្តីជំនឿ និងក្នុងបញ្ហាដើម្បីជឿលើព្រះដោយផ្ទាល់ ទោះបីជាវាដូច្នេះក៏ដោយ ក្នុងចំនោមអ្នកទ្រឹស្តី វាជាការសោកស្តាយដែលមនុស្សជាច្រើនធ្វើតាមស្ថេរភាពរបស់មនុស្សដែលមាន និងជាច្រើន បុរសយកបេះដូងរបស់គាត់ជាស្តង់ដាររបស់គាត់។ វិធីសាស្ត្រនៃការគិតក្នុងប្រវត្តិសាស្ត្រ ដើម្បីទទួលយកការគិតរបស់មនុស្សជាស្តង់ដារ មានដូចខាងក្រោម។

(1) Analogia entris របស់ Thomas Aquinas ។ Aquinas បានសម្រុះសម្រួលទស្សនវិជ្ជារបស់អារីស្តូត។ អារីស្តូតបាននិយាយថា រូបបរិសុទ្ធគឺជាព្រះ។

ដោយសារតែខ្លួនវាមិនផ្លាស់ទី ប៉ុន្តែផ្លាស់ទីដោយរូបធាតុ (ដូចជាថាមពលដែល magmatic ផ្លាស់ទីលោហៈ) អ្វីៗទាំងអស់ត្រូវបានបង្កើតឡើង។ (Charles Hodge, Systematic Theology, 1 1895, ទំព័រ 326)។ អារីស្តូតបាននិយាយថា រូបភាពបរិសុទ្ធ (នោះគឺជាព្រះរបស់គាត់) មិនបង្កើតអ្វីៗទាំងអស់

ដោយឆន្ទៈនោះទេ។ ដូច្នេះ ព្រះរបស់ទ្រង់គឺគ្រាន់តែជាគ្រីស្តាល់ដែលត្រូវ ដំឡើងដោយចរិតរបស់សត្វប៉ុណ្ណោះ។ Aquinas ដែលជាអ្នកទ្រឹស្តីរ៉ូម៉ាំងបាន និយាយថា "ព្រះមានតួអង្គទាំងអស់នៃសត្វនៅក្នុងខ្លួនគាត់ ការពិតបាន និយាយថាលក្ខណៈសកលពេញលេញនៃព្រះ" ។ ហើយ Bonaventura ដែលជាអ្នកប្រាជ្ញខាងអាណានិគមផងដែរ ត្រូវបានគេនិយាយថា "ដើម្បី ស្គាល់ព្រះឱ្យច្បាស់ យើងត្រូវការឈ្មោះទាំងអស់គួរតែត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅ ក្នុងព្រះ" ។ H. Bavinck បានជូនដំណឹងដល់ពួកយើង។

ទ្រឹស្តីនៃអាណាឡូកត្រូវបានសម្របសម្រួលទៅនឹងគំនិតរបស់អារីស្តូត ហើយបាននិយាយថាព្រះគឺជាប្រព័ន្ធប្រមូលនៃចរិតលក្ខណៈនៃសត្វ។ វាជា ការគិតខុសសម្រាប់ព្រះដែលធ្វើដើម្បីជិតស្និទ្ធនឹងសត្វ។

(2) សិស្សរបស់ Kant ដ៏អស្ចារ្យក្នុងចំណោមទស្សនវិទូបានសារភាពថាព្រះ ជាគោលគំនិតមានកំណត់។ គោលគំនិតមានកម្រិត គឺជាគំនិតនិយតកម្ម ដែលផ្ទុយពីពិភពបាតុភូត (ពិភពវិទ្យាសាស្ត្រ)។ ទោះបីជាគំនិតរបស់មនុស្សវិ រត្តទៅរកវា ប៉ុន្តែគាត់មិនដឹងវាទេ។ នេះប្រឆាំងនឹងគំនិតនៃទម្រង់ដើម្បី ស្គាល់ព្រះជាអ្នកបង្កើត និងជាអ្នកបកប្រែការពិតនៃសកលលោក។ ទោះបីជាបុរសមិនគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការប្រៀបធៀបនៃ Buttler កសាងឡើងវិញ នូវទីតាំងនៅក្នុងគំនិតនៃជំនឿប៉ុន្តែវាមិនអាចទៅរួចទេ។ ដូចដែល Kant បាន គិតថាទម្រង់នៃការគិតនេះដែលពិភពវិទ្យាសាស្ត្រត្រូវបានបំបែកចេញពី ពិភពនៃជំនឿនិងទ្រទ្រង់ត្រូវបានហៅសម្រាប់ phenomenalism នៅក្នុងពាក្យ ផ្សេងទៀត។ ទម្រង់ការគិតបែបនេះមិនជួយឲ្យជឿព្រះពិតទេ។ ដោយសារ តែគោលគំនិតនិយតកម្ម Kant បានបង្កើតនោះគឺ noumenon = non-

empirical concept គឺជាការមិនសមហេតុផល។ ប៉ុន្តែចរិតលក្ខណៈរបស់ព្រះពិតនៅក្នុងបទគម្ពីរគឺសមហេតុផល។ ប្រាកដណាស់ សនិទានភាពហួសពីហេតុផលរបស់មនុស្ស។

ក្នុងចំណោមមនុស្សមានមនុស្សជាច្រើនដែលមិនស្គាល់ព្រះដោយសារបុរសនោះមិនស្គាល់ព្រះកើតចេញពីមនសិការងងឹតចំពោះអំពើបាបរបស់បុព្វបុរសរបស់ខ្លួន។ (កូរិនថូសទី១ ១:២១) ដូច្នេះ អ្នកប្រាជ្ញដែលមានប្រាជ្ញាខ្ពស់មិនស្គាល់ព្រះពិតទេ។ ទោះបីជាគាត់មានទេពកោសល្យក៏ដោយ មុនពេលគាត់ទទួលយកព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរដោយស្មោះត្រង់ ហើយគោរពតាមវាដោយផ្ទាល់ ហើយប្រែចិត្ត គាត់មិនអាចស្គាល់ព្រះបានទេ។

ក្នុងពេលបច្ចុប្បន្ននេះ បុរសឈ្មោះ Krase រស់នៅជាអ្នកជួយប៉ូលិស ហើយរកឃើញអ្នកបាត់ខ្លួន។ ជាជាងក្មេងដែលបាត់ខ្លួនម្នាក់បានស្លាប់ដោយចៃដន្យ Krause បានរកឃើញសូម្បីតែកន្លែងដែលគាត់ត្រូវបានគេបញ្ចុះហើយបន្ទាប់មកគាត់បានធ្វើឱ្យពិភពលោកភ្ញាក់ផ្អើល។ នៅពេលគាត់មានអាយុ 15 ឆ្នាំគាត់បានទាយថាឪពុករបស់គាត់នឹងត្រូវស្លាប់។ បន្ទាប់មកការអះអាងរបស់គាត់គឺជាការពិតដែលថាព្រះមិនមានទេ។ ថ្វីត្បិតតែគាត់ដឹងពីអ្វីដែលមនុស្សទូទៅមិនដឹងអស្ចារ្យ និយាយថាគាត់មិនស្គាល់ព្រះ តើមានទេឬ? វាមិនមែនដូច្នោះទេ។ ទោះជាអ្នកណាមានប្រាជ្ញាលើសជាងមនុស្សទូទៅក៏ដោយ យើងមិនអាចនិយាយថាគាត់ស្គាល់ព្រះជាដាច់ខាត។ បញ្ហាដើម្បីស្គាល់ព្រះមិនមែនជារបស់ខួរក្បាលមនុស្សទេ។ ថ្វីត្បិតតែខួរក្បាលឆ្លាតមែនត្បិតគាត់ធ្វើបាប គាត់មិនអាចស្គាល់ព្រះដោយប្រាជ្ញារបស់គាត់បានទេ។ មូលហេតុដែលបុរសមិនស្គាល់ព្រះ មិនមែនដោយសារបញ្ញារបស់គាត់ទេ

តែជាអំពើបាបរបស់គាត់។ ហេតុផលមិនស្គាល់ព្រះគួរគិតដូច្នេះក្នុងទិដ្ឋភាពផ្សេងទៀត។ ទោះជាបុរសនោះស្គាល់ព្រះយ៉ាងណាក៏ដោយ គាត់ប្រាកដជាមិនអាចស្គាល់ព្រះបានឡើយ។ យោធាប្រើឆ្កែយោធាដើម្បីស្វែងរកសត្រូវរបស់គាត់។ ឆ្កែរកឃើញច្បាស់នៅកន្លែងដែលខ្មាំងមកហើយទៅ ហើយកន្លែងលាក់របស់សត្រូវ។ ត្រឹមចំណុចនេះយើងអាចនិយាយបានថាឆ្កែយោធាគឺពូកែឬមនុស្ស។ ប៉ុន្តែសត្វឆ្កែមិនអាចមានចំណេះដឹងខ្ពស់ជាងមនុស្សនោះទេ។ ដូចជាចំណេះដឹងមានប្រភេទខ្លះយ៉ាងតឹងរ៉ឹង។ បុរសនោះឆ្លាតត្រង់ចំណុចខ្លះ ប៉ុន្តែក្នុងចំណេះវិជ្ជាខាងសាសនាដើម្បីស្គាល់ព្រះ គាត់ល្ងង់ណាស់។ សូមមើល រ៉ូម ១:២២។

អ្នកណាដែលជឿលើព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ អ្នកនោះក៏ជឿលើព្រះ។ នេះត្រូវបានហៅសម្រាប់គោលការសន្មត។ តាមទ្រឹស្តីនេះ នៅពេលយើងបកស្រាយអ្វីៗទាំងអស់ យើងសន្មតថា «មានព្រះ» តាមទស្សនៈនៃព្រះបន្ទូលនៃបទគម្ពីរ ហើយប្រកែក។ វិធីសាស្ត្រឡូជីខលបែបនេះអាចត្រូវបានបដិសេធព្រោះវាមានលក្ខណៈផ្តាច់ការ។ ប៉ុន្តែទីបំផុតតក្កវិជ្ជានឹងត្រូវបានបង្ហាញយ៉ាងពិតប្រាកដ។ ដោយសារមនុស្សជាមនុស្សមានបាប និងជាមនុស្សមានបាបនៅចំពោះព្រះ គាត់មិនអាចស្គាល់ព្រះដោយស្វ័យភាពរបស់គាត់បានឡើយ។ គាត់នៅក្នុងទិដ្ឋភាពនៃចំណេះដឹងផងដែរនៅពេលដែលគាត់ដាក់ពាក្យអធិប្បាយនៃអ្នកបង្កើតគាត់អាចបកស្រាយបរិយាកាសរបស់គាត់និងបទពិសោធន៍របស់គាត់បានត្រឹមត្រូវ។ នៅពេលដែលយើងស្ថិតនៅក្នុងពន្លឺនៃព្រះអាទិត្យយើងមិនចាំបាច់ប្រើទៀនទេ។ ជាងនេះទៅទៀត យើងមិនចាំបាច់ប្រើទៀនដើម្បីបញ្ជាក់ថាព្រះអាទិត្យមានច្រើនជាងនេះទេ។ បន្ទាប់

មកអត្ថិភាពនៃពន្លឺនៃព្រះអាទិត្យត្រូវតែបង្ហាញឱ្យឃើញច្បាស់។ ពាក្យនៃបទគម្ពីរប្រៀបដូចជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះខ្លួនឯងជាក់ស្តែងដូចជាពន្លឺនៃព្រះអាទិត្យ ព្រះបន្ទូលបង្ហាញយើងពីព្រះ។

«អ្នកណាដែលដើរដោយប្រាជ្ញា អ្នកនោះនឹងបានរួច»។ នោះគឺដូចជាការបកស្រាយនៃខខាងលើមួយ អ្នកដែលមិនជឿក្នុងចិត្តរបស់ខ្លួនប៉ុន្តែការជឿលើព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ (ពាក្យនៃបទគម្ពីរ) ត្រូវបានរក្សាទុក។ «ប្រាជ្ញា» ដែលសុភាសិតបានកត់សម្គាល់ចង្អុលទៅលើប្រាជ្ញាតាមរយៈព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ។

27 អ្នកណាឲ្យអ្នកក្រ អ្នកនោះមិនចង់ទេ តែអ្នកណាដែលលាក់មុខ អ្នកនោះនឹងទទួលបណ្តាសាជាច្រើន។
សូមមើលការបកស្រាយរបស់សុភាសិត ១៤:៣១, ១៩:១៧, ២១:១៣។

28 ពេលមនុស្សអាក្រក់កើនឡើង មនុស្សក៏លាក់ខ្លួន តែពេលគេវិនាសទៅ នោះមនុស្សសុចរិតក៏កើនឡើង។

 សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃ ខទី ១២ ខាងលើ។

ជំពូកទី 29

ការបកស្រាយ

1 អ្នកណាដែលត្រូវគេស្តីបន្ទោសជាញឹកញាប់ ប៉ុន្តែធ្វើឲ្យករបស់ខ្លួនរឹងមាំ នោះនឹងត្រូវខូចមិនអាចព្យាបាលបានភ្លាមៗ។

បុរសដែលក្រអឺតក្រទមនិងមិនស្តាប់បង្គាប់នោះបាននិយាយថា៖ «អ្នកណាដែលធ្វើឲ្យករបស់ខ្លួនរឹងមាំ»។ តើអ្វីទៅជាហេតុផលដែលគាត់មិនរារាំងការបំផ្លាញរបស់គាត់? ព្រោះវាជាការពិតដូចតទៅ។ នោះគឺសម្រាប់អ្នកដែលក្រអឺតក្រទម (អ្នកក្រអឺតក្រទម និងមិនស្តាប់បង្គាប់) មិនទទួលយកព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះក្នុងចិត្តរបស់ខ្លួន គាត់មិនយល់ពីកំហុសរបស់ខ្លួនឡើយ។ គាត់តែងតែទទួលការស្តីបន្ទោស (ប៉េស្ត) ប៉ុន្តែគាត់មិនអាចរកឃើញកំហុសរបស់គាត់បានទេ។ ដូច្នោះហើយគាត់មិនបានរកឃើញសូម្បីតែការបំផ្លិចបំផ្លាញចុងក្រោយរបស់គាត់។ ហេតុនេះហើយបានជាមានសេចក្តីវិនាសដល់គាត់ភ្លាម។ សូមមើល ដាន 5:5-6 ទី 1 5:2-3 ។

2 កាលណាមនុស្សសុចរិតកើនឡើង នោះមនុស្សក៏ត្រេកអរ ប៉ុន្តែកាលណាមនុស្សអាក្រក់គ្រប់គ្រង នោះមនុស្សក៏ថ្ងូរ

D. G. Wildeboer បាននិយាយថា វាបង្ហាញពីអាកប្បកិរិយារបស់មនុស្សចំពោះបុរសដែលគោរពព្រះ និងមនុស្សទុច្ចរិត។ (Das volk gegenuber Frommen und Gottlosen) (Kurzer Hand- Commentar Zum Alten Testament, Die Spriche, ឆ្នាំ 1897, ទំព័រ 82)

អត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃពាក្យ «ពេលដែលមនុស្សសុចរិតកើនឡើង» (בְּרִבְות צַדִּיקִים) អាចត្រូវបានបកប្រែដោយ "អ្នកដែលមានអំណាច" ការបកស្រាយទាំងពីរនេះបង្ហាញមាតិកាដូចគ្នា។ ពីព្រោះមានមនុស្សសុចរិតជាច្រើន ពួកគេគ្រប់គ្រងពួកគេ។

តើអ្វីទៅជាហេតុផលដែលអ្នកសុចរិតគ្រប់គ្រងអំណាចជាតិ ប្រជាជនសូម? តើមនុស្សតែងតែល្អទេ? វាពិបាកក្នុងការធានា។ ដោយសារមនុស្សចូលចិត្តមនុស្សកាន់តែអាក្រក់ ពួកគេអាចធ្វើចលនាដូចអ្នកបះបោរ។ ដូច្នេះហើយបានជាពាក្យថា «ចិត្តមនុស្សជាបេះដូងនៃស្ថានសួគ៌»។ មិនអាចត្រូវបានបង្កើតឡើង។ ដូចជាអត្ថបទរបស់យើង ពេលដែលមនុស្សសុចរិតគ្រប់គ្រង តើអ្វីទៅជាហេតុធ្វើឲ្យមនុស្សពេញចិត្ត? ប្រហែលជាគិតថាធ្វើតាម។ ពោលគឺអាជ្ញាធរសុចរិតយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះព្រះ តែមិនយកពាក្យចែចង់ទៅលើប្រជាជនឡើយ។ ដូច្នេះ គេមិនស្តាប់សេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាអាក្រក់របស់មនុស្សឡើយ។ កាលដែលគេធ្វើដូច្នេះ ទោះជាមនុស្សស្អប់ក្នុងដៃម្ខាងក៏ដោយ មានតែមនសិការមិនប្រឆាំង។ បុរសដែលត្រូវគ្រប់គ្រងដោយស្តង់ដារនៃមនសិការពិភពលោកតែងតែទទួលបានជ័យជំនះ។ គោលការណ៍ដែលគ្រូគង្វាលគ្រប់គ្រងលើក្រុមជំនុំក៏ដូចគ្នាដែរ។ នៅពេលដែលពួកគេលើកតម្កើងប្រជាជន សិទ្ធិអំណាចរបស់ពួកគេមិនអាចបង្កើតឡើងបានទេ។ ប៉ុន្តែដោយសារពួកគេខ្លាចតែព្រះ ហើយរក្សាភាពសុចរិត នោះពួកគេទទួលបានដោយការគាំទ្រពីសតិសម្បជញ្ញៈរបស់សមាជិកសាសនាចក្រទូទៅ។ នៅទីនោះ សិទ្ធិអំណាចនៃការគ្រប់គ្រងរបស់ពួកគេអាចត្រូវបានបង្កើតឡើង គោលការណ៍នៃសិទ្ធិអំណាចគ្រូគង្វាលរបស់សាវកប៉ុលគឺដូច្នេះ។ ២ កូរិនថូ

ស 5:11 មានប្រសាសន៍ថា «ហេតុដូច្នេះហើយ ដោយដឹងពីការកោតខ្លាច ដល់ព្រះយេហូវ៉ា យើងក៏បញ្ចុះបញ្ចូលអ្នកឯទៀត។ ប៉ុន្តែអ្វីដែលយើងបាន ស្គាល់ដល់ព្រះ ហើយខ្ញុំសង្ឃឹមថា វានឹងដឹងដល់មនសិការរបស់អ្នកផងដែរ» ។ «ពេលមនុស្សអាក្រក់គ្រប់គ្រង នោះមនុស្សថ្ងូរ»។ នោះគឺដោយសារតែ មនុស្សអាក្រក់មានអំណាច ហើយយកចិត្តលោភលន់របស់ខ្លួនមកសង្កត់ សង្កិនមនុស្សដែលគេទូញយំ។ លើសពីនេះទៅទៀតសម្រាប់អាជ្ញាធរទុច្ចរិត មើលងាយយុត្តិធម៌ ច្បាស់ជាគេទូញយំ។ ត្រង់ចំណុចនេះ យើងអាចឃើញ ថា ការគ្រប់គ្រងរបស់សាំយូអែល ដើម្បីគ្រប់គ្រងភាពសុចរិតគឺផ្ទុយពីវា។ លោកមានប្រសាសន៍នៅចំពោះមុខប្រជាជនថា៖ «ខ្ញុំបានយកគោនរណា? ឬមួយដែលខ្ញុំបានយកសត្វលា? ឬខ្ញុំបានបោកប្រាស់អ្នកណា? ខ្ញុំបានជិះ ជាន់អ្នកណា? ឬមួយខ្ញុំបានទទួលសំណូកពីដៃអ្នកណា ដើម្បីឲ្យភ្នែកខ្ញុំ ងងឹត?» (១ សាំ ១២:៣ ខ)

៣ អ្នកណាស្រឡាញ់ប្រាជ្ញា ធ្វើឲ្យឪពុកមានចិត្តរីករាយ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលជា គូកននឹងស្រីពេស្យាបំផ្លាញទ្រព្យសម្បត្តិ។

"ប្រាជ្ញា" ត្រូវបានបកស្រាយនៅឃ្លាផ្សេងទៀត មិនមែនហៅថាប្រាជ្ញា លោកីយ៍ទេ តែជាប្រាជ្ញាដើម្បីស្គាល់ព្រះ។ ប្រាជ្ញានេះធ្វើឲ្យមនុស្សមានវា នាំ គេ ហើយឲ្យពរគេ តែវាដូចជាអ្វីដែលព្រះទ្រង់ធ្វើ។ វាមានន័យថាខ្លួនគាត់ បានបើកសម្តែងដោយការធ្វើការរបស់ព្រះដោយប្រាជ្ញា។ (Christa Kayatz, Die Weisheit und leitet und signet den Menschen, wie jahwe es selbst tut – Studien Zu Proverbien I-9, 1966, s.66) ដូច្នេះ "អ្នកណាដែល ស្រឡាញ់ប្រាជ្ញា" ទីបំផុតគឺជាមនុស្សដែលស្រឡាញ់ព្រះ។ អ្វីដែលគាត់

ប្រាថ្នាចង់បានព្រះក្លាយជាអំណររបស់ឪពុកគាត់។ វាគឺជាការថ្វាយបង្គំព្រះគម្ពីរ។ វានៅកណ្តាលនៃព្រះគឺខុសគ្នាទៅនឹងការគោរពបូជានៃលទ្ធិខុងជឺនៅកណ្តាលមនុស្ស។

«ដៃគូរបស់ស្រីពេស្យា» គឺជាមនុស្សល្ងង់ដែលថ្វាយខ្លួនប្រាណទៅនឹងអំពើទុច្ចរិត។ គាត់មិនដឹងការពិតថា៖ ««អាហារមានន័យសម្រាប់ក្រពះ និងក្រពះសម្រាប់អាហារ»—ហើយព្រះនឹងបំផ្លាញទាំងមួយនិងមួយទៀត។ រូបកាយមិនមែនមានន័យសម្រាប់អំពើប្រាសចាកសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទទេ គឺសម្រាប់ព្រះអម្ចាស់ និងព្រះអម្ចាស់សម្រាប់រូបកាយវិញ»។ (១កូរិនថូស ៦:១៣)។ អត្ថន័យនៃសេចក្តីពិតគឺការពិតដែលថាយើងគួរតែលះបង់ខ្លួនយើងចំពោះព្រះអម្ចាស់ហើយព្រះអម្ចាស់ធ្វើការដើម្បីទទួលរូបកាយរបស់យើងហើយដើម្បីបន្តរាងកាយរបស់យើងម្តងទៀត។ (១កូរិនថូស ៦:១៤)។ សាវកប៉ុលបានមានប្រសាសន៍បន្តថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាមិនដឹងថារូបកាយរបស់អ្នកជាសមាជិកនៃព្រះគ្រីស្ទឬ? តើខ្ញុំត្រូវយកសមាជិករបស់ព្រះគ្រីស្ទ ហើយធ្វើជាស្ត្រីពេស្យាឬ? មិនដែល! ឬមួយអ្នកមិនដឹងថាអ្នកដែលរួមជាមួយស្រីពេស្យាបានក្លាយជារូបកាយតែមួយជាមួយនាង? ដ្បិតដូចដែលមានចែងទុកមកថា "អ្នកទាំងពីរនឹងក្លាយជាសាច់ឈាមតែមួយ"។ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលបានចូលរួមជាមួយនឹងព្រះយេហូវ៉ា នោះនឹងក្លាយជាវិញ្ញាណតែមួយជាមួយនឹងគាត់។ រត់ចេញពីអំពើអសីលធម៌ផ្លូវភេទ។ អំពើបាបផ្សេងៗទៀត បុគ្គលប្រព្រឹត្តនៅខាងក្រៅខ្លួន តែបុគ្គលពាលប្រព្រឹត្តខុសនឹងរូបកាយ។ ឬអ្នកមិនដឹងថារូបកាយរបស់អ្នកជាព្រះវិហារបរិសុទ្ធនៃព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធដែលនៅក្នុងខ្លួនអ្នក ដែលអ្នកបានមកពីព្រះឬ? អ្នកមិនមែនជារបស់អ្នកទេ ព្រោះអ្នកត្រូវបានគេទិញដោយត

ម្លៃ។ ដូច្នេះ ចូរលើកតម្កើងព្រះក្នុងរូបកាយអ្នក»។ (កូរិនថូសទី១ ៦:១៥-២០) នេះជាពាក្យអ្វីដែលថា៖ «តែមនុស្សអសីលធម៌ខាងផ្លូវភេទប្រព្រឹត្តអំពើបាបចំពោះរូបកាយខ្លួនវិញ»។ មានន័យថា? មានន័យថា បុរសទុច្ចរិតមិនថ្វាយដល់ព្រះអម្ចាស់ ដើម្បីប្រោសរូបកាយឲ្យរស់ឡើងវិញទេ តែថ្វាយដល់អំពើទុច្ចរិត។

"បំផ្លាញទ្រព្យសម្បត្តិរបស់គាត់" គឺជាលទ្ធផលដើម្បីបោះចោលរាងកាយរបស់គាត់។ ចំពោះអ្នកដែលរួបរួមជាមួយស្រីពេស្យាត្រូវទម្លាក់ខ្លួនចុះទៅក្នុងនោះ បញ្ហាបោះចោលទ្រព្យសម្បត្តិមិនជាបញ្ហាសម្រាប់គាត់ឡើយ។

៥ ដោយយុត្តិធម៌ ស្តេចមួយអង្គសង់ស្រុកឡើង ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលធ្វើអំណោយនោះធ្វើឲ្យខូច។

គ្រួសារត្រូវបានបង្កើតឡើង ប៉ុន្តែការបង្ហូរឈាម ហើយប្រទេសត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយច្បាប់។ ម្យ៉ាងទៀត ប្រទេសត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយមនុស្ស និងដោយច្បាប់ដែលគេសន្យាថានឹងគ្រប់គ្រងដោយផ្ទាល់។ ច្បាប់ត្រូវបំផ្លាញប្រទេសក៏វិនាស។ ដូច្នេះ អ្នកគ្រប់គ្រងត្រូវគ្រប់គ្រងពួកគេដោយច្បាប់។ វាគឺជាសេចក្តីសុចរិត។

Juan (សៀវភៅនៃការផ្លាស់ប្តូរ) នៃពិភពបូព៌ាបង្រៀនជាចម្បងអំពីទស្សនវិជ្ជានៃនយោបាយ។ អ្វីដែលសៀវភៅសង្កត់ធ្ងន់គឺនយោបាយចេញពីលទ្ធិខុងជឺ។ ជាឧទាហរណ៍ ក្នុងចំនោមពួកគេ Mije Kwy បាននិយាយដូចតទៅនោះគឺ "ដ្បិតវារក្សាវាដោយស្មោះត្រង់ វាមានភាពរុងរឿង។ គុណធម៌របស់មនុស្សស្លូតបូតភ្លឺដូចព្រះអាទិត្យ ។ ព្រោះចិត្តពិតត្រូវសរសើរដោយមនុស្ស

ទាំងអស់ នោះនឹងបានចម្រើន។ "( ) ប៉ុន្តែនេះខ្ញុំគ្រាន់តែបង្រៀនពីយុត្តិធម៌
របស់មនុស្សនិយម មិនឱ្យស្គាល់ព្រះទេ វាគឺជាខាងក្រៅ និងអសមត្ថភាព។

ដូចបានលើកឡើងខាងលើ រដ្ឋាភិបាលត្រូវបានពង្រឹងដោយតែការសម្រេច
ដោយយុត្តិធម៌។ ប៉ុន្តែអំណោយបំផ្លាញសេចក្តីសុចរិត។ មន្ត្រីទទួលទាន
ហើយជួយជនទុច្ចរិត អំពើទុច្ចរិតបានចម្រើន តែសេចក្តីសុចរិតនឹងសាបសូ
ន្យ។ ដ្បិតក្នុងប្រទេសដែលអំណោយនោះមានច្រើនបន្ទាប់ពីមនុស្សប្រព្រឹត្ត
អំពើទុច្ចរិតតាមដែលគេរាប់ជាសុចរិត អ្នកដែលរើសយកទុក្ខនោះនឹងបាត់
ទៅ។ ក្នុងប្រទេសបែបនេះ អ្នកដែលរក្សាសេចក្តីសុចរិតនឹងត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុង
បញ្ហា។ ព្រោះទីបំផុតព្រះជាម្ចាស់ដាក់ទោសប្រទេស។

5 បុរសម្នាក់ដែលលើកតម្កើងអ្នកជិតខាងរបស់ខ្លួន ពកសំណាញ់សម្រាប់
ជើងរបស់ខ្លួន។

ត្រង់នេះ ពាក្យថា បិណ្ឌបាត (មាល់ហ្គាល់ឡូអ៊ីក) មានន័យថាជាការលួន
ពោលគឺការស្តាប់ឲ្យបានល្អ ដោយការសម្របតាមលក្ខណៈនៃអំពើបាប
របស់អ្នកដទៃ ។ ពិភពលោកនេះមានពាក្យចែចង់ច្រើន ប៉ុន្តែចំនួនតិចដែល
និយាយត្រូវ។ ហោរាក្លែងក្លាយដែលលើកសរសើរស្តេចអហាប់មានចំនួន
៤០០នាក់ ប៉ុន្តែមានតែមីកាប៉ុណ្ណោះដែលនិយាយពាក្យត្រឹមត្រូវទៅគាត់ (ក.
ប៉ុន្តែសម្រាប់ពាក្យជេរប្រមាថមិនមែនជារបស់សុចរិតទេ គឺជារឿងបញ្ឆោត
និងសម្លាប់។ វាប្រៀបដូចជាសំណាញ់ដែលធ្វើឲ្យអ្នកម្ខាងទៀតជាន់លើ។

6 មនុស្សអាក្រក់ជាប់ក្នុងអំពើរំលងរបស់ខ្លួន តែមនុស្សសុចរិតច្រៀងដោយ
រីករាយ។

ត្រង់នេះ គេហៅថា "មនុស្សអាក្រក់" មិនមែនជាអ្នកប្រព្រឹត្តខុសធម្មតាទេ តែជាមនុស្សដែលមានអំពើអាក្រក់ជាកម្មសិទ្ធរបស់ខ្លួន។ នៅក្នុងអត្ថន័យដ៏តឹងរឹង បុរសទាំងអស់គឺជាមនុស្សមានបាប។ ប៉ុន្តែនៅទីនេះអ្វីដែលហៅថាសម្រាប់ "ម្តាយអាក្រក់" គឺជាបុរសនៃបញ្ហាគឺបុរសដែលត្រូវបានប្រហារជីវិតជាពិសេស។ គាត់ប្រតិបត្តិអំពើអាក្រក់ដោយមិនស្ទាក់ស្ទើរ ហើយគាត់មិនសោកស្តាយ ហើយប្រែចិត្តវាឡើយ ។ ដូច្នេះមួយរយៈនេះ គាត់ហាក់ដូចជាមានសុវត្ថិភាព និងនៅបានសុខស្រួល។ ប៉ុន្តែពេលវេលាដែលមនុស្សអាក្រក់ត្រូវវិនាសនឹងមកដល់យ៉ាងប្រាកដ។ បន្ទាប់មកគាត់នឹងត្រូវទម្លាក់ចុះទៅក្រោមដោយអន្ទាក់នៃអំពើបាបដែលគាត់បានដំឡើង។ នៅសម័យបុរាណ ព្រះចៅអធិរាជ នីរ៉ូ នៅទីក្រុងរ៉ូម បានប្រព្រឹត្តអំពើបាប ជាពិសេស ហើយបានសាងសង់ផ្ទះរបស់គាត់ដោយមាស ហើយហាក់ដូចជាបានរស់នៅយ៉ាងសុខស្រួល។ ប៉ុន្តែទីបំផុតគាត់បានធ្វើអត្តឃាត ដែលជាលទ្ធផលសរុបនៃអំពើបាបរបស់គាត់ទាំងអស់។ Eichmann ដែលបានសម្លាប់ជនជាតិយូដា 6 លាននាក់បានរស់នៅដោយសុវត្ថិភាពក្នុងការដំឡើងអំពើបាបរបស់គាត់ ទីបំផុតគាត់ក៏ត្រូវបានចាប់ខ្លួនដោយប៉ូលីសអ៊ីស្រាអែល ហើយត្រូវបានសម្លាប់យ៉ាងវេទនា។

ម្យ៉ាងវិញទៀត «មនុស្សសុចរិត»រស់នៅដោយអំណរចាប់ពីពេលនេះរហូតដល់អស់កល្បជានិច្ច។ នេះហេតុអ្វីបានជាគេនិយាយថា មនុស្សសុចរិតរីករាយ? អំពីបញ្ហានេះ អ្នកប្រាជ្ញបានលើកឡើងនូវចំណុចមួយចំនួនដូចខាងក្រោម។ ពោលគឺ (១) ព្រោះមនុស្សអាក្រក់ត្រូវបំផ្លាញដោយការចាប់ជាប់ក្នុងអន្ទាក់ ដ្បិតពីឥឡូវនេះ មនុស្សសុចរិតបានរួចផុតពីការគំរាមកំហែងរបស់

មនុស្សអាក្រក់ ដែលគេត្រេកអរ។ (Zockler) (2) គាត់ត្រេកអរចំពោះភាព ចម្រុងចម្រើនដែលព្រះប្រទាន (Fleischer) (3) អត្ថបទរបស់យើងមិនធានា ការបកស្រាយពីរទេ។ អ្វីដែលមនុស្សសុចរិតត្រេកអរ មិនកើតចេញពី ចំណូលដែលប្លែកពីក្រៅក្នុងលោកបច្ចុប្បន្នទេ។ ដូចដែលគាត់ជឿលើព្រះ យ៉ាងពិតប្រាកដ ត្បិតព្រះគង់នៅជាមួយទ្រង់ សេចក្តីអំណរនៅតែបន្តនៅ ក្នុងទ្រង់។ គាត់អាចរីករាយក្នុងគ្រាទុក្ខវេទនា។ (រ៉ូម ៥:៣)

ម្យ៉ាងទៀត ការជឿលើព្រះ ហើយប្រតិបត្តិតាមសេចក្តីសុចរិត នោះជារង្វាន់ នៅក្នុងទ្រង់ហើយ ហើយសេចក្តីអំណរនៅស្ថានសួគ៌នឹងមានពេញក្នុងទ្រ ង់។ ទំនុកតម្កើង 4:7 មានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកបានធ្វើឲ្យចិត្តខ្ញុំរីករាយជាង ពេលដែលមានគ្រាប់ធញ្ញជាតិ និងស្រាច្រើនទៅទៀត។ ហាប 3:17-18 បាន មានប្រសាសន៍ថា « ទោះជាដើមឧទុម្ពរមិនចេញផ្កា ឬមានផ្លែនៅលើវល្លិ៍ ដោយ ក៏ផលនៃដើមអូលីវបរាជ័យ ហើយស្រែចម្ការមិនផ្តល់អាហារក៏ដោយ ហ្វូងចៀមត្រូវបានកាត់ចេញពីក្រោល។

គ្មានហ្វូងសត្វនៅក្នុងតូបទេ ខ្ញុំនឹងអរសប្បាយក្នុងព្រះអម្ចាស់។ ខ្ញុំនឹងរីករាយ ក្នុងព្រះនៃការសង្គ្រោះរបស់ខ្ញុំ»។

7 មនុស្សសុចរិតស្គាល់សិទ្ធិរបស់ជនក្រីក្រ។ មនុស្សអាក្រក់មិនយល់ពី ចំណេះដឹងបែបនេះទេ។

នៅទីនេះគេហៅថាសម្រាប់ "មនុស្សសុចរិត" ស្គាល់ព្រះ ហើយជឿលើទ្រង់ គាត់គិតអ្វីៗទាំងអស់នៅខាងព្រះ។ សេចក្តីមេត្តាករុណាពិសេសចំពោះជន ក្រីក្រជារបស់ព្រះជាម្ចាស់។ (ទំនុកដំកើង ៨២:៣-៤) សុភាសិត ១៩:៣១បាន

ចែងថា៖ «អ្នកណាដែលសង្កត់សង្កិនអ្នកក្រ នោះជេរប្រមាថអ្នកបង្កើតរបស់ខ្លួន តែអ្នកណាដែលមានចិត្តទូលាយចំពោះអ្នកទុគ៌ត នោះលើកតម្កើងអ្នកនោះវិញ»។ សុភាសិត 19:17 មានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកណាដែលមានចិត្តសប្បុរសចំពោះអ្នកក្រ នោះគេឲ្យខ្ចីដល់ព្រះយេហូវ៉ា នោះអ្នកនោះនឹងសងគេតាមអំពើដែលខ្លួនបានធ្វើ»។ សុភាសិត 21:13 មានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកណាដែលបិទត្រចៀកចំពោះការស្រែករបស់អ្នកក្រ អ្នកនោះនឹងស្រែកឡើង តែមិនបានឆ្លើយតបឡើយ»។

ត្រង់ចំណុចនេះ ឆាល ប្រ៊ីដស៍ បានលាតត្រដាងនូវឧទាហរណ៍ពីរ ដែលមួយគឺ ក្នុងនាមជាទុក្ករបុគ្គល Ridley ត្រូវបានគេដុតនៅភាគហ៊ុនដែលគាត់បានស្នើសុំខ្លះដល់ម្ចាស់ក្សត្រីនៃចក្រភពអង់គ្លេស ពោលគឺអ្នកក្ររស់នៅក្នុងតំបន់នៃព្រះសហគមន៍កាតូលិករបស់គាត់អាចរស់នៅទីនោះជាបន្តបន្ទាប់។ ហើយមួយទៀត ក្នុងនាមជាអ្នកបរិសុទ្ធ លោក Scott ត្រូវបានចាកចេញ ហើយបានផ្តល់ឆន្ទៈចុងក្រោយរបស់គាត់ ដល់កូនប្រុសរបស់គាត់ សម្រាប់អាហារប្រចាំឆ្នាំ សម្រាប់អ្នកក្រីក្រ គាត់គួរតែដាំគ្រាប់ពូជជាបន្តបន្ទាប់។ (អត្ថាធិប្បាយលើសុភាសិត ផ្ទាំងបដានៃសេចក្តីពិត សេចក្តីទុកចិត្ត ឆ្នាំ ១៩៦៨ ទំព័រ ៥៦៣)

ម្យ៉ាងវិញទៀត «មនុស្សអាក្រក់» គ្មានចំណេះដឹងដើម្បីស្គាល់អ្នកក្រ។ ដោយសារពួកគេមិនស្គាល់ព្រះ។

8 មនុស្សចំអកធ្វើឲ្យទីក្រុងឆេះសន្ធោសន្ធៅ តែអ្នកប្រាជ្ញបែរចេញពីកំហឹង។

ត្រង់នេះ ពាក្យថា "អ្នកចំអក" (ישְׂחֲקוּ־) គួរតែជា "មនុស្សចំអក"។ ពួកគេមើលងាយព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយមើលងាយអំណាចនៃសេចក្តីពិត។ "ទីក្រុង" ចង្អុលទៅសង្គមនៃតំបន់ និងសហគមន៍របស់វា។ ហើយពាក្យថា "ដុត ... ភ្លើង" (יִבְעֲרוּ־אֵשׁ) ដោយ ឌី.ជី. វីដបូអ័រ មានន័យថា "ដុតភ្លើង" តាមព្យញ្ជន:។ (wortlich: sich blazen an, fachen an sc. Das Feuer) ។ នេះមានន័យថា "ញុះញង់" ។ ប្រាកដណាស់ លទ្ធផលដែលញុះញង់ទីក្រុងគឺការថប់បារម្ភដើម្បីចេញពីកំហឹងរបស់ព្រះ។ អ្នកប្រាជ្ញមួយចំនួនបានហៅពាក្យថា សេចក្តីក្រោធ (អៅ) មិនមែនសំដៅលើសេចក្តីក្រោធរបស់ព្រះទេ តែជាកំហឹងរបស់មនុស្ស។ (Delitzsch, Toy) ប៉ុន្តែសម្រាប់អ្នកដែលញុះញង់ដែលបានកត់សម្គាល់នៅក្នុងអត្ថបទគឺបុរសដើម្បីចំអកឱ្យសាសនា វាមានន័យថាការគិតថាសកម្មភាពរបស់ពួកគេញុះញង់ឱ្យមានការខឹងសម្បាររបស់ព្រះ។

ព្រឹត្តិការណ៍នៃកំហឹងចំពោះហ្វូងមនុស្សដែលមើលងាយអំណាចនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ត្រូវបានកត់ត្រាទុកជាច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរ។ ជាឧទាហរណ៍ ប្រធានកប៉ាល់ដែលត្រូវអ៊ុំនោះ លោកប៉ូល ម្ចាស់កប៉ាល់ និងនាយកប៉ាល់បានមើលងាយការដាស់តឿនរបស់ប៉ុលជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ ហើយបានចេញដំណើរទៅមុខ (កិច្ចការ ២៧:៩-១១) នៅទីបំផុត ក្រុមមនុស្សចំនួន ២៦៧ នាក់នៅក្នុងសំពៅ ត្រូវបានទម្លាក់ចូលទៅក្នុងវិបត្តិនាវា។ បន្ទាប់មក ប៉ូលមានចិត្តក្លាហានដោយសារព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយធ្វើឲ្យហ្វូងមនុស្សដែលតានតឹងចិត្តស្ងប់។ លោកមានប្រសាសន៍ដូចតទៅ។ នោះគឺថា "ឥឡូវនេះ ខ្ញុំសូមដាស់តឿនអ្នករាល់គ្នាឲ្យយកចិត្តទុកដាក់ ដ្បិតក្នុងចំណោមអ្នករាល់គ្នានឹងមិនបាត់បង់ជីវិតឡើយ គឺមានតែសំពៅប៉ុណ្ណោះ។ នៅយប់

នេះ មានទេវតារបស់ព្រះមួយរូបមកឈរនៅចំពោះមុខខ្ញុំ ហើយគាត់បាន
និយាយថា៖ ‹ប៉ូលកុំខ្លាចអី! អ្នកត្រូវតែឈរនៅមុខសេសារ។ ហើយមើលចុះ
ព្រះបានប្រទានឲ្យអ្នករាល់គ្នាអស់អ្នកដែលជិះទូកជាមួយអ្នក»។ ដូច្នេះ ចូរ
យកចិត្តទុកដាក់ចុះ ត្បិតខ្ញុំមានជំនឿលើព្រះថា វានឹងដូចដែលខ្ញុំបានប្រាប់»
។ (កិច្ចការ ២៧:២២-២៥)

9 បើអ្នកប្រាជ្ញឈ្លោះជាមួយមនុស្សល្ងីល្ងើ នោះមនុស្សល្ងីល្ងើគ្រាន់តែសើច
ហើយមិនស្ងៀមទេ។

ពាក្យនេះមានន័យថា ដូចអ្នកប្រាជ្ញប្រកែកនឹងមនុស្សល្ងង់ក៏គ្មានប្រយោជន៍
អ្វីដែរ។ ពាក្យថា "អ្នកប្រាជ្ញ... មានតែកំហឹង និងសើចប៉ុណ្ណោះ" (קַח֣וֹ רָ֑ג) គួរ
តែត្រូវបានបកប្រែទៅជា "គាត់គ្រាន់តែខឹង និងសើចប៉ុណ្ណោះ"។ ដូច្នេះការ
ដែលបង្ហាញអ្នកប្រាជ្ញជាប្រធានបទក្នុងភាសាកូរ៉េយើងគឺខុស។ តាមការបក
ស្រាយសំឡេង ពាក្យ «គាត់» មានន័យថាត្រូវរក្សាទុកលើមនុស្សល្ងង់។ តាម
ពិត អ្នកប្រាជ្ញតែងនៅស្ងៀមក្នុងការប្រកែក។ (សាស. ៩:១៧) «មនុស្ស
ល្ងីល្ងើ»បង្ហាញអារម្មណ៍របស់គាត់យ៉ាងងាយស្រួល។ គាត់មិនទទួលយក
ការពិតរហូតដល់ទីបញ្ចប់ទេ ព្រោះគាត់រឹងរូស ហើយក្រអឺតក្រទម។

អំពី "មនុស្សល្ងីល្ងើ" ដោយរក្សានៅក្នុងគំនិតរបស់គាត់ K. Barth ចង្អុល
បង្ហាញដូចខាងក្រោម។ នោះគឺ "មនុស្សល្ងីល្ងើ" ដែលបានកត់ត្រានៅក្នុង
សុភាសិត។ «មនុស្សល្ងីល្ងើ» គឺជាមនុស្សដែលជឿលើចិត្តរបស់ខ្លួន
(សុភាសិត ២៨:២៦) ហើយគាត់មិនរៀនពីអ្នកដទៃឡើយ (សុភាសិត ១២:
១៥) ដូច្នេះ គាត់ក៏បោះបង់ខ្លួនទៅក្នុងផ្លូវខុស។ (សុភ. ១៤:១៦) ភាពល្ងីល្ងើគឺ

រីករាយនៅក្នុងគាត់ (សុភាសិត ១៥:២១) គាត់ទទួលស្គាល់វាជាមកុដ។ (សុភ . ១៤:២៤) ហើយលោកក៏ប្រកាសអំពីភាពល្ងង់ដែរ។ (សុភាសិត ១២:២៣) "( )។ បើនិយាយឲ្យច្បាស់ តើអ្នកណាដែលអ្នកនិពន្ធសុភាសិតបានចង្អុលបង្ហាញថាជា«មនុស្សល្ងង់»? ត្រង់ចំណុចនេះ K. Barth បាននិយាយម្តងទៀតថា "អ្នកនិពន្ធនៃអក្សរសិល្ប៍ប្រាជ្ញាបាននិយាយដោយរក្សាលើមនុស្សពិសេសមួយចំនួន ឬក្រុមខ្លះនៅក្នុងចិត្តរបស់ពួកគេ ដែលពួកគេអាចគិតថាមនុស្សមួយចំនួនដែលបង្ហាញពីលក្ខណៈនៃសង្គមពុករលួយក្នុងថ្ងៃចុងក្រោយនៃអ៊ីស្រាអែល។ " ( )

ប្រព័ន្ធទ្រឹស្តីរបស់ Barth គឺខុសពីយើង ត្រង់ចំណុចនេះ ការបកស្រាយរបស់គាត់ត្រូវបានចាត់ទុកថាជាផ្នែកខ្លះត្រឹមត្រូវ។ "មនុស្សល្ងីល្ងើ" ដែលអ្នកនិពន្ធសុភាសិតបន្តក្នុងគំនិតរបស់គាត់ ចង្អុលទៅ "អ្នកក្បត់ជំនឿ"។ អ្នកក្បត់ជំនឿតែងតែរឹងរូស ក្រអឺតក្រទម ហើយគាត់ក៏មិនរៀនពីអ្នកដទៃដែរ ចូលចិត្តដឹងការពិតទាំងអស់នៃគម្ពីរ ហើយបោះចោលវា។

ដូច្នេះ អ្នកជឿពិតមិនគួរជជែកជាមួយពួកគេឡើយ។ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ «កុំឲ្យរបស់ដែលបរិសុទ្ធដល់ឆ្កែ ហើយកុំបោះគុជរបស់អ្នកនៅមុខជ្រូកឡើយ ក្រែងវាជាន់ជើងវា ហើយបែរមកវាយអ្នកវិញ»។ (ម៉ាថាយ ៧:៦)

10 មនុស្សស្រេកឈាមស្អប់អ្នកណាដែលគ្មានកំហុស ហើយស្វែងរកជីវិតរបស់មនុស្សទៀងត្រង់។

អត្ថបទជាភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះគួរតែត្រូវបានកែសម្រួលដូចខាងក្រោម។ ពោលគឺ«មនុស្សចូលចិត្តបង្ហូរឈាមស្អប់មនុស្សបរិសុទ្ធ តែមនុស្ស

សុចរិតស្វែងរកជីវិតរបស់ខ្លួន»។ ពាក្យនេះមានន័យថា ផ្ទុយទៅវិញអ្នកដែលចូលចិត្តបង្ហូរឈាម ស្អប់អ្នកដែលយកការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់, អ្នកសុចរិតស្វែងរកអ្នកនោះដើម្បីការពារ (អ្នកទទួលយកការកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់)។ ជនជាតិយូដាព្យាយាមសម្លាប់លោកប៉ូល បន្ទាប់មកពួកសិស្សរបស់លោកបាននាំលោកឲ្យរួចខ្លួន។ (កិច្ចការ ៩:២៣-២៥) សូមមើល កូរិនថូសទី២ ១១:៣២-៣៣។ ហេតុអ្វីបានជាអ្នកដែលចូលចិត្តបង្ហូរឈាម ស្អប់អ្នកបរិសុទ្ធ (អ្នកដែលគោរពកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់)? វាគឺជាមួយនេះ។ ពេលគឺគេលើកតម្កើងខ្លួនឯង ប៉ុន្តែអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះ លើកតម្កើងព្រះ។ ដូច្នេះការឈ្លោះប្រកែកគ្នារវាងមនុស្សពីរនាក់ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ «អស់អ្នកណាដែលប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់ ស្អប់ពន្លឺ ហើយមិនមករកពន្លឺឡើយ ក្រែងលោអំពើរបស់ខ្លួនត្រូវលាតត្រដាង។ ប៉ុន្តែ អ្នកណាដែលធ្វើការពិត នោះមករកពន្លឺ ដើម្បីឲ្យគេឃើញច្បាស់ថា កិច្ចការរបស់ខ្លួនបានប្រព្រឹត្តទៅក្នុងព្រះ»។ (យ៉ូហាន ៣:២០-២១) បុរសចូលចិត្តបង្ហូរឈាម ស្អប់មនុស្សបរិសុទ្ធ (អ្នកយកសេចក្តីកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់) ចូលចិត្តស្អប់សេចក្តីសុចរិតដោយពាក្យខ្លី។ បន្ទាប់មកវាគឺជាសកម្មភាពរបស់អារក្ស។ ជាឧទាហរណ៍ កាអ៊ីនស្អប់អេបិល (លោកុប្បត្តិ ៤:៤-៥) អ័ហាប់ និងអ៊ីសាបិលបានសម្លាប់ព្យាការីរបស់ព្រះ (ស្តេចទី ១ ១៩:១៤) ហើយពួកយូដាបានសម្លាប់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ។ (ថែស្សាទី១ ២:១៥)។ ម្យ៉ាងវិញទៀត មនុស្សសុចរិតស្វែងរកដើម្បីសង្គ្រោះជីវិត (ព្រលឹង) របស់មនុស្សបរិសុទ្ធ។ សុភាសិត 11:30 ចែងថា៖ «ផលនៃមនុស្សសុចរិតជាដើមជីវិត ហើយអ្នកណាដែលចាប់យកព្រលឹង អ្នកនោះមានប្រាជ្ញា»។ មនុស្សសុចរិតដឹងដើម្បីសង្គ្រោះព្រលឹង (ជីវិត) ជាបេសកកម្មរបស់គាត់។ យ៉ូណាថានបានចាត់ទុកជីវិតរបស់ដាវីឌដូចជាជីវិតរបស់គាត់ ហើយ

បានការពារវា (ISam 19:1-5, 20:1-27, 35-42 II Sam 1:26) ព្យាការីអូបាឌា នៅថ្ងៃនៃការបៀតបៀនរបស់អហាប់ បានលាក់បាំងព្យាការីចំនួន 100 នាក់ នៅក្នុងរូងនោះ ចិញ្ចឹមពួកគេ ហើយការពារពួកគេ (ស្តេចទី១ ១៨:១-៤) អេបេមេលេកបានជួយយេរេមាឲ្យរួចពីកន្លែងសោយទិវង្គត។ (យេ. ៣៨:១-១៣) Briska និង Agula បានលះបង់ជីវិតដើម្បីសង្គ្រោះប៉ូលចេញពីកន្លែងគ្រោះថ្នាក់។ (រ៉ូម ១៦:៤) (Charles Bridges. A Commentary on Proverbs, The Banner of Truth Trust, 1968, P 566) អ្វីដែលសំខាន់ជាងនេះទៅទៀត គឺការងារដែលអ្នកធ្វើការនៃដំណឹងល្អគួរធ្វើ។ វាតែងតែជាការថ្វាយជីវិតរបស់គាត់ដើម្បីជួយសង្គ្រោះព្រលឹងបុរស។ ប៉ូលបាននិយាយថា គាត់បានលះបង់ជីវិតរបស់គាត់ដើម្បីវាជារៀងរាល់ថ្ងៃ។ (១កូរិនថូស ១៥:៣១)

11មនុស្សល្ងីល្ងើបញ្ចេញខ្យល់ដល់វិញ្ញាណ តែអ្នកប្រាជ្ញតែងទប់ចិត្តដោយស្ងៀមស្ងាត់។

ការកែប្រែអត្ថបទភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះមានដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា៖ «ទោះជាមនុស្សល្ងង់បង្ហាញចិត្តអស់ពីចិត្តក៏ដោយ ក៏អ្នកប្រាជ្ញរំងាប់ចិត្តនៅខាងក្រោយ»។ D. G Wilderboer បានបកប្រែពាក្យ "បេះដូង" (רוח) ទៅជា "កំហឹង" (Zorn) (Kurzer Hand- Commentar Zum Alten Testament, Die Spruche, 1897, s 82) ហើយ Delitzsch ក៏បានធ្វើដូច្នេះដែរ។ ប៉ុន្តែនេះជាការបកប្រែដោយការបកស្រាយខាងក្រៅ។ អត្ថបទភាសាហេព្រើរមិនមានពាក្យថា «ខ្យល់ពេញ» តើអ្វីជាលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៃការបកប្រែ?

Wildeboer ហាក់ដូចជាបកស្រាយពាក្យថា "បេះដូង" ជា "ខ្យល់ពេញ" សម្រាប់ការពិតដែលថាពាក្យ "បេះដូង" (רוּחַ) នៃសុភាសិត 16:32 ខមានអត្ថន័យទូលំទូលាយជាងពាក្យ "ខ្យល់ពេញ" នៅក្នុងខ។ .

បុរសនោះមិនចាំបាច់និយាយអ្វីដែលគាត់មាននៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់នៅពេលនោះទេ។ ដោយសារតែចិត្តមិនពិតជាងអ្វីៗទាំងអស់ ហើយអំពើពុករលួយយ៉ាងខ្លាំង (យេ. តើអ្វីជាគោលបំណងដើម្បីមានរបស់មិនមានប្រយោជន៍ដល់អ្នកដទៃ? អ្វីដែលត្រូវនិយាយដូច្នេះគឺមិនមែនជាការស្រឡាញ់និងក៏មានភាពស្មោះត្រង់។ ភាពស្មោះត្រង់គឺជារឿងដែលត្រូវស្នើសុំ ដោយសារបុរសនោះមានទំនាក់ទំនងផ្លូវការជាមួយអ្នកដទៃ ហើយនៅពេលដែលគាត់បានជូនដំណឹងអំពីការពិតដែលពាក់ព័ន្ធដោយផ្ទាល់ វាត្រូវបានបង្កើតឡើង។ ដូច្នេះ មនុស្សសុចរិតមិននិយាយច្រើនទេ។ យ៉ូហាន 1:19 មានប្រសាសន៍ថា ៖ «ចូរឲ្យបងប្រុសដ៏ទាបអូតខ្លួន ដោយការលើកតម្កើងខ្លួនចុះ!»។ ដូច្នេះ ហើយបានជាកំពូលមួយក៏បាននិយាយថា "ការនិយាយជាប្រាក់ ប៉ុន្តែភាពស្ងៀមស្ងាត់ជាមាស"។ បុរសដែលត្រូវដឹងពិតប្រាកដគឺជាអ្នកស្វែងយល់ពីភាពខ្លីនិងភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់ខ្លួន។ ដូច្នេះគាត់មានពាក្យតិចតួច។ រីឯមនុស្សល្ងីល្ងើវិញមានពាក្យឥតន័យ ព្រោះមានចិត្តក្រអឺតក្រទម ដូចជាដឹងគ្រប់រឿង។ ប៉ុលបាននិយាយទៅព្រះវិហារកូរិនថូសថា "ប៉ុន្តែខ្ញុំនឹងមកឯអ្នកក្នុងពេលឆាប់ៗនេះ ប្រសិនបើព្រះអម្ចាស់សព្វព្រះហឫទ័យ នោះខ្ញុំនឹងមិនដឹងពីការនិយាយរបស់មនុស្សក្រអឺតក្រទមទាំងនេះទេ គឺជាអំណាចរបស់ពួកគេ។ ដ្បិតរាជាណាចក្ររបស់ព្រះមិនស្ថិតនៅក្នុងការនិយាយទេ គឺស្ថិតនៅក្នុងអំណាច»។ (១កូ. ៤:១៩-២០) បុរសនោះតែងតែមិននិយាយអ្វីដែលគាត់មិន

គួរនិយាយ។ ដោយសារសាំសុននិយាយអ្វីដែលគាត់មិនគួរនិយាយនោះ គាត់បានបាត់បង់អំណាច។ (ចៅក្រម ១៦:១៧)

12 ប្រសិនបើអ្នកគ្រប់គ្រងស្តាប់ពាក្យមិនពិត នោះមន្ត្រីទាំងអស់របស់ខ្លួននឹងអាក្រក់។

ពាក្យ «អ្នកគ្រប់គ្រង» (មេស្រ្តុល) គឺជាអភិបាល។ អ្នកគ្រប់គ្រងគឺជាអ្នកដឹកនាំមនុស្ស បើគាត់ទទួលយកពាក្យមិនពិតនោះល្អ (១) មន្ត្រីរបស់គាត់ ឬ រាជការរបស់គាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីពាក្យមិនពិតនោះទេ។ ព្រោះក្នុងប្រទេសជាតិ កិច្ចការត្រូវដោះស្រាយដោយមិនពិត។ ពេលណាក៏ដោយ នៅពេលដែលមេដឹកនាំក្រោកឈរត្រឹមត្រូវ មនុស្សខាងក្រោមបានទទួលឥទ្ធិពលអាក្រក់ ពួកគេគួរតែត្រូវពុករលួយបន្តែមទៀត។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ (២) ក្នុងនាមជាអ្នកគ្រប់គ្រងតាមអណ្តាងមិនពិត គាត់គួរក្លាយជាអ្នកបម្រើរបស់អារក្ស។ អារក្សគឺជាអណ្តាង ជាបិតានៃការកុហក។ (យ៉ូហាន ៨:៤៤)។ ដោយសារតែកន្លែងគ្រប់គ្រងដោយអ្នកគ្រប់គ្រងបែបនេះមានសកម្មភាពរបស់អារក្សខ្លាំង អំពើបាបត្រូវបានរីករាលដាល។ ជាឧទាហរណ៍ ស្តេចអហាប់បានមើលថែព្យាការីក្លែងក្លាយចំនួន ៤០០ នាក់។ បើគាត់មានបញ្ហាគាត់សួរទៅគេ។ (ស្តេចទី១ ២២:៦) ពួកវាត្រូវបានប្រើដោយដៃរបស់អារក្ស។ (ស្តេចទី១ ២២:១៩-២៣)

ស្តេចអហាប់ចូលចិត្តការកុហកក្នុងកម្រិតដែលទ្រង់បៀតបៀនព្យាការីពិតតែម្នាក់គត់ គឺមីកា។ (ស្តេចទី១ ២២:២៧)។ (៣) ការដែលបុរសជឿលើការភូតភរបានយ៉ាងល្អ គឺជាភស្តុតាងដែលត្រូវបោះចោលចេញពីព្រះ។ ទោស

របស់បុរសដែលស្អប់ការស្តាប់ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះមានតែមួយនេះ។ II Thess 2: 9-12 បាននិយាយថា "ការមកដល់នៃមនុស្សទុច្ចរិតគឺដោយសកម្មភាពរបស់សាតាំងដោយអំណាចទាំងអស់ និងទីសំគាល់មិនពិត និងការអស្ចារ្យ ហើយជាមួយនឹងការបោកបញ្ឆោតដ៏អាក្រក់ទាំងអស់ចំពោះអស់អ្នកដែលកំពុងវិនាស ដោយសារពួកគេបដិសេធមិនស្រឡាញ់សេចក្តីពិត និង ដូច្នេះត្រូវសង្គ្រោះ។ ដូច្នេះ ព្រះទ្រង់ចាត់គេឲ្យមានការបំភាន់យ៉ាងខ្លាំង ដើម្បីឲ្យគេជឿនូវអ្វីដែលមិនពិត ដើម្បីឲ្យមនុស្សទាំងអស់អាចនឹងទទួលទោសដែលមិនបានជឿសេចក្តីពិត តែមានសេចក្តីរីករាយក្នុងអំពើទុច្ចរិត។ "។ ក្នុងចំណោមអ្នកដឹកនាំសាសនាចក្រសម័យនេះ មានគ្រូអធិប្បាយជាច្រើនដែលស្អប់ការអធិប្បាយបទគម្ពីរពិតប្រាកដណាស់ ដោយសារពួកគេមិនបានរៀនគម្ពីរត្រឹមត្រូវ មិនដឹងថាជាព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយមិនដឹងថារសជាតិនៃគម្ពីរគឺជារសជាតិនៃ ព្រះ (១ពេត្រុស ២:២-៣)។ ពួកគេអានបទគម្ពីរមួយចំនួនដើម្បីអធិប្បាយនៅលើវេទិកា។ ប៉ុន្តែការអធិប្បាយរបស់ពួកគេមិនបង្ហាញអត្ថបទយ៉ាងច្បាស់ទេ ប៉ុន្តែប្រាប់តែគំនិតរបស់មនុស្សចំពោះពួកគេ។ គំនិតរបស់មនុស្សមិនមែនជាការពិតដើម្បីជួយសង្គ្រោះបុរសនោះទេ។ ប្រសិនបើពួកគេស្អប់ការប្រែចិត្តរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ពួកគេក៏គួរតែត្រូវបានគេបោះចោលដោយព្រះដែរ។ អ្នកជឿទូទៅនៅក្រោមអ្នកដឹកនាំបែបនេះមិនអាចជួយបានក្រៅពីឈឺទេ។

13 អ្នកក្រនិងអ្នកជិះជាន់ជួបប្រជុំគ្នា។ ព្រះអម្ចាស់ប្រទានពន្លឺដល់ភ្នែកអ្នកទាំងពីរ។

ត្រង់នេះពាក្យថា "អ្នកជិះជាន់" (מְעֻשָּׁק) មានន័យថា អ្នកដែលទទួលបានការចាប់អារម្មណ៍ខ្លាំង។ បន្ទាប់មកយើងអាចហៅគាត់ថាជាសេដ្ឋីទុច្ចរិត។ សុភាសិត 22:2 ចែងថា៖ «អ្នកមាននិងអ្នកក្រជួបជុំគ្នា។ ព្រះយេហូវ៉ាជាអ្នកបង្កើតពួកគេទាំងអស់»។ ដូចពាក្យនេះ អត្ថបទរបស់យើងបាននិយាយថា ទាំងអ្នកក្រ និងអ្នកមាន ជាសត្វរបស់ព្រះ ហើយទទួលការដាស់តឿនពីព្រះ។ ព្រះបានបំភ្លឺព្រះអាទិត្យដល់មនុស្សអាក្រក់ និងមនុស្សល្អ ភ្លៀងអនុញ្ញាតឲ្យមនុស្សសុចរិត និងមនុស្សទុច្ចរិត។ (Mt 5:45) គាត់ចង់ឱ្យមនុស្សទាំងអស់បានសង្គ្រោះ ហើយមកដល់ការពិត។ (ធីម៉ូថេទី១ ២:៤)។ យ៉ូហាន 1:5 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ពន្លឺភ្លឺនៅក្នុងសេចក្តីងងឹត ហើយសេចក្តីងងឹតមិនបានឈ្នះវាឡើយ»។ ពាក្យថា "ផ្តល់ពន្លឺដល់ភ្នែកទាំងពីរ" (מְאִירַ֣ עֵינָ֔יִם) នៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើងផ្តល់ឱ្យ នោះគឺគាត់បំភ្លឺភ្នែកទាំងពីរ។ ពាក្យ «ពន្លឺ» ប្រៀបធៀបការពិត និងជីវិត។ នៅពេលដែលព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធមានសេចក្តីពិត ហើយបំភ្លឺភ្នែកនៃដួងចិត្តរបស់យើង នោះព្រលឹងរបស់យើងទទួលបានជីវិត។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះបាទដាវីឌអធិស្ឋានថា៖ «ឱព្រះយេហូវ៉ាជាព្រះនៃទូលបង្គំអើយ សូមពិចារណា ហើយឆ្លើយតបមកទូលបង្គំផង! សូមភ្លឺភ្នែកខ្ញុំ ក្រែងខ្ញុំដេកលក់ក្នុងសេចក្តីស្លាប់» (ទំនុក. ១៣:៣) ព្រះក៏ភ្លឺភ្នែកនៃចិត្តមនុស្សទុច្ចរិតដែរ ប៉ុន្តែគេមានចិត្តក្រអឺតក្រទម ហើយមិនស្តាប់តាមគាត់។ (យ៉ូហាន ១២:៣៥-៣៦) យោងទៅយ៉ូហាន ៣:១៩-២១។ បុរសខ្វាក់មិនស្គាល់ពន្លឺ។ ប៉ុន្តែពន្លឺមកលើមុខរបស់គាត់នៅក្នុងនោះ។ ដូចជាកិច្ចការដែលព្រះបានដាស់តឿនតែងតែទាក់ទងនឹងមនុស្សទុច្ចរិត។ មានតែអ្នកណាដែលប្រែចិត្ត ហើយត្រឡប់ទៅរកព្រះវិញ គាត់ទទួលបានជីវិតអស់កល្បជានិច្ច។

14 ប្រសិនបើស្តេចវិនិច្ឆ័យជនក្រីក្រដោយស្មោះត្រង់ នោះបល្ល័ង្ករបស់ព្រះអង្គនឹងស្ថិតនៅជារៀងរហូត។

ត្រង់នេះ ពាក្យថាបណ្តឹងឧទ្ធរណ៍ (ស្វីស) មានន័យថា «ចៅក្រម»។ បុរសនៅក្នុងពិភពលោកនេះអះអាងថា "អំណាចត្រឹមត្រូវ" ជាជាង "សិទ្ធិគឺកម្លាំង" និងការអនុវត្ត ដូច្នេះ អ្នកក្រទទួលបានរឿងអយុត្តិធម៌ជាច្រើន។ ដូច្នេះហើយ អ្នកគ្រប់គ្រងខ្លួនឯងត្រូវអាម៉ាស់មុខ ហើយជួបប្រទះនឹងរឿងលំបាករបស់អ្នកក្រ ហើយទទួលស្គាល់រឿងរបស់ពួកគេឱ្យបានត្រឹមត្រូវ ហើយគួរវិនិច្ឆ័យព្រឹត្តិការណ៍របស់ពួកគេឱ្យបានល្អ។ ក្នុងនាមជាអ្នកគ្រប់គ្រងយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះកិច្ចការរបស់ជនក្រីក្រ វាជានយោបាយយុត្តិធម៌ ហើយធ្វើឲ្យព្រះពេញចិត្ត។ ព្រះពង្រឹងការគ្រប់គ្រងបែបនេះ។ ដូច្នេះ សុភាសិត 29:4 មានប្រសាសន៍ថា៖ «យុត្តិធម៌ស្តេចសង់ស្រុកឡើង ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលទទួលអំណោយនោះធ្វើឲ្យខូចចិត្តវិញ។

(1) ជានិច្ចកាល អ្វីដែលព្រះជួយអ្នកទន់ខ្សោយ គឺជាគោលការណ៍ដែលព្រះធ្វើការ។ [1] គាត់នៅក្នុងការងារនៃដំណឹងល្អ គាត់ធ្វើការដូច្នេះ។ ១ កូរិនថូស 1:28 ជំនួយថា «ព្រះទ្រង់រើសយកអ្វីដែលទាប ហើយគេមើលងាយក្នុងលោកីយ៍ សូម្បីតែរបស់ដែលមិនមាន ដើម្បីនាំមកនូវអ្វីដែលមិនមាន» [2] ការផ្គត់ផ្គង់របស់ទ្រង់ ក្នុងកិច្ចការនៃលោកីយនេះ ទ្រង់ធ្វើការដូច្នេះ។ . អ៊ីសាំ 2:6-8 បាននិយាយថា "ព្រះអម្ចាស់សម្លាប់ ហើយប្រោសឲ្យរស់ឡើងវិញ។ គាត់ចុះទៅក្រុងសេអូល ហើយក្រោកឡើង។ ព្រះអម្ចាស់ធ្វើឲ្យអ្នកក្រ និងធ្វើឲ្យអ្នកមាន។ ទ្រង់បន្ទាបចុះ ហើយទ្រង់លើកតម្កើង។ ព្រះអង្គប្រោសជនក្រីក្រឡើងពីធូលីដី។ ទ្រង់លើកជនទុគ៌តចេញពីគំនរផេះ ដើម្បីឲ្យគេអង្គុយជា

មួយនឹងអ្នកដឹកនាំ ហើយទទួលកៅអីកិត្តិយស។ ដ្បិតសសរនៃផែនដីជារបស់ព្រះអម្ចាស់ ហើយទ្រង់បានតាំងពិភពលោកមកលើទាំងនោះ»។ (២) ចំពោះព្រះយេស៊ូគ្រិស្ត ដែលជាស្តេចនៃស្តេចនានា ទ្រង់បានក្លាយទៅជាអ្នកក្រ អ្នកជឿរបស់យើងក៏ក្លាយជាអ្នកមានផងដែរ។ (២កូរិនថូស ៨:៩) ដូចដែលយើងឃើញហើយ អ្នកគ្រប់គ្រងក្នុងលោកនេះ មិនត្រូវអង្គុយលើកៅអីនៃសិរីល្អរបស់ទ្រង់ឡើយ ហើយដោយសារទ្រង់បានចុះទាប ហើយលះបង់ ហើយទទួលការរងទុក្ខ និងបទពិសោធន៍នានា ដែលទ្រង់នឹងបង្ហាញប្រសិទ្ធភាពនៃជំនួយរបស់ទ្រង់។ . ស្តេចនានាក្នុងពិភពលោកគួរធ្វើតាមគំរូរបស់ព្រះយេស៊ូវគ្រីស្ទ ។ មនុស្សជាតិត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីទុក្ខ ជាប្រាក់ឈ្នួលនៃអំពើបាបរបស់គេ។ ព្រះអង្គសង្គ្រោះពិតដើម្បីជួយសង្គ្រោះពួកគេ ព្រះយេស៊ូវបានបោះចោលសិរីល្អនៃស្ថានសួគ៌ ប៉ុន្តែបានក្លាយជាព្រះអង្គសង្គ្រោះនៃការរងទុក្ខ។

15 ដំបងនិងពាក្យស្តីបន្ទោសផ្តល់ប្រាជ្ញា តែកូនដែលទុកឲ្យគាត់ នាំឲ្យម្តាយអាម៉ាស់។

នៅទីនេះ អ្វីដែលគេហៅថា "ដំបង" គឺជាកន្សោមកំណាព្យប្រៀបធៀបវិន័យ។ លោកប៉ូលក៏មានប្រសាសន៍ថា៖ «តើអ្នករាល់គ្នាចង់បានអ្វី? តើខ្ញុំនឹងមកឯអ្នកដោយដំបង ឬដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដោយចិត្តស្លូតបូត?» (កូរិនថូសទី១ ៤:២១) អ្វីដែលគាត់មានប្រសាសន៍ថា «ដំបង» ជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃការប្រៀនប្រដៅ។ វិន័យមិនត្រូវបានបង្កើតឡើងដោយដំបងទេប៉ុន្តែមានវិធីសាស្ត្រជាច្រើន។ ជាការពិតណាស់វាគួរតែត្រូវបានអនុវត្តជាសិទ្ធិអំណាចនៃសេចក្តីស្រឡាញ់នៅក្នុងលំដាប់។ ប៉ុន្តែនៅពេលដែលវាត្រូវបានប្រតិបត្តិ

ដោយការយល់ច្រលំ អំពើហឹង្សា និងកំហឹងនាំមកនូវផលអាក្រក់។ បន្ទាប់មកក្នុងចំណុចនេះ ចូរយើងយោងទៅលើទស្សនៈរបស់ Barth ដែលមានភាពខុសគ្នាក្នុងប្រព័ន្ធទ្រឹស្តី។ គាត់បានចាត់ទុកដំបងដែលអ្នកនិពន្ធសុភាសិតបាននិយាយយ៉ាងពិតប្រាកដ ហើយគាត់បាននិយាយដូចជាការពិតដែលថាគម្ពីរសញ្ញាថ្មីមិនគួរចាត់ទុកវាសំខាន់នោះទេ។ គាត់បាននិយាយថា៖ «នៅថ្ងៃដំបូងដែលព្រះយេស៊ូវបានយាងមក កាតព្វកិច្ចដែលឪពុកម្តាយត្រូវធ្វើសម្រាប់កូនៗរបស់ទ្រង់ គឺការប្រកាសដំណឹងល្អជាចម្បង ប៉ុន្តែមិនមែនជាច្បាប់ទេ»។ ( ) ពាក្យរបស់ Barth នេះមានន័យថា គម្ពីរសញ្ញាថ្មី ដូចជាគម្ពីរសញ្ញាចាស់បាននិយាយថា មិនគួរគ្រប់គ្រងលើកូនរបស់ពួកគេយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់នោះទេ។ នេះជាពាក្យសមហេតុសមផល ដូច្នេះហើយទើបអាចសំដៅទៅលើវាបាន។ ប៉ុន្តែពាក្យ «ដំបង» ក្នុងសុភាសិតត្រូវបានបកស្រាយតាមន័យធៀប វាមិនមែនមានន័យថា ដំបងគ្មានច្បាប់ទេ សព្វថ្ងៃនេះ ព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីក៏គ្មានបញ្ហាអ្វីដែរ។ សូមមើលការបកស្រាយរបស់សុភាសិត ១៩:១៨។

"កូនដែលទុកអោយគាត់ នាំអោយម្តាយគាត់ខ្មាសគេ"។ ត្រង់នេះហៅថា "ឆ្វេង" មានន័យថា គាត់មិនប្រដៅកូនខុស តែបោះចោលកូនខុស គួរកែ។ ចំពោះបុរសណាម្នាក់ចាត់ទុកសេរីភាពរបស់បុរសនោះយ៉ាងខ្លាំង ការកែកូនមិនត្រឹមត្រូវទេ។ ការអះអាងដូចជាវាខុស។ ពីព្រោះ (១) សេរីភាពរបស់មនុស្សមិនពេញលេញទេ។ បុរសខ្លួនឯងក៏មិនដាច់ខាតដែរ ប៉ុន្តែច្បាស់ជាអាចទុកចិត្តបាន។ ដូច្នេះសេរីភាពរបស់គាត់ក៏ត្រូវមានកម្រិតដែរ។ (២) បើគាត់មិនដឹកនាំកូនទេ គេនឹងត្រូវគ្រប់គ្រងដោយអំពើអាក្រក់។ ដ្បិតគេត្រូវ

បានបង្កើតឡើងតាមរូបព្រះ (លោកុប្បត្តិ ១:២៦) ពួកគេទទួលព្រះបន្ទូលនៃព្រះដោយផ្ទាល់ ហើយមានជីវិតជាកាតព្វកិច្ចដ៏សំខាន់របស់ទ្រង់។ ប៉ុន្តែការដឹកនាំពួកគេតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះគឺមិនមែនជាការជិះជាន់ខុសពីធម្មជាតិទេ។

16 ពេលមនុស្សអាក្រក់កើនឡើង អំពើរំលងក៏កើនឡើង តែមនុស្សសុចរិតនឹងមើលឃើញការធ្លាក់ចុះ។

នេះជាពាក្យដែលនៅចាំថ្ងៃដែលពេញដោយអំពើបាប។ សូមមើល ហូស ៥:៧ ។ ថ្ងៃដ៏អាក្រក់បំផុតគួរតែត្រូវបានបំផ្លាញមិនឆ្ងាយ។ អ៊ីចឹងបានន័យថាមនុស្សសុចរិតសម័យនេះឃើញថាវិនាសដល់ជំនាន់។ ជាទូទៅ បុរសជាច្រើនមិនឃើញការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់មនុស្សអាក្រក់ទេ ប៉ុន្តែបានចាកចេញពីផែនដីនេះ។ អ័ប្រាហាំក៏ចេញទៅក្នុងរដ្ឋដើម្បីមិនឃើញការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃកុលសម្ព័ន្ធកាណាន។ ប៉ុន្តែ នៅពេលខ្លះ មនុស្សសុចរិតបានសម្លឹងមើលការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់មនុស្សអាក្រក់។ ឆ. Bridges បានណែនាំគំរូដ៏ល្អមួយនៅក្នុងអត្ថបទរបស់យើង ពោលគឺណូអេបានឃើញការបំផ្លិចបំផ្លាញរបស់មនុស្សសម័យនេះ (លោកុប្បត្តិ 7:23) អ័ប្រាហាំបានឃើញការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃក្រុងសូដុមកូម៉ូរ៉ា (លោកុប្បត្តិ 19:27-28) ប្រជាជនអ៊ីស្រាអែលបានឃើញការបំផ្លិចបំផ្លាញ របស់អេហ្ស៊ីប។ (និក្ខមនំ ៥:៣០)

នៅទីនេះ អ្វីដែលហៅថា «មនុស្សសុចរិតនឹងមើលឃើញការធ្លាក់ចុះរបស់គេ»។ បង្រៀនថា នៅក្នុងទុក្ខវេទនាចំពោះមនុស្សអាក្រក់ មនុស្សសុចរិតនឹងបានសង្គ្រោះ។ នៅថ្ងៃខ្លាំង ពួកបរិសុទ្ធដែលមនុស្សអាក្រក់មិនចុះសម្រុងនឹង

អំពើបាប ប៉ុន្តែរក្សាភាពបរិសុទ្ធរបស់ពួកគេ គួរតែត្រូវបានរួចផុតពីគ្រោះថ្នាក់ដោយអព្ភូតហេតុក្នុងការជ្រៀតជ្រែកពិសេសរបស់ព្រះ។ នេះត្រូវបានធានាដោយពាក្យជាច្រើននៅក្នុងបទគម្ពីរ។ សម្រាប់ឧទាហរណ៍មួយឬពីរ ណូអេបានរួចផុតពីការបំផ្លិចបំផ្លាញនៃគ្រោះកាចដើម្បីបំផ្លាញដោយទឹកជំនន់ (លោកុប្បត្តិ 7:1, 8:16-19) រ៉ូតត្រូវបានសង្គ្រោះពីគ្រោះកាចនៃភ្លើងស្ពាន់ដែលបានមកលើទីក្រុងសូដុំម។ . (លោកុប្បត្តិ ១៩:២៩) សូមមើល វិវរណៈ ១៨:២០។

17 ចូរប្រដៅកូនរបស់អ្នក នោះគាត់នឹងឲ្យអ្នកបានសម្រាក។ គាត់នឹងផ្តល់សេចក្តីរីករាយដល់បេះដូងរបស់អ្នក។

សូមយោងទៅលើការបកស្រាយនៃខទី 15 ខាងលើ។ ពាក្យនៃខទី 17 មាតាបិតាគួរតែទទួលយកការប្រដៅកូនរបស់គាត់ដើម្បីទទួលបានសេចក្តីសុខសាន្ត និងអំណរ។ គោលបំណងមិនមែនជាទុក្ខលំបាកទេ តែជាសេចក្តីថ្លៃថ្នូរ។ ព្រោះសេចក្តីសុខនិងសេចក្តីត្រេកអរជាការលះបង់របស់កូន និងសេចក្តីសុចរិតជាលទ្ធផលនៃការប្រៀនប្រដៅ។ វាគឺជាលទ្ធិនិយម ប៉ុន្តែជាលទ្ធិនិយម។ មានតែមាតាបិតាប៉ុណ្ណោះដែលមានសិទ្ធិបង្រៀនការលះបង់និងសេចក្តីសុចរិត។ ដោយសារតែ (1) ឪពុកម្តាយស្រឡាញ់កូនរបស់គាត់ភាគច្រើនពួកគេមានសិទ្ធិអំណាចសម្រាប់ពួកគេ។ សិទ្ធិអំណាចពិតប្រាកដនៃការអប់រំគឺសេចក្តីស្រឡាញ់។ (២) ដោយសារមាតាបិតាមាននៅក្នុងលោកនេះ មុនពេលកូនកើតក្នុងលោក ទើបពួកគេមានប្រាជ្ញា និងបទពិសោធន៍កាន់តែច្រើន។ ពួកគេអាចបង្រៀនចំណេះដឹងដែលបានផ្ទេរមុនពេលកើតដល់កូនរបស់គាត់។ (៣) មាតាបិតាជាអ្នកជំនួសព្រះដល់កូន។ ដូច្នេះ មាតាបិតាបង្រៀន

ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះដល់កូនៗរបស់ពួកគេ ហើយធ្វើឲ្យពួកគេគោរពតាមព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ហើយប្រកាសវា។ ការប្រៀនប្រដៅរបស់មាតាបិតាសម្រាប់កូនៗរបស់ពួកគេក៏គួរអាស្រ័យលើសិទ្ធិអំណាចរបស់ព្រះ និងព្រះបន្ទូលរបស់ទ្រង់ ហើយគួរអនុវត្តតាមពួកគេ ។

K. Barth ដែលខុសពីយើងនៅក្នុងប្រព័ន្ធទ្រឹស្តីផងដែរនៅក្នុងចំណុចនេះ គាត់បាននិយាយជាមួយយើងថា "មានតែព្រះទេដែលពិតជាបិតា និងសំខាន់។ បិតានៃរូបកាយមិនមែនជាអ្នកបង្កើតដើម្បីបង្កើតកូនទេ ហើយជាព្រះសង្គ្រោះដើម្បីជួយពួកគេឱ្យរួចពីសេចក្តីស្លាប់។ ម្យ៉ាងវិញទៀត បិតានៃរូបកាយមិនមែនជាប្រភពនៃជីវិតរូបកាយ និងជីវិតអស់កល្បជានិច្ចនោះទេ។ ប៉ុន្តែបិតានៃរូបកាយគឺជានិមិត្តរូបនៃបិតានៅស្ថានសួគ៌នៅក្នុងប្រព័ន្ធនៃសត្វលោក»។ (ការបកប្រែដំបូង) () ។

18 នៅទីណាដែលគ្មានការនិមិត្តដែលមានទំនាយ នោះប្រជាជនបានបោះបង់ការអត់ធ្មត់

ប៉ុន្តែ អ្នកដែលកាន់តាមក្រឹត្យវិន័យមានសុភមង្គល។ នៅទីនេះ ពាក្យ « ចក្ខុវិស័យព្យាករណ៍ » (ראה) ចង្អុលបង្ហាញវិវរណៈ។ ដែលមានន័យថាមើលឃើញខាងវិញ្ញាណដោយវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ។ នេះជាអ្វីដែលព្យាការីទទួលនៅចំពោះព្រះខាងវិញ្ញាណ។ ថ្ងៃដែលមិនមានការបង្រៀនរបស់ព្យាការី គឺជាសម័យងងឹត។ (ទំនុកដំកើង ៧៤:៩, ហូស ៤:៦) នៅពេលនោះ មានមនុស្សខ្លះត្រូវធ្វើតាមច្បាប់ចាស់ (ពាក្យរបស់ព្រះ)។ ពួកគេទទួលបានពរជ័យពីព្រះ។

19 ដោយពាក្យសំដីអ្នកបម្រើមិនត្រូវប្រដៅឡើយ ត្បិតគាត់យល់ក៏គាត់មិនតបតដែរ

នៅទីនេះ អ្វីដែលគេហៅថា "អ្នកបំរើ" មិនដូចយ៉ូសែបដែលបានបម្រើនៅផ្ទះអេហ្ស៊ីបនោះទេ។ យ៉ូសែបគួរតែគោរពតាមពាក្យរបស់ម្ចាស់វាឲ្យបានល្អ។ នៅទីនេះគេហៅថាអ្នកបម្រើ គឺជាអ្នកអនុវត្តតួនាទីរបស់គាត់នៅក្រោមអ្នកគ្រប់គ្រងធ្ងន់ធ្ងរទទេ។ ប៉ុន្តែពាក្យនៃឃ្លានេះមិនមែនមានន័យថា អ្នកបម្រើត្រូវវាយនោះទេ។ ក្នុងសុភាសិតពាក្យនេះចែងថា៖ «កូនដែលត្រូវប្រដៅគឺត្រូវបើកសម្តែង ប៉ុន្តែពាក្យដែលត្រូវធ្វើតាមអ្នកបម្រើ ដូច្នេះមិនត្រូវបើកសម្តែងនៅក្នុងវាឡើយ។ ដូច្នេះ ពាក្យនេះមានន័យថា អ្នកបម្រើមិនត្រូវបោះបង់ចោលឡើយ ប៉ុន្តែត្រូវដាក់ឲ្យស្ថិតនៅក្រោមការត្រួតពិនិត្យ និងបទប្បញ្ញត្តិ។ នៅសម័យបច្ចុប្បន្ន វាមិនមានប្រព័ន្ធអ្នកបម្រើទេ ប៉ុន្តែមានប្រព័ន្ធការងារ។ យោងតាមអត្ថបទរបស់យើងវាសក្តិសមដែលនិយោជកមិនគួរបោះបង់ចោលនិយោជិកទេតែត្រូវត្រួតពិនិត្យគាត់។ កាលដែលគាត់ប្រតិបត្តិដូច្នេះពួកគេទទួលបានប្រយោជន៍ខ្លះៗពីគ្នា។ បើគ្មានការត្រួតពិនិត្រយទេ វាងាយស្រួលណាស់ដែលជាទូទៅគាត់នឹងត្រូវគេទម្លាក់ចោលក្នុងការធ្វេសប្រហែសមន្ត្រីរបស់គាត់។

20 តើអ្នកឃើញបុរសដែលប្រញាប់ប្រញាល់ក្នុងពាក្យរបស់ខ្លួនឬ? មានសង្ឃឹមច្រើនជាងមនុស្សល្ងង់ជាងគាត់។

សូមមើលសុភាសិត ២៦:១២។ កាលបុរសនោះប្រើពាក្យប្រញាប់នោះ ធ្វើឲ្យមានបញ្ហា។ ឈ្មោះហៅក្រៅរបស់បុរសនេះត្រូវបានគេហៅថា "អ្នកបង្កើត

បញ្ហា" បន្ទាប់មកគាត់នឹងត្រូវបានប៉ាន់ស្មានថាជាបុរសគ្រោះថ្នាក់។ ជាជាងមនុស្សល្ងង់នៅស្ងៀម គាត់ល្អជាងមនុស្ស។ សុភាសិត 17:28 មានប្រសាសន៍ថា៖ «សូម្បីតែមនុស្សល្ងង់ដែលនៅស្ងៀម ក៏ចាត់ទុកថាជាអ្នកប្រាជ្ញ។ ពេលគាត់បិទបបូរមាត់ គាត់ត្រូវបានគេចាត់ទុកថាជាមនុស្សឆ្លាត»។ បុគ្គលដែលមានពាក្យប្រញាប់ មានសកម្មភាពប្រញាប់ក្នុងអ្នកដទៃ។ គាត់នាំមកនូវការបរាជ័យជាច្រើនដល់គាត់។ (១) គាត់ត្រូវបានគេចំអក (សុភាសិត ១៨:១៣) (២) គាត់នឹងក្រ (សុភាសិត ២១:៥) (៣) បង្ហាញភាពល្ងង់ខ្លៅ (សុភាសិត ១៤:២៩) (៤) ប្រព្រឹត្តអំពើបាប (សុភាសិត ១៩:២) ដូច្នេះនៅពេលណាក៏បាន។ ម៉ូសេ ជាមេដឹកនាំដ៏អស្ចារ្យនៃសាសន៍អ៊ីស្រាអែលបានជួបនឹងការលំបាក គាត់នៅស្ងៀម ហើយចូលទៅជិតព្រះជាមុនសិន ហើយអធិស្ឋាន (និក្ខមនំ ១៤:១៤, ៣២:៣១-៣២ លេវី. បងប្អូន៖ ចូរអ្នករាល់គ្នាឆាប់ស្តាប់ យឺតនិយាយ យឺតនឹងខឹង។

21 អ្នកណាយកចិត្តទុកដាក់អ្នកបម្រើខ្លួនតាំងពីក្មេង នោះនឹងរកអ្នកនោះមកជាអ្នកស្នង។

ការបញ្ជ្រាសនៃអត្ថបទហេព្រើរនៃឃ្លានេះគឺដូចខាងក្រោម។ នោះគឺថា «អ្នកបម្រើត្រូវបានអនុញ្ញាតឲ្យធ្វើដោយខ្លួនឯងតាំងពីនៅក្មេង បន្ទាប់មកគាត់នឹងមានចិត្តក្រអឺតក្រទម»។ បុរសមិនគួរទុកឲ្យកូនតូចធ្វើដោយខ្លួនឯងឡើយ តែត្រូវគ្រប់គ្រងឲ្យបានល្អ។ ដូច្នេះតាមធម្មជាតិ តើគាត់មិនគួរធ្វើចំពោះអ្នកបម្រើវ័យក្មេងដូច្នេះទេ? អ្នកបម្រើត្រូវគ្រប់គ្រងដោយម្ចាស់របស់គាត់ ហើយគួរបម្រើគាត់ដោយចិត្តផ្អែមល្ហែម។

នៅថ្ងៃនៃវិវរណៈ ជាលទ្ធផលដែលមនុស្សជាតិបានជួបប្រទះនឹងរបបអ្នកបម្រើ ពួកគេយល់ពីខ្លឹមសារនៃព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះ ដែលអ្នកធ្វើការនៃដំណឹងល្អត្រូវបានហៅសម្រាប់ « អ្នកបម្រើនៃព្រះ » ។ អ្នកបម្រើរបស់ព្រះគួរក្រោកឈរឡើងចំពោះអាកប្បកិរិយាដែលគាត់គួរតែគោរពតាមព្រះ ហាឫទ័យរបស់ព្រះប៉ុណ្ណោះ។ សាវកប៉ុលបានសង្កត់ធ្ងន់លើការពិតថាខ្លួនគាត់ជាអ្នកបម្រើរបស់ព្រះ។ ក្នុងចំណោមគ្រូគង្វាលសហសម័យ គ្រូគង្វាលជាច្រើនភ្លេចការពិតនេះ ហើយទទួលយកសេរីភាពតាមឆន្ទៈរបស់គាត់ ហើយស្វែងរកសិរីរុងរឿងរបស់គាត់ជាងសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះ។ ពួកគេជាមនុស្សក្រអឺតក្រទមនៅចំពោះព្រះ។
22 មនុស្សដែលមានសេចក្តីក្រោធបង្កជម្លោះ ហើយអ្នកណាដែលខឹងនឹងនាំឲ្យមានអំពើរំលងជាច្រើន។

ដូចដែលអត្ថបទជាភាសាហេព្រើរនៃឃ្លានេះត្រូវបានកែសម្រួល វាមានលក្ខណៈដូចតទៅ។ នោះគឺថា "អ្នកដែលមានចិត្តក្រោធធ្វើឲ្យមានការឈ្លោះប្រកែក ហើយអ្នកដែលមានចិត្តក្តៅក្រហាយក៏ធ្វើបាបជាច្រើន។ ដោយសារ«ពាក្យថា "មនុស្សខឹង" (אִישׁ־חֵמָה) ជាកម្មសិទ្ធិរបស់សេចក្តីក្រោធនៅក្នុងករណីណាមួយ នោះគាត់គឺជាអ្នកដែលខឹងនឹងទម្លាប់។ ហើយ«គេឲ្យខឹង»ក៏ចង្អុលប្រាប់អ្នកដែលខឹងជាទម្លាប់។ កំហឹងដើម្បីមានទម្លាប់គឺដូចជាលក្ខណៈរបស់ពួកគេ។ បុគ្គលបែបនេះតែងឈ្លោះប្រកែកគ្នា ហើយប្រព្រឹត្តអំពើបាបផ្សេងៗ។ ប្រព្រឹត្តអំពើបាបច្រើនលើកលែងតែអំពើផ្សេងទៀតគឺ (១) បង្កើតសត្រូវ (២) ធ្វើសេចក្តីច្រណែន (៣) បង្កើតបក្ស (៤) បះបោរ (៥) ក្រអឺតក្រទម (៦) ប្រមាថ (៧) មិនដោះស្រាយអវិភាព (៨) ហឹង្សា (៩) អាក្រក់ (១០) គ្មាន

មេគ្គា (១១) ឃោរឃៅ (១២) ត្រូវបណ្តាសា (១៣) ស្អប់ (១៤) គ្នូញគ្នែរ (១៥) មិនជឿព្រះ (១៦) ការមិនចុះសម្រុងគ្នា (១៧) សម្លាប់មនុស្ស (១៨) គួរឱ្យរន្ធត់។ សូមមើល រ៉ូម 1:28-31, Gal 5:19-21 II Tim 3:2-5 Rev 21:8។

23 អំនួតរបស់អ្នកនោះនឹងធ្វើឲ្យគាត់ចុះទាប ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលមានចិត្តរាបទាបនឹងទទួលបានកិត្តិយស។

ព្រះបានបណ្តេញមនុស្សក្រអឺតក្រទមចេញ ហើយប្រទានព្រះគុណដល់មនុស្សរាបសា។ (យ៉ាកុប ៤:៦)។ ដូច្នេះ អ្នកក្រអឺតក្រទមគួរមានកម្រិតទាប ហើយមនុស្សរាបសារគួរត្រូវបានលើកឡើងដោយអត្ថន័យពិត។ ដូច្នេះ យ៉ាកុបបាននិយាយថា « ចូរឲ្យបងប្រុសទាបអួតដោយភាពតម្កើងឡើងចុះ » (យ៉ាកុប 1:9) នោះគឺមានន័យថា បងប្អូនដែលមានចិត្តរាបទាបអាចអួតដោយឃើញស្ថានភាពលើកតម្កើងរបស់គាត់ ដោយព្រះគុណនៃព្រះ និងបងប្អូនអ្នកមាន។ អាចអួតខ្លួនពីការជឿលើព្រះយេស៊ូវ។ នេះជាពាក្យចាត់ទុកភាពរាបសារទុកជាកំណប់ ព្រោះការបន្ទាបខ្លួនមានតម្លៃណាស់ សន្ត អេប្រាអ៊ីម ធ្វើពុតជាឆ្កួតមិនពិត មិនទទួលបានតំណែងពិសិដ្ឋ គ្រីសស្តូរត់គេចខ្លួន ហើយត្រូវបុរសចាប់មិនឲ្យទទួលតំណែងបរិសុទ្ធ ប៉ុន្តែចុងក្រោយគាត់ បានទទួលវាដោយជៀសមិនរួច។ សូមមើលការបកស្រាយ ២៥:៦-៧ ខាងលើ។ សូមមើលសុភាសិត ១៨:១២។

24 ដៃគូរបស់ចោរស្អប់ជីវិតខ្លួនឯង។ គាត់ឮពាក្យបណ្តាសា ប៉ុន្តែគាត់មិនបញ្ចេញអ្វីសោះ។

នៅទីនេះ អ្វីដែលគេហៅថា "ដៃគូរបស់ចោរ" គឺដើម្បីរៀបចំផែនការលួចជាមួយចោរ ហើយឈរនៅពីក្រោយវា។ អ័ហាប់ និងអ៊ីសាបែលគ្រោងនឹងដកហូតចំការរបស់ណាបោតមានអំពើបាបធំជាងមនុស្សដែលសម្លាប់ពួកគេ។ (ស្តេចទី១ ២១:១-៦)

"អ្នកដែលស្អប់ជីវិតខ្លួនឯង" ។ នោះគឺគាត់យកភាពជាដៃគូជាមួយចោរហើយត្រូវបានលាក់នៅក្នុងផ្នែខាងក្រោយនៃព្រឹត្តិការណ៍ហើយគាត់មិនបានសារភាពការពិតទេព្រលឹងរបស់គាត់គួរតែត្រូវបានបំផ្លាញ។ ហេតុនេះហើយបានជាគាត់ដូចជាអ្នកដែលស្អប់ព្រលឹងគាត់។ ម៉ាថាយ ហេនរី បាននិយាយអំពីបុរសនោះថា "មើលមនុស្សមានបាប ដែលមិនទំនងទាល់តែសោះ។ ពួកគេស្រឡាញ់សេចក្តីស្លាប់ គ្មានអ្វីគួរឱ្យខ្លាចជាងនេះទៅទៀត ហើយស្អប់ព្រលឹងរបស់ពួកគេ ជាជាងគ្មានអ្វីដែលគួរឱ្យស្រឡាញ់ជាង។ – Matthew Henry's Commentary III Job To Song of Solomon, Flwming H, Revell, P. p. 962) Ezekiel 18:31 មានប្រសាសន៍ថា « ចូរបោះចោលរាល់ការរំលងដែលអ្នកបានប្រព្រឹត្ត ហើយតាំងចិត្តថ្មី និងវិញ្ញាណថ្មីចេញ ! ហេតុអ្វីបានជាអ្នកនឹងស្លាប់? ដែលសំណួរនេះក៏ជាកម្មសិទ្ធិរបស់ពួកគេដែរ។

ដើម្បីស្តាប់ "បណ្តាសា" មានន័យថា នៅតុលាការនៃប្រជាជាតិអ៊ីស្រាអែលនៅពេលដែលបញ្ហាត្រូវបានដោះស្រាយ វាបានហៅជនសង្ស័យ ឬសាក្សីហើយធ្វើសច្ចាប្រណិធាន ហើយបន្ទាប់មកបញ្ហាឱ្យបញ្ហាក់ពីព្រឹត្តិការណ៍នៃឧក្រិដ្ឋកម្ម។ សូមមើល លេវី ៥:១ មថ ២៦:៦៣។

25-26 ការកោតខ្លាចមនុស្សដាក់អន្ទាក់ ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលទុកចិត្តលើព្រះយេហូវ៉ា អ្នកនោះមានសុវត្ថិភាព។ មនុស្សជាច្រើនស្វែងរកមុខអ្នកគ្រប់គ្រង ប៉ុន្តែមកពីព្រះអម្ចាស់ ដែលមនុស្សទទួលបានយុត្តិធម៌។

យើងមិនចាំបាច់ទទួលយកការភ័យខ្លាចរបស់មនុស្សទេ (ជាពិសេសអ្នកគ្រប់គ្រង) ។ ព្រោះយើងខ្លាចបុរសនោះ ជាជាងយើងត្រូវធ្លាក់ទៅក្នុងទុក្ខលំបាក។ កាលដែលយើងខ្លាចព្រះ ហើយពឹងផ្អែកលើទ្រង់ យើងទទួលបានការការពារពីទ្រង់។ (ខ២៥) ពួកបុរសខ្លាចចំពោះអធិបតេយ្យនៃព្រះអម្ចាស់ដើម្បីទទួលបានការការពារពីគាត់។ ប៉ុន្តែ កាលដែលព្រះជួយពួកគេ ប្រយោជន៍ពិតក៏កើតមានចំពោះពួកគេ។ (ខទី ២៦) ត្រង់នេះ ពាក្យដែលហៅថា «សុវត្ថិភាព» (יְשֻׂגַּב) មានន័យថា «ត្រូវបានលើកឡើង» ពោលគឺ «ទទួលការការពារ»។ (Wilderboer, Er wird erhoht d, h. geschutzt) D. G Wildeboer បានបកស្រាយទៅខទី 25 កថា « ដោយសារមនុស្សខ្លាចមនុស្សនោះ ធ្វើអំពើអាក្រក់ ឬ ធ្វេសប្រហែសក្នុងការធ្វើអំពើល្អ»។ (Man kann aus Menschenfurcht boses thun, oder gutes zu thun unterlassen. – Kurzer Hand- Commentar Zum Alten Testament, Die Spruche, 1897, s 83) ដើម្បីដឹងអត្ថន័យនៃឃ្លានេះកាន់តែច្បាស់ យោងទៅសេចក្តីអធិប្បាយខាងក្រោមដោយលម្អិត។

«មនុស្សជាច្រើនស្វែងរកមុខអ្នកគ្រប់គ្រង» ពាក្យនេះ ដូចដែលកំណត់ត្រាខខាងលើបង្ហាញពីការជម្រុញឱ្យខ្លាចមនុស្សយ៉ាងច្បាស់។ ការដែលគេខ្លាចគឺចំពោះវត្ថុរបស់អ្នកគ្រប់គ្រងគឺត្រូវការពារដោយគាត់។ ប៉ុន្តែ ដូចបាននិយាយ

ខាងលើរួចហើយ ការការពារពិតអាចត្រូវបានប្រទានដោយព្រះ។ ក្រឹត្យក្រម
នៃកិច្ចការចេញមកពីព្រះយេហូវ៉ា។ (ខ ២៦ ខ)

សេចក្តីអធិប្បាយ ២២ អាកប្បកិរិយារបស់អ្នកជឿ (Pro 29:25-26)

1. កុំខ្លាចបុរស។

តើមូលហេតុអ្វីដែលអ្នកជឿខ្លាចបុរសនោះ? ដោយសារតែវាជាការខ្មាសនៃដំណឹងល្អ. អ្នកដែលធ្លាប់មានបទពិសោធន៍ថា ដំណឹងល្អគឺជាអំណាច។ គ្មានហេតុផលគួរឲ្យខ្មាស់គេទេ។ យើងគួរទទួលបទពិសោធន៍ពីអំណាចនៃដំណឹងល្អយ៉ាងជ្រាលជ្រៅ ។ នៅពេលដែលបុរសខ្វាក់ភ្នែកដែលមានជំងឺក្នុងកំណើតរបស់គាត់ត្រូវបានព្យាបាលដោយព្រះយេស៊ូវ នោះជារិស៊ីបានរិះគន់គាត់ដោយអំណាចខាងសាសនា។ បន្ទាប់មកគាត់ផ្ទាល់បានប្រកាសព្រះយេស៊ូវរហូតដល់ទីបញ្ចប់ ឪពុកម្តាយរបស់គាត់មិនបានថ្លែងទីបន្ទាល់អំពីព្រះយេស៊ូវ (យ៉ូហាន 9:22) II Tim 1:7 បាននិយាយថា "ដ្បិតព្រះជាម្ចាស់បានប្រទានឱ្យយើងនូវវិញ្ញាណមិនភ័យខ្លាចទេតែជាអំណាច សេចក្តីស្រឡាញ់និងការចេះទប់ចិត្ត។ លោកបានបន្តថា៖ «ដោយសារបុរសនោះគ្មានវត្ថុដែលត្រូវពឹងលើគាត់មិនអាចជួយបានក្រៅពីត្រូវចាប់ខ្លួនដោយការភ័យខ្លាច។ ប៉ុន្តែ ដោយសារគាត់ពឹងលើដំណឹងល្អ គាត់គ្មានការភ័យខ្លាចអ្វីឡើយ។

ក្នុងចំណោមមនុស្សមានមនុស្សទន់ខ្សោយដោយធម្មជាតិ។ ប៉ុន្តែពួកគេអាចមានចរិតលក្ខណៈដែលពឹងលើព្រះបានច្រើនជាងព្រោះគាត់ខ្សោយ។ ដូច្នេះដោយសារពួកគេអាចយកឈ្នះការគំរាមកំហែងពីអ្នកបៀតបៀន នោះពួកគេអាចយកឈ្នះវាដោយជំនឿរបស់គាត់។ សំខាន់តើលូធើរខ្លាចដោយរបៀបណា? ពេលគាត់នៅក្មេង គាត់អធិស្ឋានសុំសំឡេងផ្គរលាន់។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់ពីនោះបន្ទាប់ពីគាត់បានក្រោកឈរឡើងដោយភាពស្មោះត្រង់ គាត់មិនខ្លាចស

ម្តេចប៉ាប និងជាអធិរាជដែរ Charles V. ប្រសិនបើអ្នកជឿខ្លាចមនុស្សជាងដំណឹងល្អ គាត់មិនអាចទាមទារការពិត ហើយមិនស្រឡាញ់វាទេ។ ភាពកក់ក្តៅក្នុងការស្រឡាញ់ដំណឹងល្អគឺជាអំណោយដែលព្រះបានប្រទានដល់អ្នកជឿ ពោលគឺគាត់បានក្រោកឈរឡើងក្នុងការពង្រឹងសម្រាប់វា។ ប៉ុន្តែប្រសិនបើគាត់មិនទទួលយកការរងទុក្ខជាមួយនឹងដំណឹងល្អទេ ត្បិតការពិតមិនដំណើរការនៃជីវិតនៅក្នុងចិត្តរបស់គាត់ នោះគាត់ហាក់ដូចជាកំពុងចាកចេញពីសេចក្តីពិត។ ដូច្នោះហើយ គាត់ក្លាយជាឧបករណ៍របស់អារក្ស។ ដើម្បីក្លាយជា "ដាក់អន្ទាក់" មានន័យថាវា។

2. ពឹងផ្អែកលើព្រះយេហូវ៉ា។

ការពឹងផ្អែកលើព្រះយេហូវ៉ាគឺជាអំណោយរបស់ព្រះ។ II Thess 3:2 មានប្រសាសន៍ថា « ហើយដើម្បីឲ្យយើងបានរួចពីមនុស្សអាក្រក់ និងមនុស្សអាក្រក់។ ព្រោះមិនមែនទាំងអស់គ្នាមានជំនឿ»។ ប៉ុន្តែ ព្រះទ្រង់ប្រទានឲ្យអ្នកណាស្វែងរកបច្ចុប្បន្នកាល។ យើងគួរតែដឹងថាអំណោយនេះមានតម្លៃជាងមាស ហើយសុំវាទៅព្រះ។ អ្នកដែលស្វែងរកជំនឿ លះបង់ខ្លួនឯងដើម្បីស្វែងរកជំនឿ។ ព្រះមិនប្រទានអំណោយដ៏មានតម្លៃរបស់ទ្រង់ដល់អ្នកដែលគ្មានស្មារតីទទួលខុសត្រូវនោះទេ។ យើងគួរលះបង់ខ្លួនយើងក្នុងគ្រប់វិស័យដើម្បីមានជីវិត ដើម្បីពឹងផ្អែកលើព្រះអម្ចាស់។ លូសើរ បានរៀនសេចក្តីជំនឿពីវាក្នុងការចិញ្ចឹមបក្សីមួយក្បាលហៅរ៉ូប៊ីន។ គាត់បាននិយាយថា "ខ្ញុំស្រលាញ់បក្សី រ៉ូប៊ីន ច្រើនជាងអ្នកអធិប្បាយទាំងឡាយ។ នៅពេលខ្ញុំដាក់នំប៉័ងតូចមួយដាក់ក្នុងនោះ។ បក្សីស៊ីវា ហើយច្រៀងចម្រៀងមួយបទ។ ហើយវាមិនព្រួយបារម្ភអំពីអ្វីនោះទេ។ "ឯកអគ្គរដ្ឋទូតនៃចក្រភពអង់គ្លេស Cromwell មិន

បានដេកនៅលើផ្លូវដើម្បីទៅប្រទេសផ្សេងទេ។ ប៉ុន្តែអ្នកបម្រើរបស់គាត់បានដេកលក់យ៉ាងស្រួល។ នៅថ្ងៃបន្ទាប់ អ្នកបម្រើបានសួរទៅទូតថា៖ «តើព្រះបានគ្រប់គ្រងពិភពលោកនេះមុនយើងកើតក្នុងលោកឬ? ពេលនោះ ឯកអគ្គរាជទូតឆ្លើយថា «ពិតជាបានធ្វើហើយ» ពេលនោះអ្នកបម្រើសួរទៅគាត់ថា « ក្រោយយើងស្លាប់ តើព្រះនឹងគ្រប់គ្រងវាឬ? «បន្ទាប់មកឯកអគ្គរដ្ឋទូតបានឆ្លើយម្តងទៀតថា «មែនហើយ គាត់នឹងគ្រប់គ្រងលើពិភពលោកនេះ»។ ពេលនោះ អ្នកបម្រើពោលថា៖ «ឥឡូវនេះ ព្រះជាម្ចាស់គ្រប់គ្រងវា! "ឯកអគ្គរដ្ឋទូតបានទទួលអំណាចដោយស្តាប់ពាក្យនេះ។

នៅសង្គ្រាមលោកលើកទី 2 ដែលត្រូវបានឆ្លងកាត់ទីក្រុងឡុងដ៍ត្រូវបានទម្លាក់គ្រាប់បែកយ៉ាងខ្លាំង។ បន្ទាប់មកមានស្ត្រីម្នាក់ត្រូវបានគេបញ្ចុះនៅផ្ទះដែលត្រូវបានបំផ្លាញអស់រយៈពេល៦ម៉ោងកន្លះ ហើយត្រូវបានគេជួយសង្គ្រោះ ។ កូនស្រីតូចរបស់នាងត្រូវបានគេបញ្ជូនទៅជាអរិភាព។ 5 សប្តាហ៍បន្ទាប់ពីការចូលមន្ទីរពេទ្យភ្នែករបស់នាងត្រូវបានគេវាយតម្លៃថាបាត់បង់ការមើលឃើញរបស់នាងទាំងស្រុង។ គិលានុបដ្ឋាយិកាដែលបានជួយនាងយំដាក់នាង។ ប៉ុន្តែនាងបានលួងលោមគិលានុបដ្ឋាយិកានោះ ហើយនិយាយថា "ស្ថានភាពពិការភ្នែករបស់ខ្ញុំមិនមែនជាបញ្ហារបស់ខ្ញុំទេ។ ខ្ញុំមានភ្នែកខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងខ្ញុំ ដើម្បីមើលឃើញព្រះយេស៊ូវ។ មានតម្លៃណាស់! "

27 មនុស្សទុច្ចរិតជាអ្នកស្អប់ខ្ពើមចំពោះមនុស្សសុចរិត ប៉ុន្តែអ្នកណាដែលផ្លូវត្រង់ជាទីស្អប់ខ្ពើមចំពោះមនុស្សអាក្រក់។

«មនុស្សអយុត្តិធម៌» គឺជាអ្នកដែលមិនជឿលើព្រះយេហូវ៉ា «អ្នកដែលមានផ្លូវត្រង់» (יְשָׁרֵי־דֶ֫רֶךְ) គឺជាអ្នកដែលកោតខ្លាចព្រះជាម្ចាស់។ ភាពផ្ទុយគ្នានៃភាគីទាំងពីរបានកើតចេញពីការចាប់ផ្តើមនៃប្រវត្តិសាស្ត្ររបស់មនុស្សជាតិ។ (លោកុប្បត្តិ ៣:១៥) វាអាស្រ័យលើភាពផ្ទុយគ្នារវាងស្ត្រីនិងអារក្ស។ លោកយេស៊ូបានចង្អុលបង្ហាញថាភាពផ្ទុយគ្នាបែបនេះជាកម្មសិទ្ធិរបស់ខាងវិញ្ញាណ។ (មកវា ៨:៣៨-៤៤) ត្រង់ចំណុចនេះ អ្នកជឿមានការសម្រាលទុក្ខខ្លះ។ វាគឺជាការពិតដែលថាព្រះយេស៊ូវក្រោកឈរនៅខាងពួកគេ។ (យ៉ូហាន ១៥:១៨, ១៦:៣៣)

ជំពូកទី 30

ការបកស្រាយ

១ ពាក្យរបស់អ័ហ្គើរ ជាកូនរបស់យ៉ាខេ។ អ័រកាល់។ បុរសនោះប្រកាសថា ឱ ព្រះជាម្ចាស់អើយ! ឱព្រះជាម្ចាស់អើយ ទូលបង្គំនឿយហត់ហើយ

តើ Jakeh (יָקֶה) និង Agur (אָגוּר) ជានរណាក្នុងស្ថានភាពនេះ? យោងទៅតាម L. Bertholdt ឈ្មោះ Jakeh ដែលសំដៅទៅលើសាឡូម៉ូន មានន័យថា អ្នកប្រមូល ពោលគឺអ្នកដែលប្រមូលពួកសិស្ស។ (Der name "Sammler" sei dan symbolisch aufzufassen und bezuge sich auf keinen anderen als den Salomo selbst. – Historisch- kritische Einleitung in Sammtliche Kanonische und Apokryphische Schriften desAlten und Neuen 5.18.18, គម្ពីរសញ្ញា ៩៣)

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយការអានត្រឹមត្រូវគឺថា "Jakeh" និង "Agur" គឺជាបុគ្គលដែលមានប្រាជ្ញាដែលមិនមានការសង្ស័យអំពីប្រវត្តិសាស្ត្រ។ "អ្នកដើរតាមគាត់គឺ Ideel និង Ugar ។ ទោះបីជាយើងមិនដឹងថា Agur ជានរណាក៏ដោយ នៅសម័យបុរាណ ប្រពៃណីដ៏តឹងរឹងរបស់ជនជាតិយូដាបានទទួលស្គាល់ពួកគេថាជាអ្នកប្រាជ្ញ។

2-3 ច្បាស់ណាស់ថាខ្ញុំល្ងង់ពេកធ្វើជាមនុស្សប្រុស។ ខ្ញុំមិនយល់ពីមនុស្សប្រុសទេ។ ខ្ញុំមិនបានរៀនប្រាជ្ញា ហើយក៏មិនបានស្គាល់ព្រះដ៏បរិសុទ្ធដែរ។ នេះបង្ហាញពីភាពរាបទាបរបស់ Agur ។ គាត់ដឹងថាគាត់ខ្វះការរំពឹងទុករបស់អ្នកដទៃ។ ម្យ៉ាងទៀតគាត់ទទួលស្គាល់ថាគាត់ជាប្រវែងរបស់សត្វ។ ព្រះ

បានជ្រើសរើស ហើយប្រើគាត់ជាអ្នកបង្ហាត់ប្រាជ្ញាពិត ដោយសារភាពរាបទាបរបស់គាត់។ គាត់បានអះអាងថា គាត់ខ្វះ«ចំណេះដឹងទេវៈ»។ នេះបញ្ជាក់ថាគាត់មិនយល់ពីព្រះដោយប្រាជ្ញាខាងរូបកាយ។ នេះជាការស្មានដែលផ្អែកលើវិវរណៈ និងគំនិតដែលបទគម្ពីរបញ្ជាក់។ នៅក្នុង I Cor 2:14 វាត្រូវបានចែងថា "មនុស្សធម្មជាតិមិនទទួលយករបស់នៃព្រះវិញ្ញាណនៃព្រះទេព្រោះពួកគេល្ងង់ដល់គាត់ហើយគាត់មិនអាចយល់បានដោយសារតែពួកគេត្រូវបានគេយល់ខាងវិញ្ញាណ" សូមមើល I Cor ។ 2:10–16 ពួកបរិសុទ្ធដ៏អស្ចារ្យទាំងអស់មានគុណធម៌ពិសេសទាំងពីរ ដូច្នេះអ័ប្រាហាំបានចង្អុលទៅខ្លួនគាត់ ហើយនិយាយថា « អ័ប្រាហាំបានឆ្លើយថា « មើលចុះ ខ្ញុំបានធ្វើដើម្បីនិយាយទៅកាន់ព្រះអម្ចាស់ ជាខ្ញុំដែលនៅសល់តែធូលី និងផេះ » ។ (លោកុប្បត្តិ ១៨:២៧) ប៉ុលបានមានប្រសាសន៍ថា៖ «ជាចុងក្រោយបំផុតចំពោះមនុស្សម្នាក់ដែលកើតមកមិនទាន់កំណត់ នោះគាត់ក៏បានលេចមកឲ្យខ្ញុំដែរ» ។ (១កូរិនថូស ១៥:៨) ហើយ «ពាក្យដែលគួរទុកចិត្ត ហើយសមនឹងទទួលការទទួលយកយ៉ាងពេញលេញថា ព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូវបានយាងមកក្នុងលោកីយនេះ ដើម្បីសង្គ្រោះមនុស្សមានបាប ដែលខ្ញុំជាអ្នកនាំមុខគេ»។ (ធីម៉ូទី១ ១:

4 តើអ្នកណាបានឡើងទៅស្ថានសួគ៌ ហើយចុះមក? តើអ្នកណាបានប្រមូលខ្យល់នៅក្នុងកណ្តាប់ដៃរបស់គាត់? តើអ្នកណាបានរុំទឹកនៅក្នុងសម្លៀកបំពាក់? តើនរណាបានបង្កើតចុងផែនដីទាំងមូល? តើគាត់ឈ្មោះអ្វី ហើយកូនប្រុសគាត់ឈ្មោះអ្វី? ច្បាស់ជាដឹងហើយ!

ស្រដៀងនឹងរបៀបដែលព្រះបានសាកល្បងយ៉ូប យុទ្ធសាស្ត្របង្រៀននេះពាក់ព័ន្ធនឹងការប្រជែងនឹងការពិត។ មានការសាកសួរជាច្រើនបានរាយ

ការណ៍ក្នុងយ៉ូប ៣៨:១-៤១:១៤។ enigma នៃរចនាសម្ព័ន្ធរបស់អ្វីគ្រប់យ៉ាង ត្រូវបានដោះស្រាយនៅទីនោះ។ យ៉ូប ៣៨:៤-៦, ៩-១១, ១៨, ២២ និង ២៥ ជាពិសេសមានភាសាស្រដៀងគ្នានឹងអ្វីដែលមានក្នុងអត្ថបទរបស់យើង។ បុរសមិនយល់ពីភាពអស្ចារ្យនៃ cosmos នេះ; មានតែព្រះទេដែលធ្វើ។ បុរសត្រូវបង្ខំឱ្យទទួលស្គាល់ភាពល្ងង់ខ្លៅរបស់គាត់ និងការពិតដែលថាគាត់មិនមានអ្វីប្រៀបធៀបជាមួយគាត់។ គាត់ត្រឡប់ទៅព្រះវិញដោយបន្ទាបខ្លួនតាំងពីមាត់គាត់ត្រូវបានបិទ។ បុរសសម័យទំនើបពឹងផ្អែកលើវិទ្យាសាស្ត្រកាន់តែច្រើនដើម្បីជំរុញការយល់ដឹងរបស់ពួកគេអំពីអ្វីគ្រប់យ៉ាង។ ប៉ុន្តែតើពួកគេបានបន្ថយចំនួននៃភាពល្ងង់ខ្លៅដែរឬទេ? វាមិនមែនជាការពិតទេ។ យោងតាមកម្រិតជំនាញរបស់ពួកគេ ពួកគេត្រូវបានជូនដំណឹងយ៉ាងល្អអំពីអនាគត។ ហេតុដូច្នេះហើយ យើងមិនអាចក្រអឺតក្រទមបានទេ ប៉ុន្តែផ្ទុយទៅវិញ ត្រូវតែបន្ទាបខ្លួន និងមានអារម្មណ៍ថាអាថិកំបាំងនៃសាកលលោក។ ទោះបីជាយ៉ាងនេះក្តី ការរីកចំរើននៃបច្ចេកវិទ្យាបានធ្វើឱ្យបុរសសម័យថ្មីកាន់តែក្រអឺតក្រទម។ ពួកគេធ្វើកូដកម្មដោយមិនប្រុងប្រយ័ត្នជាមួយនឹងមនុស្សជាតិ និងស្ថិយភាព។ សាសនាចក្រគឺអាក្រក់ ហើយជំនឿរបស់បុគ្គលត្រូវបានខូច។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការយល់ច្រឡំរបស់ Agur នៅតែបង្កការលំបាកដល់មនុស្សសម័យទំនើប (សុភាសិត ៣០:៤)។ ពួកគេមិនមែនជាមនុស្សតែម្នាក់ទេ។ អសមត្ថភាពរបស់មនុស្សក្នុងការជឿលើព្រះគឺដោយសារតែអាថិកំបាំងនៃលោហធាតុ។ ដោយសារតែ Agur បង្ហាញពីអំណាចនៃសាររបស់ព្រះតាមរបៀបដែលមានតែអ្នកដែលមានទំនុកចិត្តលើវាប៉ុណ្ណោះដែលអាចធ្វើបាន។

5-6 គ្រប់ពាក្យរបស់ព្រះបង្ហាញថាពិត; ព្រះអង្គជាខែលការពារអ្នកដែលជ្រក
កោននឹងព្រះអង្គ។ កុំបន្ថែមពាក្យគាត់ ក្រែងគាត់បន្ទោសអ្នក ហើយរកអ្នកកុ
ហក។ ដូចមានចែងខាងក្រោម ព្រះគម្ពីរទាំងមូលគឺបរិសុទ្ធ ហើយមិនមាន
ផ្នែកណាមួយដែលមិនបរិសុទ្ធឡើយ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ពាក្យ «ពិត» មានន័យ
ថា ភាពបរិសុទ្ធត្រូវបានសម្រេចនៅពេលដែលប្រាក់ និងមាសត្រូវរលាយ។
នេះបញ្ជាក់ថាបទគម្ពីរបរិសុទ្ធ ហើយមិនមានអ្វីដែលមិនត្រូវបានបំផុសគំនិត
ពីព្រះឡើយ។ ទំនុកតម្កើង 12:6 បានចែងថា៖ «ដោយមានអំណោយផ្សេងគ្នា
តាមព្រះគុណដែលបានប្រទានមកយើង ចូរយើងប្រើវាចុះ បើទំនាយតាម
សេចក្តីជំនឿរបស់យើង»។ "כִּי־אִמְרוֹת יְהוָה אֲמָרוֹת טְהוֹרוֹת ", គួរតែត្រូវបានផ្លាស់ប្តូរទៅជា
"ពាក្យទាំងអស់របស់ព្រះគឺបរិសុទ្ធ" ។ ព្រះបន្ទូលនៃព្រះគម្ពីរបំភ្លឺយើងអំពីព្រះ
ជាម្ចាស់។ ព្រះដែលវាប្រាប់គឺជាព្រះពិត ឃ្លា "ដើម្បីលាក់ខ្លួន" (ព្រះ) នៅក្នុង
អត្ថបទរបស់យើងចង្អុលបង្ហាញថាដើម្បីធ្វើដូច្នេះទាំងស្រុងដើម្បីពឹងផ្អែកលើ
ព្រះនៅពេលនៃការលំបាកនិងបញ្ហានេះមានន័យថាដើម្បីលាក់ខ្លួននៅក្នុង
ព្រះ (ឬ, ដើម្បីរត់ចេញ) ។ ហើយត្រូវបានដកចេញពីទំនុកតម្កើង (ទំនុក
តម្កើង 2:12b 11:1) ដូច្នេះ អ្នកដែលមានជំនឿគឺជាអ្នកដែលត្រូវជៀសវាង
ហើយដើរចេញពីនេះបើយោងតាម Heb 6:18 នៅពេលដែលមនុស្សជឿជាក់
លើព្រះនៃបទគម្ពីរ នោះគេបានសង្គ្រោះ ទោះបីពេលខ្លះអ្នកដែលជឿលើការ
នេះមិនត្រូវបានរក្សាទុកក៏ដោយ វាពិតជាមូលហេតុនៃការមិនជឿរបស់គា
ត់។

7-8 រឿងពីរដែលខ្ញុំសុំពីអ្នក; បដិសេធមិនប្រាប់ខ្ញុំមុនពេលខ្ញុំស្លាប់៖ចូរដកខ្លួន
ចេញឲ្យឆ្ងាយពីការភូតភរ និងការភូតភរ។ សូមកុំផ្តល់ឱ្យខ្ញុំនូវភាពក្រីក្រ ឬ

ទ្រព្យសម្បត្តិ។ ចិញ្ចឹមខ្ញុំដោយអាហារដែលត្រូវការសម្រាប់ខ្ញុំ ការពិតដែលថា គាត់ចង់ឱ្យព្រះផ្តល់ការស្នើសុំរបស់គាត់មុនពេលគាត់ស្លាប់បង្ហាញពីរយៈពេលនិងរបៀបដែលគាត់បានអធិស្ឋានយ៉ាងក្លៀវក្លាសម្រាប់ចម្លើយ។ មុនពេលគាត់ស្លាប់ គាត់សង្ឃឹមថានឹងក្លាយទៅជាបុរសដែលនឹងលើកតម្កើងព្រះជាម្ចាស់។ វាគឺជាសំណើតែមួយគត់របស់គាត់ក្នុងជីវិតរបស់គាត់។ 1) ឥតប្រយោជន៍ (אָוֶן) និងការកុហក (וְכָזָב)" (ខទី 8 ក) ទាំងនេះគឺជាពិភពលោកនេះ និងសេចក្តីប្រាថ្នាខាងសាច់ឈាមដែលបោកបញ្ឆោត ហើយពួកគេគឺជាឧបសគ្គនៅក្នុងផ្លូវនៃអ្វីដែលគាត់ចង់ក្លាយជា។ (យ៉ូហាន 2: ១៥–១៧) ២) បញ្ហាសម្ភារ (ខ ៨ ខ) សម្ភារច្រើនពេកជាឧបសគ្គដល់ជីវិតនៃសេចក្តីជំនឿ ហើយចំនួនតិចពេកធ្វើឲ្យវាងាយចុះចាញ់នឹងការល្បួង។

"ផ្តល់អាហារដែលចាំបាច់សម្រាប់ខ្ញុំ" ។ នៅទីនេះ អ្វីដែលគេហៅថា "អាហារដែលត្រូវការ" (חֻקִּי לַחְמִי) មានន័យថាបរិមាណត្រឹមត្រូវដែលព្រះបានដោះស្រាយសម្រាប់បុរស។ (D. G. Wilderboer) គោលបំណងដែលគាត់បានស្នើសុំវាគឺសម្រាប់ជីវិតដើម្បីសិរីរុងរឿងរបស់ព្រះដូចជាការពន្យល់នៃខ។

9. ការអធិស្ឋានរបស់ទ្រង់គឺជាការមួយដែលព្រះដាក់នៅកណ្តាលនៃ ប៉ុន្តែមិនមែនសម្រាប់បំណងប្រាថ្នាផ្ទាល់ខ្លួននោះទេ។

ធាតុផ្សំនៃសេចក្តីអធិដ្ឋានដែលព្រះយេស៊ូវបានបង្រៀនមានគោលបំណងស្រដៀងគ្នាទៅនឹងការពិតរបស់ទ្រង់ដែរ។ សូមមើល ម៉ាថាយ ៦:៩–១៣ ។

ក្រែងខ្ញុំឆ្អែត ហើយបដិសេធអ្នករាល់គ្នាថា "តើព្រះយេហូវ៉ាជាអ្នកណា?

ឬក្រែងលោខ្ញុំក្រ ហើយលួចបង្អាប់ព្រះនាមព្រះរបស់ខ្ញុំ។ មនុស្សដែលអធិដ្ឋានបែបនេះមិនខ្វល់ខ្វាយនឹងអ្នកឯទៀតទេ តែខ្លាចការមិនស្តាប់បង្គាប់ព្រះ។ លើសពីការពេញចិត្តនៃរូបកាយរបស់ពួកគេ គាត់ស្វែងរកភាពបរិសុទ្ធ។

10 កុំនិយាយបង្កាច់បង្ខូចអ្នកបម្រើរបស់ម្ចាស់ឡើយ ក្រែងលោគាត់ដាក់បណ្តាសាអ្នក ហើយអ្នកត្រូវទទួលទោស។

អ្នកណាដែលធ្វើបាបខ្ញុំបម្រើនៅចំពោះមុខម្ចាស់ ត្រូវកាត់ចេញពីការគោរពម្ចាស់របស់ខ្លួន។ ដោយសារជីវិតទាសករអាស្រ័យលើម្ចាស់ខ្លួន គាត់ត្រូវរងទុក្ខប្រសិនបើគាត់និយាយអាក្រក់ចំពោះមុខម្ចាស់។ ដូច្នេះ អ្នកណាដែលមើលងាយខ្ញុំបម្រើរបស់ខ្លួននៅចំពោះមុខម្ចាស់របស់ខ្លួន នោះប្រព្រឹត្តល្មើសនឹងច្បាប់ ទាំងពាក្យបង្កាច់បង្ខូច និងច្បាប់ប្រឆាំងនឹងអ្នកទន់ខ្សោយ។ យោងតាម Duet 23:15–16 មនុស្សដែលរត់ចេញពីម្ចាស់គួរតែត្រូវបានការពារ ហើយមិនគួររងការបំពានឡើយ។ (១) ដោយសារមនុស្សមិនចេះខ្វល់ខ្វាយ គាត់បានបិទបាំងកំហុសរបស់អាជ្ញាធរមានអំណាច ប៉ុន្តែវាសាមញ្ញសម្រាប់គាត់ក្នុងការលើកតម្កើងការរំលងតិចតួចរបស់បុគ្គលទន់ខ្សោយ និងធ្វើបាបពួកគេ។ អំពើអាក្រក់ធ្វើឡើងតាំងពីអ្នកតូចមិនអាចប្រៀបធៀបស្ថានការណ៍របស់ខ្លួនទៅនឹងអំពើនោះបានឡើយ បើគេសង្កត់សង្កិន។ ព្រះស្អប់ខ្ពើមអំពើអាក្រក់បែបនេះ។ (សុភាសិត ២២:២២-៣៣) (២) បន្ថែមទៅទៀត តើវាគួរឲ្យខ្លាចយ៉ាងណា បើគាត់មើលងាយអ្នកឯទៀតដោយគ្មានមូលហេតុ ហើយដោយសារតែអារម្មណ៍ផ្ទាល់ខ្លួន? អ្នកណាដែលបង្កាច់បង្ខូចអ្នកនោះនឹងត្រូវ

ទទួលទោសដោយព្រះ។ បណ្តាសាដែលគ្មានមូលហេតុមិនបានទៅដល់គាត់ទេ (សុភាសិត ២៦:២)។

ផ្នែកនេះរាយបញ្ជីអំពើបាបទាំងបួន។ នោះគឺ (១) ការមិនគោរពមាតាបិតា (២) សេចក្តីសុចរិតចំពោះខ្លួនឯង (៣) ការក្រអឺតក្រទម និង (៤) លោភលន់។ ឧក្រិដ្ឋកម្មទាំងបួននេះជាផលនៃជំនាន់តែមួយ (ឌូរ = ដូច្នេះហើយពាក្យថាច្រើនក្នុងការបកប្រែ) ។ ស្រដៀងគ្នាទៅនឹងរបៀបដែលជំងឺរាតត្បាតគ្រប់គ្រងមនុស្សជំនាន់ទាំងមូល។ ព្រះជាម្ចាស់មើលងាយមនុស្សអាក្រក់ទាំងបួនប្រភេទនេះ។ សូមមើល ៦:១៦–១៩ ។

11 មានអ្នកដែលដាក់បណ្តាសាឪពុក ហើយមិនផ្តល់ពរដល់ម្តាយខ្លួន។

ក្នុងបរិបទនេះ ពាក្យ«ទាំងនោះ» (ឌូរ) សំដៅទៅលើជំនាន់ ។ ចេញពីពាក្យនៅក្នុងផ្នែកនេះ ពាក្យនេះលេចឡើងបួនដង។ វាជាអំពើបាបដ៏ធ្ងន់ធ្ងរមួយក្នុងការដាក់បណ្តាសាឪពុកម្តាយ ហើយទាំងមនុស្ស និងព្រះអាចខឹងនឹងវាបាន។ អំពើបាបដែលត្រូវបិទដើម្បីដាក់បណ្តាសាឪពុកគឺការមិនគោរពសិទ្ធិអំណាចរបស់ឪពុកម្តាយ, ប្រព្រឹត្តចំពោះការបង្រៀនរបស់គាត់ស្រាល, មិនបម្រើពួកគេល្អ, និងធ្វើបាបពួកគេ។ នេះជាទាំងការបះបោរ និងជាបាបកម្មនៃការមិនដឹងគុណ។ (គឺ ៥៥:៩-១០)

12 មានអ្នកដែលស្អាតដោយភ្នែកខ្លួន តែមិនបានលាងសម្អាតភាពកខ្វក់របស់ខ្លួនឡើយ។

នេះសំដៅលើបុគ្គលម្នាក់ដែលជឿលើសេចក្តីសុចរិតរបស់ខ្លួនតែម្នាក់ឯង ដូចពួកផារិស៊ីជាច្រើននាក់ដែរ។ (1) ពួកគេបានផ្តោតលើការរៀបចំផ្នែកខាងក្រៅនៃសាសនាខណៈពេលដែលលុបស្មានភាពនៃចិត្តរបស់គាត់។ (មថ ២៣:២៥-២៧) (២) ពួកគេត្រូវបានលើកតម្កើងដូចជាការនិយាយថាគ្រប់ផ្នែកនៃបុគ្គលិកលក្ខណៈរបស់ពួកគេ—លក្ខណៈវិជ្ជមានមួយ និងលក្ខណៈពីររបស់ពួកគេ—គឺគ្មានកំហុសអ្វីឡើយ។ (លូកា ១៨:១២) (៣) ពួកគេរើសអើងពួកគេ ហើយប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកឯទៀតអាក្រក់ជាងខ្លួនគេ។ (លូកា ១៨:១១) (៤) ពួកគេខ្វះជំនឿលើព្រះគ្រីស្ទ ដែលបានរំដោះដង្វាយធួនដោយភក្តីភាពដោយសារពួកគេមានចិត្តអួតអាង ហើយជឿថាពួកគេត្រឹមត្រូវ។ (5) ពួកគេពិតជាមិនជឿលើព្រះគ្រីស្ទទេ ពីព្រោះពួកគេជឿថាពួកគេត្រឹមត្រូវដោយខ្លួនឯង។ ឃ្លា "មិនបានលាង"

13 មានទាំងនោះ—ភ្នែកគេខ្ពស់ប៉ុណ្ណា ត្របកភ្នែកគេខ្ពស់ប៉ុនណា! នេះជាការអះអាងរបស់បុរសអួតអាង។

ពួកគេចង់ត្រូវលើកឡើងជានិច្ច ហើយមិនដឹងពីរបៀបអង្គុយនៅកៅអីទាប។ ឃ្លា "តើភ្នែករបស់ពួកគេខ្ពស់ប៉ុណ្ណា" មានន័យដោយវា។ សូមមើលទំនុកតម្កើង ១០១:៥

14 មានអ្នកដែលមានធ្មេញជាដាវ មានចង្កូមជាកាំបិត ដើម្បីលេបត្របាក់ជនក្រីក្រពីផែនដី និងជនទុគ៌តពីចំណោមមនុស្សជាតិ។

ពាក្យនេះប្រៀបបាននឹងការកេងប្រវ័ញ្ចរបស់គេពីមនុស្សលោភ។ ខណៈពេលដែលកាំបិតនិងធ្មេញរបស់ពួកគេគឺគួរឱ្យខ្លាចដូចគ្នា ធ្មេញរបស់ពួកគេគឺជាដាវ។ ម្នាលភិក្ខុទាំងឡាយ បុគ្គលជាសាវ័ក ដែលប្រាថ្នាចង់បំផ្លាញពួកបរិស័ទដែលលះបង់ហើយ ពួកបុរសដូចគេបង្ហាញនៅគ្រប់សម័យកាលក្នុងសាសនា។ មនុស្សបែបនេះត្រូវបានរៀបរាប់នៅក្នុងទំនុកតម្កើង 14:4 ថា "ស៊ីប្រជារាស្ត្ររបស់យើងដូចដែលពួកគេបរិភោគនំប៉ុង" ។

១៥–១៦ នៅទីនេះ អ្នកនិពន្ធពន្យល់អំពីចិត្តដ៏ក្តៅគគុកបស់អ្នកដែលព្យាយាមបំពេញដោយលោភលន់។

15 ខ្លាមានកូនស្រីពីរនាក់៖ ឲ្យ និងឲ្យ។ បីយ៉ាង មិនដែលពេញចិត្ត; បួននាក់មិនដែលនិយាយថា "គ្រប់គ្រាន់"

យោងតាមអ្នកជំនាញមួយចំនួន ឃ្លាថា "ខ្លា" តំណាងឲ្យហាដេស។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ

មតិទូទៅគឺថាវាសំដៅទៅលើសត្វមួយក្បាល។ "កូនស្រីពីរនាក់" សំដៅទៅលើផ្នែកពីរដាច់ដោយឡែកនៃអណ្តាតរបស់ leech (Grotius) ឬវាផ្ទុយគ្នា "ផ្តល់ឱ្យនិងផ្តល់ឱ្យ" នៅពេលធ្វើម្តងទៀតពីរដង (CB Michaelis) ។ យើងយល់ថាវាពិបាកក្នុងការបញ្ជាក់អត្ថន័យ។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី ជំពូកនេះពិពណ៌នាអំពីសេចក្តីលោភលន់ពីរប្រភេទ៖ មួយទាមទារឱ្យខ្ញុំផ្តល់ និងមួយទៀតមិនយករបស់។ ការលោភលន់គឺមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងណាស់។ ប្រសិនបើនរណាម្នាក់ជៀសវាងការបំផ្លិចបំផ្លាញដោយលោភលន់ នោះសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នា

របស់ពួកគេត្រូវបានបង្ក្រាប ហើយសម្លាប់ជំនួសឱ្យការស្តាប់។ នៅពេលដែលយើងយកចិត្តទុកដាក់លើបំណងប្រាថ្នានោះវានឹងកាន់តែញឹកញាប់និងមិនគ្រប់គ្រាន់។ សូមមើល កូល ៣:៥ Jm ១:១៥។

16 ស៊ីអូល ជាស្បូនដែលគ្មានកូន ដីមិនដែលស្កប់ដោយទឹក និងភ្លើងដែលមិនដែលនិយាយថា «ល្មមហើយ»។

វត្ថុដែលគេឲ្យកាន់តែច្រើន "ពោះទទេ" ញឹកញាប់ញាប់ញ័រស្ត្រីមានផ្ទៃពោះ "ដី" សើមដោយទឹកដែលគេដាក់ហើយ "ភ្លើង" ក៏ឆេះបាត់ទៅ។ ទោះបីជា "Sheol" ស៊ីអ្នកស្លាប់ក៏ដោយក៏វាមិនបំពេញចន្លោះនៅក្នុងក្រពះរបស់វាដែរ។ វាសមណាស់ដែលវាប្រើគំនិតនៃសេចក្តីប្រាថ្នារបស់មនុស្សអស់។ អ្នកអានអាចដឹងពីគ្រោះថ្នាក់នៃគោលដៅ ដែលអ្នកនិពន្ធប្រើជាពាក្យប្រៀបធៀបសម្រាប់ការលោភលន់។ យោងទៅតាមសុភាសិត 28:16 (ខ) «ការបានទ្រព្យសម្បត្តិដោយអណ្តាតកុហក នោះជាចំហាយទឹកមួយរំពេច ហើយជាអន្ទាក់នៃសេចក្តីស្លាប់»។

17 ភ្នែកដែលចំអកឲ្យឪពុក ហើយមើលងាយដើម្បីស្តាប់បង្គាប់ម្តាយសត្វត្មាតនឹងត្រូវចាប់យកចេញដោយក្អែកនៃជ្រលងភ្នំ ហើយត្រូវសត្វត្មាតស៊ី។

ការបកស្រាយពាក្យនេះជំនួសការអធិប្បាយបន្ទាប់។

សេចក្តីអធិប្បាយ២៣ អំពីការស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតា (សុភាសិត ៣០:១៧)

រឿងគោរពព្រះគឺទាក់ទងនឹងរឿងគោរពមាតាបិតា។ ការគោរពសិទ្ធិអំណាចរបស់មាតាបិតាមានន័យថាគោរពតំណាងរបស់ព្រះ។ តាមពិតក្នុងសង្គមដែលមើលឃើញគឺគ្មានអ្នកណាខ្ពស់ជាងឪពុកម្តាយនោះទេ។ ហេតុនេះហើយបានជាព្រះបានប្រើដូចដែលទ្រង់បានបង្រៀនដល់រាស្ត្ររបស់ទ្រង់ទាក់ទងនឹងពាក្យដើម្បីគោរពមាតាបិតាចំពោះពាក្យដើម្បីលើកតម្កើងព្រះ។ លេវីវិន័យ 19:32 មានប្រសាសន៍ថា៖ «អ្នកត្រូវក្រោកឈរនៅមុខក្បាលស្កូវហើយគោរពមុខមនុស្សចាស់ ហើយអ្នករាល់គ្នានឹងកោតខ្លាចដល់ព្រះរបស់អ្នក អញជាព្រះយេហូវ៉ា។"។

១.មិនគោរពមាតាបិតាយកបាបកម្មច្រើនប្រភេទ។

អ្វីដែលមិនគោរពមាតាបិតាគឺដោយខ្លីថា អំពើបាបសាសនាមិនគោរពតាមក្រឹត្យវិន័យរបស់ព្រះ យោងទៅនិក្ខមនំ ២០:១២។ អំពើបាបនេះផ្ទុយទៅនឹងច្បាប់របស់ព្រះនៅក្នុងផ្នែកជាច្រើន។

(1) វាគឺជាជម្លោះដើម្បីបំបែកច្បាប់ធម្មជាតិ។ ច្បាប់ធម្មជាតិក៏ជាអ្វីដែលព្រះប្រទានដល់យើងដែរ។ ការដែលកូនគួរគោរពមាតាបិតាត្រូវបញ្ចប់ដោយគោលការណ៍ធម្មជាតិរបស់បុរស។ សាខាមិនអាចជួយបានក្រៅពីមិនអើពើឫស។ កាលណាមនុស្សទម្លាយច្បាប់ធម្មជាតិនឹងទទួលវិនាសមេកានិក។ តើការសងសឹកមេកានិចគឺជាអ្វី? ឧទាហរណ៍ ដូចជាបុរសត្រូវគេទម្លាក់ចុះពីកន្លែងខ្ពស់ ខ្លួនគាត់មានរបួស។ សកម្មភាពបំបែកបំបាក់ឪពុកម្តាយគឺរស់នៅដោយគ្មានឪពុកម្តាយ។ វាប៉ះពាល់ដល់ការអភិវឌ្ឍន៍ធម្មតានៃបុគ្គលិកលក្ខ

ណៈរបស់គាត់។ បុគ្គលិកលក្ខណៈមិនទទួលបានសេចក្តីស្រឡាញ់ពីមាតាបិតាគឺខុសប្រក្រតី។ រដ្ឋាភិបាលនៃការរួបរួមព្យាយាមចិញ្ចឹមកូនដោយបំបែកប្រព័ន្ធគ្រួសារ និងបំបែកកូនរបស់ឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេ ហើយស្តាប់នរដ្ឋាភិបាលថែរក្សាពួកគេ។ ប៉ុន្តែវាគឺជាគោលនយោបាយខុសឆ្គងក្នុងការបំផ្លាញខ្លឹមសាររបស់មនុស្ស។ កូនគ្មានឪពុកម្តាយ នាំមកនូវកំហុសនៃចរិតរបស់ខ្លួន។

(២) ការមិនស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតា គឺអំពើបាបដែលមើលងាយអ្នកមានអំណាច។ យូដាស 1:8 មានប្រសាសន៍ថា៖ «យ៉ាងណាក៏ដោយ មនុស្សទាំងនេះក៏ពឹងផ្អែកលើសុបិន ធ្វើឲ្យសាច់ឈាមសៅហ្មង បដិសេធសិទ្ធិអំណាច ហើយប្រមាថដល់អ្នកមានសិរីល្អ»។ ដោយសារឪពុកម្តាយខ្ពស់ជាងកូន វាជារឿងចម្រុងចម្រាសដែលផ្ទុយពីឪពុកម្តាយជាកូន។ គឺ 10:15 មានបន្ទូលថា "វេទនាដល់ស្រុកអាស្ស៊ីរី ជាដំបងនៃកំហឹងរបស់អញ! បុគ្គលិកនៅក្នុងដៃរបស់គេ គឺជាកំហឹងរបស់ខ្ញុំ!"

(៣) ការមិនស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតា គឺជាអំពើបាបនៃការដឹងគុណ។

អំពើបាបនៃការដឹងគុណគឺជាអំពើអាក្រក់បំផុត។ ព្យាការីអេសាយបានទួញសោកក្នុងន័យថា អ្នកប្រព្រឹត្តអំពើបាបនោះអាក្រក់ជាងសត្វទៅទៀត។ លោកមានប្រសាសន៍ថា៖ «ពាក្យដែលអេសាយ ជាកូនរបស់លោកអេម៉ុស បានឃើញទាក់ទងនឹងស្រុកយូដា និងក្រុងយេរូសាឡិម។ នៅថ្ងៃចុងក្រោយ បង្គស់ ភ្នំនៃព្រះដំណាក់របស់ព្រះអម្ចាស់នឹងត្រូវបានតាំងឡើងដូចជាភ្នំខ្ពស់បំផុត ហើយនឹងត្រូវលើកឡើងពីលើភ្នំ។ ហើយគ្រប់ទាំងសាសន៍នឹងហូរចូល

ទៅឯនោះ ហើយមានមនុស្សជាច្រើននឹងមក ហើយនិយាយថា៖ «ចូរយើងឡើងទៅលើភ្នំនៃព្រះយេហូវ៉ា ទៅឯដំណាក់នៃព្រះនៃយ៉ាកុប ដើម្បីទ្រង់នឹងបង្រៀនយើងអំពីផ្លូវនិងការរបស់ទ្រង់ យើងអាចដើរតាមផ្លូវរបស់គាត់»។ ដ្បិតក្រឹត្យវិន័យ និងព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះអម្ចាស់នឹងចេញពីក្រុងស៊ីយ៉ូន ពីក្រុងយេរូសាឡិម។ "(គឺ ១:២-៣) សេចក្តីស្រឡាញ់របស់មាតាបិតាគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៅក្នុងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះ។ ដូច្នេះ អ្នកដែលផ្ទុយនឹងសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ឪពុកម្តាយ គឺផ្ទុយពីសេចក្តីស្រឡាញ់របស់ព្រះចំពោះទិដ្ឋភាពខ្លះៗ។ គឺ 49:15 មានប្រសាសន៍ថា៖ «តើស្ត្រីអាចបំភ្លេចកូនដែលកំពុងបំបៅដោះបានឬទេ ដើម្បីកុំឲ្យនាងមានចិត្តអាណិតអាសូរដល់កូនក្នុងផ្ទៃ? សូម្បីអ្នកទាំងនេះអាចបំភ្លេចបាន ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនភ្លេចអ្នកឡើយ។ «ដោយព្រោះអំពើបាបនៃការដឹងគុណគឺធំណាស់ សុភាសិត 17:13 បានមានប្រសាសន៍ថា «បើអ្នកណាត្រឡប់មកវិញនូវអំពើល្អ នោះអំពើអាក្រក់នឹងមិនចាកចេញពីផ្ទះរបស់ខ្លួនឡើយ»។ Sikung ក្នុងខុងជឺបាននិយាយថា "ឪពុកបង្កើតខ្ញុំ ម្តាយចិញ្ចឹមខ្ញុំ... ព្រះគុណគ្មានទីបញ្ចប់ដូចស្ថានសួគ៌"។

(៤) ការមិនស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតា គឺជាសកម្មភាពបះបោរដ៏ធំបំផុត។ឪពុកម្តាយរំពឹងអ្វីៗជាច្រើននៅពេលពួកគេមើលថែពួកគេ។ ពេលដែលកូនធំឡើង ហើយមិនស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយ នោះពួកគេខកចិត្ត។ ជាអ្នកដែលទទួលបានក្តីស្រលាញ់ខ្លាំងបំផុតធ្វើឲ្យឪពុកម្តាយខកចិត្តតើការបះបោរដ៏ធំនៅឯណា?

2. ការសងសឹកចំពោះអ្នកដែលមិនស្តាប់បង្គាប់ឪពុកម្តាយ។

អត្ថបទរបស់យើងបានចែងថា ភ្នែកដែលមិនស្តាប់បង្គាប់មាតាបិតាថា "ភ្នែក ដែលចំអកឲ្យឪពុក និងមើលងាយមិនស្តាប់បង្គាប់ម្តាយ នឹងត្រូវសត្វក្អែកនៅ ជ្រលងភ្នំ ហើយសត្វត្មាតស៊ី។ (ខ១៧) តើវាមានន័យយ៉ាងណា? ដោយសារ តែគាត់នឹងត្រូវបរាជ័យក្នុងជីវិតរបស់គាត់ ក្នុងនាមជាមនុស្ស ហើយនឹងត្រូវ រង្វេង ហើយទីបំផុតគាត់បានស្លាប់នៅផែនដីត្រជាក់ នោះមានន័យថា ភ្នែក នៃសាកសពរបស់គាត់នឹងត្រូវកាត់ចេញដោយសត្វក្រៀល និងឥន្ទ្រី។

(១) ចំពោះកូនដែលមិនបានកល្យាណ ក្លាយជាអ្នកបំផ្លាញ ក្នុងផ្ទះដែលហៅ ថា អាណាចក្រមាតាបិតា មិនអាចទទួលយកមរតករបស់មាតាបិតាបានឡើ យ។ ដូច្នេះ គាត់គ្មានវត្ថុសម្រាប់អាស្រ័យនៅក្នុងផ្ទះរបស់គាត់ទេ។ អ្នក បំផ្លាញផ្ទះតែងតែរង្វេង ព្រោះគ្មានវត្ថុអាស្រ័យ។ តើកាអ៊ីនមិនត្រូវបំផ្លាញផ្ទះ តាមបែបនេះទេ? ព្រះធ្វើឱ្យមនុស្សបែបនេះរង្វេង។ (លោកុប្បត្តិ ៤:១២)

(២) ព្រោះមនុស្សមិនស្មោះត្រង់ក្លាយជាមនុស្សបះបោរចំពោះមាតាបិតា ស្រឡាញ់គេ ទើបប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកដទៃទៀត។ ដូច្នេះ គាត់គ្មានផែនដីដែល គាត់ដាក់ជើងដូចកាអ៊ីនទេ ហើយមិនអាចទទួលបានកិត្តិយសឡើយ។ តើ អ្នកណាអាចជួយគាត់បាន? ដូច្នេះហើយ គាត់មិនត្រូវបានសង្គមណាមួយ ទទួលយកទេ ហើយគាត់បានក្លាយជាអ្នកដែលរង្វេង ហើយទីបំផុតនៅពេល ដែលគាត់នឹងត្រូវស្លាប់ សត្វក្រៀល និងឥន្ទ្រីនឹងបើកភ្នែករបស់គាត់។

ផ្ទុយទៅវិញ អ្នកដែលត្រូវរក្សាភាពសុចរិតរបស់ខ្លួនចំពោះឪពុកម្តាយ ព្រោះ គាត់ទទួលបានកិត្តិយសពីសង្គមដែលគាត់រស់នៅ។ តើជីវិតមានសុវត្ថិភាព ហើយមិនត្រូវរង្វេង Ed ។ ដូច្នេះ និក្ខមនំ 20:12 មានប្រសាសន៍ថា៖ «ចូរ

គោរពឪពុកម្តាយរបស់អ្នក ដើម្បីឲ្យអ្នកមានអាយុវែង នៅក្នុងស្រុកដែលព្រះអម្ចាស់ ជាព្រះរបស់អ្នកបានប្រទានមក។ "។

18 រឿងបីគឺអស្ចារ្យពេកសម្រាប់ខ្ញុំ។ បួន ខ្ញុំមិនយល់៖ ត្រង់នេះ ពាក្យ "អស្ចារ្យពេក" សំដៅលើការជជែកដេញដោល ដែលគ្មាននរណាម្នាក់អាចយល់បាន។ យោងតាម យ៉ូហាន 9:9 បុរសពិការភ្នែកម្នាក់ដែលភ្នែកត្រូវបានបើកដោយអព្ភូតហេតុដោយអំណាចនៃព្រះយេស៊ូវបានឆ្លើយតបទៅនឹងការមិនជឿរបស់ពួកផារីស៊ីដោយនិយាយថា "វាចម្លែកណាស់" ។ អាកប្បកិរិយារបស់បុរសនោះត្រូវបានគេចង្អុលបង្ហាញថាកំពុងមានជម្លោះដែលជាមូលហេតុដែលគាត់ប្រើពាក្យចម្លែកក្នុងការឆ្លើយតបរបស់គាត់។ អ្នកបង្កើតសុភាសិតបានអះអាងថា វាជារឿងគួរឲ្យភ្ញាក់ផ្អើលដែលបុរសប៉ិនប្រសប់អាចក្លែងបន្លំអំពើបាបរបស់ខ្លួន។ ហេតុអ្វីបានជាពួកគេធ្វើបាបដើម្បីបិទបាំងវា? ម្យ៉ាងទៀតហេតុអ្វីបានជាពួកគេប្រព្រឹត្តអំពើថោកទាប? វាបញ្ជាក់ថាមានតែមួយនេះគឺពិសេសដូច្នេះ។

១៩–២០ នៅទីនេះ អ្នកនិពន្ធសុភាសិតបានចង្អុលបង្ហាញអំពីការលាក់បាំងការមាក់ងាយនៃអំពើបាបដោយងងឹតងងល់ ហើយបាននិយាយពាក្យប្រៀបធៀបមួយចំនួន។

19 ផ្លូវឥន្ទ្រីនៅលើមេឃ ផ្លូវពស់នៅលើថ្ម ផ្លូវសំពៅនៅលើសមុទ្រខ្ពស់ និងផ្លូវរបស់បុរសព្រហ្មចារី។

ការបកប្រែភាសាហេព្រើរ៖ «ផ្លូវរបស់ឥន្ទ្រីនៅលើមេឃ ផ្លូវរបស់ពស់នៅលើថ្ម ផ្លូវនៃសំពៅនៅលើសមុទ្រខ្ពស់ និងផ្លូវរបស់មនុស្សដែលមានព្រហ្មចារី» ។ ចំណុចទី៤ ដែលជារឿងចុងក្រោយ ហើយរឿងទាំងបីក្នុងបញ្ជីខាងលើ

ត្រូវបានបរិយាយដោយប្រៀបធៀបថា ជាចំណុចសំខាន់របស់អ្នកនិពន្ធ (ការដែលបុរសនោះប្រព្រឹត្តិអំពើផិតក្បត់ជាមួយព្រហ្មចារី គឺមានការក្លែងបន្លំដោយអស់សង្ឃឹម)។ អ្នកនិពន្ធសុភាសិតពិភាក្សាអំពីការពិតខាងសីលធម៌សាសនា ជាជាងធម្មជាតិ ឬរោគរាតត្បាត។ ទ្រង់រំលឹកថា មនុស្សជាតិប្រព្រឹត្តឧក្រិដ្ឋកម្មគ្រប់បែបយ៉ាង ហើយលាតត្រដាងអាថិកំបាំងនៃអំពើបាបតំណាងដែលបុរសប្រព្រឹត្ត: អំពើផិតក្បត់ជាមួយស្រីព្រហ្មចារី។
គម្ពីរសញ្ញាចាស់បានផ្តោតលើការផិតក្បត់ជាពិសេស ព្រោះវាជាទម្រង់នៃការថ្វាយបង្គំរូបព្រះ ឬការផិតក្បត់ខាងវិញ្ញាណ។ ទង្វើនៃសេចក្តីស្រឡាញ់និងការបម្រើអ្នកដ៏ទៃច្រើនជាងអ្នកស្រឡាញ់ និងបម្រើព្រះ ត្រូវបានគេសំដៅថាជាការផិតក្បត់ខាងវិញ្ញាណនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ (យ៉ូហាន ៤:៤) សូមមើល កូឡ. ៣:៥។ គ្រិស្តបរិស័ទជាច្រើន ជាពិសេសអ្នកដឹកនាំគ្រិស្តបរិស័ទ ប្រព្រឹត្តអំពើខុសឆ្គងដោយស្រឡាញ់អ្នកដ៏ទៃច្រើនជាងព្រះ ប៉ុន្តែពួកគេនៅតែបង្ហាញខ្លួនឯងថាជាព្រះ ទោះបីពួកគេមិនមានក៏ដោយ។ អត្ថិភាពនៃអាទិទេពគឺគ្រប់គ្រាន់ហើយ។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ផ្លូវដែលត្រូវបានលាងសម្អាតពណ៌ស ហាក់ដូចជាមូលហេតុ។ (ម៉ាថាយ ២៣:២៧)

20 នេះជាផ្លូវរបស់ស្ត្រីផិតក្បត់ គឺនាងស៊ី ហើយជូតមាត់ ហើយនិយាយថា៖ «ខ្ញុំមិនបានធ្វើខុសទេ»។

ពាក្យភាសាហេព្រើរត្រូវបានកែប្រែដើម្បីអានដូចខាងក្រោម។ ជាក់ស្តែងថា ៖ «ក្រោយពីគាត់ស៊ីហើយក៏លាងមាត់ ហើយនិយាយថា ខ្ញុំមិនបានប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់នោះទេ»។ ពាក្យនេះគ្រាន់តែបញ្ជាក់ពីបន្ទាត់ចុងក្រោយនៃ ខទី 19 « ផ្លូវរបស់បុរសដែលមានព្រហ្មចារី » ។ បន្ទាត់នេះបម្រើជាអាគុយម៉ង់

សំខាន់នៅក្នុងកថាខណ្ឌ (18–20)។ ឆ. Bridges បានដកស្រង់សំដី Ambrose ថា "ផ្លូវរបស់ឥន្ទ្រីនៅលើមេឃគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃព្រះគ្រីស្ទដែលបានឡើង ផ្លូវនៃពស់នៅលើថ្មគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបនៃអារក្សដែលល្បួងព្រះគ្រីស្ទជាដើម។" ផ្លូវនៃកប៉ាល់នៅលើសមុទ្រគឺជាពាក្យប្រៀបធៀបមួយសម្រាប់របៀបដែលក្រុមជំនុំត្រូវបានបៀតបៀននៅក្នុងពិភពលោក (ចាប់តាំងពីក្រុមជំនុំបានយកឈ្នះលើការល្បួងនោះគ្មានផ្លូវទេ) ព្រោះដោយសារតែព្រះគ្រីស្ទបានឡើងពីលើផ្លូវល្បួងរបស់គាត់មិនត្រូវបានលាតត្រដាងទេ។ មាគ៌ារបស់បុរសដែលមានព្រហ្មចារី ដែលត្រូវបានបកប្រែថាជាបុរសនៅក្នុងថ្ងៃនៃក្មេងប្រុសនៅក្នុង Septuagint សំដៅទៅលើព្រះគ្រីស្ទនៅក្នុងថ្ងៃនៃក្មេងប្រុសនេះ។ (Banner of Truth Trust, 1968, A Commentary on Proverbs, p. 607)

ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ នេះគឺជាការបកស្រាយមិនត្រឹមត្រូវ ដោយសារយើងស្វែងរកវានៅខាងក្រៅបរិបទនៃអត្ថបទរបស់យើង។ ស្រដៀងគ្នាទៅនឹងរបៀបដែលអ្នកនិពន្ធសុភាសិតបានប្រើពាក្យប្រៀបធៀបផ្សេងទៀត - សត្វក្រៀល សេអូល ស្បូនគ្មានកូន ដី និងភ្លើង - ដើម្បីពន្យល់រឿងមួយ (គ្រោះថ្នាក់នៃការលោភលន់) អ្នកនិពន្ធប្រើពាក្យប្រៀបធៀបផ្សេងទៀត - ការហោះហើររបស់ឥន្ទ្រីនៅក្នុង មេឃ ការវាររបស់ពស់នៅលើថ្ម និងចលនារបស់កប៉ាល់នៅលើសមុទ្របើកចំហ - ដើម្បីចង្អុលបង្ហាញពីរឿងមួយ (បន្ទាប់ពីបុរសប្រព្រឹត្តអំពើបាបដើម្បីលាក់បាំងវា) ។

21-23 នៅក្រោមរបស់បីយ៉ាង ដែលផែនដីញ័រ; នៅអាយុក្រោមបួននាក់ មិនអាចទ្រាំទ្របានទេ៖ ខ្ញុំបម្រើនៅពេលគាត់ឡើងសោយរាជ្យ ហើយមនុស្ស

ល្ងីល្ងើនៅពេលដែលគាត់ឆ្អែតដោយអាហារ។ ស្ត្រីដែលមិនស្រឡាញ់ពេលបានប្តី និងស្រីបម្រើពេលនាងផ្លាស់ម្ចាស់ផ្ទះ។

ក្នុងសហគមន៍មនុស្សមានការលំបាកបួនយ៉ាងដែលពិបាកទ្រាំ។ (១) អ្នកបម្រើមានវាសនាក្លាយជាស្តេច។ បើគ្មានឧបទ្ទវហេតុនោះទេ បុរសនៃព្រះដូចជាយ៉ូសែបនឹងចំណាយពេលនៅក្មេងធ្វើជាខ្ញុំបម្រើ។ ប៉ុន្តែ តាមរយៈការផ្គត់ផ្គង់របស់ព្រះ គាត់ត្រូវបានលើកតម្កើង។ សេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់ថា ទោះបីជាព្រះអង្គខ្វះលក្ខណៈសម្បត្តិចាំបាច់ក៏ដោយ ក៏ភាពមិនប្រាកដប្រជារបស់ប្រទេសនេះបានអនុញ្ញាតឱ្យព្រះអង្គឡើងសោយរាជ្យ។ ប្រទេសជាតិកំពុងជួបប្រទះនឹងបញ្ហាដូចដែលខ្លួនបានធ្វើជាប្រវត្តិសាស្ត្រ។ សង្កេតគឺ ៣:៤-៥។ (២) បុគ្គលល្ងង់ល្មមស៊ីលើស។ នេះបង្ហាញពីសុភាសិតថា មនុស្សល្ងង់ក្លាយជាអ្នកមាន។ គាត់ក្រអឺតក្រទមដោយសារមានសម្ភារៈបរិបូរណ៍ ហើយត្រូវបានគេរុញច្រានឱ្យជាប់។ (Delitzsch) (3) ភរិយាសម្រាប់ស្ត្រីដែលមិនបានស្រឡាញ់។ យោងទៅតាមជំនឿមួយឃ្លា "ស្ត្រីដែលមិនស្រឡាញ់" (ពហុវចន: "ស្ត្រីដែលមិនស្រឡាញ់" שְׂנוּאָה) សំដៅទៅលើ "ស្ត្រីដែលស្អប់" ហើយស្ត្រីបែបនេះនឹងរកប្តីរបស់នាងនៅទីបំផុត។ នាងត្រូវគេមើលងាយព្រោះនាងមិនស្លូតបូត មិនស្លូតបូត ពូកែប្រកែក និងស្រឡាញ់ពាក្យពេចន៍។ ពេលណាម្នាក់រៀបការបែបនេះ ប្តីត្រូវជួបការលំបាក។

នាងក៏នឹងរស់នៅក្នុងវប្បធម៌ហឹង្សាផងដែរ។ វាក៏អាចណែនាំថាស្ត្រីដែលអសីលធម៌បានរៀបការហើយ។ (៤) អ្នកបម្រើទទួលតំណែងម្ចាស់ស្រី។ នោះគឺម្ចាស់ស្រីត្រូវអ្នកបម្រើដេញចេញពីកៅអី ប៉ុន្តែនាងនៅតែអង្គុយចុះ។ ការ

ដែលស្រីបម្រើអង្គុយនៅកន្លែងស្រីនោះ បង្ហាញពីភាពអសីលធម៌របស់នាង។

កគ្គា ៤ យ៉ាងដែលបានលើកឡើងខាងលើ ផ្ទុយនឹងការដែលបុគ្គលមិនសមគួរអង្គុយក្នុងឥរិយាបថលើកឡើង។ នេះគឺជាលក្ខខណ្ឌដែលការបញ្ជាទិញរបស់ពួកគេប្រែទៅជាស្ថានភាពចិត្តសប្បុរសដោយអាស្រ័យចុះក្រោម។ ចំណុចទាំងបួននេះបញ្ជាក់ថា ក្រៅពីពួកគេ អ្នកមិនមានសមត្ថភាពផ្សេងទៀតកាន់តំណែងខ្ពស់ក្នុងលក្ខណៈតំណាង។ ពោលគឺគាត់មានតួនាទីជាច្រើនក្នុងក្រុមជំនុំ រួមទាំងគ្រូ ឪកុន ព្រឹទ្ធាចារ្យ អ្នកផ្សាយដំណឹងល្អ និងគ្រូគង្វាល ទោះបីគាត់ខ្វះលក្ខណៈសម្បត្តិក៏ដោយ។ សារៈសំខាន់នៃគោលការណ៍កន្លែងត្រឹមត្រូវក្នុងការជួលគឺដោយសារតែរឿងនេះ។

24-28 របស់ទាំងបួននៅលើផែនដីនេះតូចណាស់ ប៉ុន្តែវាមានប្រាជ្ញាខ្លាំងណាស់៖ ស្រមោចជាមនុស្សមិនសូវខ្លាំងទេ ប៉ុន្តែវាផ្តល់អាហារនៅរដូវក្តៅ។ សត្វពាហនៈគឺជាមនុស្សមិនខ្លាំងពូកែ ប៉ុន្តែពួកគេធ្វើផ្ទះរបស់ពួកគេនៅក្នុងច្រាំងថ្មចោទ។ កណ្តុបមិនមានស្តេចទេ ពួកវាទាំងអស់ដើរជាជួរ។ ជីងចក់ដែលអ្នកអាចកាន់ក្នុងដៃរបស់អ្នក ប៉ុន្តែវានៅក្នុងវាំងរបស់ស្តេច។ ផ្នែកនេះធ្វើឱ្យមានគំនិតថា សូម្បីតែសត្វដែលទន់ខ្សោយក៏អាចលូតលាស់បានដោយសារចំណេះដឹងដ៏សំខាន់ដែលព្រះបានប្រទានឱ្យពួកគេ។ ការពិតគឺថា វត្ថុទន់ខ្សោយមួយចំនួននៅក្នុងពិភពលោកក៏អាចរស់នៅបានដោយការទទួលបានប្រាជ្ញាពីព្រះ មិនត្រឹមតែអ្នកដែលខ្លាំងដូចជាខ្លា និងតោប៉ុណ្ណោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ធាតុទន់ខ្សោយត្រូវរាយប៉ាយលើផ្ទៃធំទូលាយ។ ប៉ុន្តែរឿងមិនត្រឹមត្រូវមិនកើតឡើងទេ។ ពេញមួយជីវិតរបស់វា សត្វធំដូចដំរី ផ្តល់

កំណើតបានកូនតែមួយ។ មានតែប្រជាជាតិដែលមានអំណាចទេដែលមិនមាននៅក្នុងមនុស្សជាតិ។ កុលសម្ព័ន្ធអាណាក់ទាំងអស់ត្រូវបានបំផ្លាញចោលទាំងស្រុង ដូចយើងដឹងស្រាប់ហើយ។

ប្រជាជាតិដែលខ្សោយក៏អាចរីកចម្រើនបានដែរ ប្រសិនបើពួកគេរស់នៅដោយប្រាជ្ញា ពួកគេអាចរីកចម្រើន ប្រសិនបើពួកគេខិតខំដូចស្រមោច (ខទី ២៥) ធ្វើការជាមួយគ្នាដូចកណ្តុប (ខទី ២៧) ហើយរហ័សរហួនដូចសត្វចចក (ខទី ២៨) ។ លើសពីនេះទៅទៀត វាគឺជាតម្រូវការនៃសេចក្តីសង្គ្រោះរបស់ព្រះគ្រីស្ទ ដែលអ្នកទន់ខ្សោយអាចទទួលបានប្រយោជន៍ពីវា។ សូមមើល ១កូរិនថូស ១:២៧–១:២៨ ។ សាររបស់សុភាសិត (៣០:២៥–២៨) មានន័យដើម្បីលើកទឹកចិត្តអ្នកទន់ខ្សោយ។

សត្វ (נמש) ត្រូវបានគេស្គាល់ថាជាសត្វសិលា ឬសត្វសិលា។ (Delitzsch) យោងទៅតាមអ្នកស្រាវជ្រាវម្នាក់ ពាក្យភាសាហេព្រើរសម្រាប់ "ជីងចក់" (אֹמֶנֶת) ដែលត្រូវបានបកប្រែជា "សត្វពីងពាង" ជាភាសាអង់គ្លេស។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ Delitzsch បានបង្ហាញវាថាជាសត្វចចក។

29-31 វត្ថុបីយ៉ាងគឺល្អិតល្អន់នៅក្នុងដំណើររបស់ពួកគេ; សត្វទាំងបួនមានសណ្តាប់ធ្នាប់ក្នុងការដើររបស់វាគឺជាសិង្ហ ដែលមានកម្លាំងខ្លាំងជាងគេក្នុងចំណោមសត្វទាំងឡាយ ហើយមិនងាកក្រោយឡើយ។ មាន់រងាវ ពពែ និងស្តេចដែលកងទ័ពនៅជាមួយ។

នេះគឺជាឧទាហរណ៍សត្វចំនួនបីដើម្បីបង្ហាញពីរបៀបដែលអ្នកដឹកនាំគួរមានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់។ ដូចចំនុចល្អរបស់សត្វទាំងបីខាងក្រោមនេះ បង្ហាញថាអ្នកណាជាអ្នកដឹកនាំ គាត់គួរមានគុណធម៌ ថ្លៃថ្នូរ និងរុងរឿង។ នេះត្រូវបានបង្ហាញដោយឃ្លាថា "មានភាពរឹងមាំក្នុងការបោះជំហានរបស់ពួកគេ" ។ "រដ្ឋ" និង "ជំហាន" របស់អ្នកដឹកនាំគឺបានមកពីជំនឿ និងសីលធម៌របស់គាត់ មិនមែនមកពីរូបរាង និងរូបរាងកាយរបស់គាត់ទេ។

នោះគឺគាត់គួរតែនៅក្នុងតំណែងជាអាជ្ញាធរដោយមិនលាលែងពីតំណែង ប៉ុន្តែគាត់ក៏គួរតែដឹងពីបញ្ហានាពេលអនាគតរបស់គាត់ដោយសេរី ដូចជាមាន់ជល់ ហើយទទួលតួនាទីជាអ្នកឧបត្ថម្ភជាមុន ដូចជាគាត់ពពែ។ ពាក្យ « ស្តេច » នៅក្នុងប្រយោគចុងក្រោយនៃ ខទី ៣១ បង្ហាញពីអ្វីដែលមេរៀននេះកំពុងព្យាយាមបង្រៀន ។ ម្យ៉ាងទៀត សត្វទាំងបីដែលបានរៀបរាប់ខាងលើនេះ អ្នកដឹកនាំ (អ្នកធ្វើការដូចស្តេច) គួរសិក្សាចុះ។ ភាពខ្លាំងរបស់អ្នកដឹកនាំគឺនៅក្នុង ការប្រកាន់ខ្ជាប់នូវភាពសុចរិត ខណៈពេលដែលមានភាពថ្លៃថ្នូរ និងរុងរឿង។

32-33 បើអ្នករាល់គ្នាបានល្ងីល្ងើ លើកតម្កើងខ្លួនឯង ឬបើអ្នកបានបង្កើតអំពើអាក្រក់ ចូរដាក់ដៃបិទមាត់។ ការសង្កត់ទឹកដោះគោបង្កើតជាតិជូរ ការសង្កត់ច្រមុះបង្កើតឈាម ហើយការសង្កត់ចិត្តបង្កើតជាជម្លោះ។

បុរសនោះបានសញ្ជឹងគិតពីគំនិតដែលថា ដោយសារគាត់មានមោទនភាពចំពោះខ្លួន គាត់គួរត្រឡប់បេះដូងវិញភ្លាម ហើយបិទមាត់ក្នុងការព្យាយាមស្តោះពាក្យថា «លង់» ។ គាត់តែងតែបង្កើតកំហុសខ្លះនៅពេលគាត់ក្អួត ខ

ណ:ដែលគាត់កំពុងចិញ្ចឹមដោយខ្លួនឯង។ នោះហើយជាអ្វីដែលបណ្តាលឱ្យមានជម្លោះ។

ជំពូក៣១

ការបកស្រាយ

1 ពាក្យរបស់ស្តេចលេមយ៊ូលអក្ខរាវិរុទ្ធដែលម្តាយរបស់គាត់បង្រៀនគាត់

អ្នកដែលជាកម្មសិទ្ធរបស់ព្រះ គឺជាអត្តន័យនៃស្តេចលេមអ៊ូល គាត់គឺជាកូនប្រុសស្តេចដ៏សុចរិតមួយពិសេសម្តាយរបស់គាត់ដែលប្រទានព្រះបន្ទូលព្រះដល់ហោរា។

2 កូនកំពុងធ្វើអ្វី?កូនអើយកូនកំពុងធ្វើអ្វី?តើកូនកំពុងធ្វើអ្វីកុននៃពាក្យសន្យារបស់ខ្ញុំព័ត៌មានដូចគ្នានៅទីនេះ៣ដង។សង្កត់ធ្ងន់ថាគាត់បានបង្រៀនមេរៀនដ៏សំខាន់មួយ។ការពិតដែលឆន្ទៈរបស់ព្រះសម្រាប់កូនប្រុសរបស់គាត់គឺជាក់លាក់ត្រូវបានបង្រៀននៅក្នុងអត្ថបទនេះ។

3 កុំឲ្យកម្លាំងរបស់ឯងដល់ស្ត្រី ហើយផ្លូវរបស់ឯងដល់អស់អ្នកដែលបំផ្លាញស្តេចឡើយ វាជៀសមិនរួចទេ នៅពេលដែលគាត់បានប្រើអំណាចរបស់គាត់ដើម្បីផ្តល់ផលប្រយោជន៍ដល់ស្ត្រី គាត់ត្រូវបានគេដាក់ចូលទៅក្នុងកំហុសដោយសារតែអ្នកគ្រប់គ្រងល្អមានទំនោរទៅរកអំពើពុករលួយ។ សាឡូម៉ូននិងដាវីឌបានធ្វើដូច្នេះ។ (I King 11:11; II Sam 12:9–10) កិច្ចការរបស់ស្តេចនាពេលអនាគតត្រូវបានទាយនៅក្នុង Duet 17:17 "ហើយគាត់នឹងមិនទទួលបានប្រពន្ធជាច្រើនសម្រាប់ខ្លួនគាត់ឡើយ ក្រែងចិត្តគាត់មិនងាកចេញ ហើយក៏មិនទទួលបានសម្រាប់គាត់ដែរ។ ខ្លួនជាប្រាក់និងមាសដ៏លើសលប់»។ អ្នកដែលនឹងត្រូវស្ត្រីបញ្ឆោះបញ្ឆូលនោះគឺអ្នកដែលនឹងត្រូវតាមចិត្ត

ខ្លួនឯង។ តើមនុស្សទន់ខ្សោយងាយនឹងល្បួងដោយសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នារបស់ខ្លួនអាចគ្រប់គ្រងប្រទេសបានយ៉ាងណា? នឹងចុះចាញ់នឹងការចង់បាន ប្រសិនបើអ្នកគ្រប់គ្រងធ្វើនៅក្នុងសេណារីយ៉ូនេះ បុរសនឹងលើសចំណុះប្រទេសដូចជាសត្វ ហើយទីបំផុតពួកគេនឹងត្រូវលុបចោល។

4-9 ឱលេមយូលអើយ វាមិនមែនសម្រាប់ស្តេចទេ វាមិនមែនសម្រាប់ស្តេចផឹកស្រាឡើយ

ឬឲ្យអ្នកគ្រប់គ្រងផឹកស្រាខ្លាំង ក្រែងគេផឹកភ្លេចអ្វីដែលបានបង្គាប់មក ហើយបង្ខូចសិទ្ធិមនុស្សដែលរងទុក្ខទាំងអស់។ ចូរឲ្យស្រាដ៏ខ្លាំងដល់អ្នកដែលត្រូវវិនាសទៅ ហើយស្រាទំពាំងបាយជូរដល់អ្នកដែលមានទុក្ខវេទនា។ ចូរឲ្យពួកគេផឹក ហើយបំភ្លេចភាពក្រីក្ររបស់ខ្លួន ហើយកុំនឹកចាំពីទុក្ខលំបាករបស់ខ្លួនទៀតឡើយ។ ចូរបើកមាត់សម្រាប់អ្នកដែលគយ្លើន ដើម្បីសិទ្ធិរបស់អ្នកទុគ៌ត។ បើកមាត់របស់អ្នក វិនិច្ឆ័យដោយសុចរិត ការពារសិទ្ធិរបស់អ្នកក្រ និងទុគ៌ត។ ផ្នែកនេះសង្កត់ធ្ងន់ថា ស្តេចមិនគួរពិសាគ្រឿងស្រវឹងទេ។ ព្រោះស្តេចត្រូវគ្រប់គ្រងប្រទេសដោយយុត្តិធម៌។ (៨–៩) ស្តេចភ្លេចច្បាប់ នៅពេលដែលគាត់ស្រវឹងស្រា ធ្វើឲ្យគាត់សាមញ្ញក្នុងការកាត់ក្តីដោយអយុត្តិធម៌លើជនក្រីក្រ។ (ខ៥) ស្រាមិនគួរប្រើដើម្បីបង្កើតអំពើអាក្រក់ទេ តែជាការជួយអ្នកដែលរងទុក្ខ។

១) ត្រូវអនុវត្តចំពោះបុគ្គលដែលហៀបនឹងសោយទិវង្គត។ ជាឧទាហរណ៍ នៅក្នុងកំណត់ហេតុនៃលូកា 10:34 វាដូចជារឿងដែលត្រូវព្យាបាលអ្នកដែលមានរបួសជាបន្ទាន់ ហើយជិតដល់ថ្ងៃស្លាប់។ ធីម៉ូថេទី១ ៥:២៣។

2) គួរតែផ្តល់ឱ្យអ្នកដែលមានការព្រួយបារម្ភ។ (ខ ៦ ខ) នោះគឺនៅសម័យគម្ពីរសញ្ញាចាស់ មនុស្សបានលេចឡើងដើម្បីប្រើគ្រឿងស្រវឹងដើម្បីទប់ស្កាត់ភាពមិនស្រួលរបស់ពួកគេ (ឬការខ្វះវា)។ បន្ទាប់មក យើងមានស្ថានភាពលំបាក។ ឧទាហរណ៍នោះ តើវាក៏អាចស្រមៃបានដែរសម្រាប់បុរសម្នាក់ផឹកស្រាដើម្បីព្យាបាលការព្រួយបារម្ភរបស់គាត់នៅពេលនៃព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មី? យើងអាចទទួលបានចម្លើយចំពោះបញ្ហានេះតាមវិធីមួយក្នុងចំណោមវិធីពីរដែលបានរាយខាងក្រោម។

ជាឧទាហរណ៍ សម័យគម្ពីរសញ្ញាចាស់មិនមានភាពតឹងរ៉ឹងក្នុងការហាមប្រាមភាពធំដូចសម័យគម្ពីរសញ្ញាថ្មី។ យោងទៅ ម៉ាថាយ ១៩:៣–៩ ការបង្រៀននៃគម្ពីរសញ្ញាចាស់មិនខុសគ្នាខ្លាំងពីគម្ពីរសញ្ញាចាស់ទេ ហើយវាមិនត្រូវបានគេណែនាំថាអ្នកជឿនៅថ្ងៃនៃគម្ពីរសញ្ញាថ្មីធ្វើតាមការបង្រៀនដូចអត្ថបទរបស់យើងទេ (ខ៦។ -7 ដោយផ្ទាល់) ។ ពួកគេគួរតែបន្តជឿថាពួកគេគួរតែយកឈ្នះលើការថប់បារម្ភដោយព្រះគុណដ៏អស្ចារ្យ (សេចក្តីពិតនិងព្រះវិញ្ញាណបរិសុទ្ធ) ជាជាងស្រា ចាប់តាំងពីអ្នកជឿព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីបានជួបប្រទះនូវព្រះគុណច្រើនជាងអ្នកជឿក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់។ (អេភ. ៥:១៨) ដូចជាបុរសដែលមានកង្វល់ធ្លាប់ផឹកស្រាដើម្បីបន្ធូរអារម្មណ៍ នោះគាត់ក៏នឹងក្លាយទៅជាអ្នកផឹករហូតដល់ទម្លាប់ដែរ។ គោលបំណងនៃការហាមប្រាមស្រាគឺមិនមែនដើម្បីបញ្ឈប់អ្នកផឹកញឹកញាប់នោះទេ ប៉ុន្តែដោយសារតែសារធាតុខ្លួនឯងមិនមានបាប។

(1) យោងទៅតាមការអានរបស់យើង គម្ពីរសញ្ញាចាស់តំណាងឱ្យបុរសដែលមានការព្រួយបារម្ភ ដែលគួរទទួលស្រា។ អ្នកជឿព្រះគម្ពីរសញ្ញាថ្មីត្រូវបាន

អនុញ្ញាតឱ្យធ្វើដូច្នេះ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត ប្រសិនបើនរណាម្នាក់មានការចង់បារម្ភ ពួកគេនឹងត្រូវលេបថ្នាំដើម្បីបំបាត់ការចង់បារម្ភ។ ថ្វីត្បិតតែជាស្រាក៏ដោយ ក៏វាស្របច្បាប់ក្នុងការប្រើជាថ្នាំ។ (ធីម៉ូទី១ ៥:២៣) ដោយសារបុគ្គលម្នាក់ដែលមានការចង់បារម្ភជាញឹកញាប់តែងមានការគេងមិនលក់ គាត់អាចធឹកស្រាតិចជាង ហើយក៏មានមុខងារធម្មតាដែរ។ ថ្ងៃនេះ

នៅក្នុងផ្នែកនេះ (៥-៩) អ្វីដែលយើងគួរផ្តោតទៅលើគឺ ស្តេចមិនគួរភ្លេចទុក្ខលំបាកនោះទេ ប៉ុន្តែត្រូវថែរក្សាគាត់។ ព្រោះតែងតែមានហាន:ខ្ពស់ក្លាយជាមនុស្សក្រអឺតក្រទម ងាយនឹងបំភ្លេចមនុស្សទន់ខ្សោយ ហើយពន្យារពេលបញ្ហាមនុស្សវេទនាទូទៅដើម្បីទទួលយកតំណែងខ្ពង់ខ្ពស់ ។ ដូច្នេះហើយ ចៅហ្វាយនាយគួរប្រតិបត្តិទាក់ទងប្រជាពលរដ្ឋក្រីក្រ និងជួយជាសណ្តាប់ធ្នាប់នយោបាយទី១។ ចាំបាច់ត្រូវពង្រឹងជាតិនេះ។ ពីព្រោះការធ្វើដូច្នេះគឺជាការធ្វើឲ្យព្រះពេញចិត្ត។ សុភាសិត 20:28 មានប្រសាសន៍ថា៖ «សេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួននិងសេចក្តីស្មោះត្រង់នឹងការពារស្តេច ហើយដោយសេចក្តីស្រឡាញ់ដ៏ខ្ជាប់ខ្ជួននៃបល្ល័ង្ករបស់ទ្រង់នឹងត្រូវលើកឡើង។ "។ សូមមើលសុភាសិត ១៦:១៥។

10-12 ប្រពន្ធដ៏ល្អម្នាក់ដែលអាចរកឃើញ? នាងមានតម្លៃជាងគ្រឿងអលង្ការទៅទៀត។ ចិត្តប្តីទុកចិត្តនាងនឹងមិនខ្វះខាត។ នាងធ្វើល្អ ហើយមិនធ្វើបាបពេញមួយជីវិតរបស់នាង។ ស្ត្រីល្អត្រូវបានពិពណ៌នានៅក្នុងអត្ថបទទាំងនេះ។

១) នាងជាស្ត្រីមានប្រាជ្ញា។ (ខ១០ ក) ឃ្លាថា «ស្ត្រីដ៏ប្រសើរ»(អាបស្សាល់តៅ ហ្គានអ៊ីល) (ខ១០ក) មានន័យត្រង់ថា «ស្ត្រីមានអំណាច» សំដៅលើស្ត្រីដែលមានសមត្ថភាពប្រព្រឹត្តដោយសីលធម៌ និងសុជីវធម៌។

២) រកប្រពន្ធបែបនេះពិបាកណាស់។ (ខ១០ក) ពាក្យ«អ្នកណាអាចរកឃើញ? (יָמְצָא) មិនមានន័យថាវាមិនអាចទៅរួចទេក្នុងការទទួលបានវា។ នេះគឺជាតម្រូវការជាមុនសម្រាប់ការស្វែងរក និងអាចជួបនាង។ វាពិបាកសម្រាប់អ្នកដែលចាប់អារម្មណ៍តែលើភាពទាក់ទាញខាងរាងកាយ។ មានតែម្នាក់គត់ដែលអធិដ្ឋានទៅព្រះបានជួបស្ត្រីដ៏មានឥទ្ធិពលបែបនេះ។ ស្ត្រីបែបនេះគឺជាអំណោយរបស់ព្រះ។ សុភាសិត 18:22 ចែងថា៖ «អ្នកណាដែលរកប្រពន្ធនោះនឹងបានរបស់ល្អ ហើយបានការពេញចិត្តពីព្រះយេហូវ៉ា»។ សុភាសិត 19:14 បានចែងថា៖ «ផ្ទះ និងទ្រព្យសម្បត្តិបានមកពីឪពុក ប៉ុន្តែប្រពន្ធដែលមានប្រាជ្ញាបានមកពីព្រះយេហូវ៉ា»។

3) តម្លៃគឺមានតម្លៃជាងគ្រឿងអលង្ការ។ ពាក្យថា "មានតម្លៃជាងអលង្កា" មានន័យថា នាងមានតម្លៃជាងគ្រឿងអលង្ការទាំងអស់ក្នុងលោក។ នេះមិនដែលមានន័យថាចង់លក់ស្ត្រីនោះទេ។

៤) នាងទទួលបានការយល់ព្រមពីស្វាមី (ខ ១១ ខ) ដោយសារនាងមិនដែលបំពានពាក្យសន្យាទាំងក្នុង និងក្រៅផ្ទះឡើយ។ ដូច្នេះហើយ ស្វាមីរបស់នាងមានជំនឿទាំងស្រុងលើនាង។ វាមានតម្លៃដូចគ្នានឹងការជឿទុកចិត្តលើប្តីប្រពន្ធរបស់អ្នកគឺមានតម្លៃព្រោះអ្នកបានរួមរស់ជាមួយគ្នាជាសាច់ឈាមតែមួ

យ។ បើមិនជឿគ្នាទៅវិញទៅមក គេនឹងជួបទុក្ខ ហើយនឹងរងផលប៉ះពាល់ច្រើនជាងគូប្រកួត។

5) មិនមានការខ្វះខាតប្រាក់ចំណេញនៅក្នុងវិស័យរបស់នាងទេ។ (ខ ១១ ខ) ពាក្យ «ឧស្សាហ៍កម្ម» (לְשֹׁ֫) សំដៅទៅលើដំណាំដែលទទួលបានតាមរយៈមធ្យោបាយដ៏អយុត្តិធម៌។ បន្ថែមពីនេះទៅទៀត ឃ្លាថា "ហើយមិនធ្វើបាបទេ ពេញមួយជីវិតរបស់នាង។ "(רָשָׁה֙ לֹ֣א) មានន័យថាកុំសុំ។ ដោយសារតែស្ត្រីនោះមានសីលធម៌ គាត់មិនរំពឹងថានឹងទទួលបានផលប្រយោជន៍អយុត្តិធម៌ណាមួយពីស្វាមីឡើយ។ យោងតាម MyungSimBoGam "ប្រពន្ធឆ្លាតធ្វើឱ្យប្តីល្អ" ។

៦) នាងយកសេចក្តីល្អជាជាងអំពើអាក្រក់។ (ខ១២) ស្ត្រីអាចប្រព្រឹត្តអំពើល្អតែផ្ទុយទៅវិញ នាងអាចប្រព្រឹត្តអំពើអាក្រក់បាន។ ជាឧទាហរណ៍ មីឆែលបានការពារជីវិតរបស់ដាវីឌនៅក្នុង ១ សាំ ១៩:១១–១៧ ពេលធ្វើបាបដាវីឌ។ (២សាំ ៦:២០-២២)

13-19 នាងស្វែងរកពោមចៀម និងសរសៃ ហើយធ្វើការដោយស្មគ្រគិតគ្ត។ នាងប្រៀបដូចជាសំពៅរបស់ឈ្មួញ។ នាងយកអាហារមកពីចម្ងាយ។ នាងក្រោកឡើងពេលយប់ ហើយផ្តល់អាហារសម្រាប់គ្រួសារ និងចំណែកសម្រាប់ស្ត្រីបម្រើរបស់នាង។ នាងចាត់ទុកវាលមួយហើយទិញវា; នាងដាំចម្ការទំពាំងបាយជូរដោយផ្លែដៃ។ នាងស្លៀកពាក់ដោយកម្លាំង និងធ្វើឱ្យដៃរបស់នាងរឹងមាំ។ នាងយល់ឃើញថាទំនិញរបស់នាងមានផលចំណេញ។ ចង្កៀងរបស់នាងមិនរលត់នៅពេលយប់ទេ។ នាងដាក់ដៃរបស់នាងទៅកាន់

ជនរងគ្រោះ ហើយដៃរបស់នាងកាន់ស្មែង។ ផ្នែកនេះបញ្ជាក់ពីការងាររបស់ស្ត្រីដែលមានគុណធម៌។ ប្រពន្ធមិនគួរលេងនៅផ្ទះទេ។ ភរិយាដែលប្រកបដោយគុណធម៌ មានសោភ័ណក្នុងការងារ។ អ្នកដែលលេងនិងបរិភោគត្រូវបានចាត់ទុកថាជាមនុស្សពុលក្នុងសង្គមណាមួយ។

ក្នុងផ្នែកនេះ (១៣–១៩) ស្ត្រីដែលមានគុណធម៌ប្រើការឧស្សាហ៍ព្យាយាម។ (1) នាងត្រូវបានគេភ្ជាប់ទៅនឹងផលិតផលវាយនភ័ណ្ឌ។ (១៣, ១៨, ១៩) នេះធ្វើឲ្យករណីដ៏រឹងមាំសម្រាប់អាជីវកម្មខ្នាតតូច។ អនាគតភរិយាគួរតែបន្តគ្រួសាររបស់នាង។ នាងគួរតែនិយាយជាមួយកុមារគ្រប់រូបដោយផ្ទាល់ ស្រឡាញ់ពួកគេ និងផ្តល់ចំណេះដឹងដល់ពួកគេ។ នៅក្នុងវប្បធម៌លោកខាងលិចសម័យទំនើប ប្តីប្រពន្ធតែងតែចាកចេញពីផ្ទះ ហើយធ្វើការច្រើនម៉ោង។ ជាលទ្ធផល ឪពុកម្តាយមិនមានឱកាសគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការនិយាយជាមួយកូនរបស់ពួកគេទេ។ ពួកគេអភិវឌ្ឍទៅជាបុគ្គលនិយម នៅពេលដែលពួកគេមានភាពចាស់ទុំដោយខ្លួនឯង។ វាពិតជាលំបាកណាស់ក្នុងការបញ្ជូនការពិតតាមប្រពៃណីនៅក្នុងសង្គមដោយជោគជ័យ ហើយការអប់រំសីលធម៌គឺអាចសម្រេចបានតាមរយៈគ្រួសារតែប៉ុណ្ណោះ។

(២) នាងប្រើជីវិតគ្រួសារបានល្អ។ (ខ ១៤–១៥ ក្នុង ក) ដើម្បីទិញសម្ភារដែលមានគុណភាពខ្ពស់ក្នុងតម្លៃទាបគឺជាគោលដៅនៃការផ្លាស់ទីអាហារចេញពីទីតាំងដ៏វែងឆ្ងាយដែលមិនស្រួល។ នាងបានលះបង់ខ្លួននាងភ្លាមៗចំពោះគម្រោងអាហារជាលក្ខណៈគ្រួសារបន្ទាប់ពីនោះ។ នាងក៏ផ្តល់អាហារដល់គ្រួសារនាងដោយធ្វើម្ហូបសម្រាប់ពួកគេ។ តុរបស់គ្រួសារនាងត្រូវបានរៀបចំ

យ៉ាងគួរឱ្យស្រឡាញ់ ដែលឆ្លុះបញ្ចាំងពីភាពកក់ក្តៅ និងសេចក្តីរីករាយនៃអង្គភាព។

(3) នាងបានអភិវឌ្ឍអាជីវកម្មរបស់នាង។ (ខ១៤ខ-១៩) នាងមិនធ្វើការតែម្នាក់ឯងទេ តែប្រើកម្មករ។ ដូចជារឿងធម្មតាហើយដែលអាជីវកម្មរបស់អ្នកឧស្សាហ៍ព្យាយាមត្រូវតែអភិវឌ្ឍ។ មិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះ នាងបានទិញចំការនិងចំការហើយដាំ។ នៅក្នុងពាក្យថា "នាងពិចារណាវាលហើយទិញវា" ពាក្យ "ពិចារណា" ភាសាហេព្រើរ (זָמַם) គួរតែត្រូវបានកែសម្រួលទៅជា "ដើម្បីពិចារណា" ដូចដែលនាងបានទិញវាលនិងទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍មួយចំនួននៅក្នុងការសំរេចចិត្ត។ នាងមិនទិញចំការដោយខ្ចីលុយអ្នកដទៃទេ តែនាងទិញដោយលុយគាត់ដើម្បីរកប្រាក់តាមដៃ។ ដូច្នេះគាត់មានការគាំទ្រខ្លួនឯងខ្លាំង។

នាងព្យាយាមធ្វើទីផ្សារទំនិញរបស់នាងនៅបរទេស និងពង្រីកក្រុមហ៊ុនរបស់នាង។ (១៧-១៩) ស្ត្រីដែលមានសីលធម៌មានឥទ្ធិពលផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុច្រើន។ វាបានមកពីការឧស្សាហ៍ព្យាយាមរបស់នាង។ ពាក្យថា "ចង្កៀងរបស់នាងមិនរលត់នៅពេលយប់" ធ្វើឱ្យការពិតនេះច្បាស់។ បុគ្គលដែលខំប្រឹងប្រែងត្រូវបានប្រទានពរពីព្រះ ហើយធ្វើឲ្យបានជោគជ័យ។ ការសម្រេចបាននូវសេចក្តីភ័យខ្លាចរបស់ព្រះកើតឡើងតាមរយៈការតស៊ូក្នុងព្រះហឫទ័យបរិសុទ្ធរបស់ព្រះ មិនមែនដោយការនៅក្នុងវត្តលើភ្នំនោះទេ។ ជនជាតិកូរ៉េត្រូវបានជះឥទ្ធិពលដោយលទ្ធិខុងជឺ ដែលបណ្តាលឱ្យពួកគេបម្រើការស្តប់ស្តល់អស់រយៈពេលជាយូរ ហើយចាត់ទុកថាវាជាការប្រឹងប្រែងដ៏ថ្លៃថ្នូ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការពិតដ៏សោកសៅគឺថា ពួកគេមិនបានបោះបង់ចោលការទទួលស្គាល់ និងទំនៀមទម្លាប់មិនត្រឹមត្រូវនេះទេ។

20-24 នាងបើកដៃទៅកាន់ជនក្រីក្រ ហើយលើកដៃទៅកាន់ជនទុគ៌ត។ នាងមិនខ្លាចព្រិលសម្រាប់គ្រួសាររបស់នាងទេ ដ្បិតគ្រួសាររបស់នាងទាំងអស់ស្លៀកពាក់ពណ៌ក្រហម។ នាងធ្វើគម្របគ្រែសម្រាប់ខ្លួននាង; សម្លៀកបំពាក់របស់នាងគឺក្រណាត់ទេសឯក និងពណ៌ស្វាយ។ ប្តីរបស់នាងត្រូវបានគេស្គាល់នៅមាត់ទ្វារ ពេលដែលគាត់អង្គុយក្នុងចំណោមពួកព្រឹទ្ធាចារ្យនៃស្រុក។ នាងធ្វើសម្លៀកបំពាក់ធ្វើពីក្រណាត់ទេសឯក ហើយលក់។ នាងប្រគល់ខ្សែទៅឲ្យឈ្មួញ។

ប្រយោគនេះបានរៀបរាប់អំពីភាពជាអ្នកដឹកនាំខាងវិញ្ញាណរបស់ស្ត្រី។ វាគឺដូចដែលបានឃើញខាងក្រោម។ ដូច្នេះ (1) នាងមានអំណាចនៃការផ្តល់ទានដល់ជនក្រីក្រ។ (ខទី 20) វាងាយស្រួលណាស់ដែលបុរសស្រឡាញ់ប្រាក់ដើម្បីប្រមូលដោយការខិតខំរបស់គាត់ប៉ុន្តែស្ត្រីដែលមានគុណធម៌ជួយដោយមេត្តាចំពោះប្រាក់ចំណូលរបស់នាង។ ពាក្យថា «បើកដៃ» និង «លូកដៃ» ចង្អុលទៅផ្ទៃសម្ភារៈបិណ្ឌបាត រហូតដល់មនុស្សរស់នៅរហូតមកដល់ពេលនេះ។ (ម៉ាថាយ ហិនរី) យោងទៅ អេភេសូរ ៤:២៨។ (២) គ្រួសារគាត់គ្មានកង្វល់ក្នុងជីវិត។ (២១-២២) យោងទៅថែស្សាទី១ ៤:១១-១២។ (៣) ប្តីបម្រើការងារផ្លូវការជាតិ ដើម្បីសុវត្ថិភាពគ្រួសារ។ (ខ.២៣) កាលពីដើម ពួកអ្នកដឹកនាំដោះស្រាយបញ្ហាអ្នកស្រុកក្នុងក្រុង និងអ្នកស្រុកអង្គុយលើកៅអីខាងមុខទ្វារក្រុង។ (យ៉ូប ៣១:២១) (៤) នាងបានបង្កើនប្រាក់ចំណូលដោយ

ការធ្វើផ្ទះសម្បែង។ (ខ២៤) ផលិតផលរបស់នាងដើម្បីទទួលបានឥណទាន ត្រូវបានស្វាគមន៍ដោយអ្នកលក់ជាច្រើន។

25-29 ភាពរឹងមាំ និងសេចក្តីថ្លៃថ្នូរគឺជាសម្លៀកបំពាក់របស់នាង ហើយនាង សើចនៅពេលខាងមុខ។ នាងបើកមាត់ដោយប្រាជ្ញា ហើយការប្រៀនប្រដៅ នៃសេចក្តីសប្បុរសស្ថិតនៅលើអណ្តាតរបស់នាង។ នាងមើលទៅផ្លូវផ្ទះ របស់នាងល្អ ហើយមិនបរិភោគអាហារដែលឥតប្រយោជន៍ឡើយ។ កូន ៗ របស់នាងក្រោកឡើងហើយហៅនាងថាមានពរ។ ប្តីរបស់នាងក៏សរសើរ នាងថា៖ «ស្ត្រីជាច្រើនធ្វើបានយ៉ាងល្អ ប៉ុន្តែអ្នកបានលើសពួកគេទាំងអស់»។

ផ្នែកនេះបាននិយាយថាសិទ្ធិអំណាចខាងវិញ្ញាណរបស់ស្ត្រី។ ពួកគេមានដូច ខាងក្រោម។ (១) នាងមានអំណាច និងកិត្តិយស។ (ខ២៥) អ្នកណាដែល គោរពតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ ហើយប្រតិបត្តិបេសកកម្មទាំងស្រុងរបស់ ខ្លួន គួរតែនៅដោយអំណាច និងកិត្តិយសខាងវិញ្ញាណ។ (២) នាងអាច បង្រៀនសេចក្តីពិតដល់អ្នកដទៃយ៉ាងខ្លាំង។ (ខ២៦) ប្រសិនបើអ្នកណាដែល មិនបានរស់នៅត្រឹមត្រូវតាមព្រះហឫទ័យរបស់ព្រះ នោះគាត់មិនអាចមាន អំណាចដឹកនាំអ្នកឯទៀតទៅឯព្រះបានឡើយ។ (៣) នាងជាគំរូក្នុងការ ទាមទារទេវភាពនៃពលកម្ម។ (ខ២៧) គាត់យកចិត្តទុកដាក់ចំពោះកិច្ចការ គ្រួសាររបស់គាត់ ហើយមានទស្សន:ដ៏រឹងមាំដើម្បីរក្សាគ្រួសារគាត់ដោយ លទ្ធផលនៃការខិតខំរបស់គាត់។ នាងអះអាងពីលក្ខណ:ដ៏ទេវភាពនៃ ការងារដោយការអនុវត្តវាដោយខ្លួននាងផ្ទាល់។ (៤) សម្រាប់ស្វាមី និងកូន ៗ របស់នាង ក៏មានការចាប់អារម្មណ៍ដែរ ពួកគេបានអបអរសាទរនាង។ (28-29)

វាពិបាកណាស់ដែលបុរសនោះធ្វើឱ្យគ្រួសាររបស់គាត់ចាប់អារម្មណ៍។ សូមមើល ម៉ាថាយ ៥:១៥-១៦)
30-31 មន្តស្នេហ៍បោកបញ្ឆោត ហើយសម្រស់ក៏ឥតប្រយោជន៍ តែស្ត្រីដែលកោតខ្លាចព្រះអម្ចាស់ នោះនឹងត្រូវសរសើរ។ ឲ្យផ្លែដៃនាង

ចូរឲ្យស្នាដៃរបស់នាងសរសើរតម្កើងនាងនៅមាត់ទ្វារ។
ពេលបុរសគិតតែពីរូបរាងកាយពេលជ្រើសរើសប្រពន្ធ វាជាការបរាជ័យ។ ឃ្លា "មន្តស្នេហ៍គឺបោកបញ្ឆោត" ចង្អុលទៅអត្ថន័យនេះនៅក្នុងបរិបទនេះ ចាប់តាំងពីវាចាំបាច់។ "ភាពស្រស់ស្អាតគឺឥតប្រយោជន៍" ក៏សំដៅទៅលើស្ថានភាពបែបនេះដែរ។ ពេលនោះមានតែ«ស្ត្រីដែលកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ា» ប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវទទួលដោយព្រះអម្ចាស់ ហើយសរសើរដោយមនសិការរបស់បុរស។ បន្ថែមទៅទៀត ស្ត្រីដែលកោតខ្លាចព្រះយេហូវ៉ាទទួលប្រយោជន៍ពីការធ្វើការរបស់គាត់។ តង្វាយរបស់គាត់មិនឥតប្រយោជន៍ទេ។ ព្រះជ្រាបអំពីការខិតខំរបស់ទ្រង់។ "សូមឱ្យទ្វារសរសើរនាងចំពោះស្នាដៃរបស់នាង" ។ D. G. Wilderboer បានធ្វើការកត់សម្គាល់ដូចខាងក្រោមនេះថា: «ស្ត្រីត្រូវបានរៀបរាប់ដោយបើកចំហដូចប្តីរបស់គាត់ដែរ។ នាងគឺជាខ្ញុំបម្រើរបស់ប្តីហើយនៅកម្រិតដូចគ្នាជាមួយគាត់ (ខទី 23) (នាងត្រូវតែប្រព្រឹត្តជាសាធារណៈដូចជាប្តីរបស់នាង (ខ។ 23) (K. Marti, Hand - Commentar Zum Alten Testment, Die Spruche, 1897, s. 92)។
[ចប់ ធម្មទេសនា សូត្រដោយ បណ្ឌិត យន់ ស៊ុន ជាក]

[Soli Gloria Dei]